

Ο ΕΥΡΩΠΑΙΟΣ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗΣ

ΕΤΗΣΙΑ ΕΚΘΕΣΗ 2002

<http://www.euro-ombudsman.eu.int>

EL

Ο ΕΥΡΩΠΑΙΟΣ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗΣ

ΕΤΗΣΙΑ ΕΚΘΕΣΗ 2002

Κύριο Pat Cox
Πρόεδρο
Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου
rue Wiertz
B - 1047 Bruxelles

Στρασβούργο, 10 Φεβρουαρίου 2003

Κύριε Πρόεδρε,

Σύμφωνα με το άρθρο 195, εδάφιο 1 της Συνθήκης περί Ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και το άρθρο 3, εδάφιο 8 της αποφάσεως του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου σχετικά με το Καθεστώς του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή και τους γενικούς όρους άσκησης των καθηκόντων του, σας υποβάλλω την έκθεσή μου για το 2002.

Jacob Söderman
Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής

1	ΠΡΟΛΟΓΟΣ	11
2	ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΕΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ	17
2.1	Η ΝΟΜΙΚΗ ΒΑΣΗ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ ΤΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ	17
2.2	Η ΕΝΤΟΛΗ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΙΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ	18
2.2.1	«Κακή διοίκηση»	19
2.2.2	Ο Κώδικας Ορθής Διοικητικής Συμπεριφοράς	19
2.3	ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΚΤΟ ΤΩΝ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΩΝ	20
2.4	ΛΟΓΟΙ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΕΝΕΡΓΕΙΑ ΕΡΕΥΝΑΣ	22
2.5	ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΩΝ	23
2.6	ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΓΙΑ ΕΠΑΦΗ ΜΕ ΑΛΛΕΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΒΙΒΑΣΕΙΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΩΝ	23
2.7	ΟΙ ΕΞΟΥΣΙΕΣ ΤΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΕΝΕΡΓΕΙΑ ΕΡΕΥΝΩΝ	24
2.7.1	Η ακρόαση μαρτύρων	24
2.7.2	Η επιθεώρηση εγγράφων	25
2.7.3	Αποσαφήνιση των εξουσιών του Διαμεσολαβητή για τη διεξαγωγή ερευνών	26
2.8	ΟΙ ΕΡΕΥΝΕΣ ΠΟΥ ΔΙΕΝΕΡΓΕΙ Ο ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗΣ ΚΑΙ Η ΕΚΒΑΣΗ ΤΟΥΣ	27
3	ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΛΗΦΘΕΙΣΕΣ ΜΕΤΑ ΤΗ ΔΙΕΝΕΡΓΕΙΑ ΕΡΕΥΝΑΣ	31
3.1	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΣΤΙΣ ΟΠΟΙΕΣ ΔΕΝ ΔΙΑΠΙΣΤΩΘΗΚΕ ΚΡΟΥΣΜΑ ΚΑΚΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ	31
3.1.1	Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή	31
	ΚΑΤΑΤΑΞΗ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΓΟΥΑΪΤ (ISLE OF WIGHT) (ΗΝΩΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ) ΣΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ NUTS.....	31
	ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ ΠΤΥΧΙΟ ΓΙΑ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΕ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ	38
3.1.2	Το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων	41
	ΔΙΑΘΕΣΙΜΟΤΗΤΑ ΓΛΩΣΣΙΚΩΝ ΕΚΔΟΧΩΝ ΤΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ.....	41
3.1.3	Η Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων	44
	ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΣ ΠΕΡΙ ΗΘΙΚΗΣ ΠΑΡΕΝΟΧΛΗΣΗΣ ΚΑΙ ΑΡΝΗΣΙΔΙΚΙΑΣ	44
3.1.4	Η Υπηρεσία Επίσημων Εκδόσεων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων	48
	ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΣ ΠΕΡΙ ΚΑΤΑΧΡΗΣΤΙΚΩΝ ΤΙΜΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΣΗΜΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΣΕ CD-ROM.....	48
3.1.5	Europol	52
	ΠΡΟΣΒΑΣΗ ΣΕ ΕΓΓΡΑΦΑ ΤΗΣ EUROPOL	52
3.2	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΠΟΥ ΔΙΕΥΘΕΤΗΘΗΚΑΝ ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΣΜΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ	55
3.2.1	Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή	55
	ΑΡΝΗΣΗ ΕΞΟΦΛΗΣΗΣ ΣΧΕΔΙΟΥ LEONARDO: ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΣΥΜΒΑΤΙΚΩΝ ΟΡΩΝ	55
	Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΔΕΧΕΤΑΙ ΝΑ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΕΙ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΝΤΑ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΚΟΠΗ ΕΡΓΟΥ ΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΟΥΜΕΝΟΥ ΑΠΟ ΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΤΑΜΕΙΟ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ	59
	ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΣ ΓΙΑ ΑΝΙΣΗ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΗ ΚΑΙ ΑΔΙΚΙΑ ΛΟΓΩ ΑΠΟΥΣΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΕΙΡΩΝ ΣΤΟΝ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΗ ΠΟΥ ΔΙΑΤΕΘΗΚΕ ΣΤΟΥΣ ΥΠΟΨΗΦΙΟΥΣ	64
	ΧΕΙΡΙΣΜΟΣ ΑΙΤΗΣΗΣ ΣΕ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΕΠΙΛΟΓΗΣ	68

Η ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΚΥΡΩΣΕ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΛΟΓΗ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΣΤΟΝ ΤΟΜΕΑ ΤΗΣ ΕΡΕΥΝΑΣ	70
Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΚΑΤΑΡΓΕΙ ΤΙΣ ΜΗ ΑΜΕΙΒΟΜΕΝΕΣ ΘΕΣΕΙΣ ΠΡΑΚΤΙΚΗΣ ΑΣΚΗΣΗΣ	72
ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΗ ΚΑΤΑΒΟΛΗΣ ΤΗΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΔΟΣΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΕΝΙΣΧΥΣΗΣ ΟΠΩΣ ΣΥΜΦΩΝΗΘΗΚΕ	73
Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΕΓΚΡΙΝΕΙ ΤΗΝ ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΣΗ ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΟΥ ΝΑ ΛΗΦΘΟΥΝ ΥΠΟΨΗ ΟΛΕΣ ΟΙ ΔΑΠΑΝΕΣ ΕΝΟΣ ΕΡΓΟΥ	77
ΚΑΤΑΒΟΛΗ ΔΑΠΑΝΩΝ ΚΗΔΕΙΑΣ	78
3.2.2 Το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων	80
ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΩΝ ΥΠΟΨΗΦΙΟΥ ΓΙΑ ΚΑΛΥΨΗ ΘΕΣΗΣ	80
3.3 ΦΙΛΙΚΟΙ ΔΙΑΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ ΠΟΥ ΕΠΙΤΕΥΧΘΗΚΑΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ	81
3.3.1 Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο	81
ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΟΣ ΑΝΤΑΠΑΝΤΗΣΗΣ ΣΕ ΕΚΘΕΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΩΝ ΕΜΠΕΙΡΟΓΝΩΜΟΝΩΝ	81
3.3.2 Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή	87
Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΚΑΝΕΙ ΔΕΚΤΗ ΠΡΟΤΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ ΓΙΑ ΦΙΛΙΚΟ ΔΙΑΚΑΝΟΝΙΣΜΟ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΑΠΑΙΤΗΣΗ ΓΙΑ ΑΜΟΙΒΗ .	87
Η ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΝΑΚΑΛΕΙ ΤΗΝ ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΗΣ ΓΙΑ ΜΕΙΩΣΗ ΤΟΥ ΠΟΣΟΥ ΧΡΗΜΑΤΙΚΗΣ ΣΥΝΕΙΣΦΟΡΑΣ	95
ΜΕΤΑΤΡΟΠΗ ΔΑΝΕΙΟΥ ECIP ΣΕ ΕΠΙΧΟΡΗΓΗΣΗ	99
ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΣ ΠΕΡΙ ΜΗ ΚΑΤΑΒΟΛΗΣ ΕΙΔΙΚΟΥ ΕΠΙΔΟΜΑΤΟΣ ΣΕ ΥΠΟΛΟΓΟ ΠΑΓΙΩΝ ΠΡΟΚΑΤΑΒΟΛΩΝ	103
3.4 ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ Η ΕΞΕΤΑΣΗ ΤΩΝ ΟΠΟΙΩΝ ΠΕΡΑΤΩΘΗΚΕ ΜΕ ΔΙΑΤΥΠΩΣΗ ΚΡΙΤΙΚΗΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΗΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ	108
3.4.1 Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή	108
ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΗΣ ΟΔΗΓΙΑΣ 85/337/ΕΟΚ	108
ΜΗ ΚΑΤΑΒΟΛΗ ΑΜΟΙΒΗΣ ΓΙΑ ΠΑΡΑΣΧΕΘΕΙΣΕΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ	116
ΠΑΡΑΛΕΙΨΗ ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟΥ ΥΠΟΨΗΦΙΟΥ ΑΠΟ ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ ΥΠΟΒΟΛΗΣ ΠΡΟΣΦΟΡΩΝ	124
ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΣ ΠΕΡΙ ΔΙΑΔΙΚΑΣΤΙΚΩΝ ΠΑΡΑΤΥΠΙΩΝ ΣΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ	135
ΜΗ ΕΞΟΦΛΗΣΗ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΩΝ ΑΠΟ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΕΧΝΙΚΗΣ ΒΟΗΘΕΙΑΣ - ΕΥΘΥΝΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ	143
ΛΗΨΗ ΑΠΟΦΑΣΗΣ ΠΟΥ ΑΦΟΡΑ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΕΣ ΔΙΑΒΟΥΛΕΥΣΕΙΣ	150
ΑΝΑΘΕΣΗ ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΤΑCΙC	154
ΕΠΙΧΟΡΗΓΗΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΑ ΤΗΣ ΕΕ ΠΟΥ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΙΑΠΩΝΙΑ	163
ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ	167
ΜΗ ΚΑΤΑΒΟΛΗ ΕΠΙΧΟΡΗΓΗΣΗΣ	173
ΠΑΡΑΛΕΙΨΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗΣ ΣΕ ΠΟΛΙΤΗ ΣΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 226	178
ΚΛΕΙΣΙΜΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΙΚΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ ΒΑΣΕΙ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 226: ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΣ ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΛΕΙΨΗΣ ΑΙΤΙΟΛΟΓΗΣΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΕΚΤΙΜΗΣΗΣ ΕΚΘΕΣΗΣ ΤΟΠΙΚΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ	182
3.4.2 Το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων	188
ΜΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΕ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΠΟΥ ΥΠΟΒΛΗΘΗΚΕ ΔΥΝΑΜΕΙ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 90 ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΚΑΤΑΒΟΛΗ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΗΣ ΕΠΑΝΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΗΣ	188
3.5 ΣΧΕΔΙΑ ΣΥΣΤΑΣΕΩΝ ΠΟΥ ΕΓΙΝΑΝ ΔΕΚΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΣΜΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ	194
3.5.1 Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο	194
ΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ ΔΕΧΕΤΑΙ ΝΑ ΕΠΑΝΕΞΕΤΑΣΕΙ ΤΟΥΣ ΟΡΟΥΣ ΠΡΟΣΛΗΨΗΣ ΟΡΙΣΜΕΝΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ	194
3.5.2 Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή	198
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΑΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΕΠΕΙΤΑ ΑΠΟ ΔΙΑΚΟΠΗ ΕΡΓΟΥ ΣΤΗ ΝΙΓΗΡΙΑ	198
Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΔΙΕΞΗΓΑΓΕ ΝΕΑ ΕΠΙ ΤΟΠΟΥ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ ΜΕ ΣΤΟΧΟ ΤΗΝ ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΗ ΤΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΗΣ ΝΑ ΕΠΙΤΡΕΨΕΙ ΤΗΝ ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΚΡΕΑΤΟΣ ΤΑΡΑΝΔΟΥ ΑΠΟ ΤΗΝ ΡΩΣΙΑ	203
ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΗ ΠΡΟΣΒΑΣΗΣ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΥ ΣΕ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΙΣ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΙΑΤΛΑΝΤΙΚΟΥ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΚΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ	210

3.5.3	Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή και το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο	211
	ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ ΚΑΙ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΓΙΑ ΤΗ ΘΕΣΠΙΣΗ ΝΕΟΥ ΔΙΟΡΓΑΝΙΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ ΠΛΗΡΩΜΩΝ	211
3.6	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ Η ΕΞΕΤΑΣΗ ΤΩΝ ΟΠΟΙΩΝ ΠΕΡΑΤΩΘΗΚΕ ΜΕ ΕΙΔΙΚΗ ΕΚΘΕΣΗ	215
	ΠΡΟΤΑΣΗ ΥΙΟΘΕΤΗΣΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΚΩΔΙΚΑ ΟΡΘΗΣ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ	215
	Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΘΕΤΕΙ ΤΕΛΟΣ ΣΤΙΣ ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ ΛΟΓΩ ΦΥΛΟΥ ΓΙΑ ΑΠΟΣΠΑΣΜΕΝΟΥΣ ΕΘΝΙΚΟΥΣ ΕΜΠΕΙΡΟΓΝΩΜΟΝΕΣ.....	216
	ΤΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ ΠΡΟΣΥΠΟΓΡΑΦΕΙ ΤΙΣ ΑΠΟΨΕΙΣ ΤΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΠΡΟΣΒΑΣΗ ΣΕ ΕΓΓΡΑΦΑ.....	216
3.7	ΕΡΕΥΝΕΣ ΙΔΙΑ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΠΟΥ ΔΙΕΝΕΡΓΗΘΗΚΑΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ	217
3.7.1	Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή	217
	ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΕΚΦΡΑΣΗΣ ΤΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ	217
	ΓΟΝΙΚΗ ΑΔΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΥΣ ΤΗΣ ΕΕ	223
3.7.2	Το Ευρωπαϊκό Κέντρο για την Ανάπτυξη της Επαγγελματικής Κατάρτισης	227
	ΕΡΕΥΝΑ ΙΔΙΑ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗ ΓΛΩΣΣΑ ΠΟΥ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟ CEDEFOP ΣΤΙΣ ΓΝΩΜΕΣ ΤΟΥ ΕΠΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΩΝ.....	227
3.7.3	Κοινοτικά όργανα, οργανισμοί και αποκεντρωμένες υπηρεσίες	230
	ΕΡΕΥΝΑ ΙΔΙΑ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΟΡΙΑ ΗΛΙΚΙΑΣ	230
3.8	ΕΙΔΙΚΕΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΥΠΟΒΛΗΘΕΙΣΕΣ ΣΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ	238
	ΠΡΟΣΒΑΣΗ ΣΕ ΕΓΓΡΑΦΑ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ.....	238
	ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΕΠΙΤΥΧΟΝΤΩΝ ΥΠΟΨΗΦΙΩΝ ΣΕ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΠΡΟΣΛΗΨΗΣ.....	239
3.9	ΕΡΩΤΗΜΑ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ	240
	ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΤΩΝ ΚΟΙΝΟΤΙΚΩΝ ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΧΗ ΤΗΣ ΛΟΜΒΑΡΔΙΑΣ, ΙΤΑΛΙΑ	240
4	ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕ ΑΛΛΑ ΘΕΣΜΙΚΑ ΟΡΓΑΝΑ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ	243
4.1	ΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ	243
4.2	ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ	246
4.3	Η ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ	246
4.4	ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ	246
4.5	Η ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ	247
4.6	Η ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΗΣ ΤΗΣ ΑΠΑΤΗΣ (OLAF)	248
5	ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΦΕΙΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ	251
5.1	ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕ ΕΘΝΙΚΟΥΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΟΥΣ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΕΣ	251
5.2	ΤΟ ΔΙΚΤΥΟ ΕΠΑΦΗΣ	251
5.3	ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕ ΤΟΠΙΚΟΥΣ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΕΣ	252
5.4	ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕ ΕΘΝΙΚΟΥΣ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΕΣ ΣΤΙΣ ΥΠΟ ΕΝΤΑΞΗ ΧΩΡΕΣ	252

6	ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ	257
6.1	ΣΗΜΑΝΤΙΚΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΟΥ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟΥ ΕΤΟΥΣ	257
6.2	ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΚΑΙ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ	260
6.3	ΑΛΛΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ	274
6.4	ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕ ΤΑ ΜΜΕ	279
6.5	ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ	283
7	ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ	285
A	ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΑ	287
B	Ο ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ	293
Γ	ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ	295
Δ	ΕΥΡΕΤΗΡΙΟ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ	298

1 ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Το 2002, διενεργήθηκε δημοσκόπηση του Ευρωβαρόμετρου προκειμένου να διαπιστωθεί πόσο καλά γνωρίζουν οι ευρωπαίοι πολίτες τα δικαιώματά τους. Οι ερωτηθέντες έπρεπε να απαντήσουν «ναι» ή «όχι» σε ερωτήσεις σχετικά με τα δικαιώματά τους ως πολίτες της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Το περισσότερο γνωστό δικαίωμα ήταν το δικαίωμα εργασίας σε άλλο κράτος μέλος και ακολουθούσε το δικαίωμα υποβολής καταγγελίας στον Ευρωπαϊκό Διαμεσολαβητή – το 87% των ευρωπαίων πολιτών ορθά πιστεύει ότι έχει αυτό το δικαίωμα. Στην Ιρλανδία, το ποσοστό έφθασε το 96% και στην Ισπανία το 92%. Πολύ μικρότερο ποσοστό συγκέντρωσε το δικαίωμα ψηφοφορίας σε τοπικές εκλογές ή εκλογές για την ανάδειξη των μελών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου σε άλλο κράτος μέλος.

Το γραφείο του Διαμεσολαβητή άρχισε να λειτουργεί την πρώτη Σεπτεμβρίου 1995. Εκείνο το έτος λάβαμε 298 καταγγελίες και το επόμενο 842. Το 2002 λάβαμε περισσότερες από 2.200 καταγγελίες. Η αύξηση αυτή δείχνει ότι ολοένα και περισσότεροι άνθρωποι γνωρίζουν τις υπηρεσίες που μπορεί να προσφέρει ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής. Αυτό οφείλεται σε μεγάλο βαθμό στη δέσμευσή μας να κάνουμε περισσότερο γνωστό το γραφείο του Διαμεσολαβητή.

Προσέγγιση των πολιτών

Το 2002 ήταν μια πολυσύχνη χρονιά όσον αφορά τις δημόσιες σχέσεις. Εκδίδαμε κατά μέσο όρο ένα δελτίο τύπου ανά δέκα ημέρες για ποικίλα θέματα: από την ελευθερία της έκφρασης έως τη συνεισφορά του Διαμεσολαβητή στην Ευρωπαϊκή Συνέλευση. Τον Ιούνιο αποστείλαμε το έντυπο του Διαμεσολαβητή σε περίπου 10.000 οργανισμούς που ασχολούνται με υποθέσεις της ΕΕ, ενώ τον Δεκέμβριο περισσότερα από 20.000 αντίτυπα του οδηγού του Διαμεσολαβητή για τους πολίτες εστάλησαν σε σημαντικά κέντρα ενημέρωσης για την ΕΕ. Παρουσίασα το έργο του Διαμεσολαβητή σε σεμινάρια, διασκέψεις και συνεδριάσεις σε ολόκληρη την Ευρώπη – από τη Λισσαβόνα ως το Λουξεμβούργο και από το Κάρντιφ ως την Κοπεγχάγη. Το γραφείο του Διαμεσολαβητή συμμετείχε σε ημερίδες ενημέρωσης που διοργάνωσε το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στις Βρυξέλλες και το Στρασβούργο, τις οποίες παρακολούθησαν περισσότεροι από 60.000 επισκέπτες.

Με έναν Διαμεσολαβητή και προσωπικό τριάντα ατόμων είναι δύσκολη η προσέγγιση των πολιτών σε ολόκληρη την Ένωση. Γι' αυτό στηριζόμαστε ολοένα και περισσότερο στο Διαδίκτυο για την ενημέρωση του κοινού σχετικά με την ύπαρξή μας. Προσθέσαμε πληροφορίες στις 12 γλώσσες των υποψηφίων προς ένταξη στην ΕΕ χωρών. Η ιστοσελίδα του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή εξακολουθεί να έχει τις περισσότερες συνδέσεις με ιστοσελίδες άλλων διαμεσολαβητών σε ολόκληρη την Ευρώπη και αυτό έχει ως αποτέλεσμα να συνεχίσουν να αυξάνονται οι επισκέψεις σε αυτή. Η εν λόγω ιστοσελίδα, εκτός του ότι συμβάλλει να γίνουμε περισσότερο γνωστοί, διευκολύνει τους πολίτες στην υποβολή καταγγελιών. Το 2002, ολοένα και περισσότεροι άνθρωποι επέλεξαν να υποβάλουν την καταγγελία τους συμπληρώνοντας το ηλεκτρονικό δελτίο καταγγελίας. Πράγματι, από τον Σεπτέμβριο του 2002, περισσότερες από τις μισές καταγγελίες υποβλήθηκαν μέσω του Διαδικτύου.

Σε μερικά κράτη μέλη πρέπει να γίνουν ακόμη πολλά. Ωστόσο, πρέπει να είμαστε προσεκτικοί στο πώς θα γίνουν. Δεν έχει νόημα να διακηρύττουμε ότι το πρώτο πράγμα που σκέφτονται οι πολίτες όταν ξυπνούν το πρωί είναι ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής. Αντ' αυτού, η εκστρατεία ενημέρωσης πρέπει να δώσει έμφαση σε εκείνους τους πολίτες, τους οργανισμούς και τις επιχειρήσεις που εμπλέκονται στην ΕΕ και τη διοίκησή της. Το μήνυμα που πρέπει να στείλουμε είναι ότι η υποβολή καταγγελιών στο Διαμεσολαβητή είναι χρήσιμη, όπως φαίνεται σαφώς από τη δέσμευση των θεσμικών οργάνων και οργανισμών για καλύτερη διοίκηση.

Αποτελέσματα με την πάροδο των χρόνων

Καλό αποτέλεσμα για ένα Διαμεσολαβητή θεωρείται η δικαίωση των πολιτών ή τουλάχιστον η παροχή σαφούς εξήγησης ή χρήσιμων συμβουλών.

Εντός 7 ετών, το γραφείο έλαβε περισσότερες από 11.000 καταγγελίες, το 70% περίπου των οποίων δεν ενέπιπταν στο πεδίο αρμοδιότητάς του – συχνά καταγγελίες κατά δημοσίων διοικήσεων σε κράτη μέλη σχετικά με την εφαρμογή της κοινοτικής νομοθεσίας. Σε περισσότερες από 5.000 περιπτώσεις, οι καταγγελίες διαβιβάστηκαν σε έναν αρμόδιο οργανισμό ή δόθηκαν συμβουλές στους πολίτες σχετικά με το πού θα αποταθούν για βοήθεια.

Διεξήχθησαν σχεδόν 1.500 έρευνες, 19 εκ των οποίων ιδία πρωτοβουλία. Σε περισσότερες από 500 υποθέσεις το εμπλεκόμενο όργανο διευθέτησε την υπόθεση προς όφελος των πολιτών. Σε περισσότερες από 200 υποθέσεις έγιναν σημαντικές παρατηρήσεις για την προαγωγή καλύτερης διοίκησης σε παρόμοιες περιπτώσεις στο μέλλον. Χρησιμοποιούνται ολοένα και περισσότερο φιλικοί διακανονισμοί, σχέδια συστάσεων και ειδικές εκθέσεις, το σύνολο των οποίων ανέρχεται σήμερα σε 50. Σε πολύ λίγες μόνο υποθέσεις απορρίφθηκαν από τα θεσμικά όργανα οι προτάσεις του Διαμεσολαβητή.

Σε περίπου 700 υποθέσεις, ο Διαμεσολαβητής, κατόπιν έρευνας, δεν διαπίστωσε κρούσμα κακής διοίκησης. Πράγματι, οι δημόσιες διοικήσεις πρέπει συχνά να λαμβάνουν αποφάσεις που δεν ικανοποιούν όλους τους εμπλεκόμενους. Η μη διαπίστωση κρούσματος κακής διοίκησης δεν έχει πάντοτε αρνητικό αποτέλεσμα για τον καταγγέλλοντα, ο οποίος τουλάχιστον ενημερώνεται πλήρως για το τι έχει συμβεί.

Οι αριθμοί αυτοί μπορεί να φαίνονται μικροί σε μια ήπειρο με τεράστιο πληθυσμό, ωστόσο, πρέπει να έχει κανείς υπόψη του ότι κάθε υπόθεση έχει προληπτικό αποτέλεσμα, ανοίγοντας το δρόμο για καλύτερες διαδικασίες και καλύτερα αποτελέσματα σε εκατοντάδες υποθέσεις που θα ακολουθήσουν. Για λόγους σύγκρισης, είναι ενδιαφέρον να σημειώσουμε ότι ο αριθμός υποθέσεων που ερευνώνται πλήρως κάθε έτος από το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων είναι περίπου ο ίδιος.

Πρόοδος και προβλήματα

Εντός του 2002, σημειώθηκε πρόοδος όσον αφορά τη θέσπιση αρχών σχετικά με το πώς θα αποζημιωθούν οι πολίτες για ζημιές που υπέστησαν σε υποθέσεις στις οποίες η διοίκηση δεν εκπλήρωσε τις υποχρεώσεις της εγκαίρως. Η Επιτροπή επέδειξε φιλική προς τον πολίτη στάση σχετικά με το θέμα αυτό, ευθυγραμμισμένη με τα πιο προοδευτικά από τα κράτη μέλη¹. Ομοίως, το 2002 σημειώθηκε μεγάλη πρόοδος στην εφαρμογή του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων. Η Επιτροπή και το Κοινοβούλιο κατήργησαν το όριο ηλικίας στις προσλήψεις και η Επιτροπή λαμβάνει μέτρα για την αντιμετώπιση των διακρίσεων λόγω φύλου. Επίσης, το 2002 διευθετήθηκαν συμβατικές διαφορές ύψους 1,5 εκατομμυρίου ευρώ. Πρόκειται για ένα από τα μεγαλύτερα χρηματικά ποσά που εμπλέκονται σε απόφαση του Διαμεσολαβητή. Ο οδηγός του Διαμεσολαβητή για τους πολίτες που εκδόθηκε το 2002 σε όλες τις επίσημες γλώσσες της Ένωσης προσφέρει μια γενική εικόνα για πολλά από αυτά τα επιτεύγματα.

Όσον αφορά το θέμα θέσπισης νομοθεσίας σχετικά με τη χρηστή διοίκηση και την ελευθερία της έκφρασης των υπαλλήλων, σημειώθηκε μικρότερη πρόοδος σε επίπεδο ΕΕ. Στους τομείς αυτούς υπάρχουν σίγουρα περιθώρια βελτίωσης.

Θερές ευχαριστίες

Με την ευκαιρία αυτή, θα ήθελα να εκφράσω την ευγνωμοσύνη μου προς όλους τους ανθρώπους που συνάντησα κατά τη διάρκεια της θητείας μου ως Διαμεσολαβητής

¹ Βλέπε επιστολή της 16 Οκτωβρίου 2002 του Διαμεσολαβητή προς την Επιτροπή και την από 16 Δεκεμβρίου 2002 απάντηση της Επιτροπής στην ιστοσελίδα του Διαμεσολαβητή (www.euro-ombudsman.eu.int)

για τη στήριξη και το ενδιαφέρον τους. Θα ήθελα να ευχαριστήσω ιδιαίτερα εκείνους με τους οποίους συνεργαστήκαμε στα θεσμικά όργανα και τους οργανισμούς της ΕΕ, όλους τους πολίτες που απευθύνθηκαν σε εμάς καθώς και τα μέσα ενημέρωσης για τις αναφορές τους στο έργο μας.

Θα ήθελα να ευχαριστήσω τον πρόεδρο και όλα τα ενεργά μέλη της Επιτροπής Αναφορών και του Κοινοβουλίου γενικότερα για τις συμβουλές και τις απόψεις τους. Επιπλέον, θα ήθελα να ευχαριστήσω το προσωπικό μου για την εργασία και την αφοσίωσή τους.

Είναι κάπως επικίνδυνο να αποδίδεις ιδιαίτερο φόρο τιμής σε κάποιους, όταν είναι πολλοί αυτοί στους οποίους είσαι ευγνώμων. Παρόλα αυτά, θα ήθελα να δηλώσω δημοσίως ότι η ανοικτή, δίκαιη και συνεπή προσέγγιση των δύο Επιτρόπων που είναι αρμόδιες για τις επαφές με το Διαμεσολαβητή – πρώτα της κ. Anita Gradin και εν συνεχεία της κ. Loyola de Palacio – είχε εξέχουσα σημασία κατά τη σύσταση του γραφείου και τη θέσπιση των διαδικασιών του. Κατά τη γνώμη μου, είναι αξιοσημείωτη η προσφορά υπηρεσιών των δύο αυτών ατόμων και του προσωπικού τους προς τους ευρωπαίους πολίτες.

Οι καταγγελίες και οι καταγγέλλοντες μπορεί να έχουν ως αποτέλεσμα επιπλέον εργασία για τα θεσμικά όργανα και να δημιουργούν συναισθήματα δυσαρέσκειας. Ωστόσο, έτσι δίνεται η δυνατότητα να μελετηθούν όσα έχουν συμβεί. Εάν όλα πηγαίνουν καλά, αυτό μπορεί να σημειωθεί και να εξηγηθεί. Εάν υπάρχει κάποιο πρόβλημα, μπορεί να διορθωθεί, μπορούν να δοθούν καλύτερες συμβουλές, να θεσπιστούν καλύτερες διαδικασίες ή να αντιμετωπιστεί το πρόβλημα της έλλειψης προσωπικού με τους κατάλληλους πόρους. Συνεπώς, η υποβολή καταγγελιών είναι τελικά μια δημοκρατική διαδικασία με θετικά αποτελέσματα για οποιαδήποτε διοίκηση και την ανάπτυξή της.

Για το μέλλον

Στο παρελθόν, συνέκρινα τη διοίκηση της ΕΕ με ένα κάστρο το οποίο πρέπει να μεταρρυθμιστεί και να ανοίξει τις πύλες του. Στο κάστρο αυτό έλαβαν χώρα πολλές μεταρρυθμίσεις. Σήμερα υπάρχει μεγαλύτερη διαφάνεια, εξακολουθούμε ωστόσο να περιμένουμε το άνοιγμα του κάστρου προς μια σύγχρονη διοίκηση.

Γιατί; Δεν πιστεύω ότι οι παλιές παραδόσεις και οι μέθοδοι εργασίας είναι τόσο κακές. Απλώς ελπίζω ότι θα έλθει κάποια ημέρα στην Ευρωπαϊκή Ένωση που όλοι οι ενδιαφερόμενοι φορείς θα πιστεύουν πραγματικά ότι η διαφανής διοίκηση έχει θετικά αποτελέσματα. Οι πολίτες έχουν δικαίωμα να γνωρίζουν και πρέπει να γνωρίζουν αυτά που γίνονται εξ ονόματός τους. Μόνο τότε μπορούμε να κερδίσουμε πραγματικά την εμπιστοσύνη τους.

Σας εύχομαι κάθε επιτυχία στην οικοδόμηση μιας Ευρώπης των πολιτών.

Jacob Söderman

2 ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΕΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑ- ΒΗΤΗ

Το σημαντικότερο καθήκον του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή είναι να ασχολείται με τα κρούσματα κακής διοίκησης στις δραστηριότητες των κοινοτικών θεσμικών οργάνων και οργανισμών, με εξαίρεση το Δικαστήριο και το Πρωτοδικείο κατά την άσκηση του δικαιοδοτικού τους ρόλου. Τα πιθανά κρούσματα κακής διοίκησης τίθενται υπόψη του Διαμεσολαβητή κυρίως μέσω καταγγελιών που υποβάλλουν οι ευρωπαίοι πολίτες. Ο Διαμεσολαβητής έχει επίσης τη δυνατότητα να διεξάγει έρευνες ίδια πρωτοβουλία.

Κάθε ευρωπαίος πολίτης ή πολίτης τρίτου κράτους που ζει σε κράτος μέλος μπορεί να προσφύγει στο Διαμεσολαβητή. Στο Διαμεσολαβητή μπορούν επίσης να προσφύγουν και επιχειρήσεις, ενώσεις και άλλοι συλλογικοί φορείς που έχουν έδρα στην Ένωση. Οι καταγγελίες μπορούν να υποβληθούν στο Διαμεσολαβητή είτε απευθείας είτε μέσω βουλευτή του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

Οι καταγγελίες προς το Διαμεσολαβητή αντιμετωπίζονται δημοσία εκτός εάν ο καταγγέλλων ζητήσει εμπιστευτικότητα. Είναι σημαντικό να ενεργεί ο Διαμεσολαβητής όσο το δυνατόν πιο ανοικτά και με διαφάνεια, ώστε αφ' ενός οι ευρωπαίοι πολίτες να μπορούν να παρακολουθήσουν και να κατανοήσουν το έργο του και αφ' ετέρου να αποτελεί καλό παράδειγμα για τους άλλους.

Το 2002, ο Διαμεσολαβητής διεκπεραίωσε 2511 υποθέσεις. Από αυτές 2211 ήταν νέες καταγγελίες που ελήφθησαν το 2002, εκ των οποίων 2041 υποβλήθηκαν απ' ευθείας από μεμονωμένους πολίτες, 87 προέρχονταν από συλλόγους, 70 από εταιρείες, ενώ 7 καταγγελίες διαβιβάστηκαν από βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Επίσης, 298 υποθέσεις μεταφέρθηκαν από το 2001. Ο Διαμεσολαβητής άρχισε ακόμη 2 έρευνες ίδια πρωτοβουλία.

Όπως σημειώθηκε στην Ετήσια Έκθεση του Διαμεσολαβητή για το 1995, υπάρχει συμφωνία μεταξύ της Επιτροπής Αναφορών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Διαμεσολαβητή σχετικά με την αμοιβαία μεταβίβαση καταγγελιών και αναφορών, όπου αυτό κρίνεται σκόπιμο. Το 2002, 12 καταγγελίες μεταβιβάστηκαν με τη συγκατάθεση του καταγγέλλοντος στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, για να εξεταστούν ως αναφορές. Υπήρξαν 215 υποθέσεις στις οποίες ο Διαμεσολαβητής συνέστησε στον καταγγέλλοντα να υποβάλει αναφορά στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο (Βλέπε Παράρτημα Α, Στατιστικά στοιχεία).

2.1 Η ΝΟΜΙΚΗ ΒΑΣΗ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ ΤΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ

Το έργο του Διαμεσολαβητή διενεργείται σύμφωνα με το άρθρο 195 της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, το Καθεστώς του Διαμεσολαβητή² και τις εκτελεστικές διατάξεις που έχει εγκρίνει ο Διαμεσολαβητής δυνάμει του άρθρου 14 του Καθεστώτος του. Το κείμενο των εκτελεστικών διατάξεων και του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή δημοσιεύονται σε όλες τις επίσημες γλώσσες στην ιστοσελίδα του Διαμεσολαβητή (<http://www.euro-ombudsman.eu.int>). Τα κείμενα διατίθενται επίσης και από το γραφείο του Διαμεσολαβητή.

Οι εκτελεστικές διατάξεις έχουν ως αντικείμενο την εσωτερική λειτουργία της υπηρεσίας του Διαμεσολαβητή. Ωστόσο, προκειμένου να αποτελέσουν έγγραφο που θα είναι κατανοητό και χρήσιμο στους πολίτες, περιλαμβάνουν και κάποιο υλικό που αφορά άλλα θεσμικά όργανα και οργανισμούς και που περιλαμβάνεται ήδη στο Καθεστώς του Διαμεσολαβητή.

Υπό το φως της εμπειρίας από τη λειτουργία της υπηρεσίας του Διαμεσολαβητή, ο Διαμεσολαβητής θέσπισε νέες εκτελεστικές διατάξεις στις 8 Ιουλίου 2002 οι οποίες τίθενται σε ισχύ από την 1η Ιανουαρίου 2003. Οι νέες εκτελεστικές διατάξεις βρίσκονται στη διάθεση κάθε ενδιαφερόμενου σε όλες τις επίσημες γλώσσες στην ιστοσε-

²

Απόφαση 94/262 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 9ης Μαρτίου 1994 σχετικά με το Καθεστώς του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή και τους γενικούς όρους άσκησης των καθηκόντων του, ΕΕ 1994, L 113/15.

λίδα του Διαμεσολαβητή. Η σχετική ανακοίνωση δημοσιεύτηκε στην Επίσημη Εφημερίδα της 19ης Οκτωβρίου 2002 (ΕΕ C 252/24).

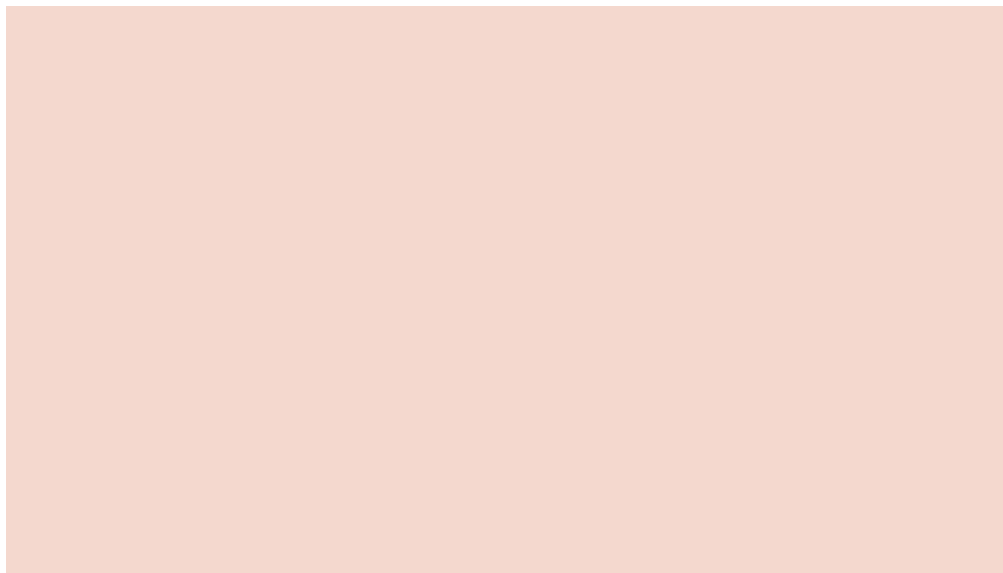
Σύμφωνα με τον Κανονισμό (ΕΚ) Αρ. 45/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 18ης Δεκεμβρίου 2000 σχετικά με την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα από τα όργανα και τους οργανισμούς της Κοινότητας και σχετικά με την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων αυτών³, ο Διαμεσολαβητής διόρισε έναν υπεύθυνο προστασίας δεδομένων για την άσκηση των καθηκόντων που ορίζονται στο άρθρο 24 του Κανονισμού 45/2001 και θέσπισε εκτελεστικές διατάξεις σχετικά με τα καθήκοντα, τις υποχρεώσεις και τις αρμοδιότητες του διοικητικού υπεύθυνου προστασίας δεδομένων. Η απόφαση διορισμού του υπεύθυνου προστασίας δεδομένων και οι εκτελεστικές διατάξεις βρίσκονται στη διάθεση κάθε ενδιαφερόμενου στην ιστοσελίδα του Διαμεσολαβητή. Η σχετική ανακοίνωση δημοσιεύτηκε στην Επίσημη Εφημερίδα της 19ης Οκτωβρίου 2002 (ΕΕ C 252/24).

2.2 Η ΕΝΤΟΛΗ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΙΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ

Όλες οι καταγγελίες που αποστέλλονται στον Διαμεσολαβητή καταχωρίζονται και πιστοποιείται η παραλαβή τους. Η επιστολή πιστοποίησης της παραλαβής ενημερώνει τον καταγγέλλοντα σχετικά με τη διαδικασία εξέτασης της καταγγελίας του (της) και αναγράφει το όνομα και τον αριθμό τηλεφώνου του νομικού υπαλλήλου που τη χειρίζεται. Το επόμενο βήμα είναι να εξεταστεί κατά πόσον η καταγγελία εμπίπτει στο πεδίο εντολής του Διαμεσολαβητή.

Η εντολή του Διαμεσολαβητή, όπως ορίζει το άρθρο 195 της Συνθήκης ΕΚ, τον καθιστά αρμόδιο να παραλαμβάνει καταγγελίες από κάθε πολίτη της Ένωσης ή από κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο που διαμένει ή έχει την καταστατική έδρα του σε κράτος μέλος σχετικά με περιπτώσεις κακής διοίκησης κατά τις δραστηριότητες των κοινοτικών θεσμικών οργάνων και οργανισμών, με εξαίρεση το Δικαστήριο και το Πρωτοδικείο κατά την άσκηση των δικαιοδοτικών τους καθηκόντων. Συνεπώς, μία καταγγελία βρίσκεται εκτός πεδίου εντολής εάν:

- 1 ο καταγγέλλων δεν δικαιούται να υποβάλει καταγγελία
- 2 η καταγγελία δεν αφορά κοινοτικό θεσμικό όργανο ή οργανισμό
- 3 η καταγγελία αφορά το Δικαστήριο ή το Πρωτοδικείο κατά την άσκηση των δικαιοδοτικών τους καθηκόντων, ή
- 4 η καταγγελία δεν αφορά πιθανή περίπτωση κακής διοίκησης.

³ 2001 ΕΕ L 8/1.

2.2.1 «Κακή διοίκηση»

Ανταποκρινόμενος στην πρόσκληση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου να ορίσει με σαφήνεια τι σημαίνει κακή διοίκηση, ο Διαμεσολαβητής περιέλαβε τον εξής ορισμό στην Ετήσια Έκθεση 1997:

Περίπτωση κακής διοίκησης σημειώνεται όταν ένα δημόσιο όργανο παραλείπει να ενεργήσει σύμφωνα με κανόνα ή αρχή που το δεσμεύει.

Το 1998, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ενέκρινε ψήφισμα με το οποίο χαιρέτιζε τον ορισμό.

Κατά τη διάρκεια του 1999, από την ανταλλαγή αλληλογραφίας μεταξύ του Διαμεσολαβητή και της Επιτροπής κατέστη σαφές ότι και η Επιτροπή συμφωνεί με τον εν λόγω ορισμό.

2.2.2 Ο Κώδικας Ορθής Διοικητικής Συμπεριφοράς

Το ιστορικό του Κώδικα

Το Νοέμβριο του 1998, ο Διαμεσολαβητής άρχισε έρευνα ίδια πρωτοβουλία για την ύπαρξη Κώδικα Ορθής Διοικητικής Συμπεριφοράς για τους υπαλλήλους στις σχέσεις τους με το κοινό στα διάφορα κοινοτικά θεσμικά όργανα και οργανισμούς και για την πρόσβαση του κοινού σε αυτόν. Στο πλαίσιο της έρευνας ίδια πρωτοβουλία ερωτήθηκαν δεκαεννέα κοινοτικά θεσμικά όργανα και οργανισμοί εάν είχαν ήδη εγκρίνει, ή θα συμφωνούσαν να εγκρίνουν, ανάλογο Κώδικα για τους υπαλλήλους τους στις σχέσεις τους με το κοινό.

Στις 28 Ιουλίου 1999, ο Διαμεσολαβητής υπέβαλε πρόταση Κώδικα Ορθής Διοικητικής Συμπεριφοράς υπό μορφή σχεδίου συστάσεως προς την Επιτροπή, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο. Παρόμοια σχέδια συστάσεων διατυπώθηκαν προς τα λοιπά θεσμικά όργανα και οργανισμούς τον Σεπτέμβριο του 1999.

Το δικαίωμα για χρηστή διοίκηση στο Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων

Στις 2 Φεβρουαρίου 2000, σε δημόσια ακρόαση που οργανώθηκε από την αρμόδια συνέλευση για την εκπόνηση του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής πρότεινε να συμπεριληφθεί στο Χάρτη ως θεμελιώδες δικαίωμα το δικαίωμα στη χρηστή διοίκηση.

Στις 7 Δεκεμβρίου 2000, οι Πρόεδροι του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής προέβησαν στη διακήρυξη του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης στη σύνοδο του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου στη Νίκαια. Ο Χάρτης περιλαμβάνει το δικαίωμα στη χρηστή διοίκηση ως άρθρο 41.

Προς μια ευρωπαϊκή διοικητική νομοθεσία

Στις 6 Σεπτεμβρίου 2001, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ενέκρινε ψήφισμα με το οποίο υιοθέτησε έναν Κώδικα Ορθής Διοικητικής Συμπεριφοράς που πρέπει να τηρείται από τα θεσμικά όργανα και τους οργανισμούς της Ευρωπαϊκής Ένωσης, καθώς και από τις διοικήσεις και τους υπαλλήλους τους, στις σχέσεις τους με το κοινό. Το εν λόγω ψήφισμα του Κοινοβουλίου βασίζεται στον κώδικα του Διαμεσολαβητή της 28ης Ιουλίου 1999, με ορισμένες τροποποιήσεις που επέφερε ο κ. Roy PERRY ως εισηγητής για την Επιτροπή Αναφορών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

Παράλληλα με την ψήφιση του Κώδικα, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ενέκρινε ψήφισμα με το οποίο καλούσε το Διαμεσολαβητή να τον εφαρμόζει στις περιπτώσεις κακής διοίκησης, ώστε να αποκτήσει πραγματικό περιεχόμενο το δικαίωμα των πολιτών στη χρηστή διοίκηση, όπως προβλέπεται στο άρθρο 41 του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της ΕΕ.

Επομένως, ο Διαμεσολαβητής πρέπει να εφαρμόζει τον ορισμό της κακής διοίκησης λαμβάνοντας υπόψη τους κανόνες και τις αρχές που περιέχονται στον Κώδικα.

Κατόπιν πρότασης που διατύπωσε αρχικά ο Jean-Maurice DEHOUSSE, εισηγητής για την Επιτροπή Νομικών Υποθέσεων και Εσωτερικής Αγοράς, το ψήφισμα του Ευρω-

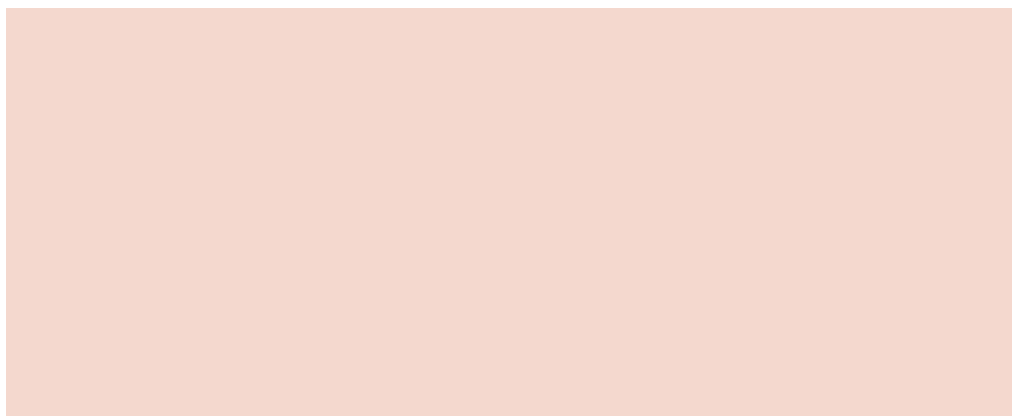
παϊκού Κοινοβουλίου της 6ης Σεπτεμβρίου 2001 σχετικά με τον Κώδικα καλεί επίσης την Ευρωπαϊκή Επιτροπή να υποβάλει πρόταση κανονισμού που να περιέχει τον Κώδικα Ορθής Διοικητικής Συμπεριφοράς, με βάση το άρθρο 308 της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας.

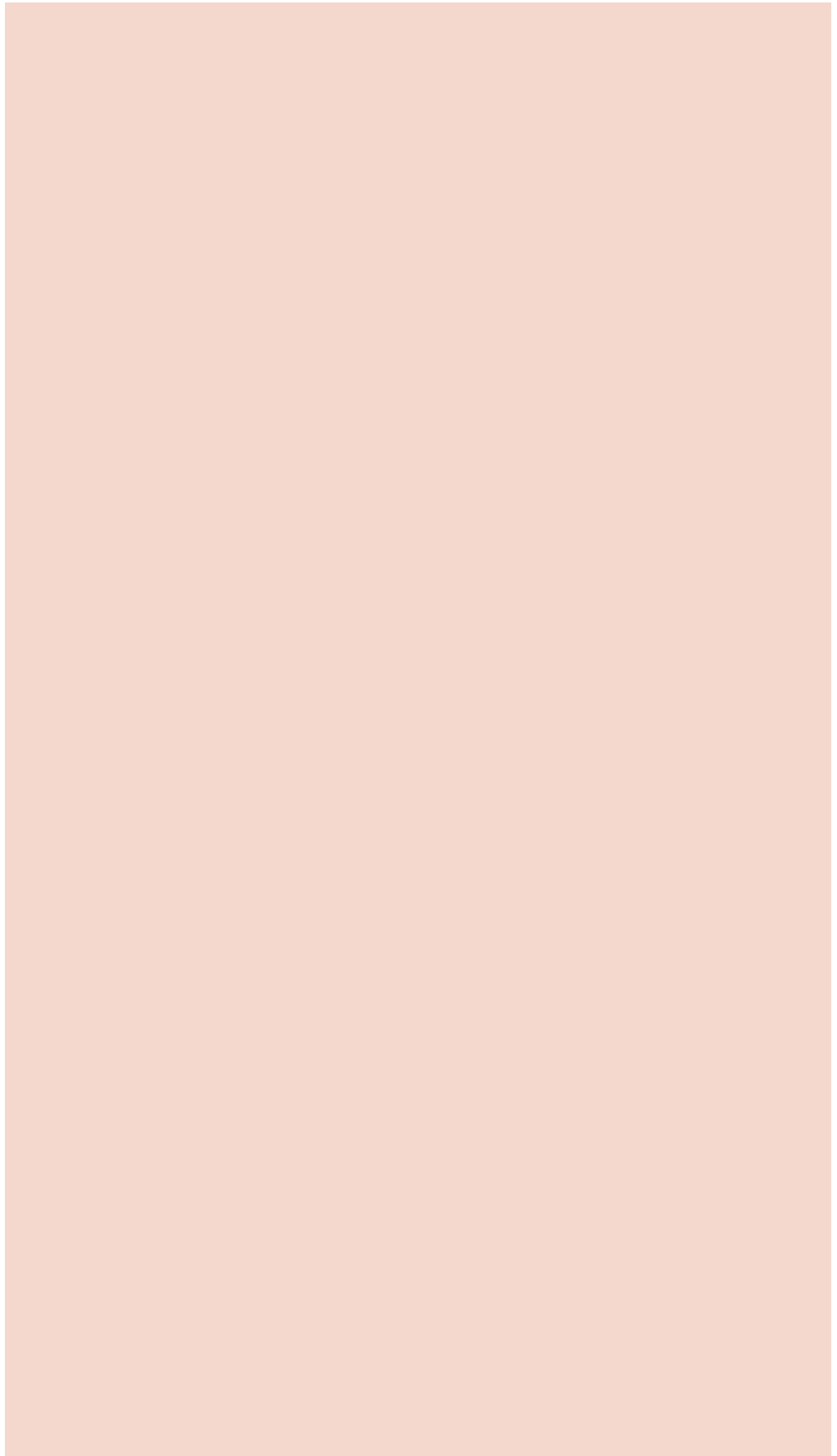
Η ενσωμάτωση του Κώδικα σε έναν κανονισμό θα υπογραμμίσει τόσο στους πολίτες όσο και στους υπαλλήλους το δεσμευτικό χαρακτήρα των κανόνων και των αρχών που περιέχει. Το άρθρο 192 της Συνθήκης ΕΚ παρέχει στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο το δικαίωμα κίνησης της νομοθετικής διαδικασίας, εφόσον κριθεί αναγκαίο.

2.3 ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΚΤΟ ΤΩΝ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΩΝ

Μια καταγγελία που εμπίπτει στο πεδίο εντολής του Διαμεσολαβητή, πρέπει να πληροί και άλλα κριτήρια παραδεκτού πριν ο Διαμεσολαβητής διενεργήσει έρευνα. Τα κριτήρια, όπως τα ορίζει το Καθεστώς του Διαμεσολαβητή, είναι τα εξής:

- 1 η ταυτότητα του συντάκτη και το αντικείμενο της καταγγελίας πρέπει να προσδιορίζονται (άρθρο 2.3 του Καθεστώτος)
- 2 ο Διαμεσολαβητής δεν μπορεί να παρέμβει σε υποθέσεις που βρίσκονται ενώπιον των δικαστηρίων ούτε να αμφισβητήσει το βάσιμο δικαστικής απόφασης (άρθρο 1.3)
- 3 η καταγγελία πρέπει να υποβάλλεται εντός δύο ετών από την ημερομηνία κατά την οποία τα γεγονότα στα οποία βασίζεται περιήλθαν σε γνώση του καταγγέλλοντος (άρθρο 2.4)
- 4 των καταγγελιών πρέπει να έχουν προηγηθεί τα δέοντα διοικητικά διαβήματα προς το εμπλεκόμενο θεσμικό όργανο ή οργανισμό (άρθρο 2.4)
- 5 σε περίπτωση καταγγελιών που αφορούν εργασιακές σχέσεις μεταξύ θεσμικών οργάνων και οργανισμών και των υπαλλήλων ή του λοιπού προσωπικού τους, πριν υποβληθεί η καταγγελία θα πρέπει να έχουν εξαντληθεί οι δυνατότητες υποβολής εσωτερικών διοικητικών διαβημάτων και προσφυγών (άρθρο 2.8).

2.4 ΛΟΓΟΙ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΕΝΕΡΓΕΙΑ ΕΡΕΥΝΑΣ

Ο Διαμεσολαβητής μπορεί να ασχοληθεί με καταγγελίες που εμπίπτουν στο πεδίο της εντολής του και πληρούν τα κριτήρια του παραδεκτού. Το άρθρο 195 της Συνθήκης ΕΚ προβλέπει ότι ο Διαμεσολαβητής «διεξάγει τις έρευνες που κρίνει δικαιολογημένες». Σε ορισμένες περιπτώσεις μπορεί να μην υπάρχουν επαρκείς λόγοι για να αναλάβει ο Διαμεσολαβητής τη διεξαγωγή έρευνας, ακόμα και εάν η καταγγελία είναι παραδεκτή. Εάν μία καταγγελία έχει ήδη αντιμετωπιστεί ως αναφορά από την Επιτροπή Αναφορών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, ο Διαμεσολαβητής κανονικά θεωρεί ότι δεν υπάρχει λόγος να διενεργήσει έρευνα, εκτός εάν υποβληθούν νέα στοιχεία.

της. Δεδομένου ότι στην επιστολή του βουλευτή με ημερομηνία 27 Μαΐου 2002 δεν διατυπωνόταν καμία κατηγορία κακής διοίκησης για την οποία η Επιτροπή θα μπορούσε να γνωμοδοτήσει, ο Διαμεσολαβητής τον πληροφόρησε ότι δεν συνέτρεχε λόγος διεξαγωγής έρευνας.

Ο Διαμεσολαβητής έστειλε στο βουλευτή ένα δελτίο παραπόνων προκειμένου να διατυπώσει τυχόν κατηγορία κακής διοίκησης. Ωστόσο, δεν έλαβε καμία απάντηση.

Υπόθεση 988/2002/IJH

2.5 ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΩΝ

Από τις 11087 καταγγελίες που καταχωρίστηκαν από την έναρξη των δραστηριοτήτων του Διαμεσολαβητή, 12% προερχόταν από τη Γαλλία, 15% από τη Γερμανία, 15% από την Ισπανία, 8% από τη Μεγάλη Βρετανία και 10% από την Ιταλία. Πλήρης ανάλυση της γεωγραφικής προέλευσης των καταγγελιών που καταχωρίστηκαν το 2002 παρατίθεται στο Παράρτημα Α, Στατιστικά Στοιχεία.

Κατά το 2002, η διαδικασία εξέτασης των καταγγελιών για το κατά πόσον αυτές εμπίπτουν εντός του πεδίου εντολής του Διαμεσολαβητή, πληρούν τα κριτήρια περί παραδεκτού και δικαιολογούν την κίνηση διαδικασίας έρευνας, ολοκληρώθηκε στο 97% των υποθέσεων. Το 28% των καταγγελιών που εξετάστηκαν κρίθηκε ότι βρισκόνταν εντός του πεδίου εντολής του Διαμεσολαβητή. Εξ αυτών, 331 πληρούσαν τα κριτήρια παραδεκτού, 109 όμως δεν φάνηκε να δικαιολογούν την κίνηση διαδικασίας έρευνας. Συνεπώς, άρχισε η διεξαγωγή έρευνας σε 222 υποθέσεις.

Οι περισσότερες από τις καταγγελίες που οδήγησαν σε διεξαγωγή έρευνας αφορούσαν την Ευρωπαϊκή Επιτροπή (75%). Καθώς η Επιτροπή είναι το κύριο κοινοτικό θεσμικό όργανο το οποίο λαμβάνει αποφάσεις που έχουν άμεσο αντίκτυπο στους πολίτες, είναι φυσιολογικό να αποτελεί επίσης βασικό αντικείμενο των καταγγελιών των πολιτών. Υποβλήθηκαν 21 καταγγελίες κατά του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και 12 καταγγελίες κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Οι κυριότερες μορφές κακής διοίκησης που καταγγέλλθηκαν αφορούν την έλλειψη διαφάνειας (92 υποθέσεις), διακρίσεις (26 υποθέσεις), μη ικανοποιητικές διαδικασίες ή παραβίαση του δικαιώματος άμυνας (40 υποθέσεις), αδικία ή κατάχρηση εξουσίας (45 υποθέσεις), δυνάμενη να αποφευχθεί καθυστέρηση (53 υποθέσεις), αμέλεια (37 υποθέσεις), παράλειψη διασφάλισης της εκπλήρωσης υποχρεώσεων, δηλαδή παράλειψη από την Επιτροπή να ανταποκριθεί στο ρόλο του «θεματοφύλακα των Συνθηκών» έναντι των κρατών μελών (6 υποθέσεις) και νομικό σφάλμα (21 υποθέσεις).

2.6 ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΓΙΑ ΕΠΑΦΗ ΜΕ ΑΛΛΕΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΒΙΒΑΣΕΙΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΩΝ

Εάν μια καταγγελία είναι εκτός του πεδίου εντολής ή είναι μη παραδεκτή, ο Διαμεσολαβητής προσπαθεί πάντοτε να συμβουλευτεί τον καταγγέλλοντα να προσφύγει σε άλλη υπηρεσία που θα μπορούσε να χειριστεί την καταγγελία του. Όπου αυτό είναι δυνατόν, ο Διαμεσολαβητής μεταβιβάζει την καταγγελία απευθείας σε άλλη αρμόδια υπηρεσία με τη συγκατάθεση του καταγγέλλοντος, υπό την προϋπόθεση ότι οι λόγοι της καταγγελίας φαίνονται βάσιμοι.

Το 2002, δόθηκαν συμβουλές σε 1299 υποθέσεις, οι περισσότερες από τις οποίες αφορούσαν θέματα κοινοτικής νομοθεσίας. Σε 618 υποθέσεις, δόθηκε συμβουλή στον καταγγέλλοντα να προβεί σε καταγγελία σε εθνικό ή περιφερειακό Διαμεσολαβητή ή συναφές όργανο. Σε 215 καταγγέλλοντες έγινε η υπόδειξη να υποβάλουν αναφορά στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, ενώ επιπροσθέτως 12 καταγγελίες μεταβιβάστηκαν στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο με τη συγκατάθεση του καταγγέλλοντος προκειμένου να αντιμετωπιστούν ως αναφορές, 11 υποθέσεις μεταβιβάστηκαν στην Επιτροπή και 19 υποθέσεις σε εθνικό ή περιφερειακό Διαμεσολαβητή. Σε 241 υποθέσεις, δόθηκε στους

καταγγέλλοντες η συμβουλή να έλθουν σε επαφή με την Επιτροπή. Ο αριθμός αυτός περιλαμβάνει και ορισμένες υποθέσεις στις οποίες η καταγγελία κατά της Επιτροπής κρίθηκε απαράδεκτη, καθώς δεν είχαν προηγηθεί τα κατάλληλα διοικητικά διαβήματα προς την Επιτροπή. Σε 183 υποθέσεις δόθηκε στον καταγγέλλοντα η συμβουλή να έλθει σε επαφή με άλλες υπηρεσίες.

2.7 ΟΙ ΕΞΟΥΣΙΕΣ ΤΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΕΝΕΡΓΕΙΑ ΕΡΕΥΝΩΝ

2.7.1 Η ακρόαση μαρτύρων

Σύμφωνα με το άρθρο 3.2 του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή:

«Οι υπάλληλοι και το λοιπό προσωπικό των κοινοτικών θεσμικών οργάνων και οργανισμών υποχρεούνται να καταθέτουν ως μάρτυρες, εάν τους το ζητήσει ο Διαμεσολαβητής. Ομιλούν εξ ονόματος και βάσει οδηγιών των διοικήσεων στις οποίες υπάγονται και δεσμεύονται από το επαγγελματικό απόρρητο».

Η γενική διαδικασία που εφαρμόζεται για την ακρόαση μαρτύρων έχει ως εξής:

1 Η ημερομηνία, ο χρόνος και ο τόπος λήψης των καταθέσεων συμφωνούνται μεταξύ των υπηρεσιών του Διαμεσολαβητή και της Γενικής Γραμματείας, η οποία ενημερώνει τον (τους) μάρτυρα(ες). Οι καταθέσεις λαμβάνονται στα γραφεία του Διαμεσολαβητή, συνήθως στις Βρυξέλλες.

2 Κάθε μάρτυρας καταθέτει μόνος χωρίς να συνοδεύεται από άλλο άτομο.

3 Οι υπηρεσίες του Διαμεσολαβητή και η Γενική Γραμματεία συμφωνούν τη γλώσσα ή τις γλώσσες διεξαγωγής της διαδικασίας. Εάν ο μάρτυρας διατυπώσει εκ των προτέρων σχετικό αίτημα, η διαδικασία διεξάγεται στη μητρική γλώσσα του μάρτυρα.

4 Οι ερωτήσεις και απαντήσεις μαγνητοφωνούνται και μεταγράφονται από τις υπηρεσίες του Διαμεσολαβητή.

5 Το κείμενο της μεταγραφής αποστέλλεται στο μάρτυρα προς υπογραφή. Ο μάρτυρας μπορεί να προτείνει γλωσσικές διορθώσεις των απαντήσεων. Εάν επιθυμεί να διορθώσει ή να συμπληρώσει μιαν απάντηση, η αναθεωρημένη απάντηση και η σχετική αιτιολογία περιλαμβάνονται σε χωριστό έγγραφο που επισυνάπτεται στην κατάθεση.

6 Η υπογεγραμμένη κατάθεση, συμπεριλαμβανομένων τυχόν συνημμένων εγγράφων, αποτελεί μέρος του φακέλου του Διαμεσολαβητή για την υπόθεση.

Το σημείο 6 συνεπάγεται επίσης ότι αντίγραφο της υπογεγραμμένης κατάθεσης αποστέλλεται στον καταγγέλλοντα, ο οποίος έχει τη δυνατότητα να υποβάλλει παρατηρήσεις.

Το 2002, δεν έγινε επίκληση της εξουσίας του Διαμεσολαβητή να προβαίνει σε ακρόαση μαρτύρων.

2.7.2 Η επιθεώρηση εγγράφων

Κατά τη διάρκεια του 2002, έγινε επίκληση των εξουσιών του Διαμεσολαβητή να επιθεωρεί έγγραφα και φακέλους που σχετίζονται με διενεργούμενη έρευνα σε 2 υποθέσεις.

Σύμφωνα με το άρθρο 3.2 του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή:

«Τα κοινοτικά θεσμικά όργανα ή οργανισμοί υποχρεούνται να παρέχουν στον Διαμεσολαβητή τις πληροφορίες που τους ζητά και να του επιτρέπουν την πρόσβαση στα σχετικά έγγραφα. Μπορούν να αρνηθούν μόνο για λόγους απορρήτου δεόντως αιτιολογημένους.

Επιτρέπουν την πρόσβαση σε έγγραφα που προέρχονται από ένα κράτος μέλος και καλύπτονται από απόρρητο δυνάμει νομοθετικής ή κανονιστικής διάταξης μόνο με τη συγκατάθεση του εν λόγω κράτους μέλους.

Επιτρέπουν την πρόσβαση σε άλλα έγγραφα που προέρχονται από ένα κράτος μέλος αφού ειδοποιήσουν σχετικά το εν λόγω κράτος μέλος.»

Οι οδηγίες του Διαμεσολαβητή προς το προσωπικό του σχετικά με την επιθεώρηση εγγράφων περιλαμβάνουν τα εξής σημεία:

Ο νομικός υπάλληλος δεν υπογράφει καμίας μορφής δέσμευση ή αναγνώριση, εκτός από έναν απλό κατάλογο των εγγράφων που επιθεωρούνται ή αντιγράφονται. Εάν οι υπηρεσίες του οικείου θεσμικού οργάνου ή οργανισμού διατυπώσουν πρόταση ως ανωτέρω, ο νομικός υπάλληλος διαβιβάζει αντίγραφό της στο Διαμεσολαβητή.

Εάν οι υπηρεσίες του οικείου θεσμικού οργάνου ή οργανισμού επιδιώξουν να αποτρέψουν την επιθεώρηση οιασδήποτε εγγράφου ή να επιβάλουν μη εύλογους όρους για τη διεξαγωγή της, ο νομικός υπάλληλος τις πληροφορεί ότι η συμπεριφορά αυτή θεωρείται άρνηση.

Εάν δεν επιτραπεί η επιθεώρηση οιασδήποτε εγγράφου, ο νομικός υπάλληλος ζητά από τις υπηρεσίες του οικείου θεσμικού οργάνου ή οργανισμού να δηλώσουν τον δεόντως αιτιολογημένο λόγο απορρήτου στον οποίο βασίζεται η άρνηση.

Το πρώτο σημείο προστέθηκε ύστερα από μία υπόθεση στην οποία οι υπηρεσίες της Επιτροπής πρότειναν να αναλάβει εγγράφως το προσωπικό του Διαμεσολαβητή την υποχρέωση να αποζημιώσει την Επιτροπή για κάθε ζημία που θα μπορούσε να προκληθεί σε τρίτους από τη δημοσιοποίηση των πληροφοριών που περιείχοντο στο έγγραφο.

2.7.3 Αποσαφήνιση των εξουσιών του Διαμεσολαβητή για τη διεξαγωγή ερευνών

Στην Ετήσια Έκθεση 1998, ο Διαμεσολαβητής πρότεινε να διευκρινιστούν οι εξουσίες διεξαγωγής ερευνών που διαθέτει, όσον αφορά τόσο την επιθεώρηση εγγράφων όσο και την εξέταση μαρτύρων. Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ενέκρινε ψήφισμα με το οποίο καλούσε την Επιτροπή Συνταγματικών Υποθέσεων να εξετάσει το ενδεχόμενο τροποποίησης του άρθρου 3 (2) του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή, όπως προτείνεται στην έκθεση της Επιτροπής Αναφορών.⁴

Στις 6 Σεπτεμβρίου 2001, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ενέκρινε ψήφισμα για την τροποποίηση του άρθρου 3 (2) του Καθεστώτος, με βάση την έκθεση της Επιτροπής Συνταγματικών Υποθέσεων (εισηγήτρια, Teresa Almeida Garrett) A5-0240/2001 - PE 294.729DEF.

Το κείμενο που εγκρίθηκε από το Κοινοβούλιο έχει ως εξής:

Τα κοινοτικά θεσμικά όργανα και οργανισμοί υποχρεούνται να παρέχουν στον Διαμεσολαβητή τις πληροφορίες που τους ζητά και να του επιτρέπουν την επιθεώρηση και τη λήψη αντιγράφων από οιοδήποτε έγγραφο. Ως «έγγραφο» νοείται οποιοδήποτε περιεχόμενο ανεξάρτητα από το χρησιμοποιηθέν υπόθεμα (γραμμένο σε χαρτί ή αποθηκευμένο σε ηλεκτρονική μορφή ή με ηχητική, οπτική ή οπτικοακουστική εγγραφή).

Τα κοινοτικά θεσμικά όργανα και οργανισμοί επιτρέπουν την πρόσβαση σε όλα τα καταχωρημένα έγγραφα που προέρχονται από ένα κράτος μέλος αφού ειδοποιήσουν σχετικά το εν λόγω κράτος μέλος.

Σε όλες τις περιπτώσεις που τα έγγραφα έχουν χαρακτηριστεί απόρρητα ή εμπιστευτικά, σύμφωνα με το άρθρο 4, ο Διαμεσολαβητής δεν μπορεί να κοινολογήσει το περιεχόμενο αυτών των εγγράφων.

Οι υπάλληλοι και το λοιπό προσωπικό των κοινοτικών, θεσμικών ή μη, οργάνων καταθέτουν τη μαρτυρία τους εάν τους το ζητήσει ο Διαμεσολαβητής, και είναι υποχρεωμένοι να παρέχουν πλήρεις και αληθείς πληροφορίες.

Σύμφωνα με το άρθρο 195, παράγραφος 4, της Συνθήκης ΕΚ, η Επιτροπή δύναται να εκθέσει τη γνώμη της επί του αναθεωρημένου κειμένου, το οποίο, για να τεθεί σε ισχύ, πρέπει επίσης να εγκριθεί με ειδική πλειοψηφία από το Συμβούλιο.

Στη γνωμοδότησή της στις 6 Μαρτίου 2002 (COM (2002) 133 τελικό), η Επιτροπή υποστήριξε ότι σχετικά με την άρση του απορρήτου για την πρόσβαση σε κάποιο φάκελο, είναι απαραίτητο να ληφθούν υπόψη οι διατάξεις που αφορούν την προστασία της ιδιωτικής ζωής, των βιομηχανικών απορρήτων και των διαβαθμισμένων πληροφοριών καθώς και οι μελλοντικές θεσμικές εξελίξεις. Όσον αφορά έγγραφα που προέρχονται από τα κράτη μέλη, πρέπει να τηρούνται οι αρχές που περιλαμβάνονται στο νέο Κανονισμό 1049/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου για την πρόσβαση του κοινού σε έγγραφα και στη συμφωνία πλαίσιο μεταξύ της Επιτροπής και του Κοινοβουλίου. Δεν πρέπει να παρακαμφθεί η αρχή της απαίτησης προηγούμενης έγκρισης από το εμπλεκόμενο κράτος μέλος. Η Δήλωση 35 που προσαρτάται στην Τελική Πράξη της Συνθήκης του Άμστερνταμ ενισχύει την άποψη αυτή. Όσον αφορά την προσκόμιση αποδεικτικών στοιχείων, η Επιτροπή μπορεί να κάνει αποδεκτή την άρση της υποχρέωσης για προσκόμιση αποδείξεων κατόπιν οδηγιών. Ωστόσο, είναι σημαντικό να διαφυλαχθεί η αρχή βάσει της οποίας οι υπάλληλοι μιλούν ως υπάλληλοι με την επαγγελματική τους ιδιότητα και όχι σε προσωπικό επίπεδο.

Ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής απάντησε στη γνωμοδότηση της Επιτροπής της 27ης Ιουνίου 2002 εκφράζοντας τη λύπη του για τις αρνητικές της απόψεις σχετικά με

4

Έκθεση της Επιτροπής Αναφορών σχετικά με την Ετήσια Έκθεση για τις δραστηριότητες του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή κατά το έτος 1998 (A4-0119/99) Εισηγήτρια: Laura De Esteban Martín

την πρόταση και εξηγώντας ότι σκοπός του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή είναι αποκλειστικά και μόνο να εξασφαλίσει ότι το Καθεστώς ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις του σύγχρονου θεσμού του Διαμεσολαβητή ώστε να καθίσταται σαφής η δέσμευση των κοινοτικών θεσμικών οργάνων στις αρχές της χρηστής διοίκησης και της υποχρέωσης λογοδοσίας για τις δραστηριότητές τους.

Σε μια επιστολή του με ημερομηνία 17 Δεκεμβρίου 2002 προς τον Πρόεδρο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, ο Διαμεσολαβητής υπέδειξε ότι, λαμβανομένου υπόψη του χρόνου που πέρασε από την έναρξη της διαδικασίας και των σημαντικών νομικών εξελίξεων που έλαβαν χώρα στην Ευρωπαϊκή Ένωση σχετικά με τις αρμοδιότητες διεξαγωγής έρευνας άλλων θεσμικών οργάνων και οργανισμών, είναι μάλλον αναγκαίο να εξεταστεί το ενδεχόμενο μιας συνολικής αναθεώρησης των διατάξεων του καθεστώτος. Πρότείνει επομένως να αποσύρει το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο τις τροπολογίες που υπέβαλε προς έγκριση στο Συμβούλιο δυνάμει του άρθρου 195 της Συνθήκης ΕΚ και η Νομική του Υπηρεσία σε συνεργασία με τις υπηρεσίες του Διαμεσολαβητή να εξετάσουν από κοινού το ζήτημα της αναθεώρησης του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή μόλις ξεκινήσει η θητεία του νέου Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή την 1η Απριλίου 2003.

2.8 ΟΙ ΕΡΕΥΝΕΣ ΠΟΥ ΔΙΕΝΕΡΓΕΙ Ο ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗΣ ΚΑΙ Η ΕΚΒΑΣΗ ΤΟΥΣ

Όταν ο Διαμεσολαβητής αποφασίζει να κινήσει διαδικασία έρευνας για μια καταγγελία, το πρώτο βήμα είναι να αποστείλει την καταγγελία και τα συνημμένα σε αυτήν έγγραφα στο εμπλεκόμενο κοινοτικό όργανο ή οργανισμό για την έκδοση γνώμης. Μόλις ληφθεί η γνώμη, αποστέλλεται στον καταγγέλλοντα για υποβολή παρατηρήσεων.

Σε ορισμένες περιπτώσεις, το ίδιο το θεσμικό όργανο ή ο οργανισμός λαμβάνει μέτρα για τη διευθέτηση της υποθέσεως κατά τρόπο ικανοποιητικό για τον καταγγέλλοντα. Εάν η γνώμη και οι παρατηρήσεις δείχνουν ότι τούτο επιτεύχθηκε, η υπόθεση περατώνεται ως «διευθετηθείσα από το όργανο». Σε ορισμένες άλλες περιπτώσεις, ο καταγγέλλων αποφασίζει να παραιτηθεί της καταγγελίας, οπότε περατώνεται η εξέταση του φακέλου.

Εάν η καταγγελία δεν διευθετηθεί από το όργανο ούτε αποσυρθεί από τον καταγγέλλοντα, ο Διαμεσολαβητής συνεχίζει τις έρευνές του. Εάν οι έρευνες δεν αποκαλύψουν κρούσμα κακής διοίκησης, ο καταγγέλλων και το θεσμικό όργανο ή οργανισμός ενημερώνονται σχετικά και η εξέταση της υπόθεσης περατώνεται.

Εάν οι έρευνες του Διαμεσολαβητή αποκαλύψουν κρούσμα κακής διοίκησης, ο Διαμεσολαβητής επιζητεί διακανονισμό επί φιλικής βάσεως προκειμένου να επιλυθεί το θέμα και να ικανοποιηθεί ο καταγγέλλων.

Εάν ο διακανονισμός επί φιλικής βάσεως δεν είναι εφικτός ή η αναζήτηση διακανονισμού επί φιλικής βάσεως ήταν ανεπιτυχής, ο Διαμεσολαβητής είτε περατώνει την εξέταση της υπόθεσης με διατύπωση κριτικής παρατήρησης προς το θεσμικό όργανο ή οργανισμό είτε διαπιστώνει επισήμως κρούσμα κακής διοίκησης και καταρτίζει σχέδιο συστάσεως.

Η διατύπωση κριτικής παρατήρησης θεωρείται κατάλληλο μέσο για υποθέσεις όπου το κρούσμα κακής διοίκησης φαίνεται να μην έχει γενικές επιπτώσεις και δεν κρίνεται απαραίτητο να προβεί σε ενέργειες ο Διαμεσολαβητής για να δώσει συνέχεια στο θέμα.

Σε περιπτώσεις όπου κρίνεται απαραίτητο να προβεί σε ενέργειες ο Διαμεσολαβητής για να δώσει συνέχεια στο θέμα (δηλαδή σε σοβαρότερες περιπτώσεις κακής διοίκησης ή σε υποθέσεις με γενικές επιπτώσεις) ο Διαμεσολαβητής αποφασίζει να συντάξει σχέδιο συστάσεως προς το εμπλεκόμενο θεσμικό όργανο ή οργανισμό. Συμφώνως προς το άρθρο 3 (6) του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή, το θεσμικό όργανο ή οργανισμός πρέπει να αποστείλει εμπεριστατωμένη γνώμη εντός τριμήνου.

Η εμπεριστατωμένη γνώμη δύναται να συνίσταται σε αποδοχή της αποφάσεως του Διαμεσολαβητή και περιγραφή των μέτρων που λαμβάνονται προς υλοποίηση των συστάσεων.

Εάν ένα κοινοτικό θεσμικό όργανο ή οργανισμός δεν ανταποκριθεί ικανοποιητικά σε σχέδιο συστάσεως, το άρθρο 3 (7) προβλέπει ότι ο Διαμεσολαβητής αποστέλλει έκθεση στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το σχετικό θεσμικό όργανο ή οργανισμό. Η έκθεση μπορεί να περιέχει συστάσεις.

Το 2002, ο Διαμεσολαβητής άρχισε τη διενέργεια 224 ερευνών, εκ των οποίων 222 σε σχέση με καταγγελίες και 2 ιδία πρωτοβουλία. (Για περαιτέρω λεπτομέρειες, βλέπε Παράρτημα Α, Στατιστικά στοιχεία).

Στη διάρκεια του χρόνου, 66 υποθέσεις διευθετήθηκαν από το ίδιο το θεσμικό όργανο ή οργανισμό. Εξ αυτών 45 ήταν υποθέσεις στις οποίες η παρέμβαση του Διαμεσολαβητή είχε αποτέλεσμα επιτυγχάνοντας απάντηση σε αναπάντητη αλληλογραφία (βλέπε Ετήσια Έκθεση 1998, τμήμα 2.9 για περαιτέρω λεπτομέρειες της διαδικασίας που ακολουθείται σε αυτές τις περιπτώσεις), ενώ 6 υποθέσεις αποσύρθηκαν από τον καταγγέλλοντα. Σε 128 υποθέσεις, οι έρευνες του Διαμεσολαβητή δεν αποκάλυψαν κρούσμα κακής διοίκησης.

Κριτική παρατήρηση προς το εμπλεκόμενο θεσμικό όργανο ή οργανισμό διατυπώθηκε σε 29 υποθέσεις. Διακανονισμός επί φιλικής βάσεως επετεύχθη σε 6 υποθέσεις. Το 2002 διατυπώθηκαν 10 σχέδια συστάσεων προς τα εμπλεκόμενα θεσμικά όργανα και 3 υποθέσεις έκλεισαν μετά από ειδική έκθεση που εγκρίθηκε από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο (βλέπε τμήμα 3.6).

Σε 2 υποθέσεις το σχέδιο συστάσεως ακολούθησε ειδική έκθεση προς το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. Η μία υπόθεση αφορούσε την καταγγελία 1542/2000/(PB)SM και η άλλη την καταγγελία 341/2001/(BB)IJH (βλέπε τμήμα 3.8).

Το πλήρες κείμενο των ειδικών εκθέσεων δημοσιεύεται στην ιστοσελίδα του Διαμεσολαβητή σε όλες τις επίσημες γλώσσες.

3 ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΛΗΦΘΕΙΣΕΣ ΜΕΤΑ ΤΗ ΔΙΕΝΕΡΓΕΙΑ ΕΡΕΥΝΑΣ

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Ο καταγγέλλων στην υπόθεση 552/2001/IJH («ο καταγγέλλων») είναι μέλος του Συμβουλίου της Νήσου Γουάιτ (Isle of Wight) στο Ηνωμένο Βασίλειο.

Η προηγούμενη καταγγελία 1372/98/OV

Τον Δεκέμβριο 1998, ο καταγγέλλων υπέβαλε, από κοινού με τον επικεφαλής του Συμβουλίου, καταγγελία στον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή εξ ονόματος του Συμβουλίου της Νήσου Γουάιτ. Η καταγγελία, που καταχωρίστηκε υπό τον αριθμό 1372/98/OV, αφορούσε την απόφαση της Eurostat να μην κατατάξει τη Νήσο Γουάιτ ως ξεχωριστή περιοχή επιπέδου 2 στο σύστημα στατιστικής ταξινόμησης NUTS⁵. Αυτό ενδιαφέρει τον καταγγέλλοντα καθώς μόνον οι περιοχές που προσδιορίζονται στο επίπεδο NUTS2 είναι επιλέξιμες για χρηματοδότηση στο πλαίσιο του Στόχου 1 από τα ευρωπαϊκά διαρθρωτικά ταμεία.

Στις 13 Μαρτίου 2000, ο Διαμεσολαβητής υπέβαλε σχέδιο σύστασης στην Επιτροπή σε σχέση με την υπόθεση 1372/98/OV με το οποίο της ζητούσε να επανεξετάσει το θέμα της κατάταξης της Νήσου Γουάιτ στο σύστημα NUTS. Στις 22 Μαρτίου 2001, ο Διαμεσολαβητής περάτωσε την εξέταση της υπόθεσης 1372/98/OV με τη διαπίστωση ότι η Επιτροπή είχε εκτελέσει δεόντως το σχέδιο σύστασης, παρόλο που η τελευταία επέμεινε στην απόφασή της να κατατάξει τη Νήσο Γουάιτ στο επίπεδο 3 και όχι στο επίπεδο 2 του συστήματος NUTS.

Τον Απρίλιο 2001, ο καταγγέλλων έστειλε επιστολές και τηλεομοιοτυπίες στο Διαμεσολαβητή σε σχέση με την απόφασή του να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης 1372/98/OV. Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι μια συμπληρωματική γνώμη, την οποία υπέβαλε η Επιτροπή στο Διαμεσολαβητή στις 5 Δεκεμβρίου 2000, περιείχε ανακρίβειες. Υποστήριξε επίσης ότι ο Διαμεσολαβητής όφειλε να αποστείλει τη συμπληρωματική γνώμη της Επιτροπής στον καταγγέλλοντα της υπόθεσης 1372/98/OV για τυχόν παρατηρήσεις. Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι ο Διαμεσολαβητής έπρεπε να άρει την απόφασή του επί την υπόθεσης 1372/98/OV και να ανοίξει εκ νέου το φάκελό της.

Η απάντηση του Διαμεσολαβητή σχετικά με τη διαδικασία που ακολουθήθηκε στην υπόθεση 1372/98/OV και την απαίτηση επανεξέτασης της υπόθεσης

Απαντώντας στο επιχείρημα του καταγγέλλοντος ότι ο Διαμεσολαβητής όφειλε να έχει διαβιβάσει τη συμπληρωματική γνώμη της Επιτροπής στον καταγγέλλοντα της υπόθεσης 1372/98/OV για ενδεχόμενες παρατηρήσεις, ο Διαμεσολαβητής τόνισε ότι έχει πάντοτε επίγνωση της ανάγκης τήρησης μιας δίκαιης διαδικασίας. Ωστόσο, οι έρευνες πρέπει κάποια στιγμή να ολοκληρώνονται, πράγμα που σημαίνει ότι κάποιο από τα δύο μέρη πρέπει να έχει τον τελευταίο λόγο. Στην περίπτωση αυτή, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι δεν ήταν απαραίτητο να στείλει τη συμπληρωματική γνώμη της Επιτροπής στον καταγγέλλοντα για τυχόν παρατηρήσεις (οι οποίες θα έπρεπε ενδεχομένως με τη σειρά τους να διαβιβαστούν στην Επιτροπή για μια περαιτέρω γνώμη), καθώς τα ζητήματα που έθιγε η συμπληρωματική γνώμη της Επιτροπής είχαν ήδη αναπτυχθεί διεξοδικά στην αναλυτική γνώμη της επί του σχεδίου σύστασης, για την οποία ο καταγγέλλων είχε ήδη διατυπώσει παρατηρήσεις. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής απέρριψε το αίτημα επανεξέτασης της υπόθεσης 1372/98/OV.

Όσον αφορά στους ισχυρισμούς περί ανακρίβειών στη συμπληρωματική γνώμη της Επιτροπής, ο Διαμεσολαβητής ενημέρωσε τον καταγγέλλοντα ότι είχαν καταχωρισθεί ως νέα καταγγελία κατά της Επιτροπής με αριθμό καταχώρισης 552/2001/IJH.

3.1 ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΣΤΙΣ ΟΠΟΙΕΣ ΔΕΝ ΔΙΑΠΙΣΤΩΘΗΚΕ ΚΡΟΥΣΜΑ ΚΑΚΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ

3.1.1 Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή

ΚΑΤΑΤΑΞΗ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΓΟΥΑΪΤ (ISLE OF WIGHT) (ΗΝΩΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ) ΣΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ NUTS

Απόφαση επί των
καταγγελιών
500/2001/IJH και
552/2001/IJH κατά της
Ευρωπαϊκής Επιτροπής

5

Το σύστημα αυτό χωρίζει τα κράτη μέλη σε μια σειρά περιφερειών NUTS 1, κάθε μία από τις οποίες υποδιαιρείται σε περιφέρειες NUTS 2 κ.ο.κ. Το ακρωνύμιο NUTS σημαίνει: Nomenclature des Unités Territoriales Statistiques (Ονοματολογία Εδαφικών Στατιστικών Μονάδων).

Οι ισχυρισμοί της καταγγελίας 552/2001/IJH

Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι, κατά την εξέταση προηγούμενης καταγγελίας (1372/98/OV) σχετικά με την κατάταξη της Νήσου Γουάιτ στο σύστημα NUTS, η Επιτροπή παρείχε ανακριβή στοιχεία στο Διαμεσολαβητή. Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα:

1 Οι νήσοι που έχουν καταταγεί στο επίπεδο NUTS 2 είναι δεκαπέντε και όχι επτά, όπως ανέφερε η Επιτροπή.

2 Αντίθετα με τα στοιχεία που έδωσε η Επιτροπή, μόλις μία από τις έξι άλλες νήσους που αναφέρθηκαν από την Επιτροπή έχει μεγαλύτερη πυκνότητα πληθυσμού από τη Νήσο Γουάιτ.

3 Η Επιτροπή ερμηνεύει εσφαλμένα το άρθρο 158 ΕΚ με το να θεωρεί ότι αφορά μόνο τις «λιγότερο ευνοημένες νήσους», ενώ ισχύει για το σύνολο των νήσων, όπως προκύπτει από τη Δήλωση 30 που προσαρτάται στη Συνθήκη του Άμστερνταμ και από την παράγραφο 57 των συμπερασμάτων της Προεδρίας της συνόδου του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου στη Νίκαια.

Ο καταγγέλλων υποστήριξε επίσης ότι ο Διαμεσολαβητής έπρεπε να οργανώσει μια τριμερή συνάντηση με τη συμμετοχή του καταγγέλλοντος, του Διαμεσολαβητή και του Επιτρόπου BARNIER.

Όσον αφορά στον τρίτο ισχυρισμό του καταγγέλλοντος, ο Διαμεσολαβητής επισήμανε ότι η υποβόσκουσα αξίωση του καταγγέλλοντος είναι ότι, με βάση τη σύγκριση με άλλες νήσους, η Νήσος Γουάιτ πρέπει να καταταγεί στο επίπεδο NUTS 2. Καθώς το ζήτημα της νομικής ερμηνείας που έθεσε ο ισχυρισμός του καταγγέλλοντος δεν φαινόταν να σχετίζεται με τη σύγκριση μεταξύ της Νήσου Γουάιτ και άλλων νήσων, ο Διαμεσολαβητής ενημέρωσε τον καταγγέλλοντα ότι, κατά την κρίση του, δεν συνέτρεχε λόγος, βάσει του άρθρου 195 ΕΚ, διερεύνησης του θέματος από τον ίδιο.

Όσον αφορά στην πρόταση του καταγγέλλοντος για τριμερή συνάντηση, ο Διαμεσολαβητής τον πληροφόρησε ότι επιδιώκει την οργάνωση συναντήσεων μόνον εφόσον υπάρχει ακριβές αντικείμενο σε σχέση με την αντιμετώπιση μιας καταγγελίας και ότι στο παρόν στάδιο δεν θεωρούσε ενδεδειγμένη την πραγματοποίηση μιας τέτοιας συνάντησης.

Συνεπώς, ο Διαμεσολαβητής προχώρησε σε διενέργεια έρευνας μόνο σε σχέση με τον πρώτο και τον δεύτερο από τους παραπάνω ισχυρισμούς. Επειδή δε ο δεύτερος ισχυρισμός παρουσίαζε ομοιότητες με τον ισχυρισμό στην καταγγελία 500/2001/IJH, η οποία υποβλήθηκε από βουλευτή του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να διενεργήσει κοινή έρευνα για τις δύο υποθέσεις.

Ακολούθως, ο καταγγέλλων έστειλε μία ακόμη επιστολή στην οποία διατύπωνε τον πρόσθετο ισχυρισμό ότι η Επιτροπή δεν εφάρμοσε τα κριτήρια που είχε ανακοινώσει για την κατάταξη στο επίπεδο NUTS 2. Προς επίρρωση του ισχυρισμού του, ο καταγγέλλων παρέπεμψε σε έναν πίνακα που παρέθετε κυμάνσεις, δεκατημόρια και τεταρτημόρια των δεδομένων που αφορούσαν το επίπεδο NUTS 2 για το σύνολο της ΕΕ, από το έγγραφο με τίτλο «Πότε ένα νησί δεν είναι νησί;», που είχε συντάξει το Συμβούλιο της Νήσου Γουάιτ για την Εταιρική Σχέση Αναγέννησης Νήσων στις 15 Οκτωβρίου 1998. Ο πίνακας δείχνει, μεταξύ άλλων, ότι τα στατιστικά στοιχεία που αφορούν τον ελάχιστο πληθυσμό (το 1992), την έκταση και την πυκνότητα πληθυσμού (το 1992) για τις περιφέρειες του επιπέδου NUTS 2 στην ΕΕ είναι αντιστοίχως 24.920, 31,0 τ.χλμ. και 1,6 ανά τ.χλμ., ενώ οι συγκρίσιμες στατιστικές για τη Νήσο Γουάιτ είναι αντιστοίχως 125.000, 380,0 τ.χλμ. και 328,0 ανά τ.χλμ. Ο Διαμεσολαβητής διαβίβασε το συμπληρωματικό ισχυρισμό στην Επιτροπή προκειμένου να διατυπώσει τη γνώμη της.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Η γνώμη της Επιτροπής σχετικά με τις δύο υποθέσεις που συναποτελούσαν το αντικείμενο της έρευνας είχε, συνοπτικά, ως εξής.

Όσον αφορά στον αριθμό των νήσων που κατατάσσονται στο επίπεδο NUTS 2, η Επιτροπή υποστήριξε ότι μόνον οκτώ νήσοι κατατάσσονται ως έχουν στο επίπεδο NUTS 2: η Κρήτη, η Κορσική, η Γουαδελούπη, η Μαρτινίκα, η Ρεϋνιόν, η Σικελία, η Σαρδηνία και η Åland. Οι υπόλοιπες περιπτώσεις που ανέφερε ο καταγγέλλων χαρακτηρίζονται ως αρχιπελάγη που αποτελούνται από σειρά νήσων και, επομένως, δεν μπορούν να συγκριθούν ευθέως με τη Νήσο Γουάιτ. Η Επιτροπή υποστήριξε ότι η συμπερίληψη των γεωγραφικών αυτών μονάδων στη σύγκριση απλώς ενίσχυε την άποψή της καθώς έχουν μεγαλύτερο πληθυσμό από τη Νήσο Γουάιτ.

Όσον αφορά στο ζήτημα της πυκνότητας του πληθυσμού, το σχετικό σημείο της γνώμης της Επιτροπής προς το Διαμεσολαβητή στην υπόθεση 1372/98/OV είχε συνταχθεί στη γαλλική γλώσσα.⁶ Η ορθή μετάφραση του σημείου αυτού είναι η εξής:

«Η κατάταξη της Νήσου Γουάιτ στο επίπεδο NUTS 2 θα τοποθετούσε την εν λόγω περιφέρεια στο ίδιο επίπεδο με την Κρήτη, την Κορσική, τη Γουαδελούπη, τη Μαρτινίκα, τη Ρεϋνιόν, τη Σικελία, τη Σαρδηνία και την Åland, τις μόνες νήσους που κατατάσσονται στην κατηγορία αυτή ως έχουν, οι οποίες έχουν όλες πολύ μεγαλύτερο πληθυσμό (με την εξαίρεση της Åland) και πολύ μεγαλύτερη έκταση».

Σύμφωνα με τη συνήθη διαδικασία, η Επιτροπή έστειλε ακολούθως τη μετάφραση στη γλώσσα του καταγγέλλοντος, δηλαδή στα αγγλικά. Δυστυχώς, η μετάφραση της ανωτέρω πρότασης ήταν ανακριβής, καθώς η γαλλική έκφραση «beaucoup plus peuplées» αποδόθηκε ως «far denser population» (πολύ μεγαλύτερη πληθυσμιακή πυκνότητα) αντί του ορθού «πολύ μεγαλύτερο πληθυσμό».

Όσον αφορά στον ισχυρισμό ότι δεν εφάρμοσε τα κριτήρια που είχε ανακοινώσει για την κατάταξη στο επίπεδο NUTS 2, η Επιτροπή αναφέρθηκε αρχικά στο ζήτημα της επιλεξιμότητας για τα διαρθρωτικά ταμεία. Επισήμανε ότι, εφόσον η Νήσος Γουάιτ δεν είχε καταταγεί στο επίπεδο NUTS 2, δεν ήταν επιλέξιμη για χρηματοδότηση στο πλαίσιο του Στόχου 1. Όσον αφορά στο Στόχο 2, η Επιτροπή επισήμανε ότι οι αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου δεν πρότειναν τη συμπερίληψη της Νήσου Γουάιτ στον κατάλογο των επιλέξιμων περιφερειών για την τρέχουσα περίοδο προγραμματισμού. Ωστόσο, η Επιτροπή πιστεύει ότι η ειδική κατάσταση των διαφόρων εδαφών της ΕΕ, συμπεριλαμβανομένων των νήσων, χρήζει μιας πιο διεξοδικής ανάλυσης. Ως εξ αυτού, η Επιτροπή συνέταξε μια δήλωση για τη σύνοδο του Συμβουλίου που πραγματοποιήθηκε στις 31 Μαΐου 2001. Η δήλωση, την οποία η Επιτροπή συμπεριέλαβε αυτούσια στη γνώμη της, γνωστοποιεί ότι η Επιτροπή έχει ξεκινήσει μελέτη με στόχο τη σε βάθος ενημέρωσή της σχετικά με την κατάσταση των νήσων της ΕΕ έως το τέλος του 2001.

Η Επιτροπή τόνισε επίσης ότι το έγγραφο «Πότε ένα νησί δεν είναι νησί», από το οποίο προερχόταν ο πίνακας με τα χαρακτηριστικά των περιφερειών του επιπέδου NUTS 2, περιλαμβανόταν ήδη στο φάκελο της υπόθεσης 1372/98/OV. Η Επιτροπή προσέθεσε ότι:

«Δεδομένης της απουσίας στο Ηνωμένο Βασίλειο ενός γεωγραφικού διοικητικού επιπέδου που θα μπορούσε να χρησιμεύσει ως βάση για την κατάρτιση της κατάταξης για το επίπεδο 2, το επίπεδο αυτό βασίστηκε, όπως και στο παρελθόν, σε συσσωματώσεις μικρότερων διοικητικών μονάδων [επαρχιών (counties) ή μοναδιαίων

6

«Or classer l'Île de Wight au niveau II de la NUTS mettrait cette région au même niveau que la Crète, la Corse, la Guadeloupe, La Martinique, la Réunion, la Sicile, la Sardaigne et Åland, seules Îles individuellement dans ce cas, et qui sont toutes beaucoup plus peuplées (à l'exception d'Åland) et beaucoup plus grandes».

αρχών]. Οι ομαδοποιήσεις αυτές έγιναν με τέτοιο τρόπο ώστε να αποφευχθεί ο σχηματισμός πολύ μικρών μονάδων, ιδίως ως προς τον πληθυσμό. Στο πλαίσιο αυτό, ο πληθυσμός της Νήσου Γουάιτ (125.000 κάτοικοι) θεωρήθηκε πολύ μικρός για το επίπεδο 2 (στην Ευρώπη συνολικά, ο πληθυσμός των μονάδων NUTS 2 ανέρχεται κατά μέσο όρο σε 1,8 εκατ., ενώ στο Ηνωμένο Βασίλειο είναι 1,6 εκατ.). Πρέπει επίσης να σημειωθεί ότι από τις περισσότερες από 200 περιφέρειες επιπέδου 2 της ΕΕ, μόλις δύο έχουν πληθυσμό μικρότερο της Νήσου Γουάιτ: η Åland στη Φινλανδία και η Valle d'Aosta στην Ιταλία. Ωστόσο, αμφότερες έχουν υπόσταση στο πλαίσιο της εθνικής δομής που χρησιμοποιείται ως βάση για την κατάρτιση του επιπέδου NUTS 2 στις δύο χώρες («Suuralueet» στη Φινλανδία και «Regioni» στην Ιταλία).

Συνεπώς, η Επιτροπή επέμεινε στη θέση ότι η απόφαση που έλαβε με τη συναίνεση των αρχών του Ηνωμένου Βασιλείου να μην κατατάξει τη Νήσο Γουάιτ στο επίπεδο NUTS 2 είναι σύμφωνη με τις βασικές αρχές που διέπουν το σύστημα NUTS, δηλαδή τη χρήση της διοικητικής δομής της χώρας και τη διασφάλιση, κατά το δυνατόν, ότι οι περιφέρειες είναι συγκρίσιμες από πληθυσμιακή άποψη.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντος

Ο καταγγέλλων στην υπόθεση 500/2001/IJH δεν διατύπωσε παρατηρήσεις σε σχέση με τις γνώμες της Επιτροπής.

Ο καταγγέλλων στην υπόθεση 552/2001/IJH παρατήρησε, αναφορικά με τον αριθμό των νήσων που κατατάσσονται στο επίπεδο NUTS 2, ότι η Επιτροπή είχε εφαρμόσει μια ομαδοποιητική προσέγγιση κατατάσσοντας νήσους ως αρχιπελάγη. Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η διαδικασία αυτή δεν ισχύει για τη Νήσο Γουάιτ, η οποία αξιολογήθηκε αποκλειστικά με βάση τη γεωγραφική της θέση, χωρίς να ληφθούν καθόλου υπόψη οι πραγματικές της ανάγκες.

Ο καταγγέλλων αναφέρθηκε επίσης στην πρόταση κανονισμού της Επιτροπής για τη θέσπιση μιας κοινής ονοματολογίας των εδαφικών στατιστικών μονάδων (NUTS)⁷ και στη γνωμοδότηση της Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής σχετικά με την πρόταση της Επιτροπής⁸. Ο καταγγέλλων επισήμανε ότι η αιτιολογική έκθεση του προτεινόμενου κανονισμού NUTS αναφέρει:

«Η ονοματολογία NUTS δεν έχει καμία εκ προοιμίου νομική αξία, δηλαδή δεν υπάρχει ακόμη κανονισμός ο οποίος να ορίζει με κάθε λεπτομέρεια τους κανόνες θέσπισης και ενημέρωσής της. Τα ζητήματα αυτά διευθετούνται με «συμφωνίες κυρίων» μεταξύ των κρατών μελών και της Eurostat, μερικές φορές ύστερα από μακρές και δύσκολες διαπραγματεύσεις».

Ο καταγγέλλων αναφέρθηκε επίσης στο άρθρο 6 του προτεινόμενου κανονισμού, το οποίο προβλέπει τη λήψη από την Επιτροπή των απαραίτητων μέτρων για τη διασφάλιση της ορθής διαχείρισης της ονοματολογίας NUTS, συμπεριλαμβανομένης της εξέτασης των προβλημάτων που προκύπτουν από την εφαρμογή της NUTS στις ταξινομήσεις των περιφερειών των κρατών μελών. Ο καταγγέλλων επισήμανε ότι η διακριτική ευχέρεια της Επιτροπής σε σχέση με την ονοματολογία NUTS θα της έδινε τη δυνατότητα να προχωρήσει σε μια τέτοια εξέταση, ακόμη και πριν από την έναρξη ισχύος του κανονισμού. Επίσης, υποστήριξε ότι η Επιτροπή κατείχε απεριόριστη διακριτική ευχέρεια σε σχέση με την ονοματολογία NUTS και ότι έπρεπε να έχει ασκήσει τη διακριτική αυτή ευχέρεια σε σχέση με τη Νήσο Γουάιτ. Ο καταγγέλλων ζήτησε να πληροφορηθεί γιατί η Επιτροπή δεν άσκησε τη διακριτική της ευχέρεια σε σχέση με τη Νήσο Γουάιτ, τη στιγμή μάλιστα που η Εθνική Στατιστική Υπηρεσία του Ηνωμένου Βασιλείου εξήγησε στη Eurostat τις συνέπειες που αυτό θα είχε για τη νήσο και την κοινωνία της, όχι μόνο σε σχέση με τη χρηματοδότηση από την ΕΕ αλλά και από τον εθνικό προϋπολογισμό.

⁷ COM/2001/0083 τελικό - COD 2001/0046, 2001 EE C 180 E/108

⁸ 2001 EE C 260/57

Ο καταγγέλλων αναφέρθηκε κατόπιν στη δεύτερη έκθεση της Επιτροπής σχετικά με την οικονομική και κοινωνική συνοχή⁹, στην οποία παρατίθενται οι προτεινόμενες προτεραιότητες, συμπεριλαμβανομένων των περιοχών με σοβαρά γεωγραφικά ή φυσικά μειονεκτήματα. Ανέφερε επίσης τη *Γνωμοδότηση της Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής: κατευθυντήριες γραμμές για ολοκληρωμένη δράση στις νησιωτικές περιφέρειες της Ευρωπαϊκής Ένωσης μετά τη συνθήκη του Άμστερνταμ (άρθρο 158)*¹⁰. Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, στην εν λόγω γνωμοδότηση περιλαμβάνεται μια πιο εύστοχη και επιβαρυντική άποψη σχετικά με το πώς η Επιτροπή απέτυχε να αντιμετωπίσει τα προβλήματα των νήσων της ΕΕ.

Ο καταγγέλλων ολοκλήρωσε τις παρατηρήσεις του χαρακτηρίζοντας άδικη και πέραν πάσης λογικής την ενέργεια της Επιτροπής να μην κάνει χρήση της διακριτικής της ευχέρειας και να μη λάβει υπόψη τους σχετικούς γεωγραφικούς, οικονομικούς και κοινωνικούς παράγοντες. Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η Επιτροπή είχε, ως εκ τούτου, υποπέσει σε σφάλμα κακής διοίκησης.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Ο ισχυρισμός σχετικά με τον αριθμό των νήσων που κατατάσσονται στο επίπεδο NUTS 2

1.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η Επιτροπή είχε παράσχει ανακριβή στοιχεία στο Διαμεσολαβητή κατά την εξέταση προηγούμενης καταγγελίας σχετικά με την κατάταξη της Νήσου Γουάιτ στο σύστημα NUTS. Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, οι νήσοι που έχουν καταταγεί στο επίπεδο NUTS 2 είναι δεκαπέντε και όχι επτά, όπως ανέφερε η Επιτροπή.

1.2 Στη γνώμη της, η Επιτροπή απάντησε ότι μόνον οκτώ νήσοι κατατάσσονται ως έχουν στο επίπεδο NUTS 2: η Κρήτη, η Κορσική, η Γουαδελούπη, η Μαρτινίκα, η Ρεϋνιόν, η Σικελία, η Σαρδηνία και η Åland. Οι υπόλοιπες περιπτώσεις που ανέφερε ο καταγγέλλων χαρακτηρίζονται ως αρχιπελάγη που αποτελούνται από σειρά νήσων και, επομένως, δεν μπορούν να συγκριθούν ευθέως με τη Νήσο Γουάιτ. Η Επιτροπή υποστήριξε ότι η συμπερίληψη των γεωγραφικών αυτών οντοτήτων στη σύγκριση απλώς ενίσχυε την άποψή της καθώς έχουν μεγαλύτερο πληθυσμό από τη Νήσο Γουάιτ.

1.3 Στις παρατηρήσεις του, ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η Επιτροπή είχε εφαρμόσει μια ομαδοποιητική προσέγγιση κατατάσσοντας νήσους ως αρχιπελάγη. Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η διαδικασία αυτή δεν ισχύει για τη Νήσο Γουάιτ, η οποία αξιολογήθηκε αποκλειστικά με βάση τη γεωγραφική της θέση, χωρίς να ληφθούν καθόλου υπόψη οι πραγματικές της ανάγκες.

1.4 Ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι δεν είναι παραπλανητικό ή ανειλικρινές εκ μέρους της Επιτροπής να παρουσιάζει στοιχεία με μια μορφή που διακρίνει τα αρχιπελάγη από τις «νήσους που κατατάσσονται ... ως έχουν». Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης όσον αφορά στη συγκεκριμένη πτυχή της καταγγελίας.

2 Ο ισχυρισμός σχετικά με την πυκνότητα του πληθυσμού

2.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι, κατά την εξέταση προηγούμενης καταγγελίας σχετικά με την ταξινόμηση της Νήσου Γουάιτ στο σύστημα NUTS, η Επιτροπή είχε παράσχει ανακριβή στοιχεία στο Διαμεσολαβητή. Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, αντίθετα με τα στοιχεία που έδωσε η Επιτροπή, μόλις μία από τις έξι άλλες νήσους

⁹ Έκθεση της Επιτροπής προς το Συμβούλιο, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, την Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή και την Επιτροπή των Περιφερειών COM(2001) 24 τελικό, Βρυξέλλες, 31.1.2001

¹⁰ ECO/029, 12 Ιουλίου 2000, διαθέσιμη στην ηλεκτρονική διεύθυνση της Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής : http://www.esc.eu.int/pages/avis_prin/eco/029/ces805-2000_ac_en.pdf

που αναφέρθηκαν από την Επιτροπή έχει μεγαλύτερη πυκνότητα πληθυσμού από τη Νήσο Γουάιτ.

2.2 Η Επιτροπή εξήγησε ότι η γνώμη της προς το Διαμεσολαβητή στην προηγούμενη καταγγελία είχε συνταχθεί στη γαλλική γλώσσα και ότι η αγγλική μετάφραση την οποία αργότερα απέστειλε στο Διαμεσολαβητή περιείχε ένα λάθος, καθώς η γαλλική έκφραση «beaucoup plus peuplées» αποδόθηκε ως «far denser population» (πολύ μεγαλύτερη πληθυσμιακή πυκνότητα) αντί του ορθού «πολύ μεγαλύτερος πληθυσμός».

2.3 Ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι η Επιτροπή είναι υπεύθυνη για τις μεταφράσεις που διαβιβάζονται στο Διαμεσολαβητή και επισημαίνει ότι η γλώσσα της συγκεκριμένης καταγγελίας ήταν η αγγλική. Συνεπώς, ο καταγγέλλων ορθώς επισήμανε την ανακρίβεια της πληροφορίας που παρέσχε η Επιτροπή στην αγγλική μετάφραση. Ωστόσο, τα στοιχεία που έχει στη διάθεσή του ο Διαμεσολαβητής καταδεικνύουν ότι η Επιτροπή χάραξε την πολιτική της έναντι της Νήσου Γουάιτ βασιζόμενη σε ακριβή στοιχεία και ότι πρόθεσή της ήταν να παράσχει ακριβείς πληροφορίες στον καταγγέλλοντα. Επιπρόσθετα, στη γνώμη της η Επιτροπή εντόπισε και αποκατέστησε το μεταφραστικό λάθος που είχε διαπραχθεί. Με βάση τα ανωτέρω, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης όσον αφορά στη συγκεκριμένη πτυχή της καταγγελίας.

3 Ο ισχυρισμός ότι η Επιτροπή δεν εφάρμοσε τα κριτήρια που είχε ανακοινώσει για την κατάταξη στο επίπεδο NUTS 2

3.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η Επιτροπή δεν εφάρμοσε τα κριτήρια που είχε ανακοινώσει για την κατάταξη στο επίπεδο NUTS 2. Παρέπεμπε δε σε έναν πίνακα που παρέθετε κυμάνσεις, δεκατημόρια και τεταρτημόρια των δεδομένων που αφορούσαν το επίπεδο NUTS 2. Ο πίνακας δείχνει, μεταξύ άλλων, ότι τα στατιστικά στοιχεία που αφορούν τον ελάχιστο πληθυσμό (το 1992), την έκταση και την πυκνότητα πληθυσμού (το 1992) για τις περιφέρειες του επιπέδου NUTS 2 στην ΕΕ είναι αντιστοίχως 24.920, 31,0 τ.χλμ. και 1,6 ανά τ.χλμ., ενώ οι συγκρίσιμες στατιστικές για τη Νήσο Γουάιτ είναι αντιστοίχως 125.000, 380,0 τ.χλμ. και 328,0 ανά τ.χλμ.

3.2 Στη γνώμη της προς το Διαμεσολαβητή, η Επιτροπή υπεραμύνθηκε της απόφασής της να μην κατατάξει τη Νήσο Γουάιτ στο επίπεδο NUTS 2. Η Επιτροπή ανέφερε ότι δεν υφίσταται στο Ηνωμένο Βασίλειο ένα γεωγραφικό διοικητικό επίπεδο που θα μπορούσε να χρησιμεύσει ως βάση για την κατάρτιση του επιπέδου NUTS 2. Έτσι, το επίπεδο αυτό βασίστηκε, όπως και στο παρελθόν, σε συσσωματώσεις μικρότερων διοικητικών μονάδων, οι οποίες έγιναν με τέτοιο τρόπο ώστε να αποφευχθεί ο σχηματισμός πολύ μικρών μονάδων, ιδίως ως προς τον πληθυσμό. Στο πλαίσιο αυτό, ο πληθυσμός της Νήσου Γουάιτ (125.000 κάτοικοι) θεωρήθηκε πολύ μικρός για το επίπεδο 2. Σύμφωνα με την Επιτροπή ο μέσος πληθυσμός των μονάδων NUTS 2 στην Ευρώπη συνολικά ανέρχεται κατά μέσο όρο σε 1,8 εκατ., ενώ στο Ηνωμένο Βασίλειο είναι 1,6 εκατ. Η Επιτροπή επισήμανε επίσης ότι από τις περισσότερες από 200 περιφέρειες επιπέδου 2 της ΕΕ, μόλις δύο έχουν πληθυσμό μικρότερο της Νήσου Γουάιτ: η Åland στη Φινλανδία και η Valle d'Aosta στην Ιταλία. Ωστόσο, αμφότερες έχουν υπόσταση στο πλαίσιο της εθνικής δομής που χρησιμοποιείται ως βάση για την κατάρτιση του επιπέδου NUTS 2 στις δύο χώρες («Suuralueet» στη Φινλανδία και «Regioni» στην Ιταλία). Συνεπώς, η Επιτροπή επέμεινε στη θέση ότι η απόφαση που έλαβε να μην κατατάξει τη Νήσο Γουάιτ στο επίπεδο NUTS 2 είναι σύμφωνη με τις βασικές αρχές που διέπουν το σύστημα NUTS, δηλαδή τη χρήση της διοικητικής δομής της χώρας και τη διασφάλιση, κατά το δυνατόν, ότι οι περιφέρειες είναι συγκρίσιμες από πληθυσμιακή άποψη.

3.3 Ο Διαμεσολαβητής κατανοεί ότι ο ισχυρισμός του καταγγέλλοντος περί μη εφαρμογής των ανακοινωθέντων κριτηρίων βασίζεται στο γεγονός ότι υπάρχουν ορισμένες περιφέρειες, συμπεριλαμβανόμενης μιας νήσου (Åland), που κατατάσσονται στο επίπεδο NUTS 2, ενώ έχουν μικρότερο πληθυσμό, έκταση και πυκνότητα πληθυσμού από τη Νήσο Γουάιτ. Ο Διαμεσολαβητής θεωρεί εύλογη τη διευκρίνιση της

Επιτροπής ότι η κατάσταση των περιφερειών αυτών είναι διαφορετική από εκείνη της Νήσου Γουάιτ, επειδή οι εν λόγω περιφέρειες έχουν υπόσταση στο πλαίσιο της εθνικής δομής που χρησιμοποιείται ως βάση για την κατάρτιση του επιπέδου NUTS 2 στις αντίστοιχες χώρες. Ο Διαμεσολαβητής δεν γνωρίζει κάποιον κανόνα ή αρχή που να απαγορεύει στην Επιτροπή να λαμβάνει υπόψη το συγκεκριμένο παράγοντα στον καθορισμό των κατατάξεων στο σύστημα NUTS.

3.4 Στις παρατηρήσεις του, ο καταγγέλλων υποστήριξε επίσης ότι η Επιτροπή θα μπορούσε να ασκήσει τη διακριτική της ευχέρεια προκειμένου να φτάσει σε συμφωνία με τις αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου για την κατάταξη της Νήσου Γουάιτ στο επίπεδο NUTS 2. Ο καταγγέλλων υπογράμμισε τις συνέπειες που θα είχε αυτό για τη νήσο και την κοινωνία της, όχι μόνο σε σχέση με τη χρηματοδότηση από την ΕΕ αλλά και από τον εθνικό προϋπολογισμό. Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, η ενέργεια της Επιτροπής να μην κάνει χρήση της διακριτικής της ευχέρειας και να μη λάβει υπόψη τους σχετικούς γεωγραφικούς, οικονομικούς και κοινωνικούς παράγοντες ήταν άδικη και πέραν πάσης λογικής.

3.5 Τα στοιχεία που έχει στη διάθεσή του ο Διαμεσολαβητής δεν φαινόταν να έρχονται σε αντίθεση με το επιχείρημα του καταγγέλλοντος ότι η Επιτροπή θα μπορούσε να ασκήσει τη διακριτική της ευχέρεια προκειμένου να φτάσει σε συμφωνία με τις αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου για την κατάταξη της Νήσου Γουάιτ στο επίπεδο NUTS 2. Ωστόσο, ο Διαμεσολαβητής επισήμανε ότι η ουσία της διακριτικής ευχέρειας συνίσταται ακριβώς στο γεγονός ότι η αρμόδια για τη λήψη αποφάσεων αρχή μπορεί με κάθε νομιμότητα να επιλέξει μεταξύ δύο ή περισσότερων εναλλακτικών λύσεων. Ως κρούσμα κακής διοίκησης κατά την άσκηση της διακριτικής ευχέρειας ορίζεται η υπέρβαση από το ενεχόμενο όργανο ή την υπηρεσία των ορίων της νόμιμης εξουσίας του. Συνεπώς, το ερώτημα που τίθεται για το Διαμεσολαβητή δεν είναι το εάν η Επιτροπή θα μπορούσε να έχει λάβει διαφορετική απόφαση αλλά το κατά πόσο νομιμοποιούνταν να λάβει την απόφαση που έλαβε.

3.6 Όπως προέκυψε από την προηγούμενη έρευνα του Διαμεσολαβητή (υπόθεση 1372/98/OV), η Επιτροπή οφείλει να συνεκτιμά όλους τους συναφείς παράγοντες όταν ασκεί τη διακριτική της ευχέρεια. Η βαρύτητα που πρέπει να αποδίδεται στους διάφορους συναφείς παράγοντες αποτελεί ένα ζήτημα για την άσκηση της διακριτικής ευχέρειας: θα μπορούσε να συνιστά κρούσμα κακής διοίκησης μόνον εάν ήταν καταφανώς παράλογη ή άδικη, ή με άλλο τρόπο παράνομη. Ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι τα στοιχεία που προσκομίστηκαν από τον καταγγέλλοντα ή αντλήθηκαν από διάφορες εκθέσεις της Επιτροπής και γνωμοδοτήσεις της Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής δεν ήταν ικανά να στοιχειοθετήσουν έλλειμμα λογικής, αδικία ή άλλη παράνομη ενέργεια από την πλευρά της Επιτροπής όσον αφορά στην απόφασή της να μην κατατάξει τη Νήσο Γουάιτ στο επίπεδο NUTS 2. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να μη ζητήσει περαιτέρω πληροφορίες από την Επιτροπή στο πλαίσιο της επιχειρηματολογίας που αναπτύχθηκε στις παρατηρήσεις του καταγγέλλοντος.

3.7 Με βάση τα ανωτέρω, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης όσον αφορά στη συγκεκριμένη πτυχή της καταγγελίας. Επισήμανε, ωστόσο, ότι ο καταγγέλλων μπορούσε να συνεχίσει τις προσπάθειές του για κατάταξη της Νήσου Γουάιτ στο επίπεδο NUTS 2 υποβάλλοντας αναφορά στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, στην οποία μπορεί να συμπεριλάβει επιχειρήματα πολιτικής και ηθικής τάξης αλλά και νομικού χαρακτήρα.

4 Συμπέρασμα

Με βάση τις έρευνες του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή επί της καταγγελίας, δεν φαίνεται να υπάρχει κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους της Επιτροπής. Ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής συνεπώς περατώνει την εξέταση της υπόθεσης.

**ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ
ΠΤΥΧΙΟ ΓΙΑ
ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΕ
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ**

*Απόφαση επί της
καταγγελίας
1081/2001/SM κατά της
Ευρωπαϊκής Επιτροπής*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Η καταγγέλλουσα, σουηδή υπήκοος και μεταφράστρια, συμμετείχε στο διαγωνισμό της Ευρωπαϊκής Επιτροπής για παροχή μεταφραστικών υπηρεσιών προς τη σουηδική γλώσσα (αριθ. αναφ. 2000/S 144-094475). Η Επιτροπή απέρριψε την αίτηση της καταγγέλλουσας με την από 29ης Μαρτίου 2001 επιστολή της, με την αιτιολογία ότι το πτυχίο «Degree of Bachelor of Science» αμερικανικού πανεπιστημίου που κατείχε δεν είχε το απαιτούμενο επίπεδο για τον ανοιχτό διαγωνισμό. Η καταγγέλλουσα που θεωρεί ότι το πτυχίο της είναι επαρκές αμφισβήτησε την απόφαση και πληροφόρησε την Επιτροπή ότι το πτυχίο της από το Mankato State University των ΗΠΑ είναι ισοδύναμο του σουηδικού πτυχίου «Fil kand» το οποίο μπορεί να οδηγήσει σε διδακτορικές σπουδές στη Σουηδία και γίνεται δεκτό στους όρους αναφοράς του ανοιχτού διαγωνισμού. Ωστόσο, η Επιτροπή επέμεινε στην αρχική της θέση. Ακολούθως, η καταγγέλλουσα ζήτησε βεβαίωση από τον Εθνικό Συμβούλιο Ανώτατης Εκπαίδευσης της Σουηδίας («Högskoleverket») στην οποία πιστοποιείται ότι η τετραετής εκπαίδευσή της στις ΗΠΑ είναι ισοδύναμη ως προς το επίπεδο και το εύρος με το σουηδικό πτυχίο «Fil kand».

Η καταγγέλλουσα υποστήριξε ότι η αίτησή της πληρούσε τα κριτήρια και ότι η απόρριψή της από την Επιτροπή ήταν εσφαλμένη.

Η καταγγέλλουσα ζήτησε από την Επιτροπή να ακυρώσει την απόφασή της, να κάνει δεκτή την αίτησή της και να της αναθέσει σύμβαση μεταφραστικών υπηρεσιών.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Στη γνώμη της, η Επιτροπή διατύπωσε τα εξής σχόλια:

Στις 29 Ιουλίου 2000, η Επιτροπή προκήρυξε ένδεκα ανοιχτούς διαγωνισμούς εν όψει της πρόσληψης εξωτερικών μεταφραστών για την παροχή μεταφραστικών υπηρεσιών σε διάφορα θεματικά πεδία (αριθ. αναφ. 2000/S 144-094475 για την παροχή μεταφραστικών υπηρεσιών στα σουηδικά). Η προθεσμία για τις 30 περίπου αιτήσεις που υποβλήθηκαν έληξε στις 2 Οκτωβρίου 2000. Οι ένδεκα επιτροπές επιλογής της Επιτροπής, αποτελούμενες από έμπειρους υπαλλήλους, προχώρησαν ακολούθως στη διαδικασία ανάθεσης των συμβάσεων, η οποία περιλάμβανε δύο φάσεις: μια φάση επιλογής στη διάρκεια της οποίας ελέγχθηκε αν οι αιτήσεις πληρούσαν τους όρους αναφοράς του διαγωνισμού και μια φάση ανάθεσης στη διάρκεια της οποίας έγινε σύγκριση των επιλέξιμων προσφορών. Τα αποτελέσματα των επιτροπών επιλογής υποβλήθηκαν υπό μορφή έκθεσης στη Συμβουλευτική Επιτροπή Αγορών και Συμβάσεων (CCAM) της Επιτροπής.

Η αίτηση της καταγγέλλουσας κρίθηκε ότι πληρούσε τα κριτήρια αλλά απορρίφθηκε κατά τη διαδικασία ανάθεσης με την αιτιολογία ότι δεν πληρούσε μία από τις πέντε σωρευτικές προϋποθέσεις των όρων αναφοράς, συγκεκριμένα το απαιτούμενο πανεπιστημιακό πτυχίο που παρέχει δυνατότητα διδακτορικών σπουδών. Η Επιτροπή ενημέρωσε την καταγγέλλουσα με την από 29ης Μαρτίου 2001 επιστολή της ότι η αίτησή της απορρίφθηκε επειδή το πτυχίο της, ένα Bachelor of Science από το Mankato State University των ΗΠΑ, δεν ήταν από μόνο του επαρκές για την ανάθεση της σύμβασης. Η καταγγέλλουσα αμφισβήτησε την απόφαση της Επιτροπής με την από 4ης Απριλίου 2001 επιστολή της ενημερώνοντας την Επιτροπή ότι το πτυχίο της (Bachelor of Science), είναι ισοδύναμο με το σουηδικό πτυχίο «Kandidatexamen», το οποίο παρέχει δυνατότητα διδακτορικών σπουδών και αναφέρεται στο παράρτημα 2 των όρων αναφοράς. Η καταγγέλλουσα ενημέρωσε επίσης την Επιτροπή ότι της είχαν ανατεθεί συμβάσεις τόσο από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο όσο και από το Κέντρο Μετάφρασης των Οργάνων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (CdTOU) βάσει του αμερικανικού πτυχίου της και υποστήριξε ότι πληρούσε τα κριτήρια για την ανάθεση σύμβασης μεταφραστικών υπηρεσιών από την Επιτροπή.

Μετά από επανεξέταση της αίτησης της καταγγέλλουσας από τη διατάκτρια υπηρεσία της Επιτροπής και τον πρόεδρο της σουηδικής επιτροπής επιλογής, η Επιτροπή ενημέρωσε προφορικά την καταγγέλλουσα ότι, σύμφωνα με την εσωτερική διοικητική πρακτική της, το αμερικανικό πτυχίο Bachelor θεωρείται ανεπαρκές. Το πτυχίο αυτό δεν πληροί τα κριτήρια για μια διαδικασία πρόσληψης η οποία προϋποθέτει πτυχίο που οδηγεί σε διδακτορικές σπουδές. Η Επιτροπή αντιπαρέβαλε επίσης το διαγωνισμό του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου/CdTOU και επισήμανε ότι τα κριτήρια ανάθεσης δεν ήταν ίδια καθώς στον εν λόγω διαγωνισμό απαιτούνταν απλώς από τους συμμετέχοντες να είναι κάτοχοι πανεπιστημιακού τίτλου χωρίς να είναι απαραίτητη η δυνατότητα διδακτορικών σπουδών. Έτσι, η Επιτροπή επέμεινε στην αρχική της θέση και απέστειλε σχετική επιστολή στην καταγγέλλουσα με ημερομηνία 6 Ιουνίου 2001. Ακολούθως, η καταγγέλλουσα επικοινωνήσε δύο φορές με τη διατάκτρια υπηρεσία της Επιτροπής προκειμένου να εκθέσει την άποψή της. Η Επιτροπή πληροφόρησε εκ νέου την καταγγέλλουσα ότι έχει δικά της κριτήρια ισοδυναμίας για τα πτυχία, ότι δε δεσμεύεται από μια δήλωση αρμόδιας εθνικής αρχής και ότι η καταγγέλλουσα μπορούσε να εξετάσει το ενδεχόμενο υποβολής καταγγελίας στον Ευρωπαϊκό Διαμεσολαβητή.

Η Επιτροπή ανέφερε ότι τα δύο βασικά επιχειρήματα της καταγγέλλουσας ήταν, πρώτον, ότι το αμερικανικό πτυχίο Bachelor of Science είναι ισοδύναμο με το σουηδικό «Kandidatexamen» που θεωρείται επαρκές για τον εν λόγω διαγωνισμό όπως αναφέρεται στο παράρτημα 2 των όρων αναφοράς. Δεύτερον, η καταγγέλλουσα θεωρούσε ότι, εφόσον το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο/CdTOU έκανε δεκτή την αίτηση προσφοράς της, η Επιτροπή όφειλε να κάνει το ίδιο.

Απαντώντας, η Επιτροπή επισήμανε αρχικά ότι η καταγγέλλουσα δεν προσκόμισε αντίγραφο του εγγράφου που πιστοποιεί ότι το αμερικανικό πτυχίο Bachelor που κατέχει είναι ισοδύναμο με το σουηδικό πτυχίο που οδηγεί σε διδακτορικές σπουδές. Ακολούθως, η Επιτροπή ανέφερε ότι επισκέφθηκε την ηλεκτρονική διεύθυνση του Εθνικού Συμβουλίου Ανώτατης Εκπαίδευσης της Σουηδίας, Högskoleverket, στην οποία διαπίστωσε ότι οι ισοδυναμίες που έχουν καθιερωθεί από το Συμβούλιο αυτό αφορούν τα πτυχία και τους εργοδότες σε εθνικό αποκλειστικά επίπεδο.

Κατά δεύτερον, η Επιτροπή ανέφερε ότι απευθύνθηκε στη Γενική Διεύθυνση Διοίκησης (DG Admin), η οποία επιβεβαίωσε ότι η συμμετοχή στους διαγωνισμούς A και LA περιορίζεται αποκλειστικά σε υποψήφιους που είναι κάτοχοι πτυχίων που οδηγούν σε μεταπτυχιακές ή διδακτορικές σπουδές. Σύμφωνα με την καθιερωμένη διοικητική πρακτική της δεν θεωρεί το αμερικανικό πτυχίο Bachelor από μόνο του επαρκές για συμμετοχή στους διαγωνισμούς αυτούς.

Τρίτον, η Επιτροπή διευκρίνισε ότι πρακτική της είναι να χρησιμοποιεί για τους εξωτερικούς μεταφραστές τα κριτήρια επιλογής που ισχύουν και για τους δικούς της υπαλλήλους LA σε μια προσπάθεια να επιτύχει το ίδιο επίπεδο ικανοτήτων μεταξύ των προσκλήσεων υποβολής προσφορών για εξωτερικούς μεταφραστές και των διαγωνισμών για εσωτερικούς μεταφραστές. Αυτό δεν ισχύει στην περίπτωση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου/CdTOU. Η εφαρμογή της πρακτικής αυτής συνεπάγεται ότι ένας υποψήφιος με πτυχίο «Bachelor of Science» δεν πληροί τα κριτήρια συμμετοχής στους διαγωνισμούς A/LA. Συνεπάγεται επίσης ότι στο πλαίσιο μιας ανοιχτής πρόσκλησης υποβολής προσφορών για εξωτερικούς μεταφραστές, η αίτηση ενός υποψηφίου με Bachelor, για την οποία ισχύουν τα ίδια κριτήρια επιλογής, θα απορριφθεί.

Στο πλαίσιο αυτό, η Επιτροπή δήλωσε ότι τηρεί τη διοργανική προσέγγιση λαμβάνοντας το διαγωνισμό του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου/CdTOU ως βάση για το διαγωνισμό της με αριθ. αναφ. 2000/S 144-094475. Επισήμανε, ωστόσο, ότι τα κριτήρια επιλεξιμότητας δεν ήταν ίδια στους δύο διαγωνισμούς και ότι αυτό εξηγεί γιατί το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο/CdTOU έκανε δεκτή την αίτηση της καταγγέλλουσας ενώ η Επιτροπή όχι. Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο/CdTOU δεν έθετε ως προϋ-

πόθεση ότι τα πτυχία των υποψηφίων έπρεπε να παρέχουν δυνατότητα μεταπτυχιακών ή διδακτορικών σπουδών.

Η Επιτροπή ανέφερε, τέλος, ότι θεωρεί λυπηρή μεν, απολύτως δικαιολογημένη δε, την απόρριψη της αίτησης της καταγγέλλουσας στη διάρκεια της διαδικασίας ανάθεσης.

Οι παρατηρήσεις της καταγγέλλουσας

Η καταγγέλλουσα δεν διατύπωσε παρατηρήσεις.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Ισχυρισμός περί πλήρωσης των κριτηρίων και εσφαλμένης απόρριψης της αίτησης προσφοράς

1.1 Η καταγγέλλουσα υποστήριξε ότι η αίτησή της πληρούσε τα κριτήρια και ότι η απόρριψή της από την Επιτροπή ήταν εσφαλμένη.

1.2 Η Επιτροπή υποστήριξε ότι η αίτηση δεν ήταν επιλέξιμη με την αιτιολογία ότι δεν πληρούσε τα κριτήρια ανάθεσης που ορίζονταν στους όρους αναφοράς και ότι, συνεπώς, ορθώς απορρίφθηκε. Το αμερικανικό πτυχίο «Bachelor of Science» που κατέχει η καταγγέλλουσα δεν είναι επαρκές, καθώς δεν οδηγεί σε διδακτορικές σπουδές.

1.3 Ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι η καταγγέλλουσα πέρασε με επιτυχία τη διαδικασία επιλογής αλλά απορρίφθηκε στη διαδικασία ανάθεσης επειδή το αμερικανικό πτυχίο της «Bachelor of Science» ήταν κατώτερο του ελάχιστου ακαδημαϊκού επιπέδου που απαιτείται βάσει του άρθρου 2.2.4. «Compétence professionnelle» των όρων αναφοράς του διαγωνισμού. Το εν λόγω άρθρο έχει ως εξής:

«Το ελάχιστο ακαδημαϊκό επίπεδο που θεωρείται αποδεκτό από την Επιτροπή για έναν μεταφραστή/αναθεωρητή στο πλαίσιο του παρόντος διαγωνισμού είναι ένα πανεπιστημιακό πτυχίο που παρέχει δυνατότητα διδακτορικών σπουδών σε οποιονδήποτε τομέα. Ο υποβάλλων/Η υποβάλλουσα προσφορά υποχρεούται, εφόσον συντρέχει λόγος, να βεβαιωθεί για το επίπεδο του πτυχίου του/της απευθυνόμενος/η στις αρμόδιες εθνικές αρχές. Στον πίνακα 2 παρατίθεται ένας μη εξαντλητικός κατάλογος με παραδείγματα πτυχίων»¹¹.

1.4 Το πτυχίο Bachelor στο εκπαιδευτικό σύστημα των ΗΠΑ αντιστοιχεί στην επιτυχή ολοκλήρωση των «προπτυχιακών» (undergraduate) σπουδών, ως προαπαιτούμενο για την έναρξη «πτυχιακών» (graduate) σπουδών σε διάφορους τομείς με δυνατότητα μεταπτυχιακών ή διδακτορικών σπουδών στη συνέχεια. Η Επιτροπή θεωρεί ότι μόνο τα πτυχία αυτά (graduate degrees) μπορούν να συγκριθούν με τα ευρωπαϊκά πανεπιστημιακά πτυχία που παρέχουν πρόσβαση σε κάποιο επάγγελμα, και πάντως όχι το ενδιάμεσο πτυχίο Bachelor. Ο συγκεκριμένος τίτλος βρίσκεται πιο κοντά σε ένα δίπλωμα τύπου Απολυτηρίου παρά σε πανεπιστημιακό πτυχίο. Στην αίτησή της, η καταγγέλλουσα δεν προσκόμισε κάποιο έγγραφο που να πιστοποιεί ότι το αμερικανικό πτυχίο Bachelor που κατέχει είναι ισοδύναμο με κάποιο εθνικό πτυχίο που οδηγεί σε διδακτορικές σπουδές. Ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι η Επιτροπή εφάρμοσε ορθώς τους όρους αναφοράς όταν απέρριψε την καταγγέλλουσα και ότι η καταγγέλλουσα δεν πληρούσε τις προϋποθέσεις των όρων αναφοράς.

¹¹ Η ακριβής διατύπωση του εν λόγω άρθρου στους όρους αναφοράς είναι η εξής: «Le niveau minimal de qualification que la Commission juge acceptable pour un traducteur/réviser aux fins du présent appel d'offres est l'obtention d'un diplôme de niveau universitaire donnant accès aux études doctorales dans quelque discipline que ce soit. Il appartient au soumissionnaire de vérifier, le cas échéant, le niveau de ses diplômes auprès des autorités nationales compétentes. Un tableau reprenant quelques exemples de diplômes est joint à titre indicatif en annexe 2».

1.5 Με βάση τα ανωτέρω, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης όσον αφορά στη συγκεκριμένη πτυχή της καταγγελίας.

2 Οι απαιτήσεις της καταγγέλλουσας

2.1 Η καταγγέλλουσα ζήτησε από την Επιτροπή να ακυρώσει την απόφασή της, να κάνει δεκτή την αίτησή της και να της αναθέσει σύμβαση μεταφραστικών υπηρεσιών. Ο Διαμεσολαβητής επισήμανε ότι τα κριτήρια ανάθεσης της Επιτροπής στην παρούσα υπόθεση δεν φαινόταν να συμπίπτουν με τα κριτήρια στο διαγωνισμό του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου/CdTOU, ο οποίος απαιτούσε πανεπιστημιακό πτυχίο και όχι πανεπιστημιακό πτυχίο με περαιτέρω δυνατότητα διδακτορικών σπουδών. Τα συγκεκριμένα κριτήρια ανάθεσης θα είχαν κάποια σημασία στο βαθμό που όριζαν τις ίδιες προϋποθέσεις, πράγμα που δεν φαίνεται να ισχύει.

2.2 Με βάση το πόρισμα ότι δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης στα σημεία 1.1 έως 1.5 ανωτέρω, ο Διαμεσολαβητής κρίνει ότι δεν είναι αναγκαία η περαιτέρω διερεύνηση των απαιτήσεων της καταγγέλλουσας.

3 Συμπέρασμα

Με βάση τις έρευνες του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή επί της καταγγελίας, δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους της Επιτροπής. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

3.1.2 Το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟΤΗΤΑ ΓΛΩΣΣΙΚΩΝ ΕΚΔΟΧΩΝ ΤΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

Απόφαση επί της καταγγελίας 624/2002/ΜΕ κατά του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Ο καταγγέλλων υπέβαλε καταγγελία στον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή τον Απρίλιο του 2002. Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι στην ιστοσελίδα του Δικαστηρίου (<http://www.curia.eu.int>) οι αποφάσεις δημοσιεύονται σε πλήρη μορφή μόνο στις διαθέσιμες γλώσσες κατά την ημερομηνία δημοσίευσής τους. Εάν υπάρξει κάποια πλήρης μετάφραση σε μεταγενέστερη ημερομηνία, η μετάφραση αυτή δεν προστίθεται στην ιστοσελίδα. Το πρόβλημα παρατηρείται κυρίως σε σχέση με τις αποφάσεις του Πρωτοδικείου και τις προτάσεις των γενικών εισαγγελέων. Όσον αφορά στις τελευταίες, δημοσιεύονται μόνο στη γλώσσα του εκάστοτε γενικού εισαγγελέα και στη γαλλική. Όποιος δεν είναι γνώστης της γαλλικής και της έτερης γλώσσας πρέπει να περιμένει τη δημοσίευση των πληροφοριών σε έντυπη μορφή (Σύλλογή Νομολογίας του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου). Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι, σύμφωνα με το Τμήμα Ενημέρωσης του Δικαστηρίου, δεν υπάρχουν σχέδια για προσθήκη περισσότερων γλωσσικών εκδοχών στην ιστοσελίδα.

Συνοπτικά, ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε ότι, παρόλο που το Δικαστήριο έχει στη διάθεσή του γλωσσικές εκδοχές των αποφάσεών του σε αρκετές γλώσσες, δημοσιεύει στην ιστοσελίδα του μόνον όσες είναι διαθέσιμες κατά την ημερομηνία δημοσίευσης. Υποστήριξε δε ότι το Δικαστήριο πρέπει να υιοθετήσει την πρακτική της δημοσίευσης στην ιστοσελίδα του όλων των γλωσσικών εκδοχών που έχει στη διάθεσή του.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη του Δικαστηρίου

Στη γνώμη του, το Δικαστήριο παρέπεμψε στο άρθρο 31 του κανονισμού διαδικασίας του, που ορίζει ότι τα κείμενα των αποφάσεων που συντάσσονται στη γλώσσα της διαδικασίας είναι αυθεντικά. Τα κείμενα αυτά κοινοποιούνται και στους αντίδικους. Διατίθεται δε στο κοινό αμέσως μετά την έκδοση της απόφασης. Το άρθρο 68 του κανονισμού διαδικασίας ορίζει ότι εκδίδεται συλλογή της νομολογίας του Δικαστηρίου. Προς τούτο, το Δικαστήριο μεταφράζει τις αποφάσεις στις υπόλοιπες επίσημες γλώσσες των Κοινοτήτων. Η συλλογή περιέχει την τελική απόδοση των

αποφάσεων σε όλες τις γλώσσες και αποτελεί τη μόνη επίσημη πηγή πληροφοριών σχετικά με τη νομολογία του Δικαστηρίου.

Στη συνέχεια το Δικαστήριο τόνισε ότι τα τελευταία χρόνια προέβη στη λήψη μέτρων με στόχο τη διευκόλυνση της ταχείας πρόσβασης στη νομολογία του. Από το 1994 έχει καταβάλει σημαντικές προσπάθειες προκειμένου να διασφαλιστεί η διαθεσιμότητα όλων των μεταφράσεων ακριβώς την ημερομηνία έκδοσης της εκάστοτε απόφασης. Ωστόσο, αυτό δεν είναι δυνατό να επιτευχθεί σε κάθε περίπτωση. Η ημερομηνία μπορεί να ποικίλλει μεταξύ των διαφόρων γλωσσών ανάλογα με το φόρτο εργασίας και τη στελέχωση του κάθε μεταφραστικού τμήματος.

Επίσης, από το 1997 μπορεί κανείς να συμβουλευτεί τις αποφάσεις του Δικαστηρίου και μέσω της ιστοσελίδας του, ήδη από την ημερομηνία έκδοσής τους. Τα κείμενα και οι μεταφράσεις φορτώνονται στην ιστοθέση αυθημερόν. Το σύστημα παρέχει άμεση πρόσβαση στο 95% όλων των γλωσσικών εκδοχών των αποφάσεων του Δικαστηρίου. Λόγω έλλειψης προσωπικού και επειδή η διαχείριση της ιστοσελίδας εξακολουθεί να είναι χειρωνακτική, δεν έχει καταστεί έως σήμερα δυνατή η μεταγενέστερη προσθήκη μεταφράσεων που δεν υπήρχαν την ημερομηνία έκδοσης. Ωστόσο, εντός του έτους αναμένεται να τεθεί σε λειτουργία μια αυτόματη διαδικασία φόρτωσης των μεταφράσεων αυτών.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντος

Στις παρατηρήσεις του, ο καταγγέλλων επεσήμανε ότι το Δικαστήριο αναφέρθηκε αποκλειστικά στις αποφάσεις του ενώ η δική του καταγγελία έδινε έμφαση στα προβλήματα διαθεσιμότητας των αποφάσεων του Πρωτοδικείου και των προτάσεων των γενικών εισαγγελέων. Ο καταγγέλλων αμφισβήτησε επίσης τον ισχυρισμό ότι το 95% των αποφάσεων διατίθενται πράγματι στην ιστοσελίδα. Σε τηλεφωνική συνομιλία με τη Γραμματεία του Διαμεσολαβητή, ο καταγγέλλων κάλεσε το Διαμεσολαβητή να ζητήσει επίσημα στατιστικά στοιχεία σχετικά με τον αριθμό των γλωσσικών εκδοχών που διατίθενται στην ιστοσελίδα του Δικαστηρίου. Στις παρατηρήσεις του ο καταγγέλλων αμφισβήτησε επίσης τον ισχυρισμό ότι «δεν είχε καταστεί δυνατή» η προσθήκη άλλων γλωσσικών εκδοχών στην ιστοσελίδα για τους λόγους που προέβαλε το Δικαστήριο.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Γλωσσικές εκδόχες που διατίθενται στην ιστοσελίδα του Δικαστηρίου

1.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι οι αποφάσεις δημοσιεύονται σε πλήρη μορφή στις διαθέσιμες γλώσσες κατά την ημερομηνία δημοσίευσής τους στην ιστοσελίδα του Δικαστηρίου. Οι μεταφράσεις που διατίθενται σε μεταγενέστερη ημερομηνία δεν προστίθεται στην ιστοσελίδα. Το πρόβλημα παρατηρείται κυρίως σε σχέση με τις αποφάσεις του Πρωτοδικείου και τις προτάσεις των γενικών εισαγγελέων. Ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε ότι, παρόλο που το Δικαστήριο έχει στη διάθεσή του γλωσσικές εκδόχες των αποφάσεών του σε αρκετές γλώσσες, δημοσιεύει στην ιστοσελίδα του μόνον όσες είναι διαθέσιμες κατά την ημερομηνία δημοσίευσης. Υποστήριξε δε ότι το Δικαστήριο πρέπει να υιοθετήσει την πρακτική της δημοσίευσης στην ιστοσελίδα του όλων των γλωσσικών εκδοχών που έχει στη διάθεσή του.

1.2 Το Δικαστήριο παρέπεμψε στον κανονισμό διαδικασίας του, ο οποίος ορίζει ότι πρωτότυπο κείμενο μιας απόφασης θεωρείται αυτό που έχει συνταχθεί στη γλώσσα της αντίστοιχης υπόθεσης, καθώς και ότι δημοσιεύεται συλλογή νομολογίας του Δικαστηρίου. Η εν λόγω συλλογή περιέχει την τελική απόδοση των αποφάσεων σε όλες τις γλώσσες και αποτελεί τη μόνη επίσημη πηγή πληροφοριών σχετικά με τη νομολογία του. Από το 1994 έχει καταβάλει σημαντικές προσπάθειες προκειμένου να διασφαλιστεί η διαθεσιμότητα όλων των μεταφράσεων ακριβώς την ημερομηνία έκδοσης της εκάστοτε απόφασης. Από το 1997 μπορεί κανείς να συμβουλευτεί τις αποφάσεις του Δικαστηρίου και τις διαθέσιμες μεταφράσεις κατά την ημερομηνία

έκδοσής και μέσω της ιστοσελίδας του Δικαστηρίου. Το σύστημα παρέχει άμεση πρόσβαση στο 95% όλων των γλωσσικών εκδοχών των αποφάσεων του Δικαστηρίου. Λόγω έλλειψης προσωπικού και επειδή η διαχείριση της ιστοσελίδας εξακολουθεί να είναι χειρωνακτική, δεν έχει καταστεί δυνατή η μεταγενέστερη προσθήκη μεταφράσεων που δεν υπήρχαν την ημερομηνία έκδοσης. Ωστόσο, εντός του έτους αναμένεται να τεθεί σε λειτουργία μια αυτόματη διαδικασία φόρτωσης των μεταφράσεων αυτών.

1.3 Ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι ο κανονισμός αριθ. 1 του Συμβουλίου περί καθορισμού του γλωσσικού καθεστώτος των Κοινοτήτων¹², ορίζει στο άρθρο 7 ότι «Το γλωσσικό καθεστώς της διαδικασίας του Δικαστηρίου καθορίζεται στον κανονισμό διαδικασίας του». Το άρθρο 68 του κανονισμού διαδικασίας του Δικαστηρίου ορίζει ότι «Με φροντίδα του γραμματέα εκδίδεται συλλογή της νομολογίας του Δικαστηρίου». Ο Διαμεσολαβητής έχει ήδη υποστηρίξει σε προηγούμενες υποθέσεις ότι οι διατάξεις της κοινοτικής νομοθεσίας σχετικά με τη χρήση των γλωσσών δεν φαίνεται να απαγορεύουν στα κοινοτικά θεσμικά όργανα ή οργανισμούς να δημοσιεύουν, σε ιστοσελίδα, έγγραφα στη γλώσσα στην οποία συντάχθηκαν¹³. Έπεται συνεπώς ότι το Δικαστήριο δεν παρέβη κάποιον δεσμευτικό για αυτό κανόνα ή αρχή με το να μη δημοσιεύει στην ιστοσελίδα του τις αποφάσεις του σε όλες τις επίσημες γλώσσες. Ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι το Δικαστήριο τηρεί τις νομικές του υποχρεώσεις δημοσιεύοντας όλες τις επίσημες γλωσσικές εκδοχές στη συλλογή νομολογίας του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου.

1.4 Παρόλο που το Δικαστήριο δεν υποχρεούται κατά το νόμο να δημοσιεύει αποφάσεις στην ιστοσελίδα του, ο Διαμεσολαβητής χαιρετίζει το γεγονός ότι το Δικαστήριο δημοσιεύει ήδη αποφάσεις στην ιστοσελίδα του παρέχοντας στους ευρωπαίους πολίτες τη δυνατότητα να επωφεληθούν. Ο Διαμεσολαβητής χαιρετίζει επίσης την πρόθεση του Δικαστηρίου να επεκτείνει την πρακτική αυτή ώστε να συμπεριλάβει περισσότερες γλωσσικές εκδοχές έως το τέλος του έτους. Στο πλαίσιο αυτό, ο Διαμεσολαβητής καλεί το Δικαστήριο να μελετήσει τις υποδείξεις του καταγγέλλοντος σχετικά με τη διαθεσιμότητα των αποφάσεων του Πρωτοδικείου και των προτάσεων των γενικών εισαγγελέων.

2 Συμπέρασμα

Με βάση τις έρευνες του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή επί της καταγγελίας, δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους του Δικαστηρίου. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

¹² Κανονισμός αριθ. 1 του Συμβουλίου περί καθορισμού του γλωσσικού καθεστώτος της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας, όπως τροποποιήθηκε, ΕΕ 1958 L 17/385.

¹³ Βλέπε υποθέσεις 281/99/VK, στην Ετήσια Έκθεση του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή για το 1999, ενότητα 3.1.5. (διατίθεται επίσης στην ιστοσελίδα του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή: <http://www.euro-ombudsman.eu.int>), και 939/99/ME, στην ιστοσελίδα του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή.

3.1.3 Η Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων

ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΣ ΠΕΡΙ ΗΘΙΚΗΣ ΠΑΡΕΝΟΧΛΗΣΗΣ ΚΑΙ ΑΡΝΗΣΙΔΙΚΙΑΣ

*Απόφαση επί της
καταγγελίας
1164/2001/(BB)MF
κατά της Ευρωπαϊκής
Τράπεζας Επενδύσεων*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Ο καταγγέλλων υπέβαλε καταγγελία στον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή τον Αύγουστο του 2001.

Ο καταγγέλλων εργάζεται στην Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων (ΕΤΕπ) από το 1985. Ξεκίνησε ως μεταφραστής στο ισπανικό μεταφραστικό τμήμα και σήμερα κατέχει τη θέση του προϊσταμένου του εν λόγω τμήματος.

Στις 15 Ιανουαρίου 1999, η γραμματέας του καταγγέλλοντος άφησε τη θέση της με άδεια μητρότητας. Τότε, ο καταγγέλλων ενημέρωσε τον προϊστάμενό του ότι δεν χρειαζόταν πλέον τη συνήθη προσωρινή αντικαταστάτρια. Τον Μάρτιο του 1999 επανέλαβε στον τότε προϊστάμενο του τμήματος την επιθυμία του να μην απασχολεί γραμματέα. Το αίτημά του έγινε δεκτό και μετά την επιστροφή της τον Σεπτέμβριο του 1999 η γραμματέας μετατέθηκε σε άλλη υπηρεσία της ΕΤΕπ.

Στις 19 Δεκεμβρίου 2000 ο καταγγέλλων έστειλε επιστολή στο τμήμα ανθρώπινου δυναμικού της ΕΤΕπ στην οποία υποστήριξε ότι υψηλόβαθμος υπάλληλος της ΕΤΕπ τον ενημέρωσε ότι, μετά τη δήλωσή του ότι δεν επιθυμούσε να απασχολεί γραμματέα, είχε κινηθεί εναντίον του διαδικασία. Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, ο υψηλόβαθμος υπάλληλος του είπε ότι μπορεί και εκείνος να εγκαταλείψει την ΕΤΕπ καθώς, μελλοντικά, οι εναπομένοντες μεταφραστές επρόκειτο να τεθούν ούτως ή άλλως σε διαθεσιμότητα, λόγω μιας νέας γλωσσικής πολιτικής. Ο καταγγέλλων ήταν πεπεισμένος ότι απώτερος σκοπός ήταν να τον υποχρεώσουν σε πρόωγη σύνταξη.

Έπειτα από εντοπισμό λαθών στην ισπανική μετάφραση της ετήσιας έκθεσης της ΕΤΕπ, η επιτροπή διαχείρισης αποφάσισε να προχωρήσει σε αξιολόγηση της μεταφραστικής εργασίας του καταγγέλλοντος από εξωτερικούς εμπειρογνώμονες.

Ο καταγγέλλων επέκρινε την οργάνωση αυτής της αξιολόγησης από εμπειρογνώμονες και υποστήριξε ότι η πρώην γραμματέας του είχε εμπλακεί στην υπόθεση αυτή. Προς απόδειξη του ισχυρισμού του, ζήτησε να διεξαχθεί γραφολογική ανάλυση από πιστοποιημένο γραφολόγο. Τότε η ΕΤΕπ παρουσίασε χειρόγραφο δήλωση του εμπειρογνώμονα προκειμένου να επιβεβαιώσει το καλόπιστο της ανάλυσης των μεταφράσεων. Ο καταγγέλλων ζήτησε στη συνέχεια επιβεβαίωση από τον εμπειρογνώμονα ότι η εν λόγω δήλωση αποτελούσε τυπικό δείγμα του γραφικού του χαρακτήρα, χωρίς όμως να λάβει απάντηση. Κατόπιν τούτου, κατέφυγε εν νέου σε γραφολόγο για τη διεξαγωγή δεύτερης γραφολογικής ανάλυσης.

Στις 19 Μαρτίου 2001 ο καταγγέλλων υπέβαλε καταγγελία στον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή (411/2001/BB). Η καταγγελία κρίθηκε μη παραδεκτή σύμφωνα με το άρθρο 2 παράγραφος 3 του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή, επειδή δεν προσδιοριζόταν το αντικείμενο της καταγγελίας. Ακολούθως, ο καταγγέλλων απηύθυνε επιστολές στο Διαμεσολαβητή στις 2 και 3 Μαΐου και στις 5 Ιουνίου 2001 ζητώντας επανεξέταση. Στην απάντησή του ο Ευρωπαϊός Διαμεσολαβητής εξήγησε ότι ο καταγγέλλων όφειλε να έχει προηγουμένως αξιοποιήσει τις ενδεδειγμένες διοικητικές ενέργειες, σύμφωνα με το άρθρο 2 παράγραφος 8 του Καθεστώτος του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή, και πιο συγκεκριμένα τη διαδικασία συνδιαλλαγής βάσει του άρθρου 41 του κανονισμού του προσωπικού της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων.

Στις 16 Ιουλίου 2001 συστήθηκε σύμφωνα με τα προβλεπόμενα επιτροπή συνδιαλλαγής με στόχο το φιλικό διακανονισμό του θέματος. Η επιτροπή συμφώνησε να συστήσει στα δύο μέρη την ακόλουθη θέση συνδιαλλαγής:

- η ΕΤΕπ όφειλε να διαβεβαιώσει ότι ο καταγγέλλων είναι μεταφραστής και ότι δεν υπήρχε πρόθεση εκδίωξής του από τη θέση του·

- η αναφορά στην αξιολόγηση του εξωτερικού εμπειρογνώμονα είχε ήδη εξαιρεθεί από την ετήσια αξιολόγηση του καταγγέλλοντος για το 1999 και ότι σχετιζόταν με αυτή έπρεπε να αφαιρεθεί από τον ατομικό φάκελο του καταγγέλλοντος·

- ως ένδειξη καλής θέλησης η ΕΤΕπ θα κατέβαλε χαριστικά στον καταγγέλλοντα το ποσό των 15000 ευρώ·

- ο καταγγέλλων όφειλε να δεχθεί ότι όλα τα ζητήματα που έθετε στην από 19ης Δεκεμβρίου 2000 επιστολή του έχουν κλείσει και ότι δεν πρόκειται να τεθούν εκ νέου στο μέλλον.

Την 1η Αυγούστου 2001 ο καταγγέλλων απηύθυνε επιστολή στον Πρόεδρο της ΕΤΕπ ενημερώνοντάς τον ότι η προσπάθεια συνδιαλλαγής στο πλαίσιο του άρθρου 41 του κανονισμού του προσωπικού της ΕΤΕπ είχε αποτύχει.

Στις 2 Αυγούστου 2001 ο καταγγέλλων υπέβαλε εκ νέου την καταγγελία του στο Διαμεσολαβητή διατυπώνοντας τους εξής ισχυρισμούς:

- 1 ηθική παρενόχληση από υψηλόβαθμο υπάλληλο της ΕΤΕπ·
- 2 αρνησιδικία από την ΕΤΕπ.

Ο καταγγέλλων ζήτησε να προστατευθεί από τυχόν αυθαίρετη εκδίωξη και να αποκατασταθεί επαγγελματικά από την Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων. Ζήτησε επίσης να του δοθεί αποζημίωση για υλική και ηθική βλάβη και να διατυπωθεί μομφή προς τους ενόχους.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων

Η γνώμη της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων είχε, συνοπτικά, ως εξής:

1 Όσον αφορά στον ισχυρισμό περί ηθικής παρενόχλησης, η ΕΤΕπ έκρινε ότι επρόκειτο για μια σοβαρή κατηγορία την οποία θα διερευνούσε χωρίς καθυστέρηση. Εντούτοις, ο καταγγέλλων δεν αποκάλυψε την ταυτότητα του εμπλεκόμενου υπαλλήλου ούτε προσκόμισε αποδεικτικά στοιχεία προς επίρρωση του ισχυρισμού του. Επιπλέον, σε επιστολή του με ημερομηνία 30 Νοεμβρίου 1999, ο διευθυντής του τμήματος διαβεβαίωσε επισήμως τον καταγγέλλοντα ότι η εντύπωσή του περί ηθικής παρενόχλησης δεν ανταποκρινόταν στην πραγματικότητα.

Ως προς την αξιολόγηση της εργασίας του καταγγέλλοντος από εξωτερικό εμπειρογνώμονα, η πολιτική της ΕΤΕπ είναι ότι μια μετάφραση δεν υποβάλλεται σε περαιτέρω ελέγχους εφόσον έχει περάσει τη φάση του ελέγχου ποιότητας στο αντίστοιχο γλωσσικό τμήμα, εκτός εάν υπάρξει σχετικό αίτημα που δεν προέρχεται από το γλωσσικό τμήμα. Στην περίπτωση του ισπανικού τμήματος, υπάρχει ένας μόνον υπάλληλος ο οποίος είναι επιφορτισμένος με τον έλεγχο ποιότητας της εργασίας του. Η ΕΤΕπ αποφάσισε, κατόπιν τούτου, τη διενέργεια αξιολόγησης από εξωτερικό εμπειρογνώμονα ύστερα από διεξοδική συζήτηση με τον καταγγέλλοντα και απάντησε σε όλα τα σημειώματα του τελευταίου σε σχέση με θέμα αυτό. Η ΕΤΕπ γνωστοποίησε λεπτομερώς στον καταγγέλλοντα τα αποτελέσματα της αξιολόγησης του εξωτερικού εμπειρογνώμονα αμέσως μόλις της παραδόθηκαν. Ο ισχυρισμός του καταγγέλλοντος ότι η πρώην γραμματέας του είχε συμμετάσχει στην αξιολόγηση της εργασίας του ήταν εσφαλμένος, γεγονός που επιβεβαιώθηκε με χειρόγραφη δήλωση του εμπειρογνώμονα.

2 Όσον αφορά στον ισχυρισμό περί αρνησιδικίας, η ΕΤΕπ θεωρούσε ότι οι ισχυρισμοί και τα αιτήματα του καταγγέλλοντος αντιμετωπίστηκαν σε κάθε περίπτωση με δίκαιο τρόπο, σύμφωνα με τις αρχές της χρηστής διοίκησης και τους ισχύοντες κανονισμούς και διαδικασίες, συμπεριλαμβανομένης της δυνατότητας χρήσης διαδικασιών προσφυγής.

Ως προς την απαίτηση του καταγγέλλοντος για προστασία από αυθαίρετη εκδίωξη, η ΕΤΕπ εξέφρασε την άποψη ότι το νομικό πλαίσιο λειτουργίας της προστατεύει

όλους τους υπαλλήλους από τυχόν αυθαίρετη εκδίωξη. Η απαίτηση για επαγγελματική αποκατάσταση ήταν αβάσιμη υπό την έννοια ότι ο καταγγέλλων κατέχει σήμερα τη θέση του προϊσταμένου του ισπανικού μεταφραστικού τμήματος. Κατά την άποψη της ΕΤΕπ, δεν προκλήθηκε καμία υλική ή ηθική βλάβη, ούτε διαπιστώθηκε κρούσμα ηθικής παρενόχλησης. Ως εκ τούτου, χαρακτήρισε άνευ περιεχομένου τις απαιτήσεις για αποζημίωση λόγω υλικής και ηθικής βλάβης και για διατύπωση μομφής κατά των ενόχων.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντος

Ο Ευρωπαϊός Διαμεσολαβητής διαβίβασε τη γνώμη της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων στον καταγγέλλοντα καλώντας τον να διατυπώσει τις παρατηρήσεις του. Στην απάντησή του ο καταγγέλλων επανέλαβε τον ισχυρισμό του περί ηθικής παρενόχλησης από υψηλόβαθμο υπάλληλο και υποστήριξε ότι η ιεραρχία συντάχθηκε σταθερά υπέρ του υψηλόβαθμου υπαλλήλου και εναντίον του καταγγέλλοντος.

Ο καταγγέλλων επανέλαβε τις απαιτήσεις του για προστασία από αυθαίρετη εκδίωξη, διατύπωση μομφής προς τους ενόχους, αποζημίωση για υλική και ηθική βλάβη και επαγγελματική αποκατάσταση.

Επίσης, ο καταγγέλλων αμφισβήτησε την απόφαση της 30ής Νοεμβρίου 2001 της εξεταστικής επιτροπής της ΕΤΕπ σχετικά με την προσφυγή που υπέβαλε κατά της ετήσιας αξιολόγησής του για το έτος 2000. Υποστήριξε ότι όλα τα αιτήματά του απορρίφθηκαν αμέσως. Ο Ευρωπαϊός Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι ο νέος αυτός ισχυρισμός δεν εμπίπτει στο πεδίο της αρχικής καταγγελίας. Ο Διαμεσολαβητής δεν θεωρεί αναγκαίο ή σκόπιμο να προχωρήσει σε εξέταση του εν λόγω ισχυρισμού στο πλαίσιο της έρευνάς του επί της παρούσας καταγγελίας. Εάν χρειαστεί μπορεί να υποβληθεί νέα καταγγελία.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Ο ισχυρισμός περί ηθικής παρενόχλησης από υψηλόβαθμο υπάλληλο

1.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι υπήρξε θύμα ηθικής παρενόχλησης από υψηλόβαθμο υπάλληλο της ΕΤΕπ. Επέκρινε τη διενέργεια αξιολόγησης από εξωτερικούς εμπειρογνώμονες και υποστήριξε ότι η πρόληψη γραμματείας του είχε εμπλακεί στην αξιολόγηση.

1.2 Η Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων υποστήριξε ότι ο καταγγέλλων δεν αποκάλυψε την ταυτότητα του εμπλεκόμενου υπαλλήλου, ούτε προσκόμισε αποδεικτικά στοιχεία προς επίρρωση του ισχυρισμού του. Εξήγησε επίσης ότι στην περίπτωση του ισπανικού τμήματος, υπάρχει ένας μόνον υπάλληλος ο οποίος είναι επιφορτισμένος με τον έλεγχο ποιότητας της εργασίας του. Αποφάσισε, κατόπιν τούτου, τη διενέργεια αξιολόγησης από εξωτερικό εμπειρογνώμονα ύστερα από διεξοδική συζήτηση με τον καταγγέλλοντα.

1.3 Ο Ευρωπαϊός Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι η ΕΤΕπ επιδίωξε το φιλικό διακανονισμό του θέματος συστήνοντας επιτροπή συνδιαλλαγής, κατόπιν αιτήματος του καταγγέλλοντος. Ο καταγγέλλων απέρριψε τα συμπεράσματα της επιτροπής με επιστολή του προς τον Πρόεδρο της Τράπεζας. Ο Ευρωπαϊός Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι η ΕΤΕπ κατέβαλε εύλογη προσπάθεια συνδιαλλαγής που όμως δεν ικανοποίησε τον καταγγέλλοντα.

1.4 Ο Ευρωπαϊός Διαμεσολαβητής επισημαίνει επίσης ότι η ΕΤΕπ ανέφερε στη γνώμη της ότι θα διερευνούσε η ίδια χωρίς καθυστέρηση τον ισχυρισμό του καταγγέλλοντος περί ηθικής παρενόχλησης, εφόσον ο τελευταίος ήταν σε θέση να αποκάλυψει περισσότερα στοιχεία για την ταυτότητα του ενεχόμενου υπαλλήλου και να προσκομίσει αποδεικτικά στοιχεία προς επίρρωση του ισχυρισμού του.

1.5 Με βάση τα ανωτέρω, η έρευνα του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή σε σχέση με τον ισχυρισμό του καταγγέλλοντος δεν διαπίστωσε κρούσμα κακής διοίκησης όσον αφορά στη συγκεκριμένη πτυχή της καταγγελίας.

2 Ο ισχυρισμός περί αρνησιδικίας από την Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων

2.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων αρνήθηκε να του αποδώσει δικαιοσύνη.

2.2 Η Τράπεζα υποστήριξε ότι οι ισχυρισμοί του καταγγέλλοντος αντιμετωπίστηκαν σε κάθε περίπτωση με δίκαιο τρόπο, χωρίς διακρίσεις και σύμφωνα με τις αρχές της χρηστής διοίκησης και τους ισχύοντες κανονισμούς και διαδικασίες, συμπεριλαμβανομένης της δυνατότητας χρήσης διαδικασιών προσφυγής.

2.3 Με βάση τα στοιχεία που προσκομίστηκαν από τον καταγγέλλοντα και την ΕΤΕπ, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι η ΕΤΕπ φαίνεται να προσπάθησε σε όλες τις περιπτώσεις να αντιμετωπίσει σωστά τους ισχυρισμούς του καταγγέλλοντος. Υπογραμμίζει επίσης τη βούληση της ΕΤΕπ να συζητήσει με τον καταγγέλλοντα τη δυνατότητα αποκατάστασης των εργασιακών σχέσεων που θα βασίζονται στις αρχές της αφοσίωσης και της αμοιβαίας εμπιστοσύνης μεταξύ των υπαλλήλων και των ανωτέρων τους.

2.4 Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης όσον αφορά στη συγκεκριμένη πτυχή της υπόθεσης.

3 Συμπέρασμα

Με βάση τις έρευνες του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή επί της καταγγελίας, δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων.

Με βάση τα πορίσματα ότι δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης στις ενότητες 1 και 2 της παρούσας απόφασης, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι δεν είναι αναγκαία η περαιτέρω διερεύνηση των απαιτήσεων του καταγγέλλοντος. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

Σημείωση:

Στις 13 Μαΐου 2002 ο καταγγέλλων έστειλε επιστολή στο Διαμεσολαβητή αμφισβητώντας την ανωτέρω απόφαση με το σκεπτικό ότι δεν λαμβάνει καθόλου υπόψη τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισε ο καταγγέλλων για να στηρίξει την καταγγελία του και ότι τα περισσότερα από τα στοιχεία αυτά δεν αναφέρονται καν στην απόφαση. Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, οι συνέπειες της αμφισβητούμενης απόφασης είναι ότι στερεί από το θύμα το προνόμιο της δέουσας αντιμετώπισης από τη δικαιοσύνη και ότι αποδέχεται την παρενόχληση ως εργαλείο στα χέρια της διοίκησης. Ο καταγγέλλων ζήτησε άμεση ακύρωση της απόφασης ή, εναλλακτικά, τη συνεργασία του Διαμεσολαβητή για παραπομπή του θέματος στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ως περίπτωση δοκιμής.

Στις 27 Μαΐου 2002 ο Διαμεσολαβητής έδωσε εντολή στον προϊστάμενο του νομικού τμήματος να εξετάσει το φάκελο της υπόθεσης και να συντάξει σχετική έκθεση. Ο καταγγέλλων ενημερώθηκε σχετικά και συναίνεσε στην ενέργεια αυτή.

Η έκθεση του προϊσταμένου του νομικού τμήματος κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η αμφισβητούμενη απόφαση αντιμετωπίζει με ικανοποιητικό τρόπο τους ισχυρισμούς και τις απαιτήσεις που προέβαλε ο καταγγέλλων και στους οποίους απάντησε η ΕΤΕπ στη γνώμη της. Εξάλλου, η αμφισβητούμενη απόφαση δεν συνεπάγεται ότι τα θύματα παρενόχλησης πρέπει να στερούνται της δέουσας αντιμετώπισης από τη δικαιοσύνη, ούτε ότι η παρενόχληση είναι αποδεκτή ως εργαλείο στα χέρια της διοίκησης. Αντιθέτως, η ΕΤΕπ οφείλει να ανταποκρίνεται και να συνδράμει τα θύματα παρενόχλησης, που έχουν δικαίωμα προσφυγής στο Διαμεσολαβητή εάν η Τράπεζα

δεν εκτελεί σωστά το συγκεκριμένο καθήκον της. Επιπλέον, σύμφωνα με το άρθρο 41 του κανονισμού του προσωπικού της Τράπεζας, το Δικαστήριο είναι καθ' ύλην αρμόδιο για τις διαφορές που ανακύπτουν μεταξύ της ΕΤΕπ και των υπαλλήλων της.

Με βάση τα ανωτέρω, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι δεν υπήρχε λόγος να ανακαλέσει την αμφισβητούμενη απόφαση ή να εγκαινιάσει νέα έρευνα σχετικά με τους ισχυρισμούς του καταγγέλλοντος κατά της ΕΤΕπ. Ούτε μπορεί ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής να συναινέσει στο αίτημα του καταγγέλλοντος για παραπομπή του θέματος στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, παρά μόνο μέσω της κανονικής διαδικασίας υποβολής ετήσιας έκθεσης στο Κοινοβούλιο σχετικά με τις δραστηριότητες του Διαμεσολαβητή, όπως προβλέπεται στο άρθρο 195 ΕΚ και στο Καθεστώς του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή. Ο καταγγέλλων, ωστόσο, έχει τη δυνατότητα να θέσει το θέμα ενώπιον του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου υποβάλλοντας αναφορά στο εν λόγω όργανο.

Στις 22 Ιουλίου 2002 ο Διαμεσολαβητής ενημέρωσε σχετικά τον καταγγέλλοντα, εσωκλείοντας αντίγραφο της έκθεσης του προϋσταμένου του νομικού τμήματος.

3.1.4 Η Υπηρεσία Επίσημων Εκδόσεων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Από το 1998, η Υπηρεσία Επίσημων Εκδόσεων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής «η Υπηρεσία») εκδίδει τις σειρές L και C της Επίσημης Εφημερίδας και σε CD-ROM. Ο καταγγέλλων είναι συνδρομητής της εν λόγω έκδοσης. Η τιμή της συνδρομής που ορίστηκε το 1998 ανερχόταν σε 144 ευρώ συν ΦΠΑ.

Τον Ιανουάριο του 2002 ο καταγγέλλων ενημερώθηκε από το γερμανό αντιπρόσωπο πωλήσεων της Υπηρεσίας ότι η τιμή της συνδρομής αυξήθηκε στα 350 ευρώ συν ΦΠΑ για το 2002 και σε 400 ευρώ συν ΦΠΑ για το 2003. Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι δεν μπορούσε να βρει κανέναν αντικειμενικό λόγο για μια αύξηση της τάξης του 243% (2002) και του 278% (2003), δεδομένου ότι η τιμή είχε παραμείνει σταθερή για τέσσερα χρόνια. Θεώρησε δε ότι, με την ενέργειά της αυτή, η Υπηρεσία καταχράστηκε τη μονοπωλιακή της θέση.

Ο καταγγέλλων υποστήριξε επίσης ότι η Υπηρεσία είχε χρησιμοποιήσει παραπλανητική διαφήμιση καθώς η τιμή που αναφερόταν στην ιστοσελίδα EUR-Lex ήταν εκείνη του 2001 χωρίς να δίδονται οι τιμές για το 2002 και το 2003.

Ο καταγγέλλων επεσήμανε ότι τα παράπονα προς το γερμανό αντιπρόσωπο πωλήσεων της Υπηρεσίας δεν απέδωσαν καρπούς και ότι οι προσπάθειές του στο παρελθόν (σε άλλες περιπτώσεις) να επικοινωνήσει απ' ευθείας με την Υπηρεσία είχαν αποδειχθεί μάταιες.

Έτσι, στην καταγγελία που υπέβαλε στο Διαμεσολαβητή τον Μάιο του 2002 ο καταγγέλλων διατύπωσε τους εξής ισχυρισμούς:

1 Η Υπηρεσία καταχράστηκε τη μονοπωλιακή της θέση αυξάνοντας το ύψος της ετήσιας συνδρομής για τις σειρές L και C της Επίσημης Εφημερίδας σε CD-ROM από 144 ευρώ το 2001 σε 350 ευρώ για το 2002 και σε 400 ευρώ για το 2003.

2 Η Υπηρεσία κατέφυγε σε παραπλανητική διαφήμιση όσον αφορά στο ύψος της ετήσιας συνδρομής για τις σειρές L και C της Επίσημης Εφημερίδας σε CD-ROM.

Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η τιμή έπρεπε να μειωθεί δραστικά, ενδεχομένως στα επίπεδα του 2001 με μια αύξηση 10% το πολύ, ότι οι πραγματικές τιμές για το 2002 και το 2003 έπρεπε να αναφέρονται στην ιστοσελίδα EUR-Lex και ότι έπρεπε να αποσταλεί επιστολή συγγνώμης στους υφιστάμενους συνδρομητές για την παραπλανητική διαφήμιση.

ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΣ ΠΕΡΙ ΚΑΤΑΧΡΗΣΤΙΚΩΝ ΤΙΜΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΣΗΜΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΣΕ CD-ROM

Απόφαση επί της
καταγγελίας
993/2002/GG κατά της
Υπηρεσίας
Επίσημων Εκδόσεων
των Ευρωπαϊκών
Κοινοτήτων

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Υπηρεσίας

Στη γνώμη της, η Υπηρεσία διατύπωσε τα ακόλουθα σχόλια:

Το ύψος των ετήσιων συνδρομών για τις διάφορες σειρές και εκδόσεις της Επίσημης Εφημερίδας ορίστηκε από την Επιτροπή Διεύθυνσης της Υπηρεσίας, στην οποία μετέχει ένας εκπρόσωπος από κάθε θεσμικό όργανο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. Η τιμή της ετήσιας συνδρομής για την έκδοση CD-ROM της Επίσημης Εφημερίδας (σειρές L και C) παρέμεινε σταθερή από το 1998 έως το 2001. Η τιμή αυτή αποτελούσε τιμή γνωριμίας.

Για τα έτη 2002 και 2003, η Επιτροπή Διεύθυνσης της Υπηρεσίας αποφάσισε να αυξήσει αισθητά την τιμή της συνδρομής, συνεκτιμώντας διάφορες παραμέτρους:

- την ανάγκη να ληφθεί υπόψη το πραγματικό κόστος παραγωγής του προϊόντος·
- την ανάγκη να διασφαλιστεί μια πιο ρεαλιστική αμοιβή των αντιπροσώπων πωλήσεων·
- από τα μέσα του 2002 οι συνδρομητές επρόκειτο να λάβουν μια νέα μορφή του προϊόντος, κατά πολύ βελτιωμένη από άποψη απόδοσης, παρουσίασης, διευκολύνσεων αναζήτησης και φυλλομέτρησης·
- συγκριτικά, η τιμή της ετήσιας συνδρομής για την έντυπη έκδοση της Επίσημης Εφημερίδας (σειρές L και C) ανερχόταν σε 1000 ευρώ συν ΦΠΑ.

Είναι γεγονός ότι η ιστοσελίδα EUR-Lex ανέφερε μόνο τις τιμές ετήσιας συνδρομής που ίσχυαν από το 1998 έως το 2001. Αυτό οφειλόταν πολύ απλά σε παράλειψη ενημέρωσης του συγκεκριμένου σημείου της ιστοθέσης, που επρόκειτο να αποκατασταθεί το ταχύτερο δυνατό. Η Υπηρεσία δεν είχε καμία πρόθεση να εξαπατήσει τους πιθανούς συνδρομητές.

Εξάλλου, οι τιμές των ετήσιων συνδρομών για το 2002 αναφέρονταν στην ιστοσελίδα της Υπηρεσίας. Τέλος, τα στοιχεία για τις τιμές των ετήσιων συνδρομών για το 2002 και το 2003 είχαν κοινοποιηθεί στους αντιπροσώπους πωλήσεων τον Οκτώβριο του 2001.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντος

Στις παρατηρήσεις του, ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η «τιμή γνωριμίας» πρέπει να προσδιορίζεται ως τέτοια, κάτι που δεν είχε γίνει από την Υπηρεσία, και ότι συνήθως δεν ισχύει για διάστημα τεσσάρων ετών. Ο καταγγέλλων υποστήριξε επίσης ότι, αν υποθεθεί ότι οι νέες τιμές κάλυπταν το «πραγματικό κόστος παραγωγής», η Υπηρεσία παραδεχόταν ότι η τιμή για τα έτη 1998 έως 2001 αποτελούσε τιμή ντάμπινγκ, κατά παράβαση της εμπορικής πολιτικής της ΕΕ, και ότι, συνεπώς, η Υπηρεσία είχε καταχραστεί τη μονοπωλιακή της θέση.

Όσον αφορά στο «πραγματικό κόστος παραγωγής», ο καταγγέλλων εξέφρασε την άποψη ότι εφόσον τα αρχεία που περιέχονται στο CD-ROM ήταν τα ίδια με αυτά που προσφέρονται δωρεάν μέσω της EUR-Lex, το κόστος παραγωγής και παράδοσης του CD-ROM δεν ήταν δυνατό να δικαιολογεί αυξήσεις 243% και 278% αντίστοιχα. Ο καταγγέλλων διερωτήθηκε αν αυτό σήμαινε ότι οι αυξήσεις στην τιμή του CD-ROM είχαν ως στόχο να αντισταθμίσουν τις οποίες πιθανές τρέχουσες ή μελλοντικές απώλειες της Υπηρεσίας από την έντυπη έκδοση.

Ο καταγγέλλων κατέληξε υποστηρίζοντας ότι η Υπηρεσία δεν έδωσε επαρκείς εξηγήσεις για τις αυξήσεις των τιμών, γεγονός που αποδείκνυε ότι καταχράστηκε τη μονοπωλιακή της θέση εις βάρος των συνδρομητών της.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Κατάχρηση μονοπωλιακής θέσης με αύξηση της τιμής του CD-ROM

1.1 Από το 1998, η Υπηρεσία Επίσημων Εκδόσεων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής «η Υπηρεσία») εκδίδει τις σειρές L και C της Επίσημης Εφημερίδας και σε CD-ROM. Η τιμή της συνδρομής που ορίστηκε το 1998 ανερχόταν σε 144 ευρώ συν ΦΠΑ. Η τιμή αυτή αυξήθηκε στα 350 ευρώ συν ΦΠΑ για το 2002 και σε 400 ευρώ συν ΦΠΑ για το 2003. Ο καταγγέλλων, που είναι συνδρομητής, υποστηρίζει ότι προχωρώντας στις αυξήσεις αυτές, η Υπηρεσία καταχράστηκε τη μονοπωλιακή της θέση.

1.2 Στη γνώμη της, η Υπηρεσία απάντησε ότι η τιμή που ορίστηκε το 1998 ήταν τιμή γνωριμίας και ότι αποφασίστηκε η αύξηση των τιμών για το 2002 και το 2003 προκειμένου να ληφθεί υπόψη το πραγματικό κόστος παραγωγής του προϊόντος και να διασφαλιστεί μια πιο ρεαλιστική αμοιβή των αντιπροσώπων πωλήσεων. Η Υπηρεσία επεσήμανε επίσης ότι από τα μέσα του 2002 οι συνδρομητές επρόκειτο να λάβουν μια νέα, πολύ βελτιωμένη μορφή του προϊόντος και ότι η τιμή της ετήσιας συνδρομής για την έντυπη έκδοση της Επίσημης Εφημερίδας (σειρές L και C) ανερχόταν σε 1000 ευρώ συν ΦΠΑ.

1.3 Στις παρατηρήσεις του, ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι, αν υποθεθεί ότι οι νέες τιμές κάλυπταν το «πραγματικό κόστος παραγωγής», η τιμή για τα έτη 1998 έως 2001 αποτελούσε τιμή ντάμπινγκ, κατά παράβαση της εμπορικής πολιτικής της ΕΕ, και ότι, συνεπώς, η Υπηρεσία είχε καταχραστεί τη μονοπωλιακή της θέση. Ο καταγγέλλων εξέφρασε επίσης την άποψη ότι εφόσον τα αρχεία που περιέχονται στο CD-ROM ήταν τα ίδια με αυτά που προσφέρονται δωρεάν μέσω της EUR-Lex, το κόστος παραγωγής και παράδοσης του CD-ROM δεν ήταν δυνατό να δικαιολογεί αυξήσεις 243% και 278% αντίστοιχα.

1.4 Ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι, στις παρατηρήσεις του, ο καταγγέλλων διατύπωσε τον πρόσθετο ισχυρισμό ότι η Υπηρεσία χρέωνε «τιμή ντάμπινγκ» από το 1998 έως το 2001. Δεδομένου ότι δεν είχε ακόμη δοθεί στην Υπηρεσία η ευκαιρία να διατυπώσει τις απόψεις της σε σχέση με τον εν λόγω ισχυρισμό, ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι δεν είναι σκόπιμο να ασχοληθεί το θέμα αυτό στην παρούσα έρευνα. Ο καταγγέλλων είναι ασφαλώς ελεύθερος να υποβάλει τον ισχυρισμό του στην Υπηρεσία και, αν χρειαστεί, να εξετάσει το ενδεχόμενο υποβολής νέας καταγγελίας στο Διαμεσολαβητή. Ως εκ τούτου, η παρούσα απόφαση αφορά αποκλειστικά τον ισχυρισμό του καταγγέλλοντος ότι η αύξηση των τιμών από την Υπηρεσία συνιστούσε κατάχρηση της μονοπωλιακής θέσης της.

1.5 Ουσιαστικά, επομένως, ο καταγγέλλων καταγγέλλει την Υπηρεσία για παράβαση του άρθρου 82 της Συνθήκης ΕΚ σύμφωνα με το οποίο απαγορεύεται, κατά το μέτρο που δύναται να επηρεάσει το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών, η καταχρηστική εκμετάλλευση από μια επιχείρηση της δεσπόζουσας θέσης εντός της κοινής αγοράς ή σημαντικού τμήματός της. Η επιβολή μη δίκαιων τιμών πώλησης αναφέρεται ως παράδειγμα τέτοιας κατάχρησης (άρθρο 82, δεύτερη πρόταση, στοιχείο α).

1.6 Σύμφωνα με το άρθρο 195 της Συνθήκης ΕΚ, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής είναι εξουσιοδοτημένος να παραλαμβάνει καταγγελίες «σχετικά με περιπτώσεις κακής διοίκησης στα πλαίσια της δράσης των κοινοτικών οργάνων ή οργανισμών». Ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι περίπτωση κακής διοίκησης σημειώνεται όταν ένα δημόσιο όργανο παραλείπει να ενεργήσει σύμφωνα με τον κανόνα ή την αρχή που το δεσμεύει¹⁴. Συνεπώς, κρούσμα κακής διοίκησης ενδέχεται επίσης να στοιχειοθετείται όταν ένα όργανο παραβιάζει τους κανόνες της ΕΚ περί ανταγωνισμού, στο βαθμό που οι κανόνες αυτοί ισχύουν για το εν λόγω όργανο.

¹⁴ Βλέπε Ετήσια Έκθεση 1997, σελ. 22 κ.εξ.

1.7 Εντούτοις, ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι το πεδίο του ελέγχου που μπορεί να διεξάγει σε ανάλογες περιπτώσεις είναι αναγκαστικά περιορισμένο. Σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, οι τιμές που επιβάλλονται από μια επιχείρηση σε δεσπόζουσα θέση μπορεί να θεωρηθούν καταχρηστικές όταν είναι υπερβολικές σε σχέση με την οικονομική αξία του εν λόγω προϊόντος ή υπηρεσίας¹⁵ ή όταν είναι υπερβολικές επειδή δεν έχουν λογική σχέση με την οικονομική αξία του παρεχόμενου προϊόντος¹⁶. Για να καθοριστεί αν πράγματι ισχύει κάτι τέτοιο απαιτείται διεξοδική ανάλυση όλων των συναφών δεδομένων, συμπεριλαμβανομένης της αντίστοιχης αγοράς. Μια τέτοια ανάλυση θα μπορούσε να διενεργηθεί αποτελεσματικά μόνον από μια αρχή όπως η Γενική Διεύθυνση Ανταγωνισμού της Ευρωπαϊκής Επιτροπής ή από ένα δικαστήριο που θα είχε τη δυνατότητα να αξιολογήσει τα αντικρουόμενα στοιχεία για τα επίμαχα πραγματικά γεγονότα.

1.8 Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι σε υποθέσεις όπως η παρούσα είναι θεμιτό να περιορίζει την έρευνά του στο αν το κοινοτικό θεσμικό όργανο ή οργανισμός έχει παράσχει συνεκτική και λογική ερμηνεία της νομικής βάσης των ενεργειών του και στο γιατί πιστεύει ότι οι ενέργειές του δεν παραβιάζουν τους κανόνες της ΕΚ περί ανταγωνισμού. Στην περίπτωση αυτή, ο Διαμεσολαβητής καταλήγει στο συμπέρασμα ότι η έρευνά του δεν διαπίστωσε κρούσμα κακής διοίκησης.

1.9 Στην παρούσα υπόθεση, η Υπηρεσία παρέθεσε σειρά επιχειρημάτων για να δικαιολογήσει τις αυξήσεις τιμών για το 2002 και 2003, οι οποίες εκ πρώτης όψεως δεν φαίνονται παράλογες. Πρέπει να τονιστεί ιδιαίτερα ότι ακόμη και η αυξημένη τιμή για την έκδοση της Επίσημης Εφημερίδας σε CD-ROM εξακολουθεί να είναι αισθητά χαμηλότερη από την τιμή της έντυπης έκδοσης. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής καταλήγει στο συμπέρασμα ότι από την έρευνά του σε σχέση με τη συγκεκριμένη πτυχή της καταγγελίας δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους της Υπηρεσίας.

2 Παραπλανητική διαφήμιση

2.1 Ο καταγγέλλων υποστηρίζει ότι η Υπηρεσία χρησιμοποίησε παραπλανητική διαφήμιση καθώς η τιμή που αναφερόταν στην ιστοσελίδα EUR-Lex ήταν εκείνη του 2001 χωρίς να δίδονται οι τιμές για το 2002 και το 2003.

2.2 Στη γνώμη της, η Υπηρεσία υποστήριξε ότι αυτό οφειλόταν πολύ απλά σε παράλειψη ενημέρωσης του συγκεκριμένου σημείου της ιστοσελίδας, που επρόκειτο να αποκατασταθεί το ταχύτερο δυνατό. Η Υπηρεσία επισήμανε επίσης ότι οι σωστές τιμές για το 2002 αναφέρονταν στη δική της ιστοσελίδα και ότι οι αντιπρόσωποι πωλήσεών της ήταν ενήμεροι για τις τιμές του 2002 και 2003 ήδη από τον Οκτώβριο του 2001.

2.3 Ο Διαμεσολαβητής έλεγξε το περιεχόμενο της ιστοσελίδας EUR-Lex (<http://europa.eu.int/eur-lex>) την οποία διαχειρίζεται η ίδια η Υπηρεσία. Προς έκπληξή του, ακόμη και σήμερα, δηλαδή πάνω από δύο μήνες μετά τη δήλωση της Υπηρεσίας ότι θα την ενημέρωνε «το ταχύτερο δυνατό», η σχετική σελίδα (με δυνατότητα πρόσβασης μέσω του «Buy the OJ on CD-ROM») αναφέρει μόνο τις τιμές για τις εκδόσεις του 1998, 1999, 2000 και 2001 αλλά όχι και τις τιμές για το 2002 και 2003.

2.4 Ο Διαμεσολαβητής ευελπιστεί ότι η Υπηρεσία θα προχωρήσει στην ενημέρωση της σχετικής σελίδας χωρίς περαιτέρω καθυστέρηση. Ωστόσο, δεν θεωρεί απαραίτητη ή ενδεδειγμένη την υποβολή πρότασης για φιλικό διακανονισμό ή σχεδίου σύστασης για το εν λόγω θέμα στην Υπηρεσία. Το γεγονός ότι στην ιστοσελίδα EUR-Lex δεν περιέχεται καμία πληροφορία για το 2002 (και το 2003) είναι ασφαλώς λυπηρό. Ωστόσο, η απουσία των εν λόγω πληροφοριών δεν φαινόταν να συνιστά παραπλα-

¹⁵ Υπόθεση 26/75 General Motors κατά Επιτροπής [1975] Συλλογή 1367, σκέψη 16.

¹⁶ Υπόθεση 27/76 United Brands κατά Επιτροπής [1978] Συλλογή 207, σκέψη 250.

νητική διαφήμιση εκ μέρους της Υπηρεσίας όπως υποστηρίχθηκε από τον καταγγέλλοντα. Ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι οι πληροφορίες που περιέχονται στην εν λόγω ιστοσελίδα, αν και ελλιπείς, δεν παρασύρουν τον ενημερωμένο αναγνώστη στο συμπέρασμα ότι η τιμή θα παραμείνει αμετάβλητη για το 2002 και τα επόμενα έτη. Επιπλέον, στην ιστοσελίδα της ίδιας της Υπηρεσίας (<http://publications.eu.int>) αναφέρεται η σωστή τιμή της συνδρομής του 2002 για την έκδοση της Επίσημης Εφημερίδας σε CD-ROM. Τέλος, η Υπηρεσία υποστηρίζει ότι είχε ενημερώσει τους αντιπροσώπους πωλήσεων της για τις τιμές του 2002 και 2003 ήδη από τον Οκτώβριο του 2001, ενώ και ο ίδιος ο καταγγέλλων επεσήμανε ότι τις πληροφορήθηκε από το γερμανό αντιπρόσωπο πωλήσεων της Υπηρεσίας τον Ιανουάριο του 2002.

2.5 Με βάση τα ανωτέρω, ο Διαμεσολαβητής καταλήγει στο συμπέρασμα ότι ο δεύτερος ισχυρισμός του καταγγέλλοντος ότι η Υπηρεσία κατέφυγε σε παραπλανητική διαφήμιση δεν στοιχειοθετείται από τα γεγονότα.

3 Συμπέρασμα

Με βάση τις έρευνες του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή επί της καταγγελίας, δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους της Υπηρεσίας Επίσημων Εκδόσεων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

3.1.5 Europol Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

ΠΡΟΣΒΑΣΗ ΣΕ ΕΓΓΡΑΦΑ ΤΗΣ EUROPOL

*Απόφαση επί της
καταγγελίας
785/2002/ΟΝ κατά της
Europol*

Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, τα σχετικά με την υπόθεση γεγονότα έχουν ως εξής:

Στις 5 Φεβρουαρίου 2002, ο καταγγέλλων απέστειλε επιστολή στη Europol ζητώντας πρόσβαση στα έγγραφα συνεδρίου για την τρομοκρατία που έλαβε χώρα στη Μαδρίτη από τις 29 Ιανουαρίου έως τις 2 Φεβρουαρίου 2001. Ο καταγγέλλων ζήτησε τα προπαρασκευαστικά έγγραφα του συνεδρίου, την έκθεση του συνεδρίου και το επονομαζόμενο «έγγραφο της Μαδρίτης», δηλαδή το τελικό έγγραφο του συνεδρίου.

Στις 5 Μαρτίου 2002, η Europol απέρριψε το αίτημα του καταγγέλλοντος, δηλώνοντας ότι τα εν λόγω έγγραφα έχουν σχέση με τις δραστηριότητες της Europol και των κρατών μελών για την πρόληψη και καταπολέμηση της τρομοκρατίας. Η Europol τόνισε ότι τα έγγραφα αυτά περιέχουν πληροφορίες που αφορούν τη λειτουργία και τη στρατηγική της, η κοινολόγηση των οποίων θα μπορούσε να αποβεί εις βάρος της προστασίας του δημοσίου συμφέροντος.

Στις 15 Μαρτίου 2002, ο καταγγέλλων υπέβαλε επιβεβαιωτική αίτηση. Στις 12 Απριλίου 2002, η Europol απέρριψε την επιβεβαιωτική αίτηση, δηλώνοντας ότι σε θέματα πρόσβασης του κοινού, εφαρμόζει κατ' αναλογία την απόφαση 93/731/ΕΚ του Συμβουλίου σχετικά με την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Συμβουλίου.

Στις 25 Απριλίου 2002, ο καταγγέλλων υπέβαλε την παρούσα καταγγελία στο Διαμεσολαβητή, ισχυριζόμενος ότι η Europol πρέπει να επιτρέπει την πρόσβαση στα εν λόγω έγγραφα, καθώς η άρνηση πρόσβασης αντίκειται στην απόφαση 93/731 του Συμβουλίου της 20ής Δεκεμβρίου 1993.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Europol

Η Europol επεσήμανε ότι, με απόφαση του διοικητικού της συμβουλίου της 21ης Ιουνίου 2000, εφαρμόζει προσωρινά, κατ' αναλογία, την απόφαση του Συμβουλίου της 20ής Δεκεμβρίου 1993 σχετικά με την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Συμβουλίου.

Η αίτηση του καταγγέλλοντος, με ημερομηνία 5 Φεβρουαρίου 2002, αφορούσε τα έγγραφα σχετικά με ένα συνέδριο κατά της τρομοκρατίας που έλαβε χώρα στη Μαδρίτη από τις 29 Ιανουαρίου έως τις 2 Φεβρουαρίου 2001. Ο καταγγέλων ζήτησε συγκεκριμένα τα έγγραφα συνεδρίασης, τα πρακτικά καθώς και το λεγόμενο έγγραφο της Μαδρίτης, τα συμπεράσματα του συνεδρίου.

Κατόπιν τόσο της αρχικής όσο και της επιβεβαιωτικής αίτησης, με ημερομηνία 15 Μαρτίου 2002, ο διευθυντής αποφάσισε να αρνηθεί την πρόσβαση για λόγους προστασίας του δημοσίου συμφέροντος σύμφωνα με το άρθρο 4 της απόφασης του Συμβουλίου του 1993 σχετικά με την πρόσβαση του κοινού. Οι λόγοι άρνησης της πρόσβασης είναι οι ακόλουθοι.

Τα έγγραφα που αφορούν το συνέδριο – προπαρασκευαστικά έγγραφα, πρακτικά και συμπεράσματα της συνεδρίασης υψηλού επιπέδου καθώς και των διαφόρων ομάδων εργασίας – δεν περιέχουν μόνο πληροφορίες για τις εσωτερικές μεθόδους εργασίας της Europol ή / και των σχετικών αρμόδιων αρχών των κρατών μελών στον τομέα καταπολέμησης της τρομοκρατίας αλλά και πληροφορίες για τις θέσεις που εκφράστηκαν από τις διάφορες αντιπροσωπείες των κρατών μελών με την προϋπόθεση να παραμείνουν απόρρητες.

Επιπλέον, κάποια έγγραφα περιέχουν πληροφορίες για συγκεκριμένες επιχειρησιακές δραστηριότητες, όπως ο προσδιορισμός εμπιστευτικών επιχειρησιακών σχεδίων ή πληροφοριών που σχετίζονται με το περιεχόμενο και τη λειτουργία των αρχείων εργασίας προς ανάλυση.

Η γνώση του περιεχομένου αυτών των εγγράφων από το κοινό μπορεί να είναι επιβλαβής για τις διεθνείς σχέσεις της Europol και να υπονομεύσει την εμπιστοσύνη στη Europol. Η κοινολόγηση των εγγράφων μπορεί επίσης να παράσχει ενδείξεις σχετικά με τις δραστηριότητες των κρατών μελών στον τομέα καταπολέμησης της τρομοκρατίας.

Η αποκάλυψη συγκεκριμένων πληροφοριών σχετικά με τη λειτουργία των εθνικών αρχών των κρατών μελών καθώς και τη λειτουργία της Europol μπορεί να επηρεάσει την αποτελεσματικότητα της καταπολέμησης εγκλημάτων που σχετίζονται με την τρομοκρατία.

Εν κατακλείδι, η απόφαση της Europol να αρνηθεί την πρόσβαση βασίστηκε στην προστασία του δημοσίου συμφέροντος. Συνεκτιμώντας το έννομο συμφέρον του καταγγέλλοντος να έχει πρόσβαση στα έγγραφα και τη νομική υποχρέωση της Europol και των κρατών μελών της ΕΕ για πρόληψη και καταπολέμηση της τρομοκρατίας, το τελευταίο θεωρήθηκε ότι υπερτερεί σαφώς έναντι του πρώτου. Συνεπώς, η Europol θεωρεί ότι η άρνησή της να επιτρέψει την πρόσβαση στα έγγραφα είναι δικαιολογημένη και ότι τα επιχειρήματα που παρουσίασε στον καταγγέλλοντα για να δικαιολογήσει την απόφασή της είναι πειστικά.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντος

Ο καταγγέλων δεν διατύπωσε παρατηρήσεις σχετικά με τη γνώμη της Europol.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Το αίτημα πρόσβασης σε έγγραφα συνεδρίου για την τρομοκρατία

1.1 Ο καταγγέλων ισχυρίστηκε ότι η Europol πρέπει να επιτρέπει την πρόσβαση στα εν λόγω έγγραφα, καθώς η άρνηση αυτής αντίκειται στην απόφαση 93/731 του Συμβουλίου της 20ής Δεκεμβρίου 1993.

1.2 Η Europol δήλωσε ότι συνεκτιμώντας το έννομο συμφέρον του καταγγέλλοντος να έχει πρόσβαση στα έγγραφα και τη νομική υποχρέωση της Europol και των κρατών μελών της ΕΕ για πρόληψη και καταπολέμηση της τρομοκρατίας, το τελευ-

ταίο θεωρήθηκε ότι υπερτερεί σαφώς έναντι του πρώτου. Η άρνησή της να επιτρέψει την πρόσβαση στα έγγραφα ήταν δικαιολογημένη και τα επιχειρήματα που παρουσιάστηκαν στον καταγγέλλοντα για να δικαιολογήσει αυτή την απόφαση ήταν πειστικά.

1.3 Ο Διαμεσολαβητής σημειώνει ότι το αίτημα του καταγγέλλοντος για πρόσβαση στα έγγραφα συνεδρίου για την τρομοκρατία που έλαβε χώρα στη Μαδρίτη από τις 29 Ιανουαρίου έως τις 2 Φεβρουαρίου 2001 πρέπει να εξεταστεί στο πλαίσιο της απόφασης 93/731/EK του Συμβουλίου, η οποία εφαρμόζεται στη Ευροpol ως προσωρινό μέτρο βάσει της απόφασης του διοικητικού της συμβουλίου της 21ης Ιουνίου 2000 και η οποία είναι δημοσιευμένη στην ιστοσελίδα της Ευροpol¹⁷. Οι εξαιρέσεις σχετικά με την πρόσβαση σε έγγραφα αναφέρονται στο άρθρο 4 της απόφασης του Συμβουλίου. Το άρθρο 4 προβλέπει ότι «δεν επιτρέπεται η πρόσβαση σε έγγραφο του Συμβουλίου του οποίου η κοινολόγηση είναι δυνατόν να αποβεί σε βάρος της προστασίας του δημοσίου συμφέροντος (δημόσια ασφάλεια, διεθνείς σχέσεις, νομισματική σταθερότητα, δικαστικές διαδικασίες, επιθεωρήσεις και έρευνες)».

1.4 Στην απόφασή του στην υπόθεση T-174/95, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι «η απόφαση 93/731 σχετικά με την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Συμβουλίου έχει σκοπό να ερμηνεύει την αρχή της πληρέστερης δυνατής προσβάσεως των πολιτών στην πληροφόρηση, προκειμένου να ενισχύει τον δημοκρατικό χαρακτήρα των θεσμικών οργάνων καθώς και την εμπιστοσύνη του κοινού στη διοίκηση»¹⁸. Ωστόσο, ο Διαμεσολαβητής σημειώνει ότι η ίδια η φύση του αστυνομικού έργου περιλαμβάνει αναγκαστικά το χειρισμό πληροφοριών και εγγράφων που απαιτούν εμπιστευτική μεταχείριση προς το συμφέρον των πολιτών¹⁹.

1.5 Στην παρούσα υπόθεση, φαίνεται να είναι δικαιολογημένοι οι λόγοι που επικαλέστηκε η Ευροpol προκειμένου να απορρίψει το αίτημα του καταγγέλλοντος για πρόσβαση στα έγγραφα, κυρίως το γεγονός ότι περιέχουν πληροφορίες σχετικά με τις εσωτερικές μεθόδους εργασίας της Ευροpol και των σχετικών αρμόδιων αρχών των κρατών μελών στον τομέα της καταπολέμησης της τρομοκρατίας.

1.6 Βάσει των ανωτέρω, ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι η Ευροpol είχε το δικαίωμα να αρνηθεί την πρόσβαση στα έγγραφα για λόγους προστασίας του δημοσίου συμφέροντος (δημόσια ασφάλεια), όπως ορίζεται στο άρθρο 4 της απόφασης 93/731. Συνεπώς, ο Διαμεσολαβητής δεν διαπίστωσε κρούσμα κακής διοίκησης.

2 Συμπέρασμα

Βάσει των ερευνών του Διαμεσολαβητή σχετικά με την εν λόγω καταγγελία, δεν στοιχειοθετείται κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους της Ευροpol. Συνεπώς, ο Διαμεσολαβητής περατώνει την εξέταση της υπόθεσης.

¹⁷ Επί του παρόντος εξετάζονται νέοι κανόνες σχετικά με την πρόσβαση του κοινού σε έγγραφα της Ευροpol. Εν τω μεταξύ, η Ευροpol εξακολουθεί να εφαρμόζει κατ' αναλογία τους κανόνες που περιλαμβάνονται στην απόφαση 93/731/EK του Συμβουλίου.

¹⁸ Υπόθεση T-174/95, Svenska Journalistförbundet κατά Συμβουλίου, [1998] Συλλ. II-2289, σκέψη 66.

¹⁹ Ετήσια Έκθεση του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή για το 1999, σελίδα 270.

3.2 ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΠΟΥ ΔΙΕΥΘΕΤΗΘΗΚΑΝ ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΣΜΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ

3.2.1 Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή

ΑΡΝΗΣΗ ΕΞΟΦΛΗΣΗΣ ΣΧΕΔΙΟΥ LEONARDO: ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΣΥΜΒΑΤΙΚΩΝ ΟΡΩΝ

*Απόφαση επί της
καταγγελίας
1131/2000/JMA κατά της
Ευρωπαϊκής
Επιτροπής*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Το «Lycée Régional d'Enseignement Technologique et Professionnel» στην Anglet (Γαλλία) συνέστησε κοινοπραξία με τα ιδρύματα Mid Kent College στο Λονδίνο (Ηνωμένο Βασίλειο), ALECOP στη Mondragon (Ισπανία) και OFE Installatie στην Zoetermeer (Κάτω Χώρες) για την ανάπτυξη ενός πολύγλωσσου CD-ROM με θέμα τον οικιακό αυτοματισμό. Το σχέδιο επελέγη για χρηματοδότηση από το κοινοτικό πρόγραμμα Leonardo Da Vinci. Το τελικό προϊόν έπρεπε να διατίθεται σε τέσσερις γλώσσες: ολλανδικά, αγγλικά, γαλλικά και ισπανικά. Οι εργασίες για το σχέδιο διήρκεσαν από 1ης Δεκεμβρίου 1995 έως την 30η Νοεμβρίου 1997.

Μετά την υποβολή της τελικής έκθεσης τον Φεβρουάριο 1998, ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι οι υπηρεσίες της Επιτροπής συνέχισαν να ζητούν πρόσθετες πληροφορίες. Παρά την άμεση ανταπόκριση στα αιτήματα, δεν φαίνεται να υπήρξε κάποια συνέχεια σε σχέση με τις πληροφορίες που ζητήθηκαν. Ως αποτέλεσμα, στο τέλος του 2000, η Επιτροπή δεν είχε καταλήξει σε απόφαση σχετικά με το σχέδιο ούτε είχε καταβάλει την τελευταία δόση. Ο καταγγέλλων επισύναψε ένα μακροσκελές παράρτημα αποτελούμενο κυρίως από αντίγραφα της ογκώδους αλληλογραφίας του με τις υπηρεσίες της Επιτροπής.

Συνοπτικά, ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η Επιτροπή δεν είχε

(1) απαντήσει δεόντως και εντός ευλόγου διαστήματος στις πληροφορίες που υπέβαλε ο καταγγέλλων·

(2) καταβάλει εγκαίρως τα ποσά που αντιστοιχούσαν στο σχέδιο.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Η Επιτροπή εξήγησε στη γνώμη της ότι το σχέδιο του καταγγέλλοντος (F/95/2393) είχε επιλεγεί το 1995 στο πλαίσιο της πρώτης φάσης του προγράμματος Leonardo Da Vinci. Στη συνέχεια αναφέρθηκε στους δύο ισχυρισμούς της καταγγελίας:

Όσον αφορά στην υποτιθέμενη παράλειψή της να απαντήσει δεόντως και εντός ευλόγου διαστήματος στην τελική έκθεση του καταγγέλλοντος, η Επιτροπή περιέγραψε τη διαδικασία αξιολόγησης του σχεδίου:

(i) Μάρτιος 1998 - Φεβρουάριος 1999: η τελική έκθεση στάλθηκε στην Επιτροπή το Μάρτιο 1998. Η αξιολόγησή της αφορούσε τόσο το αποτέλεσμα όσο και τις οικονομικές πτυχές. Πραγματοποιήθηκε δε από το «Γραφείο Τεχνικής Βοήθειας» υπό τη διαχείριση της Agenor, μιας ανεξάρτητης εταιρείας η οποία είχε επιλεγεί από την Επιτροπή. Ωστόσο, τον Φεβρουάριο 1999, στο τέλος της συμβατικής σχέσης με την Agenor, η Επιτροπή δεν ανανέωσε τη σύμβαση. Ως εκ τούτου, οι εργασίες που είχε αναλάβει το Γραφείο Τεχνικής Βοήθειας δεν ήταν δυνατό να ολοκληρωθούν.

(ii) Μάιος 1999 - Ιανουάριος 2000: προκειμένου να ολοκληρωθεί το έργο που είχε προηγουμένως αναλάβει το Γραφείο Τεχνικής Βοήθειας, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή συνέστησε τη μονάδα CLEO, μια ειδική μονάδα της Γενικής Διεύθυνσης Εκπαίδευσης και Πολιτισμού. Η υπηρεσία αυτή άρχισε να λειτουργεί μόλις τον Μάιο 1999 και η αξιολόγηση της τελικής έκθεσης του καταγγέλλοντος ξεκίνησε και πάλι τον Ιούνιο 1999. Τον ίδιο μήνα ζητήθηκαν από τον ανάδοχο πρόσθετες πληροφορίες, τις οποίες και παρέσχε διαβιβάζοντας διάφορα δικαιολογητικά τον Ιούλιο, Σεπτέμβριο, Οκτώβριο και Νοέμβριο 1999. Η Επιτροπή ζήτησε εκ νέου περαιτέρω πληροφορίες τον Δεκέμβριο 1999, οι οποίες της απεστάλησαν στις 8 Δεκεμβρίου 1999. Μετά την ολοκλήρωση της αξιολόγησης της έκθεσης στο τέλος Δεκεμβρίου 1999, η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι τα οικονομικά αιτήματα του καταγγέλλοντος ήταν αδικαιολόγητα και ότι, ως εκ τούτου, μέρος των καταβληθέντων ποσών έπρεπε να

επιστραφεί. Έτσι, κίνησε τις προβλεπόμενες διαδικασίες για την επιστροφή του συγκεκριμένου τμήματος της χρηματοδότησης.

Όσον αφορά στην άρνηση της Επιτροπής να καταβάλει την τελική δόση του σχεδίου, η Επιτροπή εξήγησε ότι είχε υποβάλει ένα πρώτο αίτημα επιστροφής στο τέλος Ιανουαρίου 2000. Ενώ κατά το παρελθόν ο συγκεκριμένος τύπος αιτήματος διαβιβαζόταν απ' ευθείας στους συμβούλους, η διαδικασία άλλαξε όταν η μονάδα CLEO αντικατέστησε το Γραφείο Τεχνικής Βοήθειας τον Μάρτιο 2000. Βάσει του νέου καθεστώτος, τα αιτήματα επιστροφής καταβληθέντων ποσών έπρεπε πρώτα να διαβιβαστούν στην οικονομική υπηρεσία της Επιτροπής. Με τη συμφωνία του διατάκτη, τα αιτήματα μαζί με τα απαραίτητα δικαιολογητικά υποβλήθηκαν στη Γενική Διεύθυνση Προϋπολογισμών, που είναι η αρμόδια ΓΔ για την απ' ευθείας διαβίβαση των αιτημάτων στον ανάδοχο.

Ως αποτέλεσμα της πολύπλοκης αυτής διαδικασίας, το αίτημα για επιστροφή ενός ποσού ύψους 14.399 – διαβιβάστηκε στον ανάδοχο μόλις τον Δεκέμβριο 2000. Η καταληκτική ημερομηνία για την καταβολή ορίστηκε στο τέλος Φεβρουαρίου 2001.

Η Επιτροπή κατέληγε με την αντίκρουση του ισχυρισμού του καταγγέλλοντος για πρόκληση υλικής ζημίας του. Εφόσον η καθυστέρηση δεν αφορούσε κάποια πληρωμή αλλά μάλλον ένα αίτημα επιστροφής καταβληθέντων ποσών, ο καταγγέλλων δεν δικαιούτο να ζητήσει αποζημίωση.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντος

Στις παρατηρήσεις του, ο καταγγέλλων έκρινε ότι η Επιτροπή είχε ακολουθήσει μια πολύ διοικητική προσέγγιση, η οποία δεν ήταν ανάλογη της σημασίας του σχεδίου και των προσπαθειών που είχαν καταβληθεί από όλα τα μέρη για την ανάπτυξή του.

Ο καταγγέλλων εξήγησε ότι η Επιτροπή δεν διευκρίνισε επαρκώς τους λόγους που αιτιολογούσαν το αίτημα επιστροφής. Με βάση τις πληροφορίες που είχε στη διάθεσή του, αμφισβήτησε τη δημοσιονομική αξιολόγηση που διενήργησε η Επιτροπή, κυρίως σε σχέση με τις δαπάνες προσωπικού. Την εποχή που ξεκίνησε το πρόγραμμα, το 1995, ήταν δύσκολο να προβλεφθεί πώς θα εξελίσσονταν οι εργασίες. Έτσι, χρειάστηκε να αυξηθεί το ποσό που είχε αρχικά διατεθεί για το προσωπικό εις βάρος άλλων κονδυλίων του προϋπολογισμού, χωρίς όμως να διαφοροποιηθεί το συνολικό κόστος του σχεδίου. Η Επιτροπή, από την άλλη, δεν ενημέρωσε καθόλου τους καταγγέλλοντες σχετικά με τη διαδικασία που έπρεπε να ακολουθείται σε περίπτωση διαφοροποίησης των αρχικών εκτιμήσεων. Ο καταγγέλλων ζήτησε επίσης την αναστολή του αιτήματος επιστροφής μέχρις ότου ο Διαμεσολαβητής να αποφανθεί επί του θέματος.

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΕΡΕΥΝΕΣ

Με βάση τα διαθέσιμα στοιχεία, ο Διαμεσολαβητής ζήτησε από την Επιτροπή περαιτέρω λεπτομέρειες σχετικά με τους δύο ισχυρισμούς του καταγγέλλοντος. Σε επιστολή του με ημερομηνία 31 Μαΐου 2001, ο Διαμεσολαβητής ζήτησε τις εξής πληροφορίες:

(i) Παράλειψη ανάλογης και εντός ευλόγου διαστήματος απάντησης στην τελική έκθεση του καταγγέλλοντος: ο Διαμεσολαβητής ζήτησε να πληροφορηθεί αν οι υπηρεσίες της Επιτροπής ενημέρωσαν δεόντως τον καταγγέλλοντα σχετικά με την κατάσταση ή/και ζήτησαν συγγνώμη για τυχόν όχληση που μπορεί να προκλήθηκε και

(ii) Άρνηση ολοκλήρωσης της πληρωμής του σχεδίου: εφόσον η Επιτροπή δεν εξήγησε τους λόγους που αιτιολογούσαν το αίτημά της για επιστροφή μέρους των καταβληθέντων ποσών, ο Διαμεσολαβητής ζήτησε πρόσθετες λεπτομέρειες σχετικά με τη συγκεκριμένη πτυχή της υπόθεσης, ιδίως δε αναφορικά με την εφαρμογή στην εν

λόγω υπόθεση του σημείου 1.1 του παραρτήματος II (Δημοσιονομικές Πτυχές) της σύμβασης²⁰.

Η δεύτερη γνώμη της Επιτροπής

Στη δεύτερη γνώμη της, η Επιτροπή υπογράμμισε ότι μετά την υποβολή της τελικής έκθεσης τον Μάρτιο του 1998, οι υπηρεσίες της αντήλλαξαν σειρά επιστολών με τον καταγγέλλοντα σε σχέση τόσο με το περιεχόμενο όσο και με τις δημοσιονομικές πτυχές του σχεδίου. Σε έναν αναλυτικό πίνακα, η Επιτροπή απαρίθμησε τις δεκαεννέα επιστολές που αντηλλάγησαν μεταξύ Ιανουαρίου 1998 και Δεκεμβρίου 1999, στις οποίες περιλαμβάνονταν δύο αιτήματα σχετικά με το αποτέλεσμα του σχεδίου και τέσσερα σχετικά με τις δημοσιονομικές πτυχές του. Εκτός από τις επίσημες αυτές επαφές, η Επιτροπή επιβεβαίωσε ότι οι υπηρεσίες της είχαν τακτικές τηλεφωνικές επικοινωνίες με τον καταγγέλλοντα, στο πλαίσιο των οποίων τον ενημέρωναν για την πρόθεσή τους να ζητήσουν επιστροφή μέρους των καταβληθέντων ποσών.

Όσον αφορά στην άρνησή της να καταβάλει την τελευταία πληρωμή, η Επιτροπή εξήγησε ότι οι δαπάνες που δεν μπορούσαν να καταβληθούν περιγράφονταν αναλυτικά τόσο σε επιστολή όσο και σε τηλεομοιοτυπία που στάλθηκαν στον καταγγέλλοντα τον Δεκέμβριο του 2000 και τον Φεβρουάριο του 2001 αντιστοίχως. Όσον αφορά στη μη επιλεξιμότητα ορισμένων δαπανών προσωπικού που διεκδικούσε ο καταγγέλλων, η Επιτροπή αιτιολόγησε την άρνησή της με βάση τους κανόνες που ορίζονται στο «Οικονομικό και Διοικητικό Εγχειρίδιο», που είχε αποσταλεί στον καταγγέλλοντα τον Δεκέμβριο του 1996. Το σημείο II.2.3 των κανόνων αυτών ορίζει ότι οι μεταφορές μεταξύ κονδυλίων του προϋπολογισμού μπορούν να γίνουν δεκτές εφόσον δεν μεταβάλλουν τους σκοπούς του σχεδίου. Ωστόσο, αν η προτεινόμενη αλλαγή υπερβαίνει το 15% του αρχικά προβλεπόμενου ποσού για το συγκεκριμένο κονδύλιο και αφορά ποσό ύψους άνω των 1.500 €, απαιτείται προηγούμενη άδεια της Επιτροπής. Η Επιτροπή εξήγησε ότι, στη συγκεκριμένη περίπτωση, οι αλλαγές στις οποίες προχώρησε ο καταγγέλλων σε σχέση με τις δαπάνες προσωπικού του σχεδίου υπερέβησαν τα ανωτέρω όρια, χωρίς ο καταγγέλλων να ζητήσει ποτέ την άδειά της. Συνεπώς, η Επιτροπή δεν μπορούσε να χρηματοδοτήσει τις δαπάνες αυτές.

Η Επιτροπή προέβαλε και άλλα επιχειρήματα προκειμένου να υποστηρίξει το αίτημά της για επιστροφή μέρους της συνεισφοράς της, όπως η έλλειψη επαρκών λεπτομερειών σχετικά με το χαρακτήρα ορισμένων δαπανών, η παράλειψη υποβολής δικαιολογητικών για ορισμένες δαπάνες προσωπικού ή τα ταξίδια που πραγματοποιήθηκαν εκτός της διάρκειας της σύμβασης.

Στο πλαίσιο της έρευνας του Διαμεσολαβητή, η Επιτροπή συμφώνησε να μεταθέσει την προθεσμία για την επιστροφή των καταβληθέντων ποσών, πρότεινε όμως στον καταγγέλλοντα να υποβάλει στις υπηρεσίες της επιστολή στην οποία θα εκθέτει τις ενστάσεις του.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντος επί της δεύτερης γνώμης της Επιτροπής

Ο καταγγέλλων απάντησε στα επιχειρήματα που διατύπωσε η Επιτροπή και επισήμανε ότι δεν δέχθηκε προτάσεις ή συμβουλές για το πώς θα μπορούσε να βελτιωθεί η κατάσταση. Υπογράμμισε ότι η βασική διαφωνία του με την Επιτροπή αφορούσε στο ύψος των δαπανών προσωπικού που εμφανιζόταν στην τελική έκθεση και επέμεινε στο γεγονός ότι δεν υπήρξε καμία αύξηση στις συνολικές δαπάνες που είχαν προβλεφθεί στην αρχική πρόταση.

²⁰

“Les montants prévisionnels indiqués par le Contractant en regard des différentes catégories de dépenses n'auront qu'une valeur indicative et le Contractant pourra procéder à des virements entre ces différentes catégories, à condition toutefois que ces virements n'affectent pas fondamentalement l'objet ou le contenu des travaux à effectuer”.

ΟΙ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΕΣ ΤΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ ΓΙΑ ΕΠΙΤΕΝΞΗ ΦΙΛΙΚΟΥ ΔΙΑΚΑΝΟΝΙΣΜΟΥ

Μετά από προσεκτική εξέταση της γνώμης και των παρατηρήσεων, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι η Επιτροπή δεν είχε παράσχει ικανοποιητικές απαντήσεις στους ισχυρισμούς του καταγγέλλοντος.

Η Επιτροπή αιτιολόγησε το αίτημά της για την επιστροφή μέρους των δαπανών με το σκεπτικό ότι η τελική οικονομική απαίτηση του καταγγέλλοντος ήταν αβάσιμη. Συγκεκριμένα, υποστήριξε ότι η αύξηση των δαπανών προσωπικού του σχεδίου χωρίς προηγούμενη έγκρισή της ήταν παράτυπη. Ο Διαμεσολαβητής επισήμανε ότι με βάση το σημείο 1.1 του παραρτήματος II της σύμβασης (Δημοσιονομικές Πτυχές), ο σύμβουλος έχει τη δυνατότητα να διαφοροποιήσει τις αρχικές εκτιμήσεις του σχεδίου και, συνεπώς, να μεταφέρει χρήματα μεταξύ κονδυλίων του προϋπολογισμού.

Το προσωρινό συμπέρασμα του Διαμεσολαβητή ήταν ότι, απουσία μιας πιο πειστικής εξήγησης, η επιχειρηματολογία που προέβαλε η Επιτροπή σχετικά με την απόρριψη του αιτήματος του καταγγέλλοντος για τελική εξόφληση του σχεδίου του δεν φαινόταν να θεμελιώνεται στους κανόνες της σύμβασης. Ο Διαμεσολαβητής πρότεινε, συνεπώς, στην Επιτροπή να τροποποιήσει τη θέση της με βάση τις ανωτέρω παραμέτρους και να επανεξετάσει το αίτημα του καταγγέλλοντος για την τελική πληρωμή.

Η Επιτροπή έστειλε την απάντησή της τον Φεβρουάριο 2002. Εξήγησε ότι, με βάση τα ζητήματα που έθεσε ο Διαμεσολαβητής, προέβη σε επανεξέταση της υπόθεσης με συμβιβαστικό πνεύμα. Δεδομένου ότι το διοικητικό και οικονομικό εγχειρίδιο της Επιτροπής δεν δόθηκε στον ανάδοχο παρά μετά την υπογραφή της σύμβασης και ότι οι προβλεπόμενοι στόχοι του σχεδίου επιτεύχθηκαν στο ακέραιο, η Επιτροπή εξέφρασε τη βούλησή της να αποδεχθεί τις προτεινόμενες αλλαγές στον προϋπολογισμό. Σχετική επιστολή επρόκειτο να αποσταλεί στον ανάδοχο.

Επισήμανε, ωστόσο, ότι σε επιστολή του τον Οκτώβριο 2001, ο καταγγέλλων είχε αμφισβητήσει την μη επιλεξιμότητα ορισμένων άλλων δαπανών. Σε απάντησή της το Δεκέμβριο 2001, η Επιτροπή ζήτησε περαιτέρω στοιχεία όσον αφορά στις συγκεκριμένες οφειλές.

Συνοπτικά, η Επιτροπή συμφώνησε να επανεξετάσει το αίτημά της για επιστροφή και να ολοκληρώσει την πληρωμή του σχεδίου για το σύνολο σχεδόν του ποσού που προβλεπόταν στη σύμβαση. Μια τέτοια εξέλιξη εξαρτάται αποκλειστικά και μόνο από την ανάγκη υποβολής ορισμένων συμπληρωματικών στοιχείων από τον καταγγέλλοντα.

Απαντώντας στην πρόταση της Επιτροπής, ο καταγγέλλων χαιρέτισε τη λύση που πρότεινε η Επιτροπή και συμφώνησε να προσκομίσει όσο το δυνατόν περισσότερα από τα απαιτούμενα έγγραφα. Εξέφρασε δε τη βούλησή του να κάνει ό,τι είναι ανθρωπίνως δυνατό προκειμένου να επιτευχθεί η καλύτερη δυνατή λύση. Ευχαρίστησε, τέλος, το Διαμεσολαβητή για τις προσπάθειες που κατέβαλε εξ ονόματός του.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

Με βάση τα στοιχεία που συγκέντρωσε στη διάρκεια της έρευνάς του, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι η υπόθεση διευθετήθηκε από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά τρόπο ικανοποιητικό για τον καταγγέλλοντα.

Με βάση τα ανωτέρω, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

**Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΔΕΧΕΤΑΙ ΝΑ
ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΕΙ
ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΝΤΑ
ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΚΟΠΗ
ΕΡΓΟΥ
ΧΡΗΜΑΤΟΔΟ-
ΤΟΥΜΕΝΟΥ ΑΠΟ
ΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ
ΤΑΜΕΙΟ
ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ**

*Απόφαση επί της
καταγγελίας
848/2001/IP κατά της
Ευρωπαϊκής Επιτροπής*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Στις 8 Ιουνίου 2001, ο Διαμεσολαβητής έλαβε καταγγελία κατά της Επιτροπής, υποβληθείσα από τον κ. G. εξ ονόματος της εταιρείας GEOPROGETTI S.r.l., σχετικά με υποτιθέμενη παράλειψη της Επιτροπής να προβεί σε διακανονισμό όσον αφορά τη διακοπή έργου στο οποίο συμμετείχε η εταιρεία του καταγγέλλοντος.

Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, τα γεγονότα έχουν ως εξής.

Η εταιρεία GEOPROGETTI S.r.l. ανέλαβε το 1991 την εποπτεία έργου τεχνικής βοήθειας στη Ρουάντα, χρηματοδοτούμενου από το 6ο Ευρωπαϊκό Ταμείο Ανάπτυξης (στο εξής ΕΤΑ). Λόγω της εξέγερσης τον Απρίλιο του 1994, η εταιρεία GEOPROGETTI S.r.l. υποχρεώθηκε να παύσει τις εργασίες της και όλο το προσωπικό της υποχρεώθηκε να εγκαταλείψει τη χώρα. Ο καταγγέλλων ενημέρωσε σχετικά την Επιτροπή και ζήτησε να αμειφθεί για την εργασία που προσέφερε έως τον Απρίλιο του 1994 και να λάβει ως αποζημίωση για τις οικονομικές και υλικές απώλειες και ζημίες που υπέστη το ποσό των 407.680,56 ευρώ.

Από τις επιστολές που ανταλλάγισαν μεταξύ της εταιρείας και της Επιτροπής από τον Απρίλιο του 1994 έως την υποβολή της καταγγελίας στο Διαμεσολαβητή, φαίνεται ότι το θεσμικό όργανο αναγνώρισε ότι η εταιρεία του καταγγέλλοντος δεν έφερε καμία ευθύνη στην υπόθεση. Από το 1994 έως τον Μάρτιο του 2001, ανταλλάσσονταν επιστολές σε τακτική βάση και λάμβαναν χώρα αρκετές συναντήσεις μεταξύ των δύο μερών στις Βρυξέλλες προκειμένου να επιτευχθεί διακανονισμός του ζητήματος. Ωστόσο, δεν κατέστη δυνατή η επίτευξη συμφωνίας. Συνεπώς, ο καταγγέλλων υπέβαλε καταγγελία στο Διαμεσολαβητή.

Στην καταγγελία του προς το Διαμεσολαβητή, ο καταγγέλλων ισχυρίζεται ότι η Ευρωπαϊκή Επιτροπή δεν ενήργησε με τη δέουσα προσοχή στο χειρισμό των αιτημάτων της εταιρείας GEOPROGETTI S.r.l., καθώς χρειάστηκαν πέντε έτη για τη μελέτη του φακέλου.

Ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε ότι η Επιτροπή έπρεπε να λάβει υπόψη την κατάσταση ανωτέρας βίας στην οποία έλαβαν χώρα τα σχετικά γεγονότα και να προτείνει διακανονισμό της υπόθεσης. Αντίθετα με τα όσα τόνισε το θεσμικό όργανο σε σημείωμά του της 26ης Μαρτίου 2001, ο καταγγέλλων είχε προσκομίσει όλα τα τιμολόγια που είχε στην κατοχή του όταν υπέβαλε την αίτηση πληρωμής.

Η γνώμη της Επιτροπής

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στην Επιτροπή προκειμένου να γνωμοδοτήσει. Όσον αφορά τον ισχυρισμό του καταγγέλλοντος ότι η Επιτροπή δεν χειρίστηκε την υπόθεσή του με τη δέουσα προσοχή, η Επιτροπή δήλωσε τα εξής:

Στις 23 Οκτωβρίου 1991, η εταιρεία GEOPROGETTI S.r.l. και η κυβέρνηση της Δημοκρατίας της Ρουάντα συνήψαν σύμβαση τεχνικής βοήθειας διάρκειας 36 μηνών, σχετικά με την εποπτεία της κατασκευής του δρόμου Gitamara-Kibuye στη Ρουάντα. Το έργο χρηματοδοτήθηκε από το 6ο ΕΤΑ. Η εκτέλεση της σύμβασης ξεκίνησε τον Οκτώβριο του 1992 και συνεχίστηκε έως τον Απρίλιο του 1994, οπότε ξέσπασε η επανάσταση στη Ρουάντα.

Στις 28 Απριλίου 1994, ο καταγγέλλων ενημέρωσε τις κεντρικές υπηρεσίες της Επιτροπής ότι λόγω ανωτέρας βίας, το αλλοδαπό προσωπικό της εταιρείας, αποτελούμενο από ιταλούς εργαζόμενους, έπρεπε να εγκαταλείψει τη χώρα.

Με την από 20ής Μαΐου 1994 επιστολή της, η Επιτροπή, ως κύριος διατάκτης του ΕΤΑ, ενημέρωσε τον καταγγέλλοντα ότι είχε αποφασίσει να αναλάβει προσωρινά καθήκοντα εθνικού διατάκτη καθώς και να αναστείλει προσωρινά την εκτέλεση της σύμβασης έως την 1η Ιουνίου 1994.

Στις 5 Αυγούστου 1994, ο καταγγέλλων ενημέρωσε την Επιτροπή ότι το αλλοδαπό προσωπικό θα αποδεσμευτεί από την 1η Αυγούστου 1994, εκτός εάν ζητηθεί κάτι άλλο από την Επιτροπή. Στις 24 Νοεμβρίου 1994, ο καταγγέλλων υπέβαλε φάκελο με τις αξιώσεις του για αποζημίωση.

Με την από 23ης Οκτωβρίου 1997 επιστολή της, η Επιτροπή ενημέρωσε τον καταγγέλλοντα ότι ο φάκελός του τελούσε ακόμη υπό εξέταση και εξέφρασε τη λύπη της για το χρονικό διάστημα που μεσολάβησε από τότε που υπέβαλε τις αξιώσεις του. Έχοντας λάβει εντολή από την κυβέρνηση της Ρουάντα να τερματίσει την εξέταση της υπόθεσης τον Σεπτέμβριο του 1998, η Επιτροπή διαβίβασε προκαταρκτική ανάλυση των αξιώσεων στον καταγγέλλοντα, με επιστολή της 18ης Φεβρουαρίου 1999. Στην επιστολή αυτή, η Επιτροπή επεσήμανε ότι δεν ήταν απαραίτητη η επίσημη καταγγελία της σύμβασης, δεδομένων των περιστάσεων που οδήγησαν σε αυτή την κατάληξη. Σύμφωνα με την Επιτροπή, η σύμβαση μπορούσε να θεωρηθεί λήξασα από την 1η Αυγούστου 1994. Συνεπώς, ο καταγγέλλων κλήθηκε να υποβάλει τα δικαιολογητικά έγγραφα που ήταν απαραίτητα για την πρόταση σχετικά με το προς αποζημίωση ποσό. Υπέβαλε μερικές περαιτέρω πληροφορίες σχετικά με τις συμβάσεις του αλλοδαπού προσωπικού. Ωστόσο, ισχυρίστηκε ότι τα περισσότερα από τα δικαιολογητικά απέμειναν στη Ρουάντα όταν το προσωπικό αναγκάστηκε να εγκαταλείψει τη χώρα, και, κατά συνέπεια, του ήταν αδύνατο να υποβάλει οποιαδήποτε επιπλέον δικαιολογητικά πέντε και πλέον έτη έπειτα από τη σύναψη της σύμβασης.

Επιπλέον, η Επιτροπή επεσήμανε ότι καθ' όλη τη διάρκεια της διαδικασίας, η αλληλογραφία με τον καταγγέλλοντα σχετικά με τις αξιώσεις του βασίστηκε στην εντολή που είχε λάβει το θεσμικό όργανο από την κυβέρνηση της Ρουάντα. Σύμφωνα με την εντολή αυτή, η Επιτροπή θα διενεργούσε την εξέταση των αξιώσεων του καταγγέλλοντος απευθείας με τον ανάδοχο. Παρ' όλα αυτά, η σύμβαση εξακολούθησε να είναι εθνική σύμβαση μεταξύ του καταγγέλλοντος και των αρχών της Ρουάντα²¹. Η παρέμβαση της Επιτροπής σε παρόμοιες περιπτώσεις περιορίζεται στο να εξετάζει εάν πληρούνται οι προϋποθέσεις για κοινοτική χρηματοδότηση.

Έτσι, με επιστολή της 20ής Μαΐου 1994, είχε εξηγηθεί στον καταγγέλλοντα ότι το συνολικό ποσό της αποζημίωσης έπρεπε να συνάδει με τους κανόνες και τις διαδικασίες χρηματοδότησης από το ΕΤΑ. Οποιαδήποτε αποζημίωση δεν πληρούσε αυτές τις προϋποθέσεις, δεν θα ήταν σύμφωνη με την εντολή της Επιτροπής και θα είχε ως αποτέλεσμα αδικαιολόγητα οφέλη για το δικαιούχο εις βάρος άλλων πιθανών δικαιούχων.

Η Επιτροπή τόνισε ότι η ανάλυση της αξίωσης του καταγγέλλοντος πραγματοποιήθηκε σύμφωνα με τις αρχές που διέπουν την αποζημίωση σε περίπτωση ανωτέρας βίας, όπως ορίζεται στο άρθρο 43 των γενικών όρων για τις συμβάσεις υπηρεσιών που χρηματοδοτούνται από το ΕΤΑ και βάσει των συμβατικών υποχρεώσεων της αναθέτουσας αρχής.

Η Επιτροπή δέχτηκε κατ' αρχήν να αποζημιώσει τον καταγγέλλοντα για ορισμένες από τις δαπάνες που αναφέρονται στην αίτησή του, εάν δικαιολογούνται δεόντως από δικαιολογητικά έγγραφα. Η Επιτροπή δέχτηκε να καταβάλει αποζημίωση για δαπάνες που πραγματοποιήθηκαν για την παραμονή σε επιφυλακή του προσωπικού, το οποίο έπρεπε να είναι διαθέσιμο σε περίπτωση πιθανής επανέναρξης των εργασιών, και για δαπάνες επαναπατρισμού. Ζήτησε επίσης από τον καταγγέλλοντα να υποβάλει αποδεικτικά στοιχεία προκειμένου να εξακριβώσει εάν ήταν δικαιολογημένη η αιτηθείσα αποζημίωση για γενικές δαπάνες. Οιαδήποτε άλλη αίτηση για καταβολή αποζημίωσης δεν θα γινόταν δεκτή σύμφωνα με τους κανόνες του ΕΤΑ. Σύμφωνα με την Επιτροπή, ο καταγγέλλων δεν υπέβαλε κανένα νέο στοιχείο το οποίο θα μπορούσε να αιτιολογήσει αλλαγή στη στάση της.

21

Βλέπε υπόθεση C-126/183, STS Consorzio per Sistemi di Telecomunicazione via Satellite Spa κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, Συλλ. 1984 Σελίδα 2769, σκέψεις 13 και 16.

Τέλος, η Επιτροπή εξέφρασε τη λύπη της για το μεγάλο χρονικό διάστημα που μεσολάβησε από την υποβολή του αιτήματος του καταγγέλλοντος το 1994 έως την τελική ανάλυση του φακέλου το 1999. Το θεσμικό όργανο εξήγησε ότι η καθυστέρηση οφείλεται στην πολυπλοκότητα της υπόθεσης, τους περιορισμένους ανθρώπινους πόρους, την εσωτερική αναδιάρθρωση των αρμόδιων υπηρεσιών και το φόρτο εργασίας. Επίσης, η Επιτροπή επεσήμανε ότι κατανοούσε την απογοήτευση του καταγγέλλοντος και ότι κατέβαλε κάθε δυνατή προσπάθεια για τη σύντομη επίλυση του ζητήματος, με σκοπό την επίτευξη δίκαιης λύσης σύμφωνα με τους κανόνες του ΕΤΑ.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντος

Ο καταγγέλλων απέστειλε τις παρατηρήσεις του σχετικά με τη γνώμη της Επιτροπής στις 27 Ιανουαρίου 2002.

Όσον αφορά τη δήλωση της Επιτροπής ότι «η παρέμβαση της Επιτροπής περιορίζεται στο να εξετάζει εάν πληρούνται οι προϋποθέσεις για κοινοτική χρηματοδότηση», ο καταγγέλλων τόνισε ότι με σημείωμα της 20ής Μαΐου 1994, η Επιτροπή αποφάσισε να αποζημιώσει την εταιρεία GEOPROGETTI s.r.l. για υλικές ζημιές και απώλειες, σύμφωνα με τα δικαιολογητικά έγγραφα και τους σχετικούς κανόνες. Ωστόσο, παρά την περίοδο επτά σχεδόν ετών που μεσολάβησαν από την αίτηση αποζημίωσης για οικονομικές και υλικές ζημιές και απώλειες, που υποβλήθηκε στις 24 Νοεμβρίου 1994, έως την καταγγελία στον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή, η Επιτροπή δεν είχε ακόμη υποβάλει συγκεκριμένη πρόταση για τη διευθέτηση της υπόθεσης.

Η Επιτροπή πρότεινε τη διευθέτηση της υπόθεσης μόνο κατόπιν έρευνας του Διαμεσολαβητή, στις 19 Νοεμβρίου 2001. Εντούτοις, ο καταγγέλλων τόνισε ότι δεν μπορούσε να δεχτεί την πρόταση της Επιτροπής για καταβολή 53.779 ευρώ αντί των 407.680,56 ευρώ που ζήτησε και υποστήριξε με δικαιολογητικά η εταιρεία GEOPROGETTI s.r.l. τον Νοέμβριο του 1994. Επιπλέον, η Επιτροπή δεν είχε καν συμπεριλάβει στην πρότασή της την καταβολή των νόμιμων δεδουλευμένων τόκων από την αρχή της διαδικασίας το 1994.

Ο καταγγέλλων εξέφρασε τις ανησυχίες του για τη στάση της Επιτροπής και ζήτησε από τον Διαμεσολαβητή να παρακολουθήσει τις περαιτέρω ενέργειες του θεσμικού αυτού οργάνου.

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΕΡΕΥΝΕΣ

Στις 24 Απριλίου 2002, ο καταγγέλλων διαβίβασε στο Διαμεσολαβητή αντίγραφο της επιστολής που απέστειλε την ίδια ημέρα στην Επιτροπή, στην οποία σχολίασε την πρόταση της Επιτροπής της 19ης Νοεμβρίου 2001 και υπέβαλε νέα πρόταση. Στην επιστολή αυτή, την οποία ο Διαμεσολαβητής έλαβε στις 6 Μαΐου 2002, ο καταγγέλλων δήλωσε ότι, προκειμένου να επιτευχθεί φιλική λύση με την Επιτροπή, η εταιρεία GEOPROGETTI s.r.l. θα δεχτεί την καταβολή συνολικού ποσού 210.000 ευρώ συν τους δεδουλευμένους τόκους κατά τη διάρκεια της εξεταζόμενης περιόδου, υπολογισμένους βάσει του επιτοκίου δανεισμού της τράπεζας της Ιταλίας, αυξημένου κατά 4,5%.

Ενόψει των ανωτέρω, ο Διαμεσολαβητής θεώρησε ότι ήταν απαραίτητη η διεξαγωγή περαιτέρω ερευνών. Συνεπώς, απέστειλε επιστολή στην Επιτροπή, στην οποία ζητούσε να ενημερωθεί για τις περαιτέρω δράσεις που η Επιτροπή προτίθετο να αναλάβει, βάσει και της επιστολής του καταγγέλλοντος της 24ης Απριλίου 2002.

Στις 12 Ιουνίου 2002, ο Διαμεσολαβητής έλαβε την απάντηση της Επιτροπής στο αίτημά του για περαιτέρω πληροφορίες και τη διαβίβασε στον καταγγέλλοντα στις 14 Ιουνίου 2002, με τηλεομοιοτυπία.

Η Επιτροπή δήλωσε ότι, κατόπιν προσεκτικής εξέτασης της πρότασης που υπέβαλε ο καταγγέλλων στις 24 Απριλίου 2002 για διευθέτηση της υπόθεσης, φαίνεται ότι ορισμένες μικρές αλλαγές στην πρόταση του Νοεμβρίου του 2001 ήταν δικαιολογη-

μένες. Η Επιτροπή ήταν πλέον έτοιμη να καταβάλει 61.379 ευρώ αντί των 53.779 ευρώ που είχαν αρχικά προταθεί. Όσον αφορά το αίτημα για τους τόκους, η Επιτροπή τόνισε ότι, σύμφωνα με τους σχετικούς κανόνες, οι τόκοι καταβάλλονται λαμβάνοντας υπόψη τη στιγμή κατά την οποία είναι διαθέσιμα όλα τα στοιχεία για την αξιολόγηση της αίτησης πληρωμής. Στην περίπτωση αυτή, ο καταγγέλλων φάνηκε ότι είχε διαθέσει τα δικαιολογητικά έγγραφα μόλις το 1999, κατόπιν αρκετών αιτημάτων εκ μέρους της Επιτροπής. Ωστόσο, για την εξεύρεση δίκαιης λύσης, η Επιτροπή δήλωσε ότι ήταν έτοιμη να καταβάλει τόκους από την 1η Νοεμβρίου 1995. Θα υπολογίζονταν με 6% ανά έτος, το οποίο είναι το φυσιολογικό επιτόκιο δανεισμού που εφαρμόζεται από την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα σε περιπτώσεις πληρωμών που έπονται μιας κατάστασης ανωτέρας βίας.

Ο καταγγέλλων δεν υπέβαλε γραπτές παρατηρήσεις. Εντούτοις, στις 31 Ιουλίου 2002 έλαβε χώρα τηλεφωνική συνομιλία μεταξύ του καταγγέλλοντος και των υπηρεσιών του Διαμεσολαβητή. Ο καταγγέλλων επεσήμανε την απογοήτευσή του για τον τρόπο με τον οποίο η Επιτροπή χειρίστηκε από την αρχή την υπόθεση σχετικά με την εταιρεία GEOPROGETTI. Δήλωσε επίσης ότι θα προσκομίσει στην Επιτροπή λεπτομερή απάντηση στην επιστολή της 12ης Ιουνίου 2002, την οποία του διαβίβασε ο Διαμεσολαβητής στις 14 Ιουνίου 2002, και ότι θα εξετάσει το ενδεχόμενο προσφυγής στο Δικαστήριο. Όσον αφορά το αίτημα καταβολής τόκων, ο καταγγέλλων συμφώνησε ότι η πρόταση της Επιτροπής, δηλαδή να ληφθεί υπόψη η περίοδος από την 1η Νοεμβρίου 1995, ήταν λογική. Επιπλέον, ο καταγγέλλων τόνισε ότι η Επιτροπή έλαβε τα πρώτα συγκεκριμένα μέτρα σχετικά με την υπόθεση μόνον αφότου ο Διαμεσολαβητής ξεκίνησε την έρευνά του και ευχαρίστησε τον Διαμεσολαβητή για τον τρόπο με τον οποίο χειρίστηκε την υπόθεσή του.

Με επιστολή της 16ης Οκτωβρίου 2002, ο Διαμεσολαβητής ζήτησε από τον καταγγέλλοντα να τον ενημερώσει εάν είχε αποδεχτεί ή όχι την πρόταση της Επιτροπής, προκειμένου να τον βοηθήσει να περατώσει την έρευνα της υπόθεσης.

Στις 28 Οκτωβρίου 2002, ο καταγγέλλων ενημέρωσε τις υπηρεσίες του Διαμεσολαβητή ότι με επιστολή της 22 Οκτωβρίου 2002, αποδέχτηκε την πρόταση της Επιτροπής για καταβολή 61.379 ευρώ συν τους δεδουλευμένους τόκους από την 1η Νοεμβρίου 1995, υπολογισμένους με επιτόκιο 6% ανά έτος.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Ισχυρισμός περί ελλιπούς προσοχής της Επιτροπής στην ενασχόλησή της με το φάκελο του καταγγέλλοντος

1.1 Στις 23 Οκτωβρίου 1991, η εταιρεία GEOPROGETTI S.r.l. και η κυβέρνηση της Δημοκρατίας της Ρουάντα συνήψαν σύμβαση τεχνικής βοήθειας διάρκειας 36 μηνών σχετικά με την εποπτεία της κατασκευής του οδικού άξονα Gitamara-Kibuye στη Ρουάντα. Το έργο χρηματοδοτήθηκε από το 6ο ΕΤΑ. Η εκτέλεση της σύμβασης ξεκίνησε τον Οκτώβριο του 1992 και συνεχίστηκε έως τον Απρίλιο του 1994, οπότε ξέσπασε η επανάσταση στη Ρουάντα. Κατά συνέπεια, ο καταγγέλλων ενημέρωσε την Επιτροπή ότι λόγω ανωτέρας βίας, το αλλοδαπό προσωπικό, αποτελούμενο από ιταλούς εργαζόμενους, έπρεπε να εγκαταλείψει τη χώρα, και στις 24 Νοεμβρίου 1994 υπέβαλε φάκελο που περιλάμβανε τις αξιώσεις του για αποζημίωση.

Στην καταγγελία του, ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε ότι η Ευρωπαϊκή Επιτροπή δεν ενήργησε με τη δέουσα προσοχή κατά την εξέταση των αιτημάτων που υπέβαλε η εταιρεία GEOPROGETTI S.r.l., καθώς χρειάστηκαν πέντε έτη για τη μελέτη του φακέλου.

1.2 Στη γνώμη της, η Επιτροπή εξέφρασε τη λύπη της για το μεγάλο χρονικό διάστημα που μεσολάβησε από την υποβολή του αιτήματος του καταγγέλλοντος το 1994 έως την τελική ανάλυση του φακέλου το 1999. Το θεσμικό όργανο εξήγησε ότι η καθυστέρηση οφείλεται στην πολυπλοκότητα της υπόθεσης, στους περιορισμένους

ανθρώπινους πόρους, στην εσωτερική αναδιάρθρωση των αρμόδιων υπηρεσιών και στο φόρτο εργασίας. Η Επιτροπή επεσήμανε επίσης ότι κατανοούσε τη δυσανεξία του καταγγέλλοντος και ότι κατέβαλε κάθε δυνατή προσπάθεια για την επίλυση της υπόθεσης το συντομότερο δυνατόν με σκοπό την επίτευξη δίκαιης λύσης σύμφωνα με τους κανόνες του ΕΤΑ.

1.3 Η λήψη αποφάσεων και η επεξεργασία αιτημάτων εντός εύλογου χρονικού διαστήματος συνιστούν χρηστή διοικητική συμπεριφορά. Στην παρούσα περίπτωση, η εταιρεία GEOPROGETTI s.r.l. υπέβαλε στην Επιτροπή αξιώσεις αποζημίωσης για ζημιές και οικονομικές απώλειες τον Νοέμβριο του 1994. Για την εξέταση του φακέλου η Επιτροπή χρειάστηκε πέντε χρόνια. Ο Διαμεσολαβητής δέχεται ότι το ζήτημα είναι περίπλοκο και συνεπώς χρειαζόταν κάποιος χρόνος για την επεξεργασία του. Δεδομένου ότι η Επιτροπή είχε εκφράσει τη λύπη της για την καθυστέρηση και ότι, κατόπιν της έρευνας του Διαμεσολαβητή, υπέβαλε πρόταση διακανονισμού τον Νοέμβριο του 2001, δεν κρίθηκε απαραίτητη η συνέχιση της έρευνας σχετικά με αυτή την πτυχή της υπόθεσης.

2 Οι αξιώσεις αποζημίωσης του καταγγέλλοντος

2.1 Στην καταγγελία του, ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε ότι η Επιτροπή πρέπει να λάβει υπόψη της την κατάσταση ανωτέρας βίας στην οποία έλαβαν χώρα τα σχετικά γεγονότα και να προτείνει διακανονισμό του ζητήματος. Αντίθετα με τα όσα τόνισε το θεσμικό όργανο σε σημείωμα της 26ης Μαρτίου 2001, ο καταγγέλλων υπέβαλε όλα τα τιμολόγια που είχε στη διάθεσή του όταν κατέθεσε την αίτηση πληρωμής.

2.2 Η Επιτροπή επεσήμανε ότι καθ' όλη τη διάρκεια της διαδικασίας, η ανταλλαγή επιστολών με τον καταγγέλλοντα σχετικά με την αξίωσή του βασιζόταν σε εντολή που είχε δώσει στο θεσμικό όργανο η κυβέρνηση της Ρουάντα. Σύμφωνα με την εντολή αυτή, η Επιτροπή θα επεξεργαζόταν την αξίωση του καταγγέλλοντος απευθείας με τον ανάδοχο. Εντούτοις, η σύμβαση παρέμενε εθνική σύμβαση μεταξύ του καταγγέλλοντος και των αρχών της Ρουάντα. Η παρέμβαση της Επιτροπής σε παρόμοιες περιπτώσεις περιορίζεται στο να εξετάζει εάν πληρούνται οι προϋποθέσεις για κοινοτική χρηματοδότηση. Συνεπώς, η αξίωση του καταγγέλλοντος αναλύθηκε σύμφωνα με τις αρχές που διέπουν την αποζημίωση σε περίπτωση ανωτέρας βίας, όπως ορίζεται στο άρθρο 43 των γενικών όρων για τις συμβάσεις υπηρεσίας που χρηματοδοτούνται από το ΕΤΑ καθώς και βάσει των συμβατικών υποχρεώσεων της αναθέτουσας αρχής.

Η Επιτροπή δέχτηκε κατ' αρχήν να αποζημιώσει τον καταγγέλλοντα για ορισμένες από τις δαπάνες που αναφέρονται στην αίτησή του, εάν δικαιολογούνται δεόντως από δικαιολογητικά έγγραφα, και υπέβαλε μια πρώτη πρόταση για διακανονισμό της υπόθεσης τον Νοέμβριο του 2001. Η Επιτροπή δέχτηκε να καταβάλει αποζημίωση για δαπάνες που πραγματοποιήθηκαν για την παραμονή σε επιφυλακή του προσωπικού, το οποίο έπρεπε να είναι διαθέσιμο σε περίπτωση πιθανής επανέναρξης των εργασιών, και για δαπάνες επαναπατρισμού. Οποδήποτε άλλο αίτημα για καταβολή αποζημίωσης δεν θα γινόταν δεκτό, σύμφωνα με την Επιτροπή, στο πλαίσιο των κανόνων του ΕΤΑ.

2.3 Στην επιστολή του της 24ης Απριλίου 2002, την οποία έλαβε ο Διαμεσολαβητής στις 6 Μαΐου 2002, ο καταγγέλλων τόνισε ότι η εταιρεία GEOPROGETTI δεν μπορούσε να δεχτεί την πρόταση που υπέβαλε η Επιτροπή τον Νοέμβριο του 2001. Ζήτησε επίσης την καταβολή των δεδουλευμένων τόκων από την υποβολή των αξιώσεών του στην Επιτροπή, υπολογισμένων βάσει του επιτοκίου δανεισμού της τράπεζας της Ιταλίας, αυξημένου κατά 4,5%.

2.4 Με επιστολή της 12ης Ιουνίου 2002, η Επιτροπή δήλωσε ότι, κατόπιν προσηκτικής εξέτασης της πρότασης του καταγγέλλοντος για διευθέτηση της υπόθεσης, η οποία υποβλήθηκε στις 24 Απριλίου 2002, φαίνεται ότι ήταν δικαιολογημένες ορισμένες μικρές αλλαγές που έγιναν στην πρόταση του Νοεμβρίου του 2001. Η Επιτροπή ήταν έτοιμη να καταβάλει 61.379 ευρώ αντί 53.779 ευρώ όπως είχε αρχικά

προταθεί. Επιπλέον, τόνισε ότι θα κατέβαλε τους τόκους από την 1η Νοεμβρίου 1995, υπολογισμένους με επιτόκιο 6% ανά έτος, ποσοστό που αποτελεί το φυσιολογικό επιτόκιο δανεισμού που ισχύει στην Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα σε περίπτωση πληρωμών που έπονται μιας κατάστασης ανωτέρας βίας.

2.5 Στις 28 Οκτωβρίου 2002, ο καταγγέλλων ενημέρωσε το Διαμεσολαβητή ότι με επιστολή της 22ας Οκτωβρίου 2002 δέχτηκε την πρόταση της Επιτροπής για καταβολή 61.379 ευρώ συν τους δεδουλευμένους τόκους από 1ης Νοεμβρίου 1995 υπολογισμένους με 6% ανά έτος. Επίσης, ευχαρίστησε το Διαμεσολαβητή για τις προσπάθειες που κατέβαλε για την επίλυση της υπόθεσης με ικανοποιητικό τρόπο.

3 Συμπέρασμα

Από τις έρευνες του Διαμεσολαβητή σχετικά με την παρούσα καταγγελία φαίνεται ότι η Επιτροπή έλαβε μέτρα για το διακανονισμό του ζητήματος και ότι επιτεύχθηκε συμφωνία μεταξύ αυτής και του καταγγέλλοντος. Συνεπώς, ο Διαμεσολαβητής περατώνει την εξέταση της υπόθεσης.

ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΣ ΓΙΑ ΑΝΙΣΗ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΗ ΚΑΙ ΑΔΙΚΙΑ ΛΟΓΩ ΑΠΟΥΣΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΕΙΡΩΝ ΣΤΟΝ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΗ ΠΟΥ ΔΙΑΤΕΘΗΚΕ ΣΤΟΥΣ ΥΠΟΨΗΦΙΟΥΣ

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Τον Ιούνιο 2001, η κ. Κ. υπέβαλε καταγγελία στον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή με αντικείμενο τον αποκλεισμό της από τον εφεδρικό πίνακα της διαδικασίας επιλογής COM/R/A/01/1999 που οργανώθηκε από τη ΓΔ Έρευνας (ΓΔ ΕΤΑ) της Επιτροπής. Σύμφωνα με την καταγγέλλουσα, τα σχετικά γεγονότα έχουν ως εξής:

Η καταγγέλλουσα συμμετείχε στη διαδικασία επιλογής COM/R/A/01/1999 που οργανώθηκε από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή. Οι κοινοτικές γλώσσες που είχε επιλέξει για το διαγωνισμό ήταν η ελληνική ως κύρια και η αγγλική ως δεύτερη γλώσσα. Αφού πέρασε με επιτυχία τις δύο πρώτες φάσεις του διαγωνισμού, κλήθηκε για την προφορική εξέταση που θα πραγματοποιούνταν στα γραφεία της Επιτροπής στις Βρυξέλλες στις 17 Μαΐου 2001.

Αφού ολοκλήρωσε τα δύο πρώτα στάδια της προφορικής εξέτασης, πέρασε σε ιδιαίτερη αίθουσα για το τρίτο και τελευταίο στάδιο της προφορικής εξέτασης. Εκεί έπρεπε να συντάξει μέσα σε 30 λεπτά μια γραπτή σύνοψη της προηγούμενης συζήτησής της με την επιτροπή επιλογής. Σύμφωνα με την ανακοίνωση επιλογής, η σύνοψη αυτή μπορούσε να είναι χειρόγραφη ή δακτυλογραφημένη. Για το σκοπό αυτό οι υποψήφιοι είχαν στη διάθεσή τους ηλεκτρονικό υπολογιστή. Η καταγγέλλουσα επέλεξε να δακτυλογραφήσει τη σύνοψη στον ηλεκτρονικό υπολογιστή. Ωστόσο, όταν άνοιξε τον υπολογιστή και το λογισμικό MS Word, διαπίστωσε ότι δεν είχε γίνει εγκατάσταση ελληνικών γραμματοσειρών. Κατόπιν τούτου, ρώτησε ένα μέλος της επιτροπής επιλογής αν μπορούσε να γράψει τη σύνοψη στη δεύτερη γλώσσα της, τα αγγλικά. Το αίτημα αυτό απορρίφθηκε. Η καταγγέλλουσα δεν είχε τελικά άλλη επιλογή από το να συντάξει δια χειρός μία σύνοψη στα ελληνικά.

Η καταγγέλλουσα έχασε πολύτιμο χρόνο αναζητώντας τις ελληνικές γραμματοσειρές και ζητώντας άδεια να δακτυλογραφήσει τη σύνοψη στα αγγλικά. Η ανωμαλία αυτή δυσχέρανε τη συγκέντρωσή της. Επιπλέον, έχασε αρκετό χρόνο αντιγράφοντας τη χειρόγραφη σύνοψη σε άλλη σελίδα προκειμένου να υποβάλει ένα ευπαρουσίαστο κείμενο. Το γεγονός ότι δεν μπορούσε να χρησιμοποιήσει υπολογιστή της στέρησε προφανή πλεονεκτήματα της δακτυλογράφησης, όπως η «αντιγραφή», η «επικόλληση» και ο «ορθογραφικός έλεγχος», που θα της επέτρεπαν να παρουσιάσει μια καλύτερη σύνοψη σε επίπεδο σύνθεσης και διατύπωσης. Συνεπώς, η συνολική απόδοση της καταγγέλλουσας επηρεάστηκε δυσμενώς και, τελικώς, παρέδωσε ένα κείμενο κατώτερης ποιότητας από αυτό που θα μπορούσε να συντάξει αν είχε στη διάθεσή της ηλεκτρονικό υπολογιστή με ελληνικές γραμματοσειρές.

*Απόφαση επί της
καταγγελίας
938/2001/ΟΝ κατά της
Ευρωπαϊκής Επιτροπής*

Στις 17 Ιουλίου 2000, η Επιτροπή ενημέρωσε την καταγγέλλουσα ότι έλαβε συνολική βαθμολογία 137,6/200. Ωστόσο, το αποτέλεσμα αυτό υπολειπόταν της ελάχιστης βαθμολογίας 138,8 που απαιτούνταν για τη συμπερίληψή της στον εφεδρικό πίνακα των 30 επιτυχόντων.

Στις 7 Αυγούστου 2000, η καταγγέλλουσα προσέφυγε στην επιτροπή επιλογής ζητώντας επανεξέταση της υπόθεσής της ώστε να συμπεριληφθεί στον εφεδρικό πίνακα. Η καταγγέλλουσα υποστήριξε ότι σύμφωνα με την ανακοίνωση επιλογής, μόνο οι 60 πρώτοι υποψήφιοι θα γίνονταν δεκτοί στις προφορικές εξετάσεις. Ωστόσο, η Επιτροπή έκανε τελικά δεκτούς 61 υποψηφίους και, ως εξ αυτού, ο εφεδρικός πίνακας έπρεπε επίσης να διευρυνθεί ώστε να συμπεριλάβει 31 άτομα. Επιπρόσθετα, η καταγγέλλουσα υποστήριξε ότι υπήρξε θύμα άδικης και άνισης μεταχείρισης και ότι η επιτροπή επιλογής δεν είχε συμμορφωθεί με την ανακοίνωση επιλογής αφού, αντίθετα με τους υπόλοιπους υποψηφίους, δεν της δόθηκε η δυνατότητα να δακτυλογραφήσει τη σύνοψή της.

Την 1η Μαρτίου 2001, ο Προϊστάμενος της μονάδας Πολιτικής Προσωπικού και Ίσων Ευκαιριών έστειλε επιστολή στην καταγγέλλουσα επιβεβαιώνοντας τη βαθμολογία που είχε λάβει. Όσον αφορά στον πρώτο ισχυρισμό της καταγγέλλουσας, η Επιτροπή δήλωσε ότι στις προφορικές εξετάσεις έγιναν δεκτά 61 άτομα επειδή υπήρχαν δύο υποψήφιοι με την ίδια βαθμολογία. Ο εφεδρικός πίνακας θα μπορούσε επομένως να έχει διευρυνθεί μόνον εάν ο 30ός και ο 31ος υποψήφιος συγκέντρωναν την ίδια βαθμολογία. Όσον αφορά στο δεύτερο ισχυρισμό, η Επιτροπή δήλωσε ότι οι υποψήφιοι μπορούσαν να επιλέξουν μεταξύ μιας χειρόγραφης σύνοψης και μιας σύνοψης δακτυλογραφημένης στον υπολογιστή και ότι καμία από τις εναλλακτικές αυτές λύσεις δεν είχε κάποιο βαθμολογικό πλεονέκτημα. Αυτό επιβεβαίωνε την απόφαση της επιτροπής επιλογής να αποκλείσει την καταγγέλλουσα από τον εφεδρικό πίνακα.

Υπό το φως των ανωτέρω γεγονότων, η καταγγέλλουσα απηύθυνε επιστολή στον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή στις 25 Ιουνίου 2001. Στην καταγγελία της, διατύπωσε τους ακόλουθους ισχυρισμούς και απαιτήσεις:

- 1 Η επιτροπή επιλογής δεν συμμορφώθηκε με την ανακοίνωση επιλογής, καθώς, λόγω απουσίας ελληνικών γραμματισμών δεν έδωσε στην καταγγέλλουσα τη δυνατότητα να δακτυλογραφήσει τη σύνοψή της στον υπολογιστή, μια επιλογή που αναφέρεται στο σημείο V.C.3.c) της ανακοίνωσης επιλογής.
- 2 Η επιτροπή επιλογής πραγματοποίησε διάκριση και υπήρξε άδικη έναντι της καταγγέλλουσας επειδή, αντίθετα με τους άλλους υποψηφίους, δεν της έδωσε τη δυνατότητα να δακτυλογραφήσει τη σύνοψη στη μητρική της γλώσσα.
- 3 Η Επιτροπή δεν απάντησε στην προσφυγή της καταγγέλλουσας με ημερομηνία 7 Αυγούστου 2000 εντός ευλόγου διαστήματος.
- 4 Η καταγγέλλουσα υποστήριξε ότι η Επιτροπή όφειλε να επανεξετάσει το θέμα και να δεχθεί ότι ήταν δίκαιο να τη συμπεριλάβει στον εφεδρικό πίνακα ως 31η επιτυχούσα μεταξύ των 61 υποψηφίων που συμμετείχαν στην προφορική εξέταση.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στην Επιτροπή τον Ιούλιο 2001. Στη γνώμη της με ημερομηνία 30 Νοεμβρίου 2001, η Επιτροπή υπενθύμισε αρχικά τα γεγονότα της υπόθεσης και περιέγραψε αναλυτικά τη διαδικασία επιλογής.

Η Επιτροπή επισήμανε ότι, όσον αφορά στην οργάνωση της προφορικής εξέτασης, και πιο συγκεκριμένα στο τρίτο μέρος (όπως περιγράφεται στην ενότητα V.C.3 της ανακοίνωσης επιλογής), οι υποψήφιοι έπρεπε να γράψουν τη σύνοψή τους σε τρεις

χειρόγραφε σελίδες ή σε δύο δακτυλογραφημένες σελίδες. Εξέφρασε δε τη λύπη της για την απουσία ελληνικών γραμματοσειρών από τον υπολογιστή που διατέθηκε στους υποψηφίους.

Όσον αφορά στους δύο πρώτους ισχυρισμούς, η Επιτροπή παρατήρησε ότι η επιτροπή επιλογής γνώριζε την κατάσταση της καταγγέλλουσας. Κατά την επανεξέταση της υπόθεσης, η επιτροπή επιλογής συνεκτίμησε πλήρως το γεγονός ότι η καταγγέλλουσα δεν είχε τη δυνατότητα να δακτυλογραφήσει τη σύνοψή της. Της δόθηκε, ωστόσο, η εναλλακτική λύση να τη γράψει με το χέρι, την οποία και αποδέχθηκε. Συνεπώς, η επιτροπή επιλογής έκρινε ότι η μη διαθεσιμότητα υπολογιστή με ελληνικές γραμματοσειρές δεν μπορούσε, σε καμία περίπτωση, να θεωρηθεί ουσιαστική διάκριση, καθώς γίνονταν δεκτά τόσο τα χειρόγραφα όσο και τα δακτυλογραφημένα κείμενα χωρίς να προβλέπεται βαθμολογικό πλεονέκτημα για καμία από τις δύο επιλογές. Η Επιτροπή παραδέχθηκε, ωστόσο, ότι κατανοούσε το πρόβλημα που αντιμετώπισε η καταγγέλλουσα και ότι θα προσπαθούσε να αποφύγει επανάληψή του στο μέλλον.

Όσον αφορά στον τρίτο ισχυρισμό, η Επιτροπή εξέφρασε τη λύπη της για την πολύ καθυστερημένη απάντησή της, μόλις την 1η Μαρτίου 2001, στην από 7ης Αυγούστου 2000 επιστολή της καταγγέλλουσας.

Η Επιτροπή ανέφερε επίσης ότι, αν και ο αριθμός υποψηφίων που οριζόταν στην ανακοίνωση επιλογής ήταν 60, στην προφορική εξέταση έγιναν τελικά δεκτά 61 άτομα επειδή δύο υποψήφιοι είχαν συγκεντρώσει την ίδια βαθμολογία.

Ανεξάρτητα από τα παραπάνω σχόλια, η Επιτροπή ενημέρωσε το Διαμεσολαβητή ότι, μετά την ανακάλυψη ενός πραγματικού σφάλματος, το οποίο δεν συνδεόταν με τα ανωτέρω γεγονότα, η εξεταστική επιτροπή αποφάσισε να συμπεριλάβει στον εφεδρικό κατάλογο τους δύο επόμενους στη βαθμολογία υποψηφίους οι οποίοι δεν είχαν περιληφθεί στον αρχικό κατάλογο. Η καταγγέλλουσα ήταν η μία από τους δύο αυτούς υποψηφίους.

Η Επιτροπή επισήμανε τέλος ότι ενημέρωσε την καταγγέλλουσα για τη θετική αυτή εξέλιξη στις 9 Νοεμβρίου 2001.

Οι παρατηρήσεις της καταγγέλλουσας

Στις 10 Δεκεμβρίου 2001, η καταγγέλλουσα έστειλε επιστολή στο Διαμεσολαβητή ενημερώνοντάς τον ότι είχε λάβει επιστολή της Επιτροπής με ημερομηνία 9 Νοεμβρίου 2001 σύμφωνα με την οποία είχε περιληφθεί στον εφεδρικό πίνακα.

Η καταγγέλλουσα ανέφερε ότι, εφόσον η κύρια της απαίτηση ήταν να συμπεριληφθεί στον εφεδρικό πίνακα, ήταν ικανοποιημένη από την αντίδραση της Επιτροπής, παρά την απογοήτευσή της για το γεγονός ότι η Επιτροπή απέφυγε να απαντήσει πραγματικά στους ισχυρισμούς της και να παραδεχθεί ότι η καταγγέλλουσα υπήρξε θύμα άδικης μεταχείρισης. Θεωρούσε, πάντως, το θέμα λήξαν. Καθώς το ζήτημα δεν είχε πλέον πρακτική σημασία στο συγκεκριμένο στάδιο, η καταγγέλλουσα επισήμανε ότι δεν ήταν πλέον σκόπιμο να διαθέσει ο Διαμεσολαβητής περαιτέρω χρόνο για την υπόθεση.

Η καταγγέλλουσα ευχαρίστησε επίσης το Διαμεσολαβητή για τη σημαντικότητα συμβολή του στη συγκεκριμένη υπόθεση, καθώς η παρέμβασή του οδήγησε στην επανεξέταση της υπόθεσης από την Επιτροπή και, τελικώς, σε αυτό που η ίδια θεωρούσε δίκαιη διευθέτηση του ζητήματος.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Ο ισχυρισμός περί διάκρισης και μη συμμόρφωσης με την ανακοίνωση επιλογής

1.1 Η καταγγέλλουσα υποστήριξε ότι η επιτροπή επιλογής δεν συμμορφώθηκε με την ανακοίνωση, καθώς, λόγω απουσίας ελληνικών γραμματοσειρών δεν έδωσε στην καταγγέλλουσα τη δυνατότητα να δακτυλογραφήσει τη σύνοψή της στον υπολογιστή, μια επιλογή που αναφέρεται στο σημείο V.C.3.c) της ανακοίνωσης επιλογής. Η καταγγέλλουσα υποστήριξε ότι, ως εκ τούτου, η επιτροπή επιλογής πραγματοποίησε διάκριση και υπήρξε άδικη απέναντί της. Στη γνώμη της η Επιτροπή ανέφερε ότι η επιτροπή επιλογής θεωρούσε ότι η μη διαθεσιμότητα υπολογιστή με ελληνικές γραμματοσειρές δεν μπορούσε, σε καμία περίπτωση, να θεωρηθεί ουσιαστική διάκριση, καθώς γίνονταν δεκτά τόσο τα χειρόγραφα όσο και τα δακτυλογραφημένα κείμενα χωρίς να προβλέπεται βαθμολογικό πλεονέκτημα για καμία από τις δύο επιλογές. Η Επιτροπή εξέφρασε πάντως τη λύπη της για την απουσία ελληνικών χαρακτήρων στον υπολογιστή.

1.2 Η αρχή της αποφυγής των διακρίσεων αποτελεί θεμελιώδη αρχή του κοινοτικού δικαίου και αναγνωρίζεται από τη νομολογία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. Προς τούτο, το σημείο II της ανακοίνωσης επιλογής όριζε πιο συγκεκριμένα ότι «*Η Επιτροπή μεριμνά για τη με κάθε τρόπο αποφυγή οποιασδήποτε μορφής διάκρισης, τόσο στη διάρκεια της διαδικασίας επιλογής όσο και κατά τους διορισμούς*».

1.3 Ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι το σημείο V.C.3.c) της ανακοίνωσης όριζε ότι «*ο υποψήφιος πρέπει να συντάξει γραπτή σύνοψη της συνομιλίας του/της με την εξεταστική επιτροπή σε δύο δακτυλογραφημένες ή σε τρεις χειρόγραφες σελίδες. Ένας ηλεκτρονικός υπολογιστής με λογισμικό MS Word (Windows 95 του Windows NT) θα είναι στη διάθεση των υποψηφίων*». Όπως προκύπτει από την ανακοίνωση επιλογής οι υποψήφιοι μπορούσαν να επιλέξουν μεταξύ χειρόγραφης ή δακτυλογραφημένης σύνοψης.

1.4 Στη συγκεκριμένη περίπτωση, το γεγονός ότι ο ηλεκτρονικός υπολογιστής που της διατέθηκε δεν είχε ελληνικές γραμματοσειρές έθεσε ασφαλώς την καταγγέλλουσα σε μειονεκτική θέση σε σχέση με τους υπόλοιπους υποψήφιους που μπορούσαν να επιλέξουν μεταξύ της χρήσης του υπολογιστή ή της δια χειρός σύνταξης της σύνοψης. Ωστόσο, δεδομένης της θετικής έκβασης της υπόθεσης όπως περιγράφεται στη συνέχεια, δεν κρίθηκε αναγκαία η περαιτέρω διερεύνηση της παρούσας πτυχής της καταγγελίας.

2 Ο ισχυρισμός για καθυστερημένη απάντηση της Επιτροπής

2.1 Η καταγγέλλουσα υποστήριξε ότι η Επιτροπή δεν απάντησε στην από 7ης Αυγούστου 2000 επιστολή καταγγελίας της εντός εύλογου διαστήματος. Στη γνώμη της η Επιτροπή εξέφρασε τη λύπη της για την καθυστέρηση αυτή.

2.2 Οι αρχές της χρηστής διοίκησης επιτάσσουν ότι τα κοινοτικά θεσμικά όργανα και οργανισμοί πρέπει να απαντούν στις επιστολές των πολιτών εντός εύλογου χρονικού διαστήματος. Στην παρούσα περίπτωση, η Επιτροπή απάντησε στην προσφυγή της καταγγέλλουσας με ημερομηνία 7 Αυγούστου 2000 μόλις την 1η Μαρτίου 2001, δηλαδή σχεδόν επτά μήνες αργότερα. Ωστόσο, εφόσον η Επιτροπή εξέφρασε τη λύπη της για την καθυστέρηση αυτή, δεν κρίθηκε αναγκαία η περαιτέρω διερεύνηση της παρούσας πτυχής της καταγγελίας.

3 Το αίτημα συμπερίληψης στον εφεδρικό πίνακα

3.1 Η καταγγέλλουσα ζήτησε από την Επιτροπή να επανεξετάσει το θέμα και να δεχθεί ότι ήταν δίκαιο να τη συμπεριλάβει στον εφεδρικό πίνακα ως 31η επιτυχούσα μεταξύ των 61 υποψηφίων που συμμετείχαν στην προφορική εξέταση. Στη γνώμη της η Επιτροπή γνωστοποίησε ότι μετά την ανακάλυψη ενός πραγματικού σφάλματος,

το οποίο δεν συνδεόταν με τα ανωτέρω γεγονότα, η επιτροπή επιλογής αποφάσισε να συμπεριλάβει την καταγγέλλουσα στον εφεδρικό πίνακα. Η καταγγέλλουσα ενημερώθηκε για τις εξελίξεις αυτές με επιστολή στις 9 Νοεμβρίου 2001. Στην από 10ης Δεκεμβρίου 2001 επιστολή της προς το Διαμεσολαβητή, η καταγγέλλουσα ανέφερε ότι ήταν ικανοποιημένη από την αντίδραση της Επιτροπής και ότι θεωρούσε το θέμα λήξαν.

3.2 Με βάση τα ανωτέρω, ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι η Επιτροπή φαίνεται να προέβη σε ενέργειες για τη διευθέτηση του ζητήματος κατά τρόπο ικανοποιητικό για την καταγγέλλουσα.

4 Συμπέρασμα

Με βάση τα σχόλια της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και τις παρατηρήσεις της καταγγέλλουσας συνάγεται ότι η Επιτροπή προέβη σε ενέργειες για τη διευθέτηση του ζητήματος κατά τρόπο ικανοποιητικό για την καταγγέλλουσα. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

ΧΕΙΡΙΣΜΟΣ ΑΙΤΗΣΗΣ ΣΕ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΕΠΙΛΟΓΗΣ

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Τον Ιούλιο του 2001 ο καταγγέλλων υπέβαλε καταγγελία στον Ευρωπαϊκό Διαμεσολαβητή με αντικείμενο το χειρισμό της αίτησής του για τη διαδικασία επιλογής MANUT 2000 από την Επιτροπή.

Τον Μάρτιο του 2001 ο καταγγέλλων ζήτησε να συμμετάσχει στη διαδικασία επιλογής MANUT 2000 για φορτοεκφορτωτές (manutentionnaires), την οποία οργάνωνε η Ευρωπαϊκή Επιτροπή. Επισύναψε τα απαραίτητα έγγραφα όπως οριζόταν στην προκήρυξη της διαδικασίας επιλογής. Στις 7 Ιουνίου 2001 ενημερώθηκε από την Επιτροπή ότι η αίτησή του δεν ήταν μεταξύ αυτών που επελέγησαν χωρίς να του δοθούν εξηγήσεις.

Με επιστολή του στις 12 Ιουνίου 2001, ο καταγγέλλων ζήτησε από την Επιτροπή να επανεξετάσει την απόφασή της σχετικά με την αίτηση. Η Επιτροπή επέμεινε στην αρχική της απόφαση, δηλώνοντας ότι επέλεξε μόνο τις αιτήσεις που ανταποκρίνονταν περισσότερο στην απαιτούμενη εμπειρία και τα προσόντα.

Ο καταγγέλλων υποστηρίζει ότι η αίτησή του και τα προσόντα του πληρούσαν τις απαιτήσεις που είχε ορίσει η Επιτροπή. Ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή δεν έπρεπε να προχωρήσει στην επιλογή αποκλειστικά με βάση τις παρεχόμενες πληροφορίες και ότι η επιτροπή επιλογής όφειλε να του έχει επιτρέψει να υπερασπιστεί τις απόψεις του αυτοπροσώπως. Επιπλέον, η Επιτροπή όφειλε να έχει εξηγήσει στον καταγγέλλοντα τους λόγους απόρριψης της αίτησής του. Ο καταγγέλλων ήταν, συνεπώς, δυσσαρεστημένος από τον τρόπο αντιμετώπισης της υπόθεσης από την Επιτροπή.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Ευρωπαϊκής Επιτροπής

Συνοπτικά, η Επιτροπή διατύπωσε τα εξής σχόλια:

Η όποια προϋπηρεσία πρέπει να αποδεικνύεται με δήλωση του εργοδότη. Κατά την περίοδο μεταξύ Οκτωβρίου 1991 και Απριλίου 1994, ο καταγγέλλων, αν και εργαζόταν ως εσωτερικός υπάλληλος, απασχολούνταν ως προσωρινός υπάλληλος (interimaire) και από άλλες εταιρείες. Εφόσον δεν προσκόμισε τις σχετικές βεβαιώσεις από τους εργοδότες του της περιόδου εκείνης, η επιτροπή επιλογής δεν μπορούσε να προσμετρήσει τη συγκεκριμένη περίοδο ως συναφή επαγγελματική εμπειρία.

*Απόφαση επί της
καταγγελίας
1092/2001/(BB)/VK
(εμπιστευτικό) κατά της
Ευρωπαϊκής Επιτροπής*

Ο καταγγέλλων προσκόμισε αποδεικτικά στοιχεία μόνο για τριετή εμπειρία στον τομέα της συσκευασίας εμπορευμάτων και για πεντάμηνη εμπειρία στην οδήγηση οχήματος. Το σημείο 4 της προκήρυξης για τη διαδικασία επιλογής απαιτεί: “Να κατέχει αποδεδειγμένα τριετή τουλάχιστον εμπειρία στη φορτοεκφόρτωση εμπορευμάτων και στην οδήγηση οχημάτων τύπου μικρού φορτηγού” (Posséder une expérience prouvée de 3 ans minimum dans la manutention de biens et la conduite de véhicules type camionnette). Σύμφωνα με την επιτροπή επιλογής, η διάταξη αυτή απαιτεί τριετή τουλάχιστον εργασιακή εμπειρία σε κάθε έναν από τους δύο τομείς.

Ωστόσο, η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η διάταξη μπορεί να θεωρηθεί διφορούμενη καθώς μπορεί να ερμηνευθεί ως εξής: θα ήταν αρκετή εργασιακή εμπειρία τριών τουλάχιστον ετών και στους δύο τομείς.

Η Επιτροπή εξέφρασε τη λύπη της για το γεγονός ότι το σημείο 4 των γενικών όρων ήταν ασαφές με αποτέλεσμα να ενοχληθεί ο καταγγέλλων, κάτι που θα μπορούσε να έχει αποφευχθεί. Επιδιώκοντας το φιλικό διακανονισμό της υπόθεσης, η Επιτροπή προσφέρθηκε να καταβάλει στον καταγγέλλοντα ποσό ύψους 2000 ευρώ.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντος

Στις παρατηρήσεις του, ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η Επιτροπή έπρεπε να έχει κάνει δεκτά τα πιστοποιητικά εργασίας που είχε υποβάλει.

Ωστόσο, ο καταγγέλλων παραδέχθηκε ότι η διαδικασία επιλογής έχει πλέον ολοκληρωθεί. Κατόπιν τούτου, αποδέχθηκε την προσφορά της Επιτροπής να του καταβληθεί η χρηματική αποζημίωση των 2000 ευρώ.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Χειρισμός της αίτησης του καταγγέλλοντος

1.1 Η αίτηση του καταγγέλλοντος για συμμετοχή στη διαδικασία επιλογής Manut 2000 απορρίφθηκε από την Επιτροπή. Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η αίτησή του και τα προσόντα του πληρούσαν τις απαιτήσεις που είχε ορίσει η Επιτροπή και ότι η τελευταία δεν είχε χειριστεί σωστά την υπόθεσή του.

1.2 Η Επιτροπή δήλωσε ότι κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η σχετική διάταξη των γενικών όρων είναι ασαφής καθώς μπορεί να ερμηνευθεί και ως εξής: θα ήταν αρκετή εργασιακή εμπειρία τριών τουλάχιστον ετών και στους δύο τομείς. Η Επιτροπή εξέφρασε τη λύπη της για την όχληση που προκάλεσε το γεγονός αυτό στον καταγγέλλοντα, η οποία θα μπορούσε να έχει αποφευχθεί. Επιδιώκοντας το φιλικό διακανονισμό της υπόθεσης, η Επιτροπή προσφέρθηκε να καταβάλει στον καταγγέλλοντα ποσό ύψους 2000 ευρώ. Ο καταγγέλλων έκανε δεκτή την προσφορά αυτή.

1.3 Συνάγεται, επομένως, ότι η Επιτροπή προέβη σε ενέργειες για τη διευθέτηση του ζητήματος κατά τρόπο ικανοποιητικό για τον καταγγέλλοντα.

2 Συμπέρασμα

Με βάση τις έρευνες του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή επί της καταγγελίας, συνάγεται ότι η Επιτροπή προέβη σε ενέργειες για τη διευθέτηση του ζητήματος κατά τρόπο ικανοποιητικό για τον καταγγέλλοντα. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

**Η ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ
ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΑΚΥΡΩΣΕ
ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΓΙΑ
ΤΗΝ ΕΠΙΛΟΓΗ
ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ
ΣΤΟΝ ΤΟΜΕΑ ΤΗΣ
ΕΡΕΥΝΑΣ**

*Απόφαση επί της
καταγγελίας
1452/2001/IP κατά της
Ευρωπαϊκής Επιτροπής*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Η καταγγέλλουσα συμμετείχε στη διαδικασία επιλογής COM/R/A/02/2000 η οποία πραγματοποιήθηκε από το Κοινό Κέντρο Ερευνών των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην Ίσπρα. Τον Μάρτιο 2001 πληροφορήθηκε ότι δεν περιλαμβανόταν μεταξύ των έξι πρώτων υποψηφίων που συμπεριλήφθηκαν στον εφεδρικό πίνακα. Η καταγγέλλουσα υπέβαλε ακολούθως καταγγελία στο πλαίσιο του άρθρου 90 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης κατά της απόφασης της επιτροπής επιλογής. Η καταγγελία καταχωρήθηκε στις 17 Απριλίου 2001 από τη Γενική Γραμματεία της Επιτροπής υπό τον αριθμό R/210/2001. Φαίνεται ότι η Επιτροπή δεν απάντησε για ένα διάστημα τεσσάρων μηνών.

Τον Οκτώβριο 2001, η καταγγέλλουσα υπέβαλε καταγγελία στο Διαμεσολαβητή για το ίδιο θέμα. Στην καταγγελία της προς το Διαμεσολαβητή, η καταγγέλλουσα υποστήριξε:

- 1) ότι είχαν σημειωθεί διοικητικές παρατυπίες όσον αφορά στη σύνθεση της επιτροπής επιλογής
- 2) ότι υπήρξε θύμα διάκρισης στη διάρκεια της προφορικής εξέτασης και σε σχέση με την αξιολόγηση των ακαδημαϊκών τίτλων της.

Υποστήριξε επίσης ότι η διαδικασία επιλογής έπρεπε να ακυρωθεί, ότι η ίδια έπρεπε να περάσει από νέα προφορική εξέταση και ότι ο φάκελός της έπρεπε να αξιολογηθεί από άλλη επιτροπή επιλογής.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Στη γνώμη της επί της καταγγελίας, η Επιτροπή ανέφερε συνοπτικά τα εξής:

Η Επιτροπή εξέφρασε τη λύπη της για την καθυστέρησή της να απαντήσει στην καταγγελία R/210/2001 που υποβλήθηκε από την καταγγέλλουσα βάσει του άρθρου 90 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης και ζήτησε συγγνώμη για το γεγονός αυτό.

Τελικώς, στις 21 Νοεμβρίου 2001 η Επιτροπή απάντησε στην καταγγέλλουσα. Το περιεχόμενο της επιστολής ταυτιζόταν κατά βάση με τη γνώμη που υπέβαλε στο Διαμεσολαβητή.

Ως αποτέλεσμα των ερευνών που πραγματοποιήθηκαν μετά την υποβολή της καταγγελίας από την καταγγέλλουσα, η αρμόδια αρχή για τη σύναψη συμβάσεων προσλήψεως κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η διαδικασία επιλογής COM/R/A/02/2000 έπρεπε να ακυρωθεί λόγω διαδικαστικών παρατυπιών. Η έρευνα αποκάλυψε την ύπαρξη οικονομικών συμφερόντων μεταξύ μέλους της επιτροπής επιλογής και ενός εκ των επιτυχόντων.

Η αρμόδια αρχή για τη σύναψη συμβάσεων προσλήψεως έκρινε ότι η αντικειμενικότητα και η παροχή ίσων ευκαιριών για όλους τους υποψήφιους δεν διασφαλίστηκαν δεόντως στη διάρκεια της διαδικασίας και ότι τα αποδεικτικά στοιχεία για μεροληψία ενός εκ των μελών της επιτροπής επιλογής αλλοίωσαν τα τελικά αποτελέσματα της διαδικασίας. Έκτοτε δεν ανατέθηκαν συμβάσεις σε κανέναν από τους υποψηφίους στον εφεδρικό κατάλογο και η όλη διαδικασία επρόκειτο να επαναληφθεί μετά το διορισμό νέας επιτροπής επιλογής.

Οι παρατηρήσεις της καταγγέλλουσας

Στις παρατηρήσεις της σχετικά με τη γνώμη της Επιτροπής, η καταγγέλλουσα επισήμανε ότι η Επιτροπή όφειλε να διευκρινίσει αν η νέα διαδικασία επιλογής θα ήταν

ανοιχτή μόνο στους υποψήφιους που συμμετείχαν στην ακυρωθείσα διαδικασία ή και σε άλλους υποψηφίους και αν θα ήταν δυνατή η προσθήκη νέων δικαιολογητικών. Επιθυμούσε επίσης να ενημερωθεί για το προσωρινό χρονοδιάγραμμα της νέας εξεταστικής διαδικασίας καθώς και για τα μέτρα που σκόπευε να λάβει η Επιτροπή προκειμένου να εγγυηθεί την αντικειμενικότητα των μελών της νέας επιτροπής επιλογής και να διασφαλίσει ότι δεν θα υπάρξει διάκριση εις βάρος της καταγγέλλουσας.

Ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι δεν έχει νόημα να ζητήσει από την Επιτροπή να σχολιάσει τα ερωτήματα που έθεσε η καταγγέλλουσα στην παρούσα φάση. Ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι η Επιτροπή αναγνώρισε επισήμως ότι υπήρξαν διοικητικές παρατυπίες και ότι ακύρωσε τη διαδικασία, όπως είχε ζητήσει η καταγγέλλουσα στην αρχική καταγγελία της.

Η καταγγέλλουσα δύναται πάντως να απευθύνει τα νέα ερωτήματά της στις αρμόδιες υπηρεσίες της Επιτροπής, ως ενδεδειγμένη διοικητική προσέγγιση σύμφωνα με το άρθρο 2 § 4 του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή της Ευρωπαϊκής Ενώσεως.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Εικαζόμενες παρατυπίες στη σύνθεση της επιτροπής επιλογής

1.1 Η καταγγέλλουσα, που συμμετείχε στη διαδικασία επιλογής COM/R/A/02/2000, υποστήριξε ότι είχαν σημειωθεί διοικητικές παρατυπίες όσον αφορά στη σύνθεση της επιτροπής επιλογής.

1.2 Στη γνώμη της, η Επιτροπή ανέφερε ότι οι έρευνες που διενεργήθηκαν μετά την υποβολή της καταγγελίας από την καταγγέλλουσα αποκάλυψαν την ύπαρξη οικονομικών συμφερόντων που συνδέαν μέλος της επιτροπής επιλογής και έναν εκ των επιτυχόντων. Η αρμόδια αρχή για τη σύναψη συμβάσεων προσλήψεως έκρινε ότι η αντικειμενικότητα και η παροχή ίσων ευκαιριών για όλους τους υποψήφιους δεν διασφαλίστηκαν δεόντως και, ως αποτέλεσμα, η διαδικασία επιλογής ακυρώθηκε.

1.3 Ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι η Επιτροπή προέβη σε ενέργειες για τη διευθέτηση των ζητημάτων όσον αφορά στην συγκεκριμένη πτυχή της υπόθεσης.

2 Ο ισχυρισμός της καταγγέλλουσας ότι υπήρξε θύμα διάκρισης

2.1 Η καταγγέλλουσα υποστήριξε ότι υπήρξε θύμα διάκρισης στη διάρκεια της προφορικής εξέτασης και σε σχέση με την αξιολόγηση των ακαδημαϊκών τίτλων της.

2.2 Ο Διαμεσολαβητής επισήμανε ότι, στη γνώμη της, η Επιτροπή δεν αναφέρεται στο συγκεκριμένο ισχυρισμό. Ωστόσο, υπό το πρίσμα της απόφασης του οργάνου να ακυρώσει τη διαδικασία επιλογής και του συμπεράσματός του στο σημείο 1 της παρούσας απόφασης, δεν κρίθηκε αναγκαία η περαιτέρω διερεύνηση της εν λόγω πτυχής.

3 Το αίτημα της καταγγέλλουσας

3.1 Η καταγγέλλουσα υποστήριξε ότι η διαδικασία επιλογής έπρεπε να ακυρωθεί, ότι η ίδια έπρεπε να περάσει από νέα προφορική εξέταση και ότι ο φάκελός της έπρεπε να αξιολογηθεί από άλλη επιτροπή επιλογής.

3.2 Κατά την ακύρωση της διαδικασίας επιλογής, η Επιτροπή επισήμανε ότι η νέα επιλογή θα ξεκινούσε και πάλι μετά το διορισμό νέας επιτροπής επιλογής.

3.3 Ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι η Επιτροπή προέβη σε ενέργειες για τη διευθέτηση του ζητήματος όσον αφορά στην συγκεκριμένη πτυχή της υπόθεσης.

4 Συμπέρασμα

Με βάση τη γνώμη της Επιτροπής και τις παρατηρήσεις της καταγγέλλουσας συνάγεται ότι η Ευρωπαϊκή Επιτροπή προέβη σε ενέργειες για τη διευθέτηση του ζητήματος κατά τρόπο ικανοποιητικό για την καταγγέλλουσα. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΚΑΤΑΡΓΕΙ ΤΙΣ ΜΗ ΑΜΕΙΒΟΜΕΝΕΣ ΘΕΣΕΙΣ ΠΡΑΚΤΙΚΗΣ ΑΣΚΗΣΗΣ

*Απόφαση επί της
καταγγελίας
1456/2001/ADB κατά
της Ευρωπαϊκής
Επιτροπής*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Ο καταγγέλλων ήταν σπουδαστής και υπέβαλε αίτηση για πρακτική άσκηση στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή. Η Επιτροπή του προσέφερε μια μη αμειβόμενη θέση. Δεδομένου ότι δεν είχε ατομικό εισόδημα, ο καταγγέλλων βρέθηκε μπροστά σε ένα μεγάλο δίλημμα: να δεχθεί την προσφορά με τις συνέπειες που αυτό θα είχε στην καθημερινή του ζωή ή να αρνηθεί τη σημαντική αυτή ευκαιρία λόγω των περιορισμένων οικονομικών του πόρων. Για τον λόγο αυτό υπέβαλε καταγγελία στο Διαμεσολαβητή, ισχυριζόμενος ότι η προσφορά εκ μέρους της Επιτροπής μη αμειβόμενων θέσεων πρακτικής άσκησης συνιστά διάκριση σε βάρος αιτούντων με περιορισμένους οικονομικούς πόρους, τη στιγμή μάλιστα που ο αριθμός των μη αμειβόμενων θέσεων αποτελεί μικρό μόνο μέρος επί του συνόλου των θέσεων ασκούμενων που προσφέρει η Επιτροπή.

Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η Επιτροπή έπρεπε να επανεξετάσει τη θέση της σε σχέση με την προσωπική του κατάσταση.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Ευρωπαϊκής Επιτροπής

Από το 1997, η Επιτροπή έχει αυξήσει σταδιακά τις πιστώσεις που προορίζονται για θέσεις ασκούμενων ώστε να καταβάλει αμοιβή στο μεγαλύτερο δυνατό αριθμό ασκούμενων. Η Επιτροπή πληροφόρησε τον Διαμεσολαβητή ότι από τον Μάρτιο 2002 θα καταβάλλεται αμοιβή σε όλους τους ασκούμενους που προσλαμβάνονται.

Το 2001 προσφέρθηκαν αμειβόμενες θέσεις στο 97% των 1200 ασκούμενων. Ωστόσο, οι ασκούμενοι σε μη αμειβόμενες θέσεις επωφελήθηκαν από κεφάλαια που αποδεσμεύθηκαν λόγω καθυστερημένων αφίξεων ή πρόωρων αποχωρήσεων αμειβόμενων ασκούμενων. Στην περίπτωση του καταγγέλλοντος, η Επιτροπή μπόρεσε να του καταβάλει πλήρη πεντάμηνη υποτροφία για τη διάρκεια πέντε μηνών πρακτική άσκησης του.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

Από τα σχόλια της Επιτροπής συνάγεται ότι η Ευρωπαϊκή Επιτροπή προέβη σε ενέργειες για τη διευθέτηση του ζητήματος. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

**ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΣ ΠΕΡΙ
ΤΗΣ ΜΗ
ΚΑΤΑΒΟΛΗΣ ΤΗΣ
ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΔΟΣΗΣ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ
ΕΝΙΣΧΥΣΗΣ ΟΠΩΣ
ΣΥΜΦΩΝΗΘΗΚΕ**

*Απόφαση επί της
καταγγελίας
108/2002/ΟΝ
(Εμπιστευτικό) κατά της
Ευρωπαϊκής Επιτροπής*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Τον Ιανουάριο του 2002, ο κ. Χ υπέβαλε καταγγελία στον Διαμεσολαβητή για λογαριασμό ενός περιφερειακού γαλλικού Εμπορικού και Βιομηχανικού Επιμελητηρίου (εφεξής «ο καταγγέλλων») σχετικά με τη χορήγηση από την Επιτροπή οικονομικής ενίσχυσης για τη δράση Μ. στο πλαίσιο του προγράμματος ECIP (Διεθνείς Εταίροι Επενδύσεων ΕΚ). Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, τα γεγονότα είχαν ως εξής:

Την 1η Δεκεμβρίου 1997, ο καταγγέλλων υπέβαλε στην Επιτροπή αίτηση χορήγησης οικονομικής ενίσχυσης για προϋπολογισμό ύψους 170 000 ευρώ, για τη δράση Μ. - ECIP. Η δράση αυτή δρομολογήθηκε τον Ιανουάριο του 1998. Σε επιστολή της με ημερομηνία 21 Ιανουαρίου 1998, η Επιτροπή ενέκρινε την αίτηση χορήγησης οικονομικής ενίσχυσης για το ποσό των 85 000 ευρώ. Η κύρια αποστολή πραγματοποιήθηκε τον Απρίλιο του 1998. Στις 10 Ιουλίου 1998, η Επιτροπή απέστειλε τη σύμβαση χρηματοδότησης, επικυρώνοντας οικονομική ενίσχυση ύψους 85 000 ευρώ.

Στις 16 Σεπτεμβρίου 1999, ο καταγγέλλων εισέπραξε την πρώτη δόση ύψους 42 500 ευρώ. Στις 19 Οκτωβρίου 2000, η Επιτροπή επιβεβαίωσε ότι η τελευταία δόση θα ανερχόταν σε 4 707 ευρώ αντί των αναμενόμενων από τον καταγγέλλοντα 42 500 ευρώ. Αυτή η πληρωμή πραγματοποιήθηκε στις 3 Νοεμβρίου 2000.

Στις 22 Νοεμβρίου 2000, ο καταγγέλλων εξέφρασε διαφωνία ως προς την τελευταία δόση. Κατόπιν αυτού, η Επιτροπή δέχθηκε να προβεί στην καταβολή πρόσθετου ποσού ύψους 8 005 ευρώ στις 30 Απριλίου 2001.

Στις 28 Σεπτεμβρίου 2001, ο καταγγέλλων εξέφρασε εκ νέου διαφωνία ως προς την τελευταία δόση που κατέβαλε η Επιτροπή.

Στις 17 Ιανουαρίου 2002, ο καταγγέλλων απευθύνθηκε γραπτώς στο Διαμεσολαβητή, προβάλλοντας τους εξής 4 ισχυρισμούς:

- 1 Το χρονικό διάστημα διεκπεραίωσης του φακέλου από την Επιτροπή ήταν υπερβολικά μεγάλο.
- 2 Το κείμενο των γενικών όρων, το οποίο έχει συνταχθεί στην αγγλική, είναι ασαφές και όχι ακριβές.
- 3 Οι υπηρεσίες της Επιτροπής αρνούνται να λάβουν υπόψη την οικονομική ενίσχυση όπως συμφωνήθηκε.
- 4 Η επιχειρηματολογία των εκπροσώπων της Επιτροπής ήταν μεροληπτική, βασιζόμενη σε μια περιοριστική ερμηνεία της σύμβασης.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στην Επιτροπή. Στη γνώμη της, η Επιτροπή παρατηρεί ότι η συγκεκριμένη καταγγελία πρέπει να εξετασθεί στο πλαίσιο του αποκεντρωμένου προγράμματος συνεργασίας ECIP (Διεθνείς Εταίροι Επενδύσεων ΕΚ) το οποίο παρείχε σε εταιρίες 5 είδη χρηματοδοτικών μέσων για την ανάπτυξη κοινοπραξιών σε αναπτυσσόμενες χώρες της Ασίας, της Λατινικής Αμερικής, της Μεσογείου και τη Νότια Αφρική.

Ο κανονισμός (ΕΚ) υπ' αριθμού 213/96 του Συμβουλίου της 29ης Ιανουαρίου 1996, ο οποίος αποτελούσε τη νομική βάση για τη διαχείριση του χρηματοδοτικού μέσου ECIP έληξε στις 31 Δεκεμβρίου 1999. Δεδομένης της έλλειψης νομικής βάσης και εν αναμονή της έγκρισης νέου κανονισμού σχετικά με το ECIP, η αρμόδια επί του προϋπολογισμού αρχή έθεσε τις πιστώσεις για το 2000 σε αποθεματικό (τμήμα Β0-40), γεγονός που καθιστά αδύνατη οποιαδήποτε χρήση προ της έγκρισης της νέας

νομικής βάσης. Συνεπώς, καμία νέα δράση δεν θα μπορούσε να αξιολογηθεί, να εγκριθεί ή να αποτελέσει αντικείμενο σύμβασης μετά την 31η Δεκεμβρίου 1999.

Στις 31 Ιανουαρίου 2000, η Επιτροπή πρότεινε στο Συμβούλιο και στο Κοινοβούλιο να εγκρίνουν νέο κανονισμό²² για τη χρηματοδότηση των δαπανών διαχείρισης των εν εξελίξει έργων του προγράμματος ECIP. Αυτός ο κανονισμός εγκρίθηκε την 21η Απριλίου 2001. Στις 22 Δεκεμβρίου 2001, η Επιτροπή αποφάσισε να μην υποβάλει στο Συμβούλιο και στο Κοινοβούλιο πρόταση παράτασης της ισχύος του κανονισμού, γεγονός που συνεπάγεται τον τερματισμό του προγράμματος ECIP. Αυτή η απόφαση ήταν αναγκαία δεδομένης της ορθολογικής τροποποίησης των πολιτικών της Επιτροπής και της βούλησής της για μεταρρύθμιση και απλούστευση των εργασιών διαχείρισης.

Όσον αφορά τα γεγονότα της υπόθεσης, η Επιτροπή υπενθύμισε ότι τον Δεκέμβριο 1997, ο καταγγέλλων υπέβαλε στην Επιτροπή αίτηση διευκόλυνσης 1 του προγράμματος ECIP. Το συγκεκριμένο χρηματοδοτικό μέσο αναμένεται να παρέχει στο δικαιούχο τη δυνατότητα να προσδιορίζει, στον τομέα της αυτοκινητοβιομηχανίας, εταιρίες από την Αργεντινή και την Βραζιλία για γαλλικές εταιρίες που επιθυμούν να συνάψουν συμφωνίες συνεργασίας.

Η διευθύνουσα επιτροπή του προγράμματος ECIP συνέστησε στην Επιτροπή να θεωρήσει το έργο ως επιλέξιμο με αριθμό δράσης 3207. Αυτό κοινοποιήθηκε στον καταγγέλλοντα με επιστολή της 21ης Ιανουαρίου 1998, στην οποία αναφέρεται ότι η εν λόγω σύσταση δεν επηρέασε την επίσημη έγκριση της πρότασης από την Επιτροπή ούτε αποτελεί δέσμευση της Επιτροπής. Η επίσημη απόφαση της Επιτροπής απεστάλη στις 25 Αυγούστου 1998 μαζί με την ειδική σύμβαση προς υπογραφή από τον καταγγέλλοντα, τον τελικό δικαιούχο και την Επιτροπή. Η σύμβαση αυτή περιλάμβανε, στο παράρτημα 2, το προσωρινό δημοσιονομικό κόστος που παρουσίασε ο αιτών, ήτοι συνολικό ποσό 170 000 ευρώ, με κοινοτική συγχρηματοδότηση σε ποσοστό 50%, δηλαδή 85 000 ευρώ.

Στις 24 Φεβρουαρίου 1999, ο καταγγέλλων υπέβαλε τα οικονομικά στοιχεία για την τελική πληρωμή. Οι υπηρεσίες της Επιτροπής αξιολόγησαν τις επιλέξιμες δαπάνες στο ποσό των 94 415,63 ευρώ. Στις 19 Οκτωβρίου 2000, η Επιτροπή ενημέρωσε τον καταγγέλλοντα σχετικά με το αποτέλεσμα της χρηματοοικονομικής αξιολόγησης και σχετικά με τη μεταφορά 4 707,81 ευρώ (η πρώτη δόση, ύψους 42 500 ευρώ, δηλαδή 50% της επιδότησης που είχε χορηγηθεί βάσει της διευκόλυνσης 1, άρθρο 5 της σύμβασης, είχε καταβληθεί και εισπραχθεί στις 16 Σεπτεμβρίου 1999). Με αυτή την τελευταία δόση, η συμμετοχή της Επιτροπής ανήλθε στο ποσό των 47 207,81 ευρώ.

Στις 22 Νοεμβρίου 2000, ο καταγγέλλων ενημέρωσε την Επιτροπή σχετικά με τη διαφωνία του όσον αφορά την αξιολόγηση των επιλέξιμων δαπανών, θεωρώντας ότι ορισμένες δαπάνες είχαν αδικαιολόγητα κριθεί ως μη επιλέξιμες. Οι υπηρεσίες της Επιτροπής απάντησαν στις 30 Απριλίου 2001, επικαλούμενες τους κανόνες και τις διαδικασίες του προγράμματος ECIP που περιλαμβάνονται στην ειδική σύμβαση²³ μεταξύ της ΕΚ και του τελικού δικαιούχου.

Στις 27 Σεπτεμβρίου 2001, θεωρώντας ότι το έργο είχε υλοποιηθεί από τον καταγγέλλοντα κατά τρόπο ικανοποιητικό, οι υπηρεσίες της Επιτροπής προέβησαν σε επανεξέταση ορισμένων δαπανών και αξιολόγησαν εκ νέου το συνολικό επιλέξιμο κόστος από 94 415,63 ευρώ σε 101 011,70 ευρώ.

Παρά αυτή την προσπάθεια συμβιβασμού, ο καταγγέλλων επέμεινε στο αίτημά του για την επιστροφή ορισμένων δαπανών, οι οποίες είχαν κριθεί μη επιλέξιμες, βασιζόμενος σε διαφορετική ερμηνεία των διατάξεων των γενικών όρων του παραρτή-

²² COM(1999)726.

²³ Η ειδική σύμβαση περιλαμβάνει τα εξής παραρτήματα : συγγραφή υποχρεώσεων (παράρτημα 1), δημοσιονομικό κόστος (παράρτημα 2) και γενικοί όροι (παράρτημα 3).

ματος της σύμβασης. Εν συνεχεία, ο καταγγέλλων ενημέρωσε την Επιτροπή ότι θα παρέπεμπε το θέμα στον Διαμεσολαβητή.

Όσον αφορά τους ισχυρισμούς του καταγγέλλοντος, η Επιτροπή, επισημαίνοντας την αρμοδιότητα του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων όσον αφορά την επίλυση διαφορών που προκύπτουν από τη σύμβαση, εξέφρασε την επιθυμία να διασαφηνίσει στο Διαμεσολαβητή τη νομική βάση των ενεργειών της και τα επιχειρήματα στα οποία βασίζεται η ερμηνεία της:

1 Όσον αφορά την κατηγορία ότι το χρονικό διάστημα διεκπεραίωσης του φακέλου από αυτήν ήταν υπερβολικά μεγάλο, η Επιτροπή εξέφρασε τη λύπη της για το χειρισμό της υπόθεσης. Η Επιτροπή κατέστησε σαφές ότι αυτές οι καθυστερήσεις οφείλονταν σε προβλήματα που προέκυψαν στο πλαίσιο της διαχείρισης του προγράμματος, όπως η έλλειψη προσωπικού και οι διάφορες εσωτερικές διαδικασίες αναδιάρθρωσης, καθώς επίσης και στην απόφαση τερματισμού του προγράμματος ECIP.

Σύμφωνα με τις δεσμεύσεις που είχε αναλάβει, η Επιτροπή προτίθεται να καταβάλει στον τελικό δικαιούχο τους τόκους για την καθυστερημένη μεταφορά των ποσών της επιδότησης, έστω και αν αυτό δεν προβλέπεται ρητά στη σύμβαση.

2 Όσον αφορά την κατηγορία σχετικά με την ασάφεια των κειμένων που έχουν συνταχθεί στην αγγλική γλώσσα, η Επιτροπή παρατήρησε ότι υπογράφοντας τη σύμβαση, ο καταγγέλλων αποδέχθηκε τους όρους της, γεγονός που συνεπάγεται ότι τους είχε κατανοήσει. Συνεπώς, ο καταγγέλλων δεν δύναται εκ των υστέρων να επικαλεσθεί ότι δεν είχε κατανοήσει τους όρους της σύμβασης. Οι υπηρεσίες της Επιτροπής θα μπορούσαν, σε κάθε περίπτωση, να παράσχουν διευκρινίσεις ή μετάφραση.

Η ασάφεια που επικαλείται ο καταγγέλλων προκύπτει από την ανάγνωση των διατάξεων των γενικών όρων οι οποίοι δεν είναι ανταγωνιστικοί, καθώς αφορούν διαφορετικά στάδια της εφαρμογής του προγράμματος ECIP (βλέπε ακολούθως). Συνεπώς, η Επιτροπή απορρίπτει τον ισχυρισμό του καταγγέλλοντος περί περιοριστικής και εσφαλμένης ερμηνείας των γενικών όρων από αυτή.

Η Επιτροπή παρέσχε αναλυτικά σχόλια σχετικά με την ερμηνεία της των διατάξεων που αφορούν τις αμοιβές, την κάλυψη των μη επιλέξιμων δαπανών (η Επιτροπή συμφώνησε τελικά να χρηματοδοτήσει 28 επιπλέον ημέρες, καθώς και 4 ταξίδια και τις επιπλέον ημερήσιες αποζημιώσεις) και των διοικητικών δαπανών (ο καταγγέλλων δεν υπέβαλε στην Επιτροπή τιμολόγια, παρ' όλο που το άρθρο 3 παράγραφος 3 των γενικών όρων αναφέρει ρητά ότι *οι επιλέξιμες δαπάνες βασίζονται σε πραγματικές δαπάνες όπως αποδεικνύονται βάσει συναφών παραστατικών*).

3 Όσον αφορά την κατηγορία ότι αρνήθηκε να λάβει υπόψη την οικονομική ενίσχυση όπως συμφωνήθηκε, η Επιτροπή επεσήμανε ότι ο καταγγέλλων ενδεχομένως συγχέει τις δημοσιονομικές με τις επιλέξιμες δαπάνες. Οι οικονομικές υπηρεσίες παρεμβαίνουν μόνο προς επαλήθευση για το σκοπό της τελικής εκκαθάρισης που αφορά τις δαπάνες οι οποίες πληρούν τα κριτήρια επιλεξιμότητας του προγράμματος και σύμφωνα με τις διατάξεις που έχουν αποδεχθεί αμφότερα τα μέρη (οι οποίες αναφέρονται στους γενικούς όρους του παραρτήματος της ειδικής σύμβασης). Είναι προφανές ότι οι επιλέξιμες δαπάνες δεν αντιστοιχούν πάντοτε στα αρχικώς προβλεφθέντα ποσά. Ο ρόλος της Επιτροπής συνίσταται στη διασφάλιση της τήρησης των όρων της σύμβασης επιδότησης από τον τελικό δικαιούχο. Στην προκειμένη περίπτωση, η Επιτροπή ενέκρινε ως επιλέξιμες δαπάνες το ποσό των 109 559 ευρώ σε σύγκριση με τον συμβατικό προϋπολογισμό ύψους 170 140 ευρώ. Το ποσό της τελικής δόσης ανέρχεται συνεπώς σε 12 279,86 ευρώ, υπερβαίνοντας το ποσό των 42 500 ευρώ που είχε ήδη εισπράξει ο τελικός δικαιούχος.

4 Όσον αφορά τον ισχυρισμό περί μεροληπτικής ερμηνείας της σύμβασης εκ μέρους των εκπροσώπων της, η Επιτροπή επεσήμανε ότι αυτός δεν ευσταθεί. Οι

υπηρεσίες της Επιτροπής επιδιώκουν να εφαρμόζουν αντικειμενικά τους ίδιους όρους στις συμβάσεις επιδότησης του προγράμματος ECIP. Στο πλαίσιο της ανάλυσης των ισολογισμών, η Επιτροπή επαληθεύει πάντοτε κατά πόσον στο τελικό υπολογισμό λαμβάνονται υπόψη οι πραγματικές δαπάνες όπως αυτές εμφανίζονται στα σχετικά παραστατικά. Συνεπώς, η Επιτροπή απορρίπτει τον ισχυρισμό του καταγγέλλοντος περί μεροληψίας.

Τέλος, η Επιτροπή δήλωσε ότι οι υπηρεσίες της δέχθηκαν να συναντηθούν με το δικαιούχο προσεχώς, προκειμένου να κλείσει ο φάκελος. Η εν λόγω συνάντηση επρόκειτο να πραγματοποιηθεί τον Μάιο του 2002 στις Βρυξέλλες.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντος

Ο καταγγέλλων επεσήμανε ότι η συνάντηση με τις υπηρεσίες της Επιτροπής πραγματοποιήθηκε στις 15 Μαΐου 2002. Η συνάντηση αυτή κατέληξε σε δίκαιη συμφωνία για οριστική καταβολή του ποσού των 29 067,50 ευρώ. Το ποσό αυτό πιστώθηκε στο λογαριασμό του καταγγέλλοντος στις 24 Μαΐου 2002. Ο καταγγέλλων εξέφρασε τις ευχαριστίες του για την παρέμβαση του Διαμεσολαβητή, η οποία είχε θετική έκβαση για τη συγκεκριμένη υπόθεση.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Ο ισχυρισμός περί κακής διοίκησης όσον αφορά τη διαχείριση του έργου Μ. - ECIP και περί παράλειψης καταβολής του τελικού ποσού

1.1 Ο καταγγέλλων προέβαλε πολλούς ισχυρισμούς για τους χειρισμούς της Επιτροπής όσον αφορά το έργο Μ. - ECIP: 1) το χρονικό διάστημα διεκπεραίωσης του φακέλου από την Επιτροπή ήταν υπερβολικά μεγάλο· 2) το κείμενο των γενικών όρων, το οποίο έχει συνταχθεί στην αγγλική, είναι ασαφές και όχι ακριβές· 3) οι υπηρεσίες της Επιτροπής αρνήθηκαν να λάβουν υπόψη την οικονομική ενίσχυση όπως συμφωνήθηκε και 4) η επιχειρηματολογία των εκπροσώπων της Επιτροπής ήταν μεροληπτική, βασιζόμενη σε μια περιοριστική ερμηνεία της σύμβασης.

1.2 Στη γνώμη της, η Επιτροπή απέρριψε τους ισχυρισμούς του καταγγέλλοντος. Ωστόσο, η Επιτροπή δήλωσε ότι δέχθηκε να συναντηθεί με το δικαιούχο της πληρωμής, προκειμένου να κλείσει ο φάκελος, καθώς και ότι η συνάντηση είχε προγραμματισθεί να πραγματοποιηθεί τον Μάιο του 2002 στις Βρυξέλλες.

1.3 Στις παρατηρήσεις του, ο καταγγέλλων επεσήμανε ότι η συνάντηση με τις υπηρεσίες της Επιτροπής πραγματοποιήθηκε στις 15 Μαΐου 2002. Η συνάντηση αυτή κατέληξε σε δίκαιη συμφωνία για οριστική καταβολή του ποσού των 29 067,50 ευρώ. Το ποσό αυτό πιστώθηκε στο λογαριασμό του καταγγέλλοντος στις 24 Μαΐου 2002. Ο καταγγέλλων εξέφρασε τις ευχαριστίες του προς τον Διαμεσολαβητή για την παρέμβασή του, η οποία είχε θετική έκβαση για την παρούσα υπόθεση.

1.4 Από τις παρατηρήσεις του καταγγέλλοντος προκύπτει ότι η Επιτροπή συμφώνησε τελικά να καταβάλει το τελικό ποσό ύψους 29 067,50 ευρώ και διευθέτησε την υπόθεση.

2 Συμπέρασμα

Από τα σχόλια της Επιτροπής και τις παρατηρήσεις του καταγγέλλοντος συνάγεται ότι η Επιτροπή προέβη σε ενέργειες για τη διευθέτηση του ζητήματος κατά τρόπο ικανοποιητικό για τον καταγγέλλοντα. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

**Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΕΓΚΡΙΝΕΙ ΤΗΝ
ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΣΗ
ΣΥΜΒΑΣΗΣ
ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΟΥ ΝΑ
ΛΗΦΘΟΥΝ ΥΠΟΨΗ
ΟΛΕΣ ΟΙ ΔΑΠΑΝΕΣ
ΕΝΟΣ ΕΡΓΟΥ**

*Απόφαση επί της
καταγγελίας
114/2002/ADB κατά της
Ευρωπαϊκής Επιτροπής*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Η εταιρία Schlumberger Industries S.A. (Γαλλία) του καταγγέλλοντος, σε συνεργασία με το πανεπιστήμιο Universite catholique de Louvain (Βέλγιο), το Consejo Superior de Investigaciones Cientificas (Ισπανία) και την Εθνική Ανώτατη Σχολή Τηλεπικοινωνιών (Ecole Nationale Supérieure des Télécommunications, Γαλλία), σύναψε σύμβαση IST (Τεχνολογίες της Κοινωνίας των Πληροφοριών) με την Επιτροπή για τη χρηματοδότηση ενός έργου.

Η σύμβαση, καθώς και το παράρτημα I αποτέλεσαν αντικείμενο διαπραγμάτευσης με την Επιτροπή. Το παράρτημα II αποτελεί πρότυπο παράρτημα για όλες τις συμβάσεις IST. Η σύμβαση υπεγράφη τον Δεκέμβριο του 1999 και το έργο άρχισε τον Μάρτιο 2000. Στις 22 Μαρτίου 2001 η Επιτροπή ενημέρωσε τα συμβαλλόμενα μέρη ότι υπάρχει ανακολουθία μεταξύ της ίδιας της σύμβασης και του τυποποιημένου μέρους (παράρτημα II). Πράγματι, το εν λόγω παράρτημα αποκλείει τη χρηματοδότηση στοιχείων τα οποία έχουν αποτελέσει αντικείμενο διαπραγμάτευσης και συμφωνίας στο πλαίσιο της σύμβασης και του παραρτήματος I.

Παρά τις πολυάριθμες επαφές μεταξύ του καταγγέλλοντος και της Επιτροπής, δεν κατέστη δυνατή η εξεύρεση αποδεκτής λύσης. Για το λόγο αυτό, ο καταγγέλλων υπέβαλε καταγγελία στον Διαμεσολαβητή, αιτούμενος την επίτευξη διακανονισμού που θα είχε ως αποτέλεσμα την έγκριση των επίμαχων δαπανών και τη σύναψη εφαρμόσιμης σύμβασης.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Η Επιτροπή δεν αμφισβήτησε τους ισχυρισμούς του καταγγέλλοντος. Σύμφωνα με το αίτημα που προβάλλει ο καταγγέλλων στην καταγγελία του, η Επιτροπή δέχθηκε να τροποποιήσει τη σύμβαση προκειμένου να καταστεί δυνατός ο συνυπολογισμός όλων των δαπανών του έργου.

Προκειμένου να αποφευχθούν παρόμοιες καταστάσεις στο μέλλον, η Επιτροπή εξέφρασε την πρόθεσή της να περιορίσει τον αριθμό των τυποποιημένων συμβάσεων και να τις απλουστεύσει.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντος

Ο Διαμεσολαβητής διαβίβασε τη γνώμη της Επιτροπής στον καταγγέλλοντα καλώντας τον να διατυπώσει τις παρατηρήσεις του. Στις 4 Ιουνίου 2002 ο καταγγέλλων ενημέρωσε προφορικά τις υπηρεσίες του Διαμεσολαβητή ότι η προσφορά της Επιτροπής ικανοποιεί πλήρως το αίτημά του.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

Από τα σχόλια της Επιτροπής φαίνεται ότι η Επιτροπή προέβη σε ενέργειες για τη διευθέτηση του θέματος κατά τρόπο ικανοποιητικό για τον καταγγέλλοντα. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

**ΚΑΤΑΒΟΛΗ
ΔΑΠΑΝΩΝ
ΚΗΔΕΙΑΣ**

*Απόφαση επί της
καταγγελίας
902/2002/ΜΕ κατά της
Ευρωπαϊκής Επιτροπής*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Η καταγγέλλουσα υπέβαλε καταγγελία στον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή τον Μάιο του 2002. Ο υιός της καταγγέλλουσας ήταν υπάλληλος της Επιτροπής και απεβίωσε ξαφνικά τον Νοέμβριο του 2001. Όταν υποβλήθηκε η καταγγελία, δεν είχε ακόμη καταβληθεί στην καταγγέλλουσα το σύνολο των δαπανών που πραγματοποιήθηκαν μετά τον θάνατο του υιού της.

Οι δαπάνες για τη μεταφορά του αποβιώσαντα στην Φινλανδία αρχικά καταβλήθηκαν εν μέρει. Εν συνεχεία καταβλήθηκαν στο σύνολό τους, μόνον όμως κατόπιν αρκετών επαφών της καταγγέλλουσας με την Επιτροπή.

Όσον αφορά τα έξοδα της κηδείας, δεν της έχουν καταβληθεί ακόμη. Δήλωσε ότι η Επιτροπή την είχε ενημερώσει ότι θα της επέστρεφε έως 94.000 βελγικά φράγκα. Η καταγγέλλουσα είχε αποστείλει τιμολόγιο για ποσό ύψους 2833,13 ευρώ στην Επιτροπή στο τέλος του 2001. Όταν η καταγγέλλουσα επικοινωνήσε τηλεφωνικώς με την Επιτροπή στις αρχές του 2002, η Επιτροπή την πληροφόρησε ότι θα καταβάλει μόνο 218 ευρώ και δήλωσε ότι ο λόγος ήταν μη καταβεβλημένες δαπάνες ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης. Ωστόσο, η καταγγέλλουσα θεώρησε ότι οποιαδήποτε ανεξόφλητα χρέη έπρεπε να αφαιρεθούν από την περιουσία του αποβιώσαντα και όχι από τη δική της. Ο αρμόδιος υπάλληλος υποσχέθηκε ότι θα επικοινωνούσε και πάλι μαζί της το απόγευμα, αλλά κάτι τέτοιο δεν έγινε ποτέ.

Συνοπτικά, η καταγγέλλουσα ισχυρίστηκε ότι έξι μήνες μετά το θάνατο του υιού της, η Επιτροπή δεν της είχε ακόμη καταβάλει τα έξοδα της κηδείας ύψους 2.833,13 ευρώ.

Η ΕΡΕΥΝΑ**Η γνώμη της Επιτροπής**

Στη γνώμη της, η Επιτροπή ισχυρίστηκε τα εξής.

Όταν αποβιώνει ένας υπάλληλος, στις περισσότερες περιπτώσεις, τα έξοδα της κηδείας καταβάλλονται στον τραπεζικό λογαριασμό του, στον οποίο έχουν πρόσβαση οι κληρονόμοι του. Η καταβολή των χρημάτων μπορεί επίσης να γίνει σε οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο αποδείξει ότι επιβαρύνθηκε με τα έξοδα της κηδείας. Για την άμεση καταβολή των χρημάτων, το πρόσωπο αυτό οφείλει να αποδείξει ότι οι δαπάνες καλύφθηκαν από τον ίδιο τραπεζικό λογαριασμό με αυτόν που αναφέρεται στην αίτηση επιστροφής χρημάτων.

Στην παρούσα περίπτωση σημειώθηκε κάποια καθυστέρηση, καθώς ο αρμόδιος ιατρός έπρεπε να εξετάσει εάν οι δαπάνες ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης που πραγματοποιήθηκαν μπορούσαν να επιστραφούν πλήρως ή όχι βάσει του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης. Τον Απρίλιο του 2002, όταν καθορίστηκε το προς επιστροφή ποσό, προέκυψε κάποιο πρόβλημα λόγω του ότι ο λογαριασμός που αναφερόταν στην αίτηση επιστροφής χρημάτων ήταν διαφορετικός από εκείνον που χρησιμοποιήθηκε για την κάλυψη των δαπανών. Στις 7 Ιουνίου 2002, η Επιτροπή έλαβε τη διαβεβαίωση ότι και οι δυο λογαριασμοί ανήκαν στην καταγγέλλουσα. Η εντολή πληρωμής υποβλήθηκε την ίδια ημέρα.

Όσον αφορά τις δαπάνες για την κηδεία, αυτές περιορίζονται στο ποσό των 2.330,20 ευρώ. Από το ποσό αυτό, επρόκειτο να αφαιρεθεί η προκαταβολή των 1.419,62 ευρώ που είχαν ήδη καταβληθεί στην καταγγέλλουσα. Συνεπώς το προς επιστροφή ποσό ήταν 910,58 ευρώ. Ωστόσο, σύμφωνα με το άρθρο 72, παράγραφος 3, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης, έκτακτες πληρωμές μπορούν να πραγματοποιηθούν εάν οι συνολικές δαπάνες ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης, για ορισμένο χρονικό διάστημα, υπερβαίνουν ένα συγκεκριμένο ποσοστό του μισθού του υπαλλήλου. Κατ'εφαρμογή του άρθρου στην παρούσα περίπτωση, έπρεπε να καταβληθούν στην καταγγέ-

γέλλουσα άλλα 1.088,82 ευρώ. Συνεπώς, στις 13 Ιουνίου 2002 καταβλήθηκε στην καταγγέλλουσα το ποσό των 1.999,40 ευρώ.

Σχετικά με τα έξοδα μεταφοράς, η Επιτροπή είχε επανεξετάσει το φάκελο και αποφάσισε να αποζημιώσει πλήρως την καταγγέλλουσα για ορισμένες από τις δαπάνες. Συνεπώς, στις 14 Ιουνίου 2002 καταβλήθηκε στην καταγγέλλουσα επιπλέον ποσό 509,74 ευρώ.

Οι παρατηρήσεις της καταγγέλλουσας

Στις παρατηρήσεις της, η καταγγέλλουσα επεσήμανε ότι μόλις στις 7 Ιουνίου 2002 πληροφορήθηκε ότι η Επιτροπή χρειαζόταν επιβεβαίωση από την τράπεζά της ότι της ανήκαν και οι δυο τραπεζικοί λογαριασμοί. Η επιβεβαίωση εστάλη από την τράπεζα με τηλεομοιοτυπία την ίδια ημέρα. Επιπλέον, η Επιτροπή είχε χάσει τον αρχικό λογαριασμό για τα έξοδα της κηδείας. Ωστόσο, η καταγγέλλουσα τόνισε ότι είχε περάσει σχεδόν ένας χρόνος από το θάνατο του υιού της, ότι ήθελε να τα ξεχάσει όλα και ότι δεν επιθυμούσε να προβάλλει νέους ισχυρισμούς. Έτσι, τόνισε ότι για την ίδια το θέμα θεωρούνταν λήξαν και ευχαρίστησε το Διαμεσολαβητή για τη συνδρομή του.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Επιστροφή των οφειλόμενων στην καταγγέλλουσα δαπανών

1.1 Ο υιός της καταγγέλλουσας ήταν υπάλληλος της Επιτροπής και απεβίωσε ξαφνικά τον Νοέμβριο του 2001. Η καταγγέλλουσα ισχυρίστηκε ότι έξι μήνες μετά το θάνατό του, η Επιτροπή δεν της είχε ακόμη καταβάλει τις δαπάνες για την κηδεία ύψους 2833,13 ευρώ.

1.2 Η Επιτροπή έδωσε εξηγήσεις σχετικά με τις καθυστερήσεις και ενημέρωσε το Διαμεσολαβητή ότι στις 13 Ιουνίου 2002 είχε καταβάλει στην καταγγέλλουσα 1.999,40 ευρώ και στις 14 Ιουνίου 2002 ένα επιπλέον ποσό 509,74 ευρώ.

1.3 Ο Διαμεσολαβητής σημειώνει ότι η Επιτροπή κατέβαλε δύο φορές χρήματα την καταγγέλλουσα. Επιπλέον, η καταγγέλλουσα δήλωσε ότι θεωρεί το ζήτημα λήξαν και ευχαρίστησε το Διαμεσολαβητή για τη βοήθειά του. Συνεπώς, η υπόθεση φαίνεται να διευθετήθηκε.

2 Συμπέρασμα

Από τα σχόλια της Επιτροπής και τις παρατηρήσεις της καταγγέλλουσας φαίνεται ότι η Επιτροπή έλαβε μέτρα για τη διευθέτηση της υπόθεσης και συνεπώς ικανοποίησε την καταγγέλλουσα. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής περατώνει την εξέταση της υπόθεσης.

3.2.2 Το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΩΝ ΥΠΟΨΗΦΙΟΥ ΓΙΑ ΚΑΛΥΨΗ ΘΕΣΗΣ

*Απόφαση επί της
καταγγελίας
141/2002/JMA κατά του
Δικαστηρίου των
Ευρωπαϊκών
Κοινοτήτων*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Ο καταγγέλλων υπέβαλε αίτηση για τη θέση του Διευθυντή Μετάφρασης στο Δικαστήριο τον Απρίλιο του 2001. Ακολούθως, κλήθηκε για συνέντευξη τον Μάιο του 2001. Ένας υπάλληλος από τη διοίκηση του Δικαστηρίου ενημέρωσε τον καταγγέλλοντα τηλεφωνικά ότι το Δικαστήριο θα κάλυπτε όλα τα οδοιπορικά έξοδά του από τη Λιθουανία, όπου εργαζόταν για την αντιπροσωπεία της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Στο τέλος Μαΐου του 2001, ο καταγγέλλων υπέβαλε αίτημα στο Δικαστήριο για επιστροφή των εξόδων του, τα οποία ανήλθαν στο ποσό των 1.938,05 ευρώ.

Στο τέλος Αυγούστου του 2001 η σύζυγος του καταγγέλλοντος επικοινωνήσε με τις διοικητικές υπηρεσίες του Δικαστηρίου και πληροφορήθηκε ότι ο διευθυντής του τμήματος προσωπικού θα επέστρεφε από τις διακοπές του στις αρχές Σεπτεμβρίου οπότε και θα υπέγραφε την έγκριση πληρωμής.

Μην έχοντας λάβει απάντηση, ο καταγγέλλων επικοινωνήσε επανειλημμένα τον Οκτώβριο του 2001 μέσω τηλεομοιοτυπίας και ηλεκτρονικών μηνυμάτων με το Δικαστήριο ζητώντας την καταβολή των χρημάτων. Το Δικαστήριο ενημέρωσε με ηλεκτρονικό μήνυμα στις 8 Νοεμβρίου 2001 ότι τα χρήματα είχαν καταβληθεί. Λίγο αργότερα, ο καταγγέλλων εισέπραξε μέσω τραπεζής ποσό ύψους 512,59 ευρώ.

Καθώς η πληρωμή του Δικαστηρίου δεν κάλυπτε το σύνολο των οδοιπορικών του και εκκρεμούσε η διαφορά των 1.425,46 ευρώ, ο καταγγέλλων, με επιστολή του τον Δεκέμβριο του 2001, ζήτησε να του καταβληθεί το συνολικό ποσό. Το Δικαστήριο δεν απάντησε στην υπενθύμισή του αυτή.

Συνοπτικά, ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι το Δικαστήριο δεν απάντησε στις επανειλημμένες οχλήσεις του και ζήτησε πλήρη επιστροφή των οδοιπορικών που σχετίζονταν με την αίτησή του για κάλυψη θέσης στο Δικαστήριο.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου

Στη γνώμη του, το Δικαστήριο εξήγησε ότι ο καταγγέλλων είχε υποβάλει αίτηση επιστροφής για το ποσό των 1.938,05 ευρώ, το οποίο υπερέβαινε το μέγιστο επιτρεπόμενο ύψος βάσει του κανονισμού του Δικαστηρίου σχετικά με την επιστροφή των οδοιπορικών εξόδων στα οποία υποβάλλονται οι υποψήφιοι. Το Δικαστήριο επεσήμανε ότι αντίγραφο του κανονισμού αποστέλλεται, κατ' αρχήν, σε όλους τους υποψηφίους που καλούνται για συνέντευξη. Βάσει του κανονισμού, το Δικαστήριο κατέβαλε το μέγιστο προβλεπόμενο ποσό, δηλαδή 516,09 ευρώ.

Έπειτα από επανεξέταση του φακέλου, η διοίκηση του Δικαστηρίου διαπίστωσε ότι ήταν πιθανό να μην είχε αποσταλεί στον καταγγέλλοντα αντίγραφο του κανονισμού και ζήτησε τη γνώμη του νομικού συμβούλου του Δικαστηρίου για διοικητικά θέματα σχετικά με το αν θα μπορούσε στην περίπτωση αυτή να καταβληθεί το οφειλόμενο ποσό.

Σύμφωνα με τις υποδείξεις του νομικού συμβούλου, το Δικαστήριο αποφάσισε να καταβάλει το οφειλόμενο ποσό στον καταγγέλλοντα. Η εξόφληση έγινε τον Ιούλιο του 2002. Το Δικαστήριο ανέφερε επίσης ότι ο Διευθυντής Προσωπικού και Οικονομικών του απηύθυνε επιστολή στον καταγγέλλοντα με την οποία τον ενημέρωνε για την απόφαση αυτή και εξέφραζε τη συγγνώμη του.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντος

Ο καταγγέλλων επιβεβαίωσε ότι το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο είχε καταβάλει το οφειλόμενο ποσό. Εξέφρασε την ευγνωμοσύνη του στο Διαμεσολαβητή για την επιτυχή έκβαση της καταγγελίας του και πρόσθεσε ότι, χωρίς την επέμβαση του Διαμεσολαβητή, τα δικαιώματά του δεν θα είχαν γίνει σεβαστά.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

Με βάση τα στοιχεία που προσκόμισε ο καταγγέλλων και τις παρατηρήσεις του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου, συνάγεται ότι το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο προέβη σε ενέργειες για τη διευθέτηση του ζητήματος κατά τρόπο ικανοποιητικό για τον καταγγέλλοντα. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

3.3 ΦΙΛΙΚΟΙ ΔΙΑΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ ΠΟΥ ΕΠΙΤΕΥΧΘΗΚΑΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ

3.3.1 Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΟΣ ΑΝΤΑΠΑΝΤΗΣΗΣ ΣΕ ΕΚΘΕΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΩΝ ΕΜΠΕΙΡΟΓΝΩ- ΜΟΝΩΝ

*Απόφαση επί της
καταγγελίας
375/2001/IJH κατά του
Ευρωπαϊκού
Κοινοβουλίου*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Ο καταγγέλλων υπηρέτησε ως Γενικός Διευθυντής της ΓΔ XXIII (Επιχειρηματική Πολιτική, Εμπόριο, Τουρισμός και Κοινωνική Οικονομία) της Επιτροπής. Υπέβαλε καταγγελία στο Διαμεσολαβητή κατά του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου τον Μάρτιο του 2001. Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, τα σχετικά γεγονότα έχουν ως εξής.

Το 1993 ο καταγγέλλων ξεκίνησε μια εσωτερική έρευνα, η οποία αφορούσε καταγγελίες διαφθοράς κατά του προϊσταμένου του τμήματος τουρισμού της ΓΔ XXIII, ο οποίος έκτοτε δικάστηκε και καταδικάστηκε για διαφθορά στη Γαλλία. Το πρόσωπο αυτό αποδύθηκε στη συνέχεια σε μια εκστρατεία παραπληροφόρησης κατά του καταγγέλλοντος. Στοιχεία της παραπληροφόρησης αυτής παρεισέφρησαν σε μια έκθεση (εισηγητής: R. WEMHEUER) η οποία εγκρίθηκε από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, χωρίς να ακουστεί η άποψη του καταγγέλλοντος. Μετά από ανταλλαγή αλληλογραφίας με το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, ο καταγγέλλων θεώρησε ότι το θέμα επιλύθηκε με ικανοποιητικό τρόπο από την τότε Πρόεδρο του Κοινοβουλίου. Ακολουθώντας, όμως, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο συνέστησε την Επιτροπή Ανεξάρτητων Εμπειρογνομόνων, η οποία εξέτασε μεταξύ άλλων, τη λεγόμενη «υπόθεση του τουρισμού». Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο δεν προσκόμισε στην Επιτροπή Ανεξάρτητων Εμπειρογνομόνων την αλληλογραφία του με τον καταγγέλλοντα σε σχέση με την έκθεση Wemheuer. Ως αποτέλεσμα, η Επιτροπή Ανεξάρτητων Εμπειρογνομόνων θεώρησε εσφαλμένα ότι κάποιες επικρίσεις που περιείχονταν στην έκθεση Wemheuer εναντίον του καταγγέλλοντος ήταν στοιχειοθετημένες και, στην έκθεσή της, κατηγόρησε τον καταγγέλλοντα για αμέλεια στην άσκηση των καθηκόντων του χωρίς προηγούμενος να έχει ακούσει την άποψή του.

Με βάση τα ανωτέρω, ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο:

- 1 αμέλησε να προσκομίσει στην Επιτροπή Ανεξάρτητων Εμπειρογνομόνων σχετικά με την υπόθεση στοιχεία, συγκεκριμένα την αλληλογραφία μεταξύ του καταγγέλλοντος και του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου σε σχέση με την έκθεση Wemheuer·
- 2 ευθύνεται για την καταπάτηση του θεμελιώδους δικαιώματός του να εκθέσει την άποψή του για την υπόθεση του τουρισμού.

Ο καταγγέλλων ζήτησε τη δημοσίευση επανόρθωσης από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ή, εναλλακτικά, τη δημοσίευση υπομνήματος ανταπάντησης τόσο εντύπως όσο και στην ιστοσελίδα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

Η ΕΡΕΥΝΑ**Η γνώμη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου**

Στη γνώμη του, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ανέφερε συνοπτικά τα εξής:

Η ίδια η Επιτροπή Ανεξάρτητων Εμπειρογνομόνων ήταν αποκλειστικά υπεύθυνη για την ερμηνεία της εντολής της και για τον τρόπο με τον οποίο συνήγαγε τα συμπεράσματά της. Συνεδρίαζε κεκλεισμένων των θυρών και επέμενε σταθερά στο απόρρητο των διαβουλεύσεών της ώστε να διασφαλίζεται η ανεξαρτησία της.

Η Πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου δεν μπορεί να γνωρίζει ούτε ποια έγγραφα εξέτασε η Επιτροπή Ανεξάρτητων Εμπειρογνομόνων, ούτε την προέλευσή τους, ούτε τις επαφές μεταξύ των εμπειρογνομόνων και τρίτων, ούτε τους λόγους και τις σκέψεις που ώθησαν την Επιτροπή να συναγάγει τα συμπεράσματα στα οποία κατέληξε.

Επομένως, η θεσμική θέση του Κοινοβουλίου δεν του επιτρέπει να απαντήσει σε επί της ουσίας ερωτήσεις σχετικά με τις μεθόδους εργασίας της Επιτροπής Ανεξάρτητων Εμπειρογνομόνων, τις πηγές και τον τρόπο αξιολόγησης των πληροφοριών της, την αξία των συμπερασμάτων της ή τον τρόπο με τον οποίο αυτά διατυπώθηκαν στην έκθεσή της. Συνεπώς, το Κοινοβούλιο δεν είναι αρμόδιο να απαντήσει στο ερώτημα αν η Επιτροπή Ανεξάρτητων Εμπειρογνομόνων σεβάστηκε τα θεμελιώδη δικαιώματα του καταγγέλλοντος.

Όσον αφορά στην παροχή πληροφοριών από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στην Επιτροπή Ανεξάρτητων Εμπειρογνομόνων, όλα τα στοιχεία που είχε στα χέρια της η Διοίκηση σε σχέση με την έκθεση Wemheuer για τον τουρισμό τέθηκαν στη διάθεση της Επιτροπής Ανεξάρτητων Εμπειρογνομόνων. Ωστόσο, το Κοινοβούλιο δεν μπορεί να γνωρίζει αν κάποιοι τρίτοι προσκόμισαν στοιχεία στην Επιτροπή, π.χ. αλληλογραφία μεταξύ βουλευτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του καταγγέλλοντος, ή άλλες πληροφορίες που έχει στη διάθεσή του κάποιος τρίτος.

Η Πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου ενημέρωσε τον πρόεδρο της Επιτροπής Ανεξάρτητων Εμπειρογνομόνων κ. MIDDELHOEK για τις επιστολές της προς τον καταγγέλλοντα, η πλειονότητα των οποίων συντάχθηκε μετά την ολοκλήρωση των εργασιών της Επιτροπής Ανεξάρτητων Εμπειρογνομόνων. Επίσης, ο Γενικός Γραμματέας του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου ανέλαβε την πρωτοβουλία να ζητήσει από τα πρόσωπα μέλη της Επιτροπής Ανεξάρτητων Εμπειρογνομόνων να επιχειρήσουν μια πρόσθετη ανάλυση των επιχειρημάτων και των εγγράφων που προσκομίστηκαν από τον καταγγέλλοντα. Το αίτημα αυτό δεν έγινε δεκτό με το σκεπτικό ότι η Επιτροπή Ανεξάρτητων Εμπειρογνομόνων δεν υπήρχε πλέον και ήταν, συνεπώς, αδύνατο να συνεδριάσει.

Όσον αφορά στην αξίωση του καταγγέλλοντος ότι το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο οφείλει να δημοσιεύσει απάντησή του στην ιστοσελίδα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, εφόσον το Κοινοβούλιο δεν φέρει καμία ευθύνη για την ουσία των εκθέσεων της Επιτροπής Ανεξάρτητων Εμπειρογνομόνων, δεν είναι υποχρεωμένο να δημοσιεύει την όποια και κάθε ένσταση στις δηλώσεις αυτές.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντος

Στις παρατηρήσεις του, ο καταγγέλλων ανέφερε συνοπτικά τα εξής:

Η γνώμη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου δεν αναφέρθηκε στο βασικό ζήτημα του κατά πόσο το Κοινοβούλιο είχε σεβαστεί τα θεμελιώδη δικαιώματα του καταγγέλλοντος. Το Κοινοβούλιο δεν μπορεί να αναθέτει τα καθήκοντά του σε σχέση με το σεβασμό των θεμελιωδών δικαιωμάτων σε ένα προσωρινό όργανο, που είναι υπόλογο μόνο στον εαυτό του.

Η καθορισμός της εντολής της Επιτροπής Ανεξάρτητων Εμπειρογνομόνων αποτελούσε αποκλειστική ευθύνη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Το Κοινοβούλιο ήταν αρμόδιο για τον έλεγχο των μεθόδων εργασίας της Επιτροπής Ανεξάρτητων Εμπειρογνομόνων, όπως προκύπτει από τους όρους της εντολής που εγκρίθηκαν από τη Διάσκεψη των Προέδρων των Πολιτικών Ομάδων στις 27 Ιανουαρίου 1999. Το γεγονός ότι ο Γενικός Γραμματέας του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου ανέλαβε την πρωτοβουλία που αναφέρεται στη γνώμη του Κοινοβουλίου αποδεικνύει την αρμοδιότητα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου επί του συγκεκριμένου θέματος.

Οι επιστολές του καταγγέλλοντος προς τον εισηγητή, τον πρόεδρο της αρμόδιας επιτροπής, τους προέδρους των πολιτικών ομάδων και την πρόεδρο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου έπρεπε να έχουν τεθεί στη διάθεση της Επιτροπής Ανεξάρ-

τητων Εμπειρογνομώνων. Οι επιστολές αυτές απευθύνονταν σε κατόχους επίσημων αξιωματών στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και, συνεπώς, δεν μπορούν να χαρακτηριστούν ως στοιχεία που έχει «προσωπικά στη διάθεσή του κάποιος τρίτος», ανεξάρτητα από το εάν η διοίκηση του Κοινοβουλίου τα είχε υπόψη της ή όχι.

Κατ' ιδία ομολογία, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο δεν διαβίβασε την αλληλογραφία του με τον καταγγέλλοντα στην Επιτροπή Ανεξάρτητων Εμπειρογνομώνων και επέδειξε αμέλεια όσον αφορά στον εποπτικό του ρόλο. Είναι, συνεπώς, επιβεβλημένο να υπάρξει επανόρθωση εν είδει επανεξέτασης των σχετικών χωρίων της έκθεσης της Επιτροπής Ανεξάρτητων Εμπειρογνομώνων. Εναλλακτικά, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο οφείλει επίσης να δημοσιεύσει τις απαντήσεις του καταγγέλλοντος στην πρώτη έκθεση της Επιτροπής Ανεξάρτητων Εμπειρογνομώνων.

Ο καταγγέλλων ολοκλήρωσε τις παρατηρήσεις του διερωτώμενος μήπως ο λαβύρινθος των αμοιβαία περιοριστικών επιχειρημάτων περί αρμοδιότητας δημιουργεί στον πολίτη συναισθήματα ανάλογα με αυτά του Γιόζεφ Κ. στη *Δίκη* του Κάφκα.

ΟΙ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΕΣ ΤΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ ΓΙΑ ΕΠΙΤΕΝΞΗ ΦΙΛΙΚΟΥ ΔΙΑΚΑΝΟΝΙΣΜΟΥ

Μετά από προσεκτική εξέταση της γνώμης και των παρατηρήσεων, ο Διαμεσολαβητής κρίνει ότι μπορούσε να στοιχειοθετηθεί κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Σύμφωνα με το άρθρο 3 παράγραφος 5 του Καθεστώτος²⁴, απευθύνθηκε ακολούθως στην Πρόεδρο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου προτείνοντας φιλικό διακανονισμό με βάση την ακόλουθη ανάλυση των διαφιλονικούμενων θεμάτων μεταξύ του καταγγέλλοντος και του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

1 Ο ισχυρισμός περί αμέλειας

1.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο εξ αμελείας δεν προσκόμισε στην Επιτροπή Ανεξάρτητων Εμπειρογνομώνων στοιχεία που αφορούσαν την αλληλογραφία του με αξιωματούχους του Κοινοβουλίου σε σχέση με την έκθεση Wemheuer για τον τουρισμό. Προς αποφυγή αμφιβολιών, ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι δεν κατανοεί γιατί ο καταγγέλλων υποστηρίζει ότι για την παράλειψη αυτή πρέπει να επιρριφθούν ευθύνες σε συγκεκριμένο άτομο ή άτομα.

1.2 Στη γνώμη του, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ανέφερε ότι όλα τα στοιχεία που κατείχε η διοίκηση σε σχέση με την έκθεση Wemheuer τέθηκαν στη διάθεση της Επιτροπής Ανεξάρτητων Εμπειρογνομώνων. Ωστόσο, το Κοινοβούλιο δήλωσε ότι δεν μπορεί να γνωρίζει αν κάποιοι τρίτοι προσκόμισαν στοιχεία στην Επιτροπή, π.χ. αλληλογραφία μεταξύ βουλευτών του ΕΚ και του καταγγέλλοντος, ή άλλες πληροφορίες που έχει προσωπικά στη διάθεσή του κάποιος τρίτος.

1.3 Στις παρατηρήσεις του, ο καταγγέλλων επισημαίνει ότι οι επιστολές του απευθύνονταν σε αξιωματούχους του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και, συνεπώς, δεν μπορούν να χαρακτηριστούν ως στοιχεία που έχει «προσωπικά στη διάθεσή του κάποιος τρίτος», ανεξάρτητα από το εάν η διοίκηση του Κοινοβουλίου τα είχε υπόψη της ή όχι.

1.4 Ο Διαμεσολαβητής κρίνει ότι ήταν καθήκον του Κοινοβουλίου ως θεσμικού οργάνου να προβεί στις ενδεδειγμένες διορθωτικές ενέργειες, στο πλαίσιο της δικαιοδοσίας του, μόλις έγινε γνωστό ότι συναφείς πληροφορίες και έγγραφα που είχαν περιέλθει στην κατοχή αξιωματούχων του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου υπό την επίσημη ιδιότητά τους δεν είχαν γνωστοποιηθεί στην Επιτροπή Ανεξάρτητων Εμπει-

²⁴ «Στο μέτρο του δυνατού, ο Διαμεσολαβητής αναζητεί, από κοινού με το ενδιαφερόμενο θεσμικό όργανο ή οργανισμό, λύση ικανή να εξαλείψει τις περιπτώσεις κακής διοικήσεως και να ικανοποιήσει τον καταγγέλλοντα».

ρογνωμόνων. Το κατά πόσο το Κοινοβούλιο συμμορφώθηκε με την υποχρέωση αυτή εξετάζεται παρακάτω.

2 Ο ισχυρισμός περί καταπάτησης του θεμελιώδους δικαιώματος ακρόασης του καταγγέλλοντος

2.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ευθύνεται για την καταπάτηση του θεμελιώδους δικαιώματος ακρόασής του στην υπόθεση του τουρισμού. Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, η παράλειψη του Κοινοβουλίου να προσκομίσει στην Επιτροπή Ανεξάρτητων Εμπειρογγνωμόνων την αλληλογραφία μεταξύ του καταγγέλλοντος και αξιωματούχων του Κοινοβουλίου με θέμα την έκθεση Wemheuer είχε ως αποτέλεσμα να θεωρήσει εσφαλμένα η εν λόγω επιτροπή ότι κάποιες επικρίσεις που περιέχονταν στην έκθεση Wemheuer εναντίον του καταγγέλλοντος ήταν στοιχειοθετημένες. Έτσι, στην έκθεσή της, η Επιτροπή Ανεξάρτητων Εμπειρογγνωμόνων κατηγόρησε τον καταγγέλλοντα για αμέλεια στην άσκηση των καθηκόντων του χωρίς προηγουμένως να τον έχει ακούσει. Ο καταγγέλλων ζητούσε τώρα τη δημοσίευση επανόρθωσης από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ή, εναλλακτικά, τη δημοσίευση υπομνήματος ανταπάντησής του.

2.2 Στη γνώμη του, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο υποστήριξε ότι η Επιτροπή Ανεξάρτητων Εμπειρογγνωμόνων ήταν αποκλειστικά υπεύθυνη για την ερμηνεία της εντολής της και για τον τρόπο με τον οποίο συνήγαγε τα συμπεράσματά της. Σύμφωνα με τη γνώμη, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο δεν μπορεί να γνωρίζει ούτε ποια έγγραφα εξέτασε η Επιτροπή Ανεξάρτητων Εμπειρογγνωμόνων, ούτε τις πηγές της, ούτε τις επαφές μεταξύ των εμπειρογγνωμόνων και τρίτων μερών, ούτε τους λόγους και τις σκέψεις που ώθησαν την Επιτροπή να συναγάγει τα συμπεράσματα στα οποία κατέληξε. Ως εκ τούτου, το Κοινοβούλιο δεν είναι αρμόδιο να απαντήσει στο ερώτημα αν η Επιτροπή Ανεξάρτητων Εμπειρογγνωμόνων σεβάστηκε τα θεμελιώδη δικαιώματα του καταγγέλλοντος.

2.3 Ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο δεν έδωσε ικανοποιητική απάντηση στο ερώτημα που αφορούσε τη δική του ευθύνη για τη διασφάλιση του σεβασμού των θεμελιωδών δικαιωμάτων του καταγγέλλοντος.

2.4 Το πόρισμα του Διαμεσολαβητή στην ανωτέρω παράγραφο 1.4 είναι ότι ήταν καθήκον του Κοινοβουλίου ως θεσμικού οργάνου να προβεί στις ενδεδειγμένες διορθωτικές ενέργειες, στο πλαίσιο της δικαιοδοσίας του, μόλις έγινε γνωστό ότι συναφείς πληροφορίες και έγγραφα που είχαν περιέλθει στην κατοχή αξιωματούχων του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου υπό αυτή την ιδιότητά τους δεν είχαν γνωστοποιηθεί στην Επιτροπή Ανεξάρτητων Εμπειρογγνωμόνων.

2.5 Σύμφωνα με το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, ο Γενικός Γραμματέας του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου ανέλαβε την πρωτοβουλία να ζητήσει από τα πρώην μέλη της Επιτροπής Ανεξάρτητων Εμπειρογγνωμόνων να επιχειρήσουν μια πρόσθετη ανάλυση των επιχειρημάτων και των εγγράφων που προσκομίστηκαν από τον καταγγέλλοντα. Το αίτημα αυτό δεν έγινε δεκτό με το σκεπτικό ότι η Επιτροπή Ανεξάρτητων Εμπειρογγνωμόνων δεν υπήρχε πλέον και ήταν, συνεπώς, αδύνατο να συνεδριάσει.

2.6 Ο Διαμεσολαβητής κρίνει, συνεπώς, ότι το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο προσπάθησε να προβεί στις ενδεδειγμένες διορθωτικές ενέργειες. Ωστόσο, από τη στιγμή που η προσπάθεια απέτυχε, δεν θεωρεί ότι το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο απαλλάσσεται ως εξ αυτού από τη θεσμική υποχρέωσή του να αναλάβει διορθωτική δράση. Συνεπώς, το προσωρινό συμπέρασμα του Διαμεσολαβητή είναι ότι το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο οφείλει να προχωρήσει στη λήψη πρόσθετων μέτρων προκειμένου να εκπληρώσει τη θεσμική υποχρέωσή του για ανάληψη της ενδεδειγμένης διορθωτικής δράσης, στο πλαίσιο της δικαιοδοσίας του, και ότι η μη ανάληψη δράσης μπορεί να συνιστά κρούσμα κακής διοίκησης.

Η πρόταση για φιλικό διακανονισμό

Ο Διαμεσολαβητής ενημέρωσε την Πρόεδρο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου για τα ανωτέρω πορίσματα και υπενθύμισε ότι το Κοινοβούλιο έχει υποστηρίξει ότι, εφόσον δε δεν φέρει καμία ευθύνη για τις δηλώσεις που περιλαμβάνονται στις εκθέσεις της Επιτροπής Ανεξάρτητων Εμπειρογνομόνων, δεν είναι υποχρεωμένο να δημοσιεύει την όποια και κάθε ένσταση στις δηλώσεις αυτές. Ο Διαμεσολαβητής επισήμανε ότι η παρούσα υπόθεση δεν αφορά μια οποιαδήποτε ένσταση, αλλά την ένσταση ενός συγκεκριμένου ατόμου η άποψη του οποίου δεν ακούστηκε πριν δεχθεί δημόσια κριτική από την Επιτροπή Ανεξάρτητων Εμπειρογνομόνων, η οποία συνεχίζει να διατίθεται στην ιστοσελίδα του Κοινοβουλίου. Ο Διαμεσολαβητής εισηγήθηκε ότι μια ενδεδειγμένη διορθωτική δράση θα ήταν ενδεχομένως η δημοσίευση υπομνήματος ανταπάντησης του καταγγέλλοντος στην ιστοσελίδα του Κοινοβουλίου.

Η απάντηση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου

Απαντώντας στην πρόταση του Διαμεσολαβητή, η Πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου συμφώνησε, ως κίνηση καλής θέλησης προς τον καταγγέλλοντα, να συγκατατεθεί στη δημοσίευση των απαντήσεών του στο σχετικό κεφάλαιο της πρώτης έκθεσης της Επιτροπής Ανεξάρτητων Εμπειρογνομόνων στη σχετική σελίδα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στο διαδίκτυο και στις διάφορες γλωσσικές εκδοχές του. Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο δεν ανέλαβε τη μετάφραση των απαντήσεων του καταγγέλλοντος, αλλά τη δημοσίευση, στη μορφή που περιγράφηκε πιο πάνω, όλων των γλωσσικών εκδοχών που θα παράσχει ο ίδιος σε κατάλληλη μορφή.

Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο υπογράμμισε ότι η συναίνεση αυτή δίδεται με την επιφύλαξη της θέσης αρχής του Κοινοβουλίου ότι δεν μπορεί να θεωρείται υπεύθυνο για το περιεχόμενο των εκθέσεων της Επιτροπής Ανεξάρτητων Εμπειρογνομόνων ή για τον τρόπο με τον οποίο η Επιτροπή Ανεξάρτητων Εμπειρογνομόνων εκτελούσε το έργο της, τις πληροφορίες στις οποίες βάσιζε τα συμπεράσματά της ή τις σχέσεις της με πρόσωπα που εμπλέκονταν με βεβαιότητα ή ενδεχομένως με τις έρευνές της. Επιπλέον, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο τόνισε ότι δεν μπορεί να θεωρείται υποχρεωμένο να παρέχει «πίνακα ανακοινώσεων», ανοιχτό σε όλους, όπου θα δημοσιεύονται επιχειρήματα στα οποία δεν έχει συμμετοχή και την αξία των οποίων δεν μπορεί να εκτιμήσει. Η συγκατάθεση για τη δημοσίευση των απαντήσεων του καταγγέλλοντος δεν μπορεί να θεωρηθεί ως κάποιου είδους προηγούμενο για περαιτέρω δημοσίευση υλικού στην ιστοσελίδα του, είτε σε σχέση με την έκθεση της Επιτροπής Ανεξάρτητων Εμπειρογνομόνων είτε σε οποιοδήποτε άλλο πλαίσιο.

Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο πρότεινε να έλθει το ίδιο σε επαφή με τον καταγγέλλοντα μόλις λάβει διαβεβαίωση του Διαμεσολαβητή ότι μπορεί να προχωρήσει κατ' αυτό τον τρόπο.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντος

Ο καταγγέλλων επιβεβαίωσε με επιστολή του ότι ήταν σύμφωνος με τις ρυθμίσεις που εισηγείτο η απάντηση της Προέδρου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στην πρόταση του Διαμεσολαβητή για φιλικό διακανονισμό και ότι ανέμενε από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο να έλθει σε επαφή μαζί του προκειμένου να συζητήσουν την υλοποίηση του φιλικού διακανονισμού.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Οι ισχυρισμοί περί αμέλειας και καταπάτησης του θεμελιώδους δικαιώματος ακρόασης του καταγγέλλοντος

1.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ευθύνεται για την καταπάτηση του θεμελιώδους δικαιώματος ακρόασής του για την υπόθεση του τουρισμού. Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, η παράλειψη του Κοινοβουλίου να προσκομίσει στην Επιτροπή Ανεξάρτητων Εμπειρογνομόνων την αλληλογραφία μεταξύ του

καταγγέλλοντος και αξιωματούχων του Κοινοβουλίου με θέμα την έκθεση Wemheuer είχε ως αποτέλεσμα να θεωρήσει εσφαλμένα η εν λόγω Επιτροπή ότι κάποιες επικρίσεις που περιέχονταν στην έκθεση Wemheuer εναντίον του καταγγέλλοντος ήταν στοιχειοθετημένες. Έτσι, στην έκθεσή της, η Επιτροπή Ανεξάρτητων Εμπειρογνομόνων κατηγόρησε τον καταγγέλλοντα για αμέλεια στην άσκηση των καθηκόντων του χωρίς προηγουμένως να τον έχει ακούσει. Ο καταγγέλλων ζητούσε τώρα τη δημοσίευση επανόρθωσης από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ή, εναλλακτικά, τη δημοσίευση υπομνήματος ανταπάντησής του.

1.2 Ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι ήταν καθήκον του Κοινοβουλίου ως θεσμικού οργάνου να προβεί στις ενδεδειγμένες διορθωτικές ενέργειες, στο πλαίσιο της δικαιοδοσίας του, αφ' ης στιγμής έγινε γνωστό ότι συναφείς πληροφορίες και έγγραφα που είχαν περιέλθει στην κατοχή αξιωματούχων του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου υπό την ιδιότητά τους αυτή δεν είχαν γνωστοποιηθεί στην Επιτροπή Ανεξάρτητων Εμπειρογνομόνων. Ο Διαμεσολαβητής κρίνει επίσης ότι το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο προσπάθησε να προβεί στις ενδεδειγμένες διορθωτικές ενέργειες. Ωστόσο, από τη στιγμή που η προσπάθεια απέτυχε, δεν θεωρεί ότι το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο απαλλάσσεται ως εξ αυτού από τη θεσμική υποχρέωσή του να αναλάβει διορθωτική δράση. Συνεπώς, το προσωρινό συμπέρασμα του Διαμεσολαβητή ήταν ότι το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο όφειλε να προχωρήσει στη λήψη πρόσθετων μέτρων προκειμένου να εκπληρώσει τη θεσμική υποχρέωσή του για ανάληψη της ενδεδειγμένης διορθωτικής δράσης, στο πλαίσιο της δικαιοδοσίας του, και ότι η μη ανάληψη δράσης θα μπορούσε να συνιστά κρούσμα κακής διοίκησης. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής πρότεινε, εν είδει φιλικού διακανονισμού τη δημοσίευση υπομνήματος ανταπάντησης του καταγγέλλοντος στην ιστοσελίδα του Κοινοβουλίου.

1.3 Απαντώντας στην πρόταση του Διαμεσολαβητή, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, εμμένοντας στις θέσεις του επί της ουσίας, συμφώνησε, ως κίνηση καλής θέλησης προς τον καταγγέλλοντα, να συγκατατεθεί στη δημοσίευση των απαντήσεών του στο σχετικό κεφάλαιο της πρώτης έκθεσης της Επιτροπής Ανεξάρτητων Εμπειρογνομόνων μέσω υπερσυνδέσμου από τη σχετική σελίδα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στις διάφορες γλωσσικές εκδοχές. Ο καταγγέλλων επιβεβαίωσε την αποδοχή των ρυθμίσεων που εισηγήθηκε το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και ανέμενε από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο να έλθει σε επαφή μαζί του προκειμένου να συζητήσουν την υλοποίηση του φιλικού διακανονισμού.

2 Συμπέρασμα

Μετά την πρωτοβουλία του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή, φαίνεται ότι επιτεύχθηκε φιλικός διακανονισμός μεταξύ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του καταγγέλλοντος. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

3.3.2 Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΚΑΝΕΙ ΔΕΚΤΗ ΠΡΟΤΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ ΓΙΑ ΦΙΛΙΚΟ ΔΙΑΚΑΝΟΝΙΣΜΟ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΑΠΑΙΤΗΣΗ ΓΙΑ ΑΜΟΙΒΗ

Απόφαση επί της καταγγελίας 1230/2000/GG κατά της Ευρωπαϊκής Επιτροπής

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, βρετανό δημοσιογράφο που κατά το παρελθόν κατοικούσε και εργαζόταν στις Βρυξέλλες, τα γεγονότα που προηγήθηκαν της καταγγελίας του, η οποία υποβλήθηκε το Σεπτέμβριο 2000, είχαν ως εξής:

Τον Μάρτιο 1998, ο καταγγέλλων δέχθηκε τηλεφώνημα της κ. D., προϊσταμένης της Μονάδας D.3 στη Γενική Διεύθυνση (ΓΔ) V της Επιτροπής (νυν Γενική Διεύθυνση Απασχόλησης και Κοινωνικών Υποθέσεων) η οποία τον ρώτησε αν θα μπορούσε επειγόντως να επιμεληθεί το σχέδιο προσωρινής έκθεσης της λεγόμενης ομάδας υψηλού επιπέδου σχετικά με τις οικονομικές και κοινωνικές επιπτώσεις των αλλαγών στη βιομηχανία, γνωστής και ως «ομάδας Gyllenhammar»: Η κ. D. γνώριζε για τον καταγγέλλοντα από την κ. K., σύζυγο του καταγγέλλοντος, η οποία εκείνη την εποχή εργαζόταν ως επικουρική υπάλληλος στη μονάδα D.3. Διευκρίνισε ότι χρειαζόταν επειγόντως βοήθεια για τη βελτίωση του σχεδίου έκθεσης και προσέφερε στον καταγγέλλοντα αμοιβή ύψους 3.000 € για την εργασία αυτή. Ο καταγγέλλων έκανε δεκτή την προσφορά.

Η εργασία της επιμέλειας πραγματοποιήθηκε στη διάρκεια μιας περιόδου δύο περίπου εβδομάδων μέσω μιας επαναληπτικής διαδικασίας με τακτικές επαφές και ανταλλαγές ηλεκτρονικών μηνυμάτων μεταξύ του καταγγέλλοντος και της κ. D. Ολοκληρώθηκε στις αρχές Απριλίου 1998. Λόγω του επείγοντος της κατάστασης, η ΓΔ V δεν προέβη στη σύνταξη της σχετικής σύμβασης παρά μετά την ολοκλήρωση της εργασίας, τον Ιούνιο 1998. Η προφορικά συμφωνηθείσα αμοιβή των 3.000 € αναφερόταν στη σύμβαση με ημερομηνία 26 Ιουνίου 1998 (αριθ. 980114) και καταβλήθηκε στον καταγγέλλοντα.

Στο τέλος Σεπτεμβρίου 1998 η κ. D. επικοινωνήσε εκ νέου τηλεφωνικά με τον καταγγέλλοντα ζητώντας του να επιμεληθεί την τελική έκθεση της ομάδας Gyllenhammar. Η κ. D. εξήγησε ότι η κατάσταση ήταν εξίσου επείγουσα καθώς η έκθεση έπρεπε να υποβληθεί στο Ευρωπαϊκό Συμβούλιο που επρόκειτο να πραγματοποιηθεί τον Δεκέμβριο 1998 και έπρεπε να μεταφραστεί σε όλες τις κοινοτικές γλώσσες και να τυπωθεί αργά καιρό πριν από την εν λόγω σύνοδο. Η κ. D. συμφώνησε με τον καταγγέλλοντα ότι «θα ίσχυαν οι ίδιοι όροι» με την προσωρινή έκθεση, δηλαδή ότι θα ολοκλήρωνε γρήγορα την εργασία και ότι θα εισέπραττε για αυτό αμοιβή 3.000 €. Δεν υπήρξε άλλη συζήτηση σχετικά με την αμοιβή.

Ο καταγγέλλων συμφώνησε να αναλάβει την εργασία την οποία ολοκλήρωσε στα μέσα Οκτωβρίου 1998 μέσω της ίδιας επαναληπτικής διαδικασίας. Η τελική έκθεση της ομάδας Gyllenhammar δημοσιεύθηκε όπως έπρεπε και υποβλήθηκε στο Ευρωπαϊκό Συμβούλιο.

Με βάση την εμπειρία του από την προσωρινή έκθεση, ο καταγγέλλων υπέθεσε ότι θα συντασσόταν η σχετική σύμβαση και ότι σύντομα θα του καταβαλλόταν η αμοιβή. Ωστόσο, πέρασαν μήνες χωρίς να του σταλεί η σύμβαση και χωρίς καμία επικοινωνία από την πλευρά της Επιτροπής. Τελικά, στις 25 Σεπτεμβρίου 1999 ο καταγγέλλων απέστειλε τιμολόγιο για καταβολή 3000 € στην κ. Q., διευθύντρια της Διεύθυνσης Δ και εκτελούσα χρέη Αναπληρωτή Γενικού Διευθυντή της ΓΔ V.

Στις αρχές Νοεμβρίου 1999 (13 μήνες μετά την ολοκλήρωση της εργασίας), η Επιτροπή έστειλε στον καταγγέλλοντα σχέδιο σύμβασης (αριθ. VC/1999/0020) και επιστολή κοινοποίησης από τον κ. C., προϊστάμενο «συμβάσεων & επιδοτήσεων» στη ΓΔ V. Σύμφωνα με το σχέδιο σύμβασης, ο καταγγέλλων όφειλε να συντάξει «έκθεση σχετικά με τις οικονομικές και κοινωνικές επιπτώσεις των αλλαγών στη βιομηχανία» εντός δύο μηνών από την ημερομηνία έναρξης ισχύος της (ημερομηνία κοινοποίησης της υπογραφείσας σύμβασης από την Επιτροπή στον καταγγέλλοντα). Το σχέδιο σύμβασης προέβλεπε αμοιβή 2.000 €.

Λίγο μετά την παραλαβή του σχεδίου σύμβασης, ο καταγγέλλων επικοινωνήσε με την κ. D. επισημαίνοντας ότι η αμοιβή ήταν κατά 1.000 € μικρότερη και ζητώντας μια

εξήγηση. Η κ. D. είπε ότι θα εξετάζε το θέμα και θα επικοινωνούσε μαζί του. Όμως δεν του απάντησε ποτέ.

Στις 21 Δεκεμβρίου 1999, ο κ. C. έστειλε υπενθύμιση στον καταγγέλλοντα, ζητώντας του να υπογράψει και να επιστρέψει το σχέδιο σύμβασης εντός δέκα ημερολογιακών ημερών. Ο καταγγέλλων απάντησε στις 30 Δεκεμβρίου 1999, εξηγώντας τι είχε συμβεί και εκφράζοντας την έκπληξή του για την προθεσμία που είχε οριστεί. Στη συνέχεια επικοινωνήσε εκ νέου με την κ. D., η οποία δεν αρνήθηκε ότι είχε συμφωνηθεί αμοιβή ύψους 3.000 €. Η κ. D. είπε, ωστόσο, ότι το οικονομικό τμήμα της ΓΔ V είχε στο μεταξύ περικόψει την αμοιβή στα 2.000 € για δημοσιονομικούς λόγους και τον συμβούλευσε να συμβιβαστεί με το ποσό αυτό για να μη χάσει τελείως την πληρωμή. Κατόπιν τούτου, ο καταγγέλλων υπέγραψε απρόθυμα το σχέδιο σύμβασης στις 19 Ιανουαρίου 2000 και το επέστρεψε στην Επιτροπή. Στη συνοδευτική επιστολή του με ημερομηνία 20 Ιανουαρίου 2000, διατύπωσε τα εξής σχόλια: «Επιθυμώ, ωστόσο, να δηλώσω και πάλι ότι στην υπόθεση αυτή, η ΓΔ V παρέκκλινε μονομερώς από τους όρους που είχα συμφωνήσει με την κ. D., και τους οποίους η ίδια δεν αρνείται, συγκεκριμένα την αμοιβή ύψους 3.000 €. Ένας τέτοιος εμπαιγμός δεν προσθέτει τίποτε στην υπόληψη της Επιτροπής». Ο καταγγέλλων υπογράμμισε επίσης ότι ήταν απαράδεκτο εκ μέρους της Επιτροπής το γεγονός ότι άφησε να μεσολαβήσει ένας ολόκληρος χρόνος από την ολοκλήρωση της εργασίας έως την αποστολή της σύμβασης και ζητούσε να του καταβληθεί η αμοιβή χωρίς περαιτέρω καθυστέρηση. Στις 9 Φεβρουαρίου 2000 η Επιτροπή κοινοποίησε την υπογεγραμμένη σύμβαση στον καταγγέλλοντα.

Καθώς είχε ήδη υποβάλει τιμολόγιο, ο καταγγέλλων δεν έστειλε αμέσως άλλο τιμολόγιο. Στις 4 Απριλίου 2000 έστειλε ηλεκτρονικό μήνυμα στον κ. C. στο οποίο του υπενθύμιζε το προηγούμενο τιμολόγιο και ζητούσε να μάθει πότε θα πληρωνόταν. Εντός της ημέρας ο κ. C. απάντησε μέσω ηλεκτρονικού ταχυδρομείου στον καταγγέλλοντα ζητώντας του να υποβάλει ένα τελικό τιμολόγιο συνοδευόμενο από την τελική έκθεση, σύμφωνα με τις διατάξεις της σύμβασης. Ο καταγγέλλων απάντησε ότι είχε ήδη στείλει το τιμολόγιο τον Σεπτέμβριο 1999 και ότι είχε ολοκληρώσει την έκθεση που του ζητήθηκε να επεξεργαστεί τον Οκτώβριο 1998.

Στις 5 Απριλίου 2000, ο καταγγέλλων έλαβε ηλεκτρονικό μήνυμα από την κ. V., συνάδελφο του κ. C., η οποία τον ενημέρωνε ότι η τελική έκθεση δεν μπορούσε να έχει ημερομηνία 1998 τη στιγμή που η σύμβαση υπογράφηκε στις 31 Δεκεμβρίου 1999 και ότι η περίοδος εκτέλεσης είχε λήξει στις 29 Φεβρουαρίου 2000. Στην απάντησή του, ο καταγγέλλων επισήμανε ότι οι ημερομηνίες αυτές δεν ήταν ακριβείς και παρέθεσε και πάλι το ιστορικό της αιτιάσεώς του. Υπογράμμισε επίσης ότι δεν του είχε ζητηθεί να υποβάλει κάποια «έκθεση» αλλά ότι η εργασία του συνίστατο στην εισαγωγή εκτεταμένων αλλαγών στο χειρόγραφο που είχε συνταχθεί από τρίτο πρόσωπο για την Επιτροπή. Παρά ταύτα, ο καταγγέλλων υποσχέθηκε να στείλει νέο τιμολόγιο, πράγμα που έκανε την 1η Μαΐου 2000.

Καθώς δεν έλαβε καμιά πληρωμή, ο καταγγέλλων απευθύνθηκε στο Διαμεσολαβητή τον Σεπτέμβριο 2000. Ο καταγγέλλων τόνισε ότι δεν τον ικανοποιούσε πλέον η μειωμένη πληρωμή των 2.000 € αλλά απαιτούσε (1) πλήρη καταβολή της συμφωνηθείσας αμοιβής των 3.000 €, (2) καταβολή τόκου επί του ανωτέρω ποσού από την 25η Σεπτεμβρίου 1999 και (3) την επίσημη συγγνώμη της κ. D. και της κ. Q..

Ο καταγγέλλων διατύπωσε τους εξής ισχυρισμούς:

- (1) η Επιτροπή δεν του κατέβαλε τη συμφωνημένη αμοιβή των 3.000 €
- (2) η Επιτροπή προέβη σε μονομερή μείωση της αμοιβής που είχε συμφωνηθεί
- (3) η Επιτροπή δεν του έστειλε το σχέδιο σύμβασης παρά 13 ολόκληρους μήνες μετά την ολοκλήρωση της εργασίας του.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Στη γνώμη της, η Επιτροπή διατύπωσε τα εξής σχόλια:

Η Επιτροπή παρείχε διευκολύνσεις σε μια ομάδα εμπειρογνομόνων υψηλού επιπέδου η οποία συνήλθε για τη μελέτη των αλλαγών στη βιομηχανία και των κοινωνικών συνεπειών της. Πρόεδρος της ομάδας ήταν ο κ. P. Gyllenhammar και η σχετική έκθεση έγινε στη συνέχεια γνωστή ως «έκθεση Gyllenhammar». Η ομάδα συντάξε μια προσωρινή έκθεση, η οποία επρόκειτο να υποβληθεί στο Ευρωπαϊκό Συμβούλιο τον Ιούνιο 1998 στο Κάρντιφ. Ο πρόεδρος της ομάδας επιθυμούσε το κείμενο της έκθεσης να ρέει αβίαστα και για το σκοπό αυτό η σύνταξή του ανατέθηκε σε δημοσιογράφο. Ο καταγγέλλων ανέλαβε με σύμβαση να εκτελέσει τη συγκεκριμένη εργασία, η οποία συνίστατο στην παρακολούθηση των συνεδριάσεων της ομάδας εμπειρογνομόνων καθώς και στη σύνταξη του αγγλικού κειμένου της προσωρινής έκθεσης. Για την εργασία του εισέπραξε 3.000 € στις 6 Οκτωβρίου 1998. Ο καταγγέλλων δεν προσλήφθηκε για τη σύνταξη της τελικής έκθεσης. Επέφερε κάποιες μικροαλλαγές στο αγγλικό κείμενο παρόλο που η σύμβασή του δεν προέβλεπε κάτι τέτοιο, γεγονός που φαίνεται ότι δημιούργησε την παρεξήγηση.

Το 1999 επρόκειτο να συνταχθεί ένα άλλο έγγραφο με τίτλο «Έκθεση σχετικά με τις οικονομικές και κοινωνικές επιπτώσεις της αλλαγής στη βιομηχανία». Η έκθεση αυτή θα αποτελούσε μια επισκόπηση των αλλαγών στη βιομηχανία με βάση την τελική έκθεση Gyllenhammar. Ο καταγγέλλων επελέγη ως εμπειρογνώμονας για τη σύνταξή της λόγω προηγούμενης εμπειρίας του στο συγκεκριμένο τομέα (συμπεριλαμβανομένης της συμμετοχής του στη σύνταξη της προσωρινής έκθεσης Gyllenhammar) και της εμπειρίας του ως δημοσιογράφος. Η σύμβαση VC/1999/0020 που συντάχθηκε σχετικά όριζε δίμηνη περίοδο εκτέλεσης από τις 9 Φεβρουαρίου 2000. Η σχετική αμοιβή ορίστηκε με το σκεπτικό ότι, ως εμπειρογνώμονας στο συγκεκριμένο τομέα, και δεδομένου ότι θα βασιζόταν σε πολύ μεγάλο βαθμό σε δημοσιευμένη εργασία συμπεριλαμβανομένης της έκθεσης Gyllenhammar, μπορούσε να συντάξει την έκθεση μέσα σε λίγες εβδομάδες. Αυτό αντικατοπτριζόταν και στην περίοδο εκτέλεσης που ορίστηκε στους δύο μήνες. Επίσης, ορίστηκε αμοιβή ύψους 2.000 € καθώς δεν ήταν απαραίτητη η παρακολούθηση των συνεδριάσεων σε αντίθεση με την περίπτωση της προσωρινής έκθεσης Gyllenhammar.

Έως την ημερομηνία της σύνταξης της γνώμης, ο καταγγέλλων δεν είχε στείλει την έκθεση και, ως εκ τούτου, δεν ήταν δυνατό να του καταβληθεί το ποσό των 2.000 €. Τα τιμολόγια που είχε στείλει ο καταγγέλλων αφορούσαν εργασία που εκτελέστηκε το 1998 και όχι την έκθεση που οριζόταν στη σύμβαση.

Μεγάλη ήταν η σύγχυση που δημιουργήθηκε στις επαφές με τον καταγγέλλοντα. Του εξηγήθηκε επανειλημμένα, τόσο σε τηλεφωνικές συνομιλίες όσο και μέσω ηλεκτρονικού ταχυδρομείου, ότι η σύμβαση VC/1999/0020 είχε συνταχθεί για μια ξεχωριστή εργασία (η οποία εμπεριείχε την έκθεση Gyllenhammar αλλά όχι αυτούσια ως τελική έκθεση).

Παρόλο που δεν υπήρξε σύμβαση με τον καταγγέλλοντα, η Επιτροπή αξιοποίησε το τροποποιημένο αγγλικό κείμενο (με τον εντοπισμό αλλαγών). Έτσι, επιδιώκοντας να επιδείξει «καλή πίστη» στις σχέσεις της με τους συμβασιούχους και να πληρώσει «την αξία» της εργασίας από την οποία επωφελήθηκε, η Επιτροπή ήταν πρόθυμη να καταβάλει ένα χαριστικό ποσό ύψους 1.000 €.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντος

Στις παρατηρήσεις του, ο καταγγέλλων επέμεινε στην καταγγελία του και διατύπωσε μεταξύ άλλων τα εξής σχόλια:

Στη γνώμη της η Επιτροπή κατέφυγε σε σειρά αναληθειών και ισχυρισμών περί «σύγχυσης» και «παρεξήγησης». Όμως, δεν υπήρξε καμία παρεξήγηση μεταξύ του

καταγγέλλοντος και της κ. D.. Η συμφωνία τους σε σχέση με την τελική έκθεση ήταν απολύτως ξεκάθαρη, όπως υπήρξε και σε σχέση με την προσωρινή έκθεση.

Στο μεταξύ είχαν περιέλθει στην κατοχή του καταγγέλλοντος νέα στοιχεία. Τον Φεβρουάριο ή Μάρτιο 1999, η σύζυγός του ανέφερε στον κ. T., υπάλληλο της μονάδας D.3 με αρμοδιότητες επί δημοσιονομικών θεμάτων, ότι ο καταγγέλλων δεν είχε λάβει ακόμη τη σύμβαση για την εργασία που είχε εκτελέσει τον Οκτώβριο 1998. Κατόπιν τούτου, ο κ. T. επισκέφθηκε την κ. D. προκειμένου να ενημερωθεί για το τι έπρεπε να γίνει. Η κ. D. του ζήτησε να δεσμεύσει κονδύλιο ύψους 2000 € από τον προϋπολογισμό εν όψει της σύνταξης της σύμβασης. Η πληροφορία αυτή ερχόταν σε αντίφαση με τον ισχυρισμό της Επιτροπής ότι η σύμβαση είχε συνταχθεί για μελλοντική εργασία και όχι για να καλύψει την εργασία που είχε εκτελέσει ο καταγγέλλων τον Οκτώβριο 1998. Αποδείκνυε επίσης ότι η οδηγία για μείωση της αμοιβής του καταγγέλλοντος προήλθε από την ίδια την κ. D..

Ένας γάλλος, ο κ. B., είχε αναλάβει με σύμβαση να συντάξει τόσο την προσωρινή όσο και την τελική έκθεση της ομάδας Gyllenhammar. Όταν η κ. D. προσέγγισε αρχικά τον καταγγέλλοντα για να συνδράμει στην επιμέλεια της προσωρινής έκθεσης, του είπε ότι δεν ήταν ικανοποιημένη από την προσέγγιση του κ. B., ότι ήταν αναγκασμένη να αναθεωρήσει την έκθεση και ότι έργο του καταγγέλλοντος ήταν να διασφαλίσει ότι το τελικό αποτέλεσμα αυτής της διαδικασίας εκ νέου σύνταξης θα ήταν ένα κείμενο που θα έρεε αβίαστα στην αγγλική. Επρόκειτο αποκλειστικά για εργασία επιμέλειας. Ο καταγγέλλων δεν χρειάστηκε να παρακολουθήσει τις συνεδριάσεις της ομάδας καθώς εισηγητής ήταν ο κ. B.. Ωστόσο, μετά την υπόδειξη της κ. D. ότι θα ήταν χρήσιμο να πάρει μια «γεύση» των συζητήσεων, ο καταγγέλλων παρακολούθησε μια συνεδρίαση για ενενήντα περίπου λεπτά. Υπήρχε σαφής διαφορά μεταξύ σύνταξης και επιμέλειας. Ο καταγγέλλων δεν ισχυρίστηκε ποτέ ότι έχει συντάξει (δηλ. γράψει) κάποια από τις εκθέσεις: αυτό έγινε από τον κ. B. και, στη συνέχεια, από την κ. D. και την ομάδα της. Η εργασία του καταγγέλλοντος συνίστατο στην επιμέλειά τους με έξυπνο τρόπο ώστε να είναι κατανοητές στον μη ειδικό αναγνώστη και να ρέει αβίαστα στα αγγλικά.

Είναι αληθές ότι δεν υπήρχε γραπτή σύμβαση την εποχή που ο καταγγέλλων ασχολούνταν με την τελική έκθεση. Ωστόσο, αυτό οφειλόταν στο επείγον της κατάστασης, όπως είχε συμβεί και με την προσωρινή έκθεση. Η κ. D. και ο καταγγέλλων είχαν συμφωνήσει προφορικά σχετικά με την εργασία και την αμοιβή στη διάρκεια τηλεφωνικής συνομιλίας στο τέλος Σεπτεμβρίου 1998, όταν ζητήθηκε επείγοντως η βοήθεια του καταγγέλλοντος. Συνεπώς, η εργασία καλυπτόταν από εκείνη τη «συμφωνία κυρίων». Ο καταγγέλλων επισήμανε επίσης ότι θα ήταν εξαιρετικά ασύνηθες για τον ίδιο να έχει ασχοληθεί με την τελική έκθεση χωρίς αμοιβή.

Ο ισχυρισμός της Επιτροπής ότι η σύμβαση VC/1999/0020 αφορούσε μια μελλοντική έκθεση ήταν πολύ παράξενη εφόσον δεν είχε προηγηθεί συνεννόηση του καταγγέλλοντος με την κ. D. ή με οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο για την εκτέλεση ενός τέτοιου έργου. Επιπλέον, ο καταγγέλλων δεν ισχυρίστηκε ποτέ ότι είχε εμπειρία στις κοινωνικές υποθέσεις.

Η προσφορά μιας χαριστικής πληρωμής ύψους 1.000 € δεν υποκαθιστούσε την πληρωμή ολόκληρου του ποσού των 3.000 €. Συνεπώς, ο καταγγέλλων επέμεινε στην απαίτησή του για την καταβολή ολόκληρου του ποσού, δηλαδή 3.000 €, προσανυξημένου με τόκο από την 25η Σεπτεμβρίου 1999, ημερομηνία αποστολής του πρώτου τιμολογίου του.

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΕΡΕΥΝΕΣ

Βάσει της γνώμης της Επιτροπής και των σχετικών παρατηρήσεων του καταγγέλλοντος, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι χρειαζόταν περαιτέρω πληροφορίες για την έκδοση απόφασης επί της καταγγελίας. Έτσι, εξέτασε το φάκελο της Επιτροπής και άκουσε τη μαρτυρία της κ. D. και του κ. T.

Εξέταση του φακέλου

Ο φάκελος της Επιτροπής περιείχε μεταξύ άλλων τα εξής έγγραφα:

Οι «Σημειώσεις από τη συνεδρίαση» στις 22 και 23 Ιουνίου 1998 υπογραμμίζουν ότι η προθεσμία για την τελική έκθεση έληγε στις 16 Οκτωβρίου 1998 και προσθέτουν: «Πρέπει να αναζητηθεί επιμελητής (για να ξεκινήσει ήδη από τον Αύγουστο)».

Σε σημείωμα με ημερομηνία 3 Απριλίου 1998, η κ. D. ζήτησε να γίνει ανάληψη υποχρέωσης ύψους άνω των 3000 € για σύμβαση που επρόκειτο να συναφθεί με τον καταγγέλλοντα. Σύμφωνα με το συνοδευτικό σημείωμα που αιτιολογούσε την επιλογή του αναδόχου και περιέγραφε τις προς εκτέλεση εργασίες, η σχετική εργασία αφορούσε στη «*redaction*» («σύνταξη») της προσωρινής έκθεσης για τις 23 Απριλίου 1998. Ένα εσωτερικό σημείωμα με ημερομηνία 4 Μαΐου 1998 από τη ΓΔ XX (Δημοσιονομικός έλεγχος) προς τη ΓΔ αναφέρεται στην ημερομηνία αυτή και ζητά να μάθει τη σημασία της. Μια χειρόγραφη προσθήκη στο σημείωμα αυτό γράφει «να αλλάξει η ημερομηνία». Στις 22 Ιουλίου 1998, η ΓΔ V έλαβε το *τιμολόγιο του καταγγέλλοντος* για «εργασία επιμέλειας της έκθεσης της ομάδας υψηλού επιπέδου σχετικά με την αλλαγή στη βιομηχανία». Σε σημείωμα με ημερομηνία 24 Ιουλίου 1998, η κ. D. το επιβεβαίωσε αναφέροντας κατά λέξη ότι η εργασία εκτελέστηκε με ικανοποιητικό τρόπο.

Σε σημείωμα με ημερομηνία 14 Απριλίου 1999, η κ. Q. ζήτησε να γίνει ανάληψη υποχρέωσης ύψους άνω των 2000 € για σύμβαση παροχής υπηρεσιών που επρόκειτο να συναφθεί με τον καταγγέλλοντα. Σύμφωνα με το συνοδευτικό σημείωμα, ο καταγγέλλων επελέγη λόγω του επείγοντος της εργασίας, της εμπειρίας του καταγγέλλοντος και της άμεσης διαθεσιμότητάς του για την ανάληψη της εργασίας. Σε σημείωμα με ημερομηνία 4 Ιουνίου 1999, η υπηρεσία της ΓΔ V που είναι αρμόδια για τη διάθεση των πόρων ζήτησε από την κ. Q. να εξηγήσει γιατί η εν λόγω υπηρεσία μπορούσε να παρασχεθεί μόνο από τον καταγγέλλοντα. Στην απάντησή της με ημερομηνία 14 Ιουνίου 1999, η κ. Q. επισήμανε ότι ο καταγγέλλων είχε ήδη εκτελέσει κάποια εργασία σε σχέση με την ομάδα Gyllenhammar «σχετικά με τις οικονομικές και κοινωνικές επιπτώσεις της βιομηχανικής αλλαγής» και συνέχιζε ως εξής: «Il a donc une très bonne connaissance du dossier dont le rapport final doit être redigé et en plus il est disponible et capable de le remettre dans les plus brefs délais» («Διαθέτει συνεπώς πολύ καλή γνώση του φακέλου βάσει του οποίου πρέπει να συνταχθεί η τελική έκθεση και, επιπλέον είναι σε θέση να την υποβάλει το συντομότερο δυνατό»). Η κ. Q. επισήμαινε επίσης ότι η τιμή θεωρούνταν πολύ καλή, δεδομένου ότι η «*redaction du rapport intérimaire a été effectuée pour un montant de 3.000,00 euros*» («σύνταξη της προσωρινής έκθεσης πραγματοποιήθηκε για ποσό ύψους 3.000 € »).

Κατάθεση υπαλλήλων της Επιτροπής

Δύο υπάλληλοι της Επιτροπής, η κ. D. και ο κ. T., έδωσαν κατάθεση ως μάρτυρες στις υπηρεσίες του Διαμεσολαβητή.

ΟΙ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΕΣ ΤΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ ΓΙΑ ΕΠΙΤΕΥΞΗ ΦΙΛΙΚΟΥ ΔΙΑΚΑΝΟΝΙΣΜΟΥ

Η ανάλυση των επίμαχων θεμάτων από τον Διαμεσολαβητή

Μετά από προσεκτική εξέταση της γνώμης και των παρατηρήσεων, καθώς και των αποτελεσμάτων των περαιτέρω ερευνών, ο Διαμεσολαβητής δεν έμεινε ικανοποιημένος από την απάντηση της Επιτροπής στους ισχυρισμούς του καταγγέλλοντος.

Το εν λόγω προσωρινό συμπέρασμα τεκμηριώνεται ως εξής:

1 Τον Απρίλιο 1998 ο καταγγέλλων, βρετανός δημοσιογράφος, εκτέλεσε εργασία για λογαριασμό της Επιτροπής (σύμβαση αριθ. 980114) με αντικείμενο την προσωρινή έκθεση μιας ομάδας εμπειρογνομόνων υψηλού επιπέδου που συνήλθε για τη

μελέτη των αλλαγών στη βιομηχανία και των κοινωνικών επιπτώσεών τους (της λεγόμενης ομάδας Gyllenhammar) και εισέπραξε για την εργασία αυτή αμοιβή ύψους 3.000 €. Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι τον Σεπτέμβριο 1998 του ζητήθηκε να επιμεληθεί την τελική έκθεση της ίδιας ομάδας και ότι συμφώνησε προφορικά να το κάνει με τους ίδιους όρους όπως και στην προηγούμενη περίπτωση, δηλ. με αμοιβή ύψους 3.000 €. Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, η Επιτροπή δεν του κατέβαλε την αμοιβή αυτή, προέβη σε μονομερή μείωση της εν λόγω αμοιβής στα 2.000 € και δεν του έστειλε το σχέδιο σύμβασης παρά 13 ολόκληρους μήνες μετά την ολοκλήρωση της εργασίας του. Ο καταγγέλλων απαιτούσε (1) πλήρη καταβολή της συμφωνηθείσας αμοιβής των 3.000 €, (2) καταβολή τόκου επί του ανωτέρω ποσού από την 25η Σεπτεμβρίου 1999 και (3) την επίσημη συγγνώμη της κ. D. και της κ. Q..

2 Η Επιτροπή υποστήριξε ότι δεν υπήρχε σύμβαση για εργασία σε σχέση με την τελική έκθεση της ομάδας Gyllenhammar αλλά ότι ανατέθηκε στον καταγγέλλοντα, με σύμβαση που υπογράφηκε στις αρχές του 2000 (σύμβαση VC/1999/0020) και προέβλεπε αμοιβή 2.000 €, η σύνταξη «έκθεσης σχετικά με τις οικονομικές και κοινωνικές επιπτώσεις της βιομηχανικής αλλαγής». Σύμφωνα με την Επιτροπή, το ποσό αυτό δεν μπορούσε να καταβληθεί εφόσον ο καταγγέλλων δεν υπέβαλε την εν λόγω έκθεση. Καθώς όμως η Επιτροπή αξιοποίησε την εργασία του καταγγέλλοντος σε σχέση με την τελική έκθεση της ομάδας Gyllenhammar, ήταν πρόθυμη να καταβάλει ένα χαριστικό ποσό ύψους 1.000 €.

3 Στις παρατηρήσεις του ο καταγγέλλων επέκρινε με δριμύτητα τις απόψεις της Επιτροπής και υποστήριξε ότι υπήρξε τουλάχιστον μία «συμφωνία κυρίων» βάσει της οποίας επρόκειτο να ασχοληθεί με την τελική έκθεση της ομάδας Gyllenhammar.

4 Ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι ήταν σκόπιμο να εξεταστούν συνολικά οι ισχυρισμοί του καταγγέλλοντος, δεδομένου ότι βασίζονταν στην ίδια παραδοχή, συγκεκριμένα ότι τον Σεπτέμβριο 1998 η Επιτροπή ζήτησε από τον καταγγέλλοντα να επιμεληθεί την τελική έκθεση και ότι είχε τότε συμφωνηθεί ότι ο τελευταίος θα εισέπραττε για την εργασία αυτή αμοιβή ύψους 3.000 €.

5 Ο Διαμεσολαβητής επισήμανε ότι η Επιτροπή δεν αμφισβήτησε το γεγονός ότι η επιμέλεια της τελικής έκθεσης Gyllenhammar είχε γίνει από τον καταγγέλλοντα. Ο καταγγέλλων προσκόμισε συν τοις άλλοις αποδεικτικά στοιχεία για την τεκμηρίωση του γεγονότος αυτού. Ήταν επίσης βέβαιο ότι η εργασία του είχε εκτελεστεί εν γνώσει και με την έγκριση της Επιτροπής. Στην κατάθεσή της η κ. D., επικεφαλής της αρμόδιας για την έκθεση μονάδας της Επιτροπής, επιβεβαίωσε ότι το σχέδιο της τελικής έκθεσης είχε διαβιβαστεί στον καταγγέλλοντα ο οποίος το επιμελήθηκε και το επέστρεψε στην Επιτροπή. Τέτοιου είδους υπηρεσίες δεν παρέχονται συνήθως δωρεάν και κανένα στοιχείο δεν συνέτεινε ότι ο καταγγέλλων είχε την πρόθεση να εργαστεί χωρίς αμοιβή. Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι είχε συμφωνηθεί προφορικά μεταξύ του ιδίου και της κ. D. ότι θα εργαζόταν με τους ίδιους όρους που είχαν ισχύσει και για την προσωρινή έκθεση στο παρελθόν. Στην κατάθεσή της, η κ. D. παραδέχθηκε ότι ήταν «απολύτως πιθανό» να είχαν χρησιμοποιηθεί οι λέξεις «ίδιοι όροι» στην διάρκεια των συζητήσεων, όπως ισχυριζόταν ο καταγγέλλων. Επιβεβαίωσε επίσης ότι αντιλαμβανόταν τη διατύπωση αυτή ως αναφερόμενη στους όρους της σύμβασης που αφορούσε την προσωρινή έκθεση (σύμβαση 980114). Υπό τις συνθήκες αυτές, έμοιαζε βάσιμος ο ισχυρισμός του καταγγέλλοντος ότι προσφέρθηκε να εκτελέσει την εργασία με τους ίδιους όρους που είχαν ισχύσει και στην προηγούμενη εργασία, δηλαδή για αμοιβή 3.000 €, και ότι η κ. D. έκανε δεκτή την προσφορά. Ο ισχυρισμός της τελευταίας ότι ο καταγγέλλων εννοούσε με τις λέξεις αυτές ότι ήταν πρόθυμος να εκτελέσει την εργασία για την αμοιβή που είχε εισπράξει βάσει της σύμβασης 980114 (δηλαδή, ουσιαστικά, χωρίς αμοιβή) δεν ήταν πειστική. Αντιθέτως, όλα τα υπόλοιπα διαθέσιμα στοιχεία έδειχναν να επιβεβαιώνουν την εκδοχή του καταγγέλλοντος για τα γεγονότα.

6 Πρώτον, η ακολουθία των γεγονότων όπως την παρέθεσε ο καταγγέλλων συμφωνούσε με τα όσα ακολούθησαν, όπως παραδέχθηκε και η Επιτροπή, όσον

αφορά στην εργασία που εκτελέστηκε σε σχέση με την προσωρινή έκθεση. Λόγω του επείγοντος χαρακτήρα, δεν συντάχθηκε γραπτή σύμβαση πριν από την εκτέλεση της εργασίας για την προσωρινή έκθεση. Όμως στη συνέχεια συντάχθηκε και υπογράφηκε σχετική σύμβαση. Δεύτερον, με δεδομένο ότι η Επιτροπή έκρινε ότι έπρεπε να ζητηθούν οι υπηρεσίες ενός δημοσιογράφου για την επιμέλεια της προσωρινής έκθεσης, θα ήταν παράδοξο να μεριμνήσει λιγότερο για την τελική έκθεση που, σε τελική ανάλυση, επρόκειτο να υποβληθεί στο Ευρωπαϊκό Συμβούλιο. Στην κατάθεσή της η κ. D. επιβεβαίωσε ότι χρειάστηκε να γίνει επιμέλεια στο κείμενο της τελικής έκθεσης που είχε συνταχθεί από τον εισηγητή της ομάδας. Τρίτον, οι ίδιες οι σημειώσεις της συνάντησης της ομάδας Gyllenhammar της 22ας και 23ης Ιουνίου 1998 υπογράφιζαν ότι έπρεπε να αναζητηθεί επιμελητής για την τελική έκθεση. Τέταρτον, όλα τα διαθέσιμα στοιχεία συνέτειναν στο επίγον της κατάστασης, δεδομένου ότι ο εισηγητής είχε υποβάλει το σχέδιο τελικής έκθεσης (στο τέλος Σεπτεμβρίου 1998) λίγο πριν τη λήξη της προθεσμίας για τη συγκεκριμένη έκθεση (16 Οκτωβρίου 1998). Στην κατάθεσή της, η κ. D. επιβεβαίωσε ότι η έκθεση ήταν ένα από τα «βασικά θέματα» της μονάδας της την εποχή εκείνη. Ήταν, συνεπώς, εξαιρετικά απίθανο ο αρμόδιος υπάλληλος να εμπιστευθήκε την προς εκτέλεση εργασία στην καλή θέληση ενός τρίτου, που δεν ήταν καν κοινοτικός υπάλληλος, χωρίς συγκεκριμένες διευκρινίσεις σχετικά με τον τρόπο και τους όρους της εκτέλεσής της. Συνεπώς, το προσωρινό συμπέρασμα του Διαμεσολαβητή ήταν ότι η άποψη του καταγγέλλοντος ότι είχε υπάρξει συνεννόηση μεταξύ της κ. D. και του καταγγέλλοντος σύμφωνα με την οποία ο τελευταίος θα εκτελούσε εργασία σε σχέση με την τελική έκθεση για αμοιβή 3.000 € υποστηριζόταν από τα διαθέσιμα στοιχεία. Εάν υπήρξε παρεξήγηση όπως υποστήριζε η Επιτροπή, φαίνεται ότι δημιουργήθηκε εξ ολοκλήρου από την ίδια και δεν οφειλόταν σε υπαιτιότητα του καταγγέλλοντος.

7 Η Επιτροπή υποστήριξε, ωστόσο, ότι συνάφθηκε πράγματι σύμβαση (VC/1999/0020) με τον καταγγέλλοντα, η οποία όμως δεν αφορούσε την εργασία του σε σχέση με την τελική έκθεση της ομάδας Gyllenhammar αλλά τη σύνταξη ξεχωριστής έκθεσης.

8 Ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι υπήρχαν αρκετά στοιχεία που αντιστρατεύονταν την εκδοχή της Επιτροπής για τα γεγονότα. Πρώτον, δεν φαινόταν να δίδεται ικανοποιητική εξήγηση όσον αφορά στην ακριβή φύση της έκθεσης που υποτίθεται ότι έπρεπε να συντάξει ο καταγγέλλων βάσει της σύμβασης VC/1999/0020. Δεύτερον, και ως ένα βαθμό σχετικό με το πρώτο στοιχείο, δύσκολα αντιλαμβάνεται κανείς γιατί επελέγη ο καταγγέλλων για τη συγκεκριμένη εργασία. Ο καταγγέλλων υπογράμμισε ότι ήταν δημοσιογράφος χωρίς ιδιαίτερη εμπειρία στις κοινωνικές υποθέσεις. Τρίτον, αν αυτή η νέα έκθεση ήταν πράγματι απαραίτητη και αν είχε επείγοντα χαρακτήρα (όπως υποδείκνυαν τα έγγραφα στο φάκελο της Επιτροπής) είναι απορίας άξιο γιατί η Επιτροπή δεν προσπάθησε να πείσει τον καταγγέλλοντα να συντάξει την έκθεση που είχε, υποτίθεται, συμφωνήσει να συντάξει ή γιατί δεν κατήγγειλε τη σύμβαση και γιατί δεν επιδίωξε να αναθέσει σε κάποιον άλλο τη σύνταξή της. Τέταρτον, οι υπάλληλοι της Επιτροπής που κατέθεσαν στις υπηρεσίες του Διαμεσολαβητή επιβεβαίωσαν ότι τον Φεβρουάριο ή Μάρτιο 1999, η σύζυγος του καταγγέλλοντος είχε ζητήσει να ενημερωθεί σχετικά με τη σύμβαση που περίμενε να παραλάβει ο σύζυγός της για την εργασία του στην τελική έκθεση. Λίγο αργότερα, στις 14 Απριλίου 1999, οι υπηρεσίες της ΓΔ V ζήτησαν να γίνει ανάληψη υποχρέωσης άνω των 2.000 € για σύμβαση που επρόκειτο να συναφθεί με τον καταγγέλλοντα. Το περιεχόμενο του εσωτερικού σημειώματος που συντάχθηκε σχετικά από ή για την κ. Q. έδειχνε ότι η σύμβαση VC/1999/0020 προοριζόταν πράγματι για την κάλυψη της εργασίας του καταγγέλλοντος σε σχέση με την τελική έκθεση της ομάδας Gyllenhammar και όχι με μια νέα έκθεση. Ήταν αλήθεια ότι η τελική έκθεση της ομάδας Gyllenhammar είχε ήδη οριστικοποιηθεί προ πολλού όταν συντάχθηκε το σημείωμα αυτό. Υπενθυμίζεται, ωστόσο, ότι η σύμβαση 980114 που αφορούσε την εργασία στην προσωρινή έκθεση είχε επίσης συναφθεί αρκετούς μήνες μετά την ολοκλήρωση της εργασίας.

9 Τέλος, ο Διαμεσολαβητής επισήμανε ότι, σύμφωνα με τα στοιχεία που τέθηκαν στη διάθεσή του, ο καταγγέλλων υποστήριξε από την πρώτη στιγμή ότι η σύμβαση

VC/1999/0020 προοριζόταν για την εργασία του στην τελική έκθεση. Η επιστολή του καταγγέλλοντος στην Επιτροπή με ημερομηνία 20 Ιανουαρίου 2000 επαναλάμβανε την άποψη αυτή και εξέφραζε τη διαμαρτυρία του για αυτό που ο καταγγέλλων χαρακτήριζε μονομερή αλλαγή των όρων της σύμβασης από τη ΓΔ V. Με βάση τα ανωτέρω, ο Διαμεσολαβητής θεωρούσε ανεξήγητο το γεγονός ότι, παρ' όλα αυτά, η Επιτροπή δεν του απηύθυνε ποτέ επιστολή για να εξηγήσει τη θέση της. Ο ισχυρισμός της Επιτροπής ότι έδωσε τηλεφωνικώς τις εξηγήσεις αυτές δεν ήταν πειστικός, δεδομένου ότι καμία τέτοια συνομιλία δεν είχε καταγραφεί ενώ δεν υπήρχε αναφορά των εξηγήσεων αυτών σε καμία από τις επιστολές που ανταλλάγησαν μεταξύ της Επιτροπής και του καταγγέλλοντος.

10 Συνεπώς, το προσωρινό συμπέρασμα του Διαμεσολαβητή ήταν ότι η παράλειψη της Επιτροπής να καταβάλει στον καταγγέλλοντα το ποσό των 3000 € που φαίνεται ότι είχε συμφωνηθεί μεταξύ του καταγγέλλοντος και της κ. D. για την εργασία του στην τελική έκθεση της ομάδας Gyllenhammar μπορεί να συνιστά κρούσμα κακής διοίκησης.

Η δυνατότητα φιλικού διακανονισμού

Στις 15 Νοεμβρίου 2001, ο Διαμεσολαβητής υπέβαλε πρόταση φιλικού διακανονισμού στην Επιτροπή. Στην επιστολή του, ο Διαμεσολαβητής πρότεινε στην Επιτροπή να εξετάσει την καταβολή στον καταγγέλλοντα του ποσού των 3000 €, προσαυξημένου με τόκο από τις 25 Σεπτεμβρίου 1999.

Στην από 14ης Ιανουαρίου 2002 απάντησή της, η Επιτροπή ενημέρωσε το Διαμεσολαβητή ότι, παρά το γεγονός ότι η υπογραφείσα σύμβαση ανερχόταν μόνο σε 2.000 €, συμφωνούσε να δεχθεί την πρόταση του Διαμεσολαβητή και να καταβάλει στον καταγγέλλοντα το ποσό των 3.000 €, προσαυξημένο με τόκο από τις 25 Σεπτεμβρίου 1999.

Στις παρατηρήσεις που έστειλε στις 30 Ιανουαρίου 2002, ο καταγγέλλων δήλωσε στον Διαμεσολαβητή ότι ήταν ικανοποιημένος με την τελική έκβαση και τον ευχαρίστησε για τη συνδρομή του.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Μη καταβολή πληρωμής για εργασία που εκτελέστηκε από τον καταγγέλλοντα

1.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η Επιτροπή όφειλε να του καταβάλει το ποσό των 3.000 € έναντι εργασίας που εκτέλεσε για λογαριασμό της το 1998, προσαυξημένο με τόκο από την 25η Σεπτεμβρίου 1999. Ζήτησε επίσης την επίσημη συγγνώμη δύο υπαλλήλων της Επιτροπής.

1.2 Η Επιτροπή απέρριψε αρχικά την απαίτησή του αλλά προσφέρθηκε να καταβάλει στον καταγγέλλοντα μια χαριστική πληρωμή ύψους 1.000 €.

1.3 Στις 15 Νοεμβρίου 2001 ο Διαμεσολαβητής υπέβαλε πρόταση φιλικού διακανονισμού στην Επιτροπή. Στην επιστολή του, ο Διαμεσολαβητής πρότεινε στην Επιτροπή να εξετάσει την καταβολή στον καταγγέλλοντα του ποσού των 3.000 €, προσαυξημένου με τόκο από τις 25 Σεπτεμβρίου 1999.

1.4 Στις 14 Ιανουαρίου 2002 η Επιτροπή ενημέρωσε τον Διαμεσολαβητή ότι συμφωνούσε να δεχθεί την πρότασή του και να καταβάλει στον καταγγέλλοντα το ποσό των 3.000 €, προσαυξημένο με τόκο από τις 25 Σεπτεμβρίου 1999.

1.5 Ο καταγγέλλων ενημέρωσε τον Διαμεσολαβητή ότι ήταν ικανοποιημένος με την τελική έκβαση.

1.6 Με βάση τα σχόλια της Επιτροπής και τις παρατηρήσεις του καταγγέλλοντος συνάγεται ότι η Επιτροπή προέβη σε ενέργειες για τη διευθέτηση του ζητήματος κατά τρόπο ικανοποιητικό για τον καταγγέλλοντα.

2 Συμπέρασμα

Με βάση τις έρευνες του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή επί της καταγγελίας συνάγεται ότι η Επιτροπή προέβη σε ενέργειες για τη διευθέτηση του ζητήματος κατά τρόπο ικανοποιητικό για τον καταγγέλλοντα. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

Η ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΝΑΚΑΛΕΙ ΤΗΝ ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΗΣ ΓΙΑ ΜΕΙΩΣΗ ΤΟΥ ΠΟΣΟΥ ΧΡΗΜΑΤΙΚΗΣ ΣΥΝΕΙΣΦΟΡΑΣ

*Απόφαση επί της
καταγγελίας
300/2001/IP κατά της
Ευρωπαϊκής Επιτροπής*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Στις 19 Φεβρουαρίου 2001 ο καταγγέλλων υπέβαλε καταγγελία στον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή με την ιδιότητα του γενικού γραμματέα του συνδικάτου S.I.G.E.MA (*Sindacato della gente di mare*). Την 1η Οκτωβρίου 1997, το S.I.G.E.MA ανταποκρίθηκε στην πρόταση υποβολής προτάσεων που προκήρυξε η Επιτροπή για την εφαρμογή πρότυπου προγράμματος υπέρ της μικρής παράκτιας αλιείας και υπέρ των γυναικών των αλιέων της μικρής παράκτιας αλιείας²⁵. Στις 31 Μαρτίου 1998, η Επιτροπή ενημέρωσε το S.I.G.E.MA ότι η πρότασή του είχε γίνει αποδεκτή. Η μέγιστη χρηματική συνεισφορά της Επιτροπής επρόκειτο να ανέλθει στο ποσό των 125 901 ευρώ που αντιστοιχεί στο 75% του συνολικού επιλέξιμου κόστους, όπως αναφέρεται στην πρόταση που υποβλήθηκε στην Επιτροπή.

Στις 22 Οκτωβρίου 1998, ο καταγγέλλων ενημέρωσε τις υπηρεσίες της ΓΔ Αλιείας ότι δύο από τους 16 τεχνικούς εμπειρογνώμονες που είχαν ορισθεί, αναγκάστηκαν να αρνηθούν το διορισμό τους για προσωπικούς λόγους. Επρόκειτο να αντικατασταθούν από 13 επιπλέον εμπειρογνώμονες οι οποίοι θα δίδασκαν 200 από τις συνολικά 760 ώρες διδασκαλίας, χωρίς συνέπειες όσον αφορά το κόστος του σχεδίου. Στις 12 Δεκεμβρίου 1998, το S.I.G.E.MA υπέβαλε προσωρινή έκθεση στην Επιτροπή, η οποία κατέβαλε την πρώτη προκαταβολή στις αρχές Μαρτίου του 1999. Το σχέδιο ολοκληρώθηκε στα τέλη Μαρτίου του 1999, η δε τελική έκθεση υποβλήθηκε στις 27 Ιουλίου 1999, συνοδευόμενη από προσθήκη που υποβλήθηκε στις 26 Αυγούστου 1999. Στις 13 Δεκεμβρίου 1999, η Επιτροπή ενημέρωσε τον καταγγέλλοντα ότι δύο εκπρόσωποι της ΓΔ Αλιείας θα διενεργούσαν επιτόπου επιθεώρηση στις αρχές του 2000. Η εν λόγω επιθεώρηση διεξήχθη στις 17-18 Ιανουαρίου 2000. Στις 6 Μαρτίου 2000, η Επιτροπή ζήτησε από τον καταγγέλλοντα εξηγήσεις σχετικά με τον τρόπο υπολογισμού των αποδοχών 14 καθηγητών οι οποίοι αμείβονταν σε μηνιαία βάση (935 ευρώ μηνιαίως για 40 ώρες διδασκαλίας έκαστος και επί έξι μήνες), θεωρώντας ότι οι συγκεκριμένες αποδοχές ήταν εξαιρετικά υψηλές. Με επιστολή της 5ης Απριλίου 2000, ο καταγγέλλων επεσήμανε ότι κατά τον υπολογισμό των αποδοχών των καθηγητών οι οποίοι αμείβονται σε μηνιαία βάση, δεν είχε ληφθεί υπόψη μόνο ο αριθμός των ωρών διδασκαλίας έκαστου καθηγητή, αλλά επίσης και ο χρόνος προπαρασκευής, δηλαδή συνολικά 538 ώρες.

Στις 31 Μαΐου 2000, η Επιτροπή ενημέρωσε τον καταγγέλλοντα σχετικά με τα συμπεράσματά της μετά την τελική έκθεση και την επιτόπου επιθεώρηση στις 17-18 Ιανουαρίου 2000. Η Επιτροπή ανέφερε τα εξής:

(...) Όσον αφορά τις δαπάνες προσωπικού, θεωρούμε ότι αυτές είναι εξαιρετικά υψηλές και δεν είναι δυνατό να γίνουν αποδεκτές. Οι 14 καθηγητές με μηνιαίες αποδοχές παρέδωσαν μόλις 40 ώρες διδασκαλίας έκαστος σε διάστημα 6 μηνών. Εξ αυτού προκύπτει μια αντιμισθία 140,25 ευρώ/ώρα. (...) Δεν είναι δυνατόν να λάβουμε υπόψη (...) ότι το έργο των καθηγητών που αμείβονται σε μηνιαία βάση θα πρέπει να εξετασθεί συνολικά, συμπεριλαμβανομένης της προπαρασκευής και όχι σε ωριαία

²⁵ ΕΕ C-97 216/09 και C-97 216/10 της 17.07.1997

βάση, καθώς δεν υπάρχουν έγγραφα βάσει των οποίων αποδεικνύεται ο αριθμός των ωρών που αναλώνονται για προπαρασκευή. (...) Εάν εν τω μεταξύ δεν υποβάλετε νέες πληροφορίες, θα δρομολογήσουμε την τελική πληρωμή ποσού ύψους 6 643 ευρώ εντός 30 ημερών.

Με επιστολή της 20ής Ιουνίου 2000, ο καταγγέλλων τόνισε ότι το προπαρασκευαστικό έργο ήταν απαραίτητο, ιδίως για τη χάραξη της διδακτικής στρατηγικής και για την προετοιμασία του υλικού που επρόκειτο να διανεμηθεί σε όλους τους συμμετέχοντες. Επίσης, ο καταγγέλλων τόνισε ότι το σύνολο των ωρών εργασίας έκαστου καθηγητή τεκμηριώθηκε και αιτιολογήθηκε κατά τον δέοντα τρόπο, καθώς οι καθηγητές όφειλαν να υπογράφουν σε μητρώο. Το εν λόγω μητρώο επιδείχθηκε στους επιθεωρητές της Επιτροπής κατά την επιτόπου επίσκεψή τους στις 17-18 Ιανουαρίου 2000. Εκτός αυτού, ο καταγγέλλων τόνισε ότι δεν υπήρξε αντίδραση της Επιτροπής εντός 30 ημερών από την παραλαβή της τελικής έκθεσης, η οποία διαβιβάστηκε στις 27 Ιουλίου 1999, όπως προβλέπει το άρθρο 5 παράγραφος 1 στοιχείο β) του παραρτήματος 3 της δήλωσης.

Στις 20 Ιουλίου 2000, η Επιτροπή απέστειλε στον καταγγέλλοντα πρόταση συμβιβασμού προκειμένου να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης. Η Επιτροπή δήλωσε ότι ήταν πρόθυμη να χρηματοδοτήσει το 50% των ωρών εργασίας προπαρασκευής, δηλαδή 269 ώρες έναντι 62 ευρώ/ώρα.

Ο καταγγέλλων δεν αποδέχθηκε την πρόταση της Επιτροπής, και επειδή κρίθηκε ότι δεν ήταν δυνατή η επίτευξη συμβιβασμού της υπόθεσης, ο καταγγέλλων υπέβαλε καταγγελία στον Διαμεσολαβητή, στην οποία υποστήριξε τα ακόλουθα:

Το SI.GE.MA τήρησε τους σχετικούς κανόνες που αφορούν το σχέδιο και συμμορφώθηκε με το περιεχόμενο της δήλωσης, όπως εγκρίθηκε από την Επιτροπή. Το θεσμικό όργανο θα έπρεπε συνεπώς να επανεξετάσει την απόφασή του για μείωση του εγκριθέντος συνολικού ποσού χρηματικής εισφοράς υπέρ του SI.GE.MA.

Η γνώμη της Επιτροπής

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στην Επιτροπή προκειμένου να διατυπώσει τη γνώμη της. Στη γνώμη της, η Επιτροπή ανέφερε, συνοπτικά, τα εξής:

Σύμφωνα με τον προταθέντα προϋπολογισμό που είχε επισυναφθεί στην πρόταση που υπέβαλε το SI.GE.MA και εγκρίθηκε από την Επιτροπή, οι δαπάνες προσωπικού για όλες τις κατηγορίες αναφέρονταν σε μηνιαία βάση. Για τους 16 εμπειρογνώμονες προβλεπόταν ποσό 935 ευρώ/μήνα/εμπειρογνώμονα για διάστημα 6 μηνών.

Τον Μάρτιο του 1999, η Επιτροπή ζήτησε από το δικαιούχο να παράσχει εξηγήσεις σχετικά με τον τρόπο υπολογισμού των αποδοχών των εμπειρογνομόνων που αμείβονταν σε μηνιαία βάση, οι οποίες είχαν κριθεί εξαιρετικά υψηλές. Ωστόσο, ο καταγγέλλων δεν παρέσχε αξιόλογες πληροφορίες. Επίσης, κατά τη διάρκεια της επιτόπου επιθεώρησης η οποία διεξήχθη στις 17-18 Ιανουαρίου 2000 από δύο εκπροσώπους της ΓΔ Αλιείας, ο καταγγέλλων δεν ήταν σε θέση να εξηγήσει τον τρόπο υπολογισμού του κατ' αποκοπή ποσού των 5 610 ευρώ (935 ευρώ x 6 μήνες) για έκαστο από τους 14 εμπειρογνώμονες που αμείβονταν σε μηνιαία βάση. Για τον λόγο αυτό, η Επιτροπή απέστειλε δύο περαιτέρω επιστολές στις 6 και στις 23 Μαρτίου 2000 στον καταγγέλλοντα, ο οποίος απάντησε στις 20 Ιουνίου 2000. Ο καταγγέλλων εξήγησε ότι κατά τον υπολογισμό των αποδοχών των 14 εμπειρογνομόνων που αμείβονταν σε μηνιαία βάση, είχε επίσης συμπεριλάβει τον χρόνο προπαρασκευής, καταλήγοντας σε 538 ώρες.

Βάσει όλων των πληροφοριών που έλαβε από τον καταγγέλλοντα και εκείνων που διέθετε η Επιτροπή, το θεσμικό όργανο επεδίωξε την εξεύρεση συμβιβαστικής λύσεως και πρότεινε να χρηματοδοτήσει το 50% του προπαρασκευαστικού έργου, δηλαδή 269 ώρες με ωριαία αμοιβή 62 ευρώ.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντος

Στις παρατηρήσεις του σχετικά με τη γνώμη της Επιτροπής, ο καταγγέλλων επέμεινε κατά βάση στους αρχικούς ισχυρισμούς του.

Στις 11 Δεκεμβρίου 2001, ο καταγγέλλων διαβίβασε στο Διαμεσολαβητή ένα ακόμη έγγραφο ως αποδεικτικό στοιχείο προς υποστήριξη της καταγγελίας του. Το έγγραφο αυτό ήταν αντίγραφο του μητρώου, στο οποίο κάθε καθηγητής συμπλήρωνε την ημερομηνία, το όνομά του/της, την υπογραφή του/της, το διάστημα της δραστηριότητας και συνοπτική περιγραφή της δραστηριότητας που διεξήχθη στο πλαίσιο του προπαρασκευαστικού έργου.

ΟΙ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΕΣ ΤΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ ΓΙΑ ΕΠΙΤΕΥΞΗ ΦΙΛΙΚΟΥ ΔΙΑΚΑΝΟΝΙΣΜΟΥ

Ανάλυση των υπό αντιδικία θεμάτων από τον Διαμεσολαβητή

Ύστερα από προσεκτική εξέταση της γνώμης και των παρατηρήσεων, ο Διαμεσολαβητής δεν έμεινε ικανοποιημένος από την απάντηση της Επιτροπής στους ισχυρισμούς του καταγγέλλοντος.

Ο Διαμεσολαβητής χαιρέτισε τις προσπάθειες της Επιτροπής για τη διευθέτηση της υπόθεσης και την πρότασή της να πληρώσει το 50% του προπαρασκευαστικού έργου, δηλαδή 269 ώρες με ωριαία αμοιβή 62 ευρώ. Κατά την άποψή του, το γεγονός αυτό καταδεικνύει την αποδοχή εκ μέρους της Επιτροπής της αρχής ότι οι 14 καθηγητές είχαν διαθέσει χρόνο για προπαρασκευαστικό έργο. Ωστόσο, δεν ήταν σαφές γιατί η Επιτροπή δεν ήταν πρόθυμη να καταβάλει ολόκληρο το ποσό που είχε αρχικά εγκριθεί, καθώς φαίνεται ότι ο καταγγέλλων είχε παράσχει αποδεικτικά στοιχεία για 538 ώρες εργασίας.

Ο Διαμεσολαβητής θεώρησε ότι η άρνηση της Επιτροπής να πληρώσει το σύνολο των ωρών που διατέθηκαν για προπαρασκευαστικό έργο θα μπορούσε να στοιχειοθετήσει κρούσμα κακής διοίκησης.

Η δυνατότητα επίτευξης φιλικού διακανονισμού

Στις 28 Φεβρουαρίου 2002, ο Διαμεσολαβητής υπέβαλε πρόταση φιλικού διακανονισμού στην Επιτροπή. Στην επιστολή του, ο Διαμεσολαβητής κάλεσε την Επιτροπή να επανεξετάσει τη θέση της, δεχόμενη επίσης να πληρώσει τις υπόλοιπες ώρες προπαρασκευής, δηλαδή 269 ώρες εργασίας.

Στην απάντησή της στις 2 Μαΐου 2002, η Επιτροπή επεσήμανε ότι αντιμετώπισε πολλά προβλήματα που αφορούσαν την ποιότητα των πληροφοριών που παρασχέθηκαν από τον καταγγέλλοντα, καθώς και τις δυσκολίες συλλογής τους καθ' όλη τη διαδικασία. Η Επιτροπή τόνισε ότι αποσκοπούσε, εξ αρχής, να εφαρμόσει χρηστή δημοσιονομική διαχείριση και να διασφαλίσει την προστασία των οικονομικών συμφερόντων της Κοινότητας.

Επιπλέον, η Επιτροπή τόνισε ότι είχε ήδη καταθέσει πρόταση για τη διευθέτηση της υπόθεσης με τον καταγγέλλοντα. Ωστόσο, δήλωσε πρόθυμη να αποδεχθεί τις προτάσεις του Διαμεσολαβητή, προκειμένου να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης. Προτού προβεί στην προτεινόμενη πληρωμή, το θεσμικό όργανο απαίτησε την παροχή διαβεβαίωσης ότι όλοι οι εργαζόμενοι στο σχέδιο είχαν εξοφληθεί.

Στις 14 Μαΐου 2002 ο καταγγέλλων έκανε δεκτή την πρόταση της Επιτροπής. Επίσης, απέστειλε στο Διαμεσολαβητή ορισμένα έγγραφα, τα οποία, κατά την άποψή του, θα προσέφεραν στην Επιτροπή τις απαιτούμενες διαβεβαιώσεις και ζήτησε από τον Διαμεσολαβητή να τα διαβιβάσει στην Επιτροπή. Ο Διαμεσολαβητής απέστειλε τα έγγραφα στην Επιτροπή μαζί με την παρούσα απόφαση.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Η απόφαση της Επιτροπής να προβεί σε μείωση της χρηματικής συνεισφοράς

1.1 Το SI.GE.MA, γενικός γραμματέας του οποίου είναι ο καταγγέλλων, ανταποκρίθηκε στην πρόσκληση υποβολής προτάσεων που προκήρυξε η Επιτροπή για την εφαρμογή πρότυπου προγράμματος υπέρ της μικρής παράκτιας αλιείας και υπέρ των γυναικών των αλιέων της μικρής παράκτιας αλιείας²⁶. Το σχέδιο επελέγη και επρόκειτο να χρηματοδοτηθεί με ενίσχυση· η μέγιστη χρηματική συνεισφορά της Επιτροπής επρόκειτο να ανέλθει στο ποσό των 125 901 ευρώ που αντιστοιχεί στο 75% του συνολικού επιλέξιμου κόστους, όπως αναφέρεται στην πρόταση που υποβλήθηκε στο θεσμικό όργανο. Το σχέδιο εφαρμόστηκε σύμφωνα με το χρονοδιάγραμμα και ολοκληρώθηκε στα τέλη Μαρτίου του 1999. Στις 31 Μαΐου 2000, η Επιτροπή κοινοποίησε στον καταγγέλλοντα την απόφασή της να προβεί σε μείωση της αρχικά προβλεπόμενης χρηματικής συνεισφοράς. Το συνολικό επιλέξιμο κόστος του σχεδίου θα ανερχόταν σε 141 789 ευρώ που θα χρηματοδοτούνταν από την Επιτροπή σε ποσοστό 75%, ήτοι 106 341 ευρώ.

Στην καταγγελία του προς το Διαμεσολαβητή, ο καταγγέλλων τόνισε ότι το SI.GE.MA τήρησε τους σχετικούς κανόνες που αφορούν το σχέδιο και συμμορφώθηκε με το περιεχόμενο της δήλωσης, όπως εγκρίθηκε από την Επιτροπή. Ισχυρίστηκε ότι, για τον λόγο αυτό, το θεσμικό όργανο θα έπρεπε να επανεξετάσει την απόφασή του για μείωση του εγκριθέντος συνολικού ποσού χρηματικής εισφοράς υπέρ του SI.GE.MA.

1.2 Στη γνώμη της, η Επιτροπή τόνισε ότι η απόφασή της για μείωση του αρχικώς προβλεπόμενου ποσού ήταν απόλυτα αιτιολογημένη. Οι δαπάνες προσωπικού για τους εμπειρογνώμονες κρίθηκαν εξαιρετικά υψηλές, ενώ ο καταγγέλλων δεν ήταν σε θέση να εξηγήσει τον τρόπο υπολογισμού του κατ' αποκοπή ποσού των 5 610 ευρώ (935 ευρώ x 6 μήνες) για τους 14 εμπειρογνώμονες οι οποίοι αμείβονταν σε μηνιαία βάση.

1.3 Βάσει όλων των πληροφοριών που έλαβε από τον καταγγέλλοντα και εκείνων που διέθετε η Επιτροπή, το κοινοτικό όργανο επεδίωξε την εξεύρεση συμβιβαστικής λύσεως και πρότεινε να πληρώσει το 50% του προπαρασκευαστικού έργου, δηλαδή 269 ώρες με ωριαία αμοιβή 62 ευρώ.

1.4 Ο Διαμεσολαβητής χαιρέτισε τις προσπάθειες της Επιτροπής για τη διευθέτηση της υπόθεσης και την πρότασή της να πληρώσει το 50% του προπαρασκευαστικού έργου, δηλαδή 269 ώρες με ωριαία αμοιβή 62 ευρώ. Κατά την άποψή του, το γεγονός αυτό καταδεικνύει την αποδοχή εκ μέρους της Επιτροπής της αρχής ότι οι 14 καθηγητές είχαν διαθέσει χρόνο για προπαρασκευαστικό έργο. Ωστόσο, δεν ήταν σαφές γιατί η Επιτροπή δεν ήταν πρόθυμη να καταβάλει ολόκληρο το ποσό που είχε αρχικά εγκριθεί, καθώς φαίνεται ότι ο καταγγέλλων είχε παράσχει αποδεικτικά στοιχεία για 538 ώρες εργασίας.

Ο Διαμεσολαβητής θεώρησε ότι η άρνηση της Επιτροπής να πληρώσει το σύνολο των ωρών που διατέθηκαν για προπαρασκευαστικό έργο θα μπορούσε να στοιχειοθετήσει κρούσμα κακής διοίκησης.

1.5 Ο Διαμεσολαβητής, ως εκ τούτου, υπέβαλε πρόταση στην Επιτροπή για φιλικό διακανονισμό. Κάλεσε την Επιτροπή να επανεξετάσει τη θέση της, δεχόμενη να πληρώσει επίσης τις υπόλοιπες ώρες προπαρασκευής, δηλαδή 269 ώρες εργασίας.

1.6 Η Επιτροπή αποδέχθηκε την πρόταση του Διαμεσολαβητή, ο δε καταγγέλλων εξέφρασε την ικανοποίησή του για την έκβαση της έρευνας.

2 Συμπέρασμα

Ύστερα από την πρωτοβουλία του Διαμεσολαβητή, φαίνεται ότι επιτεύχθηκε συμφωνία για φιλικό διακανονισμό μεταξύ της Επιτροπής και του καταγγέλλοντος. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

ΜΕΤΑΤΡΟΠΗ ΔΑΝΕΙΟΥ ECIP ΣΕ ΕΠΙΧΟΡΗΓΗΣΗ

*Απόφαση επί της
καταγγελίας
1544/2001/IJH κατά της
Ευρωπαϊκής Επιτροπής*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Τον Οκτώβριο του 2001, η Διευθύντρια Οικονομικών της εταιρείας SRE υπέβαλε καταγγελία στο Διαμεσολαβητή κατά της Επιτροπής εξ ονόματος της SRE. Η καταγγελία αφορούσε ένα δάνειο στο πλαίσιο του χρηματοδοτικού μέσου «Διεθνείς Εταίροι Επενδύσεων ΕΚ» (ECIP) το οποίο χορηγήθηκε στην SRE το 1998. Σύμφωνα με την καταγγέλλουσα, τα γεγονότα έχουν ως εξής:

Το δάνειο ECIP χρηματοδοτήθηκε από την Επιτροπή και χορηγήθηκε στην καταγγέλλουσα μέσω χρηματοοικονομικού ενδιάμεσου οργανισμού, συγκεκριμένα της Τράπεζας Banque Paribas Luxembourg (Paribas). Σκοπός του δανείου ήταν η χρηματοδότηση μιας μελέτης σκοπιμότητας και ενός πιλοτικού έργου για την ίδρυση κοινοπραξίας με την Κίνα.

Τον Φεβρουάριο του 2000, η καταγγέλλουσα υπέβαλε αίτηση μετατροπής του δανείου σε επιχορήγηση σύμφωνα με τους όρους της συμφωνίας χρηματοδότησης και τους κανονισμούς που διέπουν το πρόγραμμα ECIP. Η αίτηση βασίστηκε στο κεντρικό πόρισμα της τελικής έκθεσης ότι η ίδρυση κοινοπραξίας δεν ήταν εφικτή.

Στις 27 Ιουλίου 2000, η μονάδα τεχνικής βοήθειας της Επιτροπής ενημέρωσε την καταγγέλλουσα ότι είχε εισηγηθεί την έγκριση της μετατροπής, αλλά δεν ελήφθη απόφαση λόγω της επιφύλαξης που εξέφρασε η οικονομική γραμματεία. Η μονάδα τεχνικής βοήθειας σύστησε στην καταγγέλλουσα να επικοινωνήσει με την οικονομική γραμματεία για περαιτέρω πληροφορίες. Η καταγγέλλουσα το έπραξε, αλλά ο αρμόδιος υπάλληλος αρνήθηκε να συζητήσει το θέμα και την παρέπεμψε στην Paribas. Η μόνη πληροφόρηση που η Paribas μπόρεσε να παράσχει στην καταγγέλλουσα ήταν ότι η Επιτροπή επιχειρούσε αναδιοργάνωση του προγράμματος ECIP.

Η καταγγέλλουσα έστειλε επιστολές στη μονάδα ECIP στη ΓΔ 1 (Εξωτερικές Σχέσεις) της Επιτροπής στις 10 Ιανουαρίου 2001 και στις 26 Φεβρουαρίου 2001, χωρίς όμως να λάβει απάντηση. Στις 10 Αυγούστου 2001, η Paribas ενημέρωσε την καταγγέλλουσα ότι η Επιτροπή αρνήθηκε να μετατρέψει το δάνειο σε επιχορήγηση και ότι η καταγγέλλουσα ήταν υποχρεωμένη, ως εκ τούτου, να επιστρέψει ποσό περίπου 200.000 ευρώ. Η αιτιολογία που δόθηκε ήταν ότι “οι όροι αναφοράς πληρούνταν στην τελική έκθεση, όμως οι λόγοι που παρατέθηκαν για το ανέφικτο της επένδυσης δεν μπορούν να γίνουν δεκτοί”.

Στην καταγγελία της προς το Διαμεσολαβητή, η καταγγέλλουσα υποστήριξε ότι η Επιτροπή ενήργησε αυθαίρετα και χωρίς να αιτιολογήσει επαρκώς την άρνησή της να δεχθεί την εισήγηση της μονάδας τεχνικής βοήθειας υπέρ της μετατροπής του δανείου ECIP σε επιχορήγηση.

Η καταγγέλλουσα υποστήριξε επίσης ότι σημειώθηκε άσκοπη καθυστέρηση και ότι παρατηρήθηκε έλλειμμα πληροφόρησης στη διαδικασία.

Η καταγγέλλουσα υποστήριξε ότι το δάνειο έπρεπε να μετατραπεί σε επιχορήγηση.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Στη γνώμη της, η Επιτροπή εξήγησε αρχικά την ανάπτυξη του προγράμματος ECIP. Η νομική βάση για τη διαχείριση από την Επιτροπή του χρηματοδοτικού μέσου ECIP έληξε στις 31 Δεκεμβρίου 1999. Στις 22 Δεκεμβρίου 1999, η Επιτροπή αποφάσισε να μην εισηγηθεί την παράτασή του, γεγονός που ισοδυναμούσε με απόφαση διακοπής του προγράμματος ECIP. Απουσία νομικής βάσης, και εκκρεμούσης της έγκρισης νέου κανονισμού ECIP, η αρχή προϋπολογισμού κατέθεσε τις πιστώσεις του 2000 σε ένα αποθεματικό, αποκλείοντας έτσι οποιαδήποτε νέα δέσμευση έως την έγκριση της νέας νομικής βάσης. Στις 31 Ιανουαρίου 2000, η Επιτροπή πρότεινε ένα νέο κανονισμό για τη χρηματοδότηση των διαχειριστικών δαπανών που σχετίζονται με τον τερματισμό και τη ρευστοποίηση των υφιστάμενων έργων ECIP. Σύμφωνα με συγκεκριμένη απαίτηση την οποία επέβαλε η Επιτροπή Προϋπολογισμών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, ο προϋπολογισμός του 2000 δεν προέβλεπε τη χρηματοδότηση νέων δράσεων ECIP. Συνεπώς, καμία δράση δεν ήταν δυνατό να αξιολογηθεί, να εγκριθεί ή να αποτελέσει αντικείμενο σύμβασης μετά την 31η Δεκεμβρίου 1999.

Όσον αφορά στην υπόθεση της καταγγέλλουσας, η γνώμη της Επιτροπής ήταν συνοπτικά η εξής:

Στις 20 Ιουνίου 1997, η SRE υπέβαλε αίτηση ECIP μέσω του χρηματοοικονομικού ενδιαμέσου οργανισμού Paribas. Η συμφωνία υπογράφηκε από την Paribas και την Επιτροπή στις 29 Απριλίου 1998, για συνολική συγχρηματοδότηση ύψους 234.474 ευρώ. Η Επιτροπή μεταβίβασε το προβλεπόμενο ποσό στην Paribas στο τέλος του 1998. Η Paribas κατέβαλε ακολούθως μια πρώτη δόση ύψους 117.237 ευρώ στην καταγγέλλουσα.

Τον Φεβρουάριο του 2000, η SRE υπέβαλε την τελική της έκθεση σχετικά με τη μελέτη σκοπιμότητας στην Paribas. Η έκθεση αυτή κατέληγε στο συμπέρασμα ότι δεν είχε καταστεί δυνατό να εντοπιστεί ένας επαρκώς αξιόπιστος εταίρος για την ίδρυση κοινοπραξίας. Καθώς η μελέτη σκοπιμότητας δεν απέφερε τα αναμενόμενα αποτελέσματα, το σχέδιο επένδυσης εγκαταλείφθηκε.

Στις 26 Απριλίου 2000, η Paribas διαβίβασε την τελική έκθεση στην Επιτροπή ενημερώνοντάς την ταυτόχρονα για το αίτημα της SRE περί μετατροπής του προκαταβληθέντος ποσού σε επιχορήγηση. Η διευθύνουσα επιτροπή του ECIP εξέτασε το εν λόγω αίτημα στις 11 Ιουλίου 2000, όταν η μονάδα τεχνικής βοήθειας εισηγήθηκε την έγκριση της μετατροπής σε επιχορήγηση. Ωστόσο, τα οικονομικά τμήματα της Επιτροπής εξέφρασαν μια γενική επιφύλαξη για τα προς μετατροπή ποσά.

Στις 19 Ιουλίου 2001, σε σημείωμα προς τα οικονομικά τμήματα της Επιτροπής, τα τεχνικά τμήματα απέρριψαν τη μετατροπή, με την αιτιολογία ότι οι λόγοι που παρέθεσε ο δικαιούχος σχετικά με την αδυναμία επένδυσης δεν μπορούσαν να γίνουν δεκτοί. Την ίδια περίπου περίοδο, έπειτα από οικονομική ανάλυση της τελικής έκθεσης της SRE, η Paribas κατέληξε ότι οι επιλέξιμες δαπάνες που πραγματοποιήθηκαν από τη SRE ανήλθαν σε 199.345 ευρώ. Με βάση την εκτίμηση αυτή, κατέβαλε το υπόλοιπο των 82.108 ευρώ στη SRE.

Μετά την απόρριψη του αιτήματος μετατροπής, τα τμήματα της Επιτροπής αποφάσισαν ότι έπρεπε να ζητηθεί η επιστροφή του προκαταβληθέντος ποσού (199.345 ευρώ) και ανακοίνωσαν την τεχνική εκκαθάριση της επιχείρησης.

Όσον αφορά στους ισχυρισμούς και την απαίτηση της καταγγέλλουσας, η Επιτροπή υποστήριξε ότι η εισηγήση της μονάδας τεχνικής βοήθειας δεν προκαταλαμβάνει την επίσημη έγκριση της προτεινόμενης μετατροπής από την Επιτροπή και δεν συνιστά δέσμευση εφόσον δεν ληφθεί και επικυρωθεί σχετική απόφαση με την υπογραφή τροπολογίας στη συμφωνία μεταξύ Επιτροπής και Paribas.

Η Επιτροπή ανέφερε επίσης ότι είχε επανεξετάσει την υπόθεση της καταγγέλλουσας και είχε επικοινωνήσει με την Paribas. Η τελευταία εξήγησε διεξοδικά στην Επιτροπή τους λόγους για τους οποίους ο τελικός δικαιούχος είχε αποφασίσει να μην προχωρήσει στην επένδυση. Στις 11 Δεκεμβρίου 2001 τα τεχνικά τμήματα επανεξέτασαν τη θέση τους και γνωμοδότησαν θετικά για τη μετατροπή σε επιχορήγηση. Η Επιτροπή απηύθυνε σχετική επιστολή στην Paribas με ημερομηνία 19 Δεκεμβρίου 2001.

Έπειτα από έλεγχο των επιλέξιμων δαπανών από τα οικονομικά τμήματα της Επιτροπής, το συνολικό ύψος της επιχορήγησης υπολογίστηκε σε 199.345 ευρώ, επιβεβαιώνοντας έτσι την εκτίμηση της Paribas. Τα οικονομικά τμήματα συνέταξαν πρόταση για τροπολογία της συγκεκριμένης συμφωνίας ώστε να μετατραπεί το προκαταβληθέν ποσό σε επιχορήγηση και να εκκαθαριστεί η επιχείρηση. Η επιστολή επρόκειτο να αποσταλεί λίαν συντόμως στην Paribas.

Τέλος, η Επιτροπή εξέφρασε τη λύπη της για την καθυστέρηση που σημειώθηκε μέχρι να δοθεί κάποια απάντηση από τις υπηρεσίες της στο αίτημα μετατροπής. Η καθυστέρηση οφείλεται εν μέρει στην πολυπλοκότητα των διαδικασιών που απαιτούνται για τη ρευστοποίηση του προγράμματος ECIP, γεγονός που οδήγησε στη συσσώρευση μεγάλου αριθμού δράσεων προς επεξεργασία και δεν επέτρεψε τη διεκπεραίωσή τους με τους ρυθμούς που θα επιθυμούσε η Επιτροπή. Επιπλέον, στη συγκεκριμένη αυτή υπόθεση υπήρξε επανεξέταση του θέματος, η οποία οδήγησε στη μερική ικανοποίηση της καταγγέλλουσας.

Οι παρατηρήσεις της καταγγέλλουσας

Στις παρατηρήσεις της σχετικά με τη γνώμη της Επιτροπής, η καταγγέλλουσα αναφέρθηκε σε πρόσφατη συζήτηση με την Paribas στην οποία η τελευταία εξέφρασε την εκτίμηση ότι οι πιθανότητες της καταγγέλλουσας να επιτύχει τη μετατροπή του δανείου σε επιχορήγηση ενδεχομένως να μην υπερβαίνουν το 80%. Η Paribas πίστευε επίσης ότι ήταν πιθανό να μεσολαβήσει μεγάλο διάστημα μέχρι να λάβουν την απαιτούμενη επιστολή από την Επιτροπή. Η καταγγέλλουσα ανέφερε ότι είχε αποκομίσει από την Paribas την εντύπωση ότι ήταν δύσκολο για την Επιτροπή να συντάξει την επιστολή λόγω συνθηκών που δεν είχαν καμία σχέση με την ουσία της υπόθεσης της καταγγέλλουσας.

Η καταγγέλλουσα δήλωσε ότι, μέχρι την οριστική διευθέτηση του θέματος, δεν μπορούσαν να γίνουν οι ζωτικές επενδύσεις κεφαλαίου που ήταν απαραίτητες για να διασφαλιστεί το μέλλον της επιχείρησής της. Η καταγγέλλουσα ζήτησε από το Διαμεσολαβητή να μην κλείσει το φάκελο της υπόθεσης μέχρι να λάβει από την Επιτροπή τη γραπτή επιβεβαίωση που είναι αναγκαία για τη ρύθμιση της υπόθεσης.

ΟΙ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΕΣ ΤΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ ΓΙΑ ΕΠΙΤΕΥΞΗ ΦΙΛΙΚΟΥ ΔΙΑΚΑΝΟΝΙΣΜΟΥ

Στις 28 Μαρτίου 2002 και στις 7 Μαΐου 2002, οι υπηρεσίες του Διαμεσολαβητή επικοινωνήσαν τηλεφωνικά με τη Γενική Γραμματεία της Επιτροπής προκειμένου να ενημερωθούν για την πρόοδο της υπόθεσης. Οι υπηρεσίες της Επιτροπής δεν ήταν σε θέση να ορίσουν κάποια ημερομηνία για την τελική ρύθμιση της υπόθεσης.

Κατόπιν τούτου, ο Διαμεσολαβητής απηύθυνε επιστολή στον Πρόεδρο της Επιτροπής, σύμφωνα με το άρθρο 3 παράγραφος 5 του Καθεστώτος, προτείνοντας φιλικό διακανονισμό της υπόθεσης με βάση την ακόλουθη ανάλυση.

Η έρευνα του Διαμεσολαβητή σε σχέση με τους ισχυρισμούς και την απαίτηση της καταγγέλλουσας υποχρέωσε την Επιτροπή να δώσει εξηγήσεις και να εκφράσει τη λύπη της για την καθυστέρηση που σημειώθηκε μέχρι να δοθεί κάποια απάντηση από τα τμήματά της στην αίτηση μετατροπής του δανείου ECIP σε επιχορήγηση.

Ο Διαμεσολαβητής σημειώνει ότι, στη γνώμη της με ημερομηνία 22 Φεβρουαρίου 2002, η Επιτροπή ανέφερε ότι τα οικονομικά τμήματά της συνέταξαν πρόταση για

τροπολογία της συγκεκριμένης συμφωνίας ώστε να μετατραπεί το προκαταβληθέν ποσό σε επιχορήγηση και να εκκαθαριστεί η επιχείρηση. Σύμφωνα με τη γνώμη της Επιτροπής, (η) επιστολή θα αποσταλεί λίαν συντόμως στο χρηματοπιστωτικό οργανισμό.

Στις 14 Μαΐου 2002, σχεδόν τρεις μήνες αργότερα, οι υπηρεσίες της Επιτροπής αδυνατούσαν και πάλι να ορίσουν ημερομηνία για την τελική ρύθμιση της υπόθεσης. Η καθυστέρηση αυτή διαψεύδει τη δήλωση της Επιτροπής, στη γνώμη της, ότι (η) επιστολή θα αποσταλεί λίαν συντόμως στο χρηματοπιστωτικό οργανισμό. Εφόσον δεσμεύθηκε ότι θα ενεργούσε άμεσα για τη διευθέτηση της υπόθεσης της καταγγέλλουσας, η Επιτροπή όφειλε τηρήσει την υπόσχεσή της. Η παράλειψή της να το πράξει συνιστά κρούσμα κακής διοίκησης. Ο Διαμεσολαβητής πιστεύει ότι το κρούσμα αυτό θα μπορούσε να καταλήξει σε φιλικό διακανονισμό, που θα προέβλεπε την ολοκλήρωση από την Επιτροπή της διαδικασίας μετατροπής του δανείου ECIP σε επιχορήγηση.

Υπό το πρίσμα των δυσμενών επιπτώσεων της τρέχουσας αβεβαιότητας στα σχέδια της εταιρείας της καταγγέλλουσας για μελλοντικές επενδύσεις κεφαλαίων, ο Διαμεσολαβητής παρακαλεί την Επιτροπή να δώσει στο θέμα απόλυτη προτεραιότητα.

Στις 2 Ιουλίου 2002, η Επιτροπή απάντησε επισυνάπτοντας αντίγραφο επιστολής προς την Paribas, με ημερομηνία 21 Ιουνίου 2002, η οποία επιβεβαίωνε τη μετατροπή του δανείου ECIP σε επιχορήγηση. Η Επιτροπή εξέφρασε επίσης τη συγγνώμη της στο Διαμεσολαβητή και στην καταγγέλλουσα για την καθυστέρηση στη διεκπεραίωση του φακέλου.

Στις 18 Ιουλίου 2002, οι υπηρεσίες του Διαμεσολαβητή επικοινωνήσαν τηλεφωνικά με την καταγγέλλουσα. Η καταγγέλλουσα ενημέρωσε το Διαμεσολαβητή ότι, αφού παρέλαβε την από 21ης Ιουνίου 2002 επιστολή της Επιτροπής, η Paribas απηύθυνε επιστολή στην καταγγέλλουσα για την ολοκλήρωση της διαδικασίας μετατροπής του δανείου ECIP σε επιχορήγηση. Η καταγγέλλουσα θεωρεί ότι η υπόθεση επιλύθηκε με ικανοποιητικό τρόπο και προχώρησε στην εντολή επένδυσης κεφαλαίων που εκκρεμούσε. Η καταγγέλλουσα ευχαρίστησε το Διαμεσολαβητή για τις προσπάθειές του.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Μετατροπή δανείου «Διεθνών Εταίρων Επενδύσεων ΕΚ» (ECIP) σε επιχορήγηση

1.1 Η καταγγέλλουσα υποστήριξε ότι η Επιτροπή ενήργησε αυθαίρετα και χωρίς να αιτιολογήσει επαρκώς την άρνησή της να δεχθεί την εισήγηση της μονάδας τεχνικής βοήθειας υπέρ της μετατροπής του δανείου ECIP σε επιχορήγηση. Υποστήριξε επίσης ότι σημειώθηκε άσκοπη καθυστέρηση και ότι υπήρξε έλλειμμα πληροφόρησης στη διαδικασία. Τέλος, υποστήριξε ότι το δάνειο έπρεπε να μετατραπεί σε επιχορήγηση.

1.2 Η Επιτροπή δήλωσε ότι τα τεχνικά τμήματα επανεξέτασαν τη θέση τους και γνωμοδότησαν θετικά για τη μετατροπή σε επιχορήγηση. Έπειτα από έλεγχο των επιλέξιμων δαπανών, το συνολικό ύψος της επιχορήγησης υπολογίστηκε σε 199.345 ευρώ. Τα οικονομικά τμήματα είχαν συντάξει πρόταση για μετατροπή του δανείου σε επιχορήγηση, ενώ λίαν συντόμως επρόκειτο να διαβιβαστεί επιστολή στο χρηματοοικονομικό ενδιάμεσο οργανισμό, την Paribas. Επίσης, η Επιτροπή έδωσε εξηγήσεις και εξέφρασε τη λύπη της για την καθυστέρηση που σημειώθηκε μέχρι να δοθεί κάποια απάντηση από τα τμήματά της στην αίτηση της καταγγέλλουσας για μετατροπή του δανείου ECIP σε επιχορήγηση.

1.3 Διαπιστώνοντας τη στασιμότητα της υπόθεσης, ο Διαμεσολαβητής υπέβαλε στις 15 Μαΐου 2002 πρόταση για φιλικό διακανονισμό, ο οποίος προέβλεπε την ολοκλήρωση από την Επιτροπή της διαδικασίας μετατροπής του δανείου ECIP σε επιχορήγηση. Ο Διαμεσολαβητής παρακάλεσε την Επιτροπή να δώσει στο θέμα απόλυτη

προτεραιότητα. Στις 2 Ιουλίου 2002, η Επιτροπή διαβίβασε αντίγραφο επιστολής της προς την Paribas, με ημερομηνία 21 Ιουνίου 2002, η οποία επιβεβαίωνε τη μετατροπή του δανείου ECIP σε επιχορήγηση. Η Επιτροπή εξέφρασε επίσης τη συγγνώμη της στο Διαμεσολαβητή και στην καταγγέλλουσα για την καθυστέρηση που σημειώθηκε στη διεκπεραίωση του φακέλου.

Η καταγγέλλουσα ενημέρωσε τις υπηρεσίες του Διαμεσολαβητή ότι η υπόθεση διευθετήθηκε με ικανοποιητικό τρόπο.

2 Συμπέρασμα

Μετά την πρωτοβουλία του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή, φαίνεται ότι επιτεύχθηκε φιλικός διακανονισμός της καταγγελίας. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΣ ΠΕΡΙ ΜΗ ΚΑΤΑΒΟΛΗΣ ΕΙΔΙΚΟΥ ΕΠΙΔΟΜΑΤΟΣ ΣΕ ΥΠΟΛΟΓΟ ΠΑΓΙΩΝ ΠΡΟΚΑΤΑΒΟΛΩΝ

*Απόφαση επί της
καταγγελίας
1824/2001/ΟΝ κατά της
Ευρωπαϊκής Επιτροπής*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Σύμφωνα με την καταγγέλλουσα, τα σχετικά γεγονότα έχουν ως εξής:

Η καταγγέλλουσα είναι τοπική υπάλληλος στο διοικητικό τμήμα της αντιπροσωπείας της Επιτροπής σε ένα κράτος μέλος (στο εξής «η αντιπροσωπεία της Επιτροπής»).

Από τις 7 Σεπτεμβρίου 1989, η καταγγέλλουσα έπρεπε να υπογράφει τραπεζικές συναλλαγές και συναλλαγές μετρητών, προκειμένου να αντικαθιστά το βοηθό διοικητικό υπάλληλο, όταν κρινόταν απαραίτητο. Έτσι, ενεργούσε στην πραγματικότητα ως βοηθός υπόλογος πάγιων προκαταβολών. Επίσης, από την 1η Σεπτεμβρίου 2000, έπρεπε να αντικαταστήσει το βοηθό διοικητικό υπάλληλο που είναι υπεύθυνος για τη λογιστική και το προσωπικό, και κατά συνέπεια να ενεργεί ως αντικαταστάτης υπολόγου πάγιων προκαταβολών.

Η καταγγέλλουσα ισχυρίζεται ότι, μολονότι εργαζόταν ως βοηθός υπόλογος πάγιων προκαταβολών και αντικαταστάτης υπολόγου πάγιων προκαταβολών, δεν διορίστηκε ποτέ σε αυτές τις θέσεις. Παρομοίως, δεν της χορηγήθηκε ειδικό επίδομα σε λογαριασμό εγγυήσεως, ο οποίος συνοδεύει αυτή τη θέση και αντισταθμίζει τον οικονομικό κίνδυνο που συνδέεται με αυτή. Η καταγγέλλουσα παρατήρησε ότι αυτό προβλέπεται ωστόσο στο άρθρο 13 (διορισμός υπολόγων πάγιων προκαταβολών), καθώς και στο άρθρο 31 (ειδικό επίδομα και εγγυητικό κεφάλαιο) του κανονισμού 3418/93/EK²⁷ της Επιτροπής, ο οποίος εφαρμόζει το δημοσιονομικό κανονισμό.

Η καταγγέλλουσα επισύναψε αρκετά έγγραφα στην καταγγελία της, όπως την από 23ης Ιανουαρίου 2001 επιστολή με την οποία οριζόταν υπόλογος πάγιων προκαταβολών στην οποία αναφερόταν ως ημερομηνία αντικατάστασης η 1η Σεπτεμβρίου 2000, την από 23ης Ιανουαρίου 2001 επιστολή της στον προϊστάμενο της μονάδας «Ταμείο και Ταμειακή διαχείριση» με την οποία τον ενημερώνει ότι ενεργεί ως υπόλογος πάγιων προκαταβολών, την απάντηση του τελευταίου της 13ης Φεβρουαρίου 2001 στην καταγγέλλουσα, ένα σημείωμα της 1ης Μαρτίου 2001 από τον προϊστάμενο της μονάδας «Υπηρεσία Τύπου και Επικοινωνίας» στον προϊστάμενο της μονάδας «Ταμείο και Ταμειακή διαχείριση» και την τελική απόφαση του τελευταίου της 13ης Μαρτίου 2001.

Αφού εξάντλησε, ανεπιτυχώς, τις εσωτερικές δυνατότητες διοικητικής προσφυγής για το προσωπικό, η καταγγέλλουσα υπέβαλε καταγγελία στο Διαμεσολαβητή, στις 13 Δεκεμβρίου 2001, στην οποία προέβαλε τους εξής δυο ισχυρισμούς:

1 Η αντιπροσωπεία της Επιτροπής της ζήτησε να αναλάβει τα καθήκοντα βοηθού υπολόγου πάγιων προκαταβολών από τις 7 Σεπτεμβρίου 1989, αλλά δεν τη διόρισε

²⁷

Κανονισμός 3418/93/EK της Επιτροπής της 9ης Δεκεμβρίου 1993 περί λεπτομερών κανόνων για την εφαρμογή ορισμένων διατάξεων του δημοσιονομικού κανονισμού της 21ης Δεκεμβρίου 1977, ΕΕ 1993 L 315/1.

βοηθό υπόλογο πάγιων προκαταβολών και δεν της χορήγησε το αντίστοιχο ειδικό επίδομα που προβλέπεται από τον κανονισμό 3418/93/ΕΚ της Επιτροπής της 9ης Δεκεμβρίου 1993. Η καταγγέλλουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή πρέπει να προβεί στις ενέργειες αυτές αναδρομικά.

2 Η αντιπροσωπεία της Επιτροπής της ζήτησε να αναλάβει καθήκοντα αντικαταστάτη υπολόγου πάγιων προκαταβολών από την 1η Σεπτεμβρίου 2000 έως την 9η Μαρτίου 2001, αλλά δεν την διόρισε αντικαταστάτη υπολόγου πάγιων προκαταβολών και δεν της χορήγησε το αντίστοιχο ειδικό επίδομα που προβλέπεται από τον κανονισμό 3418/93/ΕΚ της Επιτροπής της 9ης Δεκεμβρίου 1993. Η καταγγέλλουσα ζητεί την κεφαλαιοποίηση του ειδικού επιδόματος στο λογαριασμό εγγυήσεως της από την 1η Σεπτεμβρίου 2000 έως την 9η Μαρτίου 2001.

Στις 15 Ιανουαρίου 2002, ο Διαμεσολαβητής ενημέρωσε την καταγγέλλουσα ότι ο πρώτος ισχυρισμός δεν ήταν παραδεκτός σύμφωνα με το άρθρο 2.4 του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή, το οποίο προβλέπει ότι η καταγγελία πρέπει να υποβάλλεται εντός δύο ετών αφότου ο καταγγέλλων έλαβε γνώση των γεγονότων προηγουμένως. Αυτό επιβεβαιώθηκε σε δεύτερη επιστολή που έστειλε στην καταγγέλλουσα στις 18 Φεβρουαρίου 2002. Συνεπώς, η Επιτροπή κλήθηκε να υποβάλει γνώμη μόνο σχετικά με το δεύτερο ισχυρισμό.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Καθώς ο πρώτος ισχυρισμός κρίθηκε μη παραδεκτός από το Διαμεσολαβητή, η γνώμη της Επιτροπής αφορούσε μόνο το δεύτερο ισχυρισμό.

Στη γνώμη της, η Επιτροπή υπενθύμισε πρώτα τους κανόνες που ισχύουν στην περίπτωση αυτή: το άρθρο 75.2 του δημοσιονομικού κανονισμού ορίζει τις ειδικές αρμοδιότητες των υπολόγων πάγιων προκαταβολών. Η παράγραφος 3 του εν λόγω άρθρου προβλέπει ότι «οι υπόλογοι παγίων προκαταβολών ασφαρίζονται έναντι των κινδύνων που διατρέχουν λόγω του παρόντος άρθρου». Η παράγραφος 4 προβλέπει ότι «στους υπαλλήλους που έχουν την ιδιότητα (...) του υπολόγου παγίων προκαταβολών χορηγείται ειδικό επίδομα....» Το επίδομα αυτό καταβάλλεται «προκειμένου να συσταθεί ένα εγγυητικό κεφάλαιο, προοριζόμενο να καλύψει το ενδεχόμενο ταμειακό ή τραπεζικό έλλειμμα, για το οποίο ο ενδιαφερόμενος θα καθίστατο υπεύθυνος, κατά το μέτρο που τα ελλείμματα αυτά θα καλύπτονται από τις πληρωμές των ασφαλιστικών εταιριών».

Τα άρθρα 31 και 32 των λεπτομερών κανόνων για την εφαρμογή ορισμένων διατάξεων του δημοσιονομικού κανονισμού (κανονισμός 3418/93/ΕΚ της Επιτροπής) δίνουν συμπληρωματικές λεπτομέρειες σχετικά με τη διαχείριση των λογαριασμών εγγυήσεως.

Η Επιτροπή επεσήμανε ότι ορισμένοι ισχυρισμοί της καταγγέλλουσας έπρεπε να διορθωθούν. Η καταγγέλλουσα διορίστηκε επισήμως ως αντικαταστάτης υπολόγου πάγιων προκαταβολών από τις 23 Ιανουαρίου 2001. Άσκησε τα καθήκοντα αυτά έως τις 31 Μαΐου 2001. Η περίοδος αυτή ορίζεται τόσο από την ημερομηνία κοινοποίησης στον υπόλογο της Επιτροπής της πραγματικής αντικατάστασης του υπολόγου πάγιων προκαταβολών από την καταγγέλλουσα, όσο και από την ημερομηνία του επίσημου διορισμού της νέας υπολόγου πάγιων προκαταβολών (κ. C.) στην αντιπροσωπεία της Επιτροπής από την 1η Ιουνίου 2001 και εξής. Αυτό έγινε σύμφωνα με το άρθρο 2 της τροποποίησης της απόφασης για τη δημιουργία πάγιων προκαταβολών της 29ης Ιουλίου 1999. Κατά την περίοδο αυτή, ανοίχτηκε ένας λογαριασμός εγγυήσεως και πιστώθηκε στο όνομα της καταγγέλλουσας, όπως προβλέπεται από τις ισχύουσες διατάξεις.

Από τους προαναφερθέντες κανόνες φαίνεται σαφώς ότι σκοπός του ειδικού επιδόματος είναι η κάλυψη κινδύνου και ότι δεν μπορεί να θεωρηθεί ως συνεισφορά για συγκεκριμένη αρμοδιότητα. Επιπλέον, από το γεγονός ότι η καταγγέλλουσα δεν διορίστηκε επισήμως αντικαταστάτης υπολόγου πάγιων προκαταβολών πριν από τις 23 Ιανουαρίου 2001 φαίνεται ότι κατά τη διάρκεια της εν λόγω περιόδου, οι συγκεκριμένες αρμοδιότητες του υπολόγου πάγιων προκαταβολών, όπως ορίζονται στο άρθρο 75 του δημοσιονομικού κανονισμού, δεν έρχονταν σε αντίθεση με αυτές της καταγγέλλουσας. Την περίοδο αυτή, μπορούσε να εκδίδει επιταγές για λογαριασμό του υπολόγου πάγιων προκαταβολών, καθώς η υπογραφή της είχε αναγνωριστεί από την τράπεζα.

Δεδομένου ότι οι ισχύοντες κανόνες συνδέουν τη χορήγηση του ειδικού επιδόματος για τον υπόλογο πάγιων προκαταβολών με το διορισμό του από τον υπόλογο βάσει της πρότασης του διατάκτη, και δεδομένου ότι κύριος σκοπός του επιδόματος αυτού είναι η κάλυψη των κινδύνων που ενδέχεται να προκύψουν κατά την άσκηση συγκεκριμένων αρμοδιοτήτων, η καταγγέλλουσα δεν δικαιούται το ειδικό επίδομα για το διάστημα από 1ης Σεπτεμβρίου 2000 έως 23ης Ιανουαρίου 2001.

Η Επιτροπή επισύναψε τις αποφάσεις της 29ης Ιουλίου 1999 και της 28ης Μαΐου 2001 σχετικά με τις πάγιες προκαταβολές της αντιπροσωπείας και διόρισε αντίστοιχα τον κ. V.S. και την κ. C. υπολόγους πάγιων προκαταβολών.

Οι παρατηρήσεις της καταγγέλλουσας

Στις παρατηρήσεις της προς το Διαμεσολαβητή, η καταγγέλλουσα υποστήριξε ότι η κ. C. ξεκίνησε να εργάζεται στην αντιπροσωπεία της Επιτροπής στις 9 Μαρτίου 2001. Συνεπώς, σε αντίθεση με τη γνώμη της Επιτροπής, το διάστημα κατά το οποίο η καταγγέλλουσα αντικατέστησε τον υπόλογο πάγιων προκαταβολών ήταν από την 1η Σεπτεμβρίου 2000 έως την 9η Μαρτίου 2001.

Επιπλέον, τόνισε ότι τα καθήκοντα της μεταξύ 1ης Σεπτεμβρίου 2000 και 9ης Μαρτίου 2001 ήταν η προετοιμασία και ο έλεγχος όλων των λογαριασμών και μισθών των τοπικών υπαλλήλων της αντιπροσωπείας της Επιτροπής. Υπέγραφε όλες τις πληρωμές χωρίς την παρουσία βοηθού διοικητικού υπαλλήλου. Ωστόσο, οι πληρωμές έφεραν μια δεύτερη υπογραφή των αρμοδίων προσώπων. Επίσης, επικοινωνούσε με την τράπεζα μέσω του συστήματος διεκπεραίωσης ηλεκτρονικών τραπεζικών εργασιών και προέβαινε μόνη της στις εν λόγω πληρωμές.

Οι προσπάθειες του Διαμεσολαβητή για επίτευξη φιλικού διακανονισμού

Κατόπιν προσεκτικής εξέτασης της γνώμης και των παρατηρήσεων, ο Διαμεσολαβητής θεώρησε ότι σημειώθηκαν κρούσματα κακής διοίκησης εκ μέρους της Επιτροπής. Συνεπώς, σύμφωνα με το άρθρο 3, παράγραφος 5, του Καθεστώτος²⁸, απέστειλε επιστολή στον πρόεδρο της Επιτροπής στις 24 Ιουλίου 2002 προκειμένου να προτείνει φιλικό διακανονισμό βάσει της ακόλουθης ανάλυσης της διαφωνίας μεταξύ της καταγγέλλουσας και της Επιτροπής:

1.1 Η καταγγέλλουσα ισχυρίστηκε ότι η αντιπροσωπεία της Επιτροπής της ζήτησε να αναλάβει τα καθήκοντα του αντικαταστάτη υπολόγου πάγιων προκαταβολών από την 1η Σεπτεμβρίου 2000 έως την 9η Μαρτίου 2001, αλλά δεν τη διόρισε αντικαταστάτη υπολόγου πάγιων προκαταβολών και δεν της χορήγησε το αντίστοιχο ειδικό επίδομα που προβλέπεται από τον κανονισμό 3418/93/EK της Επιτροπής της 9ης Δεκεμβρίου 1993. Η καταγγέλλουσα ζητεί την κεφαλαιοποίηση του ειδικού επιδόματος στο λογαριασμό εγγυήσεώς της για το διάστημα από την 1η Σεπτεμβρίου 2000 έως την 9η Μαρτίου 2001.

²⁸

«Στο μέτρο του δυνατού, ο Διαμεσολαβητής αναζητεί από κοινού με το ενδιαφερόμενο θεσμικό όργανο ή οργανισμό, λύση ικανή να εξαλείψει τις περιπτώσεις κακής διοικήσεως και να ικανοποιήσει τον καταγγέλλοντα».

1.2 Η Επιτροπή υποστήριξε ότι η καταγγέλλουσα είχε διοριστεί επισήμως αντικαταστάτης υπολόγου πάγιων προκαταβολών από την 23η Ιανουαρίου 2001. Άσκησε τα καθήκοντα αυτά έως την 31η Μαΐου 2001. Η περίοδος αυτή ορίζεται τόσο από την ημερομηνία κοινοποίησης στον υπόλογο της Επιτροπής της πραγματικής αντικατάστασης του υπολόγου πάγιων προκαταβολών από την καταγγέλλουσα, όσο και από την ημερομηνία του επίσημου διορισμού νέου υπολόγου πάγιων προκαταβολών στην αντιπροσωπεία της Επιτροπής από την 1η Ιουνίου 2001 και εξής. Κατά το διάστημα αυτό ανοίχτηκε λογαριασμός εγγυήσεως και πιστώθηκε στο όνομα της καταγγέλλουσας, όπως προβλέπεται από τις ισχύουσες διατάξεις. Η καταγγέλλουσα δεν δικαιούται το ειδικό επίδομα για το διάστημα από την 1η Σεπτεμβρίου 2000 έως την 23η Ιανουαρίου 2001.

1.3 Τα πορίσματα του Διαμεσολαβητή όσον αφορά τα πραγματικά περιστατικά, βάσει της εξέτασης των εγγράφων που υπέβαλαν η καταγγέλλουσα και η Επιτροπή, είναι τα εξής:

(i) Με απόφαση του Γενικού Διευθυντή της ΓΔ Προϋπολογισμού, με ημερομηνία 29 Ιουλίου 1999, ο κ. V.S. διορίστηκε υπόλογος πάγιων προκαταβολών. Η απόφαση περιλάμβανε την ακόλουθη διάταξη: *σε περίπτωση απουσίας ή εμποδίου κοινοποιημένου στον υπόλογο, τα καθήκοντα του υπολόγου πάγιων προκαταβολών θα ασκήσει [η καταγγέλλουσα].*

(ii) Ο κ. V.S. έφυγε από την αντιπροσωπεία στις 30 Αυγούστου 2000 και από την 1η Σεπτεμβρίου 2000 η καταγγέλλουσα ανέλαβε τις πάγιες προκαταβολές. Ωστόσο, η αντιπροσωπεία δεν ενημέρωσε τον υπόλογο για αυτές τις αλλαγές. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα η καταγγέλλουσα να εκτελεί καθήκοντα υπολόγου πάγιων προκαταβολών από την 1η Σεπτεμβρίου 2000 έως την 9η Μαρτίου 2001, οπότε και αντικαταστάθηκε από την κ. C.

(iii) Στην καταγγέλλουσα δεν χορηγήθηκε το ειδικό επίδομα σε λογαριασμό εγγυήσεως που προβλέπεται από το άρθρο 75(4) του δημοσιονομικού κανονισμού και τα άρθρα 31 και 32 του κανονισμού 3418/93/EK της Επιτροπής. Έως τις 23 Ιανουαρίου 2001, η Επιτροπή εξακολουθούσε να πιστώνει το λογαριασμό εγγυήσεως στο όνομα του κ. V.S., ο οποίος είχε αποχωρήσει από την αντιπροσωπεία στις 30 Αυγούστου 2000.

(iv) Η αποχώρηση του κ. V.S. και η εκτέλεση εν συνεχεία των καθηκόντων του υπολόγου πάγιων προκαταβολών από την καταγγέλλουσα δεν είχαν ανακοινωθεί επισήμως έως την 1η Μαρτίου 2001, όταν ο προϊστάμενος της μονάδας «Υπηρεσία Τύπου και Επικοινωνίας» έστειλε σημείωμα στον προϊστάμενο της μονάδας «Ταμείο και Ταμειακή Διαχείριση». Προκειμένου να ρυθμιστεί η κατάσταση και να επιτραπεί στην καταγγέλλουσα να επωφεληθεί από το λογαριασμό εγγυήσεως, ο προϊστάμενος της μονάδας «Υπηρεσία Τύπου και Επικοινωνίας» ζήτησε από τη ΓΔ Προϋπολογισμού να τροποποιήσει την απόφαση για τις πάγιες προκαταβολές με αναδρομική ισχύ από την 1η Σεπτεμβρίου 2000.

1.4 Από τα ανωτέρω, ο Διαμεσολαβητής συμπεραίνει ότι οι ημερομηνίες στα επίσημα έγγραφα, στα οποία αναφέρεται η Επιτροπή στη γνώμη της, δεν ανταποκρίνονται στην πραγματική κατάσταση όσον αφορά την εργασία της καταγγέλλουσας.

1.5 Τα προσωρινά συμπεράσματα του Διαμεσολαβητή ήταν ότι τα ακόλουθα συνιστούν κρούσματα κακής διοίκησης: i) η μη έγκαιρη κοινοποίηση εκ μέρους της αντιπροσωπείας της Επιτροπής της αναχώρησης του κ. V.S. και της εκτέλεσης εν συνεχεία των καθηκόντων του υπολόγου πάγιων προκαταβολών από την καταγγέλλουσα· ii) η συνεχιζόμενη πίστωση του λογαριασμού εγγυήσεως στο όνομα υπαλλήλου που δεν ήταν πλέον υπόλογος πάγιων προκαταβολών· και iii) η μη διασφάλιση οφέλους της καταγγέλλουσας από λογαριασμό εγγυήσεως, σύμφωνα με το άρθρο 75 (4) § 2 του δημοσιονομικού κανονισμού και το άρθρο 33.2 του κανονισμού 3418/93/EK, για το διάστημα που στην πραγματικότητα εκτελούσε καθήκοντα υπολόγου πάγιων προκαταβολών (1 Σεπτεμβρίου 2000 - 23 Ιανουαρίου 2001).

Η πρόταση για φιλικό διακανονισμό

Βάσει των ανωτέρω προβληματισμών και σύμφωνα με το άρθρο 3, παράγραφος 5, του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή, ο Διαμεσολαβητής πρότεινε φιλικό διακανονισμό μεταξύ της καταγγέλλουσας και της Επιτροπής. Εάν δεν είχε σημειωθεί κρούσμα κακής διοίκησης, η καταγγέλλουσα θα είχε δικαίωμα στην καταβολή πιστωτικού υπόλοιπου του εγγυητικού κεφαλαίου για το διάστημα που εργάστηκε ως υπόλογος πάγιων προκαταβολών²⁹.

Στην πρόταση για φιλικό διακανονισμό, ζητήθηκε από την Επιτροπή να διασφαλίσει ότι η καταγγέλλουσα θα λάβει το πιστωτικό υπόλοιπο που της αναλογεί για το διάστημα από την 1η Σεπτεμβρίου 2000 έως την 23η Ιανουαρίου 2001. Η Επιτροπή κλήθηκε να απαντήσει έως τις 31 Οκτωβρίου 2002.

Η απάντηση της Επιτροπής

Η Επιτροπή απάντησε στις 31 Οκτωβρίου 2002 ότι αποδεχόταν την πρόταση του Διαμεσολαβητή για φιλικό διακανονισμό.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Ο ισχυρισμός της καταγγέλλουσας περί μη διορισμού της ως αντικαταστάτη υπολόγου πάγιων προκαταβολών

1.1 Στις 24 Ιουλίου 2002, ο Διαμεσολαβητής πρότεινε φιλικό διακανονισμό μεταξύ της καταγγέλλουσας και της Επιτροπής. Η πρόταση αυτή βασίστηκε στο συμπέρασμα ότι σημειώθηκαν κρούσματα κακής διοίκησης διότι η καταγγέλλουσα δεν επωφελήθηκε από λογαριασμό εγγυήσεως, σύμφωνα με το άρθρο 75 (4) § 2 του δημοσιονομικού κανονισμού και το άρθρο 33.2 του κανονισμού 3418/93/EK, για το διάστημα που στην πραγματικότητα εκτελούσε καθήκοντα υπολόγου πάγιων προκαταβολών (1 Σεπτεμβρίου 2000 - 23 Ιανουαρίου 2001).

1.2 Σύμφωνα με το φιλικό διακανονισμό, ζητήθηκε από την Επιτροπή να διασφαλίσει ότι θα καταβληθεί στην καταγγέλλουσα το πιστωτικό υπόλοιπο που της αναλογεί για το διάστημα από την 1η Σεπτεμβρίου 2000 έως την 23η Ιανουαρίου 2001, διάστημα κατά το οποίο εκτελούσε καθήκοντα υπολόγου πάγιων προκαταβολών.

1.3 Στις 31 Οκτωβρίου 2002, η Επιτροπή ενημέρωσε το Διαμεσολαβητή ότι αποδεχόταν το φιλικό διακανονισμό. Σε τηλεφωνική συνομιλία με το γραφείο του Διαμεσολαβητή στις 7 Νοεμβρίου 2002, η καταγγέλλουσα δήλωσε ότι είχε λάβει επιστολή από την Επιτροπή με ημερομηνία 31 Οκτωβρίου 2002, με την οποία την ενημέρωνε ότι η Επιτροπή είχε αποδεχτεί το φιλικό διακανονισμό του Διαμεσολαβητή και ότι θα κατέβαλε το ποσό των 236,90 ευρώ στην καταγγέλλουσα μόλις λάμβανε τα στοιχεία του τραπεζικού λογαριασμού της. Η καταγγέλλουσα ευχαρίστησε το γραφείο του Διαμεσολαβητή για τις προσπάθειές του, αποτέλεσμα των οποίων ήταν η θετική έκβαση της καταγγελίας της.

²⁹

Το άρθρο 75 (4) § 2 του δημοσιονομικού κανονισμού προβλέπει ότι «το πιστωτικό υπόλοιπο αυτών των λογαριασμών εγγυήσεως καταβάλλεται στους ενδιαφερόμενους κατά τη στιγμή παύσεως των καθηκόντων τους ως (...) υπολόγων παγίων προκαταβολών». Το άρθρο 31 του κανονισμού 3418/93/EK προβλέπει ότι το ποσό του ειδικού επιδόματος που αναφέρεται στο άρθρο 75(4) του δημοσιονομικού κανονισμού ανέρχεται σε : 40 ευρώ για τους υπολόγους παγίων προκαταβολών, εφόσον το ποσό διαχείρισης είναι τουλάχιστον ίσο ή μεγαλύτερο από 3300 ευρώ και των οποίων η διάρκεια διαχείρισης είναι ίση ή μεγαλύτερη των 30 συνεχών ημερών. Το άρθρο 33.2 του κανονισμού 3418/93/EK προβλέπει ότι «όσον αφορά τον υπόλογο παγίων προκαταβολών, το πιστωτικό υπόλοιπο του εγγυητικού κεφαλαίου καταβάλλεται στον ενδιαφερόμενο ή στους έλκοντες απ' αυτόν δικαιώματα μετά τη λήξη των καθηκόντων του, κατόπιν συμφωνίας και επαλήθευσης εκ μέρους του υπολόγου και του εκάστοτε διατάκτη και μετά τη διατύπωση ευνοϊκής γνώμης από το δημοσιονομικό ελεγκτή».

2 Συμπέρασμα

Σχετικά με την καταγγελία, φαίνεται ότι επετεύχθη φιλικός διακανονισμός μεταξύ της Επιτροπής και της καταγγέλλουσας, κατόπιν πρωτοβουλίας του Διαμεσολαβητή. Συνεπώς, ο Διαμεσολαβητής περάτωσε την εξέταση της υπόθεσης.

3.4 ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ Η ΕΞΕΤΑΣΗ ΤΩΝ ΟΠΟΙΩΝ ΠΕΡΑΤΩΘΗΚΕ ΜΕ ΔΙΑΤΥΠΩΣΗ ΚΡΙΤΙΚΗΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΗΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Τον Οκτώβριο του 1999, η κ. Κ. υπέβαλε καταγγελία στον Διαμεσολαβητή σχετικά με την αντιμετώπιση από την Επιτροπή και την περάτωση της έρευνάς της σχετικά με την καταγγελία που είχε υποβάλει η ίδια και άλλοι 23 κάτοικοι της Πάργας στις 7 Ιουλίου 1995 υποστηρίζοντας ότι υπήρξε παράβαση του κοινοτικού δικαίου (ειδικότερα της οδηγίας 85/337/ΕΟΚ) από τις ελληνικές αρχές όσον αφορά το έργο κατασκευής αποχετευτικού συστήματος και μονάδας βιολογικού καθαρισμού στην Πάργα, Πρέβεζα (Ελλάδα).

Οι ισχυρισμοί της καταγγέλλουσας, όπως διατυπώνονται στην αρχική καταγγελία της 22ας Οκτωβρίου 1999 και στις μετέπειτα διαδοχικές ανταλλαγές γνωμών και παρατηρήσεων μεταξύ της καταγγέλλουσας και της Επιτροπής δύνανται να συνοψισθούν ως εξής:

3.4.1 Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή

ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΗΣ ΟΔΗΓΙΑΣ 85/337/ΕΟΚ

*Απόφαση επί της
καταγγελίας
1288/99/ΟΝ κατά της
Ευρωπαϊκής Επιτροπής³⁰*

1 Από τις 7 Ιουλίου 1995, ημερομηνία κατά την οποία υποβλήθηκε η καταγγελία, έως τις 9 Δεκεμβρίου 1998, δηλαδή επί περίπου τρεισήμισι έτη, η καταγγέλλουσα δεν έλαβε καμία επιστολή της Επιτροπής προς ενημέρωσή της σχετικά με την πορεία της καταγγελίας. Για τον λόγο αυτό, η καταγγέλλουσα δεν ήταν σε θέση να υπερασπισθεί τη θέση της. Σε παρατηρήσεις, η καταγγέλλουσα ισχυρίστηκε επίσης πως η Επιτροπή δεν την είχε ενημερώσει ότι είχε αποφασίσει, με την απόφαση Ε(98)2297 της 27ης Ιουλίου 1998, να χρηματοδοτήσει το έργο μέσω του Ταμείου Συνοχής, αλλά, αντίθετα, είχε αποστείλει επιστολές – όπως εκείνη της 9ης Δεκεμβρίου 1998 – στις οποίες ανέφερε ότι η υπόθεση εξακολουθούσε να αποτελεί αντικείμενο εξέτασης.

2 Η καταγγέλλουσα ισχυρίστηκε ότι η απόφαση της Επιτροπής να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης ενέχει νομικό σφάλμα: πράγματι, η Επιτροπή παραποίησε το θέμα και επεδίωξε τρόπους για την περάτωση της εξέτασης της υπόθεσης, όπως αποδεικνύεται από το σκεπτικό της τελικής απόφασης της 20ής Απριλίου 1999: η Επιτροπή χρειάστηκε τέσσερα έτη προκειμένου να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι το έργο προηγούνταν χρονικά της έναρξης ισχύος της οδηγίας 85/337/ΕΟΚ. Ωστόσο, προηγουμένως – στις 26 Μαρτίου 1997 και στις 19 Μαρτίου 1998 – η Επιτροπή πρότεινε να συμπεριληφθεί η υπόθεση ως αντιπροσωπευτικό παράδειγμα σε προσφυγές κατά της Ελλάδας για μη συμμόρφωση με την οδηγία 85/337/ΕΟΚ.

3 Η καταγγέλλουσα υποστήριξε επίσης ότι η Επιτροπή επέδειξε μεροληπτική συμπεριφορά στο χειρισμό της υπόθεσης. Σύμφωνα με την καταγγέλλουσα, ο αρμόδιος υπάλληλος κατέχει κομματική θέση στην Ελλάδα, η οποία είναι ασυμβίβαστη με το καθήκον του να επαληθεύσει εάν το υπό εξέταση έργο εκτελείται σύμφωνα με την κοινοτική νομοθεσία. Προς υποστήριξη του ισχυρισμού της, η καταγγέλλουσα παραπέμπει σε διάφορα άρθρα εφημερίδων. Εκτός αυτού, η καταγγέλλουσα ισχυρίστηκε ότι οι έγγραφες ευχαριστίες στα αρχεία του ελληνικού Υπουργείου Εξωτερικών (πρακτικά της συνεδρίασης της 20ής Μαΐου 1998) προς τους εκπροσώπους της Επιτροπής για την καθυστέρηση της εξέτασης των καταγγελιών υποδηλώνουν ότι ορισμένοι υπάλληλοι της ΓΔ ΧΙ δεν σκόπευαν να διασφαλίσουν τη δέουσα εφαρμογή της κοινοτικής νομοθεσίας, αλλά να εξασφαλίσουν κοινοτική χρηματοδότηση για το έργο.

³⁰

Το πλήρες κείμενο αυτής της απόφασης διατίθεται στην ιστοσελίδα του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή, στην ακόλουθη διεύθυνση: <http://www.euro-ombudsman.eu.int>.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Η γνώμη της Επιτροπής, όπως διατυπώνεται στις διάφορες απαντήσεις της Επιτροπής, μπορεί να συνοψισθεί ως εξής:

Όσον αφορά τον πρώτο ισχυρισμό, η Επιτροπή παρατήρησε ότι θεωρεί μεν ατυχές το γεγονός ότι καμία επιστολή δεν απευθύνθηκε στην καταγγέλλουσα κατά το διάστημα Ιουλίου 1995 - Δεκεμβρίου 1998, είναι ωστόσο σαφές ότι η καταγγέλλουσα ενημερώθηκε σχετικά με την πορεία της υπόθεσης και τη μεταβολή της θέσης της Επιτροπής ενόψει των νέων εγγράφων που διαβιβάστηκαν από τις ελληνικές αρχές, μέσω τηλεφωνικών επαφών και μέσω των πληροφοριών που παρασχέθηκαν στην Επιτροπή Αναφορών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

Όσον αφορά τον δεύτερο ισχυρισμό, η Επιτροπή παρατήρησε ότι τον Μάρτιο του 1997 θεώρησε ότι το έργο είχε δρομολογηθεί μετά την έναρξη ισχύος της οδηγίας 85/337/ΕΟΚ. Κατέληξε ότι οι εργασίες υλοποίησης του έργου είχαν δρομολογηθεί προ της οριστικής έγκρισης των περιβαλλοντικών όρων του έργου, κατά παράβαση της οδηγίας. Ωστόσο, αφού έλαβε νέες πληροφορίες από τις ελληνικές αρχές, ενημέρωσε την καταγγέλλουσα τον Απρίλιο 1999 ότι θεωρούσε πως το εν λόγω έργο περιγράφεται στην απόφαση της νομαρχίας Πρεβέζης αριθ. 667 της 28ης Φεβρουαρίου 1986, η οποία προηγείται χρονικά της έναρξης ισχύος της οδηγίας 85/337/ΕΟΚ. Η Επιτροπή θεώρησε ότι με τη συγκεκριμένη απόφαση εγκρίθηκε η θέση εγκατάστασης της μονάδας βιολογικού καθαρισμού, επειδή περιλαμβάνει παράρτημα με τοπογραφικό χάρτη της τοποθεσίας «Βαρκά». Ως εκ τούτου, αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

Όσον αφορά τον τρίτο ισχυρισμό, η Επιτροπή παρέσχε στον εν λόγω υπάλληλο τη δυνατότητα να εκθέσει τις απόψεις του στο πλαίσιο ακρόασης. Από την περίληψη της ακρόασης φαίνεται ότι η Επιτροπή κατέληξε ότι δεν υπήρχε λόγος να θεωρηθεί ότι ο συγκεκριμένος υπάλληλος είχε επηρεάσει οποιαδήποτε ληφθείσα απόφαση σχετικά με αυτή την υπόθεση, και μάλιστα ότι ούτε ο ίδιος είχε συμμετάσχει σε αυτή, καθώς ευρισκόταν σε ετήσια άδεια από την 15η Δεκεμβρίου 1998 έως την 31η Ιανουαρίου 1999, και σε άδεια άνευ αποδοχών για προσωπικούς λόγους, από την 1η Φεβρουαρίου έως την 15η Ιουνίου 1999.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Ο ισχυρισμός περί μη παροχής επαρκών πληροφοριών στην καταγγέλλουσα

1.1 Η καταγγέλλουσα ισχυρίστηκε ότι από τις 7 Ιουλίου 1995, ημερομηνία κατά την οποία υποβλήθηκε η καταγγελία, έως τις 9 Δεκεμβρίου 1998, δηλαδή επί περίπου τρεισήμισι έτη, δεν έλαβε καμία επιστολή της Επιτροπής προς ενημέρωσή της σχετικά με την πορεία της καταγγελίας. Για τον λόγο αυτό, η καταγγέλλουσα δεν ήταν σε θέση να υπερασπισθεί τη θέση της. Σε παρατηρήσεις, η καταγγέλλουσα ισχυρίστηκε επίσης πως η Επιτροπή δεν την είχε ενημερώσει ότι είχε αποφασίσει, με την απόφαση E(98)2297 της 27ης Ιουλίου 1998, να χρηματοδοτήσει το έργο μέσω του Ταμείου Συνοχής, αλλά, αντίθετα, είχε αποστείλει επιστολές – όπως εκείνη της 9ης Δεκεμβρίου 1998 – στις οποίες ανέφερε ότι η υπόθεση εξακολουθούσε να αποτελεί αντικείμενο εξέτασης.

1.2 Η Επιτροπή παρατήρησε ότι θεωρεί μεν ατυχές το γεγονός ότι καμία επιστολή δεν απευθύνθηκε στην καταγγέλλουσα κατά το διάστημα αυτό, είναι ωστόσο σαφές ότι η καταγγέλλουσα ενημερώθηκε σχετικά με την πορεία της υπόθεσης και τη μεταβολή της θέσης της Επιτροπής βάσει των νέων εγγράφων που διαβιβάστηκαν από τις ελληνικές αρχές, μέσω τηλεφωνικών επαφών και μέσω των πληροφοριών που παρασχέθηκαν στην Επιτροπή Αναφορών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

1.3 Ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι, στο πλαίσιο της έρευνας ιδία πρωτοβουλία σχετικά με τις διοικητικές διαδικασίες της Επιτροπής για τον χειρισμό καταγγελιών που αφορούν παραβάσεις του κοινοτικού δικαίου από τα κράτη μέλη (303/97/PD³¹), η Επιτροπή δήλωσε ότι ο καταγγέλλων ενημερώνεται σχετικά με τις ενέργειες που δρομολογούνται σε σχέση με τις καταγγελίες, συμπεριλαμβανομένων των διαβημάτων στις εμπλεκόμενες εθνικές αρχές, καθώς και ότι, σύμφωνα με τον κανονισμό της, η απόφαση περάτωσης της εξέτασης μιας καταγγελίας χωρίς να αναληφθεί δράση πρέπει να λαμβάνεται μέσα σε περίοδο που δεν πρέπει να υπερβαίνει το ένα έτος από την ημερομηνία καταχώρισης της καταγγελίας, εκτός από ειδικές υποθέσεις, στις οποίες πρέπει να εκτίθενται οι λόγοι εξαίρεσης.

1.4 Ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι, στην παρούσα υπόθεση, η καταγγελία υποβλήθηκε στην Επιτροπή στις 7 Ιουλίου 1995. Ωστόσο, μόλις στην επιστολή της στις 9 Δεκεμβρίου 1998, δηλαδή σχεδόν τρεισήμισι έτη μετά την υποβολή της καταγγελίας, η ΓΔ XI (Περιβάλλον) της Επιτροπής απευθύνεται για πρώτη φορά γραπτώς άμεσα στην καταγγέλλουσα σχετικά με την καταγγελία της. Με την εν λόγω επιστολή, η Επιτροπή απάντησε στην επιστολή της καταγγέλλουσας της 7ης Δεκεμβρίου 1998, παρατηρώντας ότι είχε λάβει νέες πληροφορίες από την καταγγέλλουσα, βάσει δε αυτών των πληροφοριών επρόκειτο να αποφασίσει σχετικά με τον ορθό χειρισμό της καταγγελίας.

1.5 Ωστόσο, ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι η καταγγέλλουσα είχε υποβάλει αναφορά στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο τον Οκτώβριο 1996 (αριθ. 570/96) και ότι, σε δύο περιπτώσεις, δηλαδή στις 26 Μαρτίου 1997 και στις 19 Μαρτίου 1998, η Επιτροπή ενημέρωσε την Επιτροπή Αναφορών σχετικά με το χειρισμό της υπόθεσης. Στη συνέχεια, η Επιτροπή Αναφορών κοινοποίησε στην καταγγέλλουσα τη θέση της Επιτροπής. Συνεπώς, για το διάστημα μεταξύ Οκτωβρίου 1996 και Μαρτίου 1998, ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι ο ισχυρισμός περί παράλειψης της Επιτροπής να ενημερώσει την καταγγέλλουσα δεν ευσταθεί, καθώς η Επιτροπή Αναφορών ήταν αρμόδια να ενημερώσει την καταγγέλλουσα κατά το εν λόγω διάστημα. Ωστόσο, φαίνεται ότι κατά το διάστημα από τον Μάρτιο 1998 έως τον Δεκέμβριο 1998, κατά το οποίο τροποποιήθηκε η θέση της Επιτροπής σχετικά με την υπόθεση, η Επιτροπή παρέλειψε να ενημερώσει την καταγγέλλουσα σχετικά με το χειρισμό της υπόθεσης.

1.6 Ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι η Επιτροπή όφειλε να έχει ενημερώσει την καταγγέλλουσα σχετικά με την απόφαση της 27ης Ιουλίου 1998 κατά τη χρονική στιγμή λήψης αυτής της απόφασης, καθώς αυτή συνεπάγεται ουσιαστικά ότι το συγκεκριμένο έργο είχε εγκριθεί και είχε εξασφαλισθεί η χρηματοδότησή του, καθώς και ότι είχε επί της ουσίας ληφθεί η απόφαση σχετικά με την καταγγελία. Ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι, στη γνώμη της της 27ης Μαρτίου 2000 η Επιτροπή απέκρινε αυτές τις σημαντικές πληροφορίες και από τον Διαμεσολαβητή.

1.7 Η Επιτροπή παρέλειψε να παράσχει στον Διαμεσολαβητή επαρκείς εξηγήσεις ως προς τον λόγο για τον οποίο ενημέρωσε την καταγγέλλουσα στις 9 Δεκεμβρίου 1998 ότι σκόπευε να λάβει υπόψη τα νέα στοιχεία που της είχε διαβιβάσει. Επίσης δεν εξήγησε επαρκώς τον λόγο για τον οποίο την ενημέρωσε στις 20 Απριλίου 1999 ότι επρόκειτο να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης, εάν η καταγγέλλουσα δεν προσκόμιζε νέα στοιχεία εντός ενός μηνός, από τη στιγμή που, στις 27 Ιουλίου 1998, είχε ήδη εγκρίνει το έργο και είχε αποφασίσει να το χρηματοδοτήσει μέσω του Ταμείου Συνοχής.

1.8 Τέλος, όσον αφορά το επιχείρημα της Επιτροπής ότι με την απόφαση του Πρωτοδικείου της 23ης Σεπτεμβρίου 1994 στην υπόθεση T-461/93 αναγνωρίζεται η ανεξαρτησία της διαδικασίας κοινοτικών χρηματοδοτήσεων από τη διαδικασία επί παραβάσει, ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι η ανεξαρτησία των δύο διαδικασιών που συνάγει η Επιτροπή από την εν λόγω υπόθεση αφορά μόνο το διοικητικό σκέλος

³¹ 303/97/PD, η οποία περιλαμβάνεται στην Ετήσια Έκθεση του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή για το 1997, σελίδες 270-274.

αυτών των διαδικασιών. Η εν λόγω απόφαση δεν θέτει υπό αμφισβήτηση την αρχή σύμφωνα με την οποία τα έργα που χρηματοδοτούνται από την Κοινότητα οφείλουν να συμμορφώνονται με την κοινοτική νομοθεσία. Συνεπώς, ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι η αναφορά της Επιτροπής στην ως άνω απόφαση του Δικαστηρίου και στην ανεξαρτησία των δύο διαδικασιών είναι άσχετη με την υπόθεση στο πλαίσιο της παρούσας καταγγελίας.

1.9 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι, κατά το χρονικό διάστημα από τον Μάρτιο 1998 έως τον Δεκέμβριο 1998, κατά το οποίο τροποποιήθηκε η θέση της Επιτροπής σχετικά με την υπόθεση, η Επιτροπή παρέλειψε να παράσχει επαρκείς πληροφορίες, επειδή απέκρυψε από την καταγγέλλουσα ένα θεμελιώδες στοιχείο, δηλαδή ότι με την απόφαση E(98)2297 της 27ης Ιουλίου 1998, η Επιτροπή είχε εν τω μεταξύ αποφασίσει να χρηματοδοτήσει το έργο μέσω του Ταμείου Συνοχής, γεγονός που αποτελούσε αντικείμενο της καταγγελίας. Κατ' αυτόν τον τρόπο, η Επιτροπή δημιούργησε στην καταγγέλλουσα την εντύπωση ότι εξακολουθούσε να ερευνά την υπόθεση. Η παράλειψη της Επιτροπής να παράσχει στην καταγγέλλουσα επαρκείς πληροφορίες σχετικά με την υπόθεσή της συνιστά κρούσμα κακής διοίκησης. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής διατυπώνει κριτική παρατήρηση.

2 Ο ισχυρισμός περί των λόγων για τους οποίους η Επιτροπή περάτωσε την εξέταση της υπόθεσης

2.1 Η καταγγέλλουσα ισχυρίστηκε ότι η απόφαση της Επιτροπής να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης ενέχει νομικό σφάλμα. Πράγματι, η Επιτροπή παραποίησε το θέμα και επεδίωξε τρόπους για την περάτωση της εξέτασης της υπόθεσης, όπως αποδεικνύεται από το σκεπτικό της τελικής απόφασης της 20ής Απριλίου 1999. Η Επιτροπή χρειάστηκε τέσσερα έτη προκειμένου να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι το έργο προηγούνταν χρονικά της έναρξης ισχύος της οδηγίας 85/337/ΕΟΚ. Ωστόσο, προηγουμένως – στις 26 Μαρτίου 1997 και στις 19 Μαρτίου 1998 – η Επιτροπή πρότεινε να συμπεριληφθεί η υπόθεση ως αντιπροσωπευτικό παράδειγμα σε προσφυγές κατά της Ελλάδας για μη συμμόρφωσή της με την οδηγία 85/337/ΕΟΚ.

2.2 Στη γνώμη της, η Επιτροπή παρατήρησε ότι τον Μάρτιο του 1997 θεώρησε ότι το έργο είχε δρομολογηθεί μετά την έναρξη ισχύος της οδηγίας 85/337/ΕΟΚ. Κατέληξε ότι οι εργασίες υλοποίησης του έργου είχαν δρομολογηθεί προ της οριστικής έγκρισης των περιβαλλοντικών όρων του έργου, κατά παράβαση της οδηγίας. Ωστόσο, αφού έλαβε νέες πληροφορίες από τις ελληνικές αρχές, ενημέρωσε την καταγγέλλουσα τον Απρίλιο του 1999 ότι θεωρούσε πως το εν λόγω έργο περιγράφεται στην απόφαση της νομαρχίας Πρεβέζης αριθ. 667 της 28ης Φεβρουαρίου 1986, η οποία προηγείται χρονικά της έναρξης ισχύος της οδηγίας 85/337/ΕΟΚ. Η Επιτροπή θεώρησε ότι με τη συγκεκριμένη απόφαση εγκρίθηκε η θέση εγκατάστασης της μονάδας βιολογικού καθαρισμού, επειδή περιλαμβάνει παράρτημα με τοπογραφικό χάρτη της τοποθεσίας «Βαρκά». Ως εκ τούτου αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

2.3 Ο Διαμεσολαβητής εξέτασε με προσοχή τα έγγραφα του φακέλου και του φακέλου της Επιτροπής που επιθεωρήθηκε στις 12 Σεπτεμβρίου 2001. Από τα έγγραφα που είχε στη διάθεσή του ο Διαμεσολαβητής προκύπτει ότι το χρονολόγιο του χειρισμού της υπόθεσης έχει ως εξής: στις 26 Μαρτίου 1997 (πρώτη απάντηση της Επιτροπής προς την Επιτροπή Αναφορών), η Επιτροπή έκρινε ότι το έργο είχε δρομολογηθεί μετά την έναρξη ισχύος της οδηγίας 85/337/ΕΟΚ. Θεωρώντας ότι οι εργασίες του έργου είχαν αρχίσει προ της οριστικής έγκρισης της εκτίμησης περιβαλλοντικών επιπτώσεων, η Επιτροπή κατέληξε ότι υπήρξε παράβαση της οδηγίας. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή πρότεινε να συμπεριληφθεί η υπόθεση σε οριζόντια διαδικασία κατά της Ελλάδας για παράβαση της οδηγίας. Για το λόγο αυτό, η Επιτροπή ανέστειλε επίσης τη χρηματοδότηση του έργου από το Ταμείο Συνοχής.

2.4 Στις 19 Μαρτίου 1998 (δεύτερη απάντηση της Επιτροπής προς την Επιτροπή Αναφορών), η Επιτροπή επιβεβαίωσε την παράβαση της οδηγίας 85/337/ΕΟΚ και ανέβαλε όλες τις διαδικασίες που αφορούσαν τη χρηματοδότηση του έργου. Επίσης,

η Επιτροπή επιβεβαίωσε ότι η συγκεκριμένη υπόθεση θα συμπεριλαμβανόταν σε οριζόντια διαδικασία κατά της Ελλάδας για παράβαση της οδηγίας 85/337/ΕΟΚ.

2.5 Στις 27 Ιουλίου 1998, η Επιτροπή αποφάσισε να χρηματοδοτήσει το έργο μέσω του Ταμείου Συνοχής (απόφαση E(98)2297). Στις 20 Απριλίου 1999, η Επιτροπή ενημέρωσε την καταγγέλλουσα ότι θα προέβαινε σε περάτωση της εξέτασης της υπόθεσης, επειδή η οδηγία δεν ίσχυε για το υπό εξέταση έργο, το οποίο είχε περιγραφεί στην απόφαση της νομαρχίας Πρεβέζης αριθ. 667 της 28ης Φεβρουαρίου 1986, η οποία προηγείται χρονικά της έναρξης ισχύος της οδηγίας.

2.6 Σε παρατηρήσεις, η καταγγέλλουσα ισχυρίζεται ότι η οδηγία 85/337/ΕΟΚ ισχύει για το υπό εξέταση έργο, καθώς η αίτηση για την υλοποίηση του έργου είχε υποβληθεί από το δήμο Πάργας στις 28 Φεβρουαρίου 1995, δηλαδή μετά την έναρξη ισχύος της οδηγίας. Η καταγγέλλουσα παραπέμπει στην απόφαση 744/1997 του ελληνικού Συμβουλίου Επικρατείας, με την οποία επιβεβαιώνεται η συγκεκριμένη ημερομηνία. Η καταγγέλλουσα ισχυρίστηκε ότι η απόφαση της νομαρχίας Πρεβέζης αριθ. 667 της 28ης Φεβρουαρίου 1986 ενέκρινε μόνο την προκαταρκτική μελέτη για τη μονάδα βιολογικού καθαρισμού και δεν περιλάμβανε ειδική αναφορά στη θέση της προτεινόμενης μονάδας βιολογικού καθαρισμού.

2.7 Από τα ανωτέρω φαίνεται ότι η κύρια διαφορά μεταξύ της καταγγέλλουσας και της Επιτροπής αφορά το ζήτημα κατά πόσον η οδηγία 85/337/ΕΟΚ ισχύει για το υπό εξέταση έργο. Ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι η οδηγία 85/337/ΕΟΚ τέθηκε σε ισχύ στις 3 Ιουλίου 1988³². Η καταγγελία κατά της Επιτροπής υποβλήθηκε ύστερα από επτά έτη, στις 7 Ιουλίου 1995.

2.8 Ως προκαταρκτική ενέργεια, ο Διαμεσολαβητής επιθυμεί να τονίσει ότι το ελληνικό Συμβούλιο Επικρατείας, στις αποφάσεις του 744/1997 και 3221/1999, δεν εξέτασε το ζήτημα της έγκαιρης εφαρμογής της οδηγίας 85/337/ΕΟΚ, ούτε αναφέρθηκε στη συγκεκριμένη οδηγία. Επίσης, δεν αναφέρεται στην απόφαση της νομαρχίας Πρεβέζης αριθ. 667 της 28ης Φεβρουαρίου 1986.

2.9 Ο νόμος με τον οποίο μεταφέρεται στο ελληνικό εθνικό δίκαιο η οδηγία 85/337/ΕΟΚ είναι ο νόμος αριθ. 1650/1986 «Για την προστασία του περιβάλλοντος» της 10ης Οκτωβρίου 1986 (ΦΕΚ 160/Α)³³. Όσον αφορά την αρχή που είναι αρμόδια να αποφασίζει σχετικά με το έργο, το άρθρο 4 παράγραφος 2 στοιχείο β του προαναφερθέντος νόμου ορίζει ότι «η έγκριση περιβαλλοντικών όρων για τα έργα και τις δραστηριότητες της κατηγορίας αυτής χορηγείται με κοινή απόφαση του Υπουργού Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων και των κατά περίπτωση συναρμόδιων υπουργών». Βάσει αυτού του νόμου φαίνεται ότι η έγκριση για το συγκεκριμένο έργο χορηγείται με κοινή υπουργική απόφαση.

2.10 Στην παρούσα υπόθεση, από τα έγγραφα του φακέλου προκύπτει ότι στις 28 Φεβρουαρίου 1995, ο δήμος Πάργας υπέβαλε αίτηση για χορήγηση άδειας (έγγραφο 233/28.2.1995) στο Υπουργείο Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων. Στις 10 Οκτωβρίου 1995, ελήφθη αρχικά η απόφαση 85202/5142/10-10-1995 του Υπουργείου Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων που αφορούσε τη χωροθέτηση της μονάδας επεξεργασίας λυμάτων στη θέση «Βαρκά». Στη συνέχεια, στις 18 Μαρτίου 1997, ελήφθη η κοινή υπουργική απόφαση 121227/18-3-1997 με την οποία εγκρίθηκαν οι περιβαλλοντικοί όροι για τη μονάδα βιολογικού καθαρισμού στη θέση «Βαρκά». Με αυτή την κοινή υπουργική απόφαση δόθηκε η οριστική έγκριση για την υλοποίηση του έργου.

2.11 Τώρα, όσον αφορά την έγκαιρη εφαρμογή της οδηγίας, το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αναφέρει στην απόφασή του C-431/92 της 11ης Αυγούστου

³² Το άρθρο 12 παράγραφος 1 ορίζει ότι τα κράτη μέλη λαμβάνουν τα αναγκαία μέτρα για να συμμορφωθούν με την παρούσα οδηγία μέσα σε προθεσμία τριών ετών από την κοινοποίησή της. Η οδηγία κοινοποιήθηκε στα κράτη μέλη στις 3 Ιουλίου 1985.

³³ Νόμος 1650/1986 «Για την προστασία του περιβάλλοντος» (ΦΕΚ 160/Α).

1995 ότι «Η ημερομηνία της επίσημης υποβολής της αιτήσεως για τη χορήγηση αδείας(...) αποτελεί το μοναδικό κριτήριο που μπορεί να επιλεγεί. Το κριτήριο αυτό είναι σύμφωνο με την αρχή της ασφάλειας δικαίου και ικανό να προστατεύσει την πρακτική αποτελεσματικότητα της οδηγίας»³⁴. Το άρθρο 1 παράγραφος 2 της οδηγίας ορίζει ότι ως «άδεια» νοείται «απόφαση της ή των αρμόδιων αρχών που δίνει το δικαίωμα στον κύριο του έργου να πραγματοποιήσει το σχέδιο».

2.12 Από τα έγγραφα του φακέλου προκύπτει, πρώτον, ότι η απόφαση της νομαρχίας Πρεβέζης αριθ. 667 της 28ης Φεβρουαρίου 1986 δεν αποτελούσε νέο στοιχείο στην εξέταση του φακέλου, όπως ισχυρίστηκε η Επιτροπή στην επιστολή της προς την καταγγέλλουσα της 20ης Απριλίου 1999. Η απόφαση αυτή είχε ήδη αναφερθεί στη δεύτερη σελίδα, σειρά 7, της αρχικής καταγγελίας που υποβλήθηκε στην Επιτροπή τον Ιούλιο του 1995. Σύμφωνα με τη διατύπωση της ίδιας της απόφασης, η εν λόγω απόφαση αποτελεί απλώς «Έγκριση οριστικής μελέτης έργων Ά φάσης και προμελέτης εγκαταστάσεων βιολογικού καθαρισμού της μελέτης «Αποχέτευση Πάργας», αναδόχου μελετητή Κ. Καραδήμου και συνεργάτες». Επομένως, ο Διαμεσολαβητής κρίνει ότι αυτή η απόφαση της νομαρχίας Πρεβέζης της 28ης Φεβρουαρίου 1986 δεν μπορεί να θεωρηθεί ως άδεια υλοποίησης του έργου και, συνεπώς, ως έγκριση της αίτησης για χορήγηση άδειας υπό την έννοια της ως άνω απόφασης του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

2.13 Από τα έγγραφα του φακέλου προκύπτει ότι οι ίδιες οι υπηρεσίες της Επιτροπής εκτιμούσαν ότι η οριστική έγκριση του έργου χορηγήθηκε με την υπουργική απόφαση της 18ης Μαρτίου 1997. Αυτό προκύπτει σαφώς από δύο σημειώματα του φακέλου της Επιτροπής, με ημερομηνία 4 και 27 Μαΐου 1998, στα οποία ο εν λόγω υπάλληλος και ένας άλλος υπάλληλος της ΓΔ Περιβάλλοντος δήλωναν ότι η εν λόγω απόφαση παρείχε την οριστική έγκριση για την έναρξη υλοποίησης του έργου και επιβεβαίωνε τη θέση εγκατάστασης της μονάδας.

2.14 Κατά συνέπεια, η υπουργική απόφαση της 18ης Μαρτίου 1997 φαίνεται ότι συνιστά την άδεια υπό την έννοια του άρθρου 1 παράγραφος 2 της οδηγίας, μετά την υποβληθείσα από το δήμο Πάργας αίτηση χορήγησης, η οποία χρονολογείται από τις 28 Φεβρουαρίου 1995, ημερομηνία κατά την οποία ήταν ήδη σε ισχύ η οδηγία για διάστημα άνω των έξι ετών, δηλαδή από την 3η Ιουλίου 1988.

2.15 Ο Διαμεσολαβητής σημειώνει επίσης ότι οι ελληνικές αρμόδιες αρχές θεωρούσαν ότι το έργο εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας. Αυτό προκύπτει από την εκτίμηση περιβαλλοντικών επιπτώσεων που εκπονήθηκε από το δήμο Πάργας τον Σεπτέμβριο του 1993, στην οποία αναφέρεται ότι η εκτίμηση περιβαλλοντικών επιπτώσεων διεξάγεται βάσει των διατάξεων της οδηγίας 85/337/ΕΟΚ.

2.16 Με βάση τα ανωτέρω προκύπτει ότι η Επιτροπή εσφαλμένα θεώρησε ότι η οδηγία 85/337/ΕΟΚ δεν είχε εφαρμογή στο συγκεκριμένο έργο, επειδή η αίτηση για χορήγηση αδείας που είχε ως αποτέλεσμα την έγκριση του έργου, υπό την έννοια της απόφασης C-431/92 του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 11ης Αυγούστου 1995, υποβλήθηκε επισήμως στις 28 Φεβρουαρίου 1995, δηλαδή μετά την έναρξη ισχύος της οδηγίας 85/337/ΕΟΚ. Αυτό συνιστά κρούσμα κακής διοίκησης και ο Διαμεσολαβητής διατύπωσε την κατωτέρω κριτική παρατήρηση. Ο Διαμεσολαβητής επιθυμεί ωστόσο να υπενθυμίσει ότι το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο είναι η ανώτατη αρχή σε ζητήματα ερμηνείας και εφαρμογής του κοινοτικού δικαίου.

3 Ο ισχυρισμός περί έλλειψης αμεροληψίας εκ μέρους υπαλλήλου της Επιτροπής

3.1 Η καταγγέλλουσα έκανε λόγο για έλλειψη αμεροληψίας στον τρόπο με τον οποίο η Επιτροπή χειρίστηκε την υπόθεση. Σύμφωνα με την καταγγέλλουσα, ο εν λόγω υπάλληλος κατέχει κομματική θέση στην Ελλάδα, η οποία είναι ασυμβίβαστη με το καθήκον του να επαληθεύσει εάν το υπό εξέταση έργο εκτελείται σύμφωνα με

³⁴ Υπόθεση C-431/92, Επιτροπή κατά Γερμανίας, [1995] ECR I-2189, παρ. 32.

την κοινοτική νομοθεσία. Προς υποστήριξη του ισχυρισμού της, η καταγγέλλουσα παραπέμπει σε διάφορα άρθρα εφημερίδων. Εκτός αυτού, η καταγγέλλουσα ισχυρίσθηκε ότι οι έγγραφες ευχαριστίες στα αρχεία του ελληνικού Υπουργείου Εξωτερικών (πρακτικά της συνεδρίασης της 20ής Μαΐου 1998) προς τους εκπροσώπους της Επιτροπής για την καθυστέρηση της εξέτασης των καταγγελιών υποδηλώνουν ότι ορισμένοι υπάλληλοι της ΓΔ ΧΙ δεν είχαν ως στόχο να εξασφαλίσουν τη δέουσα εφαρμογή της κοινοτικής νομοθεσίας, αλλά να εξασφαλίσουν κοινοτική χρηματοδότηση για το έργο.

3.2 Η Επιτροπή παρέσχε στον εν λόγω υπάλληλο τη δυνατότητα να εκθέσει τις απόψεις του στο πλαίσιο ακρόασης. Από την περίληψη της ακρόασης φαίνεται ότι η Επιτροπή κατέληξε ότι δεν υπήρχε λόγος να θεωρηθεί ότι ο συγκεκριμένος υπάλληλος είχε επηρεάσει οποιαδήποτε ληφθείσα απόφαση σχετικά με αυτή την υπόθεση, και μάλιστα ότι ούτε ο ίδιος είχε συμμετάσχει σε αυτή, καθώς ευρισκόταν σε ετήσια άδεια από την 15η Δεκεμβρίου 1998 έως την 31η Ιανουαρίου 1999, και σε άδεια άνευ αποδοχών για προσωπικούς λόγους, από την 1η Φεβρουαρίου έως την 15η Ιουνίου 1999.

3.3 Ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι η Επιτροπή επικαλείται την άδεια του υπαλλήλου ως επιχείρημα για να υποστηρίξει ότι αυτός δεν είχε επηρεάσει την απόφαση σχετικά με την παρούσα υπόθεση και ότι δεν είχε συμμετάσχει σε αυτή. Ωστόσο, φαίνεται ότι το επιχείρημα αυτό καταρρίπτεται από τα ακόλουθα συναφή με την υπόθεση γεγονότα, τα οποία στο σύνολό τους χρονολογούνται από το διάστημα κατά το οποίο ο εν λόγω υπάλληλος ήταν ακόμη υπεύθυνος για το φάκελο.

3.4 Στις 27 Μαΐου 1998, ο εν λόγω υπάλληλος προσέθεσε στο φάκελο σημείωμα, στο οποίο, βάσει των νέων στοιχείων της υπόθεσης, συμπεράινε ότι έπρεπε να διακοπεί η διαδικασία επί παραβάσει. Στο σημείωμα αυτό ανέφερε ότι θα αποστέλλοταν στην καταγγέλλουσα επιστολή προς ενημέρωσή της σχετικά με την πρόθεση της Επιτροπής να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης. Δύο μήνες αργότερα, στις 27 Ιουλίου 1998, μετά την απόφαση επί της ουσίας ότι δεν υπήρχε παράβαση της οδηγίας 85/337/ΕΚ, η Επιτροπή έλαβε την απόφαση να χρηματοδοτήσει το υπό εξέταση έργο. Στις 9 Δεκεμβρίου 1998, μια εβδομάδα προτού λάβει την άδειά του, ο εν λόγω υπάλληλος απέστειλε στην καταγγέλλουσα μια τελευταία επιστολή, ενημερώνοντάς την ότι η Επιτροπή θα αποφάσιζε σχετικά με τον ορθό χειρισμό της υπόθεσης βάσει των εγγράφων που της είχε διαβιβάσει η καταγγέλλουσα. Στην επιστολή αυτή δεν αναφέρεται ότι, εν τω μεταξύ, το έργο είχε εγκριθεί.

3.5 Με βάση τα ανωτέρω γεγονότα είναι προφανές ότι ο εν λόγω υπάλληλος συμμετείχε ενεργά στη λήψη της απόφασης περί αρχειοθέτησης της υπόθεσης, η οποία ήταν απαραίτητη προϋπόθεση για τη χρηματοδότηση του έργου από την Επιτροπή.

3.6 Όσον αφορά το επιχείρημα της καταγγέλλουσας για το ασυμβίβαστο της κομματικής θέσης του υπαλλήλου στην Ελλάδα με το καθήκον του να εποπτεύει την εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου, η έρευνα του Διαμεσολαβητή έδειξε – όπως αποδεικνύεται και από τα δημοσιεύματα του ελληνικού Τύπου – ότι κατά την περίοδο που προηγήθηκε της περάτωσης της εξέτασης της υπόθεσης, ο εν λόγω υπάλληλος είχε διορισθεί σύμβουλος του Προέδρου του Κόμματος «Νέα Δημοκρατία» για ευρωπαϊκά θέματα και συμμετείχε σε συγκέντρωση του κόμματός του στην περιοχή, κατά τη διάρκεια της οποίας εκφώνησε λόγο με θέμα την περιβαλλοντική νομοθεσία της ΕΕ. Προκύπτει ότι οι πληροφορίες σχετικά με το διορισμό του είχαν ήδη δημοσιευθεί στις 30 Νοεμβρίου 1998, δύο μήνες προτού λάβει άδεια για προσωπικούς λόγους.

3.7 Ο Διαμεσολαβητής εκτιμά ότι η καταγγέλλουσα, η οποία δεν γνώριζε ότι ο εν λόγω υπάλληλος βρισκόταν σε ετήσια άδεια και αργότερα σε άδεια άνευ αποδοχών για προσωπικούς λόγους, και η οποία είχε προσφάτως λάβει επιστολή, υπογεγραμμένη από το συγκεκριμένο υπάλληλο στις 9 Δεκεμβρίου 1998, στην οποία αναφερόταν ότι η υπόθεση εξακολουθούσε να αποτελεί αντικείμενο έρευνας, έχει επαρκείς λόγους ώστε να αμφισβητεί την αμεροληψία και την ορθότητα του τρόπου με τον

οποίο χειρίστηκε την υπόθεση η Επιτροπή, καθώς και κατά πόσον η στάση του εν λόγω υπάλληλου εξυπηρετούσε αποκλειστικά τα συμφέροντα της Κοινότητας. Πράγματι, θα ήταν δύσκολο για τον πολίτη οποιουδήποτε κράτους μέλους να μην αμφισβητήσει τον αμερόληπτο χαρακτήρα των ενεργειών της Επιτροπής ως θεματοφύλακα της Συνθήκης, όταν ένας υπάλληλος της Επιτροπής, ο οποίος συμμετέχει ενεργά στην εξέταση μιας διαδικασίας επί παραβάσει, κατέχει επίσης θέση σε πολιτικό κόμμα του κράτους μέλους το οποίο αφορά η υπόθεση, και ενεργεί δημοσίως με αυτή την ιδιότητα κατά το χρονικό διάστημα εξέτασης της υπόθεσης. Στα μάτια των ευρωπαίων πολιτών, ένα τέτοιο συμβάν θα μπορούσε να αποτελέσει πλήγμα για την υπόληψη της Επιτροπής ως θεματοφύλακα της Συνθήκης, με ευθύνη για τη σωστή εφαρμογή της κοινοτικής νομοθεσίας.

3.8 Για τον λόγο αυτό, ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι η Επιτροπή, ως θεματοφύλακας της Συνθήκης, δεν μερίμνησε για τον αμερόληπτο και ορθό χειρισμό της συγκεκριμένης υπόθεσης. Αυτό συνιστά κρούσμα κακής διοίκησης και ο Διαμεσολαβητής διατύπωσε την κατωτέρω κριτική παρατήρηση.

4 Συμπέρασμα

Με βάση τις έρευνές του σχετικά με την παρούσα καταγγελία, ο Διαμεσολαβητής έκρινε αναγκαίο να διατυπώσει τις ακόλουθες τρεις κριτικές παρατηρήσεις:

1 Κατά την περίοδο από τον Μάρτιο 1998 μέχρι τον Δεκέμβριο 1998, όταν άλλαξε η θέση της Επιτροπής στην υπόθεση, η Επιτροπή δεν παρείχε επαρκή πληροφόρηση, καθώς απέκρυψε από την καταγγέλλουσα ένα θεμελιώδες για την υπόθεση στοιχείο, και συγκεκριμένα ότι με την απόφαση E(98)2297 της 27 Ιουλίου 1998 η Επιτροπή είχε εν τω μεταξύ αποφασίσει να χρηματοδοτήσει από το Ταμείο Συνοχής το έργο αυτό που αποτελούσε αντικείμενο της καταγγελίας. Με τον τρόπο αυτό, η Επιτροπή άφησε την καταγγέλλουσα να πιστεύει ότι η υπόθεση βρισκόταν ακόμη υπό εξέταση. Η μη παροχή επαρκούς πληροφόρησης προς την καταγγέλλουσα από την Επιτροπή συνιστά περίπτωση κακοδιοίκησης.

2 Η Επιτροπή εσφαλμένα θεώρησε ότι το συγκεκριμένο έργο δεν εμπίπτει στις διατάξεις της οδηγίας 85/337/ΕΟΚ, διότι η αίτηση για τη χορήγηση αδειάς που οδήγησε στην πραγματοποίηση του έργου, υπό την έννοια της απόφασης C-431/92 του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου της 11ης Αυγούστου 1995, κατατέθηκε επισήμως στις 28 Φεβρουαρίου 1995, δηλαδή μετά τη θέση σε ισχύ της οδηγίας 85/337/ΕΟΚ. Τούτο συνιστά περίπτωση κακοδιοίκησης.

3 Η καταγγέλλουσα, η οποία δεν ήξερε ότι ο εν λόγω υπάλληλος είχε πάρει ετήσια άδεια και αργότερα άδεια άνευ αποδοχών για προσωπικούς λόγους, και η οποία είχε επιπλέον προσφάτως λάβει επιστολή υπογεγραμμένη από τον εν λόγω υπάλληλο στις 9 Δεκεμβρίου 1998 με την οποία ο τελευταίος δήλωνε ότι η υπόθεση βρίσκεται ακόμη υπό εξέταση, έχει επαρκείς λόγους ώστε να αμφισβητεί την αμεροληψία και την ορθότητα του τρόπου με τον οποίο χειρίστηκε την υπόθεση η Επιτροπή καθώς και το γεγονός ότι εν λόγω υπάλληλος ενήργησε αποκλειστικά λαμβάνοντας υπόψη του τα συμφέροντα των Κοινοτήτων. Στην πραγματικότητα, οποιοσδήποτε πολίτης σε οποιοδήποτε κράτος μέλος θα αμφισβητούσε την αμεροληψία των ενεργειών της Επιτροπής ως θεματοφύλακα των Συνθηκών εάν ο υπάλληλος της Επιτροπής που έχει σημαντικό ρόλο στην εξέταση μιας διαδικασίας επί παραβάσει κατέχει επίσης κομματική θέση στο κράτος μέλος το οποίο αφορά η υπόθεση και δρα δημόσια με αυτή του την ιδιότητα την ίδια χρονική περίοδο κατά την οποία εξετάζεται η υπόθεση. Αυτά τα περιστατικά εκθέτουν ίσως στα μάτια των ευρωπαίων πολιτών την Επιτροπή η οποία οφείλει να ενεργεί ως θεματοφύλακας των Συνθηκών, με στόχο τη σωστή εφαρμογή της ευρωπαϊκής νομοθεσίας. Ο Διαμεσολαβητής κρίνει επομένως ότι η Επιτροπή, ως θεματοφύλακας των Συνθηκών, απέτυχε να διασφαλίσει ότι η υπόθεση αυτή θα εξετασθεί με αμεροληψία και κατά ορθό τρόπο. Τούτο συνιστά περίπτωση κακοδιοίκησης.

Δεδομένου ότι οι ανωτέρω πτυχές της υπόθεσης αφορούσαν διαδικασίες συνδεδεμένες με συγκεκριμένα περιστατικά του παρελθόντος, δεν κρίθηκε σκόπιμο να επιδιωχθεί φιλικός διακανονισμός του ζητήματος. Έτσι, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Σύμφωνα με το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, η Ευρωπαϊκή Κοινότητα στηρίζεται στο κράτος δικαίου. Ως θεματοφύλακας των Συνθηκών, η Επιτροπή έχει ως κύριο ρόλο της να προωθήσει αυτή τη θεμελιώδη αρχή. Υπό το φως των ευρημάτων στη συγκεκριμένη υπόθεση 1) ότι η Επιτροπή δεν παρείχε επαρκή πληροφόρηση στην καταγγέλλουσα, 2) ότι η Επιτροπή θεώρησε εσφαλμένα ότι το συγκεκριμένο έργο δεν εμπίπτει στις διατάξεις της οδηγίας 85/337/ΕΟΚ και 3) ότι η Επιτροπή απέτυχε να διασφαλίσει ότι η υπόθεση αυτή θα εξετασθεί με αμεροληψία και κατά ορθό τρόπο, ο Διαμεσολαβητής καταλήγει στο συμπέρασμα ότι αποκαλύφθηκαν παραλείψεις στις ενέργειες της Επιτροπής ως θεματοφύλακα των Συνθηκών.

Σχετικά με αυτό, ο Διαμεσολαβητής επιθυμεί να αναφερθεί στην πρόσφατη ανακοίνωση της Επιτροπής της 20ης Μαρτίου 2002 προς το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και τον Διαμεσολαβητή όσον αφορά τις σχέσεις με τον καταγγέλλοντα στον τομέα των παραβάσεων του κοινοτικού δικαίου³⁵, η οποία περιέχει διαδικαστικούς κανόνες επί του θέματος. Ο Διαμεσολαβητής εκτιμά ότι οι διαδικαστικοί κανόνες που περιέχονται στην εν λόγω ανακοίνωση καθώς και το εγχειρίδιο για τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις των υπαλλήλων της Επιτροπής στο οποίο αναφέρεται η Επιτροπή στις παρατηρήσεις της 30ης Νοεμβρίου 2001, εάν εφαρμόζονται και ελέγχονται σωστά, θα αποτρέψουν στο μέλλον την εμφάνιση περιστατικών κακοδιοίκησης παρόμοιων με αυτό που αφορά η συγκεκριμένη υπόθεση.

ΜΗ ΚΑΤΑΒΟΛΗ ΑΜΟΙΒΗΣ ΓΙΑ ΠΑΡΑΣΧΕΘΕΙΣΕΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ

*Απόφαση επί της
καταγγελίας
1689/2000/ADB κατά
της Ευρωπαϊκής
Επιτροπής³⁶*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Η καταγγελία υποβλήθηκε από βρετανική εταιρία συμβούλων τον Δεκέμβριο 2000. Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, τα γεγονότα που προηγήθηκαν της καταγγελίας έχουν ως εξής:

Στις 17 Ιουνίου 1999, η υπεύθυνη για την Πορτογαλία μονάδα της Γενικής Διεύθυνσης XVI (Περιφερειακή πολιτική και συνοχή) της Επιτροπής κάλεσε τον κ. G., διευθυντή στην εταιρία του καταγγέλλοντος, να συμμετάσχει σε σεμινάριο στην Πορτογαλία. Αυτό το σεμινάριο αποσκοπούσε να συμβάλει στο διάλογο για την υλοποίηση υποδομών μέσω εταιρικών σχέσεων μεταξύ του δημόσιου και του ιδιωτικού τομέα («PPP»). Ο καταγγέλλων ενημερώθηκε ότι το σεμινάριο επρόκειτο να διοργανωθεί από τη ΓΔ XVI σε συνεργασία με τις πορτογαλικές αρχές και ότι υπεύθυνος για την προετοιμασία του σεμιναρίου υπάλληλος της Επιτροπής θα ήταν η κ. C.

Σε τηλεομοιοτυπία προς τον κ. G. με ημερομηνία 29 Ιουνίου 1999 η κ. C. τόνισε την επιθυμία της να προτείνει να προβλεφθεί στον προϋπολογισμό για το σεμινάριο η σύνταξη τελικής έκθεσης, στην οποία θα έπρεπε να συγκεντρώνονται οι διάφορες συνεισφορές των συμμετεχόντων στο συνέδριο σε ενιαίο έγγραφο. Το έγγραφο αυτό επρόκειτο στη συνέχεια να χρησιμοποιηθεί από τους υπαλλήλους της ΓΔ XVI. Καταλήγοντας, η κ. C. ζήτησε από τον κ. G. να την ενημερώσει εάν αποδεχόταν την πρότασή της και να της υποδείξει το προβλεπόμενο κόστος.

³⁵ COM (2002) 141 τελικό.

³⁶ Το πλήρες κείμενο αυτής της απόφασης διατίθεται στην ιστοσελίδα του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή, στην ακόλουθη διεύθυνση: <http://www.euro-ombudsman.eu.int>.

(2) Η Επιτροπή όφειλε να έχει καταβάλει εύλογο ποσό ως αποζημίωση για την καθυστερημένη πληρωμή, καθώς και τον χρόνο και τις προσπάθειες που κατέβαλε ο καταγγέλλων για την εξέταση της υπόθεσής του

Επίσης, ο καταγγέλλων ζήτησε έγγραφη έκφραση συγγνώμης από τους εμπλεκόμενους υπαλλήλους.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Στη γνώμη της, η Επιτροπή διατύπωσε τα ακόλουθα σχόλια:

Η Επιτροπή είχε αποφασίσει να συγχρηματοδοτήσει ένα συνέδριο για την υλοποίηση υποδομών μέσω εταιρικών σχέσεων μεταξύ του δημόσιου και του ιδιωτικού τομέα στην Λισσαβόνα. Βάσει της συμφωνίας χορήγησης της ενίσχυσης, το συνέδριο επρόκειτο να διοργανωθεί με ευθύνη των πορτογαλικών αρχών. Ο κ. G. κλήθηκε να εκτιμήσει το κόστος της σύνταξης τελικής έκθεσης βάσει των διαφόρων συνεισφορών των συνέδρων. Ο κ. G. είχε δηλώσει πρόθυμος να αναλάβει αυτό το έργο έναντι αμοιβής 3 000 ευρώ και είχε επισημάνει την ανάγκη να διεξαχθεί συζήτηση σχετικά με τη μορφή της έκθεσης (βλέπε τηλεομοιοτυπία του κ. G. στις 30 Ιουνίου 1999). Η Επιτροπή σε καμία περίπτωση δεν αποδέχθηκε την εν λόγω προσφορά, αλλά ενημέρωσε τον κ. G. (στο πλαίσιο τηλεφωνικής συνδιάλεξης τον Ιούλιο του 1999) σχετικά με την αναγκαιότητα συζήτησης των όρων της έκθεσης με τις πορτογαλικές αρχές. Η Επιτροπή είχε προτείνει τη διάθεση ποσού περίπου 3 000 ευρώ από το συνολικό προϋπολογισμό του συνεδρίου για την έκθεση. Η πρόταση αυτή εγκρίθηκε από τα συμβαλλόμενα μέρη στη συμφωνία επιχορήγησης, όπως αποδεικνύει η περιγραφή του προϋπολογισμού. Κατά συνέπεια, οι πορτογαλικές αρχές διέθεσαν 3 000 ευρώ για πληρωμή αυτής της εργασίας.

Όπως θα έπρεπε να γνωρίζει ο κ. G., η υπεργολαβία του έργου απαιτούσε τη σύναψη σύμβασης παροχής υπηρεσιών στην οποία θα καθορίζονταν, μεταξύ άλλων, το περιεχόμενο και η ημερομηνία παράδοσης της τελικής έκθεσης. Εκ των πραγμάτων, η σύμβαση αυτή έπρεπε να συναφθεί μεταξύ του δικαιούχου που διέθετε τα κεφάλαια (δηλαδή των πορτογαλικών αρχών) και του παρόχου των υπηρεσιών.

Το σχέδιο περίληψης δεν εγκρίθηκε ούτε από την Επιτροπή ούτε από τις πορτογαλικές αρχές ως τελική έκθεση στην οποία θα μπορούσε να βασισθεί η σύνταξη πρακτικού οδηγού σχετικά με την αξιολόγηση σχεδίων υλοποίησης υποδομών μέσω εταιρικών σχέσεων μεταξύ του δημόσιου και του ιδιωτικού τομέα. Η άρνηση των πορτογαλικών αρχών να προβούν σε πληρωμή προ της παράδοσης της τελικής έκθεσης συνάδει με τη χρηστή διαχείριση των κοινοτικών χρηματοδοτήσεων. Ωστόσο, η Επιτροπή δεν επιθυμούσε να προκαταλάβει την τελική τους απόφαση, καθώς αρμόδιες να αποφασίσουν σχετικά με την καταβολή αποζημίωσης για το σχέδιο περίληψης ήταν μόνο οι πορτογαλικές αρχές. Κατά συνέπεια, το ζήτημα έπρεπε να διευθετηθεί σε συνεννόηση με τις πορτογαλικές αρχές. Η Επιτροπή απευθύνθηκε εγγράφως στις πορτογαλικές αρχές για να διαπιστώσει εάν αυτές σκόπευαν να αποζημιώσουν τον κ. G..

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντος

Στις παρατηρήσεις του, ο καταγγέλλων επέμεινε στην καταγγελία του.

Στην απάντησή του της 30ής Ιουνίου 1999, ο κ. G. επιβεβαίωσε ότι ήταν πρόθυμος να συντάξει τελική έκθεση στη οποία θα συνοψίζονται οι συνεισφορές στο συνέδριο έναντι αμοιβής περίπου 3 000 ευρώ. Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, η κ. C. ενημέρωσε στη συνέχεια τηλεφωνικά τον κ. G. ότι θα μπορούσε να προβεί στην αναφερόμενη δαπάνη.

Το σεμινάριο διοργανώθηκε στις 16 Ιουλίου 1999 στην Πορτογαλία. Στις 26 Ιουλίου 1999, η ΓΔ XVI διαβίβασε στον κ. G. τις περισσότερες συνεισφορές στο σεμινάριο, επισημαίνοντας ότι αυτό είχε συμφωνηθεί ώστε να παράσχει στον κ. G. τη δυνατότητα να συνεχίσει το έργο του (“[c]omme convenu et pour vous permettre d’avancer vos travaux”). Στη βάση αυτή, ο κ. G. συνέταξε σχέδιο περίληψης των συνεισφορών στο σεμινάριο, το οποίο υπέβαλε στην ΓΔ XVI στις 16 Αυγούστου 1999. Η Επιτροπή ευχαρίστησε τον κ. G. με επιστολή της στις 31 Αυγούστου 1999, ανακοίνωσε δε ότι θα διαβίβαζε τα σχόλιά της σχετικά με το έγγραφο το συντομότερο δυνατό. Ταυτόχρονα, η Επιτροπή διαβίβασε τρία επιπλέον έγγραφα που δεν ήταν διαθέσιμα στις 26 Ιουλίου 1999, ώστε να παράσχει στον κ. G. τη δυνατότητα να ολοκληρώσει την περίληψη (“pour vous permettre de finaliser le texte du sommaire”). Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, το σχέδιο περίληψης εγκρίθηκε από την Επιτροπή στο πλαίσιο συνεδρίασης που πραγματοποιήθηκε στις 13 Οκτωβρίου 1999 στις Βρυξέλλες με συμμετοχή της κ. C. και συναδέλφου της ύστερα από ορισμένες τροποποιήσεις που είχαν γίνει σε αυτή. Ο κ. B. που παρευρέθη στη συγκεκριμένη συνάντηση μπορεί να το επιβεβαιώσει. Κατά τη διάρκεια της συνεδρίασης, και πάλι σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, συζητήθηκε και η σύνταξη ενός οδηγού ή εγχειριδίου. Στις 25 Νοεμβρίου 1999 διοργανώθηκε νέα συνάντηση με συμμετοχή της κ. C. και του υπαλλήλου της Επιτροπής που επρόκειτο να αναλάβει την ευθύνη για τον οδηγό. Σε επιστολή που απεστάλη στις 2 Δεκεμβρίου 1999, ο καταγγέλλων προσφέρθηκε να συντάξει τον εν λόγω οδηγό έναντι αμοιβής 12 000 ευρώ. Ωστόσο, σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, στη συνέχεια πληροφορήθηκε ότι το σχέδιο αυτό δεν επρόκειτο να εφαρμοσθεί επί του παρόντος.

Στις 26 Οκτωβρίου 1999, ο καταγγέλλων απηύθυνε στην Επιτροπή επιστολή στην οποία παρατηρούσε ότι επισυνάπτει τρία αντίγραφα της τροποποιημένης έκδοσης της περίληψης και ζητεί από την Επιτροπή να τον ενημερώσει σε ποιον και με ποιον τρόπο να αποστείλει το τιμολόγιο για το συγκεκριμένο έγγραφο. Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, η Επιτροπή εν συνεχεία τον παρέπεμψε σε μια κ. S. του πορτογαλικού υπουργείου. Κατά συνέπεια, ο καταγγέλλων απέστειλε τιμολόγιο αξίας άνω των 3 000 ευρώ στο εν λόγω άτομο στις 3 Δεκεμβρίου 1999. Καθώς δεν υπήρξε απάντηση, ο καταγγέλλων απέστειλε επιστολή υπενθύμισης στις 7 Φεβρουαρίου 2000. Σε επιστολή με ημερομηνία 8 Φεβρουαρίου 2000, η κ. S. εξήγησε ότι ο καταγγέλλων δεν είχε υποβάλει το εγχειρίδιο PPP για το οποίο έπρεπε να καταβληθεί το ποσό των 3 000 ευρώ και ότι είχε απευθυνθεί εγγράφως στην κ. C. ζητώντας διευκρινίσεις.

Στις 22 Μαΐου 2000 και στις 11 Σεπτεμβρίου 2000, ο καταγγέλλων απέστειλε επιστολές υπενθύμισης στην κ. C.. Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, η κ. C. ενημέρωσε τον κ. G. ότι επ’ ευκαιρία μεταγενέστερης τηλεφωνικής συνδιάλεξης είχε δώσει στην κ. S. ‘το πράσινο φως’ να προβεί στην πληρωμή. Ωστόσο, όταν ο καταγγέλλων απευθύνθηκε εκ νέου εγγράφως στην κ. S., αυτή απάντησε στις 17 Νοεμβρίου 2000 ότι θα προέβαινε στην καταβολή των 3 000 ευρώ μετά την παραλαβή του εγχειριδίου PPP για το οποίο είχε διατεθεί το συγκεκριμένο ποσό.

Μετέπειτα επαφές με την κ. C. απέβησαν άκαρπες. Κατά συνέπεια, ο καταγγέλλων απευθύνθηκε στο Διαμεσολαβητή. Επί της ουσίας, ο καταγγέλλων προέβαλε τους εξής ισχυρισμούς:

(1) Η Επιτροπή παρέλειψε να καταβάλει την αμοιβή 3 000 ευρώ, η οποία είχε συμφωνηθεί για τη σύνταξη της περίληψης

ΟΙ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΕΣ ΤΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ ΓΙΑ ΕΠΙΤΕΥΞΗ ΦΙΛΙΚΟΥ ΔΙΑΚΑΝΟΝΙΣΜΟΥ

Ανάλυση των υπό αντιδικία θεμάτων από τον Διαμεσολαβητή

Ύστερα από προσεκτική εξέταση της γνώμης και των παρατηρήσεων, ο Διαμεσολαβητής δεν έμεινε ικανοποιημένος από την απάντηση της Επιτροπής στους ισχυρισμούς του καταγγέλλοντος.

Το προσωρινό συμπέρασμα του Διαμεσολαβητή ήταν ότι η παράλειψη της Επιτροπής να εξασφαλίσει την καταβολή στον καταγγέλλοντα του συμφωνηθέντος ποσού για τη σύνταξη της περίληψης θα μπορούσε να θεωρηθεί ως κρούσμα κακής διοίκησης.

Η πρόταση του Διαμεσολαβητή για φιλικό διακανονισμό

Στις 31 Ιουλίου 2001, ο Διαμεσολαβητής υπέβαλε πρόταση φιλικού διακανονισμού στην Επιτροπή. Στην επιστολή του ο Διαμεσολαβητής πρότεινε στην Επιτροπή να εξετάσει την ανάληψη ενεργειών προκειμένου να εξασφαλισθεί η καταβολή στον καταγγέλλοντα του συμφωνηθέντος ποσού για τη σύνταξη της περίληψης των εργασιών του συνεδρίου που διοργανώθηκε στη Λισσαβόνα στις 16 Ιουλίου 1999, να εξετάσει δε περαιτέρω την καταβολή αποζημίωσης για την καθυστερημένη πληρωμή στον καταγγέλλοντα, καθώς και για τον χρόνο που διέθεσε και τις προσπάθειες που κατέβαλε για την εξέταση της υπόθεσής του, ώστε να διευκολύνει έναν φιλικό διακανονισμό.

Στις 13 Αυγούστου 2001, ο καταγγέλλων διαβίβασε στο Διαμεσολαβητή αντίγραφο επιστολής που είχε απευθύνει στην Επιτροπή την ίδια ημέρα. Στην επιστολή αυτή, ο καταγγέλλων ισχυρίζεται ότι θα έπρεπε να του καταβληθούν επιπροσθέτως 2 350 ευρώ για το χρόνο που διέθεσε και τις προσπάθειες που κατέβαλε για την εξέταση της υπόθεσής του.

Η απάντηση της Επιτροπής

Στην απάντησή της στις 31 Οκτωβρίου 2001, η Επιτροπή επανέλαβε τη άποψή της ότι δεν είχε συναφθεί σύμβαση μεταξύ της Επιτροπής και του καταγγέλλοντος.

Οι πορτογαλικές αρχές είχαν ήδη επισημάνει στην Επιτροπή ότι, μετά την αξιολόγηση της ποιότητας της έκθεσης που είχε υποβληθεί από τον κ. G., ήταν πρόθυμες να καταβάλουν σημαντικό ποσοστό του αρχικά προβλεπόμενου ποσού (δηλαδή 1 600 ευρώ). Η Επιτροπή δεν ήταν από νομική άποψη σε θέση να αμφισβητήσει αυτή τη θέση ούτε να λάβει η ίδια οριστική απόφαση όσον αφορά την ποιότητα του έργου. Απλά έλαβε υπόψη αυτή τη θέση και προτίθετο να συγχρηματοδοτήσει τη δαπάνη όπως προέβλεπε η απόφασή της για τη χορήγηση της ενίσχυσης, συνυπολογιζόμενης της προαναφερθείσας συνεισφοράς της Επιτροπής των 1 600 ευρώ (δηλαδή 1 200 ευρώ). Κατά συνέπεια, η Επιτροπή θεώρησε την προτεινόμενη καταβολή των 1 600 ευρώ ως «φιλικό διακανονισμό» της παρούσας καταγγελίας.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντος

Στις παρατηρήσεις του που διαβιβάστηκαν στις 19 Δεκεμβρίου 2001, ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η Επιτροπή επεδίωξε να προβάλει μια ερμηνεία η οποία καταρρίπτεται βάσει των ανταλλαγέντων εγγράφων και της κοινής λογικής. Ο καταγγέλλων ανακοίνωσε ότι εάν η Επιτροπή δεν ικανοποιούσε τις απαιτήσεις του, σκόπευε να διεκδικήσει επιπλέον ποσό της τάξης των 4 500 ευρώ ως αποζημίωση για το χρόνο που διέθεσε και τις δαπάνες για τις συναντήσεις με την Επιτροπή τον Οκτώβριο και τον Νοέμβριο 1999, καθώς και για τις προτάσεις που είχε υποβάλει ακολούθως. Στις 16 Ιανουαρίου 2002, ο καταγγέλλων διαβίβασε στον Διαμεσολαβητή επιστολή του κ. B. με ημερομηνία 21 Δεκεμβρίου 2001.

Η εκτίμηση του Διαμεσολαβητή

Με βάση τα ανωτέρω, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι δεν επιτεύχθηκε φιλικός διακανονισμός.

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΣΥΣΤΑΣΗΣ

Η επιστολή του Διαμεσολαβητή της 7ης Φεβρουαρίου 2002

Υπό αυτές τις συνθήκες, στις 7 Φεβρουαρίου 2002, ο Διαμεσολαβητής απηύθυνε στην Επιτροπή σχέδιο σύστασης, με την εξής διατύπωση:

Η Επιτροπή οφείλει να μεριμνήσει ώστε να καταβληθεί στον καταγγέλλοντα το ποσό των 3 000 ευρώ που είχε συμφωνηθεί για τη σύνταξη της περίληψης των συνεισφορών στο συνέδριο που διοργανώθηκε στη Λισσαβόνα στις 16 Ιουλίου 1999. Επιπλέον, η Επιτροπή οφείλει να αποζημιώσει τον καταγγέλλοντα για την καθυστερημένη πληρωμή, καθώς και για τον χρόνο που διέθεσε και τις προσπάθειες που κατάβαλε για την εξέταση της υπόθεσής του.

Η λεπτομερής γνώμη της Επιτροπής

Στην λεπτομερή της γνώμη της 29ης Απριλίου 2002, η Επιτροπή απέρριψε το σχέδιο σύστασης του Διαμεσολαβητή, εμμένοντας στις προηγούμενες απόψεις της.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντος

Στις παρατηρήσεις του, ο καταγγέλλων επέμεινε στην καταγγελία του και διατύπωσε λεπτομερή σχόλια σχετικά με την απάντηση της Επιτροπής. Πέραν αυτού, ο καταγγέλλων ενημέρωσε το Διαμεσολαβητή ότι υπό το φως της αντίδρασης της Επιτροπής, διεκδικούσε πλέον ως αποζημίωση το συνολικό ποσό των 17 200 ευρώ.

Κατά την άποψη του καταγγέλλοντος, η άσκηση δικαστικής προσφυγής στην παρούσα υπόθεση θα αποτελούσε σπατάλη χρόνου και πόρων για όλα τα εμπλεκόμενα μέρη. Για το λόγο αυτό, ζήτησε από το Διαμεσολαβητή να λάβει μια τελική απόφαση για το εν λόγω θέμα.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Άρνηση καταβολής της αμοιβής των 3 000 ευρώ για την περίληψη

1.1 Ο καταγγέλλων, μια εταιρία συμβούλων του Ηνωμένου Βασιλείου, ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή όφειλε να καταβάλει αμοιβή ύψους 3 000 ευρώ που είχε συμφωνηθεί για τη σύνταξη, από το διευθυντή της κ. G. , περίληψης των συνεισφορών των συμμετεχόντων σε σεμινάριο που διοργανώθηκε στις 16 Ιουλίου 1999 στη Λισσαβόνα από την Επιτροπή και τις πορτογαλικές αρχές.

1.2 Η Επιτροπή θεωρεί ότι σε καμία περίπτωση δεν αποδέχθηκε την εν λόγω προσφορά, αλλά ενημέρωσε τον κ. G. σχετικά με την αναγκαιότητα συζήτησης των όρων της έκθεσης με τις πορτογαλικές αρχές. Εκτός αυτού ισχυρίζεται ότι το σχέδιο περίληψης που υπέβαλε ο καταγγέλλων, δεν εγκρίθηκε ούτε από την ίδια ούτε από τις πορτογαλικές αρχές ως τελική έκθεση στην οποία θα μπορούσε να βασισθεί η σύνταξη πρακτικού οδηγού σχετικά με την αξιολόγηση σχεδίων υλοποίησης υποδομών μέσω εταιρικών σχέσεων μεταξύ του δημόσιου και του ιδιωτικού τομέα. Η Επιτροπή δηλώνει ότι στο πλαίσιο πολυάριθμων τηλεφωνικών συνδιαλέξεων ενημέρωσε τον κ. G. ότι καθαυτό το συγκεκριμένο έγγραφο δεν μπορούσε να αξιοποιηθεί ούτε από την Επιτροπή ούτε από το κράτος μέλος.

1.3 Η άποψη του καταγγέλλοντος ότι η Επιτροπή όφειλε να του καταβάλει το ποσό των 3 000 ευρώ στηρίζεται στην υπόθεση ότι για τη σύνταξη της περίληψης είχε συναφθεί σύμβαση μεταξύ της Επιτροπής και του ιδίου.

1.4 Σύμφωνα με την καθιερωμένη πρακτική του, ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι σε υποθέσεις συμβατικών διαφορών, όπως η παρούσα, είναι σκόπιμο να περιορίζει την έρευνά του στο να εξετάσει εάν το εκάστοτε αρμόδιο κοινοτικό θεσμικό όργανο ή οργανισμός του παρέχει συνεκτικό απολογισμό της νομικής βάσης των δράσεων του και τον λόγο για τον οποίο πιστεύει ότι αιτιολογείται η δική του άποψη στη συμβατική διαφορά. Αν συντρέχει τέτοια περίπτωση, ο Διαμεσολαβητής καταλήγει στο συμπέρασμα ότι η έρευνά του δεν αποκάλυψε κρούσμα κακής διοίκησης. Το συμπέρασμα αυτό δεν έχει καμία συνέπεια στο δικαίωμα των μερών να παραπέμψουν την εξέταση και την επίσημη διευθέτηση της συμβατικής διαφοράς τους σε κάποιο αρμόδιο δικαστήριο.

1.5 Στην παρούσα υπόθεση, η Επιτροπή φαίνεται να προβάλλει δύο κύρια επιχειρήματα, δηλαδή (α) ότι δεν αποδέχθηκε την προσφορά του καταγγέλλοντος για τη σύνταξη περίληψης και (β) ότι, σε κάθε περίπτωση, το έγγραφο που συντάχθηκε από τον καταγγέλλοντα δεν ήταν ικανοποιητικό και για τον λόγο αυτό δεν είχε γίνει αποδεκτό.

1.6 Στην τηλεομοιοτυπία της 29ης Ιουνίου 1999, η Επιτροπή ζήτησε από τον κ. G. να την ενημερώσει εάν θα ήταν πρόθυμος να αναλάβει τη σύνταξη περίληψης των συνεισφορών στο σεμινάριο που διοργανώθηκε στις 16 Ιουλίου 1999 και με ποια αμοιβή. Στις 30 Ιουνίου 1999, ο κ. G. επιβεβαίωσε ότι ήταν πρόθυμος να αναλάβει τη σύνταξη του εν λόγω εγγράφου και ανέφερε ποσό ύψους 3 000 ευρώ. Δεν υπάρχει έγγραφο με το οποίο να αποδεικνύεται αδιάσειστα ότι η Επιτροπή προέβη στη σύναψη σύμβασης με τον κ. G. ή με τον καταγγέλλοντα για τη σύνταξη έκθεσης στο πλαίσιο αυτό. Ωστόσο, πολλά γεγονότα μαρτυρούν το αντίθετο. Πρώτον, στην «περιγραφή του προϋπολογισμού» του σεμιναρίου που υποβλήθηκε από την Επιτροπή πράγματι περιλαμβάνεται κονδύλιο περίπου 3 000 ευρώ (2 993 ευρώ) για τη σύνταξη εγγράφου σχετικά με το συγκεκριμένο σεμινάριο. Αν και το γεγονός αυτό δεν αποδεικνύει την ύπαρξη σύμβασης μεταξύ της Επιτροπής και του καταγγέλλοντος, συνάδει πλήρως με την παράθεση των γεγονότων εκ μέρους του καταγγέλλοντος. Δεύτερον, η Επιτροπή διαβίβασε στον καταγγέλλοντα τις συνεισφορές στο σεμινάριο στα τέλη Ιουλίου και τον Αύγουστο του 1999, ώστε να παράσχει στον καταγγέλλοντα τη δυνατότητα να συντάξει την περίληψη. Η διατύπωση μιας τουλάχιστον από αυτές τις συνοδευτικές επιστολές αναφέρεται σε συμφωνία η οποία είχε επιτευχθεί (βλέπε επιστολή της 26ης Ιουλίου 1999 – “[c]omme convenu et pour vous permettre d'avancer vos travaux”). Η ίδια η Επιτροπή, στην απάντησή της στην πρόταση του Διαμεσολαβητή για φιλικό διακανονισμό, δέχεται ότι σύναψε συμφωνία με τον κ. G. ή τον καταγγέλλοντα, παρόλο που ισχυρίζεται ότι η συγκεκριμένη συμφωνία αφορούσε μόνο τυπική πτυχή. Τρίτον, όταν ο καταγγέλλων διαβίβασε το σχέδιο περίληψης στη ΓΔ XVI στις 16 Αυγούστου 1999, η Επιτροπή απάντησε ότι θα διατύπωνε τα σχόλιά της σχετικά με το έγγραφο αυτό και διαβίβασε τρία περαιτέρω έγγραφα τα οποία θα έπρεπε να ληφθούν υπόψη στην περίληψη. Αυτή η στάση θα ήταν δύσκολο να αιτιολογηθεί εάν δεν υπήρχε σύμβαση μεταξύ της Επιτροπής και του καταγγέλλοντος. Αντίθετα, εάν η ποιότητα του έργου επρόκειτο πράγματι να αξιολογηθεί αποκλειστικά από τις πορτογαλικές αρχές, το κείμενο θα έπρεπε να είχε διαβιβασθεί σε αυτές. Ωστόσο, δεν υπάρχει απόδειξη περί αυτού. Τέταρτον, δεν υπάρχουν αποδείξεις προς υποστήριξη του ισχυρισμού της Επιτροπής ότι είχε ενημερώσει τον καταγγέλλοντα πως αυτός όφειλε να επικοινωνήσει με τις πορτογαλικές αρχές ή να συνάψει σύμβαση με αυτές. Πέμπτον, ο ισχυρισμός της Επιτροπής ότι ο καταγγέλλων όφειλε να γνωρίζει, από τις προηγούμενες εργασίες που είχε αναλάβει για λογαριασμό της Επιτροπής, ότι νομικά δεσμευτικές συμβάσεις θα μπορούσαν να συναφθούν μόνο από τις εθνικές αρχές, δεν υποστηρίζεται με επαρκή στοιχεία, ιδίως λαμβάνοντας υπόψη το γεγονός ότι στην τηλεομοιοτυπία της Επιτροπής της 29ης Ιουνίου 1999 επισημαίνεται ότι η προς σύνταξη έκθεση επρόκειτο να χρησιμοποιηθεί “από υπαλλήλους της ΓΔ XVI”. Σε καμία περίπτωση δεν θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι ο καταγγέλλων όφειλε να υποθέσει ότι μια σύμβαση έργου το οποίο θα ήταν προς όφελος της ίδιας της Επιτροπής, έπρεπε να συναφθεί μεταξύ αυτού και των πορτογαλικών αρχών. Τέλος, ο ισχυρισμός του καταγγέλλοντος ότι είχε ενημερωθεί κατά τη διάρκεια συνάντησής του με τη ΓΔ XVI στις 13 Οκτωβρίου 1999 πως η

έκθεση είχε εγκριθεί, υποστηρίζεται από τη μαρτυρία του Δρ. Β., ο οποίος συμμετείχε επίσης στην εν λόγω συνάντηση. Υποστηρίζεται επίσης από το γεγονός ότι στις 26 Οκτωβρίου 1999, δηλαδή λίγο μετά τη συνάντηση, ο κ. Γ. απέστειλε στην κ. C. “τρία αντίγραφα των πρακτικών του συνεδρίου της Λισσαβόνας” και ζήτησε να ενημερωθεί σε ποιον να στείλει το τιμολόγιο. Εάν η Επιτροπή δεν είχε ουσιαστικά εγκρίνει την έκθεση που είχε υποβάλει ο καταγγέλλων και εάν αρμόδιες για το σκοπό αυτό ήταν οι πορτογαλικές αρχές, θα ήταν αναμενόμενο η Επιτροπή να ενημερώσει ανάλογα τον καταγγέλλοντα στο στάδιο αυτό. Ωστόσο, δεν φαίνεται να συντάχθηκε καμία επιστολή προς τον σκοπό αυτό. Αντίθετα, στην επιστολή του προς την κ. S. με ημερομηνία 3 Δεκεμβρίου 1999, ο καταγγέλλων παρατηρεί ότι είχε ενημερωθεί από την κ. C. πως εκείνη διέθετε τα κεφάλαια για την κάλυψη των δαπανών του σεμιναρίου και ότι κατά συνέπεια, ο καταγγέλλων είχε επισυνάψει το σημείωμα σχετικά με την αμοιβή για την περίληψη, “η οποία είχε υποβληθεί και εγκριθεί από την κ. C. στις Βρυξέλλες”.

1.7 Με βάση το σκεπτικό αυτό, ο Διαμεσολαβητής θεωρεί εύλογο τον ισχυρισμό του καταγγέλλοντος περί ύπαρξης συμφωνίας μεταξύ του ιδίου και της Επιτροπής, σύμφωνα την οποία ο καταγγέλλων θα συνέτασσε περίληψη των συνεισφορών στο συνέδριο που διοργανώθηκε στη Λισσαβόνα. Εκτός αυτού, ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι η Επιτροπή δεν ήταν σε θέση να του παράσχει συνεκτικό και εύλογο απολογισμό της νομικής βάσης των δράσεων της και το λόγο για τον οποίο πιστεύει ότι αιτιολογείται η δική της άποψη στη συμβατική διαφορά.

1.8 Η Επιτροπή προβάλλει ως δεύτερο κύριο επιχείρημα το γεγονός ότι, σε κάθε περίπτωση, το έγγραφο που συντάχθηκε από τον καταγγέλλοντα δεν ήταν ικανοποιητικό. Το επιχείρημα αυτό βασίζεται στην υπόθεση ότι ο καταγγέλλων ήταν υποχρεωμένος να συντάξει ένα έγγραφο στο οποίο όφειλε να προσδιορίζει τα κύρια στοιχεία ενός έργου για την υλοποίηση υποδομών μέσω εταιρικών σχέσεων μεταξύ του δημόσιου και του ιδιωτικού τομέα που απαιτούσε ιδιαίτερη αξιολόγηση (στο στάδιο του ορισμού, της αξιολόγησης ή της υλοποίησης) και να προτείνει μέσα και μεθόδους για την εκπόνηση αυτής της αξιολόγησης. Η απαίτηση στην οποία στηρίζεται στο σημείο αυτό η Επιτροπή, αναφέρεται (ουσιαστικά κατά γράμμα) στην τηλεομοιοτυπία της Επιτροπής της 29ης Ιουνίου 1999. Ωστόσο, στην επιστολή αυτή γίνεται σαφής διάκριση μεταξύ του οδηγού που επρόκειτο τελικά να συνταχθεί και της περίληψης των συνεισφορών στο σεμινάριο. Η προαναφερθείσα απαίτηση ισχύει για τον οδηγό και όχι για την περίληψη. Ως μοναδική ένδειξη σχετικά με το ότι η Επιτροπή επιθυμούσε να παραλάβει έναν οδηγό και όχι μια περίληψη θα μπορούσε να θεωρηθεί το γεγονός ότι στην ‘περιγραφή του προϋπολογισμού’ διατίθεται κονδύλιο ύψους 3 000 ευρώ για τη σύνταξη ‘εγχειριδίου’. Ωστόσο, η ίδια η Επιτροπή, στην απάντησή της σχετικά με το σχέδιο σύστασης, δέχεται ότι το εν λόγω έγγραφο δεν είχε διαβιβασθεί στον καταγγέλλοντα. Πέραν αυτού, η επιστολή που απηύθυνε η Επιτροπή στον καταγγέλλοντα στις 31 Αυγούστου 1999, αναφερόταν σαφώς σε μια περίληψη και όχι σε ένα εγχειρίδιο³⁷. Η Επιτροπή υπέβαλε αντίγραφο της περίληψης που συντάχθηκε από τον καταγγέλλοντα. Εκ πρώτης όψεως, το έγγραφο αυτό φαίνεται ότι ανταποκρίνεται στα πρότυπα που καθορίστηκαν για το συγκεκριμένο έγγραφο στην τηλεομοιοτυπία της 29ης Ιουνίου 1999. Ο καταγγέλλων παρέσχε αναλυτικά στοιχεία σχετικά με τη σύνταξη, την υποβολή, τη συζήτηση και τελικά την έγκριση του εγγράφου από την Επιτροπή. Η Επιτροπή δεν παρέσχε αποδεικτικά έγγραφα προκειμένου να αμφισβητήσει τη εν λόγω έκθεση. Εάν η Επιτροπή είχε πράγματι ενημερώσει τον καταγγέλλοντα στο πλαίσιο πολλών τηλεφωνικών συνδιαλέξεων σχετικά με το ότι το έγγραφο δεν είχε καμία αξία για την Επιτροπή, είναι δύσκολο να κατανοήσει κανείς γιατί παρέλειψε να επιβεβαιώσει αυτή την άποψη εγγράφως, το αργότερο όταν πλέον έλαβε την τελική έκδοση του εγγράφου που εστάλη στις 26 Οκτωβρίου 1999.

37

« ...pour vous permettre de finaliser le texte du sommaire. »

1.9 Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι βάσει των αποδεικτικών στοιχείων που έχει στην κατοχή του η Επιτροπή δεν τεκμηρίωσε το δεύτερο επιχείρημά της.

1.10 Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής καταλήγει στο συμπέρασμα πως το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν μερίμνησε ώστε να καταβληθεί στον καταγγέλλοντα το ποσό που είχε συμφωνηθεί για τη σύνταξη της περίληψης συνιστά κρούσμα κακής διοίκησης.

2 Αποζημίωση για την καθυστερημένη πληρωμή, καθώς και για το χρόνο που διέθεσε και τις προσπάθειες που κατέβαλε ο καταγγέλλων για την εξέταση της υπόθεσης

2.1 Ο καταγγέλλων ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή όφειλε να του καταβάλει εύλογο ποσό ως αποζημίωση για την καθυστερημένη πληρωμή, καθώς και τον χρόνο που διέθεσε και τις προσπάθειες που κατέβαλε για την εξέταση της υπόθεσής του. Σε επιστολές που ακολούθησαν, ο καταγγέλλων καθόρισε το ποσό που διεκδικούσε. Στις τελικές του παρατηρήσεις, ο καταγγέλλων επισημαίνει ότι διεκδικεί το συνολικό ποσό των 17 200 ευρώ ως αποζημίωση.

2.2 Η Επιτροπή θεωρεί ότι η εν λόγω απαίτηση είναι αβάσιμη.

2.3 Όπως προαναφέρθηκε, το πόρισμα του Διαμεσολαβητή όσον αφορά τον κύριο ισχυρισμό του καταγγέλλοντος είναι ότι ο καταγγέλλων φαίνεται να διεκδικεί την καταβολή του ποσού των 3 000 ευρώ. Οι κανόνες της χρηστής διοικητικής πρακτικής υπαγορεύουν ότι οι διοικητικές υπηρεσίες πρέπει να καταβάλουν οφειλόμενα ποσά το συντομότερο δυνατό. Ωστόσο, ακόμη και αν η Επιτροπή ορθώς θεώρησε ότι δεν είχε αναλάβει συμβατικές υποχρεώσεις έναντι του καταγγέλλοντος, όφειλε να του γνωστοποιήσει σαφώς και άμεσα τη θέση της. Ωστόσο, με βάση τα αποδεικτικά στοιχεία που είχε στη διάθεσή του ο Διαμεσολαβητής, προκύπτει ότι η Επιτροπή, παρά τις διάφορες επιστολές υπόμνησης που απέστειλε ο καταγγέλλων, ενημέρωσε για πρώτη φορά τον καταγγέλλοντα επί τη ευκαιρία τηλεφωνικής συνδιάλεξης μεταξύ του κ. G. και της κ. C., η οποία πραγματοποιήθηκε στις 22 Νοεμβρίου 2000. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής συμπεραίνει ότι η παράλειψη της Επιτροπής να αποζημιώσει τον καταγγέλλοντα για την καθυστερημένη πληρωμή, καθώς και για το χρόνο που διέθεσε και τις προσπάθειες που κατέβαλε για την εξέταση της υπόθεσής του αποτελεί ένα ακόμη κρούσμα κακής διοίκησης.

3 Συμπέρασμα

3.1 Με βάση την έρευνα του Διαμεσολαβητή στο πλαίσιο της παρούσας καταγγελίας, κρίθηκε αναγκαίο να διατυπωθεί η ακόλουθη κριτική παρατήρηση:

Η παράλειψη της Επιτροπής να διασφαλίσει την καταβολή που είχε συμφωνηθεί στον καταγγέλλοντα για την εκπόνηση περίληψης και η μη αποζημίωσή του για την καθυστερημένη πληρωμή, καθώς και για τον χρόνο που διέθεσε και τις προσπάθειες που κατέβαλε για την εξέταση της υπόθεσής του συνιστούν κρούσματα κακής διοίκησης.

3.2 Στην πρότασή του για φιλικό διακανονισμό, ο Διαμεσολαβητής πρότεινε ότι η Επιτροπή οφείλει να μεριμνήσει για την καταβολή στον καταγγέλλοντα του ποσού των 3 000 ευρώ, όπως φαίνεται ότι είχε συμφωνήσει. Ο Διαμεσολαβητής πρότεινε επίσης ότι ο καταγγέλλων θα έπρεπε να αποζημιωθεί για την καθυστέρηση που παρατηρήθηκε, καθώς και για το χρόνο και τις προσπάθειες που έπρεπε να διαθέσει για την εξέταση της υπόθεσής του. Η Επιτροπή απέρριψε αυτή την πρόταση. Στη συνέχεια, ο Διαμεσολαβητής επανέλαβε την πρότασή του με τη μορφή σχεδίου σύστασης προς την Επιτροπή. Ωστόσο, στην λεπτομερή της γνώμη η Επιτροπή επιβεβαίωσε ότι εξακολουθούσε να απορρίπτει τη συγκεκριμένη πρόταση.

3.3 Ο Διαμεσολαβητής αποδοκιμάζει το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν αποδέχθηκε την πρόταση αυτή. Θεωρεί ότι τα επιχειρήματα που προβάλλει η Επιτροπή προς υποστήριξη της θέσης της δεν είναι πειστικά.

4 Έκθεση προς το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο

4.1 Το άρθρο 3 παράγραφος 7 του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή³⁸ ορίζει ότι έχοντας υποβάλει στο σχετικό θεσμικό όργανο ή οργανισμό σχέδιο σύστασης και έχοντας λάβει λεπτομερή σχετική γνώμη από το θεσμικό όργανο ή οργανισμό, ο Διαμεσολαβητής υποβάλλει εν συνεχεία έκθεση στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και στο ενδιαφερόμενο θεσμικό όργανο ή οργανισμό.

4.2 Στην Ετήσια Έκθεσή του για το 1998, ο Διαμεσολαβητής επεσήμανε ότι η δυνατότητα που έχει ο Διαμεσολαβητής να υποβάλει ειδική έκθεση στο Κοινοβούλιο έχει τεράστια αξία για το έργο του. Προσθέτει δε ότι οι ειδικές εκθέσεις δεν θα πρέπει συνεπώς να υποβάλλονται υπερβολικά συχνά, αλλά μόνο όταν αφορούν σημαντικά θέματα και όταν το Κοινοβούλιο μπορεί να αναλάβει δράση για να βοηθήσει τον Διαμεσολαβητή³⁹. Η Ετήσια Έκθεση για το 1998 υποβλήθηκε στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και εγκρίθηκε από αυτό.

4.3 Ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι η παρούσα υπόθεση, η οποία αφορά τα καθήκοντα της Επιτροπής σε σχέση με συγκεκριμένη σύμβαση, όσο σημαντική και αν είναι για τα εμπλεκόμενα μέρη, δεν εγείρει ζητήματα αρχής. Ούτε είναι προφανείς οι ενέργειες στις οποίες θα μπορούσε να προβεί το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο προκειμένου να συνδράμει το Διαμεσολαβητή στην παρούσα υπόθεση. Υπό τις συνθήκες αυτές, ο Διαμεσολαβητής καταλήγει στο συμπέρασμα ότι δεν είναι σκόπιμο να υποβάλει ειδική έκθεση στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο.

4.4 Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής θα αποστείλει στην Επιτροπή αντίγραφο της παρούσας απόφασης και θα τη συμπεριλάβει στην ετήσια έκθεση 2002, η οποία θα υποβληθεί στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

4.5 Βέβαια, ο καταγγέλλων διατηρεί το δικαίωμα να προσφύγει κατά της Επιτροπής ενώπιον αρμοδίου για το ζήτημα αυτό δικαστηρίου.

ΠΑΡΑΛΕΙΨΗ ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟΥ ΥΠΟΨΗΦΙΟΥ ΑΠΟ ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ ΥΠΟΒΟΛΗΣ ΠΡΟΣΦΟΡΩΝ

*Απόφαση επί της
καταγγελίας
232/2001/GG κατά της
Ευρωπαϊκής Επιτροπής⁴⁰*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Ο καταγγέλλων, μια κοινοπραξία συγκροτούμενη από τρεις εταιρίες και φορείς, είχε υποβάλει προσφορά, ανταποκρινόμενη σε πρόσκληση υποβολής προσφορών που προκηρύχθηκε από την Επιτροπή για το έργο SCR-E/110582/C/SV/TM (Ολοκληρωμένη στήριξη για τη γεωργία και τη βιομηχανία τροφίμων – Τουρκμενιστάν) τον Μάιο του 2000 στο πλαίσιο του προγράμματος Tacis. Ο καταγγέλλων συμπεριλήφθηκε σε περιορισμένο πίνακα υποψηφίων, μαζί με άλλους επτά υποψηφίους, συμπεριλαμβανομένων του τμήματος φυσικών πόρων της εταιρίας TDI (TDI NRD) και της εταιρίας Landell Mills Limited (LM).

Σύμφωνα με την καταγγελία που υποβλήθηκε τον Φεβρουάριο του 2001, οι ακόλουθες διατάξεις αφορούσαν την παρούσα υπόθεση:

- Το σημείο 9 της προκήρυξης διαγωνισμού ορίζει ότι οι υποψήφιοι οφείλουν να υποβάλουν μόνο μια αίτηση για τη συγκεκριμένη σύμβαση, «ανεξάρτητα από τη μορφή της συμμετοχής τους (ως μεμονωμένοι υποψήφιοι, ως επικεφαλείς ή ως εταίροι κοινοπραξίας) », καθώς και ότι όσον αφορά τα άτομα που θα έχουν

³⁸ Απόφαση 94/262 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 9ης Μαρτίου 1994 σχετικά με το Καθεστώς του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή και τους γενικούς όρους άσκησης των καθηκόντων του, 1994 EE L 113 σ. 15.

³⁹ Ετήσια Έκθεση για το 1998, σελίδες 27-28.

⁴⁰ Το πλήρες κείμενο αυτής της απόφασης διατίθεται στην ιστοσελίδα του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή, στην ακόλουθη διεύθυνση: <http://www.euro-ombudsman.eu.int>.

υποβάλει περισσότερες από μια αιτήσεις, «αποκλείονται αυτομάτως όλες οι αιτήσεις στις οποίες συμμετείχαν»

- Το άρθρο 2, παράγραφος 3 του εγχειριδίου οδηγιών της Κοινής Υπηρεσίας Εξωτερικών Σχέσεων (SCR) ορίζει ότι «δεν επιτρέπεται η συμμετοχή σε ανταγωνιστικό διαγωνισμό ή η ανάθεση συμβάσεων σε φυσικά ή νομικά πρόσωπα (...) που βρίσκονται, σε σχέση με την διαδικασία υποβολής προσφορών ή την ανάθεση σύμβασης, σε μια από τις καταστάσεις αποκλεισμού που αναφέρονται στις δεοντολογικές ρήτρες (τμήμα 7)»

- Σύμφωνα με το άρθρο 7, παράγραφος 3 του εγχειριδίου οδηγιών SCR, «κατά την υποβολή της υποψηφιότητάς του ή της προσφοράς του, ο υποψήφιος ή ο προσφέρων υποχρεούται να δηλώσει, αφενός, ότι δεν υφίσταται οποιαδήποτε δυνητική σύγκρουση συμφερόντων και, αφετέρου, ότι δεν υφίσταται οποιοσδήποτε ειδικός δεσμός με άλλους προσφέροντες ή άλλα εμπλεκόμενα μέρη στο έργο»

Σε επιστολή που απηύθυνε στην Επιτροπή στις 5 Δεκεμβρίου 2000, ο καταγγέλλων διατύπωσε την άποψη ότι οι διατάξεις αυτές είχαν παραβιασθεί και ότι, ως εκ τούτου, θα έπρεπε να αποκλεισθούν από το διαγωνισμό οι εταιρίες TDI και LM. Στην απάντησή της στις 11 Δεκεμβρίου 2000, η Επιτροπή ενημέρωσε τον καταγγέλλοντα ότι είχε εξετάσει τις πληροφορίες που της είχε παράσχει, είχε ωστόσο καταλήξει στο συμπέρασμα ότι δεν υφίσταται οποιαδήποτε δυνητική σύγκρουση συμφερόντων ή αθέμιτου ανταγωνισμού που θα έθετε υπό αμφισβήτηση τη συμμετοχή των δύο αυτών εταιριών στον πίνακα υποψηφίων.

Σε επιστολή του προς την Επιτροπή με ημερομηνία 22 Δεκεμβρίου 2000, ο καταγγέλλων επανέλαβε τις καταγγελίες του και υπέβαλε αποδεικτικά έγγραφα προς υποστήριξή τους. Καθώς δεν υπήρξε απάντηση, ο καταγγέλλων απηύθυνε προς την Επιτροπή μια ακόμη επιστολή με ημερομηνία 9 Ιανουαρίου 2001, στην οποία ανέπτυξε εκ νέου τα γεγονότα και τα συμπεράσματα που ανέφερε στην προγενέστερη επιστολή του, προέβη δε σε περαιτέρω καταγγελίες. Στις 22 Ιανουαρίου 2001 η Υπηρεσία Συνεργασίας EuropeAid της Επιτροπής επιβεβαίωσε την παραλαβή των επιστολών της 22ας Δεκεμβρίου 2000 και της 9ης Ιανουαρίου 2001. Η Επιτροπή ισχυρίστηκε ότι ερευνούσε εκ νέου το ζήτημα και θα επικοινωνούσε με τον καταγγέλλοντα μόλις θα είχε ολοκληρώσει την έρευνά της.

Σε επιστολή με ημερομηνία 31 Ιανουαρίου 2001, η Κοινή Υπηρεσία Εξωτερικών Σχέσεων (SCR) της Επιτροπής ενημέρωσε τον καταγγέλλοντα ότι η προσφορά του είχε απορριφθεί και ότι η σύμβαση είχε ανατεθεί στην εταιρία TDI NRD.

Στην καταγγελία που υπέβαλε στον Διαμεσολαβητή τον Φεβρουάριο του 2001, ο καταγγέλλων διατύπωσε, επί της ουσίας, τους εξής τρεις ισχυρισμούς:

- (1) Η Επιτροπή εσφαλμένως δεν απέκλεισε από το διαγωνισμό τις εταιρίες TDI NRD και LM
- (2) Η Επιτροπή δεν απήντησε εντός εύλογου χρονικού διαστήματος στις επιστολές που απηύθυνε σε αυτήν ο καταγγέλλων στις 22 Δεκεμβρίου 2000 και στις 9 Ιανουαρίου 2001
- (3) Η ανάθεση της σύμβασης στην εταιρία TDI NRD αποτελούσε κατάχρηση εξουσίας.

Ο καταγγέλλων ζήτησε από τον Διαμεσολαβητή να συστήσει στην Επιτροπή να προβεί σε άμεση αναστολή της σύμβασης και σε ακύρωσή της σε εύθετο χρονικό διάστημα.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Στη γνώμη της, η Επιτροπή διατύπωσε τα ακόλουθα σχόλια:

Πρώτος ισχυρισμός

Όσον αφορά τον ισχυρισμό ότι οι εταιρίες TDI και LM όφειλαν να έχουν αποκλεισθεί λόγω σύγκρουσης συμφερόντων και αθέμιτου ανταγωνισμού, η εταιρία TDI είχε ήδη παράσχει διευκρινίσεις τον Οκτώβριο του 2000, ύστερα από παρόμοια καταγγελία άλλου υποψηφίου. Έχοντας ήδη λάβει αυτές τις πληροφορίες, η Επιτροπή ήταν σε θέση να απαντήσει στην επιστολή του καταγγέλλοντος της 5ης Δεκεμβρίου 2000 στις 11 Δεκεμβρίου 2000, ενημερώνοντάς τον ότι δεν διαπίστωσε στοιχεία σύγκρουσης συμφερόντων ή αθέμιτου ανταγωνισμού, τα οποία θα οδηγούσαν στον αποκλεισμό των εταιριών TDI και LM από τη διαδικασία του διαγωνισμού.

Δεύτερος ισχυρισμός

Όσον αφορά τον χρόνο που χρειάστηκε η Επιτροπή για να απαντήσει στις επιστολές του καταγγέλλοντος, η τηλεομοιοτυπία του καταγγέλλοντος με ημερομηνία 22 Δεκεμβρίου 2000 είχε αποσταλεί μετά την έναρξη των διακοπών της Επιτροπής. Η Επιτροπή είχε διακόψει τις εργασίες της μεταξύ της 23ης Δεκεμβρίου 2000 και της 2ας Ιανουαρίου 2001. Στις 22 Ιανουαρίου 2001 είχε αποσταλεί ενδιάμεση απάντηση. Αυτό έγινε σύμφωνα με τον κώδικα ορθής διοικητικής συμπεριφοράς για τους υπαλλήλους στις σχέσεις τους με το κοινό (σύμφωνα με τον οποίο η ενδιάμεση απάντηση πρέπει να αποστέλλεται εάν δεν είναι δυνατή η αποστολή απάντησης εντός 15 εργασίμων ημερών) και το κεφάλαιο 8 του εγχειριδίου οδηγιών⁴¹ (σύμφωνα με το οποίο η αναθέτουσα αρχή οφείλει να απαντήσει εντός 90 ημερών από την παραλαβή της καταγγελίας).

Τρίτος ισχυρισμός

Η απόφαση ανάθεσης της σύμβασης στην κοινοπραξία TDI είχε ληφθεί πριν από την παραλαβή των καταγγελιών της 22ας Δεκεμβρίου 2000 και της 9ης Ιανουαρίου 2001. Ως εκ τούτου, το ζήτημα για την Επιτροπή ήταν έκτοτε να εξετάσει και να αξιολογήσει τα στοιχεία που προσκόμισε ο καταγγέλων προκειμένου να εξακριβώσει εάν υπήρχαν σοβαρές αποδείξεις οι οποίες θα υποχρέωναν την Επιτροπή να διακόψει το έργο ακυρώνοντας τη σύμβαση. Η εξέταση αποδείχθηκε πιο χρονοβόρα απ' όσο αναμενόταν, καθώς ο καταγγέλων προσέθεσε νέα στοιχεία στις επιστολές του της 22ας Δεκεμβρίου 2000 και της 9ης Ιανουαρίου 2001, καθώς και στην καταγγελία του προς το Διαμεσολαβητή, που διαβιβάστηκε στην Επιτροπή στις 7 Μαρτίου 2001.

Βάσει των πληροφοριών που είχαν παρασχεθεί κατ' αυτόν τον τρόπο, οι υπηρεσίες της Επιτροπής είχαν επικοινωνήσει εκ νέου με την εταιρία TDI. Είχαν επίσης αποφασίσει να επανεξετάσουν την έκθεση αξιολόγησης των προσφορών. Κατόπιν αυτού, ο φάκελος διαβιβάστηκε προς εξέταση στη νομική υπηρεσία της Υπηρεσίας Συνεργασίας EuropeAid. Η εξέταση δεν απέδωσε στοιχεία που αιτιολογούσαν την ακύρωση της σύμβασης. Δεν διαπιστώθηκαν σοβαρές παρατυπίες στο πλαίσιο της διαδικασίας, οι οποίες θα μπορούσαν να παρεμποδίσουν τον υγιή ανταγωνισμό. Δεν διαπιστώθηκαν πρακτικές διαφθοράς ούτε παραβίαση των δεοντολογικών ρητρών. Δεν υπήρξαν προσπάθειες να συναφθούν παράνομες συμφωνίες με ανταγωνιστές.

⁴¹

Εγχειρίδιο οδηγιών: Συμβάσεις έργων, προμηθειών και παροχής υπηρεσιών που συνάπτονται για τους σκοπούς της συνεργασίας της Κοινότητας με τρίτες χώρες, SEC (1999) 1801, εγκρίθηκε από την Επιτροπή στις 10 Νοεμβρίου 1999.

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΕΡΕΥΝΕΣ

Μετά την εξέταση της γνώμης της Επιτροπής ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι χρειαζόταν περαιτέρω στοιχεία για να μπορέσει να χειρισθεί την καταγγελία. Στην απάντησή της, η Επιτροπή υπέβαλε τις πληροφορίες που είχε ζητήσει ο Διαμεσολαβητής. Ο καταγγέλλων υπέβαλε λεπτομερείς παρατηρήσεις ως προς την απάντηση της Επιτροπής

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΣΥΣΤΑΣΗΣ

Η επιστολή του Διαμεσολαβητή της 13ης Φεβρουαρίου 2002

Κατόπιν ενδελεχούς εξέτασης των στοιχείων που υπέβαλαν τα δύο μέρη, ο Διαμεσολαβητής κατέληξε ότι η Επιτροπή είχε παραλείψει να διεξάγει ολοκληρωμένη εξέταση όλων των συναφών γεγονότων και επιχειρημάτων. Υπό αυτές τις συνθήκες, στις 13 Φεβρουαρίου 2002, ο Διαμεσολαβητής απεύθυνε στην Επιτροπή σχέδιο σύστασης, με την εξής διατύπωση:

Η Επιτροπή οφείλει να προβεί στη διεξαγωγή ολοκληρωμένης εξέτασης όλων των συναφών ζητημάτων στην παρούσα υπόθεση. Η εξέταση αυτή οφείλει επίσης να καλύψει τις πρόσθετες καταγγελίες και ισχυρισμούς που διατυπώνει ο καταγγέλλων στις παρατηρήσεις του. Επιπλέον, η Επιτροπή οφείλει να επανεξετάσει την απόφασή της να μην αποκλείσει τις εταιρίες TDI και LM από τον διαγωνισμό, καθώς και την επακόλουθη απόφασή της να μην ακυρώσει τη σύμβαση με την εταιρία TDI υπό το φως των αποτελεσμάτων της εξέτασης.

Ο Διαμεσολαβητής ζήτησε από την Επιτροπή να υποβάλει γνώμη έως τις 31 Μαΐου 2002. Στην Επιτροπή διαβιβάσθηκε επίσης αντίγραφο των παρατηρήσεων του καταγγέλλοντος που είχαν ληφθεί στις 21 Δεκεμβρίου 2001.

Η αναλυτική γνώμη της Επιτροπής

Στην αναλυτική της γνώμη της 29ης Μαΐου 2002, η Επιτροπή διατύπωσε τα εξής σχόλια:

Έχοντας λάβει υπόψη τις συστάσεις του Διαμεσολαβητή, οι αρμόδιες υπηρεσίες της Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας Συνεργασίας, EuropeAid άρχισαν ευρύτερη έρευνα για να συλλέξουν τις απαιτούμενες πληροφορίες.

Παράλληλα με την προσέγγισή του προς τον Διαμεσολαβητή, ο καταγγέλλων είχε επίσης θέσει τις καταγγελίες του υπόψη του Προέδρου της Επιτροπής, ο οποίος είχε παραπέμψει το ζήτημα στην Ευρωπαϊκή Υπηρεσία για την Καταπολέμηση της Απάτης (OLAF), ζητώντας από αυτή να προβεί σε εσωτερική και εξωτερική έρευνα. Για τον σκοπό της διεξαγωγής της έρευνάς της η OLAF είχε ζητήσει από την Υπηρεσία Συνεργασίας EuropeAid να της παράσχει ορισμένες πληροφορίες, συμπεριλαμβανομένων εκείνων που είχε αιτηθεί ο Διαμεσολαβητής.

Για να συμμορφωθεί με τις συστάσεις του Διαμεσολαβητή και να ανταποκριθεί στο αίτημα της Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας για την Καταπολέμηση της Απάτης (OLAF), ο Γενικός Διευθυντής της EuropeAid είχε αναθέσει τη διεξαγωγή αυτών των ερευνών στη μονάδα εσωτερικού ελέγχου της EuropeAid, με τη συνδρομή εξωτερικού προσωπικού, εάν αυτό ήταν απαραίτητο.

Επειδή η εν λόγω έρευνα ήταν σε εξέλιξη, η Επιτροπή δεν ήταν σε θέση να συμμορφωθεί με τις συστάσεις του Διαμεσολαβητή εντός του καθορισμένου χρονικού πλαισίου. Η Επιτροπή θα ενημέρωνε το Διαμεσολαβητή σχετικά με τα αποτελέσματα της έρευνας μόλις αυτή θα είχε ολοκληρωθεί.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντος

Στις παρατηρήσεις του, ο καταγγέλλων εξέφρασε την απογοήτευσή του σχετικά με την απάντηση της Επιτροπής. Ο καταγγέλλων επεσήμανε ότι η Επιτροπή είχε ήδη ενημερωθεί σχετικά με την υπόθεση τον Δεκέμβριο 2000, αλλά είχε επιλέξει μια πολιτική καθυστέρησης των απαντήσεων προκειμένου να διατηρήσει το υφιστάμενο καθεστώς. Κατά την άποψη του καταγγέλλοντος, το γεγονός ότι η OLAF είχε ζητήσει τη διεξαγωγή έρευνας αποτελούσε ευπρόσδεκτη εξέλιξη, χωρίς ωστόσο να αποτελεί λόγο για να αιτείται η Επιτροπή πρόσθετο χρόνο και να απαντά δηλώνοντας ότι τα αποτελέσματα της έρευνας θα κοινοποιούνταν μόλις αυτή θα είχε ολοκληρωθεί, χωρίς να παρέχει στοιχεία σχετικά με το πότε θα συνέβαινε αυτό. Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, η Επιτροπή θα μπορούσε κάλλιστα να χρειασθεί πολλά έτη για την ολοκλήρωση της έρευνας.

Ο καταγγέλλων εξέφρασε την ελπίδα ότι ο Διαμεσολαβητής θα ήταν σε θέση να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης χωρίς να χρειασθεί να αναμένει τις απαντήσεις που υποσχέθηκε να παράσχει η Επιτροπή σε απροσδιόριστο χρονικό διάστημα.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Προκαταρκτικές παρατηρήσεις

1.1 Ο καταγγέλλων, μια κοινοπραξία συγκροτούμενη από τρεις εταιρίες και φορείς, είχε υποβάλει προσφορά ανταποκρινόμενη σε πρόσκληση υποβολής προσφορών που προκηρύχθηκε από την Επιτροπή για το έργο SCR-E/110582/C/SV/TM (Ολοκληρωμένη στήριξη για τη γεωργία και τη βιομηχανία τροφίμων – Τουρκμενιστάν) τον Μάιο του 2000 στο πλαίσιο του προγράμματος Tacis. Ο καταγγέλλων συμπεριλήφθηκε σε περιορισμένο πίνακα υποψηφίων, μαζί με άλλους επτά υποψηφίους, συμπεριλαμβανομένων του τμήματος φυσικών πόρων της εταιρίας TDI (TDI NRD) και της εταιρίας Landell Mills Limited (LM). Ο καταγγέλλων κάλεσε την Επιτροπή να απορρίψει τις αιτήσεις των εταιριών TDI NRD και LM βάσει του σημείου 9 της προκήρυξης του διαγωνισμού και του άρθρου 2 παράγραφος 3 του εγχειριδίου οδηγιών της Κοινής Υπηρεσίας Εξωτερικών Σχέσεων (SCR), σε συνδυασμό με το άρθρο 7 παράγραφος 3 αυτού. Η Επιτροπή απέρριψε αυτή την αίτηση και ανέθεσε τη σύμβαση στην κοινοπραξία στην οποία συμμετείχε η εταιρία TDI NRD. Στην καταγγελία του προς τον Διαμεσολαβητή, ο καταγγέλλων ισχυρίζεται (1) ότι η Επιτροπή εσφαλμένα παρέλειψε να αποκλείσει τις εταιρίες TDI NRD και LM από το διαγωνισμό, (2) ότι η Επιτροπή δεν απάντησε σε εύλογο χρονικό διάστημα σε δύο επιστολές που είχε απευθύνει σε αυτή ο καταγγέλλων και (3) ότι η ανάθεση της σύμβασης στην εταιρία TDI NRD αποτελούσε κατάχρηση εξουσίας. Αυτές οι καταγγελίες βασίζονται σε ισχυρισμό περί παραβίασης των προαναφερθέντων κανόνων.

1.2 Τον Δεκέμβριο 2001 ο καταγγέλλων υπέβαλε στον Διαμεσολαβητή τις παρατηρήσεις του σχετικά με τη γνώμη της Επιτροπής και την απάντησή της στο αίτημα για παροχή περαιτέρω πληροφοριών. Στις παρατηρήσεις αυτές, ο καταγγέλλων ισχυρίζεται ότι στην παρούσα υπόθεση υπήρξε επίσης παραβίαση διαφόρων άλλων κανόνων που αφορούν την πρόσκληση υποβολής προσφορών. Κατά την άποψη του καταγγέλλοντος, ο Διαμεσολαβητής θα έπρεπε ως εκ τούτου να συστήσει στην Επιτροπή να καταγγείλει τις συμβάσεις της με τις εταιρίες TDI NRD και Technical Management Services (TMS), λαμβάνοντας μέτρα προκειμένου να επιτύχει την παύση αυτών των αθέμιτων πρακτικών και να μεριμνήσει ώστε η Κοινή Υπηρεσία Εξωτερικών Σχέσεων (SCR) να μην αναθέτει πλέον συμβάσεις σε ανταγωνιστές που ενεργούν με αθέμιτο τρόπο.

1.3 Ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι υπό το φως της αξιολόγησης των ζητημάτων που εγείρονται στην αρχική καταγγελία και εκτίθενται ακολούθως, δεν φαίνεται να είναι απαραίτητο ούτε σκόπιμο να εξετάσει αυτές τις πρόσθετες καταγγελίες και ισχυρισμούς στο πλαίσιο της παρούσας έρευνας.

2 Μη αποκλεισμός των εταιριών TDI NRD και LM από το διαγωνισμό

2.1 Ο καταγγέλλων ισχυρίζεται ότι οι προσφορές που υποβλήθηκαν από τις εταιρίες TDI NRD και LM όφειλαν να έχουν αποκλεισθεί από το διαγωνισμό βάσει δύο κύριων επιχειρημάτων. Πρώτον, ο καταγγέλλων επισημαίνει ότι το σημείο 9 της προκήρυξης διαγωνισμού ορίζει ότι οι υποψήφιοι οφείλουν να υποβάλουν μόνο μια αίτηση για τη συγκεκριμένη σύμβαση, «ανεξάρτητα από τη μορφή της συμμετοχής τους (ως μεμονωμένοι υποψήφιοι, ως επικεφαλείς ή ως εταίροι κοινοπραξίας) », καθώς και ότι όσον αφορά τα άτομα που θα έχουν υποβάλει περισσότερες από μια αιτήσεις, «αποκλείονται αυτομάτως όλες οι αιτήσεις στις οποίες συμμετείχαν». Κατά την άποψη του καταγγέλλοντος, οι αιτήσεις των εταιριών TDI NRD και LM θα πρέπει να θεωρηθούν ως δύο αιτήσεις που υποβλήθηκαν από το αυτό πρόσωπο. Δεύτερον, ο καταγγέλλων βασίζεται στο άρθρο 2 παράγραφος 3 του εγχειριδίου οδηγιών της Κοινής Υπηρεσίας Εξωτερικών Σχέσεων (SCR) ορίζει ότι «δεν επιτρέπεται η συμμετοχή σε ανταγωνιστικό διαγωνισμό ή η ανάθεση συμβάσεων σε φυσικά ή νομικά πρόσωπα (...) που βρίσκονται, σε σχέση με την διαδικασία υποβολής προσφορών ή την ανάθεση σύμβασης, σε μια από τις καταστάσεις αποκλεισμού που αναφέρονται στις δεοντολογικές ρήτρες (τμήμα 7)». Σύμφωνα με το άρθρο 7 παράγραφος 3 του εγχειριδίου οδηγιών SCR, «κατά την υποβολή της υποψηφιότητάς του ή της προσφοράς του, ο υποψήφιος ή ο προσφέρων υποχρεούται να δηλώσει, αφενός, ότι δεν υφίσταται οποιαδήποτε δυνητική σύγκρουση συμφερόντων και, αφετέρου, ότι δεν υφίσταται οποιοσδήποτε ειδικός δεσμός με άλλους προσφέροντες ή άλλα εμπλεκόμενα μέρη στο έργο».

2.2 Προτού εξετάσει τους αναλυτικούς ισχυρισμούς του καταγγέλλοντος στο πλαίσιο αυτό, ο Διαμεσολαβητής θεωρεί σκόπιμο να εξετάσει τα γεγονότα στα οποία βασίζεται η καταγγελία. Ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι ορισμένα από αυτά τα γεγονότα έχουν επιβεβαιωθεί, άμεσα ή έμμεσα, από την Επιτροπή. Τα γεγονότα αυτά έχουν ως εξής: Η εταιρία LM είναι μια εταιρία καταχωρημένη στο Ηνωμένο Βασίλειο. Κατά το συγκεκριμένο χρονικό διάστημα, 100% των μεριδίων της ελέγχονταν από μια ιρλανδική εταιρία με την επωνυμία Development Consultants International Ltd. (DCI). Η εταιρία TDI NRD ανήκει στον όμιλο TDI, μια εταιρία καταχωρημένη στην Ιρλανδία. Το σύνολο των μεριδίων της στον όμιλο TDI πλην ενός (δηλαδή το 99,9995%) ελέγχονταν επίσης από την εταιρία DCI. Το εναπομένον μερίδιο στον όμιλο TDI ελεγχόταν από τον κ. Β., ο οποίος κατείχε θέση διευθυντή τόσο στην εταιρία TDI όσο και στην εταιρία LM. Η εταιρία TMS, καταχωρημένη στην Ιρλανδία, συμμετείχε στην κοινοπραξία που είχε αναλάβει τη διαχείριση της μονάδας συντονισμού του προγράμματος Tacis στο Τουρκμενιστάν. Η εταιρία TMS είναι επίσης θυγατρική της εταιρίας DCI⁴². Ο κ. Β. κατέχει επίσης θέση διευθυντή της εταιρίας TMS. Η εταιρία TMS διαδραμάτισε κάποιο ρόλο στην προετοιμασία της πρόσκλησης υποβολής προσφορών. Ο κ. Μ. ήταν ένας από τους πέντε αξιολογητές οι οποίοι εξέτασαν τις προσφορές που υποβλήθηκαν στο πλαίσιο της πρόσκλησης υποβολής προσφορών. Ο κ. Μ. είχε εργασθεί ως ανεξάρτητος σύμβουλος για λογαριασμό εταιρίας με την επωνυμία DEVCO (μια ιρλανδική εταιρία) από το 1998 έως τον Σεπτέμβριο του 2000. Η εταιρία DCI εξαγόρασε την εταιρία DEVCO το 1999.

2.3 Όσον αφορά τους αναλυτικούς ισχυρισμούς του, ο καταγγέλλων ισχυρίζεται ότι οι προσφορές που υποβλήθηκαν από τις εταιρίες TDI NRD και LM θα πρέπει να θεωρηθούν ως δύο αιτήσεις που υποβλήθηκαν από το ίδιο πρόσωπο, υπό την έννοια του σημείου 9 της προκήρυξης του διαγωνισμού. Η Επιτροπή απορρίπτει αυτή την άποψη. Ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι οι εν λόγω προσφορές υποβλήθηκαν από

⁴² Δεν παρέχονται αναλυτικά στοιχεία όσον αφορά τη σχέση μεταξύ των εταιριών DCI και TMS. Ωστόσο, δεδομένου ότι οι εταιρίες TDI, LM και TMS αναφέρονται ως θυγατρικές της εταιρίας DCI, πιθανολογείται ότι η DCI κατέχει όλα (ή σχεδόν όλα) τα μερίδια της εταιρίας TMS, όπως και των εταιριών LM και TDI.

δύο εταιρίες⁴³ οι οποίες, ανήκουν μεν στην ίδια ελέγχουσα εταιρία αλλά αποτελούν χωριστές εταιρίες. Στις παρατηρήσεις του σχετικά με τη γνώμη της Επιτροπής, ο καταγγέλλων ισχυρίζεται ότι η εταιρία DCI έλεγχε πλήρως τις θυγατρικές της εταιρίες TDI και LM, καθώς και ότι η υποβολή προσφορών από τις εν λόγω εταιρίες αποτελεί πρωτοβουλία της εταιρίας DCI. Ωστόσο, ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι αυτός ο ισχυρισμός δεν υποστηρίζεται από επαρκή στοιχεία. Και μόνον το γεγονός ότι οι εταιρίες TDI και LM είναι θυγατρικές της εταιρίας DCI δεν αποτελεί στοιχείο ικανό να αποδείξει ότι οι προσφορές που υπέβαλαν οι εταιρίες TDI και LM αντίστοιχα, οφείλουν να θεωρηθούν ως προσφορές που υποβλήθηκαν από την εταιρία DCI. Υπό αυτές τις συνθήκες, ο Διαμεσολαβητής θεωρεί εύλογο το συμπέρασμα της Επιτροπής ότι στην παρούσα υπόθεση δεν υπήρξε παραβίαση του σημείου 9 της προκήρυξης του διαγωνισμού.

2.4 Το κύριο επιχείρημα του καταγγέλλοντος βασίζεται στην υπόθεση ότι υπήρχε ειδικός δεσμός, αφενός μεταξύ της TDI και της LM και αφετέρου μεταξύ της TDI και άλλων συμμετεχόντων στο διαγωνισμό ή μερών που συμμετείχαν στο έργο. Στο πλαίσιο αυτό, ο καταγγέλλων βασίζεται στα προαναφερόμενα γεγονότα και διατυπώνει τους εξής περαιτέρω ισχυρισμούς: πέραν των χρηματοοικονομικών δεσμών μεταξύ των εταιριών DCI, TDI, LM και TMS (που όλες ήταν θυγατρικές της εταιρίας DCI), υπήρχαν επίσης δεσμοί που αφορούσαν τη διοίκηση, δεδομένου ότι ο κ. B. κατείχε θέση διευθυντή και στις τέσσερις εταιρίες, καθώς και ότι δύο ακόμη άτομα κατείχαν επίσης θέσεις διευθυντή τόσο στην DCI όσο και στην TDI. Ο κ. M., ένα από τα άτομα που αξιολόγησαν τις προσφορές, είχε τουλάχιστον σχέση με τον όμιλο TDI.

2.5 Η Επιτροπή διατυπώνει την άποψη ότι δεν υπήρξε ειδικός δεσμός μεταξύ των εταιριών TDI, LM και TMS. Κατά την άποψή της, η συναφής ρήτρα αποκλεισμού και παρόμοιες ρήτρες αποκλεισμού πρέπει να ερμηνεύονται κατά γράμμα, ώστε να μην διακυβεύεται η υλοποίηση έργων, δεδομένου του περιορισμένου αριθμού των εταιριών οι οποίες είναι σε θέση να πληρούν τα κριτήρια εφαρμογής έργων στο πλαίσιο του προγράμματος Tacis. Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι αν και ήταν δεδομένη μια χρηματοοικονομική σχέση μεταξύ των εταιριών TDI και LM, δεν υπήρχε σχέση ελέγχουσας-θυγατρικής εταιρίας. Κατά την άποψη της Επιτροπής, οι εταιρίες αυτές ήταν νομικώς διακριτές από την ελέγχουσα εταιρία και, ως εκ τούτου, θα μπορούσαν δικαιολογημένα να ισχυρισθούν ότι αποτελούν χωριστά νομικά πρόσωπα με εμπορική και διοικητική αυτονομία. Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι θα μπορούσε να υπάρχει μια ειδική σχέση σε περιπτώσεις στις οποίες υφίσταται συμφωνία μεταξύ εταιριών προς περιορισμό του ανταγωνισμού, διατυπώνει ωστόσο την άποψη ότι δεν υπάρχουν αποδείξεις που να στοιχειοθετούν την ύπαρξη μιας τέτοιας συμφωνίας. Ισχυρίζεται επίσης ότι το γεγονός της ύπαρξης κοινού διευθυντή δεν είναι αποφασιστικής σημασίας υπό τις περιστάσεις της υπόθεσης. Στο σημείο αυτό, η Επιτροπή συντάσσεται με την άποψη της εταιρίας TDI, σύμφωνα με την οποία ο κ. B. δεν δύναται να συμμετέχει σε καθημερινή βάση, στη λειτουργία αμφοτέρων των εταιριών. Ακόμη και αν υπήρχε ειδική σχέση μεταξύ της TDI και της TMS, ο ρόλος τον οποίο διαδραμάτισε η εταιρία TMS κατά την προετοιμασία της πρόσκλησης υποβολής προσφορών περιορίστηκε στην παροχή τεχνογνωσίας στη μονάδα συντονισμού της Μόσχας, μην επιτρέποντας, ως εκ τούτου, στην Επιτροπή να αποκλείσει την TDI από τη συμμετοχή της στην υλοποίηση του έργου. Όσον αφορά τον κ. M., ο σχετικά μεγάλος αριθμός των μελών των επιτροπών αξιολόγησης του προγράμματος Tacis (πέντε μέλη) καθιστά εξαιρετικά δύσκολο, ένα μεμονωμένο μέλος να επηρεάζει την αξιολόγηση κατά τρόπο αθέμιτο. Σύμφωνα με την Επιτροπή, πιστοποιήθηκε επίσης ότι η

43

Η έκφραση αυτή χρησιμοποιήθηκε για λόγους ευκολίας. Ωστόσο, δεν είναι απόλυτα ακριβής για δύο λόγους. Πρώτον, όπως αναφέρθηκε ανωτέρω, μια από τις προσφορές υποβλήθηκε από την εταιρία TDI NRD η οποία δεν αποτελεί καθαντό εταιρία αλλά τμήμα της εταιρίας TDI. Ωστόσο, επειδή αυτή η διάκριση δεν έχει σημασία για τους σκοπούς της παρούσας εξέτασης, οι TDI NRD και TDI θα αναφέρονται στο κείμενο ως μια και μοναδική εταιρία. Δεύτερον, θα πρέπει να υπενθυμισθεί ότι οι εν λόγω προσφορές δεν υποβλήθηκαν από τις προαναφερθείσες εταιρίες, αλλά από τις κοινοπραξίες στις οποίες ανήκαν.

ψήφος του κ. Μ. δεν είχε την παραμικρή επίδραση όσον αφορά την επιλογή του αναδόχου.

2.6 Οι ρήτρες αποκλεισμού που περιλαμβάνονται στις σχετικές συμβάσεις και διατάξεις, αποσκοπούν να διασφαλίσουν ότι ο ανταγωνισμός μεταξύ των υποψηφίων που λαμβάνουν μέρος σε προσκλήσεις υποβολής προσφορών δεν διακυβεύεται εξαιτίας σύγκρουσης συμφερόντων ή της ύπαρξης ειδικών δεσμών μεταξύ των συμμετεχόντων στους διαγωνισμούς αυτούς. Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η ερμηνεία των εν λόγω ρητρών και κανόνων πρέπει να περιορίζεται σε ό,τι επιβάλλει ο συγκεκριμένος σκοπός. Αυτή η προσέγγιση φαίνεται εύλογη. Φαίνεται επίσης εύλογο να υποθέσει κανείς, όπως ισχυρίζεται η Επιτροπή, ότι ένας τέτοιος ειδικός δεσμός⁴⁴ υφίσταται στις περιπτώσεις στις οποίες διαπιστώνεται μια σχέση ελέγχουσας-θυγατρικής εταιρίας μεταξύ των εμπλεκόμενων εταιριών ή όταν αυτές οι εταιρίες συνάπτουν συμφωνίες με στόχο τον περιορισμό του ανταγωνισμού. Βάσει των διαθέσιμων αποδεικτικών στοιχείων, στην παρούσα υπόθεση δεν υφίσταται καμία από τις δυο αυτές περιπτώσεις. Οι εταιρίες TDI, LM και TMS είναι θυγατρικές της ίδιας ελέγχουσας εταιρίας, αλλά καμία από αυτές δεν είναι ελέγχουσα ή θυγατρική εταιρία μιας από τις λοιπές εταιρίες. Επίσης, δεν εξακριβώθηκε η ύπαρξη τυχόν συμφωνίας μεταξύ αυτών των εταιριών (ή ορισμένων από αυτές) για τον περιορισμό του ανταγωνισμού.

2.7 Ωστόσο, ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι το ερώτημα κατά πόσον υφίσταται ειδικός δεσμός υπό την ως άνω έννοια, πρέπει να αξιολογηθεί βάσει του συνόλου των γεγονότων μιας δεδομένης υπόθεσης. Στην παρούσα υπόθεση, είναι πολλές οι πτυχές που πρέπει να τονισθούν. *Πρώτον*, με βάση τα στοιχεία που έχουν υποβληθεί, φαίνεται ότι ο κ. Β. κατέχει θέση διευθύνοντος συμβούλου της εταιρίας TDI, καθώς και θέση διευθυντή στις εταιρίες LM, DCI και TMS. Η συμμετοχή του διευθύνοντος συμβούλου της εταιρίας TDI στο διοικητικό συμβούλιο των εταιριών LM και TMS δεν συνάδει με τον ισχυρισμό της εταιρίας TDI ότι αυτή ανταγωνίζεται έντονα τις εν λόγω εταιρίες. Ακόμη και αν υποθεθεί ότι ο κ. Β. δεν εμπλέκεται σε λειτουργικές πτυχές των δραστηριοτήτων των εταιριών LM και TMS, δεν μπορεί να αποκλεισθεί το γεγονός ότι με την ιδιότητα του διευθυντή αυτών των εταιριών, ενδέχεται να λαμβάνει πληροφορίες οι οποίες θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν προς όφελος της εταιρίας TDI. Η Επιτροπή αποδέχεται ότι με την παρουσία του στα διοικητικά συμβούλια, ο κ. Β. θα μπορούσε να γνωρίζει σε ποιον διαγωνισμό συμμετείχε έκαστη εταιρία. Ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι δεν έχει επαληθευθεί ο ισχυρισμός του καταγγέλλοντος ότι ο κ. Β. είχε πράγματι λάβει γνώση αυτών των πληροφοριών και τις είχε χρησιμοποιήσει κατά τον προαναφερθέντα τρόπο ή ότι είχε μάλιστα «συντονίσει» τις δραστηριότητες όλων αυτών των εταιριών σε σχέση με την πρόσκληση υποβολής προσφορών. Ωστόσο, κατά την άποψή του, η Επιτροπή όφειλε να είχε εξετάσει το ενδεχόμενο μιας τέτοιας ανταλλαγής πληροφοριών. *Δεύτερον*, ο καταγγέλλων υπέβαλε στοιχεία προκειμένου να αποδείξει ότι εκτός από τον κ. Β., δύο ακόμη άτομα κατείχαν θέσεις διευθυντή στις εταιρίες TDI και DCI. Το γεγονός αυτό ενισχύει τον ισχυρισμό του καταγγέλλοντος ότι οι δεσμοί μεταξύ των δύο αυτών εταιριών (και έμμεσα μεταξύ αφενός της εταιρίας TDI και αφετέρου των εταιριών LM και TMS) δεν ήταν απλά χρηματοοικονομικής φύσεως. Η Επιτροπή δεν διατύπωσε σχόλια σχετικά με αυτόν τον πρόσθετο δεσμό, παρότι κλήθηκε να το πράξει από τον Διαμεσολαβητή. *Τρίτον*, δεν μπορεί να αποκλεισθεί ότι, στο πλαίσιο αυτό, η Επιτροπή θα μπορούσε να λάβει υπόψη μια ανέκκλητη και άνευ όρων δέσμευση διεκδίκησης του διαγωνισμού με πλήρη ανεξαρτησία. Ωστόσο, σύμφωνα με τις πληροφορίες που είχαν παρασχεθεί, η εταιρία TDI είχε *προτείνει* να αναλάβει μια τέτοια δέσμευση. Η Επιτροπή δεν ισχυρίστηκε ούτε απέδειξε ότι αποδέχθηκε τη συγκεκριμένη πρόταση ούτε ότι αυτή υλοποιήθηκε από την εταιρία TDI. *Τέταρτον*, η Επιτροπή αποδέχεται ότι ο κ. Μ., ο οποίος ήταν ένας από τους αξιολογητές, εργά-

44

Ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι το γεγονός ότι η Επιτροπή αναφέρεται στο όρο «ειδική σχέση» στο πλαίσιο αυτό, οφείλεται σε σφάλμα του μεταφραστή των γνωμών της Επιτροπής (οι οποίες αρχικά υποβλήθηκαν στη γαλλική γλώσσα).

σθηκε για λογαριασμό της εταιρίας Devco, μιας εταιρίας την οποία εξαγόρασε στη συνέχεια ο όμιλος εταιριών της DCI. Μολονότι δεν έχει πράγματι εξακριβωθεί ότι ο κ. Μ. ήταν υπάλληλος της εταιρίας TDI, η Επιτροπή δεν φαίνεται να έχει εξετάσει ενδελεχώς την καταγγελία ότι υπήρχε ειδικός δεσμός μεταξύ αυτού του ατόμου και της εταιρίας TDI. Στο πλαίσιο αυτό, πρέπει να επισημανθεί η αντίφαση μεταξύ του μηνύματος ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της TDI με ημερομηνία 13 Οκτωβρίου 2000 και της επιστολής της TDI με ημερομηνία 20 Μαρτίου 2001 (η οποία συντάχθηκε από το ίδιο άτομο). Ενώ στο μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου αναφέρεται ότι η TDI εξαγόρασε την εταιρία Devco, στην επιστολή επισημαίνεται ότι η εταιρία DCI είναι εκείνη που εξαγόρασε την Devco. Η σχέση μεταξύ των εταιριών Devco, DCI και TDI καθίσταται ακόμη πιο συγκεχυμένη βάσει μιας επιστολής του κ. Μ. με ημερομηνία 26 Ιανουαρίου 2001, σύμφωνα με την οποία η διαχείριση του έργου που υλοποιείται από την εταιρία Devco «μεταβιβάστηκε στην εταιρία TDI». Τέλος, θα πρέπει να ληφθεί υπόψη ότι στο μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της εταιρίας TDI με ημερομηνία 13 Οκτωβρίου 2000 επισημαίνεται ότι η εταιρία Devco και δύο άλλες εταιρίες συγκροτούν το τμήμα φυσικών πόρων της εταιρίας TDI. Αυτό φαίνεται να επιβεβαιώνεται βάσει της κεφαλίδας τηλεμοιτυπίας που απεστάλη από την εταιρία TDI στις 15 Ιανουαρίου 2001. Ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι υπό αυτές τις συνθήκες, η σχέση μεταξύ του κ. Μ. και της εταιρίας TDI όφειλε να έχει εξετασθεί πιο επισταμένα από την Επιτροπή. Αυτό ισχύει κατά μείζονα λόγο για τον ισχυρισμό του καταγγέλλοντος ότι ο κ. Μ. συνέταξε τους όρους αναφοράς για τη συγκεκριμένη πρόσκληση υποβολής προσφορών, για τον οποίο η Επιτροπή δεν διατύπωσε σχόλια. Πέμπτον, όσον αφορά την εταιρία TMS, η Επιτροπή περιορίστηκε να συνταχθεί με το επιχείρημα της εταιρίας TDI, σύμφωνα με το οποίο η εταιρία TMS διαδραμάτισε μόνο υποδεέστερο ρόλο κατά την προετοιμασία της πρόσκλησης υποβολής προσφορών. Είναι δύσκολο να αντιληφθεί κανείς γιατί η Επιτροπή – η οποία είχε συνάψει συμφωνία με την εταιρία TMS σχετικά με το έργο που επρόκειτο να πραγματοποιηθεί – παρέλειψε να εξετάσει κατά πόσον ευσταθούσε ο συγκεκριμένος ισχυρισμός.

2.8 Με βάση τα στοιχεία που υποβλήθηκαν, υπάρχουν σοβαροί λόγοι οι οποίοι φαίνεται να υποστηρίζουν τον ισχυρισμό του καταγγέλλοντος περί ειδικών δεσμών μεταξύ της εταιρίας TDI και άλλων εταιριών ή ατόμων που συμμετείχαν στον διαγωνισμό, και ως εκ τούτου, οι εταιρίες TDI και LM έπρεπε να είχαν αποκλεισθεί από το διαγωνισμό. Όπως επισημαίνεται ανωτέρω, ο κ. Β., διευθύνων σύμβουλος της εταιρίας TDI, είναι επίσης μέλος του διοικητικού συμβουλίου των εταιριών LM, DCI και TMS. Η Επιτροπή δέχεται ότι με την παρουσία του στα διοικητικά συμβούλια, ο κ. Β. δύναται να λαμβάνει πληροφορίες που αφορούν τις εμπορικές δραστηριότητες όλων αυτών των εταιριών. Συνεπώς, σαφώς και δεν μπορεί να αποκλεισθεί το γεγονός ότι οι πληροφορίες σχετικά με τις δραστηριότητες ιδίως των εταιριών LM και TMS θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν προς όφελος της εταιρίας TDI. Επιπλέον, ο κ. Μ., ένα από τα άτομα στα οποία είχε ανατεθεί το έργο της αξιολόγησης των προσφορών, εργαζόταν μόλις πρότινος για την εταιρία TDI ή μια συνεργαζόμενη εταιρία. Ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε ότι ο κ. Μ. είχε επίσης συντάξει τις αρμοδιότητες της συγκεκριμένης πρόσκλησης υποβολής προσφορών, η δε Επιτροπή δεν διατύπωσε σχόλια σχετικά με τον εν λόγω ισχυρισμό. Τέλος, μια ακόμη εταιρία που διατηρούσε στενές διασυνδέσεις με τις εταιρίες TDI και LM, δηλαδή η εταιρία TMS, φαίνεται ότι διαδραμάτισε συγκεκριμένο ρόλο στο πλαίσιο της πρόσκλησης υποβολής προσφορών.

2.9 Υπό αυτές τις συνθήκες, οι αρχές της χρηστής διοίκησης θα επέβαλαν στην Επιτροπή να διεξάγει ολοκληρωμένη εξέταση των ζητημάτων που είχαν προκύψει. Η Επιτροπή παρέλειψε να το πράξει στην παρούσα υπόθεση. Όπως προαναφέρθηκε, η Επιτροπή φαίνεται ότι δεν έλαβε υπόψη πολλά από τα κατά τα φαινόμενα συναφή γεγονότα. Η Επιτροπή φαίνεται ότι βασίστηκε απλά σε δηλώσεις της ενοχοποιούμενης εταιρίας, χωρίς να κάνει χρήση των μέσων που είχε στη διάθεσή της προκειμένου να ελέγξει την ορθότητα αυτών των δηλώσεων. Θεωρεί ότι, στο πλαίσιο αυτό,

πρέπει να ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι η ίδια η Επιτροπή επισημαίνει πως είχε ήδη λάβει παρόμοια καταγγελία που αφορούσε τη συμμετοχή της εταιρίας TDI στην πρόσκληση υποβολής προσφορών, πολύ πριν από την καταγγελία που υπέβαλε ο καταγγέλλων στην παρούσα υπόθεση⁴⁵. Ως εκ τούτου, η Επιτροπή φαίνεται ότι είχε τον απαιτούμενο χρόνο να διασαφηνίσει την κατάσταση λαμβάνοντας όλες τις απαραίτητες πληροφορίες.

2.10 Υπό αυτές τις συνθήκες, ο Διαμεσολαβητής καταλήγει ότι η μη διεξαγωγή ολοκληρωμένης εξέτασης των ζητημάτων που είχαν προκύψει συνιστά κρούσμα κακής διοίκησης από την Επιτροπή.

3 Μη απάντηση σε επιστολή εντός εύλογου χρονικού διαστήματος

3.1 Ο καταγγέλλων ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή δεν απάντησε στις επιστολές του της 22ας Δεκεμβρίου 2000 και της 9ης Ιανουαρίου 2001 εντός εύλογου χρονικού διαστήματος.

3.2 Η Επιτροπή επισημαίνει ότι η πρώτη από αυτές τις επιστολές απεστάλη μετά την έναρξη των διακοπών της Επιτροπής για το 2000 και ότι είχε αποστείλει ενδιάμεση απάντηση στις 22 Ιανουαρίου 2001. Όσον αφορά τη δεύτερη επιστολή, η Επιτροπή φαίνεται να ισχυρίζεται ότι όφειλε να απαντήσει στον καταγγέλλοντα εντός 90 ημερών.

3.3 Ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι υπό το φως των αναλυτικών σχολίων που υποβλήθηκαν από την Επιτροπή στη γνώμη της και στην απάντησή της στο αίτημα παροχής περαιτέρω πληροφοριών, δεν παρίστανται λόγοι συνέχισης της έρευνας όσον αφορά το συγκεκριμένο σκέλος της καταγγελίας.

4 Κατάχρηση εξουσίας

4.1 Ο καταγγέλλων ισχυρίζεται ότι υπό τις συνθήκες της παρούσας υπόθεσης, η ανάθεση της σύμβασης στην εταιρία TDI NRD αποτελεί κατάχρηση εξουσίας.

4.2 Η Επιτροπή δεν διατύπωσε συγκεκριμένα σχόλια για τον ισχυρισμό αυτό.

4.3 Ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι, παρόλο που η Επιτροπή δεν διεξήγαγε ολοκληρωμένη εξέταση των ζητημάτων που είχαν προκύψει, δεν στοιχειοθετείται επαρκώς το συμπέρασμα ότι η απόφαση της Επιτροπής να αναθέσει τη σύμβαση στην εταιρία TDI αποτελεί κατάχρηση εξουσίας.

5 Συμπέρασμα

5.1 Με βάση τις έρευνές του σχετικά με την παρούσα καταγγελία, ο Διαμεσολαβητής συνέταξε σχέδιο σύστασης στο οποίο προτείνει στην Επιτροπή να προβεί στη διεξαγωγή ολοκληρωμένης εξέτασης όλων των συναφών ζητημάτων της παρούσας υπόθεσης. Επιπλέον, συνιστά στην Επιτροπή να επανεξετάσει την απόφασή της να μην αποκλείσει τις εταιρίες TDI και LM από το διαγωνισμό, καθώς και την επακόλουθη απόφασή της να μην ακυρώσει τη σύμβαση με την εταιρία TDI υπό το φως των αποτελεσμάτων της εξέτασης.

5.2 Από την προκαταρκτική απάντηση της Επιτροπής στο σχέδιο σύστασης προκύπτει ότι η σχετική υπηρεσία της Επιτροπής (EuropeAid) είχε έκτοτε αρχίσει έρευνα. Επίσης προκύπτει ότι ο πρόεδρος της Επιτροπής κάλεσε την Ευρωπαϊκή Υπηρεσία για την Καταπολέμηση της Απάτης (OLAF) να διεξαγάγει έρευνα, καθώς και ότι η OLAF απευθύνθηκε στην EuropeAid για παροχή ορισμένων πληροφοριών. Σύμφωνα με την Επιτροπή, η EuropeAid ανέθεσε στη δική της υπηρεσία εσωτερικού ελέγχου τη διεξαγωγή των ερευνών που απαιτούνται για να συμμορφωθεί με τις συστάσεις

⁴⁵ Βλέπε μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της Επιτροπής προς την εταιρία TDI με ημερομηνία 26 Ιουλίου 2000, στο οποίο ο παραλήπτης καλείται, λόγω ενδεχόμενης περίπτωσης αποκλεισμού, να παράσχει όλες τις πληροφορίες που αφορούν τη σχέση της εταιρίας TDI με τις εταιρίες LM και TMS.

του Διαμεσολαβητή και να παράσχει τις πληροφορίες που είχε ζητήσει η Ευρωπαϊκή Υπηρεσία για την Καταπολέμηση της Απάτης (OLAF).

5.3 Ο Διαμεσολαβητής χαιρετίζει την προθυμία της Επιτροπής να διεξαγάγει έρευνα. Εκφράζει επίσης την ικανοποίησή του για το γεγονός ότι και η OLAF προέβη στη διεξαγωγή έρευνας. Ωστόσο, η απάντηση της Επιτροπής στο σχέδιο σύστασης δεν μπορεί, παρόλα αυτά, να θεωρηθεί ικανοποιητική. Η Επιτροπή είχε γνώση των ζητημάτων επί σημαντικό χρονικό διάστημα. Τα περισσότερα αποδεικτικά στοιχεία που εξέτασε ο Διαμεσολαβητής είχαν ήδη τεθεί υπόψη της Επιτροπής στα τέλη 2000 και στις αρχές 2001. Ως εκ τούτου, είναι δύσκολο να αντιληφθεί κανείς γιατί η Επιτροπή δεν ήταν σε θέση να προβεί στη διεξαγωγή της απαραίτητης έρευνας εντός του χρονικού διαστήματος άνω των τριών μηνών που είχε παρέλθει από τη σύνταξη του σχεδίου σύστασης. Στο πλαίσιο αυτό ο Διαμεσολαβητής δεν μπορεί παρά να επισημάνει ότι η Επιτροπή παρέλειψε να παράσχει στοιχεία σχετικά με τον χρόνο που θα χρειασθεί προκειμένου να ολοκληρώσει την έρευνά της η EuropeAid. Επειδή η Επιτροπή επεσήμανε ότι η έρευνα αυτή εξυπηρετεί επίσης τον σκοπό της παροχής των πληροφοριών που είχε ζητήσει η OLAF, είναι σαφές ότι η καθυστέρηση αυτή της έρευνας της EuropeAid, έχει επίσης αναπόφευκτα ως αποτέλεσμα την καθυστέρηση της έρευνας που διεξάγεται από την OLAF.

5.4 Με βάση την έρευνα του Διαμεσολαβητή στο πλαίσιο της παρούσας καταγγελίας, κρίθηκε συνεπώς αναγκαίο να διατυπωθεί η ακόλουθη κριτική παρατήρηση:

Οι αρχές της χρηστής διοίκησης επιβάλλουν στην εκάστοτε διοίκηση να διεξάγει ολοκληρωμένη εξέταση όταν καλείται να χειρισθεί σοβαρές καταγγελίες περί κακής διοίκησης που αφορούν προσκλήσεις υποβολής προσφορών. Στην παρούσα υπόθεση, ο καταγγέλλων κατέθεσε προς υποστήριξη της καταγγελίας του σοβαρά επιχειρήματα και σημαντικά αποδεικτικά στοιχεία βάσει των οποίων υπήρξαν ειδικοί δεσμοί μεταξύ του επιτυχόντος υποψηφίου και άλλων εταιριών ή ατόμων που συμμετείχαν στο διαγωνισμό και ότι, ως εκ τούτου, ο επιτυχών υποψήφιος όφειλε να έχει αποκλεισθεί από το διαγωνισμό. Η Επιτροπή δεν προέβη σε ολοκληρωμένη εξέταση των ζητημάτων που έθεσε ο καταγγέλλων. Το γεγονός αυτό συνιστά κρούσμα κακής διοίκησης.

6 Έκθεση προς το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο

6.1 Το άρθρο 3 παράγραφος 7 του Καθεστώτος του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή⁴⁶ ορίζει ότι έχοντας υποβάλει στο σχετικό θεσμικό όργανο ή οργανισμό σχέδιο σύστασης και έχοντας λάβει λεπτομερή σχετική γνώμη από το θεσμικό όργανο ή οργανισμό, ο Διαμεσολαβητής υποβάλλει εν συνεχεία έκθεση στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και στο ενδιαφερόμενο θεσμικό όργανο ή οργανισμό.

6.2 Ωστόσο, ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι η EuropeAid της Επιτροπής εξακολουθεί να ερευνά το ζήτημα. Πιο σημαντικό είναι το γεγονός ότι η Ευρωπαϊκή Υπηρεσία για την Καταπολέμηση της Απάτης (OLAF) φαίνεται να έχει αρχίσει έρευνα η οποία ακόμη εκκρεμεί. Ως εκ τούτου, δεν είναι προφανείς οι ενέργειες στις οποίες θα μπορούσε να προβεί το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο προκειμένου να συνδράμει το Διαμεσολαβητή επί του παρόντος. Εκτός αυτού, ο καταγγέλλων εξέφρασε την ελπίδα ότι ο Διαμεσολαβητής θα είναι σε θέση να περατώσει συντόμως την εξέταση της υπόθεσης. Υπό τις συνθήκες αυτές, ο Διαμεσολαβητής καταλήγει στο συμπέρασμα ότι δεν είναι σκόπιμο να υποβάλει ειδική έκθεση στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στην παρούσα υπόθεση.

6.3 Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής θα αποστείλει στην Επιτροπή αντίγραφο της παρούσας απόφασης και θα την συμπεριλάβει στην Ετήσια Έκθεση 2002, η οποία θα υποβληθεί στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

⁴⁶

Απόφαση 94/262 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 9ης Μαρτίου 1994 σχετικά με το Καθεστώς του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή και τους γενικούς όρους άσκησης των καθηκόντων του, 1994 EE L 113 σ. 15.

**ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΣ ΠΕΡΙ
ΔΙΑΔΙΚΑΣΤΙΚΩΝ
ΠΑΡΑΤΥΠΙΩΝ ΣΤΟ
ΠΛΑΙΣΙΟ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ**

*Απόφαση επί της
καταγγελίας
446/2001/(BB)/MF κατά
της Ευρωπαϊκής
Επιτροπής*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Ο καταγγέλλων υπέβαλε καταγγελία στον Διαμεσολαβητή τον Μάρτιο 2001.

Ο καταγγέλλων είχε εργαστεί επί οκτώ έτη στην Επιτροπή ως έκτακτος υπάλληλος. Έλαβε μέρος στον εσωτερικό διαγωνισμό COM/TA/99. Πέτυχε στη γραπτή δοκιμασία και έγινε δεκτός στην προφορική εξέταση. Στη συνέχεια, ο καταγγέλλων ενημερώθηκε ότι το όνομά του δεν συμπεριλήφθηκε στον πίνακα επιτυχόντων. Η Επιτροπή κατήγγειλε την προσωρινή του σύμβαση εργασίας στις 15 Φεβρουαρίου 2001. Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, η Επιτροπή είχε παρατείνει την λήξη της προθεσμίας για υποψηφίους που συμμετείχαν στο διαγωνισμό και είχε εγκρίνει τη συμμετοχή άλλων 100 υποψηφίων. Η Επιτροπή είχε αναλάβει να συμπεριλάβει 110 υποψηφίους στον πίνακα επιτυχόντων, όμως, τελικά, συμπεριέλαβε μόνο 66 υποψηφίους.

Στις 20 Νοεμβρίου 2000, ο καταγγέλλων υπέβαλε καταγγελία στην Επιτροπή δυνάμει του άρθρου 90 παράγραφος 2 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης.

Στις 21 Νοεμβρίου 2000 υπέβαλε καταγγελία στον Διαμεσολαβητή (1523/2000/BB). Η καταγγελία κρίθηκε μη παραδεκτή σύμφωνα με το άρθρο 2 παράγραφος 8 του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή, επειδή, δυνάμει του άρθρου 90 παράγραφος 2 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης, δεν είχε λήξει η προθεσμία για την απάντηση της Επιτροπής στην καταγγελία του καταγγέλλοντος.

Στις 21 Μαρτίου 2001 ο καταγγέλλων υπέβαλε νέα καταγγελία στον Διαμεσολαβητή. Διατύπωσε τους εξής ισχυρισμούς:

1 Διαδικαστικές παρατυπίες:

(i) Η Επιτροπή παρέτεινε τη λήξη της προθεσμίας για υποψηφίους που συμμετείχαν στο διαγωνισμό και δέχθηκε 100 ακόμη υποψηφίους.

(ii) Ως αποτέλεσμα των (i) ανωτέρω, η εξεταστική επιτροπή παραιτήθηκε, αλλά στη συνέχεια, συμφώνησε να συνεχίσει το έργο της. Οι συνθήκες υπό τις οποίες επιτεύχθηκε αυτή η συμφωνία δεν είναι γνωστές, γεγονός που θέτει υπό αμφισβήτηση την ανεξαρτησία της εξεταστικής επιτροπής.

(iii) Η Επιτροπή συμπεριέλαβε στον πίνακα επιτυχόντων μόνο 66 υποψηφίους, παραβαίνοντας κατ' αυτόν τον τρόπο τη δέσμευση που είχε αναλάβει να συμπεριλάβει στον πίνακα επιτυχόντων 110 υποψηφίους.

(iv) Οι ερωτήσεις που ετέθησαν στις προφορικές εξετάσεις δεν είχαν καμία σχέση με τους προβλεπόμενους στην προκήρυξη του διαγωνισμού στόχους.

2 Η Επιτροπή δεν απάντησε στην καταγγελία που υπέβαλε ο καταγγέλλων δυνάμει του άρθρου 90 εντός της προθεσμίας των τεσσάρων μηνών.

3 Η Επιτροπή κατήγγειλε την προσωρινή σύμβαση του καταγγέλλοντος κατά παράβαση βασικών διαδικασιών που προβλέπει η εθνική νομοθεσία, κατ' αυτόν τον τρόπο καταχρώμενη την ασυλία της.

Ο καταγγέλλων ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή όφειλε να του κοινοποιήσει τα πρακτικά της προφορικής του εξέτασης, με αναλυτικά στοιχεία σχετικά με τις ερωτήσεις που ετέθησαν, το όνομα του ατόμου που έθεσε κάθε ερώτηση και τους βαθμούς που του απονεμήθηκαν από έκαστο μέλος της εξεταστικής επιτροπής, καθώς και τυχόν σχόλιά τους. Ισχυρίζεται επίσης ότι η Επιτροπή όφειλε να παράσχει σαφείς και ακριβείς εξηγήσεις σχετικά με την καταγγελία του και να επανορθώσει τη βλάβη που υπέστη ως αποτέλεσμα της κακής διοίκησης εκ μέρους της.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Η γνώμη της Επιτροπής επί της καταγγελίας ήταν συνοπτικά η εξής:

1 Όσον αφορά τον ισχυρισμό περί διαδικαστικών παρατυπιών, η Επιτροπή δήλωσε ότι οι υποψίες του καταγγέλλοντος σχετικά με τη διαδικασία του διαγωνισμού και την ανεξαρτησία της εξεταστικής επιτροπής είναι αβάσιμες. Η Επιτροπή είχε ήδη αντικρούσει αυτόν τον ισχυρισμό στην απάντησή της στην καταγγελία που υπέβαλε ο καταγγέλλων δυνάμει του άρθρου 90 και δεν προτίθετο να διατυπώσει πρόσθετα σχόλια.

2 Όσον αφορά τον ισχυρισμό περί της παράλειψής της να απαντήσει στην καταγγελία που υπέβαλε ο καταγγέλλων δυνάμει του άρθρου 90, η Επιτροπή δήλωσε ότι είχε απαντήσει στον καταγγέλλοντα στις 29 Μαρτίου 2001.

3 Σε επιστολή με ημερομηνία 9 Νοεμβρίου 1999, ο καταγγέλλων ενημερώθηκε σχετικά με την παράταση της προσωρινής του σύμβασης εργασίας ως αποτέλεσμα της συμμετοχής του στον εσωτερικό διαγωνισμό COM/TA/99. Ωστόσο, ενημερώθηκε επίσης ότι, σε περίπτωση που δεν θα συγκαταλεγόταν μεταξύ των επιτυχόντων υποψηφίων, η προσωρινή του σύμβαση εργασίας επρόκειτο να καταγγελθεί με τη λήξη τρίμηνης προθεσμίας ειδοποίησης. Στις 23 Οκτωβρίου 2000, ο καταγγέλλων ενημερώθηκε ότι το όνομά του δεν συμπεριλήφθηκε στον εφεδρικό πίνακα. Στη συνέχεια ενημερώθηκε ότι η προθεσμία καταγγελίας άρχισε από τις 16 Νοεμβρίου 2000 και ότι ως εκ τούτου, η προσωρινή του σύμβαση θα καταγγελλόταν στις 15 Φεβρουαρίου 2001. Η Επιτροπή ισχυρίστηκε ότι κατήγγειλε την προσωρινή σύμβαση εργασίας του καταγγέλλοντος κατ' εφαρμογή του άρθρου 47 παράγραφος 2 του καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.⁴⁷

Όσον αφορά τον ισχυρισμό περί κατάχρησης της ασυλίας, η Επιτροπή παραπέμπει στο άρθρο 283 της Συνθήκης ΕΚ που αναφέρεται στην αρμοδιότητα του Συμβουλίου να εκδίδει τον Κανονισμό Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων και το καθεστώς που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και στο άρθρο 236 της Συνθήκης ΕΚ που αναφέρεται στην αποκλειστική αρμοδιότητα του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων επί οποιασδήποτε διαφοράς μεταξύ της Κοινότητας και των υπαλλήλων της. Ως εκ τούτου, η Επιτροπή θεώρησε ότι ο ισχυρισμός περί της καταγγελίας της προσωρινής σύμβασης εργασίας του καταγγέλλοντος κατά παράβαση βασικών διαδικασιών που προβλέπει η εθνική νομοθεσία, καθώς και ο ισχυρισμός περί κατάχρησης της ασυλίας της στερείται νομικής βάσης.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντος

Ο Διαμεσολαβητής διαβίβασε τη γνώμη της Επιτροπής στον καταγγέλλοντα καλώντας τον να διατυπώσει τις παρατηρήσεις του. Στην απάντησή του, ο καταγγέλλων επανέλαβε τους ισχυρισμούς του περί διαδικαστικών παρατυπιών και δήλωσε ότι η Επιτροπή υποχρέωσε την εξεταστική επιτροπή να συναινέσει στη συμμετοχή άλλων 100 υποψηφίων στις γραπτές δοκιμασίες. Αυτή η παρέμβαση της Επιτροπής στο έργο της οδήγησε την εξεταστική επιτροπή σε παραίτηση. Εκ των υστέρων, η εξεταστική επιτροπή συμφώνησε να ολοκληρώσει το έργο της, γεγονός που θέτει υπό αμφισβήτηση την ανεξαρτησία της. Η Επιτροπή αρνήθηκε να παράσχει εξηγήσεις σχετικά με τις συνθήκες υπό τις οποίες επετεύχθη η εν λόγω συμφωνία.

⁴⁷

«Εκτός από την περίπτωση του θανάτου του προσωρινού υπαλλήλου, η λήξη των καθηκόντων επέρχεται, όταν υφίσταται σύμβαση αορίστου χρόνου: στο τέλος της προθεσμίας καταγγελίας που αναφέρεται στη σύμβαση. Η προθεσμία αυτή είναι τουλάχιστον δύο ημερών για κάθε πλήρη μήνα υπηρεσίας, με κατώτατο όριο 15 ημέρες και ανώτατο τρεις μήνες».

Ο καταγγέλλων επανέλαβε τον ισχυρισμό του σχετικά με έλλειψη συνάφειας μεταξύ των ερωτήσεων που ετέθησαν κατά την προφορική εξέταση και των στόχων που καθορίζονται στην προκήρυξη του διαγωνισμού, επέμεινε δε στην απαίτησή του όσον αφορά τα πρακτικά της προφορικής εξέτασής του.

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΕΡΕΥΝΕΣ

Ύστερα από προσεκτική εξέταση της γνώμης της Επιτροπής και των παρατηρήσεων του καταγγέλλοντος κρίθηκε αναγκαία η διεξαγωγή περαιτέρω ερευνών. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής διαβίβασε στην Επιτροπή τις παρατηρήσεις του καταγγέλλοντος και ζήτησε πρόσθετες πληροφορίες σχετικά με τον ισχυρισμό περί διαδικαστικών παρατυπιών.

Η συμπληρωματική γνώμη της Επιτροπής

Σύμφωνα με την Επιτροπή, ο Γενικός Διευθυντής της ΓΔ Προσωπικού και Διοίκησης, εκτελών χρέη αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής, αποφάσισε να παρατείνει την προθεσμία για υποψηφίους που συμμετείχαν στον διαγωνισμό. Με μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της 2ας Δεκεμβρίου 1999, κοινοποίησε την απόφασή του σε όλα τα μέλη του προσωπικού της Επιτροπής. Επιπλέον, ο Γενικός Διευθυντής της ΓΔ Προσωπικού και Διοίκησης παρέπεμψε το θέμα στην Ισομερή Επιτροπή και ανέλαβε να συμπεριλάβει στον πίνακα επιτυχόντων 110 υποψηφίους, αντί των αρχικώς προβλεπόμενων 80. Η εν λόγω απόφαση αποσκοπούσε στην αρωγή των υποψηφίων επειδή η προκήρυξη του διαγωνισμού COM/TA/99 διέφερε από τις προηγούμενες, όσον αφορά τόσο τις προϋποθέσεις επιλεξιμότητας όσο και τις προθεσμίες συμμετοχής στο διαγωνισμό.

Είναι γνωστό ότι η εξεταστική επιτροπή παραιτήθηκε μετά την απόφαση του Γενικού Διευθυντή της ΓΔ Προσωπικού και Διοίκησης της 2ας Δεκεμβρίου 1999. Ωστόσο, ύστερα από μήνυμα που απέστειλε ο Γενικός Διευθυντής της ΓΔ Προσωπικού και Διοίκησης σε όλο το προσωπικό της Επιτροπής στις 12 Ιανουαρίου 2000, η εξεταστική επιτροπή αποφάσισε να ανακαλέσει την παραίτησή της και να συνεχίσει το έργο της. Ως εκ τούτου, η παραίτηση και η συνέχιση του έργου της εξεταστικής επιτροπής φαίνεται να εξηγούνται. Κατά συνέπεια, δεν υπάρχει καμία αμφιβολία σχετικά με την ανεξαρτησία της εξεταστικής επιτροπής καθώς αποφάσισε αυτοβούλως να ανακαλέσει την παραίτησή της.

Η εξεταστική επιτροπή αποφάσισε αυτοβούλως να συμπεριλάβει στον εφεδρικό πίνακα μόνο 66 υποψηφίους, ενεργώντας ως ανεξάρτητη ομάδα, χωρίς οποιαδήποτε παρέμβαση εκ μέρους της Επιτροπής. Σύμφωνα με τη νομολογία των Δικαστηρίων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, οι εκτιμήσεις στις οποίες προβαίνει η εξεταστική επιτροπή διαγωνισμού όταν αξιολογεί τις ικανότητες των υποψηφίων δεν υπόκεινται στον έλεγχο του κοινοτικού δικαστή «παρά μόνο σε περίπτωση προδήλου παραβάσεως των κανόνων που διέπουν τις εργασίες της εξεταστικής επιτροπής».⁴⁸

Όσον αφορά τον ισχυρισμό περί έλλειψης συνάφειας μεταξύ των ερωτήσεων που ετέθησαν κατά την προφορική εξέταση και των στόχων που καθορίζονται στην προκήρυξη του διαγωνισμού, καθώς και την απαίτηση του καταγγέλλοντος αναφορικά με τα πρακτικά της προφορικής του εξέτασης, η Επιτροπή δήλωσε ότι οι υποψήφιοι δεν βαθμολογήθηκαν μεμονωμένα από έκαστο μέλος της εξεταστικής επιτροπής ούτε διατυπώθηκαν επιμέρους σχόλια. Η εξεταστική επιτροπή είναι ένα συλλογικό όργανο. Τα μέλη της εξεταστικής επιτροπής ενεργούν συλλογικά, οι δε διαδικασίες είναι μυστικές, σύμφωνα με το άρθρο 6 του παραρτήματος ΙΙΙ του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης.

⁴⁸

Αποφάσεις του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 15ης Ιουλίου 1993, (Υποθέσεις T-17/90, T-28/91 και T-17/92, Camara Allosio a.o. κατά Επιτροπής [1993] Συλλογή SC II-841) και της 1ης Δεκεμβρίου 1994, (Υπόθεση T-46/93, Michaël Chiou κατά Επιτροπής [1994] Συλλογή SC II-929).

Με δική της πρωτοβουλία, η Επιτροπή επισύναψε στη συμπληρωματική της γνώμη αντίγραφο του φύλλου αξιολόγησης της προφορικής εξέτασης του καταγγέλλοντος. Η Επιτροπή επεσήμανε ότι συγκεκριμένο έγγραφο είναι εμπιστευτικό και δεν πρέπει να διαβιβασθεί στον καταγγέλλοντα.

Οι συμπληρωματικές παρατηρήσεις του καταγγέλλοντος

Ο Διαμεσολαβητής διαβίβασε στον καταγγέλλοντα τη γνώμη της Επιτροπής και τον ενημέρωσε ότι η Επιτροπή είχε αποστείλει στο Διαμεσολαβητή αντίγραφο του φύλλου αξιολόγησης της προφορικής του εξέτασης ως εμπιστευτικό έγγραφο.

Ο καταγγέλλων αμφισβήτησε τη σκοπιμότητα χαρακτηρισμού του φύλλου αξιολόγησης ως εμπιστευτικού στην παρούσα υπόθεση. Επίσης, επανέλαβε τον ισχυρισμό του περί διαδικαστικών παρατυπιών, ειδικότερα δε περί της έλλειψης ανεξαρτησίας της εξεταστικής επιτροπής, μετά την παρέμβαση της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής στο έργο της. Κατά την άποψη του καταγγέλλοντος, οι περιστάσεις της παραίτησης και της μετέπειτα εκ νέου ανάληψης των καθηκόντων της εξεταστικής επιτροπής εξακολουθούν να χρήζουν εξηγήσεων.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Ο ισχυρισμός περί διαδικαστικών παρατυπιών

1.1 Ο καταγγέλλων ισχυρίζεται ότι υπήρξαν διαδικαστικές παρατυπίες κατά τον εσωτερικό διαγωνισμό COM/ΓΑ/99.

(α) Οι ενέργειες της Επιτροπής και η ανεξαρτησία της εξεταστικής επιτροπής

1.2 Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, η Επιτροπή παρέτεινε την προθεσμία για υποψηφίους που συμμετείχαν στο διαγωνισμό και ενέκρινε τη συμμετοχή 100 επιπλέον υποψηφίων. Ως αποτέλεσμα των ανωτέρω, η εξεταστική επιτροπή παραιτήθηκε, αλλά στη συνέχεια, συμφώνησε να συνεχίσει το έργο της υπό αδιευκρίνιστες συνθήκες, γεγονός που έθεσε υπό αμφισβήτηση την ανεξαρτησία της εξεταστικής επιτροπής.

1.3 Σύμφωνα με την Επιτροπή, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή αποφάσισε να παρατείνει την προθεσμία για υποψηφίους που συμμετείχαν στο διαγωνισμό και δεσμεύθηκε να συμπεριλάβει 110 υποψηφίους στον εφεδρικό πίνακα. Η εξεταστική επιτροπή υπέβαλε την παραίτησή της. Ωστόσο, ύστερα από μήνυμα που απέστειλε ο Γενικός Διευθυντής της ΓΔ Προσωπικού και Διοίκησης, αποφάσισε να ανακαλέσει την παραίτησή της και να συνεχίσει το έργο της. Ως εκ τούτου, η παραίτηση και η συνέχιση του έργου της εξεταστικής επιτροπής φαίνεται να εξηγούνται. Κατά συνέπεια, δεν υπάρχει καμία αμφιβολία σχετικά με την ανεξαρτησία της εξεταστικής επιτροπής καθώς αποφάσισε αυτοβούλως να ανακαλέσει την παραίτησή της.

1.4 Ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι στη συμπληρωματική γνώμη της, η Επιτροπή δήλωσε ότι ο Γενικός Διευθυντής της ΓΔ Προσωπικού και Διοίκησης κοινοποίησε σε όλα τα μέλη του προσωπικού της Επιτροπής την απόφασή του να παρατείνει την προθεσμία για υποψηφίους που συμμετείχαν στο διαγωνισμό, μέσω μηνύματος ηλεκτρονικού ταχυδρομείου με ημερομηνία 2 Δεκεμβρίου 1999. Ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι η παράταση της προθεσμίας για υποψηφίους που συμμετείχαν στο διαγωνισμό αποτελεί σημαντική τροποποίηση των προϋποθέσεων υπό τις οποίες είχε δημοσιευθεί η προκήρυξη του διαγωνισμού. Υπό το φως των πληροφοριών του φακέλου, φαίνεται ότι μετά τη δημοσίευση της προκήρυξης του διαγωνισμού στις 5 Ιουλίου 1999, η Επιτροπή συνέταξε διορθωτικό στις 30 Ιουλίου 1999, πιθανώς σχετικά με άλλο ζήτημα. Ο Διαμεσολαβητής κρίνει ότι η Επιτροπή όφειλε να έχει εκδώσει και άλλο διορθωτικό της προκήρυξης διαγωνισμού, ώστε να παρατείνει την προθεσμία για τους υποψηφίους, καθώς πρόκειται για σημαντική τροποποίηση της προκήρυξης του διαγωνισμού. Το γεγονός ότι δεν το έπραξε συνιστούσε κρούσμα κακής διοί-

κτησης. Ο Διαμεσολαβητής θα διατυπώσει κριτική παρατήρηση σχετικά με το σημείο αυτό.

1.5 Επιπλέον, ο Διαμεσολαβητής σημειώνει επίσης ότι η Επιτροπή, στις συμπληρωματικές παρατηρήσεις της, ισχυρίστηκε ότι η ενέργειά της να συμπεριλάβει 110 υποψηφίους στον πίνακα επιτυχόντων αποσκοπούσε στο να ληφθεί υπόψη το συμφέρον των υποψηφίων. Ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι, σύμφωνα με τη νομολογία, το καθήκον να λαμβάνει υπόψη το συμφέρον των υπαλλήλων το έχει η εξεταστική επιτροπή και όχι η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή.⁴⁹ Με την παράταση της προθεσμίας για τους υποψηφίους και αναλαμβάνοντας να αυξήσει τον αριθμό των προβλεπόμενων για τον εφεδρικό πίνακα υποψηφίων, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή ευνοούσε τους υποψηφίους που δεν πληρούσαν τις προϋποθέσεις επιλεξιμότητας, όπως αυτές ορίστηκαν στην αρχική προκήρυξη του διαγωνισμού. Το γεγονός αυτό συνιστούσε δεύτερο κρούσμα κακής διοίκησης. Ο Διαμεσολαβητής θα διατυπώσει δεύτερη κριτική παρατήρηση σχετικά με το σημείο αυτό.

(β) Ο αριθμός των υποψηφίων που συμπεριλήφθηκαν στον εφεδρικό πίνακα

1.6 Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, η Επιτροπή συμπεριέλαβε στον πίνακα επιτυχόντων μόνο 66 υποψηφίους, παραβαίνοντας κατ' αυτόν τον τρόπο τη δέσμευση που είχε αναλάβει να συμπεριλάβει στον πίνακα 110 υποψηφίους.

1.7 Η Επιτροπή ισχυρίστηκε ότι η εξεταστική επιτροπή αποφάσισε αυτοβούλως να συμπεριλάβει στον εφεδρικό πίνακα μόνο 66 υποψηφίους, ενεργώντας ως ανεξάρτητη ομάδα, χωρίς οποιαδήποτε παρέμβαση εκ μέρους της Επιτροπής.

1.8 Ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι σύμφωνα με το άρθρο 30 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης, αρμόδια για την κατάρτιση του πίνακα των κατάλληλων υποψηφίων είναι η εξεταστική επιτροπή. Δεν φαίνεται να υπάρχουν στοιχεία ότι η απόφαση να συμπεριληφθούν στον εφεδρικό κατάλογο 66 υποψήφιοι δεν ελήφθη από την εξεταστική επιτροπή στο πλαίσιο των καθηκόντων της βάσει του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης. Ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι το ζήτημα της υποχρέωσης που είχε αναλάβει η Επιτροπή εξετάστηκε στην παράγραφο 1.5 ανωτέρω. Η έρευνα του Διαμεσολαβητή δεν έχει ως εκ τούτου αποκαλύψει κρούσμα κακής διοίκησης σε σχέση με αυτή την πτυχή του ισχυρισμού του καταγγέλλοντος.

(γ) Οι ερωτήσεις της προφορικής εξέτασης

1.9 Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, οι ερωτήσεις που ετέθησαν στις προφορικές εξετάσεις δεν είχαν καμία σχέση με τους προβλεπόμενους στην προκήρυξη του διαγωνισμού στόχους.

1.10 Η Επιτροπή ισχυρίστηκε ότι οι διαδικασίες της εξεταστικής επιτροπής είναι μυστικές, σύμφωνα με το άρθρο 6 του παραρτήματος ΙΙΙ του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης.

1.11 Ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι το επιχείρημα της Επιτροπής δεν αποτελεί απάντηση στον ισχυρισμό του καταγγέλλοντος. Ωστόσο, ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι σύμφωνα με την υφιστάμενη νομολογία των κοινοτικών δικαστηρίων, η εξεταστική επιτροπή απολαμβάνει ευρείας διακριτικής ευχέρειας στην αξιολόγηση των υποψηφίων σε ένα διαγωνισμό. Εξαιρέσεις σε μια τέτοια αξιολόγηση μπορούν να γίνουν δεκτές μόνον σε περίπτωση καταφανούς παραβίασης ενός κανόνα ή μιας αρχής που είναι δεσμευτική για την εξεταστική επιτροπή. Ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι ο καταγγέλλων δεν κατέθεσε στοιχεία που αποδεικνύουν ότι η εξεταστική επιτροπή παρέβη τα όρια της νομικής της εξουσίας. Η έρευνα του Διαμεσολαβητή δεν έχει ως εκ τούτου αποκαλύψει κρούσμα κακής διοίκησης σε σχέση με αυτό το σκέλος του ισχυρισμού του καταγγέλλοντος.

⁴⁹ Απόφαση του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 31ης Μαρτίου 1992, Υπόθεση C-255/90 P Burban κατά Κοινοβουλίου- [1992] Συλλογή Ι 2253- σημεία 16,20.

2 Ο ισχυρισμός περί παράλειψης της Επιτροπής να απαντήσει στην καταγγελία που υπέβαλε ο καταγγέλλων δυνάμει του άρθρου 90 εντός της προβλεπόμενης προθεσμίας.

2.1 Ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε ότι η Επιτροπή δεν απάντησε στην καταγγελία που υπέβαλε δυνάμει του άρθρου 90 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης εντός της προθεσμίας των τεσσάρων μηνών.

2.2 Η Επιτροπή δήλωσε ότι απάντησε στον καταγγέλλοντα με επιστολή στις 29 Μαρτίου 2001.

2.3 Ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι, σύμφωνα με το άρθρο 90 παράγραφος 2 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης, «(...) Η αρμόδια αρχή κοινοποιεί την αιτιολογημένη απόφασή της στον ενδιαφερόμενο εντός τεσσάρων μηνών από την υποβολή της ενστάσεως. Η παρέλευση της προθεσμίας αυτής χωρίς απάντηση στην ένσταση ισοδυναμεί με σιωπηρή απορριπτική απόφαση, κατά της οποίας μπορεί να ασκηθεί προσφυγή κατά την έννοια του άρθρου 91».

2.4 Στις αποφάσεις του σχετικά με τις καταγγελίες 1479/99/(OV)MM και 729/2000/OV, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι, σύμφωνα με το άρθρο 90 παράγραφος 2 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης, η αρμόδια αρχή κοινοποιεί την αιτιολογημένη απόφασή της στον ενδιαφερόμενο εντός τεσσάρων μηνών από την υποβολή της ενστάσεως. Το γεγονός αυτό συνάδει με τις αρχές της χρηστής διοίκησης. Εάν η αρμόδια αρχή δεν ενεργήσει κατ' αυτόν τον τρόπο, δηλαδή δεν τηρήσει τις αρχές της χρηστής διοίκησης, ο ενδιαφερόμενος τυγχάνει προστασίας από περαιτέρω καθυστερήσεις βάσει του κανόνα ότι η παράλειψη απάντησης ερμηνεύεται ως απορριπτική απόφαση. Ο κανόνας αυτός αποσκοπεί να θεσπίσει τη δυνατότητα προσφυγής του πολίτη σε ένδικα μέσα, ακόμη και όταν η αρμόδια αρχή δεν τηρεί τη νομική της υποχρέωση να απαντήσει. Δεν παρέχει στην αρμόδια αρχή τη δυνατότητα να μην εκπληρώσει την υποχρέωσή της να συμμορφώνεται με τις αρχές της χρηστής διοίκησης.

2.5 Στην παρούσα υπόθεση, η Επιτροπή όφειλε να έχει απαντήσει στον καταγγέλλοντα έως τις 20 Μαρτίου 2001. Ο καταγγέλλων προσέφυγε στο Διαμεσολαβητή στις 21 Μαρτίου 2001, η δε Επιτροπή απάντησε στον καταγγέλλοντα μετά εννέα ημέρες, στις 29 Μαρτίου 2001. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι η Επιτροπή φαίνεται ότι προέβη στις δέουσες ενέργειες προς διευθέτηση αυτής της πτυχής της καταγγελίας και συνεπώς δεν αιτιολογείται η περαιτέρω διερεύνηση του συγκεκριμένου σκέλους της καταγγελίας.

3 Η καταγγελία της προσωρινής σύμβασης εργασίας του καταγγέλλοντος από την Επιτροπή

3.1 Ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε ότι η Επιτροπή κατήγγειλε την προσωρινή σύμβαση του, κατά παράβαση βασικών διαδικασιών που προβλέπει η εθνική νομοθεσία, κατ' αυτόν τον τρόπο καταχρώμενη την ασυλία της.

3.2 Η Επιτροπή δήλωσε ότι κατήγγειλε την προσωρινή σύμβαση εργασίας του καταγγέλλοντος σύμφωνα με το άρθρο 47 παράγραφος 2 του καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

3.3 Ο Διαμεσολαβητής σημειώνει ότι ο καταγγέλλων εργάστηκε στην Επιτροπή ως έκτακτος υπάλληλος. Ως εκ τούτου, η απασχόλησή του διεπόταν από τους όρους απασχόλησης όπως αυτοί καθορίζονται από τον Κανονισμό Υπηρεσιακής Κατάστασης και τους κανόνες για τους μόνιμους υπαλλήλους και το λοιπό προσωπικό των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

3.4 Με βάση τις διαθέσιμες πληροφορίες, προκύπτει ότι η Επιτροπή κατήγγειλε την προσωρινή σύμβαση εργασίας του καταγγέλλοντος σύμφωνα με τις διατάξεις του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης, ειδικότερα δε το άρθρο 47 παράγραφος 2 του Καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού των Ευρωπαϊκών

Κοινοτήτων. Ο καταγγέλλων δεν προσκόμισε στοιχεία που αποδεικνύουν ότι η Επιτροπή δεν έχει αυτό το δικαίωμα.

3.5 Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής δεν διαπίστωσε κρούσμα κακής διοίκησης όσον αφορά στο συγκεκριμένο σκέλος της υπόθεσης.

4 Η διαβίβαση εμπιστευτικού υλικού στο Διαμεσολαβητή από την Επιτροπή

4.1 Η Επιτροπή επισύναψε στη συμπληρωματική της γνώμη αντίγραφο του φύλλου αξιολόγησης της προφορικής εξέτασης του καταγγέλλοντος. Η Επιτροπή επεσήμανε ότι συγκεκριμένο έγγραφο είναι εμπιστευτικό και δεν πρέπει να διαβιβασθεί στον καταγγέλλοντα.

4.2 Όπως αναφέρεται στην Ετήσια Έκθεση του Διαμεσολαβητή προς το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο για το 1998, σύμφωνα με βασική αρχή δίκαιης διαδικασίας, η απόφαση του Διαμεσολαβητή επί καταγγελίας δεν μπορεί να λαμβάνει υπόψη πληροφορίες που περιέχονται σε έγγραφα τα οποία προσάγει η μία πλευρά, αν δεν δίδεται στην άλλη πλευρά δυνατότητα αντίκρουσης. Συνεπώς, η απόφαση του Διαμεσολαβητή για μια καταγγελία δεν μπορεί να λαμβάνει υπόψη πληροφορίες που περιέχονται σε έγγραφα τα οποία προσάγει το ενδιαφερόμενο όργανο ή οργανισμός, αν δεν δίδεται στον καταγγέλλοντα η δυνατότητα να υποβάλει παρατηρήσεις για τα έγγραφα. Εκτός αυτού, εάν ο Διαμεσολαβητής κρίνει απαραίτητο να ερευνήσει ένα εμπιστευτικό έγγραφο προκειμένου να ελέγξει την ακρίβεια και την πληρότητα των απαντήσεων της Επιτροπής, δύναται να ασκήσει την εξουσία του να ερευνήσει το συγκεκριμένο έγγραφο δυνάμει του άρθρου 3 παράγραφος 2 του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή.

4.3 Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής θα επιστρέψει στην Επιτροπή το φύλλο αξιολόγησης, το οποίο, για τους ως άνω λόγους, δεν αποτελεί μέρος του φακέλου του που τηρεί ο Διαμεσολαβητής για την υπόθεση.

4.4 Ο Διαμεσολαβητής είχε τη δυνατότητα να ερευνήσει το συγκεκριμένο έγγραφο προκειμένου να ελέγξει την ακρίβεια της δήλωσης της Επιτροπής που περιλαμβάνεται στη συμπληρωματική της γνώμη, ότι τα μέλη της εξεταστικής επιτροπής δεν βαθμολόγησαν μεμονωμένα ούτε διατύπωσαν επιμέρους σχόλια.

4.5 Στις συμπληρωματικές παρατηρήσεις του, ο καταγγέλλων αμφισβήτησε τη σκοπιμότητα χαρακτηρισμού του φύλλου αξιολόγησης ως εμπιστευτικού στην παρούσα υπόθεση. Ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι ο καταγγέλλων έχει τη δυνατότητα να υποβάλει στην Επιτροπή αίτηση προκειμένου να του επιτραπεί η πρόσβαση σε δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα, τα οποία αυτή διατηρεί σχετικά με τον καταγγέλλοντα, σύμφωνα με τις διατάξεις του κανονισμού 45/2001.⁵⁰ Η Επιτροπή είναι αρμόδια να χειρισθεί την εν λόγω αίτηση, σύμφωνα με τις διατάξεις του κανονισμού 45/2001. Εάν ο καταγγέλλων δεν είναι ικανοποιημένος με τον χειρισμό της αίτησής του από την Επιτροπή, έχει τη δυνατότητα να υποβάλει νέα καταγγελία στο Διαμεσολαβητή.

5 Οι ισχυρισμοί του καταγγέλλοντος

5.1 Ο καταγγέλλων ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή όφειλε να του κοινοποιήσει τα πρακτικά της προφορικής του εξέτασης, με αναλυτικά στοιχεία σχετικά με τις ερωτήσεις που ετέθησαν, το όνομα του ατόμου που έθεσε κάθε ερώτηση και τους βαθμούς που του απονεμήθηκαν από έκαστο μέλος της εξεταστικής επιτροπής, καθώς και τυχόν σχόλιά τους.

5.2 Η Επιτροπή ισχυρίστηκε ότι τα μέλη της εξεταστικής επιτροπής δεν βαθμολόγησαν μεμονωμένα ούτε διατύπωσαν επιμέρους σχόλια. Ο Διαμεσολαβητής επιβε-

⁵⁰ Κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 45/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 18ης Δεκεμβρίου 2000 σχετικά με την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα από τα όργανα και τους οργανισμούς της Κοινότητας και σχετικά με την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων αυτών, ΕΕ 2001 L8/1

βαίωσε την ακρίβεια της απάντησης της Επιτροπής ερευνώντας το φύλλο αξιολόγησης της προφορικής εξέτασης του καταγγέλλοντος.

5.3 Ο καταγγέλλων ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή όφειλε να παράσχει σαφείς και ακριβείς εξηγήσεις σχετικά με την καταγγελία του. Ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι αυτό το στοιχείο των ισχυρισμών του καταγγέλλοντος εξετάζεται στις παραγράφους 1.4 και 1.5 ανωτέρω, καθώς και στις κατωτέρω κριτικές παρατηρήσεις.

5.4 Ο καταγγέλλων ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή όφειλε να επανορθώσει τη βλάβη που υπέστη ως αποτέλεσμα της κακής διοίκησης εκ μέρους της. Ο Διαμεσολαβητής δεν θεωρεί ότι ο καταγγέλλων απέδειξε ότι υπέστη οποιαδήποτε βλάβη ως αποτέλεσμα του κρούσματος κακής διοίκησης που προσδιορίζεται στις παραγράφους 1.4 και 1.5 ανωτέρω. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής κρίνει ότι δεν αιτιολογείται η διεξαγωγή περαιτέρω έρευνας σχετικά στην υπόθεση του καταγγέλλοντος.

6 Συμπέρασμα

Με βάση την έρευνα του Διαμεσολαβητή στο πλαίσιο της παρούσας καταγγελίας, κρίθηκε αναγκαίο να διατυπωθούν οι ακόλουθες κριτικές παρατηρήσεις:

Ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι στη συμπληρωματική γνώμη της η Επιτροπή δήλωσε ότι ο Γενικός Διευθυντής της ΓΔ Προσωπικού και Διοίκησης κοινοποίησε σε όλα τα μέλη του προσωπικού της Επιτροπής την απόφασή του να παρατείνει την προθεσμία υποβολής υποψηφιοτήτων, μέσω μηνύματος ηλεκτρονικού ταχυδρομείου με ημερομηνία 2 Δεκεμβρίου 1999. Ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι η παράταση της προθεσμίας υποβολής υποψηφιοτήτων αποτελεί σημαντική τροποποίηση των προϋποθέσεων υπό τις οποίες είχε δημοσιευθεί η προκήρυξη του διαγωνισμού. Υπό το φως των πληροφοριών του φακέλου, φαίνεται ότι μετά τη δημοσίευση της προκήρυξης του διαγωνισμού στις 5 Ιουλίου 1999, η Επιτροπή συνέταξε διορθωτικό στις 30 Ιουλίου 1999 πιθανώς σχετικά με άλλο ζήτημα. Ο Διαμεσολαβητής κρίνει ότι η Επιτροπή όφειλε να έχει εκδώσει και άλλο διορθωτικό της προκήρυξης διαγωνισμού, ώστε να παρατείνει την προθεσμία για τους υποψηφίους, καθώς πρόκειται για σημαντική τροποποίηση της προκήρυξης του διαγωνισμού. Το γεγονός ότι δεν το έπραξε συνιστούσε κρούσμα κακής διοίκησης.

Επιπλέον, ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι η Επιτροπή στις συμπληρωματικές παρατηρήσεις της ισχυρίστηκε ότι η ενέργειά της να συμπεριλάβει 110 υποψηφίους στον πίνακα επιτυχόντων αποσκοπούσε στο να ληφθεί υπόψη το συμφέρον των υποψηφίων. Ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι, σύμφωνα με τη νομολογία, το καθήκον να λαμβάνει υπόψη το συμφέρον των υπαλλήλων το έχει η εξεταστική επιτροπή και όχι η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή. Με την παράταση της προθεσμίας για τους υποψηφίους και αναλαμβάνοντας να αυξήσει τον αριθμό των προβλεπόμενων για τον πίνακα επιτυχόντων υποψηφίων, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή ευνοούσε τους υποψηφίους που δεν πληρούσαν τις προϋποθέσεις επιλεξιμότητας, όπως αυτές ορίστηκαν στην αρχική προκήρυξη του διαγωνισμού. Το γεγονός αυτό συνιστούσε δεύτερο κρούσμα κακής διοίκησης.

Δεδομένου ότι οι ανωτέρω πτυχές της υπόθεσης αφορούσαν διαδικασίες συνδεδεμένες με συγκεκριμένα περιστατικά του παρελθόντος, δεν κρίθηκε σκόπιμο να επιδιωχθεί φιλικός διακανονισμός του ζητήματος. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

**ΜΗ ΕΞΟΦΛΗΣΗ
ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΩΝ
ΑΠΟ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ
ΤΕΧΝΙΚΗΣ
ΒΟΗΘΕΙΑΣ -
ΕΥΘΥΝΗ ΤΗΣ
ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ**

*Απόφαση επί της
καταγγελίας
761/2001/ΟΝ κατά της
Ευρωπαϊκής Επιτροπής*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, τα σχετικά γεγονότα έχουν ως εξής:

Στο πλαίσιο του προγράμματος Leonardo da Vinci, ο καταγγέλλων, ένας βέλγος εκδότης, ανέλαβε τυπογραφικές εργασίες για λογαριασμό της Επιτροπής (ΓΔ XXII). Αυτό έγινε το 1998 μέσω της Agenor, μιας εταιρείας που ενεργούσε ως Γραφείο Τεχνικής Βοήθειας (ΓΤΒ) της Επιτροπής. Ο καταγγέλλων τύπωσε δύο σειρές έργων στα αγγλικά, γαλλικά και γερμανικά και έστειλε τα τιμολόγια (98/274, 98/521 και 98/575) στο Γραφείο Τεχνικής Βοήθειας της Επιτροπής στις 25 Μαΐου, 30 Νοεμβρίου και 31 Δεκεμβρίου 1998.

Ωστόσο, στις 11 Φεβρουαρίου 1999, η Επιτροπή έλυσε μονομερώς τη σύμβαση με την Agenor ξεκινώντας από την 31η Ιανουαρίου 1999. Αυτό οδήγησε σε πτώχευση του Γραφείου Τεχνικής Βοήθειας, με αποτέλεσμα να μην μπορεί πλέον να εξοφλεί τα τιμολόγια. Το χρέος του Γραφείου προς τον καταγγέλλοντα ανερχόταν σε 1.971.405 φράγκα Βελγίου, ήτοι 48.869,85 ευρώ.

Ο καταγγέλλων έστειλε συστημένη επιστολή στην Επιτροπή στις 28 Απριλίου 1999, ζητώντας της να προχωρήσει στην εξόφληση των τιμολογίων. Ο καταγγέλλων επεσήμανε ότι η ΓΔ XXII ενέκρινε την προσφορά του καταγγέλλοντος αν και γνώριζε για αρκετούς μήνες ότι στο εν λόγω Γραφείο Τεχνικής Βοήθειας σημειώνονταν σοβαρές παρατυπίες και απάτες.

Στο πλαίσιο αυτό, ο καταγγέλλων παρέπεμψε στις παραγράφους 5.3.1, 5.3.3 και 5.8.5 της έκθεσης της “Επιτροπής Σοφών” (Επιτροπή Ανεξάρτητων Εμπειρογνομόνων) που συστήθηκε το 1999 για τη διερεύνηση διαφόρων παρατυπιών. Ο καταγγέλλων παρέθεσε τμήματα της εν λόγω έκθεσης στην καταγγελία του. Σύμφωνα με την έκθεση αυτή, η Επιτροπή ήταν ενήμερη ήδη από το 1997 σχετικά με τις παρατυπίες και τα κρούσματα απάτης στην Agenor, αλλά δεν προχώρησε στη λήψη μέτρων.

Τελικώς, η Επιτροπή έλυσε τη σύμβαση, γεγονός που είχε ως αποτέλεσμα την πτώχευση του Γραφείου Τεχνικής Βοήθειας και, ως εξ αυτού, τη μη εξόφληση των οφειλόμενων τιμολογίων. Η Επιτροπή δεν απάντησε στην από 28ης Απριλίου 1999 επιστολή του καταγγέλλοντος. Σε τηλεφωνική επικοινωνία, η Επιτροπή απάντησε ότι ο καταγγέλλων έπρεπε πρώτα να περιμένει την ολοκλήρωση της διαδικασίας πτώχευσης. Ωστόσο, ο εκκαθαριστής πληροφόρησε τον καταγγέλλοντα ότι η διαδικασία πτώχευσης δεν αναμενόταν να ολοκληρωθεί σύντομα.

Κατόπιν τούτου, τον Μάιο του 2001 ο καταγγέλλων απηύθυνε επιστολή στο Διαμεσολαβητή υποστηρίζοντας ότι η Επιτροπή ήταν υπεύθυνη για τη μη εξόφληση από το Γραφείο Τεχνικής Βοήθειας «Agenor» των τριών τιμολογίων συνολικού ύψους 48.869,85 ευρώ επειδή 1) οι σχετικές εκδόσεις τυπώθηκαν για λογαριασμό της Επιτροπής, 2) η Επιτροπή ενέκρινε τις προσφορές πριν από την εκτέλεση των εργασιών από τον καταγγέλλοντα και 3) η Επιτροπή δεν έλαβε κανένα μέτρο ενώ ήταν ενήμερη από το 1997 για τις παρατυπίες και τις απάτες στην Agenor.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Στη γνώμη της, η Επιτροπή υπογράμμισε ότι η εταιρεία Agenor παρήγγειλε τυπογραφικές εργασίες από τον καταγγέλλοντα στο πλαίσιο της βοήθειας που παρείχε στην Επιτροπή για τη διαχείριση του προγράμματος Leonardo da Vinci. Μετά την πτώχευση της Agenor, ο καταγγέλλων συμπλήρωσε αίτηση επιστροφής. Ωστόσο, σύμφωνα με πληροφορίες που παρόχε ο εκκαθαριστής, η πτώχευση δεν αναμενόταν να ολοκληρωθεί σύντομα, με αποτέλεσμα να παραμένουν ανεξόφλητα τρία τιμολόγια του καταγγέλλοντος.

Η Επιτροπή δεν είχε καμία συμβατική σχέση με τον καταγγέλλοντα και δεν μπορούσε, συνεπώς, να θεωρηθεί υπεύθυνη για την κατάσταση στην οποία έχει περιέλθει ο καταγγέλλων ως αποτέλεσμα των εμπορικών σχέσεών του με την πτωχεύσασα εταιρεία.

Ο καταγγέλλων διατύπωσε τρία επιχειρήματα βάσει των οποίων η Επιτροπή ήταν υπεύθυνη για τη μη εξόφληση των τριών τιμολογίων. Στο πλαίσιο αυτό, η Επιτροπή διατύπωσε τα εξής σχόλια:

Η Agenor παρέσχε τεχνική βοήθεια στην Επιτροπή στο πλαίσιο του προγράμματος Leonardo da Vinci. Για την υλοποίηση του προγράμματος εργασιών, που αποτελούσε αναπόσπαστο τμήμα της σύμβασής της με την Επιτροπή, η Agenor σύναπτε συμβάσεις (συμπεριλαμβανομένων των συμβάσεων εργασίας). Μέρος των εργασιών τις οποίες η Agenor ανέθεσε στον καταγγέλλοντα περιλαμβάνονταν στο εν λόγω πρόγραμμα εργασιών μαζί με όλα τα υπόλοιπα καθήκοντα με τα οποία ήταν επιφορτισμένη η Agenor στο πλαίσιο της σύμβασής της με την Επιτροπή. Η ανάθεση ορισμένων εργασιών γινόταν μέσω συμβάσεων που συνάπτονταν μεταξύ της Agenor και των παροχών της.

Το γεγονός ότι μόνον η Agenor και ο καταγγέλλων ήταν συμβαλλόμενοι στη σύμβαση δεν αναιρείται από το γεγονός ότι η Επιτροπή θα είχε εγκρίνει τις προδιαγραφές για τις εργασίες που ανατέθηκαν από την Agenor. Η έγκριση αυτή πρέπει να λάβει υπόψη το αυστηρό πλαίσιο της σχέσης μεταξύ Επιτροπής και Agenor. Η Επιτροπή καθιέρωσε ένα σύστημα εκ των προτέρων ελέγχου των δαπανών που πραγματοποιούσε η Agenor. Αυτό εξηγεί γιατί μια σειρά προδιαγραφών υποβάλλονταν αρχικά προς έγκριση στην Επιτροπή, αποκλειστικά και μόνο για λόγους δημοσιονομικού ελέγχου στο πλαίσιο της εκτέλεσης του προγράμματος Leonardo da Vinci.

Η ανάλυση των διαφορών εκθέσεων ελέγχου στις υπηρεσίες της Επιτροπής δεν κίνησε υποψίες_ώστε να εξεταστεί το ενδεχόμενο λύσης της συμβατικής σχέσης με την Agenor. Όσο για την αναφορά σε δόλιες πρακτικές, μόλις τον Φεβρουάριο του 1999 διαπιστώθηκε ότι ορισμένες παρατυπίες μπορούσαν τελικά να θεωρηθούν ποινικά αδικήματα. Συνεκτιμώντας το συμφέρον του προγράμματος και των δικαιούχων του, η Επιτροπή έκρινε ότι ήταν προτιμότερο να διατηρήσει τις συμβατικές σχέσεις της με την Agenor, εισάγοντας, ωστόσο, συμπληρωματικούς όρους με στόχο την αποφυγή περαιτέρω παρατυπιών. Η ανανέωση της σύμβασης από την 1η Φεβρουαρίου 1999 προϋπέθετε την αξιόπιστη αναδιάρθρωση του Γραφείου Τεχνικής Βοήθειας, οι όροι της οποίας είχαν κοινοποιηθεί στην Agenor. Καθώς οι απαιτούμενες αλλαγές δεν εφαρμόστηκαν, η Επιτροπή αποφάσισε τον Φεβρουάριο του 1999 ότι δεν μπορούσε να συνεχίσει τη συμβατική της σχέση με την Agenor και ανακοίνωσε ότι δεν επρόκειτο να ανανεώσει τη σύμβαση που είχε λήξει στις 31 Ιανουαρίου 1999.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντος

Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η Επιτροπή είχε άμεση ευθύνη για τη μη εξόφληση των τιμολογίων. Παρέπεμψε εκ νέου στην έκθεση της “Επιτροπής Σοφών” (Επιτροπή Ανεξάρτητων Εμπειρογνομώνων) την οποία είχε αναφέρει και στην αρχική καταγγελία του.

Αναφορικά με το επιχείρημα της Επιτροπής ότι δεν είχε συμβατική σχέση με τον καταγγέλλοντα και ότι, συνεπώς, δεν ήταν υπεύθυνη για τη μη εξόφληση των τιμολογίων, ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι, στην έκθεσή της, η “Επιτροπή Σοφών” παρατηρούσε ότι η Επιτροπή δεν έπρεπε, κατ’ αρχήν, να αναθέτει σε ιδιωτικές εταιρείες τη διαχείριση κοινοτικών προγραμμάτων γενικού ενδιαφέροντος. Συνεπώς, η ίδια η Επιτροπή, και όχι η Agenor, έπρεπε να έχει συνάψει συμβατική σχέση με τον καταγγέλλοντα.

Ο καταγγέλλων απέρριψε το επιχείρημα της Επιτροπής ότι οι εκδόσεις δεν επρόκειτο να γίνουν για λογαριασμό της Επιτροπής, αλλά για λογαριασμό της Agenor:

οι εκδόσεις που αποτελούν το αντικείμενο των ανεξόφλητων τιμολογίων είχαν εγκριθεί από την Επιτροπή, είχαν γίνει για λογαριασμό της και παραδόθηκαν απευθείας στη ΓΔ XXII και στην Υπηρεσία Επίσημων Εκδόσεων της ΕΚ. Επιπλέον, οι παραγγελίες προς τον καταγγέλλοντα είχαν γίνει σε χαρτί με τα στοιχεία του προγράμματος Leonardo da Vinci: συγκεκριμένα ο αποστολέας προσδιοριζόταν ως «Γραφείο Τεχνικής Βοήθειας της Επιτροπής για το πρόγραμμα Leonardo da Vinci». Φαίνεται, συνεπώς, εξαιρετικά απίθανο να μην ήταν η Επιτροπή υπεύθυνη, ή τουλάχιστον ουσιαστικά ενδιαφερόμενη, για τις τυπογραφικές εργασίες που πραγματοποιήθηκαν στο πλαίσιο του προγράμματος Leonardo da Vinci.

Ο καταγγέλλων επεσήμανε επίσης ότι το γεγονός ότι η Agenor υποχρεούνταν συστηματικά να λαμβάνει την προηγούμενη έγκριση των υπηρεσιών της Επιτροπής προκειμένου να υποβληθεί σε δαπάνες πάνω από ένα συγκεκριμένο ποσό, καθώς και ότι η Επιτροπή και το Ελεγκτικό Συνέδριο είχαν πρόσβαση σε όλα τα έγγραφα που είχε στην κατοχή της η Agenor, απλώς ενίσχυαν την εντύπωση ότι η Επιτροπή δεν περιοριζόταν απλώς στην επίβλεψη των δραστηριοτήτων του Γραφείου Τεχνικής Βοήθειας της.

Ο καταγγέλλων αναφέρθηκε στην αρχή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης: η Επιτροπή, διατηρώντας τη σχέση της με την Agenor, δημιούργησε τη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη ότι η Agenor διέθετε την απαραίτητη οργάνωση και πειθαρχία για την εκπλήρωση των δεσμεύσεών της προς τρίτους. Με βάση τις πληροφορίες που είχε στη διάθεσή της, η Επιτροπή δεν έπρεπε να συμβάλει στη δημιουργία της εμπιστοσύνης αυτής.

Όσον αφορά στο επιχείρημα της Επιτροπής ότι έλαβε επαρκή μέτρα λύοντας τη συμβατική σχέση της με την Agenor λόγω των πολυάριθμων παρατυπιών, ο καταγγέλλων παρατήρησε ότι η σύμβαση με την Agenor έπρεπε να έχει λυθεί πολύ πριν τον Φεβρουάριο του 1999. Μια πρώτη έκθεση ελέγχου που πραγματοποιήθηκε από τη ΓΔ XXII μεταξύ 1ης Ιουνίου 1996 και 31ης Μαΐου 1997 είχε ήδη επισημάνει διάφορες ανωμαλίες στη διαχείριση του προγράμματος Leonardo da Vinci. Αυτό επιβεβαιώθηκε από μια δεύτερη εξέταση τον Ιούλιο του 1997. Επίσης, ένας επίσημος έλεγχος που διενήργησαν από κοινού τον Φεβρουάριο του 1998 η ΓΔ XXII και η Μονάδα Συντονισμού για την Καταπολέμηση της Απάτης με αντικείμενο την κακή διαχείριση του Γραφείου Τεχνικής Βοήθειας, επιβεβαίωσε για άλλη μια φορά τους ισχυρισμούς περί απάτης και διαφθοράς που είχαν αποκαλυφθεί παλαιότερα. Ωστόσο, παρά τις παρατηρήσεις που διατυπώθηκαν στις διάφορες εκθέσεις ελέγχου, οι υπηρεσίες της Επιτροπής δεν έλαβαν κανένα μέτρο για την αντιμετώπιση των προβλημάτων. Αν η Επιτροπή είχε αντιδράσει από το 1997, όταν έπρεπε, το Γραφείο Τεχνικής Βοήθειας δεν θα ήταν σε θέση να συνάψει τη σύμβαση με τον καταγγέλλοντα, η οποία είχε ως αποτέλεσμα τα ανεξόφλητα τιμολόγια. Υπάρχει επομένως άμεση σχέση αιτίου-αιτιατού ανάμεσα στη μη εξόφληση των τιμολογίων του καταγγέλλοντος και στην καθυστέρηση της Επιτροπής να αντιδράσει στις απάτες και τις παρατυπίες που διαπιστώθηκαν στη διαχείριση της Agenor.

Περαιτέρω πληροφορίες από τον καταγγέλλοντα

Στις 21 Ιανουαρίου 2002, η υπηρεσία του Διαμεσολαβητή επικοινωνήσε με τον καταγγέλλοντα προκειμένου να ενημερωθεί για την πορεία της διαδικασίας εκκαθάρισης της Agenor. Ο καταγγέλλων δήλωσε ότι η υπόθεση βρισκόταν ακόμη στα χέρια του εκκαθαριστή και ότι θα απαιτούνταν αρκετά χρόνια ακόμη για την περάτωση της όλης διαδικασίας. Ο καταγγέλλων επιβεβαίωσε ότι είχε καταθέσει δήλωση επιστροφής στον εκκαθαριστή.

ΟΙ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΕΣ ΤΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ ΓΙΑ ΕΠΙΤΕΝΞΗ ΦΙΛΙΚΟΥ ΔΙΑΚΑΝΟΝΙΣΜΟΥ

Έπειτα από προσεκτική εξέταση της γνώμης και των παρατηρήσεων, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι μπορούσε να στοιχειοθετηθεί κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους

της Επιτροπής. Συνεπώς, σύμφωνα με το άρθρο 3 παράγραφος 5 του Καθεστώτος⁵¹, απηύθυνε στις 13 Φεβρουαρίου 2002 επιστολή στον Πρόεδρο της Επιτροπής προτείνοντας φιλικό διακανονισμό με βάση την ακόλουθη ανάλυση του διαφιλονικούμενου θέματος μεταξύ του καταγγέλλοντος και της Επιτροπής:

1.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η Επιτροπή ήταν υπεύθυνη για τη μη εξόφληση από το Γραφείο Τεχνικής Βοήθειας «Agenor» των τριών τιμολογίων συνολικού ύψους 48.869,85 ευρώ επειδή 1) οι σχετικές εκδόσεις τυπώθηκαν για λογαριασμό της Επιτροπής, 2) η Επιτροπή ενέκρινε τις προσφορές πριν από την εκτέλεση των εργασιών από τον καταγγέλλοντα και 3) η Επιτροπή δεν έλαβε κανένα μέτρο ενώ ήταν ενήμερη από το 1997 για τις παρατυπίες και τις απάτες στην Agenor. Η Επιτροπή, αντιθέτως, υποστήριξε ότι δεν είχε καμία συμβατική σχέση με τον καταγγέλλοντα και ότι δεν μπορούσε, συνεπώς, να θεωρηθεί υπεύθυνη για την κατάσταση στην οποία έχει περιέλθει ο καταγγέλλων ως αποτέλεσμα των εμπορικών σχέσεών του με την πτωχεύσασα εταιρεία.

1.2 Ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι στη πρώτη της έκθεση για τους ισχυρισμούς για απάτη, κακή διαχείριση και νεποτισμό στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή, η Επιτροπή Ανεξάρτητων Εμπειρογνομόνων⁵² («Επιτροπή Σοφών») ανέλυσε σε βάθος τις ευθύνες της Επιτροπής σε σχέση με την Agenor στο πλαίσιο του προγράμματος Leonardo da Vinci.

1.3 Όσον αφορά στο χρονολογικό μέρος της υπόθεσης, η έκθεση της Επιτροπής Ανεξάρτητων Εμπειρογνομόνων ανέφερε ότι η ΓΔ XXII, που είναι αρμόδια για το πρόγραμμα, είχε ανακαλύψει ενδείξεις παρατυπιών ήδη από το 1994 όταν διενήργησε εσωτερικό έλεγχο με αντικείμενο την εφαρμογή από την Agenor ενός προγενέστερου προγράμματος (...). Έπρεπε να έχει επέμβει δεόντως, αν όχι στην επιλογή της Agenor ως ΓΤΒ για το Leonardo, τουλάχιστον στην επίβλεψη των δραστηριοτήτων της, εφόσον είχε επιλεγεί. Όπως αποδεικνύουν οι εκθέσεις ελέγχου της ίδιας της ΓΔ XXII, πολλές παρατυπίες και δόλιες πρακτικές διαπιστώθηκαν το 1997 (...). Στο εσωτερικό σχέδιο έκθεσης ελέγχου της ΓΔ XX με ημερομηνία 20 Ιουλίου 1998, επιβεβαιώθηκαν οι ισχυρισμοί για πολλές απάτες και παρατυπίες. Το σχέδιο έφερε στο φως σοβαρές αδυναμίες στον έλεγχο του ΓΤΒ Leonardo/Agenor από τη ΓΔ XXII και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι δεν ήταν πάντοτε σαφές ποιος είχε τον έλεγχο, η ΓΔ XXII ή το ΓΤΒ. Μόλις στις αρχές Νοεμβρίου 1998 έγιναν ενέργειες σε σχέση με την τελική έκθεση ελέγχου, η οποία υποβλήθηκε επισήμως στη ΓΔ XXII και, ακολούθως, στους υπόλοιπους Επιτρόπους (σημεία 5.8.4 έως 5.8.6).

1.4 Το αίτημα του καταγγέλλοντος πρέπει να αξιολογηθεί στο πλαίσιο της έκθεσης της Επιτροπής Ανεξάρτητων Εμπειρογνομόνων. Την εποχή που ο καταγγέλλων επελέγη από την Agenor για την πραγματοποίηση της έκδοσης, συγκεκριμένα στις 20 Μαΐου 1998, η Επιτροπή ήταν ήδη από καιρό ενήμερη για τις απάτες και παρατυπίες στο Γραφείο Τεχνικής Βοήθειας Agenor αλλά δεν είχε προβεί στη λήψη μέτρων.

1.5 Στην παρούσα υπόθεση που αφορά την παραγγελία εκδόσεων από τον καταγγέλλοντα και τη συνακόλουθη παράδοσή τους, ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι το Γραφείο Τεχνικής Βοήθειας της Επιτροπής ενεργούσε απολύτως εξ ονόματος της Επιτροπής, που ήταν ο παραγγελιοδότης και ο de facto παραλήπτης των εκδόσεων. Αυτό συνάγεται από τα εξής στοιχεία:

1.6 Η παραγγελία των εκδόσεων είχε γίνει εξ ονόματος της ΓΔ XXII. Η Επιτροπή ήταν αυτή που ενέκρινε την τελική μορφή των εκδόσεων. Αυτό προκύπτει από σημείωμα με ημερομηνία 27 Νοεμβρίου 1998 της Υπηρεσίας Επισήμων Εκδόσεων

⁵¹ «Στο μέτρο του δυνατού, ο Διαμεσολαβητής αναζητεί, από κοινού με το ενδιαφερόμενο θεσμικό όργανο ή οργανισμό, λύση ικανή να εξαλείψει τις περιπτώσεις κακής διοικήσεως και να ικανοποιήσει τον καταγγέλλοντα».

⁵² Επιτροπή Ανεξάρτητων Εμπειρογνομόνων, Πρώτη Έκθεση με αντικείμενο τους ισχυρισμούς περί απάτης, κακής διαχείρισης και νεποτισμού στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή, 15 Μαρτίου 1999.

των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προς τη ΓΔ XXII/C/3 με το οποίο δινόταν έγκριση για εκτύπωση.

1.7 Οι εκδόσεις παραδόθηκαν στην Επιτροπή, κάποιες απευθείας στη ΓΔ XXII, άλλες στην Υπηρεσία Επίσημων Εκδόσεων. Αυτό αναφέρεται ρητώς σε παραγγελία της 23ης Δεκεμβρίου 1998 από την Agenor στον καταγγέλλοντα, η οποία όριζε ότι η διεύθυνση παράδοσης ήταν το «*Centre de diffusion de l'O.P.O.C.E., (...) Gasperich, L- 1225 Luxembourg*». Έτσι, η Επιτροπή λάμβανε τις εκδόσεις χωρίς να επιβαρύνεται με το κόστος τους.

1.8 Όλες οι επιστολές που απηύθυνε η Agenor στον καταγγέλλοντα ήταν σε χαρτί με την ένδειξη «*Programme Leonardo da Vinci, Bureau d'Assistance Technique à la Commission européenne pour le programme Leonardo da Vinci*».

1.9 Με βάση τα ανωτέρω, η αποποίηση κάθε ευθύνης από την πλευρά της Επιτροπής για τη μη εξόφληση των τριών τιμολογίων του καταγγέλλοντος δεν φαίνεται εύλογη. Το προσωρινό συμπέρασμα του Διαμεσολαβητή είναι ότι αυτό μπορεί να συνιστά κρούσμα κακής διοίκησης.

Η πρόταση για φιλικό διακανονισμό

Με βάση τα ανωτέρω, ο Διαμεσολαβητής πρότεινε φιλικό διακανονισμό μεταξύ του καταγγέλλοντος και της Επιτροπής ο οποίος προέβλεπε αποδοχή εκ μέρους της Επιτροπής της ευθύνης της για τη μη εξόφληση των τριών τιμολογίων ύψους 48.869,85 ευρώ και την ακόλουθη εξόφληση αυτών. Η Επιτροπή κλήθηκε να απαντήσει έως τις 30 Απριλίου 2002.

Η απάντηση της Επιτροπής

Η Επιτροπή υποστήριξε ότι δεν μπορούσε να θεωρηθεί υπεύθυνη για την εξόφληση των λογαριασμών που απορρέουν από τη συμβατική σχέση μεταξύ του καταγγέλλοντος και της πτωχεύσασας εταιρείας Agenor. Σύμφωνα με τη νομοθεσία περί πτωχεύσεων, η απαίτηση του καταγγέλλοντος έπρεπε να ενταχθεί στην ομάδα των πιστωτών και να ρυθμιστεί στο πλαίσιο της εκκαθάρισης της πτωχεύσασας εταιρείας. Ο καταγγέλλων έχει πράγματι διαβιβάσει δήλωση απαίτησης στους επιτρόπους.

Το ότι ορισμένες πτυχές της σύμβασης στις οποίες επέστησε την προσοχή ο Διαμεσολαβητής (οι παραγγελίες αφορούσαν εκδόσεις που είχαν ζητηθεί από την Επιτροπή, η ένδειξη «εγκρίνεται προς εκτύπωση» έφερε την υπογραφή της Επιτροπής, οι εκδόσεις παραδόθηκαν στην Επιτροπή) δεν αναιρεί το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν ήταν συμβαλλόμενο μέρος στη σύμβαση.

Από την άποψη αυτή, ο καταγγέλλων βρίσκεται στην ίδια κατάσταση με όλους τους πιστωτές της Agenor. Η Επιτροπή δεν μπορεί να υιοθετήσει μια θέση που αντίκειται στη νομοθεσία περί πτωχεύσεων και στην ισότητα των πιστωτών. Συνεπώς, η Επιτροπή δεν δύναται να απαντήσει θετικά στην πρόταση του Διαμεσολαβητή για φιλικό διακανονισμό.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντος

Ο καταγγέλλων παρατήρησε ότι δεν μπορούσε να δεχθεί τη συλλογιστική της Επιτροπής, η οποία συνίστατο στην πλήρη άρνηση κάθε ευθύνης για την εξόφληση των λογαριασμών, κυρίως με το σκεπτικό ότι οι επιστολές είχαν αποσταλεί σε χαρτί με τα στοιχεία του ΓΤΒ της Επιτροπής, ότι οι εκδόσεις είχαν εγκριθεί από την Επιτροπή, πραγματοποιήθηκαν εξ ονόματος της Επιτροπής και παραδόθηκαν απευθείας στις υπηρεσίες της Επιτροπής.

Ο καταγγέλλων παρατήρησε επίσης ότι είχε υποβάλει καταγγελία στην Επιτροπή για μη συμμόρφωσή της με τον Κώδικα Ορθής Διοικητικής Συμπεριφοράς της Επιτροπής στις σχέσεις με το κοινό και ότι, σε περίπτωση μη εξεύρεσης φιλικής λύσης, δεν είχε άλλη επιλογή από το να κινηθεί δικαστικώς εναντίον της.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Ο ισχυρισμός περί ευθύνης της Επιτροπής για τη μη εξόφληση των οφειλόμενων λογαριασμών από το Γραφείο Τεχνικής Βοήθειας της

1.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η Επιτροπή ήταν υπεύθυνη για τη μη εξόφληση από το Γραφείο Τεχνικής Βοήθειας «Agenor» των τριών τιμολογίων συνολικού ύψους 48.869,85 ευρώ επειδή 1) οι σχετικές εκδόσεις τυπώθηκαν για λογαριασμό της Επιτροπής, 2) η Επιτροπή ενέκρινε τις προσφορές πριν από την εκτέλεση των εργασιών από τον καταγγέλλοντα και 3) η Επιτροπή δεν έλαβε κανένα μέτρο ενώ ήταν ενήμερη από το 1997 για τις παρατυπίες και τις απάτες στην Agenor.

1.2 Η Επιτροπή υποστήριξε ότι δεν είχε καμία συμβατική σχέση με τον καταγγέλλοντα και ότι δεν μπορούσε, συνεπώς, να θεωρηθεί υπεύθυνη για την κατάσταση στην οποία έχει περιέλθει ο καταγγέλλων συνεπεία των εμπορικών σχέσεων του με την πτωχεύσασα εταιρεία. Η Επιτροπή απέρριψε επίσης την πρόταση του Διαμεσολαβητή για φιλικό διακανονισμό της υπόθεσης με το σκεπτικό ότι δεν μπορούσε να θεωρηθεί υπεύθυνη για την εξόφληση λογαριασμών που απορρέουν από τη συμβατική σχέση μεταξύ του καταγγέλλοντος και του Γραφείου Τεχνικής Βοήθειας της. Η Επιτροπή προσέθεσε ότι η απαίτηση του καταγγέλλοντος θα ρυθμιζόταν στο πλαίσιο της διαδικασίας εκκαθάρισης της πτωχεύσασας εταιρείας.

1.3 Ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι η Agenor ενεργούσε εξ ονόματος της Επιτροπής στη διαχείριση ενός κοινοτικά χρηματοδοτούμενου προγράμματος. Η Επιτροπή παραμένει υπεύθυνη για την ποιότητα της διοίκησης στους οργανισμούς που διαχειρίζονται προγράμματα εξ ονόματός της (Γραφείο Τεχνικής Βοήθειας - ΓΤΒ). Επιπλέον, οι αρχές της χρηστής διοίκησης επιτάσσουν τη λήψη, από την Επιτροπή, επαρκών μέτρων για τον έλεγχο της αξιοπιστίας και των επιδόσεων των ΓΤΒ. Η τελευταία αυτή απαίτηση είναι ιδιαίτερα σημαντική για τους τρίτους που παρέχουν αγαθά και υπηρεσίες στην Επιτροπή. Οι εν λόγω τρίτοι μπορεί εύλογα να υποθέσουν ότι, κατά τη σύναψη των συμβάσεων που είναι απαραίτητες για τη διαχείριση ενός κοινοτικά χρηματοδοτούμενου προγράμματος, το ΓΤΒ ενεργεί εξ ονόματος της Επιτροπής και απολαμβάνει της πλήρους εμπιστοσύνης της.

1.4 Στην παρούσα υπόθεση, προκύπτει από την έκθεση της “Επιτροπής Σοφών” με ημερομηνία 15 Μαρτίου 1999 ότι, ήδη από το 1994, η Επιτροπή ήταν ενήμερη για παρατυπίες στο Γραφείο Τεχνικής Βοήθειας Agenor. Περαιτέρω παρατυπίες και δόλιες πρακτικές διαπιστώθηκαν το 1997 και επιβεβαιώθηκαν σε έκθεση ελέγχου τον Ιούλιο του 1998. Ωστόσο, η Επιτροπή αποφάσισε να λύσει τη σύμβασή της με την Agenor μόλις τον Φεβρουάριο του 1999. Στο μεσοδιάστημα - συγκεκριμένα τον Μάιο του 1998 - ο καταγγέλλων είχε ήδη επιλεγεί από την Agenor για την εκτύπωση των εκδόσεων για την Επιτροπή. Την εποχή εκείνη, ο καταγγέλλων δεν γνώριζε για τις εν λόγω παρατυπίες και απάτες και αντιμετώπισε την Agenor ως αξιόπιστο συμβατικό εταίρο που απολάμβανε της πλήρους εμπιστοσύνης της Επιτροπής.

1.5 Με βάση τα ανωτέρω, ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι η Επιτροπή καθυστέρησε υπέρ το δέον να αντιμετωπίσει τα προβλήματα παρατυπιών και δόλιων πρακτικών στο ΓΤΒ Agenor. Ως αποτέλεσμα της καθυστέρησης αυτής, η Agenor συνέχισε να εμφανίζεται στους τρίτους ως ικανή να ενεργεί εξ ονόματος της Επιτροπής στη διαχείριση ενός κοινοτικά χρηματοδοτούμενου προγράμματος, τη στιγμή που η Επιτροπή γνώριζε ότι αυτό δεν ήταν αλήθεια. Αν η Επιτροπή είχε προχωρήσει εγκαίρως στη λύση της σύμβασής της με την Agenor, ο καταγγέλλων δεν θα είχε σε καμία περίπτωση συνάψει τη σύμβαση που είχε ως αποτέλεσμα τη μη εξόφληση των τιμολογίων του. Συνεπώς, η κατάσταση στην οποία έχει περιέλθει ο καταγγέλλων είναι συνέπεια της παράλειψης της Επιτροπής να αντιδράσει εγκαίρως λαμβάνοντας τα αναγκαία μέτρα για την αντιμετώπιση των παρατυπιών και των δόλιων πρακτικών που γνώριζε ότι επικρατούσαν στην Agenor.

1.6 Ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι, εκ των πραγμάτων, η Επιτροπή ήταν ο πελάτης του καταγγέλλοντος. Αυτό προκύπτει από τα εξής στοιχεία: η παραγγελία των εκδόσεων είχε γίνει εξ ονόματος της Επιτροπής, συγκεκριμένα της ΓΔ XXII. Η Επιτροπή ήταν αυτή που ενέκρινε την τελική μορφή των εκδόσεων. Αυτό προκύπτει από σημείωμα της 27ης Νοεμβρίου 1998 της Υπηρεσίας Επισήμων Εκδόσεων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προς τη ΓΔ XXII/C/3 με το οποίο δινόταν «έγκριση για εκτύπωση». Την εποχή εκείνη οι παρατυπίες και οι απάτες στην Agenor είχαν ήδη αναφερθεί επανειλημμένα στην Επιτροπή. Επιπρόσθετα, οι εκδόσεις παραδόθηκαν απευθείας στην Επιτροπή, αφού διεύθυνση παράδοσης ήταν το «Centre de diffusion de l'O.P.O.C.E.».

1.7 Τέλος, ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει το εξής σημαντικό στοιχείο, ότι δηλαδή η Επιτροπή φαίνεται να παρέλαβε τις εκδόσεις και, επομένως, να επωφελήθηκε από αυτές, χωρίς να υποχρεωθεί να επωμιστεί το κόστος τους. Η Επιτροπή δεν αντέκρουσε το γεγονός αυτό στη γνώμη της σχετικά με την πρόταση για φιλικό διακανονισμό. Αυτό δημιουργεί την εντύπωση ότι υπήρξε αδικαιολόγητος πλουτισμός της Επιτροπής, γεγονός που αντίκειται στις γενικές αρχές του κοινοτικού δικαίου⁵³.

1.8 Εκτιμώντας ότι η κατάσταση στην οποία έχει περιέλθει ο καταγγέλλων είναι συνέπεια της παράλειψης της Επιτροπής να αντιδράσει εγκαίρως λαμβάνοντας τα αναγκαία μέτρα για την αντιμετώπιση των παρατυπιών και των δόλιων πρακτικών που γνώριζε ότι επικρατούσαν στην Agenor, ότι, εκ των πραγμάτων, η Επιτροπή ήταν ο πελάτης του καταγγέλλοντος και ότι ενδέχεται να υπήρξε αδικαιολόγητος πλουτισμός της Επιτροπής σε αντίθεση με τις γενικές αρχές του κοινοτικού δικαίου, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι η άρνηση της Επιτροπής να αναλάβει την ευθύνη για την εξόφληση των οφειλόμενων τιμολογίων του καταγγέλλοντος συνιστά κρούσμα κακής διοίκησης.

2 Συμπέρασμα

Με βάση την έρευνα του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή στο πλαίσιο της παρούσας καταγγελίας, κρίθηκε αναγκαίο να διατυπωθεί η ακόλουθη κριτική παρατήρηση:

Οι αρχές της χρηστής διοίκησης επιτάσσουν τη λήψη, από την Επιτροπή, επαρκών μέτρων για τον έλεγχο της αξιοπιστίας και των επιδόσεων των Γραφείων Τεχνικής Βοήθειας. Η τελευταία αυτή απαίτηση είναι ιδιαιτέρως σημαντική για τους τρίτους που παρέχουν αγαθά και υπηρεσίες στην Επιτροπή. Οι εν λόγω τρίτοι μπορεί εύλογα να υποθέσουν ότι, κατά τη σύναψη των συμβάσεων που είναι απαραίτητες για τη διαχείριση ενός κοινοτικά χρηματοδοτούμενου προγράμματος, το ΓΤΒ ενεργεί εξ ονόματος της Επιτροπής και απολαμβάνει της πλήρους εμπιστοσύνης της.

Εκτιμώντας ότι η κατάσταση στην οποία έχει περιέλθει ο καταγγέλλων είναι συνέπεια της παράλειψης της Επιτροπής να αντιδράσει εγκαίρως λαμβάνοντας τα αναγκαία μέτρα για την αντιμετώπιση των παρατυπιών και των δόλιων πρακτικών που γνώριζε ότι επικρατούσαν στην Agenor, ότι, εκ των πραγμάτων, η Επιτροπή ήταν ο πελάτης του καταγγέλλοντος και ότι ενδέχεται να υπήρξε αδικαιολόγητος πλουτισμός της Επιτροπής σε αντίθεση με τις γενικές αρχές του κοινοτικού δικαίου, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι η άρνηση της Επιτροπής να αναλάβει την ευθύνη για την εξόφληση των οφειλόμενων τιμολογίων του καταγγέλλοντος στην παρούσα υπόθεση είναι αδικαιολόγητη και συνιστά κρούσμα κακής διοίκησης.

Στις παρατηρήσεις του ο καταγγέλλων είχε δηλώσει ότι, σε περίπτωση μη εξεύρεσης φιλικής λύσης, δεν είχε άλλη επιλογή από το να κινηθεί δικαστικώς. Δεδομένου ότι η Επιτροπή απέρριψε το φιλικό διακανονισμό, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης με τη διατύπωση της ανωτέρω κριτικής παρατήρησης.

⁵³ Σχετικά με την αρχή της απαγορεύσεως του αδικαιολόγητου πλουτισμού, βλέπε Υπόθεση T-171/99, Corus UK Ltd κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, II-02967, σκέψη 55· Υπόθεση C-259/87, Ελλάς κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, I - 2845.

ΛΗΨΗ ΑΠΟΦΑΣΗΣ ΠΟΥ ΑΦΟΡΑ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΕΣ ΔΙΑΒΟΥΛΕΥΣΕΙΣ

*Απόφαση επί της
καταγγελίας
821/2001/SM κατά της
Ευρωπαϊκής Επιτροπής*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Με απόφαση της 27ης Σεπτεμβρίου 1999, ο Γενικός Διευθυντής του Κοινού Κέντρου Ερευνών (ΚΚΕρ) και ο Γενικός Διευθυντής της Γενικής Διεύθυνσης ΙΧ (πλέον ΓΔ Προσωπικού και Διοίκησης) αποφάσισαν από κοινού την κατάργηση της αποζημίωσης για έξοδα κίνησης με αναδρομική ισχύ, βάσει των άρθρων 14β και 15 παράγραφος 2 του παραρτήματος VII του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης. Η απόφαση αυτή ακύρωσε προηγούμενες αποφάσεις της Επιτροπής σχετικά με το προσωπικό, οι οποίες προέβλεπαν τη χορήγηση της εν λόγω αποζημίωσης.

Ο καταγγέλλων ισχυρίζεται ότι οι διατάξεις περί μεταφορών τροποποιήθηκαν χωρίς προηγούμενες διαβουλεύσεις με το ενδιαφερόμενο προσωπικό. Ο καταγγέλλων ισχυρίζεται επίσης ότι η Επιτροπή δεν του κοινοποίησε αιτιολογημένη απόφασή της δυνάμει του άρθρου 90 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης.

Ζητεί από την Επιτροπή να ανακαλέσει την απόφασή της και να επαναφέρει την εν λόγω αποζημίωση για έξοδα κίνησης.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Στη γνώμη της, η Επιτροπή διατύπωσε τα ακόλουθα σχόλια.

Με την απόφαση της 27ης Σεπτεμβρίου 1999, η οποία εγκρίθηκε από κοινού από τους Γενικούς Διευθυντές του ΚΚΕρ και της ΓΔ Προσωπικού και Διοίκησης της Επιτροπής, η Επιτροπή κατάργησε το δικαίωμα αποζημίωσης για έξοδα κίνησης που είχε χορηγηθεί σε ορισμένους υπαλλήλους και το λοιπό προσωπικό με καθεστώς εκ περιτροπής απασχόλησης στο ΚΚΕρ της Ίσπρα της Ιταλίας. Η αρχική απόφαση της 24ης Σεπτεμβρίου 1971 και εκείνες που ακολούθησαν στις 25 Φεβρουαρίου 1986, την 1 Μαρτίου 1995 και την 1 Οκτωβρίου 1996, με τις οποίες θεσπίσθηκε η χορήγηση της εν λόγω αποζημίωσης, εξυπηρετούσαν το σκοπό της δίκαιας αποζημίωσης του προσωπικού, το οποίο δεν μπορούσε να εκμεταλλευθεί τις ημερήσιες διευκολύνσεις μεταφοράς που παρείχε το ΚΚΕρ. Στα τέλη της δεκαετίας του 1990, η Επιτροπή προέβη σε αναθεώρηση των αποζημιώσεων μεταφοράς που χορηγούσε, στο πλαίσιο της οποίας διαπιστώθηκε ότι η εν λόγω αποζημίωση στην Ίσπρα στερείται νομικής βάσης.

Το Ελεγκτικό Συνέδριο είχε ήδη εγείρει το ζήτημα αυτό στο πλαίσιο δημοσιονομικού ελέγχου των δαπανών προσωπικού του ΚΚΕρ το 1992. Στην έκθεσή του, το Ελεγκτικό Συνέδριο έκρινε ότι τα άρθρα 14β και 15 του παραρτήματος VII του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης, με τα οποία ρυθμίζεται η επιστροφή των δαπανών, δεν προέβλεπαν τη χορήγηση της συγκεκριμένης αποζημίωσης για έξοδα κίνησης για το εκ περιτροπής απασχολούμενο προσωπικό στο ΚΚΕρ της Ίσπρα. Επίσης, έκρινε ότι η χρήση από το ΚΚΕρ του άρθρου 15 παράγραφος 2 ως νομικής βάσης προκειμένου να αιτιολογηθεί η χορήγηση κατ' αποκοπή αποζημίωσης στο εκ περιτροπής απασχολούμενο προσωπικό του δεν ευθυγραμμιζόταν με τις αρχές της χρηστής δημοσιονομικής διαχείρισης των κοινοτικών πόρων. Στην έκθεσή του, το Ελεγκτικό Συνέδριο έκρινε, για παράδειγμα, ότι η μεταφορά μεταξύ του τόπου εργασίας και του τόπου κατοικίας του προσωπικού δεν διεξαγόταν αποκλειστικά κατά τις ώρες εργασίας. Εκτός των άλλων, θεώρησε τη χορήγηση της εν λόγω αποζημίωσης αδικαιολόγητη, καθώς το προσωπικό που εργάζεται στο Petten, στις Βρυξέλλες ή στο Λουξεμβούργο υπό το αυτό καθεστώς, δεν λάμβανε την ίδια αποζημίωση μεταφοράς για τις μετακινήσεις του μεταξύ του τόπου κατοικίας και του τόπου εργασίας.

Τα άρθρα 14 β) και 15 του παραρτήματος VII (Καταβολή αποδοχών και επιστροφή εξόδων) του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης αναφέρονται στην επιστροφή εξόδων που στην παρούσα υπόθεση συνίστανται στις δαπάνες μεταφοράς. Το άρθρο

14 β) ορίζει ότι ο υπάλληλος που είναι διορισμένος σε τόπο όπου οι συνθήκες μεταφοράς αναγνωρίζονται ως ιδιαίτερα δύσκολες και πολυδάπανες λόγω της αποστάσεως των κατοικιών από τον τόπο εργασίας μπορεί να λαμβάνει επίδομα κίνησης. Στον κανονισμό 122/66/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 28ης Ιουλίου 1966 παρατίθεται κατάλογος αυτών των τόπων, στον οποίο δεν περιλαμβάνεται η Ίσπρα. Το άρθρο 15 αναφέρεται σε υπαλλήλους των βαθμών Α1 και Α2 στους οποίους θα μπορούσε να χορηγηθεί αποζημίωση κατ' αποκοπή για την κάλυψη των δαπανών μεταφοράς εντός της πόλεως στην οποία έχουν τοποθετηθεί.

Έχοντας υπόψη τα άρθρα του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης και την αναθεώρηση της αποζημίωσης για έξοδα κίνησης, η Επιτροπή, με την απόφαση της 27ης Σεπτεμβρίου 1999, αποφάσισε να καταργήσει την εν λόγω αποζημίωση με αναδρομική ισχύ από 1ης Ιουλίου 1999. Θεωρώντας ότι αυτή η απόφαση αφορούσε πολλά μέλη του προσωπικού του ΚΚΕρ, η Επιτροπή ενημέρωσε τους εκπροσώπους του προσωπικού σχετικά με το σκεπτικό της απόφασης στο πλαίσιο συνάντησης που πραγματοποιήθηκε στις 29 Σεπτεμβρίου 1999. Τέλος, η Επιτροπή εκφράζει τη λύπη της για την κατάργηση της εν λόγω αποζημίωσης, δηλώνει ωστόσο ότι αυτή ήταν αναγκαία καθώς η συγκεκριμένη αποζημίωση στερείται νομικής βάσης.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντος

Η γνώμη της Επιτροπής διαβιβάστηκε στον καταγγέλλοντα για να διατυπώσει τις παρατηρήσεις του. Όπως φαίνεται, ο καταγγέλλων δεν διατύπωσε καμία παρατήρηση.

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΕΡΕΥΝΕΣ

Αίτημα για περαιτέρω πληροφορίες

Αφού έλαβε τη γνώμη της Επιτροπής, ο Διαμεσολαβητής έκρινε αναγκαία τη διεξαγωγή περαιτέρω ερευνών. Στην επιστολή που απηύθυνε στην Επιτροπή στις 12 Σεπτεμβρίου 2001, ο Διαμεσολαβητής κάλεσε την Επιτροπή να υποβάλει γνώμη σχετικά με τους ισχυρισμούς και τις απαιτήσεις του καταγγέλλοντος. Σημειώνοντας ότι η Επιτροπή δεν αιτιολόγησε το γεγονός ότι ο καταγγέλλων δεν έλαβε απάντηση σχετικά με την καταγγελία που είχε υποβάλει δυνάμει του άρθρου 90, ο Διαμεσολαβητής κάλεσε εκ νέου την Επιτροπή να το πράξει. Ο Διαμεσολαβητής κάλεσε επίσης την Επιτροπή να τον ενημερώσει εάν είχε προβεί σε διαβουλεύσεις με τους εκπροσώπους του προσωπικού του ΚΚΕρ προτού λάβει την απόφαση να καταργήσει την αποζημίωση για έξοδα κίνησης, καθώς υπήρχαν ενδείξεις ότι αυτό δεν είχε συμβεί στην παρούσα περίπτωση. Η απόφαση για την κατάργηση της εν λόγω αποζημίωσης για έξοδα κίνησης εγκρίθηκε στις 27 Σεπτεμβρίου 1999, ενώ η συνάντηση με τους εκπροσώπους του προσωπικού του ΚΚΕρ πραγματοποιήθηκε μετά δύο ημέρες, στις 29 Σεπτεμβρίου 1999.

Η απάντηση της Επιτροπής

Η απάντηση της Επιτροπής περιλάμβανε συνοπτικά τα εξής.

Όσον αφορά τη διαδικασία προσφυγής δυνάμει του άρθρου 90 που προβλέπει ο Κανονισμός Υπηρεσιακής Κατάστασης, η Επιτροπή δηλώνει ότι η καταγγελία που υπέβαλε ο καταγγέλλων δυνάμει του άρθρου 90 παράγραφος 2 δεν υποβλήθηκε εμπρόθεσμα, δηλαδή εντός τριών μηνών από την έκδοση της σχετικής απόφασης, καθώς η απόφαση για την κατάργηση της αποζημίωσης μεταφοράς ελήφθη στις 27 Σεπτεμβρίου 1999, ενώ ο καταγγέλλων υπέβαλε την καταγγελία του στις 4 Απριλίου 2000. Η Επιτροπή τονίζει ότι η παράλειψη απάντησης εκ μέρους της αιτιολογείται βάσει του γεγονότος ότι η προσφυγή του καταγγέλλοντος κρίθηκε μη παραδεκτή. Η Επιτροπή τονίζει επίσης ότι το γεγονός αυτό κατά κανέναν τρόπο δεν προδικάζει τα δικαιώματα του καταγγέλλοντος. Τέλος, η Επιτροπή δηλώνει ότι στο μεταξύ απλούστευσε τη διαδικασία υποβολής καταγγελιών δυνάμει του άρθρου 90 με στόχο

να βελτιώσει την παρακολούθηση των απαντήσεων που απευθύνει στους καταγγέλλοντες.

Όσον αφορά τις προηγούμενες διαβουλεύσεις με το προσωπικό του ΚΚΕρ στην Ίσπρα, η Επιτροπή διευκρινίζει ότι πριν από την έγκριση της απόφασης στις 27 Σεπτεμβρίου 1999, είχε αναστείλει τη χορήγηση της αποζημίωσης μεταφοράς με ισχύ από 1ης Ιουλίου 1999, εν αναμονή των διαβουλεύσεων με την τοπική επιτροπή προσωπικού του ΚΚΕρ που πραγματοποιήθηκαν στις 29 Σεπτεμβρίου 1999. Η απόφαση τέθηκε σε ισχύ από την 21η Οκτωβρίου 1999, με αναδρομική ισχύ από 1ης Ιουλίου 1999. Ως εκ τούτου, η αποζημίωση για έξοδα κίνησης χορηγήθηκε στο εκ περιτροπής απασχολούμενο προσωπικό έως τα τέλη Ιουνίου 1999. Τέλος, δεδομένου του αυστηρότερου ελέγχου των κοινοτικών πόρων που επιβλήθηκε από την κοινοτική οικονομική αρχή, η Επιτροπή επαναλαμβάνει ότι σύμφωνα με το Ελεγκτικό Συνέδριο, η απόφαση αυτή ήταν αναπόφευκτη, καθώς η χορήγηση της εν λόγω αποζημίωσης μεταφοράς στερείται νομικής βάσης.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Ισχυρισμός περί έλλειψης διαβουλεύσεων με το προσωπικό προ της κατάργησης της αποζημίωσης μεταφοράς

1.1 Ο καταγγέλλων ισχυρίζεται ότι οι διατάξεις περί μεταφορών τροποποιήθηκαν χωρίς προηγούμενες διαβουλεύσεις με το ενδιαφερόμενο προσωπικό.

1.2 Η Επιτροπή θεωρεί ότι ενημέρωσε τους εκπροσώπους του προσωπικού σχετικά με το σκεπτικό της απόφασης στο πλαίσιο συνάντησης που πραγματοποιήθηκε στις 29 Σεπτεμβρίου 1999.

1.3 Ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι με την απόφαση της 27ης Σεπτεμβρίου 1999, η Επιτροπή κατάργησε το δικαίωμα αποζημίωσης για έξοδα κίνησης που είχε χορηγηθεί σε ορισμένους υπαλλήλους και το λοιπό προσωπικό με καθεστώς εκ περιτροπής απασχόλησης στο ΚΚΕρ της Ίσπρα της Ιταλίας με αναδρομική ισχύ από 1ης Ιουλίου 1999, καθώς η συγκεκριμένη αποζημίωση στερείται νομικής βάσης. Στις 29 Σεπτεμβρίου 1999, δηλαδή μετά δύο ημέρες, οι εκπρόσωποι του προσωπικού ενημερώθηκαν σχετικά με την απόφαση και το σκεπτικό της. Ο Διαμεσολαβητής κρίνει ότι η Επιτροπή όφειλε να προβεί στην κατάργηση της αποζημίωσης κατόπιν διαβουλεύσεων με το ενδιαφερόμενο προσωπικό· κατά συνέπεια, στην παρούσα υπόθεση, οι εκπρόσωποι του προσωπικού έπρεπε να έχουν ενημερωθεί εκ των προτέρων σχετικά με την επικείμενη απόφαση της Επιτροπής και το σκεπτικό της. Ο Διαμεσολαβητής θεωρεί αναγκαία τη διατύπωση κριτικής παρατήρησης επ' αυτού.

2 Ισχυρισμός περί παράλειψης κοινοποίησης αιτιολογημένης απόφασης δυνάμει του άρθρου 90

2.1 Ο καταγγέλλων ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή δεν του κοινοποίησε αιτιολογημένη απόφασή της δυνάμει του άρθρου 90 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης.

2.2 Η Επιτροπή θεωρεί ότι δεν όφειλε να κοινοποιήσει στον καταγγέλλοντα αιτιολογημένη απόφαση, καθώς η καταγγελία του υποβλήθηκε μετά τη λήξη της τριμήνης προθεσμίας που ορίζει το άρθρο 90 παράγραφος 2 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης.

2.3 Ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι, σύμφωνα με το άρθρο 90 παράγραφος 2 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης, η αρμόδια αρχή κοινοποιεί την αιτιολογημένη απόφασή της στον ενδιαφερόμενο εντός τεσσάρων μηνών από την υποβολή της ενστάσεως. Στην παρούσα υπόθεση, η ένσταση υποβλήθηκε μετά τη λήξη της προθεσμίας υποβολής ενστάσεως και, ως εκ τούτου, δεν έτυχε εξέτασης. Ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι το ορθό θα ήταν να ενημερωθεί ο καταγγέλλων εγγράφως σχετικά με τους λόγους για τους οποίους η ένστασή του δεν έτυχε εξέτασης. Η παράλειψη της κατά τον δέοντα τρόπο ενημέρωσης του καταγγέλλοντος σχετικά με

το ζήτημα αυτό αποτελεί κρούσμα κακής διοίκησης. Ο Διαμεσολαβητής θεωρεί αναγκαίο να διατυπώσει κριτική παρατήρηση επ' αυτού.

3 Αίτημα περί επαναφοράς της αποζημίωσης για έξοδα κίνησης

3.1 Ο καταγγέλλων, εκπροσωπώντας το εκ περιτροπής απασχολούμενο προσωπικό του ΚΚΕρ, καλεί την Επιτροπή να ανακαλέσει την απόφασή της και να επαναφέρει την εν λόγω αποζημίωση για έξοδα κίνησης.

3.2 Η Επιτροπή θεωρεί ότι υποχρεώθηκε να καταργήσει την αποζημίωση για έξοδα κίνησης λόγω του αυστηρότερου ελέγχου των κοινοτικών δημοσιονομικών δαπανών και ειδικότερα, επειδή δεν υφίστατο νομική βάση για τη συγκεκριμένη αποζημίωση.

3.3 Ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι ο κανονισμός 122/66/ΕΟΚ⁵⁴ αναφέρει ρητά μόνο τους ακόλουθους τόπους στην Ιταλία: Centrale de Latina, Centrale du Garigliano και Casaccia, φαίνεται δε ότι η καταβολή του επιδόματος στην περίπτωση του ΚΚΕρ στην Ίσπρα στερείται νομικής βάσης βάσει του συγκεκριμένου κανονισμού περί καθορισμού του καταλόγου των τόπων για τους οποίους δύναται να χορηγηθεί αποζημίωση για έξοδα κίνησης σύμφωνα με τον Κανονισμό Υπηρεσιακής Κατάστασης. Ύστερα από αξιολόγηση των διαφόρων αποζημιώσεων για έξοδα κίνησης που χορηγούνται σε υπαλλήλους και στο λοιπό προσωπικό της Κοινότητας, η απόφαση για την κατάργηση της εν λόγω αποζημίωσης εγκρίθηκε από κοινού από τους Γενικούς Διευθυντές του ΚΚΕρ και της ΓΔ Προσωπικού και Διοίκησης της Επιτροπής, ακυρώνοντας όλες τις προηγούμενες αποφάσεις για τη χορήγηση της συγκεκριμένης αποζημίωσης. Η απόφαση αυτή βασίσθηκε στην έκθεση λογιστικού ελέγχου του Ελεγκτικού Συνεδρίου για το 1992, σύμφωνα με την οποία τα άρθρα 14β και 15 του παραρτήματος VII του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης, με τα οποία ρυθμίζεται η επιστροφή των δαπανών, δεν προέβλεπαν τη χορήγηση της συγκεκριμένης αποζημίωσης για έξοδα κίνησης για το εκ περιτροπής απασχολούμενο προσωπικό στο ΚΚΕρ της Ίσπρα, η οποία επίσης δεν ευθυγραμμιζόταν με τις αρχές της χρηστής δημοσιονομικής διαχείρισης των κοινοτικών πόρων. Με βάση τα ανωτέρω, ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι η Επιτροπή παρέσχε εύλογη ερμηνεία της απόφασής της να καταργήσει την εν λόγω αποζημίωση για έξοδα κίνησης.

3.4 Υπό αυτές τις συνθήκες, δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους της Επιτροπής όσον αφορά αυτό το σκέλος της καταγγελίας.

4 Συμπέρασμα

Με βάση την έρευνα του Διαμεσολαβητή στο πλαίσιο της παρούσας καταγγελίας, κρίθηκε αναγκαίο να διατυπωθούν οι ακόλουθες δύο κριτικές παρατηρήσεις:

Με την απόφαση της 27ης Σεπτεμβρίου 1999, η Επιτροπή κατέργησε το δικαίωμα αποζημίωσης για έξοδα κίνησης που είχε χορηγηθεί σε ορισμένους υπαλλήλους και το λοιπό προσωπικό με καθεστώς εκ περιτροπής απασχόλησης στο ΚΚΕρ της Ίσπρα της Ιταλίας με αναδρομική ισχύ από 1ης Ιουλίου 1999, καθώς η συγκεκριμένη αποζημίωση στερείται νομικής βάσης. Στις 29 Σεπτεμβρίου 1999, δηλαδή μετά δύο ημέρες, οι εκπρόσωποι του προσωπικού ενημερώθηκαν σχετικά με την απόφαση και το σκεπτικό της. Η Επιτροπή όφειλε να προβεί στην κατάργηση της αποζημίωσης κατόπιν διαβουλεύσεων με το ενδιαφερόμενο προσωπικό· κατά συνέπεια, στην παρούσα υπόθεση, οι εκπρόσωποι του προσωπικού έπρεπε να έχουν ενημερωθεί εκ των προτέρων σχετικά με την επικείμενη απόφαση της Επιτροπής και το σκεπτικό της. Ο Διαμεσολαβητής καταλήγει στο συμπέρασμα ότι το γεγονός αυτό συνιστά κρούσμα κακής διοίκησης.

Σύμφωνα με το άρθρο 90 παράγραφος 2 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης, η αρμόδια αρχή κοινοποιεί την αιτιολογημένη απόφασή της στον ενδιαφερόμενο

⁵⁴ Κανονισμός αριθ. 7/66/Ευρατόμ, 122/66/ΕΟΚ των Συμβουλίων της 28ης Ιουλίου 1966 περί καθορισμού του καταλόγου των τόπων για τους οποίους δύναται να χορηγηθεί αποζημίωση μεταφοράς και περί του ανωτάτου ποσού και του τρόπου χορηγήσεως αυτής της αποζημιώσεως, άρθρο 2.

εντός τεσσάρων μηνών από την υποβολή της ενστάσεως. Στην παρούσα υπόθεση, η ένσταση υποβλήθηκε μετά τη λήξη της προθεσμίας υποβολής ενστάσεως και, ως εκ τούτου, δεν έτυχε εξέτασης. Ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι το ορθό θα ήταν να ενημερωθεί ο καταγγέλλων εγγράφως σχετικά με τους λόγους για τους οποίους η ένστασή του δεν έτυχε εξέτασης. Η παράλειψη της κατά τον δέοντα τρόπο ενημέρωσης του καταγγέλλοντος σχετικά με το ζήτημα αυτό αποτελεί κρούσμα κακής διοίκησης.

Δεδομένου ότι οι ανωτέρω πτυχές της υπόθεσης αφορούσαν διαδικασίες συνδεδεμένες με συγκεκριμένα περιστατικά του παρελθόντος, δεν κρίθηκε σκόπιμο να επιδιωχθεί φιλικός διακανονισμός του ζητήματος. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

ΑΝΑΘΕΣΗ ΣΥΜΒΑΣΗΣ TACIS

*Απόφαση επί της
καταγγελίας
834/2001/GC κατά της
Ευρωπαϊκής Επιτροπής*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Ο καταγγέλλων είναι διευθυντής της ιρλανδικής εταιρείας AFCon Management Consultants. Το 1999, η εταιρεία κλήθηκε να υποβάλει προσφορά ανταγωνιζόμενη επτά άλλες εταιρείες (ή κοινοπραξίες) της ΕΕ για το έργο Tacis FDRUS 9902 (υπηρεσίες γεωργικών εφαρμογών στη Νότια Ρωσία). Μεταξύ των προσφερόντων ήταν και η γερμανική εταιρεία GFA – Gesellschaft für Agrarprodukte mbH.

Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η AFCon κατατάχθηκε πρώτη στην τεχνική αξιολόγηση και σε μια επακόλουθη τεχνική επαναξιολόγηση ενώ η GFA ήταν τρίτη και δεύτερη στην πρώτη αξιολόγηση και στην επαναξιολόγηση αντιστοίχως. Το συνολικό ύψος της σύμβασης ανερχόταν σε 2,5 εκατ. €, εκ των οποίων 1,6 εκατ. € για αμοιβές και άμεσες δαπάνες και 0,9 εκατ. € για «επιστρεπτέα». Το τελευταίο αυτό κονδύλιο περιλάμβανε 0,5 εκατ. € για δαπάνες κατάρτισης και 0,2 εκατ. € για αναπαραγωγή και διάδοση. Η σύμβαση ανατέθηκε τελικά στη GFA καθώς η προσφορά της (2.131.870 €) ήταν χαμηλότερη από της AFCon.

Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι, σύμφωνα με τους κανόνες που ίσχυαν για την υποβολή προσφορών και τις πληροφορίες που έδωσε η Επιτροπή, οι προσφέροντες όφειλαν να προσκομίσουν (1) έγγραφο με την κατανομή των τιμών σύμφωνα με το πρότυπο του παραρτήματος Δ του σχεδίου σύμβασης και (2) περίληψη των επιβαρύνσεων προσωπικού και ότι τα δύο έγγραφα έπρεπε να συμφωνούν⁵⁵. Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, η GFA δεν είχε συμμορφωθεί με την απαίτηση αυτή. Βάσει του σημείου Γ.2.1 των «οδηγιών προς τους προσφέροντες», η «κατανομή τιμών» έπρεπε να καταρτιστεί σύμφωνα με το πρότυπο του παραρτήματος Δ του σχεδίου σύμβασης. Ο καταγγέλλων υπέβαλε αντίγραφο του εντύπου αυτού. Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, η κατάρτιση περιλαμβανόταν σαφώς και πέραν πάσης αμφιβολίας στις επιστρεπτέες δαπάνες και δεν περιλάμβανε τις αμοιβές. Ο καταγγέλλων υπέβαλε επίσης αντίγραφα εγγράφων που, κατά την άποψή του, αποτελούσαν την κατανομή των τιμών και την περίληψη των επιβαρύνσεων προσωπικού που είχε υποβάλει η GFA. Η κατανομή των τιμών που υποτίθεται ότι είχε υποβληθεί από τη GFA ανέφερε ένα σύνολο 2.190 ανθρωποημερών για εμπειρογνώμονες της ΕΕ και 2.250 ανθρωποημέρες για τοπικούς εμπειρογνώμονες ενώ η περίληψη των επιβαρύνσεων προσωπικού ανέφερε 2.687 ανθρωποημέρες για εμπειρογνώμονες της ΕΕ και 4.615 ανθρωποημέρες για τοπικούς εμπειρογνώμονες. Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι αυτό κατέστη δυνατό επειδή η GFA είχε συμπεριλάβει στο ποσό που προβλεπόταν για τα «επιστρεπτέα» τις δαπάνες προσωπικού υποκρύπτοντας έτσι παρατύπως τις πραγματικές της δαπάνες. Κατά την άποψή του, αυτό μείωνε συν τοις άλλοις το ποσό που χορηγούνταν για σκοπούς κατάρτισης, εις βάρος των δικαιούχων στη Ρωσία.

⁵⁵

Το σχέδιο εντύπου για την «περίληψη επιβαρύνσεων» (Παράρτημα Β) που υποβλήθηκε από τον καταγγέλλοντα περιέχει την εξής σημείωση: «Προσοχή: η ανωτέρω περίληψη πρέπει να είναι σύμφωνη με τις επιβαρύνσεις που δίδονται στην ανάλυση αμοιβών (Παράρτημα Δ)».

Ο καταγγέλλων υπέβαλε αντίγραφο τηλεομοιοτυπίας που φαίνεται ότι έστειλαν οι υπηρεσίες της Επιτροπής απαντώντας σε ερώτηση της εταιρείας του σε σχέση με το έργο Tacis FDRUS 9901. Σύμφωνα με την απάντηση αυτή, το κονδύλιο για την κατάρτιση, αναπαραγωγή και διάδοση έπρεπε να εγγραφεί εξ ολοκλήρου κάτω από τα «επιστρεπτέα» ώστε «να είναι συγκρίσιμες οι προσφορές». Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, το συγκεκριμένο έργο προκηρύχθηκε στο πλαίσιο του ίδιου προγράμματος, την ίδια εποχή και διεπόταν από τους ίδιους κανόνες και κανονισμούς με το έργο που απασχολεί την παρούσα υπόθεση.

Στις 31 Ιανουαρίου 2001 ο καταγγέλλων απηύθυνε επιστολή στο γραφείο συνεργασίας EuropeAid της Επιτροπής ζητώντας από την τελευταία να επανεξετάσει την προσφορά του. Στην επιστολή αυτή, ο καταγγέλλων έθετε το ζήτημα της εικαζόμενης απόκλισης μεταξύ της «κατανομής τιμών» και της «περίληψης επιβαρύνσεων προσωπικού» της GFA. Στην από 28ης Φεβρουαρίου 2001 απάντησή της, η Επιτροπή διατύπωσε την άποψη ότι δεν υπήρχαν ασυνέπειες μεταξύ της τεχνικής και της οικονομικής πρότασης της GFA και ότι η διευκρίνιση που εξέδωσε η Επιτροπή για το έργο FDRUS 9901 δεν μπορούσε να ισχύει για το έργο FDRUS 9902.

Ο καταγγέλλων υποστήριξε επίσης ότι σύμφωνα με το άρθρο 12 παράγραφος 4 των γενικών κανόνων που ίσχυαν για τη διαδικασία υποβολής προσφορών, οι προσφέροντες ή τα μέλη του προσωπικού τους «δεν μπορούν να μετέχουν στην αξιολόγηση» των προσφορών. Ωστόσο, σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, ο κ. F., υπάλληλος πλήρους απασχόλησης ενός εκ των νεότερων εταιρών της GFA, μετείχε ως αξιολογητής στην πρώτη αξιολόγηση. Κατά την άποψη του καταγγέλλοντος, μια σύμβαση που ανατέθηκε σε μια εταιρεία υπ' αυτές τις συνθήκες έπρεπε να ακυρωθεί σύμφωνα με τους σχετικούς κανόνες. Ο καταγγέλλων πρόσθεσε ότι, δεδομένου ότι ο κ. F. είχε θητεύσει ως αρχηγός ομάδας σε έργο στην Ουκρανία πριν και μετά την αξιολόγηση, τόσο ο αξιολογητής όσο και ο προσφέρων είχαν επίγνωση της σοβαρής παράβασης των κανονισμών που αφορούσαν την άμεση σύγκρουση συμφερόντων, χωρίς ωστόσο κανένας τους να την αποκαλύψει. Τα αρχεία δείχνουν ότι ο κ. F. κατέταξε την GFA πριν από την AFCop στην αξιολόγησή του. Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, η Επιτροπή τήρησε σιγή ισχύος μέχρι που τον Μάιο 2000 ζήτησε να διεξαχθεί δεύτερη αξιολόγηση.

Τέλος, ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι οι ισχύοντες κανονισμοί δεν επέτρεπαν μεταγενέστερες αλλαγές στην οικονομική παρουσίαση ή στη μεθοδολογία υλοποίησης του έργου αλλά προέβλεπαν τη δυνατότητα αλλαγών στο προσωπικό σε περίπτωση μη διαθεσιμότητας του προσωπικού που προτεινόταν στην αρχική προσφορά. Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, το αποτέλεσμα της δεύτερης αξιολόγησης ήταν ότι η GFA κατέλαβε τη δεύτερη θέση πίσω από την AFCop όσον αφορά στην τεχνική αξία αλλά προηγήθηκε στο οικονομικό πακέτο. Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η οικονομική παρουσίαση της GFA παραβίασε τη συνήθη πρακτική και τους κανονισμούς για την οικονομική παρουσίαση και ότι οι κανονισμοί προέβλεπαν την ακύρωση μιας τέτοιας προσφοράς.

Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, η GFA εγκατέστησε τον αρχηγό ομάδας της τον Σεπτέμβριο 2000 και έξι εβδομάδες αργότερα ενημέρωσε τους υπαλλήλους του Tacis ότι δεν ήταν πλέον διαθέσιμος. Και πάλι σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, από ένα άλλο μέλος μακροπρόθεσμης θητείας της ομάδας που προτάθηκε από τη GFA δεν ζητήθηκε καν να αναλάβει τη θέση του.

Στις 18 Δεκεμβρίου 2000, ο καταγγέλλων έστειλε επιστολή στην Επιτροπή θέτοντας το συγκεκριμένο θέμα. Υποστήριξε ότι η τιμή που είχε προταθεί από την GFA δεν άφηνε επαρκές περιθώριο στην εταιρεία, δεδομένου ότι η GFA πρότεινε «μια εκτός αγοράς τιμή για επαγγελματίες υψηλής ποιότητας». Κατά τη γνώμη του καταγγέλλοντος, σε μια τέτοια περίπτωση οι «ασυνείδητες» εταιρείες είχαν δύο επιλογές για επίτευξη κέρδους. Πρώτον, μπορούσαν να επιδιώξουν να μειώσουν τα ποσοστά των αμοιβών που συμφωνούνται με τους εμπειρογνώμονες ή να αντικαταστήσουν τους εμπειρογνώμονες αυτούς με χαμηλότερα αμειβόμενους. Στο πλαίσιο αυτό, ο καταγγ-

γέλλων έθεσε το ερώτημα μήπως η τεχνική ποιότητα της προσφοράς της GFA είχε ενισχυθεί με το «τέχνασμα της χρήσης των καλύτερων διαθέσιμων αλλά ακριβών ανώτερων εμπειρογνώμόνων, τους οποίους δεν σκόπευε να απασχολήσει επιτοπίως για περισσότερο από ένα ή δύο μήνες, υποκαθιστώντας [τους] στη συνέχεια με άλλους εμπειρογνώμονες που δεν θα κέρδιζαν τόσους πόντους στην τεχνική αξιολόγηση». Δεύτερον, οι εταιρείες αυτές μπορούσαν να επιδιώξουν μείωση των ποσών που προοριζόνταν για τους τοπικούς εμπειρογνώμονες αποφεύγοντας την καταβολή εισφορών κοινωνικής ασφάλειας και άλλων ποσών. Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι και οι δύο επιλογές ήταν λανθασμένες. Προς επίρρωση του ισχυρισμού του, αναφέρθηκε στην ειδική έκθεση αριθ. 16/2000 του Ελεγκτικού Συνεδρίου σχετικά με τις διαδικασίες υποβολής προσφορών για συμβάσεις παροχής υπηρεσιών στο πλαίσιο των προγραμμάτων Phare και Tacis. Κλείνοντας, ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι το γεγονός ότι η GFA αντικαθιστούσε την πλειονότητα της ομάδας μακροπρόθεσμης θητείας της πολύ σύντομα μετά την έναρξη της φάσης υλοποίησης του έργου έδειχνε σαφώς ότι είχε εξασφαλίσει τη σύμβαση με απάτη. Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, η Επιτροπή δεν απάντησε στην επιστολή αυτή.

Ο καταγγέλλων επισήμανε επίσης ότι τον Ιανουάριο 2001, περιήλθε στην κατοχή του αντίγραφο της οικονομικής πρότασης της GFA από πηγή την οποία δεν μπορούσε να αποκαλύψει. Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, από τα στοιχεία αυτά προέκυπτε ότι το έργο υλοποιήθηκε από ανάδοχο, ο οποίος προμήθευσε μέρος μόνον των εισροών που είχε προτείνει η AFCon.

Στην καταγγελία που υπέβαλε τον Μάιο 2001, ο καταγγέλλων διατύπωσε πέντε ισχυρισμούς, που όμως επικαλύπτονταν και μπορούν, ως εκ τούτου, να συνοψιστούν καλύτερα ως εξής:

- 1) Η Επιτροπή ανέθεσε παράτυπα τη σύμβαση στη GFA παρόλο που η τελευταία δεν συμμορφώθηκε με τους κανόνες που ίσχυαν για την υποβολή προσφορών, συγκεκριμένα με τον κανόνα ότι η ανάλυση των τιμών και η περίληψη των επιβαρύνσεων προσωπικού έπρεπε να συμφωνούν και τον κανόνα ότι το κονδύλιο για την «κατάρτιση» έπρεπε να εγγράφεται εξ ολοκλήρου στα «επιστρεπτέα».
- 2) Η Επιτροπή δεν προέβη στις ενδεδειγμένες ενέργειες, παρόλο που υπήρχε σύγκρουση συμφερόντων, δεδομένου ότι ο κ. F. ήταν ένας από τους αξιολογητές.
- 3) Η Επιτροπή δεν προέβη στις ενδεδειγμένες ενέργειες παρόλο που η GFA αντικατέστησε πάνω από τα δύο τρίτα της ομάδας μακροπρόθεσμης θητείας μέσα σε λίγες εβδομάδες από την υπογραφή της σύμβασης.

Ακολούθως, ο καταγγέλλων διαβίβασε στο Διαμεσολαβητή απόσπασμα της 3ης έκθεσης παρακολούθησης και αξιολόγησης του έργου με ημερομηνία 6 Αυγούστου 2001, η οποία, κατά τη γνώμη του, επιβεβαίωνε σαφώς τους ισχυρισμούς που είχε διατυπώσει στην καταγγελία του. Κατά την άποψή του, υπήρχαν σαφείς αποδείξεις κατάχρησης και σπατάλης των χρημάτων των φορολογούμενων της ΕΕ. Ο καταγγέλλων ζήτησε από το Διαμεσολαβητή να συμπεριλάβει στην έρευνά του τα ζητήματα υπ' αριθ. 4 και 5 της αρχικής καταγγελίας. Στο πρώτο από αυτά, ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η Επιτροπή συγκατατέθηκε στη σημαντική μείωση του συνολικού προϋπολογισμού του έργου επιτρέποντας τη μεταφορά επιστρεπτέων δαπανών στις τεχνικές εισροές και τις υπηρεσίες υποστήριξης, γεγονός που είχε ως αποτέλεσμα να μειωθούν τόσο το γενικό σύνολο των κεφαλαίων για την υλοποίηση του σχεδίου όσο και το ποσό που χορηγούνταν πραγματικά στις δραστηριότητες κατάρτισης και στη διάδοση. Στο τελευταίο σημείο, ο καταγγέλλων διερωτήθηκε ποιος μηχανισμός χρησιμοποιήθηκε προκειμένου να παραμείνουν συγκρίσιμες οι προσφορές τη στιγμή που ήταν προφανές ότι είχαν υποβληθεί από τους συμμετέχοντες διαφορετικές παρουσιάσεις της χρήσης των επιστρεπτέων.

Η συμπληρωματική επιστολή του καταγγέλλοντος διαβιβάστηκε στην Επιτροπή από την οποία ζητήθηκε να σχολιάσει το περιεχόμενό της στη γνώμη της.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Στη γνώμη της, η Επιτροπή διατύπωσε τα ακόλουθα σχόλια:

Μετά τη δημοσίευση της προκήρυξης κλειστής διαδικασίας υποβολής προσφορών, η εταιρεία του καταγγέλλοντος και η κοινοπραξία FGA περιλαμβανόταν μεταξύ των προεπιλεγεισών εταιρειών που κλήθηκαν να υποβάλουν προσφορά για το σχετικό έργο Tacis. Η αξιολόγηση πραγματοποιήθηκε στις 16 και 17 Δεκεμβρίου 1999. Το αποτέλεσμα της ήταν ότι η GFA κηρύχθηκε μειοδότης, με δεύτερη την εταιρεία του καταγγέλλοντος. Τον Μάρτιο 2000 αποφασίστηκε η ακύρωση της διαδικασίας αξιολόγησης των προσφορών όταν διαπιστώθηκε ότι υπήρχε πιθανή σύγκρουση συμφερόντων μεταξύ μέλους της επιτροπής αξιολόγησης και της GFA. Η επαναξιολόγηση των προσφορών πραγματοποιήθηκε στις 15 και 16 Μαΐου 2000 με νεοσυσταθείσα επιτροπή αξιολόγησης. Το αποτέλεσμα ήταν ίδιο με την πρώτη διαδικασία αξιολόγησης. Κατόπιν τούτου, η σύμβαση υπογράφηκε με τη GFA τον Αύγουστο 2000.

Η εταιρεία του καταγγέλλοντος έστειλε επιστολή στην Επιτροπή με αντικείμενο το συγκεκριμένο θέμα και ημερομηνία 9 Οκτωβρίου 2000. Στις 9 Νοεμβρίου 2000 στάλθηκε απάντηση. Πρόσθετες επιστολές εστάλησαν από την εταιρεία του καταγγέλλοντος στις 18 Δεκεμβρίου 2000 και στις 31 Ιανουαρίου 2001, οι οποίες και απαντήθηκαν από την Επιτροπή στις 28 Φεβρουαρίου 2001. Στις 15 Μαρτίου 2001, ο καταγγέλλων έστειλε απόδειξη παραλαβής της τελευταίας αυτής επιστολής, επέμεινε, ωστόσο, στην άποψη ότι η πρόταση της GFA είχε γίνει κατά παράβαση των κανονισμών.

Όσον αφορά μεμονωμένα στον κάθε ισχυρισμό, η Επιτροπή διατύπωσε τα ακόλουθα σχόλια:

1 Η συγγραφή υποχρεώσεων για το εν λόγω έργο δεν έδινε συγκεκριμένες οδηγίες σχετικά με την κατανομή των κεφαλαίων στα κονδύλια για την κατάρτιση και την αναπαραγωγή/διάδοση. Η GFA συμμορφώθηκε στην πρότασή της με τις διατάξεις της συγγραφής υποχρεώσεων σχετικά με την κατανομή των κονδυλίων.

Οι διευκρινίσεις σχετικά με τους φακέλους των προσφορών αφορούσαν συγκεκριμένα την εκάστοτε διαδικασία υποβολής προσφορών. Η διευκρίνιση που εκδόθηκε για τους προσφέροντες στο έργο Tacis FDRUS 9901 δεν μπορούσε να ισχύει για το έργο Tacis FDRUS 9902. Ωστόσο, έκτοτε καθιερώθηκαν νέα πρότυπα τα οποία περιλάμβαναν πολύ ακριβείς πληροφορίες για τους προσφέροντες, προκειμένου να αποφεύγονται οι διαφορετικές ερμηνείες.

Η GFA παρέθετε τις ίδιες επιβαρύνσεις ανθρωποημερών τόσο στην τεχνική όσο και στην οικονομική πρότασή της και ο διαχωρισμός των ανθρωποημερών μεταξύ της τεχνικής βοήθειας και της αναπαραγωγής/διάδοσης αναφερόταν επίσης τόσο στην τεχνική όσο και στην οικονομική πρόταση. Συνεπώς, δεν υπήρξε στρέβλωση των προσδοκώμενων εκροών έργου στην πρόταση της GFA. Το ύψος των αμοιβών της GFA ήταν ανάλογο με τις αγοραίες τιμές.

2. Μετά την αξιολόγηση των προσφορών που πραγματοποιήθηκε στις 16/17 Δεκεμβρίου 1999, η Επιτροπή πληροφορήθηκε ότι ο κ. F. εργαζόταν την εποχή εκείνη ως αρχηγός ομάδας σε ένα έργο στην Ουκρανία για λογαριασμό εταιρείας που ανήκε στον όμιλο Stoas-Holding Group (η εταιρεία Stoas Agri-projects Foundation αποτελεί μέλος της κοινοπραξίας GFA). Το βιογραφικό του κ. F. δεν περιλάμβανε αναφορά στη συγκεκριμένη δραστηριότητα, η οποία δεν αναφέρθηκε ούτε στη διάρκεια της διαδικασίας αξιολόγησης. Η Επιτροπή διερεύνησε το θέμα μόλις ενημερώθηκε για την κατάσταση. Δεδομένης της σύγκρουσης συμφερόντων που προέκυπτε υπ' αυτές τις συνθήκες, αποφασίστηκε να ακυρωθεί η διαδικασία αξιολόγησης του διαγωνισμού και να αξιολογηθούν εκ νέου οι προσφορές από αξιολογητές που δεν ανήκαν στην αρχική επιτροπή αξιολόγησης. Επιπλέον, δόθηκε εντολή στους προϊσταμένους εργα-

σιών να μη διοριστεί ξανά ο κ. F. ως μέλος επιτροπών αξιολόγησης. Σύμφωνα με το άρθρο 12.4 των γενικών κανόνων για τις προσφορές Tacis, «Οι προσφέροντες, τα μέλη του προσωπικού τους και κάθε άλλο πρόσωπο που συνδέεται καθ' οιονδήποτε τρόπο με τους προσφέροντες για τους σκοπούς του διαγωνισμού δεν μπορούν να μετέχουν στην αξιολόγηση της εν λόγω διαδικασίας υποβολής προσφορών». Η Επιτροπή διασφάλισε τη συμμόρφωση με την εν λόγω διάταξη καταργώντας την επιτροπή αξιολόγησης στην οποία είχε μετέσχει ο κ. F..

3 Τρεις μήνες μετά την υπογραφή της σύμβασης, η Επιτροπή ενημερώθηκε ότι ο αρχηγός ομάδας που είχε αρχικά προταθεί από την GFA δεν ήταν σε θέση να εκτελέσει τα καθήκοντά του λόγω προβλημάτων υγείας. Σε αυτή τη βάση, η Επιτροπή συναινέσε για την αντικατάσταση του εν λόγω εμπειρογνώμονα. Σύμφωνα με το άρθρο 18.2 των γενικών διατάξεων για συμβάσεις παροχής υπηρεσιών, εάν παραστεί ανάγκη αντικατάστασης ενός μέλους του προσωπικού λόγω ασθένειας, ο ανάδοχος μπορεί να προτείνει τον αντικαταστάτη υπό την προϋπόθεση ότι θα έχει τη γραπτή έγκριση της αναθέτουσας αρχής. Αντίθετα με τον ισχυρισμό του καταγγέλλοντος, δεν υπήρξε άλλη αντικατάσταση εμπειρογνομόνων μακροπρόθεσμης θητείας για τη συγκεκριμένη σύμβαση. Λίγες εβδομάδες νωρίτερα, η Επιτροπή είχε λάβει πρόταση για την αντικατάσταση ενός δεύτερου εμπειρογνώμονα μακροπρόθεσμης θητείας, την οποία και εξέταζε. Σε επιστολή της με ημερομηνία 18 Δεκεμβρίου 2000, η AFCop κατηγορούσε τη GFA ότι προέβη σε δραστηκές αλλαγές στην ομάδα της χωρίς όμως να τεκμηριώνει τον ισχυρισμό αυτό. Η AFCop διατύπωσε συγκεκριμένα επιχειρήματα υπέρ της επανεξέτασης της διαδικασίας ανάθεσης της σύμβασης σε μεταγενέστερη επιστολή της με ημερομηνία 31 Ιανουαρίου 2001, η οποία απαντήθηκε από την Επιτροπή στις 28 Φεβρουαρίου 2001.

Συνεπώς, η Επιτροπή απέρριψε τους ισχυρισμούς του καταγγέλλοντος και υποστήριξε ότι η ανάθεση της σύμβασης στη GFA έγινε σύμφωνα με τους κανόνες υποβολής προσφορών Tacis.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντος

Στις παρατηρήσεις του, ο καταγγέλλων επέμεινε στην καταγγελία του και διατύπωσε τα ακόλουθα περαιτέρω σχόλια:

Τόσο ο κ. F. όσο και η GFA απέκρυψαν το γεγονός που προκαλούσε σύγκρουση συμφερόντων προς όφελός τους. Σύμφωνα με τους κανονισμούς, αμφότεροι έπρεπε να εξαιρεθούν από τη διαδικασία υποβολής προσφορών.

Μόνον ένας από τους τρεις μόνιμους ειδικούς που προτάθηκαν από τη GFA κατέλαβε θέση πλήρους απασχόλησης.

Οι κατευθυντήριες γραμμές για την κατάρτιση της τεχνικής και οικονομικής πρότασης διευκρίνιζαν ότι οι αριθμοί που περιέχονταν στο παράρτημα Δ (ανάλυση αμοιβών) έπρεπε να αντιστοιχούν ακριβώς στους αριθμούς του παραρτήματος Β (περίληψη επιβαρύνσεων προσωπικού).

Το αποτέλεσμα, ιδίως δε η μεταφορά επιστρεπτέων εγγραφών για την κάλυψη ενός έργου που χαρακτηριζόταν από πολύ ανεπαρκή στελέχωση, ήταν προφανές στην έκθεση παρακολούθησης και αξιολόγησης του έργου της 6ης Αυγούστου 2001 η οποία υποδείκνυε την ύπαρξη προβλημάτων και την επείγουσα ανάγκη επανεξέτασης της κατάστασης.

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΕΡΕΥΝΕΣ

Αίτημα για παροχή περαιτέρω πληροφοριών

Με βάση τα ανωτέρω, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι χρειαζόταν περαιτέρω στοιχεία για να μπορέσει να εκδώσει απόφαση επί της καταγγελίας. Έτσι, ζήτησε από την Επιτροπή (1) να εξηγήσει τους λόγους για τους οποίους έκρινε ότι οι αμοιβές των

εμπειρογνομόνων μπορούσαν να περιληφθούν στην ενότητα Δ της «ανάλυσης τιμών» παρά το γεγονός ότι σε αυτή γινόταν διάκριση ανάμεσα στο «Α. Αμοιβές» και στο «Δ. Επιστρεπτές εγγραφές» και (2) να εκθέσει τους λόγους για τους οποίους η διευκρίνιση που εκδόθηκε για τους προσφέροντες για το έργο Tacis FDRUS 9901 δεν ήταν εφαρμοστέα στο έργο FDRUS 9902.

Η απάντηση της Επιτροπής

Στην απάντησή της, η Επιτροπή διατύπωσε τα ακόλουθα σχόλια:

Την εποχή που προκηρύχθηκε η διαδικασία υποβολής προσφορών, δεν υπήρχαν συγκεκριμένοι κανόνες που να απαγορεύουν τη συμπερίληψη των αμοιβών στις επιστρεπτές δαπάνες. Αντιθέτως, ήταν σύνηθες να περιλαμβάνονται κονδύλια για ειδικές δραστηριότητες στις επιστρεπτές δαπάνες παρόλο που μέρος των κονδυλίων αυτών ήταν στην πραγματικότητα αμοιβές ή άμεσες δαπάνες. Όσον αφορά στο διαφιλονικούμενο στοιχείο της κατάρτισης, η διαδικασία υποβολής προσφορών FDRUS 9902 προέβλεπε απλώς ότι ένα ποσό 0,5 εκατ. ευρώ έπρεπε να διατεθεί στην κατάρτιση. Συνεπώς, δεν απαγορευόταν να συμπεριλάβει κανείς αμοιβές εκπαιδευτών στο κονδύλιο της κατάρτισης. Ο φάκελος της υποβολής προσφορών δεν ήταν συγκεκριμένος στο σημείο αυτό και, επομένως, μπορούσαν να γίνουν δεκτές διάφορες ερμηνείες. Η συμπερίληψη των αμοιβών των εκπαιδευτών στον κονδύλιο για την κατάρτιση δεν εφαρμόστηκε μόνον από τη GFA αλλά και από έτερο προσφέροντα (Swedfarm). Επίσης, η πρόταση ενός άλλου προσφέροντα (ADAS) για μερική υπεργολαβία του κονδυλίου κατάρτισης δεν αντιστρατεύονταν τις απαιτήσεις που προβλέπονταν στο φάκελο του διαγωνισμού. Η διαφορετική προσέγγιση που ακολούθησε η AFCon ήταν μια ερμηνεία που επίσης θεωρήθηκε δεκτή. Ωστόσο, δεν μπορούσε να θεωρηθεί ορθότερη από τις άλλες εφαρμοσθείσες προσεγγίσεις.

Την εποχή του διαγωνισμού για το έργο FDRUS 9902, οι πληροφορίες για την υποβολή προσφορών μπορούσαν να διευκρινιστούν μόνο σύμφωνα με το άρθρο 9 των Γενικών Κανόνων, το οποίο προέβλεπε γραπτή απάντηση προς όλους τους προσφέροντες στα αιτήματα διευκρίνισης. Το γεγονός ότι μια διευκρίνιση που αφορούσε κάποια άλλη διαδικασία υποβολής προσφορών μπορούσε να χρησιμεύσει ως αιτιολόγηση της επιλεγείσας προσέγγισης σε μια ανάλογη κατάσταση δεν συνεπάγεται ότι μια άλλη προσφορά δεν συμμορφωνόταν με τους ισχύοντες κανόνες. Διαφορετικά, οι προσφέροντες δεν θα μπορούσαν πλέον να βασίζονται στις πληροφορίες που περιέχονταν στο φάκελο υποβολής προσφορών για το έργο για το οποίο υπέβαλαν προσφορά.

Όσον αφορά στο συγκεκριμένο περιεχόμενο της διευκρίνισης για το έργο FDRUS 9901, η εν λόγω διευκρίνιση δεν όριζε ότι οι επιστρεπτές εγγραφές δεν πρέπει να περιλαμβάνουν αμοιβές προκειμένου να είναι συγκρίσιμες οι προσφορές. Όριζε ότι για να είναι συγκρίσιμες οι προσφορές, έπρεπε το κονδύλιο της κατάρτισης να παραμείνει εξ ολοκλήρου κάτω από την εγγραφή «Επιστρεπτέα».

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντος

Στις παρατηρήσεις του επί της απάντησης της Επιτροπής στο αίτημα του Διαμεσολαβητή για περαιτέρω πληροφορίες, ο καταγγέλλων επέμεινε στην καταγγελία του.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΕΡΕΥΝΕΣ

1 Παράτυπη ανάθεση σύμβασης

1.1 Ο καταγγέλλων είναι ο διευθυντής μιας ιρλανδικής εταιρείας (AFCon) η οποία έλαβε μέρος στη διαδικασία υποβολής προσφορών για το έργο Tacis FDRUS 9902 (υπηρεσίες γεωργικών εφαρμογών στη Νότια Ρωσία) που οργάνωσε η Ευρωπαϊκή

Επιτροπή. Η σύμβαση ανατέθηκε τελικά στη γερμανική εταιρεία GFA η οποία προσέφερε καλύτερη τιμή. Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι με την πράξη της αυτή η Επιτροπή είχε ενεργήσει παράτυπα. Υποστήριξε ότι η GFA δεν είχε συμμορφωθεί με τους κανόνες που ίσχυαν για την υποβολή προσφορών, συγκεκριμένα με τον κανόνα ότι η ανάλυση των τιμών και η περίληψη των επιβαρύνσεων προσωπικού έπρεπε να συμφωνούν.

1.2 Η Επιτροπή υποστήριξε ότι η συγγραφή υποχρεώσεων για το εν λόγω έργο δεν έδινε συγκεκριμένες οδηγίες σχετικά με την κατανομή των κεφαλαίων στα κονδύλια για την κατάρτιση και την αναπαραγωγή/διάδοση και ότι η GFA συμμορφώθηκε στην πρότασή της με τις διατάξεις της συγγραφής υποχρεώσεων σχετικά με την κατανομή των κονδυλίων. Σύμφωνα με την Επιτροπή, η GFA παρέθετε τις ίδιες επιβαρύνσεις ανθρωπομερών τόσο στην τεχνική όσο και στην οικονομική πρότασή της και ο διαχωρισμός των ανθρωπομερών μεταξύ της τεχνικής βοήθειας και της αναπαραγωγής/διάδοσης αναφερόταν επίσης τόσο στην τεχνική όσο και στην οικονομική πρόταση. Η Επιτροπή προσέθεσε ότι δεν απαγορευόταν η συμπερίληψη των αμοιβών στις επιστρεπτές δαπάνες και ότι την τακτική αυτή ακολούθησε και άλλος προσφέρων. Κατά την άποψη της Επιτροπής, η προσέγγιση που χρησιμοποίησε η AFCon ήταν επίσης αποδεκτή αλλά όχι ορθότερη από την αντίστοιχη της GFA.

1.3 Ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι με βάση τα έγγραφα που υπέβαλε η Επιτροπή⁵⁶, η GFA ανέφερε στην περίληψη των επιβαρύνσεων προσωπικού ότι εμπειρογνώμονες της ΕΕ (στις κατηγορίες I έως IV) θα παρείχαν ένα σύνολο 2.687 ανθρωπομερών, εκ των οποίων 2.200 στο κεφάλαιο Α («Τεχνική βοήθεια») και 487 στο κεφάλαιο Β («Κατάρτιση/αναπαραγωγή και διάδοση»). Παρομοίως, ανέφερε ότι τοπικοί εμπειρογνώμονες θα παρείχαν 4.615 ανθρωπομέρες, 2.250 στο κεφάλαιο Α και 2.365 στο κεφάλαιο Β. Οι ίδιοι αριθμοί εμφανίζονται στο κάτω μέρος της «οικονομικής πρότασης» (ή ανάλυσης τιμών) της GFA. Συνεπώς, από τεχνική άποψη η Επιτροπή ορθώς διατείνεται ότι η GFA χρησιμοποίησε τους ίδιους αριθμούς και στα δύο έγγραφα.

1.4 Πρέπει, ωστόσο, να δοθεί προσοχή στο γεγονός ότι, σύμφωνα με το σημείο Γ.2.1 των «οδηγιών προς τους προσφέροντες», η «ανάλυση τιμών» έπρεπε να καταρτιστεί σύμφωνα με το πρότυπο του παραρτήματος Δ του σχεδίου σύμβασης⁵⁷. Το εν λόγω παράρτημα Δ είναι ένας πίνακας που διαιρείται σε τέσσερα μέρη (Α. Αμοιβές, Β. Κατ' αποκοπή, Γ. Άμεσες δαπάνες και Δ. Επιστρεπτές εγγραφές). Το μέρος «Α. Αμοιβές» υποδιαιρείται σε τρία τμήματα – «δυτικοί εμπειρογνώμονες», «τοπικοί εμπειρογνώμονες» και «προσωπικό υποστήριξης». Το τμήμα «δυτικοί εμπειρογνώμονες» υποδιαιρείται με τη σειρά του σε τέσσερις κατηγορίες (I έως IV). Σύμφωνα με τα έγγραφα που προσκόμισε η Επιτροπή, η GFA χρησιμοποίησε σωστά το συγκεκριμένο έντυπο και έδωσε αριθμούς για κάθε μία από τις τέσσερις κατηγορίες εμπειρογνώμων της ΕΕ, για τους τοπικούς εμπειρογνώμονες και για το τοπικό προσωπικό υποστήριξης. Προσοχή πρέπει επίσης να δοθεί στις «κατευθυντήριες γραμμές» για την κατάρτιση του παραρτήματος Δ. Το σημείο 4 στις «Αμοιβές» αναφέρει τα εξής: «Διαχωρίζετε σαφώς τους δυτικούς εμπειρογνώμονες, τους τοπικούς εμπειρογνώμονες και το προσωπικό υποστήριξης. Παρακαλείσθε να χρησιμοποιείτε στο παράρτημα Δ την ίδια κατηγορία/τίτλο με τα παραρτήματα Β και Γ. Οι αριθμοί που δίδονται στο παράρτημα Δ (για κάθε κατηγορία ή μεμονωμένο εμπειρογνώμονα) πρέπει να αντιστοιχούν ακριβώς στους αριθμούς του διαγράμματος κατανομής χρόνου (χρόνος που διατέθηκε στο έργο από κάθε εμπειρογνώμονα) το οποίο υποβάλλεται ως μέρος του παραρτήματος Β (περίληψη επιβαρύνσεων προσωπικού)».

⁵⁶ Παρατηρείται μια ελάχιστη απόκλιση μεταξύ των εγγράφων αυτών και των εγγράφων που προσκόμισε ο καταγγέλλων η οποία έγκειται στο ότι τα τελευταία δείχνουν μόνο 2.190 (αντί για 2.200) ανθρωπομέρες για τους εμπειρογνώμονες της ΕΕ στον κύριο πίνακα της οικονομικής πρότασης.

⁵⁷ Το σημείο Γ.2.1 των «οδηγιών προς τους προσφέροντες» ενημερώνει τους προσφέροντες ότι τα σφάλματα στην παρουσίαση της κατανομής τιμών «ενδέχεται να οδηγήσουν στην απόρριψη της προσφοράς».

1.5 Οι οδηγίες που δόθηκαν στους προσφέροντες υπογραμμίζουν συνεπώς ότι τα στοιχεία που περιλαμβάνονται στην «ανάλυση τιμών» πρέπει να αντιστοιχούν *ακριβώς και για κάθε κατηγορία* στα στοιχεία που δίδονται στην «περίληψη επιβαρύνσεων προσωπικού». Είναι σαφές ότι η διάταξη αυτή δεν τηρήθηκε στην περίπτωση της GFA ακόμη και αν ληφθούν υπόψη τα στοιχεία που προστέθηκαν στο κάτω μέρος της «ανάλυσης τιμών» που υπέβαλε η εταιρεία. Ακριβής αντιστοιχία υπάρχει μόνον για τις ανθρωπομήρες των εμπειρογνομόνων της ΕΕ (2200) και των τοπικών εμπειρογνομόνων (2.250) στο κονδύλιο Α.

1.6 Η Επιτροπή υποστήριξε ότι η προσέγγιση που ακολούθησε η GFA ήταν παρ' όλα αυτά αποδεκτή, καθώς δεν απαγορευόταν ρητώς από κάποιους κανόνες. Ωστόσο, το επιχείρημα αυτό δεν μπορεί να γίνει δεκτό στην παρούσα περίπτωση για τρεις τουλάχιστον λόγους.

1.7 Πρώτον, οι ανωτέρω οδηγίες δεν θα είχαν λόγο ύπαρξης αν οι προσφέροντες μπορούσαν απλώς να τις παρακάμψουν. Συγκεκριμένα, η δομή του παραρτήματος Δ που ζητούσε από τους προσφέροντες να ορίσουν τις ανθρωποώρες που θα παρείχαν οι εμπειρογνώμονες της ΕΕ για κάθε μία από τις τέσσερις αναφερόμενες κατηγορίες δεν θα είχε νόημα αν συμπληρωματικές ανθρωποώρες των εν λόγω εμπειρογνομόνων μπορούσαν να προστεθούν σε άλλο σημείο.

1.8 Δεύτερον, υπενθυμίζεται ότι οι σχετικοί κανόνες φαίνεται να συμβάλουν ώστε να είναι οι υποβαλλόμενες προσφορές συγκρίσιμες. Σε διευκρίνιση που εκδόθηκε για το έργο Tacis FRDUS 9901, η Επιτροπή αναφερόταν ρητά στην ανάγκη «να είναι οι προσφορές συγκρίσιμες». Η Επιτροπή ορθώς υποστηρίζει ότι η διευκρίνιση αυτή δεν ισχύει άμεσα για άλλα έργα, όπως αυτό που απασχολεί τη συγκεκριμένη υπόθεση, αν και δεν φάνηκε να αρνείται τον ισχυρισμό του καταγγέλλοντος ότι τα δύο έργα προκηρύχθηκαν στο πλαίσιο του ίδιου προγράμματος, την ίδια εποχή και διέπονταν από τους ίδιους κανόνες και κανονισμούς. Ωστόσο, η Επιτροπή δεν κατέδειξε ότι η ανάγκη να είναι συγκρίσιμες οι προσφορές ισχυε αποκλειστικά για το έργο FDRUS 9901 και όχι για το έργο που εξετάζεται εδώ.

1.9 Τρίτον, η αποδοχή της προσέγγισης που υιοθετήθηκε από τη GFA έδωσε στη συγκεκριμένη εταιρεία τη δυνατότητα να αυξήσει τον αριθμό των εμπειρογνομόνων και των ανθρωπομερών που θα παρείχαν οι εν λόγω εμπειρογνώμονες εις βάρος των κονδυλίων κατάρτισης. Η Επιτροπή προσκόμισε έναν πίνακα στον οποίο ορίζεται η βαρύτητα που αποδίδεται στους διάφορους παράγοντες κατά την τεχνική αξιολόγηση των προσφορών. Από τον πίνακα αυτό προκύπτει ότι η περιγραφή των εμπειρογνομόνων που παρουσίασαν οι προσφέροντες αντιπροσώπευε το 45%, δηλαδή σχεδόν το μισό της συγκεντρωθείσας βαθμολογίας. Είναι, συνεπώς, σαφές ότι η προσέγγιση της Επιτροπής ήταν δυνατό να ευνοεί τους προσφέροντες που υιοθετούν προσέγγιση ανάλογη με αυτή της GFA.

1.10 Οι αρχές της ορθής διοικητικής πρακτικής στις διαδικασίες υποβολής προσφορών επιτάσσουν την τήρηση από τη διοίκηση των κανόνων που έχουν θεσπιστεί για τις διαδικασίες αυτές. Με βάση τα ανωτέρω, ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι με το να επιτρέπει στους προσφέροντες να συμπεριλάβουν αμοιβές εμπειρογνομόνων στις επιστρεπτές εγγράφες, η Επιτροπή δεν συμμορφώθηκε με τους κανόνες που ίσχυαν για την υποβολή προσφορών και με το σκοπό των κανόνων αυτών. Αυτό συνιστά κρούσμα κακής διοίκησης. Δεδομένου ότι η καταγγελία προς το Διαμεσολαβητή δεν περιλαμβάνει απαίτηση επανόρθωσης και ότι το κρούσμα κακής διοίκησης δεν φαίνεται να έχει γενικότερες συνέπειες, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης με τη διατύπωση κριτικής παρατήρησης.

1.11 Υπό το φως του συγκεκριμένου πορίσματος, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι δεν ήταν αναγκαίο να συνεχίσει την έρευνά του σε σχέση με τους πρόσθετους ισχυρισμούς που διατύπωσε ο καταγγέλλων στις μεταγενέστερες επιστολές του.

2 Παράλειψη ανάληψης ενδεδειγμένης δράσης στην περίπτωση της σύγκρουσης συμφερόντων

2.1 Ο καταγγέλλων επισήμανε ότι ένας από τους αξιολογητές, ο κ. F., είχε σχέσεις με μία από τις εταιρείες-εταίρους της GFA. Υποστήριξε ότι τόσο ο κ. F. όσο και η GFA έπρεπε, κατόπιν τούτου, να εξαιρεθούν από τη διαδικασία υποβολής προσφορών.

2.2 Η Επιτροπή επισήμανε ότι, όταν πληροφορήθηκε τους δεσμούς του κ. F. και ανακάλυψε ότι υπήρχε πιθανή σύγκρουση συμφερόντων, αποφασίστηκε να ακυρωθεί η διαδικασία αξιολόγησης του διαγωνισμού και να αξιολογηθούν εκ νέου οι προσφορές από αξιολογητές που δεν ανήκαν στην αρχική επιτροπή αξιολόγησης. Επιπλέον, δόθηκε εντολή στους προϊσταμένους εργασιών να μη διοριστεί ξανά στο μέλλον ο κ. F. μέλος επιτροπών αξιολόγησης. Σύμφωνα με το άρθρο 12.4 των γενικών κανόνων για τις προσφορές Tacis, «Οι προσφέροντες, τα μέλη του προσωπικού τους και κάθε άλλο πρόσωπο που συνδέεται καθ' οιονδήποτε τρόπο με τους προσφέροντες για τους σκοπούς του διαγωνισμού δεν μπορούν να μετέχουν στην αξιολόγηση της εν λόγω διαδικασίας υποβολής προσφορών». Η Επιτροπή θεωρούσε ότι με τις ενέργειές της διασφάλισε τη συμμόρφωση με την εν λόγω διάταξη.

2.3 Φαίνεται ότι, όταν η Επιτροπή διαπίστωσε ότι υπήρχε σύγκρουση συμφερόντων λόγω των σχέσεων μέλους της επιτροπής αξιολόγησης με έναν εκ των προσφερόντων, προέβη σε επανορθωτικές ενέργειες, ακυρώνοντας την πρώτη αξιολόγηση και οργανώνοντας διαδικασία επαναξιολόγησης από νέους αξιολογητές. Επίσης, η Επιτροπή έδωσε οδηγίες ώστε να μην ανατεθούν ξανά στο συγκεκριμένο πρόσωπο καθήκοντα αξιολόγησης. Ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι οι ενέργειες στις οποίες προέβη η Επιτροπή φαίνεται να ήταν οι ενδεδειγμένες υπό τις συνθήκες της παρούσας υπόθεσης. Ο καταγγέλλων δεν τεκμηριώσε τον ισχυρισμό του ότι στην περίπτωση μιας τέτοιας σύγκρουσης συμφερόντων η Επιτροπή ήταν υποχρεωμένη, σύμφωνα με τους κανόνες που διέπουν τη διαδικασία υποβολής προσφορών, να εξαιρέσει αμφότερα τα ενεχόμενα μέρη, δηλαδή τον αξιολογητή και τον προσφέροντα. Το άρθρο 12.5 των γενικών κανόνων για τις προσφορές Tacis ορίζει ότι όταν υπογράφεται μια σύμβαση με προσφέροντα ο οποίος παραβιάζει το άρθρο 12.4, η αναθέτουσα αρχή «δύνатаι να καταγγείλει αυτομάτως τη σύμβαση». Συνεπώς, η καταγγελία της σύμβασης δεν είναι υποχρεωτική αλλά επαφίεται στη διακριτική ευχέρεια της Επιτροπής. Ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι ο καταγγέλλων δεν απέδειξε ότι με τις ενέργειές της η Επιτροπή υπερέβη τα όρια της διακριτικής της ευχέρειας στην παρούσα υπόθεση.

2.4 Με βάση τα ανωτέρω, δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους της Επιτροπής, όσον αφορά στο δεύτερο ισχυρισμό.

3 Παράλειψη ανάληψης ενδεδειγμένης δράσης υπό το φως σημαντικών αλλαγών

3.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η Επιτροπή δεν προέβη στις ενδεδειγμένες ενέργειες, παρόλο που η GFA αντικατέστησε πάνω από τα δύο τρίτα της ομάδας μακροπρόθεσμης θητείας μέσα σε λίγες εβδομάδες από την υπογραφή της σύμβασης.

3.2 Η Επιτροπή απάντησε ότι τρεις μήνες μετά την υπογραφή της σύμβασης, ενημερώθηκε ότι ο αρχηγός ομάδας που είχε αρχικά προταθεί από την GFA δεν ήταν σε θέση να εκτελέσει τα καθήκοντά του λόγω προβλημάτων υγείας. Σε αυτή τη βάση, η Επιτροπή συναίνεσε για την αντικατάσταση του εν λόγω εμπειρογνώμονα, σύμφωνα με τους κανόνες. Αντίθετα με τον ισχυρισμό του καταγγέλλοντος, δεν υπήρξε άλλη αντικατάσταση εμπειρογνομόνων μακροπρόθεσμης θητείας για τη συγκεκριμένη σύμβαση. Λίγες εβδομάδες πριν από την αποστολή της γνώμης της επί της υπόθεσης, η Επιτροπή έλαβε πρόταση για την αντικατάσταση ενός δεύτερου εμπειρογνώμονα μακροπρόθεσμης θητείας.

3.3 Ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι οι εξηγήσεις που έδωσε η Επιτροπή ήταν εύλογες και ότι ο καταγγέλλων δεν μπόρεσε να τεκμηριώσει τον ισχυρισμό του.

3.4 Με βάση τα ανωτέρω, δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους της Επιτροπής όσον αφορά στο δεύτερο ισχυρισμό.

4 Συμπέρασμα

Με βάση την έρευνα του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή στο πλαίσιο της παρούσας καταγγελίας, κρίθηκε αναγκαίο να διατυπωθεί η ακόλουθη κριτική παρατήρηση:

Οι αρχές της ορθής διοικητικής πρακτικής στις διαδικασίες υποβολής προσφορών επιτάσσουν την τήρηση από τη διοίκηση των κανόνων που έχουν θεσπιστεί για τις διαδικασίες αυτές. Με βάση τα ανωτέρω, ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι, με το να επιτρέψει στους προσφέροντες να συμπεριλάβουν αμοιβές εμπειρογνομόνων στις επιστρεπτές εγγραφές, η Επιτροπή δεν συμμορφώθηκε με τους κανόνες που ισχύουν για την υποβολή προσφορών και με το σκοπό των κανόνων αυτών. Αυτό συνιστά κρούσμα κακής διοίκησης. Δεδομένου ότι οι ανωτέρω πτυχές της υπόθεσης αφορούσαν διαδικασίες συνδεδεμένες με συγκεκριμένα περιστατικά του παρελθόντος, δεν κρίθηκε σκόπιμο να επιδιωχθεί φιλικός διακανονισμός του ζητήματος. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

ΕΠΙΧΟΡΗΓΗΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΑ ΤΗΣ ΕΕ ΠΟΥ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΙΑΠΩΝΙΑ

*Απόφαση επί της
καταγγελίας
1100/2001/GG κατά
της Ευρωπαϊκής
Επιτροπής*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Η ΕΕ χορηγεί επιχορηγήσεις οι οποίες παρέχουν σε επιστήμονες από τα κράτη μέλη τη δυνατότητα να επιτελέσουν ερευνητικό έργο στην Ιαπωνία στο πλαίσιο, σήμερα, του «πέμπτου προγράμματος-πλασίου της Ευρωπαϊκής Κοινότητας για δραστηριότητες έρευνας, τεχνολογικής ανάπτυξης και επίδειξης». Οι επιχορηγήσεις παρέχονται για διάρκεια δύο ετών και για επικαλυπτόμενες περιόδους. Αυτό σημαίνει ότι η ομάδα που ξεκίνησε το 1999 (πρόκειται για τη 13η ομάδα υποτρόφων επιστήμης και τεχνολογίας από την αρχή του προγράμματος, στο εξής καλούμενη «YET 13») παρέμεινε στην Ιαπωνία από τον Μάρτιο 1999 έως τον Μάρτιο 2001. Η επόμενη ομάδα («YET 14») ξεκίνησε το 2000 και θα παραμείνει έως το 2002 κ.λπ.

Όλες οι επιχορηγήσεις καταβάλλονταν σε γεν έως και την ομάδα YET 12. Ορισμένοι από τους επιστήμονες που ανήκαν στην ομάδα YET 13 εισέπραξαν την επιχορηγήσή τους σε ευρώ. Ως αποτέλεσμα της διακύμανσης της συναλλαγματικής ισοτιμίας μεταξύ των δύο νομισμάτων εις βάρος του ευρώ, οι επιστήμονες αυτοί έλαβαν ένα ποσό που ήταν κατά πολύ μικρότερο σε σχέση με το ποσό που καταβλήθηκε σε γεν. Μετά από διαμαρτυρία τους στην Επιτροπή και ακολούθως στο Διαμεσολαβητή, έλαβαν αποζημίωση για τη ζημία αυτή⁵⁸.

Ο καταγγέλλων στην παρούσα υπόθεση, γερμανός επιστήμονας, ανήκει στην ομάδα YET 14 (2000-2002). Τα μέλη της ομάδας αυτής πληρώνονται σε ευρώ. Τον Οκτώβριο 2000, η Επιτροπή αποφάσισε να αυξήσει τη μηνιαία επιχορήγηση που καταβαλλόταν στα μέλη της ομάδας YET 14 για το δεύτερο ήμισυ της παραμονής τους στην Ιαπωνία. Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι αυτός και οι συνάδελφοί του εξακολουθούσαν να λαμβάνουν αισθητά λιγότερα χρήματα σε σχέση με τους συναδέλφους της ομάδας YET 13 (όσον αφορά στο πρώτο έτος) και τους συναδέλφους της ομάδας YET 15 (όσον αφορά στο δεύτερο έτος) για την ίδια χρονική περίοδο και ότι, κατά συνέπεια, υπήρξαν θύματα διακριτικής μεταχείρισης.

Στις 5 Δεκεμβρίου 2000, ο καταγγέλλων μαζί με συναδέλφους του έστειλε επιστολή στην Επιτροπή ζητώντας αποζημίωση. Στην απάντησή της με ημερομηνία 21 Μαρτίου 2001 η Επιτροπή διατύπωσε την άποψη ότι είχε τηρήσει τους όρους της συγκεκριμένης συμφωνίας και ότι δεν στοιχειοθετείτο νομικό δικαίωμα για αποζημίωση. Αναφέρθηκε επίσης στην απόφαση που έλαβε τον Οκτώβριο 2000 να αυξήσει τα μηνιαία επιδόματα. Στις 15 Ιουνίου 2001, ο καταγγέλλων απηύθυνε νέα επιστολή

⁵⁸ Πβλ. την απόφαση του Διαμεσολαβητή της 30ης Μαρτίου 2001 επί της καταγγελίας 1393/99(IJH)/BB, η οποία διατίθεται στην ιστοθέρση του Διαμεσολαβητή (<http://www.euro-ombudsman.eu.int>) και στην Ετήσια Έκθεση 2001.

στην Επιτροπή. Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, η εν λόγω επιστολή δεν είχε απαντηθεί έως την ημερομηνία υποβολής της παρούσας καταγγελίας στο Διαμεσολαβητή. Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η Επιτροπή δεν απάντησε στην επιστολή του εντός ευλόγου διαστήματος και δεν αιτιολόγησε την απόφασή της να απορρίψει το αίτημα για αποζημίωση. Ισχυρίστηκε επίσης ότι η Επιτροπή επιδίωκε να καθυστερήσει το ζήτημα. Κατά την άποψή του, η Επιτροπή είχε ως εξ αυτού καταπατήσει το δικαίωμά του στη χρηστή διοίκηση βάσει του άρθρου 41 του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων.

Στην καταγγελία που υπέβαλε τον Ιούλιο 2001, ο καταγγέλλων διατύπωσε συνοπτικά τις εξής απαιτήσεις και ισχυρισμούς:

- (1) Η Επιτροπή δεν του χορήγησε αποζημίωση λόγω της διακύμανσης της συναλλαγματικής ισοτιμίας γεν/ευρώ εις βάρος του ευρώ.
- (2) Η Επιτροπή καταπάτησε το δικαίωμά του στη χρηστή διοίκηση.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Στη γνώμη της, η Επιτροπή διατύπωσε τα ακόλουθα σχόλια:

Όσον αφορά στην ομάδα YET 13, είχε ανακοινωθεί η χορήγηση μηνιαίας επιχορήγησης ύψους 445.000 γεν. Ορισμένες από τις συμβάσεις που συνάφθηκαν στο πλαίσιο της με επιστήμονες προέβλεπαν το συγκεκριμένο ποσό. Άλλες συμβάσεις που διεκπεραιώθηκαν από άλλες υπηρεσίες όριζαν το ισοδύναμό του σε ευρώ (3.063 €). Λόγω της υποτίμησης του ευρώ σε σχέση με το γεν, η Επιτροπή αποφάσισε στη συνέχεια να αποζημιώσει τους επιστήμονες των οποίων η επιχορήγηση καταβαλλόταν σε ευρώ προκειμένου να διασφαλιστεί ότι εισέπρατταν ποσό ισοδύναμο των 445.000 γεν.

Για αμφότερες τις YET 14 και YET 15 είχε ανακοινωθεί μηνιαία επιχορήγηση ύψους 3.063 €. Ωστόσο, κατά τη διαπραγμάτευση των συμβάσεων και με στόχο να ληφθεί υπόψη η υποτίμηση του ευρώ έναντι του γεν, η Επιτροπή αποφάσισε να αυξήσει τη μηνιαία επιχορήγηση σε 3.600 € για την YET 14 και σε 4.470 € για την YET 15. Η μηνιαία επιχορήγηση για τους επιστήμονες της YET 14 αυξήθηκε επίσης σε 4.470 € για το δεύτερο έτος.

Η Επιτροπή θεώρησε επομένως ότι είχε τηρήσει τις δεσμεύσεις της και ότι είχε σεβαστεί τόσο την αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης όσο και την αρχή της ίσης αντιμετώπισης. Παρά ταύτα, οι υπηρεσίες της προέβλεψαν σε συγκριτική ανάλυση των οικονομικών όρων για τις διάφορες ομάδες. Σε αυτή τη βάση, όλοι οι επιστήμονες που ανήκαν στην YET 14 ενημερώθηκαν τον Νοέμβριο 2001 ότι η Επιτροπή επρόκειτο να τους χορηγήσει πρόσθετη αποζημίωση. Η αποζημίωση αυτή θα καταβαλλόταν μόλις έδιναν τη συγκατάθεσή τους για το ποσό που προέκυψε από την ανάλυση.

Είναι αλήθεια ότι η Επιτροπή απάντησε μόλις στις 21 Μαρτίου 2001 στην από 5ης Δεκεμβρίου 2000 επιστολή. Αυτό οφειλόταν στις πολλές εσωτερικές συζητήσεις που χρειάστηκε να γίνουν με διάφορες υπηρεσίες για ένα τόσο πολύπλοκο θέμα και στην ανάγκη να αναλυθεί η κατάσταση και οι πιθανές λύσεις με μεγάλη προσοχή. Ενώ ο καταγγέλλων και αρκετοί συνάδελφοί του απηύθυναν μία ακόμη επιστολή στην Επιτροπή στις 15 Ιουνίου 2001, η αντιπροσωπεία του Τόκιο βρισκόταν σε συνεχή επαφή με τους υπότροφους. Επίσης, οι υπηρεσίες της Επιτροπής συνάντησαν στις 12 Ιουνίου 2001 επτά υπότροφους της ομάδας YET 14, συμπεριλαμβανομένου του καταγγέλλοντος, και τους εξήγησαν την κατάσταση.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντος

Στις παρατηρήσεις του, ο καταγγέλλων ενημέρωσε το Διαμεσολαβητή ότι στη διάρκεια εικονοδιάσκεψης η οποία πραγματοποιήθηκε στις αρχές Δεκεμβρίου 2001, η Επιτροπή προσφέρθηκε να καταβάλει πρόσθετες πληρωμές μεταξύ 11.037 € και 11.726 € στους επιστήμονες που ανήκαν στην YET 14 και ότι τόσο ο ίδιος όσο και οι υπόλοιποι είχαν κάνει δεκτή την προσφορά. Όμως τα χρήματα δεν είχαν ακόμη καταβληθεί.

Ο καταγγέλλων επέμεινε πάντως στην άποψή του ότι η Επιτροπή είχε καταπατήσει το δικαίωμά του στη χρηστή διοίκηση. Τόνισε ότι χρειάστηκε να περάσουν τρεις μήνες για να λάβει μια σύντομη απάντηση στην επιστολή που είχε στείλει τον Δεκέμβριο 2001. Όσο για την επιστολή που έστειλε τον Ιούνιο, έλαβε απάντηση μόλις τον Αύγουστο 2001. Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, η Επιτροπή επικοινωνήσε μαζί του μόνον τέσσερις φορές στη διάρκεια ενός διαστήματος δώδεκα μηνών και οι δύο τελευταίες επαφές οφείλονταν αποκλειστικά και μόνο στην πίεση που άσκησε ο Διαμεσολαβητής. Ο καταγγέλλων επισήμανε ότι στην εικονοδιάσκεψη εξέφρασε την άποψη ότι έπρεπε να του ζητηθεί συγγνώμη. Ωστόσο, δεν έλαβε επίσημη συγγνώμη.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Μη χορήγηση αποζημίωσης σε επιχορήγηση λόγω αρνητικής διακύμανσης της συναλλαγματικής ισοτιμίας

1.1 Ο καταγγέλλων, γερμανός επιστήμονας, ήταν δικαιούχος επιχορήγησης της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στο πλαίσιο του «πέμπτου προγράμματος-πλαισίου της Ευρωπαϊκής Κοινότητας για δραστηριότητες έρευνας, τεχνολογικής ανάπτυξης και επίδειξης». Η επιχορήγηση κάλυπτε διετή παραμονή στην Ιαπωνία και εκφραζόταν σε ευρώ. Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι ως αποτέλεσμα της διακύμανσης της συναλλαγματικής ισοτιμίας γεν/ευρώ εις βάρος του ευρώ, έλαβε λιγότερα χρήματα σε σχέση με επιστήμονες που έφτασαν το προηγούμενο ή το επόμενο έτος και ότι, κατά συνέπεια, υπήρξε θύμα διακριτικής μεταχείρισης.

1.2 Στη γνώμη της η Επιτροπή διατύπωσε την άποψη ότι είχε τηρήσει τις δεσμεύσεις της και ότι είχε σεβαστεί τόσο την αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης όσο και την αρχή της ίσης αντιμετώπισης. Παρά ταύτα, η Επιτροπή επισήμανε ότι προέβη σε συγκριτική ανάλυση της κατάστασης και ότι, με βάση την ανάλυση αυτή, επρόκειτο να χορηγήσει πρόσθετη αποζημίωση στον καταγγέλλοντα και τους συναδέλφους του.

1.3 Στις παρατηρήσεις του ο καταγγέλλων ενημέρωσε το Διαμεσολαβητή ότι η Επιτροπή προσφέρθηκε να καταβάλει πρόσθετες πληρωμές μεταξύ 11.037 € και 11.726 € στον καταγγέλλοντα και στους συναδέλφους του και ότι η προσφορά είχε γίνει δεκτή.

1.4 Ο καταγγέλλων τόνισε ότι το σχετικό ποσό δεν είχε ακόμη καταβληθεί. Ωστόσο, ο Διαμεσολαβητής εκφράζει τη βεβαιότητά του ότι η Επιτροπή θα καταβάλει το οφειλόμενο ποσό στον καταγγέλλοντα το ταχύτερο δυνατό.

1.5 Συνάγεται, συνεπώς, ότι η Επιτροπή έχει προβεί σε ενέργειες για τη διευθέτηση της συγκεκριμένης πτυχής της καταγγελίας κατά τρόπο ικανοποιητικό για τον καταγγέλλοντα.

2 Καταπάτηση του δικαιώματος χρηστής διοίκησης

2.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η Επιτροπή δεν απάντησε στις επιστολές του της 5ης Δεκεμβρίου 2000 και 15ης Ιουνίου 2001 εντός ευλόγου διαστήματος και ότι δεν αιτιολόγησε την απόφασή της να απορρίψει το αίτημα για αποζημίωση. Ισχυρίστηκε επίσης ότι η Επιτροπή επιδίωκε να καθυστερήσει το ζήτημα. Κατά την άποψή

του, η Επιτροπή είχε ως εξ αυτού καταπατήσει το δικαίωμά του στη χρηστή διοίκηση βάσει του άρθρου 41 του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων.

2.2 Η Επιτροπή παραδέχθηκε ότι απάντησε μόλις στις 21 Μαρτίου 2001 στην πρώτη επιστολή με ημερομηνία 5 Δεκεμβρίου 2000. Σύμφωνα με την Επιτροπή, αυτό οφειλόταν στις πολλές εσωτερικές συζητήσεις που χρειάστηκε να γίνουν με διάφορες υπηρεσίες για ένα τόσο πολύπλοκο θέμα και στην ανάγκη να αναλυθεί η κατάσταση και οι πιθανές λύσεις με μεγάλη προσοχή. Ενώ ο καταγγέλλων και αρκετοί συνάδελφοί του απηύθυναν μία ακόμη επιστολή στην Επιτροπή στις 15 Ιουνίου 2001, η αντιπροσωπεία του Τόκιο βρισκόταν σε συνεχή επαφή με τους υπότροφους. Επίσης, οι υπηρεσίες της Επιτροπής συνάντησαν στις 12 Ιουνίου 2001 επτά υπότροφους της ομάδας YET 14, συμπεριλαμβανομένου του καταγγέλλοντος, και τους εξήγησαν την κατάσταση.

2.3 Το άρθρο 41 παράγραφος 1 του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων ορίζει ότι κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα στην «εντός ευλόγου προθεσμίας εξέταση των υποθέσεων του από τα όργανα και τους οργανισμούς της Ένωσης». Ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι στην παρούσα υπόθεση ο καταγγέλλων έστειλε την πρώτη του επιστολή στην Επιτροπή στις αρχές Δεκεμβρίου 2000. Η εικονοδιάσκηψη με την οποία η Επιτροπή προσφέρθηκε να καταβάλει συμπληρωματική πληρωμή πραγματοποιήθηκε στις αρχές Δεκεμβρίου 2001.

2.4 Συνεπώς, χρειάστηκε να μεσολαβήσει σχεδόν ένα έτος πριν μπορέσει η Επιτροπή να βρει μια λύση στο πρόβλημα που έθεσε ο καταγγέλλων και οι συνάδελφοί του. Στο πλαίσιο αυτό, πρέπει να επισημανθεί ότι ήταν σχετικά εύκολο να ελεγχθεί, μέσω μιας απλής μαθηματικής πράξης, η ακρίβεια του ισχυρισμού του καταγγέλλοντος ότι η επιχορήγησή του ήταν πράγματι μικρότερη από εκείνη που καταβαλλόταν σε επιστήμονες ανάλογης κατάστασης. Ο Διαμεσολαβητής κατανοεί ότι μπορεί να είναι αναγκαίο κάποιο διάστημα για τη λήψη απόφασης σχετικά με τις ενέργειες που πρέπει να γίνουν και την εξασφάλιση των απαραίτητων κεφαλαίων για τη χρηματοδότηση συμπληρωματικών αποζημιώσεων. Όμως, το γεγονός ότι η παραμονή του καταγγέλλοντος στην Ιαπωνία περιοριζόταν σε δύο μόλις έτη και ότι η επιχορήγηση είχε ως στόχο να τον βοηθήσει να καλύψει τα έξοδα διαμονής του, καθιστούσε ακόμη πιο σημαντική την ταχύτερη δυνατή ανταπόκριση. Επιπλέον, η Επιτροπή είχε γνώση του προβλήματος πριν ο καταγγέλλων απευθυνθεί σε αυτή, δεδομένου ότι παρεμφερής καταγγελία είχε υποβληθεί τον Νοέμβριο 1999⁵⁹. Με βάση τα ανωτέρω, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι η Επιτροπή δεν διεκπεραίωσε το θέμα εντός ευλόγου διαστήματος. Αυτό συνιστά κρούσμα κακής διοίκησης και ο Διαμεσολαβητής έκρινε αναγκαία τη διατύπωση κριτικής παρατήρησης.

3 Συμπέρασμα

Με βάση την έρευνα του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή στο πλαίσιο της παρούσας καταγγελίας, κρίθηκε αναγκαίο να διατυπωθεί η ακόλουθη κριτική παρατήρηση:

Το άρθρο 41 παράγραφος 1 του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων ορίζει ότι κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα στην «εντός ευλόγου προθεσμίας εξέταση των υποθέσεων του από τα όργανα και τους οργανισμούς της Ένωσης». Ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι στην παρούσα υπόθεση χρειάστηκε να μεσολαβήσει σχεδόν ένα έτος πριν μπορέσει η Επιτροπή να βρει μια λύση στο πρόβλημα που έθεσε ο καταγγέλλων. Επισημαίνει επίσης ότι η Επιτροπή είχε γνώση του προβλήματος πριν ο καταγγέλλων απευθυνθεί σε αυτή, δεδομένου ότι παρεμφερής καταγγελία είχε υποβληθεί τον Νοέμβριο 1999. Με βάση τα ανωτέρω, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι η Επιτροπή δεν διεκπεραίωσε το θέμα εντός ευλόγου διαστήματος. Αυτό συνιστά κρούσμα κακής διοίκησης.

⁵⁹

Πρβλ. την απόφαση του Διαμεσολαβητή της 30ής Μαρτίου 2001 επί την καταγγελίας 1393/99/(ΙΥΗ)/ΒΒ, η οποία διατίθεται στην ιστοθέρση του Διαμεσολαβητή (<http://www.euro-ombudsman.eu.int>) και στην Ετήσια Έκθεση 2001.

Δεδομένου ότι οι ανωτέρω πτυχές της υπόθεσης αφορούσαν διαδικασίες συνδεδεμένες με συγκεκριμένα περιστατικά του παρελθόντος, δεν κρίθηκε σκόπιμο να επιδιωχθεί φιλικός διακανονισμός του ζητήματος. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

*Απόφαση επί της
καταγγελίας
1165/2001/ΜΕ κατά της
Ευρωπαϊκής Επιτροπής*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Την καταγγελία υπέβαλε ο Γενικός Γραμματέας του Ευρωπαϊκού Γραφείου Περιβάλλοντος (ΕΓΠ), ενός μη κερδοσκοπικού οργανισμού-ομπρέλας που έχει στόχο τη βελτίωση των περιβαλλοντικών πολιτικών της ΕΕ, τον Ιούλιο του 2001 εξ ονόματος του οργανισμού. Το ΕΓΠ εξαρτάται οικονομικά κατά κύριο λόγο από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή (έως και 50%) και από κρατικές επιχορηγήσεις. Πέραν τούτου, οι συνδρομές των μελών συνεισφέρουν περίπου 45.000 ευρώ ετησίως. Η καταγγελία του στο Διαμεσολαβητή σχετιζόταν με τη συμφωνία επιχορήγησης SUF 99/84875 και αφορούσε τη διαμάχη του ΕΓΠ με την Επιτροπή μετά την απόφαση της τελευταίας να μειώσει το τελικό ποσό της επιχορήγησης της για το έτος 1999 κατά 30.787,27 ευρώ.

Το ιστορικό της καταγγελίας είχε ως εξής:

Ο καταγγέλλων εξήγησε ότι το ΕΓΠ χαρακτηριζόταν από μια διαρθρωτική δημοσιονομική αδυναμία, συγκεκριμένα δεν διέθετε δημοσιονομικά αποθεματικά. Τα αποθεματικά είναι απαραίτητα για την κάλυψη έκτακτων ζημιών και για να διασφαλίζεται ότι, σε περίπτωση μη διαθεσιμότητας των επιχορηγήσεων, το ΕΓΠ θα μπορεί να εκπληρώνει τις νόμιμες υποχρεώσεις του έναντι του προσωπικού του αλλά και έναντι τρίτων. Το 1996, οι ελεγκτές του ενθάρρυναν το ΕΓΠ να δημιουργήσει κεφάλαιο κίνησης/αποθεματικό. Το ΕΓΠ συμφώνησε να προχωρήσει βασιζόμενο στα έσοδα από τις συνδρομές των μελών, καθώς οι άλλοι χορηγοί, όπως η Επιτροπή, χρηματοδοτούν μόνο συγκεκριμένες δραστηριότητες. Έως το 1999, το αποθεματικό χρειάστηκε να διατεθεί για την εξόφληση εκκρεμών οφειλών. Μετά το 1999, αποταμιεύθηκαν χρήματα σε κεφάλαιο κίνησης/αποθεματικό. Το ΕΓΠ πίστευε ότι είχε τη συναίνεση της ΓΔ Περιβάλλοντος της Επιτροπής για την ενέργεια αυτή, αλλά το 2000 αποδείχθηκε ότι η τελευταία δεν μπορούσε να δεχθεί κάτι τέτοιο και αποφάσισε να μειώσει την τελική δόση της προς το ΕΓΠ με το συγκεκριμένο ποσό, δηλαδή κατά 30.787,27 ευρώ.

Το ΕΓΠ αμφισβήτησε την απόφαση αυτή σε συσκέψεις και με επιστολές του προς τη ΓΔ Περιβάλλοντος, καθώς και τη ΓΔ Δημοσιονομικού Ελέγχου και την κ. Michaela SCHREYER, Επίτροπο αρμόδια για τον προϋπολογισμό. Οι προσπάθειες αυτές απέβησαν άκαρπες ως προς την επιχορήγηση του 1999. Ωστόσο, ο καταγγέλλων υπογράμμισε ότι είχαν τελικά θετικό αποτέλεσμα και η Επιτροπή προσάρμοσε τη σύμβαση για το ΕΓΠ και άλλες ανάλογες ΜΚΟ το 2000, ώστε να αποφευχθεί μια παρόμοια αντιδικία. Κατά τον καταγγέλλοντα, μένει να αποδειχθεί αν αυτό θα λύσει το πρόβλημα.

Το ΕΓΠ δεν μπορούσε να αποδεχθεί την έκβαση της αντιδικίας του 1999 καθώς τόσο το διακυβευόμενο ποσό όσο και το επί της αρχής ζήτημα ήταν πολύ σημαντικά για αυτό. Χαρακτήριζε ύποπτη και παράλογη την επιχειρηματολογία της Επιτροπής και υποστήριξε ότι υπονομεύει την πολιτική που ανέλαβε να ακολουθεί το ΕΓΠ μετά το 1996 προκειμένου να αποσοφηθεί το ενδεχόμενο οικονομικής κρίσης που είχε εκδηλωθεί στο παρελθόν. Ο καταγγέλλων εξακολουθούσε να πιστεύει ότι η Επιτροπή παρερμηνεύει τους κανονισμούς που η ίδια είχε θεσπίσει και διατύπωσε συνοπτικά τα εξής επιχειρήματα. Πρώτον, η Επιτροπή απαιτεί από το ΕΓΠ να ασκεί χρηστή δημοσιονομική διαχείριση όπως ορίζεται στον οδηγό για τη διαχείριση των επιχορηγήσεων. Στην απαίτηση αυτή εμπεριέχεται, κατά την άποψη του καταγγέλλοντος αλλά και των ελεγκτών του ΕΓΠ, η δημιουργία ενός λογικού κεφαλαίου κίνησης/αποθεματικού. Δεύτερον, το ΕΓΠ δεν είχε χρησιμοποιήσει κεφάλαια της

Επιτροπής για τη δημιουργία του αποθεματικού, ούτε χρήματα που υπολογίζονταν στα λεγόμενα κεφάλαια υποκατάστασης τα οποία απαιτούνταν για την είσπραξη της επιχορήγησης από την Επιτροπή. Για το συγκεκριμένο σκοπό χρησιμοποιήθηκαν αποκλειστικά έσοδα από τα μέλη του ΕΓΠ. Τρίτον, η Επιτροπή χρηματοδοτούσε το πρόγραμμα δραστηριοτήτων του ΕΓΠ και όχι το ΕΓΠ ως οργανισμό. Το πρόγραμμα δραστηριοτήτων για το 1999 κατέληξε πράγματι σε ζημία ύψους 11.002 ευρώ, η οποία καλύφθηκε από συνδρομές μελών που αρχικά προοριζόνταν για το αποθεματικό. Ως αποτέλεσμα, στο αποθεματικό διατέθηκαν μόνο 30.787,27 ευρώ. Τέταρτον, η Επιτροπή χαρακτήρισε το ποσό αυτό «κέρδος», ενώ το ΕΓΠ είναι μη κερδοσκοπικός οργανισμός. Το ποσό είναι μη επιλέξιμη δαπάνη σύμφωνα με το άρθρο 10 παράγραφος 4 των γενικών όρων και προϋποθέσεων που ισχύουν για τις συμφωνίες επιχορήγησης των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (όπως επισυνάπτονται στη συμφωνία επιχορήγησης). Ο καταγγέλλων παραδέχθηκε ότι δεν ήταν επιλέξιμο για συνεισφορά από την Επιτροπή και για το λόγο αυτό είχε προέλθει εξ ολοκλήρου από συνδρομές μελών και δεν υπολογίστηκε από κεφάλαια υποκατάστασης. Πέμπτον, η Επιτροπή ιδιοποιήθηκε το σύνολο του ποσού που προοριζόταν για το αποθεματικό και όχι ένα μέρος αυτού, που θα αντιστοιχούσε στη συμβολή της στο έργο του ΕΓΠ. Αυτό ήταν αντίθετο με τον οδηγό και κατά παράβαση του άρθρου 11 παράγραφος 3 των γενικών όρων και προϋποθέσεων.

Συνοπτικά, ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η απόφαση της Επιτροπής να μειώσει την τελική δόση προς το ΕΓΠ βάσει της συμφωνίας επιχορήγησης SUF 99/84875 κατά 30.787,27 ευρώ ήταν εσφαλμένη και ζήτησε την επιστροφή του ποσού αυτού.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στην Επιτροπή για σχολιασμό. Στη γνώμη της, η Επιτροπή επεσήμανε ότι η άποψή της δεν διέφερε από αυτή του ΕΓΠ όσον αφορά στα γεγονότα αλλά στην ερμηνεία των γεγονότων αυτών.

Η Επιτροπή υποστήριξε ότι ο οδηγός έχει αποκλειστικά καθοδηγητικό ρόλο και δεν είναι νομικά δεσμευτικός. Η χρηστή δημοσιονομική διαχείριση πρέπει να θεωρείται προαπαιτούμενο για τη χορήγηση κοινοτικής χρηματοδότησης παρά δικαιολογία για τη δημιουργία δημοσιονομικών αποθεματικών. Όσον αφορά στο επιχείρημα του καταγγέλλοντος ότι δεν χρησιμοποιήθηκε η επιχορήγηση της Επιτροπής ούτε τα κεφάλαια υποκατάστασης για τη δημιουργία του αποθεματικού, η Επιτροπή απέρριψε το επιχείρημα αυτό υποστηρίζοντας ότι, βάσει του προγράμματος χρηματοδότησης ΜΚΟ, για τα τρέχοντα έξοδα και τις δραστηριότητες (τη λεγόμενη χρηματοδότηση δραστηριοτήτων) πρέπει να συνυπολογίζονται όλα τα έσοδα και οι δαπάνες. Αυτό σημαίνει ότι οι συνδρομές των μελών δεν μπορούν να αποταμιευθούν για τη δημιουργία αποθεματικού καθώς πρέπει να χρησιμοποιούνται για την κάλυψη δαπανών.

Αντίθετα με την άποψη του καταγγέλλοντος ότι η Επιτροπή δεν χρηματοδοτούσε την καθαυτό οργάνωση του ΕΓΠ, η Επιτροπή υποστήριξε ότι η συμφωνία επιχορήγησης (η σύμβαση) κάλυπτε όλα τα είδη δαπανών με ελάχιστες εξαιρέσεις οι οποίες αναφέρονταν στους γενικούς όρους και προϋποθέσεις, που αποτελούν αναπόσπαστο μέρος της συμφωνίας. Συγκεκριμένα, κάλυπτε τα γενικά έξοδα χωρίς περιορισμό στο ύψος της παροχής. Η ζημία που αναφέρθηκε ήταν λογιστικό τέχνασμα, καθώς το ΕΓΠ επέλεξε να κάνει πρόβλεψη για αποθεματικό με χρήματα που δεν είχε δικαίωμα να κρατήσει. Τα χρήματα έπρεπε βάσει των κανόνων της συμφωνίας να θεωρηθούν κανονικά έσοδα.

Ο όρος «κέρδος» μπορεί να είναι παραπλανητικός, καθώς οι μη κερδοσκοπικοί οργανισμοί δεν μπορούν να εμφανίζουν κέρδη. Το άρθρο 3 παράγραφος 4 της συμφωνίας επιχορήγησης είναι σαφές ως προς αυτό: «Ο δικαιούχος συμφωνεί ότι η επιδότηση δεν συνεπάγεται, σε καμία περίπτωση, κέρδος και ότι πρέπει να περιορι-

στεί στο ποσό που απαιτείται για να ισοσκελιστούν τα έσοδα και οι δαπάνες της ενέργειας». Οι προβλέψεις για πιθανές μελλοντικές ζημιές ή οφειλές δεν θεωρούνται επιλέξιμες δαπάνες (άρθρο 10 παράγραφος 4 των γενικών όρων και προϋποθέσεων), πράγμα που, κατά την Επιτροπή, σημαίνει ότι ο δικαιούχος δεν έχει την ευχέρεια να κάνει προβλέψεις που θα έχουν ως αποτέλεσμα τη μείωση των διαθέσιμων εσόδων για την κάλυψη των δαπανών.

Η Επιτροπή τόνισε ότι δεν είχε ιδιοποιηθεί το ποσό των εσόδων από τις συνδρομές. Αντ' αυτού, το ποσό αυτό έπρεπε να χρησιμοποιηθεί για να καλυφθούν τα έξοδα του εγχειρήματος. Ως αποτέλεσμα, η επιχορήγηση περιορίστηκε στη διαφορά μεταξύ εσόδων και δαπανών.

Η Επιτροπή δήλωσε ότι κατανοούσε την προσπάθεια του καταγγέλλοντος να βελτιώσει την οικονομική του κατάσταση κατόπιν συστάσεως των ελεγκτών του. Ωστόσο, η σύμβαση του 1999, που αποτελούσε το αντικείμενο της καταγγελίας του ΕΓΠ, δεν περιείχε την κατάλληλη νομική βάση για τη στήριξη της απαίτησης του ΕΓΠ περί δημιουργίας αποθεματικού. Η Επιτροπή κατέληξε υποστηρίζοντας ότι η συμφωνία επιχορήγησης έπρεπε να τηρηθεί και ότι δεν άφηνε περιθώρια για άλλη ερμηνεία από την πλήρη ανάκτηση του χρηματικού πλεονάσματος. Η συμφωνία προβλέπει μια τέτοια μείωση ορίζοντάς την ως δεσμευτική για τους δικαιούχους.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντος

Στις παρατηρήσεις του ο καταγγέλλων επέμεινε στην καταγγελία του. Υποστήριξε ότι το κεντρικό ζήτημα που άπτεται της χρηστής διοίκησης είναι αν η συμφωνία επιχορήγησης αφήνει περιθώρια για μία μόνον ερμηνεία. Ο καταγγέλλων ήταν πεπεισμένος ότι παρέχει στην Επιτροπή τη δυνατότητα να επιτρέψει τη δημιουργία ενός μικρού κεφαλαίου κίνησης/αποθεματικού. Αυτό θα ήταν σύμφωνο με τη γενική απαίτηση που ορίζεται στον οδηγό καθώς και με τις αρχές της χρηστής δημοσιονομικής διαχείρισης.

Είναι αλήθεια ότι ο οδηγός δεν έχει νομικά δεσμευτικό χαρακτήρα αλλά είναι ενδεικτικός της σημασίας που αποδίδει η Επιτροπή στο να μπορεί ο δικαιούχος να αντιμετωπίζει τους δημοσιονομικούς κινδύνους και ζημιές που ενδέχεται να προκύψουν. Αναφορικά με το δεύτερο και τρίτο επιχείρημά του, ο καταγγέλλων επεσήμανε ότι η συμφωνία επιχορήγησης χρησιμοποιεί τη λέξη «εγχείρημα». Κατά την άποψη του Γραφείου, εδώ εννοείται η υλοποίηση του προγράμματος εργασιών που το ΕΓΠ έστειλε στην Επιτροπή και που αποτελεί αναπόσπαστο μέρος της συμφωνίας. Μαζί με το πρόγραμμα εργασιών κατατέθηκε προϋπολογισμός, στον οποίο δεν περιλαμβάνονταν κάπου 40.000 ευρώ, τα οποία επρόκειτο να προέλθουν από συνδρομές μελών. Το ποσό αυτό δεν συμπεριλήφθηκε καθώς προοριζόταν για τη δημιουργία του αποθεματικού έπειτα από χρόνια εξόφλησης οφειλών. Η ΓΔ Περιβάλλοντος της Επιτροπής ήταν ενήμερη για την πρακτική αυτή που εγκαινιάστηκε το 1997 ύστερα από συζητήσεις με την ίδια αυτή ΓΔ. Η διαφορά το 1997 και 1998 ήταν ότι οι συνδρομές των μελών χρησιμοποιήθηκαν για την εξόφληση εκκρεμών οφειλών, οι οποίες χαρακτηρίζονται από την Επιτροπή ως μη επιλέξιμες δαπάνες.

Όσον αφορά στα επιχειρήματα περί δυνατότητας «κέρδους» από την πλευρά του ΕΓΠ, ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η άποψη της Επιτροπής συνεπαγόταν ότι ένας οργανισμός παραιτείται από το δικαίωμά του να ασκεί χρηστή δημοσιονομική διαχείριση όταν συνάπτει μια συμφωνία, καθώς είναι υποχρεωμένος να διαθέτει το σύνολο των εσόδων του στις δαπάνες χωρίς να μπορεί να διασφαλίσει την δυνατότητά του να αντιμετωπίσει τις όποιες ζημιές. Η Επιτροπή επιβεβαίωσε ότι οι προβλέψεις για πιθανές μελλοντικές ζημιές ή οφειλές δεν είναι επιλέξιμες δαπάνες, ενώ την ίδια στιγμή στερούσε από το ΕΓΠ τη δυνατότητα να προχωρήσει σε μια τέτοια πρόβλεψη με τη μορφή δημοσιονομικού αποθεματικού. Ο καταγγέλλων τόνισε ότι τα έσοδα από τις συνδρομές μελών, ύψους περίπου 40.000 ευρώ, δεν αποτελούσαν μέρος των εσόδων του προϋπολογισμού που ενέκρινε η Επιτροπή στο πλαίσιο της συμφωνίας, εννοώντας ότι δεν υπάρχει μείωση των εσόδων που διατίθενται στην υλοποίηση του προγράμματος εργασιών. Στην πραγματικότητα, το ποσό που διατέ-

θηκε στο αποθεματικό ήταν πολύ μικρό και ο καταγγέλλων απέρριψε τα επιχειρήματα της Επιτροπής που υποδήλωναν ότι το ΕΓΠ αποταμίευσε αυθαίρετα μεγάλο χρηματικό ποσό μειώνοντας με τεχνητό τρόπο τα διαθέσιμα έσοδα για την ισοσκέλιση των δαπανών. Κατά την άποψη του καταγγέλλοντος, η υλοποίηση του προγράμματος εργασίας του 1999 που ενέκρινε η Επιτροπή δεν επηρεάστηκε από την απόφαση του ΕΓΠ να αποταμιεύσει τις συνδρομές των μελών του.

Όσον αφορά στο γεγονός ότι η Επιτροπή ανέκτησε το σύνολο του ποσού, και όχι ένα μέρος του, ο καταγγέλλων παρέπεμψε στο άρθρο 11 παράγραφος 3 των γενικών όρων και προϋποθέσεων το οποίο αναφέρεται ξεκάθαρα στην αναλογική μείωση. Ο καταγγέλλων χαρακτήρισε ανεπαρκή την ερμηνεία της Επιτροπής στο θέμα αυτό για δύο λόγους. Πρώτον, επειδή το ολλανδικό Υπουργείο Περιβάλλοντος, ένας άλλος χορηγός του προγράμματος εργασιών του ΕΓΠ, έθεσε ερώτημα στο ΕΓΠ σχετικά με το υποτιθέμενο πλεόνασμα. Εάν ήταν πράγματι πλεόνασμα, το ΕΓΠ όφειλε να του επιστρέψει περίπου 10%. Ωστόσο, το Υπουργείο δέχθηκε τις εξηγήσεις του ΕΓΠ. Σε αντίθετη περίπτωση, δύο χορηγοί θα είχαν ζητήσει παράλληλη επιστροφή και το ΕΓΠ θα υποχρεούνταν να επιστρέψει το 110% του υποτιθέμενου πλεονάσματος. Δεύτερον, ενώ το ΕΓΠ λαμβάνει μεγάλο μέρος της χρηματοδότησής του από την Επιτροπή, κάποιοι άλλοι περιβαλλοντικοί οργανισμοί εισπράττουν μικρότερο ποσοστό του προϋπολογισμού τους από την Επιτροπή, ενίοτε μόλις 10%, στο πλαίσιο του ίδιου προγράμματος. Θα ήταν σωστό για την Επιτροπή να ανακτήσει 100% του υποτιθέμενου πλεονάσματος αν είχε συνεισφέρει μόνο 10% στον προϋπολογισμό;

Καταληκτικά, ο καταγγέλλων δήλωσε ότι εξακολουθούσε να διαφωνεί με τη γνώμη και την ερμηνεία της Επιτροπής. Το να επιβάλλει η Επιτροπή στους οργανισμούς που χρηματοδοτεί να λειτουργούν χωρίς δημοσιονομικά αποθεματικά δεν συνάδει με τις αρχές της χρηστής διοίκησης.

ΟΙ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΕΣ ΤΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ ΓΙΑ ΕΠΙΤΕΥΞΗ ΦΙΛΙΚΟΥ ΔΙΑΚΑΝΟΝΙΣΜΟΥ

Τα διαφιλονικούμενα ζητήματα μεταξύ της Επιτροπής και του καταγγέλλοντος

Έπειτα από προσεκτική εξέταση της γνώμης και των παρατηρήσεων, ο Διαμεσολαβητής δεν έμεινε ικανοποιημένος από την απάντηση της Επιτροπής στην απαίτηση του καταγγέλλοντος.

Η δυνατότητα φιλικού διακανονισμού

Στις 12 Μαρτίου 2002, ο Διαμεσολαβητής υπέβαλε πρόταση για φιλικό διακανονισμό στην Επιτροπή. Στην επιστολή του, ο Διαμεσολαβητής πρότεινε στην Επιτροπή να εξετάσει το ενδεχόμενο επιστροφής του ποσού των 30.787,27 στον καταγγέλλοντα ή, εναλλακτικά, να παράσχει στο Διαμεσολαβητή μια συνεκτική και λογική ανάλυση της νομικής βάσης των ενεργειών της και να εξηγήσει τους λόγους για τους οποίους πίστευε ότι η άποψή της για τη συμβατική θέση είναι δικαιολογημένη.

Στην απάντησή της με ημερομηνία 3 Ιουνίου 2002, η Επιτροπή αναφέρθηκε πρώτα στην απόφαση 97/872/EK του Συμβουλίου⁶⁰, η οποία παρέχει τη νομική βάση για το πρόγραμμα χρηματοδότησης ΜΚΟ. Όσον αφορά στο γεγονός ότι ο προϋπολογισμός δεν προβλέπει τις συνδρομές των μελών ως έσοδο, η Επιτροπή υποστήριξε ότι ο προϋπολογισμός δεν αποτελεί παρά μια ενδεικτική εκτίμηση που καταρτίζεται πριν από την εφαρμογή. Δεν υπάρχει κάποια ένδειξη ότι οι συνδρομές των μελών δεν μπορούν να αποτελέσουν μέρος των εσόδων από «άλλες πηγές». Συνεπώς, όλα τα έσοδα, προβλεπόμενα ή μη, πρέπει να λαμβάνονται υπόψη. Το άρθρο 3 παράγραφος

⁶⁰

Απόφαση 97/872/EK του Συμβουλίου της 16ης Δεκεμβρίου 1997 σχετικά με ένα κοινοτικό πρόγραμμα δράσης για την υποστήριξη μη κυβερνητικών οργανισμών που αναπτύσσουν δραστηριότητα κυρίως στον τομέα της προστασίας του περιβάλλοντος, ΕΕ 1997 L 354/25.

4 της συμφωνίας επιχορήγησης ορίζει «(...) η επιδότηση πρέπει να περιοριστεί στο ποσό που απαιτείται για να ισοσκελιστούν τα έσοδα και οι δαπάνες (...)».

Όσον αφορά στο γεγονός ότι το άρθρο 10 παράγραφος 4 των γενικών όρων και διατάξεων ορίζει ότι οι πιθανές μελλοντικές ζημιές ή οφειλές δεν θεωρούνται επιλέξιμες δαπάνες, η Επιτροπή αναφέρθηκε στο άρθρο 11 παράγραφος 3 των γενικών όρων και διατάξεων, που ορίζει: «Το ανώτατο ποσό της επιδότησης που καταβάλλεται από την Επιτροπή μειώνεται κατ' αναλογία αν η εξέταση της τελικής οικονομικής έκθεσης σε σχέση με τον συνολικό προϋπολογισμό όπως υπολογίζεται στη συμφωνία αποδείξει ότι: (...) - το σύνολο των εσόδων υπερβαίνει το σύνολο των δαπανών (...)». Καθώς το αποθεματικό δεν προβλεπόταν στον προϋπολογισμό, ούτε καν ως μη επιλέξιμη πρόβλεψη, δεν μπορεί να θεωρηθεί ως μέρος των συνολικών δαπανών και σε καμία περίπτωση ως επιλέξιμη δαπάνη. Σε σχέση με την αναλογική μείωση, η Επιτροπή παρέπεμψε στο άρθρο 3 παράγραφος 4 όπως αναφέρθηκε παραπάνω και στο άρθρο 7 παράγραφος 2 της συμφωνίας επιχορήγησης. Σύμφωνα με το τελευταίο, σε περίπτωση απόκλισης μεταξύ των διατάξεων των παραρτημάτων και εκείνων της συμφωνίας, επικρατούν οι διατάξεις της συμφωνίας. Αυτό συνεπάγεται ότι η επιχορήγηση πρέπει να περιορίζεται στο ποσό που απαιτείται για την ισοσκέλιση εσόδων και δαπανών. Η αναλογικότητα αφορά μόνο τις επιλέξιμες δαπάνες. Ως εκ τούτου, η επιχορήγηση περιορίζεται από τρία ανώτατα όρια: δεν μπορεί να υπερβαίνει τα 580.000 ευρώ που ισοδυναμούν με το 53,73% των επιλέξιμων πραγματικών δαπανών (άρθρο 3 παράγραφος 2) και περιορίζεται στο ποσό που απαιτείται για την ισοσκέλιση εσόδων και δαπανών (άρθρο 3 παράγραφος 4). Επίσης, οι συμβάσεις για τα έτη 1997-1998 διαφέρουν από τη σύμβαση του 1999. Επομένως, οι συμβατικοί όροι δεν ήταν οι ίδιοι. Εξάλλου, η Επιτροπή έχει πλέον αναγνωρίσει το ενδεχόμενο συσσώρευσης οφειλών από μη επιλέξιμες δαπάνες με την πάροδο του χρόνου. Για το λόγο αυτό, στη σύμβαση του 2000 συμπεριλήφθηκαν πιο ευνοϊκοί όροι για τον καταγγέλλοντα. Η Επιτροπή κατέληξε εκφράζοντας την πεποίθησή της ότι είχε παράσχει στο Διαμεσολαβητή μια συνεκτική και λογική ανάλυση της νομικής βάσης των ενεργειών της και είχε εξηγήσει τους λόγους για τους οποίους πίστευε ότι η άποψή της για τη συμβατική θέση είναι δικαιολογημένη. Συνεπώς, η Επιτροπή δεν είχε λόγο να δεχθεί την πρόταση για φιλικό διακανονισμό.

Στις παρατηρήσεις του με ημερομηνία 26 Ιουλίου 2002 σχετικά με την απάντηση της Επιτροπής, ο καταγγέλλων επέμεινε στην καταγγελία του. Υποστήριξε ότι η ερμηνεία της σύμβασης από την Επιτροπή καθιστά απαγορευτική την πρόβλεψη διατάξεων για μελλοντικές ζημιές ή οφειλές και την άσκηση χρηστής διαχείρισης. Ο καταγγέλλων υπογράμμισε ότι ήταν άγια πεποίθησή του ότι τέτοιου είδους προβλέψεις δεν έπρεπε να χρηματοδοτούνται ούτε από τη συνεισφορά της ΕΕ ούτε από τα κεφάλαια υποκατάστασης για τη συνεισφορά αυτή. Έτσι, το ΕΓΠ βρήκε άλλα μέσα, συγκεκριμένα τις συνδρομές των μελών. Ο καταγγέλλων δεν είχε υποδείξει ότι οι συνδρομές των μελών, την ύπαρξη των οποίων γνώριζε η Επιτροπή, αποτελούσαν έσοδο στον προϋπολογισμό. Ήταν μάλλον σαφές από τον προϋπολογισμό ότι τα έσοδα από τις συνδρομές δεν προορίζονταν για το πρόγραμμα. Η άρνηση της Επιτροπής να δεχθεί προβλέψεις για πιθανές μελλοντικές απώλειες ή οφειλές ως μη επιλέξιμες δαπάνες και αντ' αυτού να θεωρήσει το συγκεκριμένο ποσό ως κέρδος ή πλεόνασμα αντίκειται στο άρθρο 10 παράγραφος 4 των γενικών όρων και προϋποθέσεων, που αναφέρεται σε «δαπάνες». Επίσης, είναι λογικό αυτή η λεγόμενη μη επιλέξιμη δαπάνη να μην αναφέρεται στον προϋπολογισμό, καθώς η Επιτροπή επιθυμούσε απλώς να ενημερώνεται σχετικά με τις επιλέξιμες δαπάνες. Αυτό επιβεβαιώνεται και από το άρθρο 3 παράγραφος 1 της συμφωνίας επιχορήγησης, το οποίο ορίζει: «Ο αναλυτικός προϋπολογισμός του όλου εγχειρήματος περιλαμβάνεται στο παράρτημα ΙΙΙ, που αποτελεί συστατικό στοιχείο της παρούσας συμφωνίας, και περιλαμβάνει αποκλειστικά και μόνο τις δαπάνες που είναι επιλέξιμες για Κοινοτική χρηματοδότηση, ως ορίζονται στο παράρτημα ΙΙ».

Ο καταγγέλλων επέμεινε στη θέση του ότι είναι δύσκολο να κατανοήσει κανείς πώς η Επιτροπή μπορεί να απαιτεί το σύνολο του ποσού που χαρακτηρίζει ως πλεόνασμα όταν υπάρχουν άλλοι χορηγοί που θα επιθυμούσαν επίσης να τους επιστρα-

φούν χρήματα σε περίπτωση ενός τέτοιου πλεονάσματος. Ο καταγγέλλων εξέφρασε την ευγνωμοσύνη του στην Επιτροπή για τις αλλαγές που επέφερε στη σύμβαση για το έτος 2000, αλλά τόνισε ότι αυτό δεν σήμαινε ότι ήταν υποχρεωμένος να αποδεχθεί μια ερμηνεία της προηγούμενης σύμβασης με την οποία διαφωνούσε έντονα και η οποία συνεπαγόταν βαρύ χρηματικό τίμημα για το ΕΓΠ. Όσον αφορά στις διαφορές μεταξύ των συμβάσεων του 1997-1998 και 1999, είναι υπαρκτές αλλά όχι συναφείς με την υπόθεση. Και για τα τρία έτη η Επιτροπή εφαρμόζε το ίδιο νομικό πλαίσιο, δηλαδή την απόφαση 97/872/EK του Συμβουλίου, που προέβλεπε τη στήριξη δραστηριοτήτων και διοικητικών δαπανών στο πλαίσιο του γενικού προγράμματος εργασίας. Η σύμβαση του 1999 συνοδεύεται από ένα παράρτημα με γενικούς όρους και προϋποθέσεις, ενώ οι προηγούμενες περιλάμβαναν μόνο οικονομικούς όρους. Ωστόσο, ο ορισμός των επιλέξιμων δαπανών είναι παρεμφερής όπως εξάλλου και η αναφορά στα κέρδη (αν και το 1998 δεν προσδιοριζόταν περαιτέρω). Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι, εφόσον το ΕΓΠ δεν είχε παραγάγει κέρδος ούτε παρουσίασε πρόβλεψη για πιθανές μελλοντικές ζημιές ή οφειλές ως επιλέξιμες δαπάνες, αυτό δεν σχετίζεται με την τελική εκτίμηση. Ο καταγγέλλων εξέφρασε τη λύπη του για την άρνηση της Επιτροπής να κάνει δεκτή την πρόταση του Διαμεσολαβητή για φιλικό διακανονισμό και ζήτησε από το Διαμεσολαβητή να εμμένει στο συμπέρασμά του.

Με βάση τα ανωτέρω, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι δεν επιτεύχθηκε φιλικός διακανονισμός.

1 Μείωση πληρωμής - το δικαίωμα δημιουργίας κεφαλαίου κίνησης/αποθεματικού

1.1 Ο καταγγέλλων σύναψε συμφωνία επιχορήγησης (SUF 99/84875) με την Ευρωπαϊκή Επιτροπή το 1999. Έπειτα από συστάσεις των ελεγκτών του για άσκηση χρηστής δημοσιονομικής διαχείρισης, ο καταγγέλλων αποφάσισε να δημιουργήσει ένα κεφάλαιο κίνησης/αποθεματικό χρησιμοποιώντας τις συνδρομές των μελών. Δεν χρησιμοποιήθηκαν καθόλου κεφάλαια της Επιτροπής, ούτε κεφάλαια υποκατάστασης για τη δημιουργία του εν λόγω αποθεματικού. Παρά ταύτα, η Επιτροπή αποφάσισε να μειώσει τη συνεισφορά της με το ποσό που διατέθηκε στο αποθεματικό το 1999. Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η απόφαση της Επιτροπής να μειώσει την τελική δόση προς το ΕΓΠ βάσει της συμφωνίας επιχορήγησης κατά 30.787,27 ευρώ ήταν εσφαλμένη και ζήτησε την επιστροφή του ποσού αυτού.

1.2 Στην πρώτη γνώμη της, η Επιτροπή υποστήριξε ότι η σύμβαση του 1999, που αποτελούσε το αντικείμενο της καταγγελίας του ΕΓΠ, δεν περιείχε την κατάλληλη νομική βάση για τη στήριξη της απαίτησης του ΕΓΠ περί δημιουργίας αποθεματικού. Η Επιτροπή κατέληξε υποστηρίζοντας ότι η συμφωνία επιχορήγησης έπρεπε να τηρηθεί και ότι δεν άφηνε περιθώρια για άλλη ερμηνεία από την πλήρη ανάκτηση του χρηματικού πλεονάσματος. Η συμφωνία προβλέπει μια τέτοια μείωση ορίζοντάς την ως δεσμευτική για τους δικαιούχους. Απαντώντας στην πρόταση για φιλικό διακανονισμό, η Επιτροπή επέμεινε στη θέση της και αναφέρθηκε στις διατάξεις της συμφωνίας επιχορήγησης και των γενικών όρων και προϋποθέσεων.

1.3 Ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι η αντιδικία αφορά συμφωνία που συνάφθηκε μεταξύ του ΕΓΠ και της Επιτροπής. Σύμφωνα με το άρθρο 195 της Συνθήκης ΕΚ, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής είναι εξουσιοδοτημένος να παραλαμβάνει καταγγελίες «σχετικά με περιπτώσεις κακής διοίκησης στα πλαίσια της δράσης των κοινοτικών θεσμικών οργάνων ή οργανισμών». Ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι περίπτωση κακής διοίκησης σημειώνεται όταν ένα δημόσιο όργανο παραλείπει να ενεργήσει σύμφωνα με τον κανόνα ή την αρχή που το δεσμεύει. Συνεπώς, κρούσμα κακής διοίκησης ενδέχεται επίσης να στοιχειοθετείται σε σχέση με τις υποχρεώσεις που απορρέουν από συμβάσεις που συνάπτονται από τα θεσμικά όργανα ή οργανισμούς των Κοινοτήτων.

1.4 Εντούτοις, ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι το πεδίο του ελέγχου που μπορεί να διεξάγει σε ανάλογες περιπτώσεις είναι αναγκαστικά περιορισμένο. Ειδικότερα, ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι επιδίωξή του δεν πρέπει να είναι να διαπιστώνει κατά

πόσο υπήρξε αθέτηση της σύμβασης από κάποιον από τους δύο συμβαλλόμενους, εάν υπάρχει αντιδικία γύρω από το θέμα αυτό. Αυτό θα μπορούσε να επιλυθεί αποτελεσματικά μόνον από ένα καθ' ύλη αρμόδιο δικαστήριο, που θα ήταν σε θέση να ακούσει τα επιχειρήματα των δύο μερών ως προς τη σχετική εθνική νομοθεσία και να αξιολογήσει τα αντικρουόμενα στοιχεία για τα επίμαχα πραγματικά γεγονότα.

1.5 Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι στις περιπτώσεις που σχετίζονται με συμβατικές διαφορές είναι θεμιτό να περιορίζει την έρευνά του στο αν το κοινοτικό θεσμικό όργανο ή οργανισμός έχει παράσχει συνεκτική και λογική ερμηνεία της νομικής βάσης των ενεργειών του και στο γιατί πιστεύει ότι η άποψή του για τη συμβατική θέση είναι δικαιολογημένη. Στην περίπτωση αυτή, ο Διαμεσολαβητής καταλήγει στο συμπέρασμα ότι από την έρευνά του δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης. Το συμπέρασμα αυτό δεν επηρεάζει το δικαίωμα των μερών να προσφύγουν στα αρμόδια δικαστήρια για την εξέταση και την επίλυση της διαφοράς τους.

1.6 Ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι η Επιτροπή μείωσε την επιχορήγηση με το ποσό που ο καταγγέλλων είχε διαθέσει στο αποθεματικό. Δεδομένου ότι ο καταγγέλλων ακολουθούσε τις υποδείξεις των ελεγκτών του με στόχο την άσκηση χρηστής δημοσιονομικής διαχείρισης και δεδομένου ότι δεν χρησιμοποιήθηκαν επιχορηγήσεις της Επιτροπής ή εισφορές από κεφάλαια υποκατάστασης, ο Διαμεσολαβητής δεν θεωρεί λογική την ενέργεια της Επιτροπής. Ο Διαμεσολαβητής δεν θεωρεί ότι η Επιτροπή αιτιολόγησε με συνεκτικό και εύλογο τρόπο τις ενέργειές της. Ως εκ τούτου, κρίθηκε αναγκαίο να διατυπωθεί κριτική παρατήρηση προς την Επιτροπή.

2 Συμπέρασμα

Με βάση την έρευνα του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή στο πλαίσιο της παρούσας καταγγελίας, κρίθηκε αναγκαίο να διατυπωθεί η ακόλουθη κριτική παρατήρηση:

Ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι η Επιτροπή μείωσε την επιχορήγηση με το ποσό που ο καταγγέλλων είχε διαθέσει στο αποθεματικό. Δεδομένου ότι ο καταγγέλλων ακολουθούσε τις υποδείξεις των ελεγκτών του με στόχο την άσκηση χρηστής δημοσιονομικής διαχείρισης και δεδομένου ότι δεν χρησιμοποιήθηκαν επιχορηγήσεις της Επιτροπής ή εισφορές από κεφάλαια υποκατάστασης, ο Διαμεσολαβητής δεν θεωρεί λογική την ενέργεια της Επιτροπής. Ο Διαμεσολαβητής δεν θεωρεί ότι η Επιτροπή αιτιολόγησε με συνεκτικό και εύλογο τρόπο τις ενέργειές της.

Δεδομένου ότι η συγκεκριμένη πτυχή της υπόθεσης αφορούσε διαδικασίες συνδεδεμένες με συγκεκριμένα περιστατικά του παρελθόντος και δεδομένου ότι δεν κατέστη δυνατή η επίτευξη φιλικού διακανονισμού του ζητήματος, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

Το συμπέρασμα του Διαμεσολαβητή δεν εμποδίζει τον καταγγέλλοντα να προσφύγει στα αρμόδια δικαστήρια.

ΜΗ ΚΑΤΑΒΟΛΗ ΕΠΙΧΟΡΗΓΗΣΗΣ

*Απόφαση επί της
καταγγελίας
1272/2001/SM
(Εμπιστευτικό) κατά της
Ευρωπαϊκής Επιτροπής*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Τα αδιαμφισβήτητα γεγονότα στα οποία βασίζεται η παρούσα καταγγελία, έχουν συνοπτικά ως ακολούθως.

Στις 20 Αυγούστου 1998 η Επιτροπή δημοσίευσε πρόσκληση υποβολής προτάσεων (η Προκήρυξη) με στόχο τη βελτίωση του χρηματοπιστωτικού περιβάλλοντος για τις ευρωπαϊκές Μικρές και Μεσαίες Επιχειρήσεις (ΜΜΕ). Στις 30 Σεπτεμβρίου 1999, ο καταγγέλλων, μια εταιρία, υπέβαλε στην Επιτροπή αίτηση επιχορήγησης, μια μελέτη σκοπιμότητας, στο πρώτο πλαίσιο δραστηριοτήτων σε δίκτυα ιδιωτών επενδυτών και ΜΜΕ, που αφορούσε σχέδιο το οποίο επρόκειτο να αρχίσει το 2000. Η προκήρυξη καθόριζε δύο διαδικασίες, τη διαδικασία επιλογής βάσει των κριτηρίων επιλογής της προκήρυξης, στο πλαίσιο της οποίας επαληθεύεται η επιλεξιμότητα των αιτήσεων επιχορήγησης, καθώς και μια διαδικασία ανάθεσης, στο πλαίσιο της οποίας η

επιτροπή επιλογής συγκρίνει τις επιλεγείσες αιτήσεις βάσει των κριτηρίων ανάθεσης της προκήρυξης και εν τέλει αναθέτει σύμβαση στο δικαιούχο.

Τον Μάιο 2000 η Επιτροπή ζήτησε από τον καταγγέλλοντα τα στοιχεία του τραπεζικού του λογαριασμού προκειμένου να συντάξει τη σύμβαση. Ύστερα από αυτή την τηλεομοιοτυπία, ο καταγγέλλων προέβη σε ενίσχυση της δομής της εταιρίας του (εμπορία, προσωπικό) εν αναμονή της έγκρισης της Επιτροπής. Ωστόσο, οι οικονομικές υπηρεσίες της Επιτροπής άρχισαν λογιστικό έλεγχο των σχεδίων του προγράμματος JOP, δηλαδή των σχεδίων κοινοτικών ενισχύσεων σε χώρες του προγράμματος Phare, και στο πλαίσιο αυτού του ελέγχου άρχισαν έρευνα με αντικείμενο έναν από τους εταίρους της εταιρίας. Η δράση στην οποία συμμετείχε ο καταγγέλλων ανεστάλη έως τη διαλεύκανση των κατηγοριών εις βάρος του επιχειρηματικού του εταίρου. Οι προτεραιότητες του προγράμματος της Επιτροπής τροποποιήθηκαν στο μεσοδιάστημα και το παρόν σχέδιο τερματίστηκε τον Απρίλιο 2001.

Ο καταγγέλλων, μην έχοντας λάβει τη σύμβαση έως τα τέλη Δεκεμβρίου 2000/τον Ιανουάριο 2001, επικοινωνήσε με την Επιτροπή προκειμένου να ζητήσει πληροφορίες σχετικά με το χρονοδιάγραμμα του σχεδίου και την έγκριση της επιχορήγησης για τη μελέτη σκοπιμότητας που θα εκπονούσε. Ο καταγγέλλων ενημερώθηκε ατύπως ότι είχε αρχίσει λογιστικός έλεγχος του προγράμματος JOP. Τον Αύγουστο 2001 η Επιτροπή ενημέρωσε την εταιρία ότι είχε μεν συμπεριληφθεί σε κατάλογο επιτυχόντων, αλλά δεν επρόκειτο να συναφθεί σύμβαση καθώς το σχέδιο είχε τερματισθεί. Στις 30 Αυγούστου 2001, ο καταγγέλλων υπέβαλε καταγγελία στον Διαμεσολαβητή αιτούμενος την παρέμβασή του.

Στην καταγγελία του ο καταγγέλλων προβάλλει τους εξής ισχυρισμούς:

- 1) Η Επιτροπή δεν προέβη στην καταβολή της επιχορήγησης παρ' ότι είχε εγκρίνει την πρόταση.
- 2) Η Επιτροπή δεν γνωστοποίησε στον καταγγέλλοντα εντός εύλογου χρονικού διαστήματος το τέλος του σχεδίου. Επίσης, η Επιτροπή δεν ενημέρωσε τον καταγγέλλοντα ότι η εξέταση της αίτησής του είχε αναβληθεί και ότι υπηρεσίες της Επιτροπής διενεργούσαν έρευνες σχετικά με τον κ. Χ, επιχειρηματικό εταίρο της εταιρίας.

Ο καταγγέλλων ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή όφειλε να υπογράψει τη σύμβαση επιχορήγησης σύμφωνα με την εξαγγελία της και να καταβάλει την επιχορήγηση.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Στη γνώμη της, η Επιτροπή διατύπωσε τα ακόλουθα σχόλια.

Στις 28 Αυγούστου 1998, η Επιτροπή δημοσίευσε πρόσκληση υποβολής προτάσεων προς υποστήριξη των μικρομεσαίων επιχειρήσεων (ΜΜΕ) με την ανάπτυξη δικτύων «ιδιωτών επενδυτών» («επιχειρηματικών αγγέλων») μέσω της επιχορήγησης. Στις 30 Σεπτεμβρίου 1999, ο καταγγέλλων, η εταιρία XXX, υπέβαλε πρόταση για σχέδια που επρόκειτο να αρχίσουν το 2000. Η Επιτροπή απέστειλε βεβαίωση παραλαβής με επιστολή στις 29 Οκτωβρίου 1999, ενημερώνοντας τον καταγγέλλοντα ότι η επιτροπή επιλογής θα ανέλυε την πρόταση το συντομότερο δυνατό. Ύστερα από την εν λόγω ανάλυση, η ΓΔ Επιχειρήσεων ως διατάκτρια υπηρεσία συμπεριέλαβε την εταιρία του καταγγέλλοντος σε πίνακα επιτυχόντων, γεγονός που συνεπαγόταν ότι η πρόταση είχε εγκριθεί κατά το πρώτο στάδιο επιλογής χωρίς να έχει ληφθεί απόφαση σχετικά με τη καταβολή επιχορήγησης στην παρούσα φάση. Στις 4 Μαΐου 2000 η ΓΔ Επιχειρήσεων ζήτησε από τον καταγγέλλοντα τα στοιχεία του τραπεζικού του λογαριασμού προκειμένου να προβεί στη σύναψη συμφωνίας επιχορήγησης. Μετά την έναρξη λογιστικού ελέγχου πολλών σχεδίων του προγράμματος JOP, οι υπηρεσίες της Επιτροπής διερεύνησαν πιο επισταμένα τις δραστηριότητες ενός εκ των επιχειρηματικών

εταίρων του καταγγέλλοντος. Όσο η εν λόγω έρευνα ήταν σε εξέλιξη, η ΓΔ Επιχειρήσεων αποφάσισε να αναστείλει τη δράση στην οποία συμμετείχε η εταιρία έως την διαλεύκανση διαφόρων ισχυρισμών.

Στις 24 Ιανουαρίου 2001 πραγματοποιήθηκε συνάντηση μεταξύ εκπροσώπων της ΓΔ Επιχειρήσεων και της εταιρίας, οι οποίοι κατέστησαν σαφές ότι επέμεναν στη σύναψη συμφωνίας επιχορήγησης με την Επιτροπή και εξέφρασαν τη δυσαρέσκειά τους για τη μεγάλη διάρκεια της διαδικασίας του εσωτερικού λογιστικού ελέγχου. Στη συνέχεια, η ΓΔ Επιχειρήσεων τους ενημέρωσε ότι η Επιτροπή δεν σκόπευε να συνάψει συμφωνία επιχορήγησης με την εταιρία τους προτού διαλευκανθούν οι ισχυρισμοί εις βάρος του επιχειρηματικού εταίρου, καθώς και ότι η εξέταση της πρότασης είχε στο μεταξύ τεθεί εν αναμονή. Λίγους μήνες αργότερα, τον Απρίλιο 2001, η ΓΔ Επιχειρήσεων αποφάσισε να τερματίσει τη δράση του δικτύου επιχειρηματικών αγγέλων, με αποτέλεσμα να μην δοθεί συνέχεια σε τρεις εν εκκρεμότητα προτάσεις, συμπεριλαμβανομένης εκείνης του καταγγέλλοντος.

Απαντώντας στην επιστολή του καταγγέλλοντος με ημερομηνία 11 Ιουνίου 2001, η Επιτροπή τον ενημέρωσε με επιστολή της με ημερομηνία 23 Αυγούστου 2001 ότι η δράση είχε τερματισθεί και ότι δεν επρόκειτο να συναφθεί συμφωνία επιχορήγησης. Στις 30 Αυγούστου 2001, ο καταγγέλλων απάντησε στην επιστολή της Επιτροπής, ζητώντας αναλυτικότερα στοιχεία και υποβάλλοντας αίτημα υπογραφής της συμφωνίας επιχορήγησης. Την ίδια ημέρα, ο καταγγέλλων υπέβαλε καταγγελία στο Διαμεσολαβητή. Στις 11 Οκτωβρίου 2001, η Επιτροπή απέστειλε στον καταγγέλλοντα ενδιάμεση απάντηση ενημερώνοντάς τον ότι η ΓΔ Επιχειρήσεων είχε δρομολογήσει επιπρόσθετη επαλήθευση της πρότασης του καταγγέλλοντος, η οποία συνίστατο σε αίτημα παροχής πληροφοριών προς το «Tribunal de Commerce de Nivelles» του Βελγίου σχετικά με τη σύσταση και την καταχώρηση της εταιρίας.

Τέλος, η Επιτροπή διατυπώνει σχόλια σχετικά με τους ισχυρισμούς που προέβαλε ο καταγγέλλων:

Η Επιτροπή θεωρεί ότι δεν παρέλειψε να καταβάλει την επιχορήγηση, καθώς δεν είχε δεσμευθεί να παράσχει την εν λόγω επιχορήγηση στον καταγγέλλοντα. Το γεγονός ότι η πρόταση είχε συμπεριληφθεί σε πίνακα επιτυχόντων, που συνεπάγεται ότι η πρόταση είχε εγκριθεί κατά το πρώτο στάδιο επιλογής χωρίς όμως να έχει ακόμη ληφθεί απόφαση σχετικά με την παροχή επιχορήγησης, δεν νοείται ως υποχρέωση καταβολής της επιχορήγησης σε όσους είχαν συμπεριληφθεί στον συγκεκριμένο πίνακα. Η βεβαίωση παραλαβής που απεστάλη στον καταγγέλλοντα στις 29 Οκτωβρίου 1999, καθώς και η τηλεομοιοτυπία με ημερομηνία 4 Μαΐου 2000 με την οποία η Επιτροπή ζήτησε από τον καταγγέλλοντα τα στοιχεία του τραπεζικού του λογαριασμού, αποτελούν στοιχεία της διοικητικής πρακτικής της Επιτροπής και δεν νοούνται ως υπόσχεση ανάληψης υποχρέωσης εκ μέρους της Επιτροπής.

Όσον αφορά τον ισχυρισμό περί μη ενημέρωσης του καταγγέλλοντος εντός ευλόγου χρονικού διαστήματος ότι το σχέδιο είχε τερματισθεί, η Επιτροπή δηλώνει ότι η δράση στην οποία συμμετείχε η εταιρία ανεστάλη εν αναμονή της διερεύνησης των καταγγελιών για απάτη. Στη συνέχεια, το υπόλοιπο του προϋπολογισμού για το έτος 2000 που αφορούσε τη δράση των επιχειρηματικών αγγέλων μεταφέρθηκε στον προϋπολογισμό για το έτος 2001 και δεν ήταν πλέον διαθέσιμο από τα τέλη Μαρτίου του 2001. Στο στάδιο αυτό, η ΓΔ Επιχειρήσεων αποφάσισε να περατώσει τη δράση των επιχειρηματικών αγγέλων και ενημέρωσε τον καταγγέλλοντα σχετικά με τον τερματισμό της δράσης και το γεγονός ότι δεν επρόκειτο να διατεθούν περαιτέρω επιχορηγήσεις.

Τέλος, όσον αφορά την μη ενημέρωση του καταγγέλλοντος σχετικά με την αναβολή της εξέτασης της δράσης στην οποία συμμετείχε, η Επιτροπή δηλώνει ότι η εταιρία ενημερώθηκε σχετικά στο πλαίσιο της συνάντησης με το προσωπικό της ΓΔ Επιχειρήσεων, η οποία πραγματοποιήθηκε στις 24 Ιανουαρίου 2001. Όσον αφορά τον ισχυρισμό ότι η Επιτροπή δεν ενημέρωσε τον καταγγέλλοντα σχετικά με το γεγονός ότι ο επιχειρηματικός του εταίρος αποτελούσε αντικείμενο λογιστικού ελέγχου από τις

υπηρεσίες της Επιτροπής, η Επιτροπή δηλώνει ότι ο καταγγέλλων ενημερώθηκε σχετικά κατά τη ίδια συνάντηση του Ιανουαρίου του 2001. Επιπλέον, η Επιτροπή τονίζει ότι η Ευρωπαϊκή Υπηρεσία για την Καταπολέμηση της Απάτης (OLAF) άρχισε έρευνα τον Οκτώβριο του 2000, η οποία αφορούσε ειδικότερα έναν από τους επιχειρηματικούς εταίρους του καταγγέλλοντος.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντος

Στις παρατηρήσεις του, ο καταγγέλλων εμμένει στους ισχυρισμούς του και διατυπώνει τις εξής παρατηρήσεις.

Ο καταγγέλλων ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή ανέλαβε δέσμευση δηλώνοντας, στην επιστολή της με ημερομηνία 4 Μαΐου 2000 με την οποία ζητούσε τα στοιχεία του τραπεζικού του λογαριασμού, ότι “προκειμένου να συναφθεί σύμβαση με τον XX, θα είχατε παρακαλώ την καλοσύνη να (...)”. Ο καταγγέλλων ισχυρίζεται ότι η δέσμευση της Επιτροπής περιγράφεται επίσης στα πρακτικά της συνάντησης με την Επιτροπή της 24ης Ιανουαρίου 2001, στα οποία αναφέρεται ότι η πρόταση της εταιρείας “αξιολογήθηκε με αρκετά υψηλή βαθμολογία, είχε δε συνταχθεί σύμβαση με τον XX για τη στήριξη της δημιουργίας και της ανάπτυξης του (...) δικτύου”. Ο καταγγέλλων θεωρεί ότι η σύμβαση είχε συναφθεί αφού η Επιτροπή είχε αποδεχθεί την προσφορά του.

Η δήλωση της Επιτροπής ότι η επιστολή της 4ης Μαΐου 2000 με την οποία ζητούσε στοιχεία τραπεζικού λογαριασμού απεστάλη αυτόματα σε όλους τους υποψηφίους που είχαν συμπεριληφθεί στον πίνακα επιτυχόντων είναι ανακριβής, καθώς ο καταγγέλλων δεν είχε συμπεριληφθεί στον εν λόγω πίνακα έως τη συγκεκριμένη ημερομηνία.

Επιπλέον, ο καταγγέλλων θεωρεί ότι η Επιτροπή όφειλε να τον έχει ενημερώσει σχετικά με την έναρξη έρευνας για απάτη εις βάρος ενός από τους επιχειρηματικούς του εταίρους και να έχει πληροφορήσει άμεσα τον εν λόγω εταίρο σχετικά με το ζήτημα αυτό. Ο συγκεκριμένος χειρισμός της υπόθεσης στέρησε και από τους δύο το θεμελιώδες δικαίωμα της υπεράσπισης. Επιπλέον, ο καταγγέλλων επισημαίνει ότι οι κατηγορίες για απάτη εις βάρος του επιχειρηματικού του εταίρου κατά κανένα τρόπο δεν αφορούσαν την εταιρία του.

Ο καταγγέλλων επισημαίνει ότι η έρευνα της Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας για την Καταπολέμηση της Απάτης (OLAF) δεν ολοκληρώθηκε έως την 7η Ιανουαρίου 2002, ημερομηνία έκδοσης της γνώμης της Επιτροπής, ενώ είχε αρχίσει τον Οκτώβριο 2000, αναφέροντας ότι, ως εκ τούτου, ο εταίρος του δεν έχει διατυπώσει σχόλια σχετικά με το αντικείμενο των φερομένων παρατυπιών.

Ο καταγγέλλων τονίζει επίσης ότι η Επιτροπή δεν απάντησε μέχρι στιγμής επί της ουσίας στην επιστολή που της διαβίβασε στις 30 Αυγούστου 2001.

Τέλος, ζητεί αποζημίωση για τη βλάβη που υπέστη, συμπεριλαμβανομένων των τόκων.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Οι νέοι ισχυρισμοί και οι απαιτήσεις του καταγγέλλοντος

1.1 Στις παρατηρήσεις του, ο καταγγέλλων ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή δεν παρέσχε επί της ουσίας απάντηση στην επιστολή του της 30ης Αυγούστου 2001, καθώς και ότι η Επιτροπή στέρησε από τον ίδιο και τον επιχειρηματικό του εταίρο το δικαίωμα της υπεράσπισης. Επίσης, ο καταγγέλλων ζητεί αποζημίωση, συμπεριλαμβανομένων των τόκων, για την παράλειψη της Επιτροπής να καταβάλει την επιχορήγηση.

1.2 Ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι οι νέοι ισχυρισμοί και η απαίτηση δεν δύνανται να εξετασθούν κατά τρόπο ικανοποιητικό στο πλαίσιο της παρούσας έρευνας. Οι

ισχυρισμοί αυτοί θα μπορούσαν να αποτελέσουν αντικείμενο νέας καταγγελίας προς τον Διαμεσολαβητή. Ο καταγγέλλων μπορεί να απευθύνει τους νέους ισχυρισμούς και την απαίτησή του απευθείας στην Επιτροπή και να εξετάσει το ενδεχόμενο υποβολής νέας καταγγελίας στον Διαμεσολαβητή εφόσον η Επιτροπή δεν παράσχει ικανοποιητική απάντηση.

2 Ισχυρισμός περί μη καταβολής της επιχορήγησης παρότι η πρόταση είχε εγκριθεί.

2.1 Ο καταγγέλλων ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή δεν κατέβαλε την επιχορήγηση αφού είχε εγκρίνει την πρόταση και ζητεί από την Επιτροπή να υπογράψει τη σύμβαση επιχορήγησης και να καταβάλει την επιχορήγηση.

2.2 Η Επιτροπή θεωρεί ότι δεν παρέλειψε να καταβάλει την επιχορήγηση, καθώς δεν είχε δεσμευθεί να παράσχει την εν λόγω επιχορήγηση στον καταγγέλλοντα. Το γεγονός ότι η πρόταση του καταγγέλλοντος είχε εγκριθεί κατά το πρώτο στάδιο επιλογής χωρίς όμως να έχει ακόμη ληφθεί απόφαση σχετικά με την παροχή της επιχορήγησης δεν νοείται ως υποχρέωση καταβολής της επιχορήγησης στις εταιρίες που είχαν προεπιλεγεί και συμπεριληφθεί στον πίνακα επιτυχόντων.

2.3 Ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι η διαδικασία υποβολής προτάσεων που εφαρμόστηκε στην παρούσα υπόθεση καθορίζεται στην προκήρυξη πρόσκλησης υποβολής προτάσεων της 20ής Αυγούστου 1998, η οποία αποσκοπούσε στη βελτίωση του χρηματοπιστωτικού περιβάλλοντος των ΜΜΕ. Κατά την επιλογή των εταιριών με στόχο την ενίσχυση της οικονομικής δομής των ΜΜΕ στην Ευρώπη, η Επιτροπή προεπιλέγει αρχικά τους δυνάμει υποψηφίους με τους οποίους θα μπορούσε να συναφθεί συμφωνία επιδότησης, ακολουθεί δε δεύτερο στάδιο, εκείνο της διαδικασίας ανάθεσης. Σε περίπτωση που η Επιτροπή εγκρίνει την αίτηση παροχής επιχορήγησης, συνάπτεται συμφωνία επιχορήγησης. Στην παρούσα υπόθεση, προκύπτει ότι ο καταγγέλλων είχε επιλεγεί και ως εκ τούτου κρίθηκε επιλέξιμος εταίρος, χωρίς ωστόσο να συναφθεί σύμβαση.

2.4 Με βάση τα διαθέσιμα στοιχεία, ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι η Επιτροπή δεν δεσμεύθηκε να συνάψει συμφωνία επιχορήγησης με τον καταγγέλλοντα.

2.5 Υπό αυτές τις συνθήκες, δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους της Επιτροπής όσον αφορά αυτή την πτυχή της καταγγελίας.

3 Ισχυρισμός περί μη ενημέρωσης του καταγγέλλοντος σχετικά με το τέλος του σχεδίου εντός εύλογου χρονικού διαστήματος.

3.1 Ο καταγγέλλων ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή δεν του είχε γνωστοποιήσει το τέλος του σχεδίου εντός εύλογου χρονικού διαστήματος.

3.2 Σύμφωνα με την Επιτροπή, ο τερματισμός του προγράμματος δράσης των επιχειρηματικών αγγέλων αποφασίσθηκε τον Απρίλιο του 2001. Κατά τη συγκεκριμένη χρονική στιγμή, εκκρεμούσαν μόνο τρεις αιτήσεις, συμπεριλαμβανομένης εκείνης του καταγγέλλοντος. Με επιστολή της με ημερομηνία 23 Αυγούστου 2001, Επιτροπή ενημέρωσε τον καταγγέλλοντα σχετικά με τον τερματισμό του προγράμματος και ότι, ως εκ τούτου, η αίτησή του δεν αποτελούσε πλέον αντικείμενο εξέτασης.

3.3 Ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι η Επιτροπή ενημέρωσε τον καταγγέλλοντα σχετικά με τον τερματισμό του προγράμματος δράσης των επιχειρηματικών αγγέλων μόλις τέσσερις μήνες μετά τη λήψη της απόφασης τερματισμού. Σύμφωνα με το άρθρο 41 του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα στην αμερόληπτη, δίκαιη και εντός ευλόγου προθεσμίας εξέταση των υποθέσεών του από τα όργανα και τους οργανισμούς της Ένωσης. Η Επιτροπή δεν έχει αιτιολογήσει αυτή την καθυστέρηση. Υπό αυτές τις συνθήκες, ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι η Επιτροπή όφειλε να έχει ενημερώσει τον καταγγέλ-

λοντα χωρίς καθυστέρηση. Η παράλειψή της να το πράξει αποτελεί κρούσμα κακής διοίκησης και ο Διαμεσολαβητής θα διατυπώσει επ' αυτού κριτική παρατήρηση.

4 Ισχυρισμός περί μη ενημέρωσης του καταγγέλλοντος σχετικά με το ότι η εξέταση της αίτησης επιδότησης αναβλήθηκε και ότι ένας εκ των επιχειρηματικών εταίρων τελούσε υπό διερεύνηση

4.1 Ο καταγγέλλων ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή δεν τον ενημέρωσε ότι είχε αναβληθεί η εξέταση της αίτησής του και ότι οι υπηρεσίες της Επιτροπής πραγματοποιούσαν έρευνα σχετικά με τον κ. Χ, επιχειρηματικό εταίρο του.

4.2 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι εκπρόσωποι της ΓΔ Επιχειρήσεων συναντήθηκαν με τον καταγγέλλοντα στις 24 Ιανουαρίου 2001 και τον ενημέρωσαν σχετικά με τον λογιστικό έλεγχο πολλών σχεδίων του προγράμματος JOP, τη διερεύνηση των δραστηριοτήτων του επιχειρηματικού του εταίρου και το γεγονός ότι είχε αναβληθεί η εξέταση της αίτησής του.

4.3 Τα στοιχεία που έχει στη διάθεσή του ο Διαμεσολαβητής δεν τεκμηριώνουν τον ισχυρισμό του καταγγέλλοντος περί παράλειψης ενημέρωσής του από την Επιτροπή. Επομένως, ο Διαμεσολαβητής κρίνει ότι δεν υπήρξε κρούσμα κακής διοίκησης σε ό,τι αφορά αυτό το σημείο της υπόθεσης.

5 Συμπέρασμα

Με βάση την έρευνα του Διαμεσολαβητή στο πλαίσιο της παρούσας καταγγελίας, κρίνεται αναγκαίο να διατυπωθεί κριτική παρατήρηση:

Η Επιτροπή έλαβε την απόφαση να τερματίσει τη δράση των επιχειρηματικών αγγέλων τον Απρίλιο του 2001. Ενημέρωσε τον καταγγέλλοντα σχετικά με το γεγονός αυτό μόλις στις 23 Αυγούστου 2001. Σύμφωνα με το άρθρο 41 του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα στην αμερόληπτη, δίκαιη και εντός ευλόγου προθεσμίας εξέταση των υποθέσεών του από τα όργανα και τους οργανισμούς της Ένωσης. Η Επιτροπή δεν έχει αιτιολογήσει αυτή την καθυστέρηση. Η Επιτροπή όφειλε να έχει ενημερώσει τον καταγγέλλοντα χωρίς καθυστέρηση. Το γεγονός ότι δεν το έπραξε συνιστά κρούσμα κακής διοίκησης.

Δεδομένου ότι η ανωτέρω πτυχή της υπόθεσης αφορούσε διαδικασίες που σχετίζονται με συγκεκριμένα περιστατικά του παρελθόντος, δεν κρίθηκε σκόπιμο να επιδιωχθεί φιλικός διακανονισμός του ζητήματος. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

ΠΑΡΑΛΕΙΨΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗΣ ΣΕ ΠΟΛΙΤΗ ΣΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 226

*Απόφαση επί της
καταγγελίας
1767/2001/GG κατά
της Ευρωπαϊκής
Επιτροπής*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Ο καταγγέλλων είναι εμπειρογνώμονας σε περιβαλλοντικά θέματα ο οποίος ζει στη Γερμανία και την Ελλάδα. Στις 25 Ιουλίου 2001 έστειλε επιστολή στην κ. Wallström (αρμόδια Επίτροπο για τα περιβαλλοντικά θέματα) προκειμένου να θέσει υπόψη της κάποια στοιχεία που ο ίδιος θεωρούσε ότι αποτελούσαν σοβαρές παρατυπίες στην εκτίμηση περιβαλλοντικών επιπτώσεων που διενήργησαν οι ελληνικές αρχές σε σχέση με την προτεινόμενη επέκταση της οδού που συνδέει την Αθήνα με το Μαραθώνα.

Στις 6 Αυγούστου 2001 ο προϊστάμενος της μονάδας B.2 (Φύση και βιοποικιλότητα) της Γενικής Διεύθυνσης Περιβάλλοντος της Επιτροπής έστειλε απόδειξη παραλαβής της επιστολής επισημαίνοντας ότι τα ζητήματα που έθετε ο καταγγέλλων απαιτούσαν διεξοδική εξέταση. Επισήμανε ότι η Επιτροπή θα έκανε το καλύτερο δυνατό «προκειμένου να διασφαλίσει ότι θα λάβετε απάντηση εντός έξι εβδομάδων από την παραλαβή της παρούσας επιστολής».

Καθώς δεν έλαβε άλλη απάντηση, ο καταγγέλλων έστειλε τρεις υπενθυμίσεις στην Επιτροπή (18 Οκτωβρίου, 15 Νοεμβρίου και 29 Νοεμβρίου 2001). Ο καταγγέλλων υποστηρίζει ότι την 1η Δεκεμβρίου 2001⁶¹ δέχθηκε τηλεφώνημα από υπάλληλο της νομικής υπηρεσίας της Επιτροπής ο οποίος έθεσε ερωτήματα σχετικά με το περιεχόμενο της επιστολής του. Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, ο υπάλληλος που τηλεφώνησε τον πληροφόρησε ότι η επιστολή του δεν μπορούσε να εντοπιστεί και ότι, ως εκ τούτου, η Επιτροπή δεν γνώριζε αν αποτελούσε αρμοδιότητα του νομικού ή του επιστημονικού τμήματος.

Στις 7 Δεκεμβρίου 2001 ο καταγγέλλων έλαβε επιστολή με ημερομηνία 3 Δεκεμβρίου 2001 στην οποία η Επιτροπή τον πληροφορούσε ότι οι ισχυρισμοί που διατύπωσε στην από 25ης Ιουλίου 2001 επιστολή του εξετάζονταν και ότι θα τον κρατούσαν ενήμερο.

Στην καταγγελία που υπέβαλε τον Δεκέμβριο 2001, ο καταγγέλλων διατύπωσε τους εξής ισχυρισμούς:

- 1 σημειώθηκε αδικαιολόγητη καθυστέρηση στη διεκπεραίωση της υπόθεσής του
- 2 ο χειρισμός των επιστολών του χαρακτηριζόταν από έλλειψη οργάνωσης, σύγχυση και ανευθυνότητα.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Στη γνώμη της η Επιτροπή διατύπωσε τα ακόλουθα σχόλια:

Η επιστολή του καταγγέλλοντος με ημερομηνία 25 Ιουλίου 2001 διαβιβάστηκε στη μονάδα Β.2 της ΓΔ Περιβάλλοντος. Στις 30 Αυγούστου 2001, διαβιβάστηκε στη μονάδα Δ.2 (Νομική εφαρμογή και υλοποίηση) της ΓΔ Περιβάλλοντος. Ωστόσο, για ποικίλους λόγους η επιστολή του καταγγέλλοντος (στα γερμανικά) και τα ογκώδη παραρτήματα (στα ελληνικά) δεν μελετήθηκαν εντός εύλογου διαστήματος.

Από την 1η Ιουλίου 2001 χήρεψε η θέση του υπαλλήλου που ήταν αρμόδιος για τα ελληνικά θέματα στο πλαίσιο της πολιτικής εσωτερικής κινητικότητας της Επιτροπής. Η Επιτροπή προέβη ταχύτατα στις αναγκαίες ενέργειες για την επανόρθωση της κατάστασης. Έτσι, η ανακοίνωση για την πλήρωση της συγκεκριμένης κενής θέσης (COM/2001/2364) δημοσιεύθηκε στις 16 Μαΐου 2001 τη στιγμή που ο εν λόγω υπάλληλος επρόκειτο να εγκαταλείψει τη θέση του την 1η Ιουλίου 2001. Οι αιτήσεις που παραλήφθηκαν από εσωτερικούς και εξωτερικούς υποψήφιους εξετάστηκαν. Λόγω του αριθμού των αιτήσεων και του ειδικού χαρακτήρα της θέσης, ο νέος υπάλληλος ανέλαβε καθήκοντα στις 16 Σεπτεμβρίου 2001.

Αφού εξέτασε τα έγγραφα, η μονάδα Δ.2 ζήτησε με σημειώμά της στις 30 Νοεμβρίου 2001 από τη Γενική Γραμματεία της Επιτροπής να καταχωρίσει την επιστολή του καταγγέλλοντος ως καταγγελία. Στις 3 Δεκεμβρίου 2001 η μονάδα Δ.2 ενημέρωσε τον καταγγέλλοντα ότι οι υπηρεσίες της Επιτροπής θα προέβαιναν στις απαραίτητες ενέργειες σε σχέση με την επιστολή του. Στις 14 Δεκεμβρίου 2001 η Γενική Γραμματεία ενημέρωσε τον καταγγέλλοντα ότι η επιστολή του είχε καταχωρισθεί ως καταγγελία (αριθ. 2001/5235).

⁶¹ Στην καταγγελία του ο καταγγέλλων αναφέρει ότι το συγκεκριμένο τηλεφώνημα έγινε στις 6 Δεκεμβρίου 2001. Ωστόσο, στις παρατηρήσεις του σε σχέση με τη γνώμη της Επιτροπής ο καταγγέλλων αναφέρεται στην κλήση σαν να έγινε την 1η Δεκεμβρίου 2001. Με βάση τη συγκεκριμένη επιστολή και το πλαίσιο, φαίνεται ότι η ημερομηνία που αναφέρεται στην καταγγελία ήταν εσφαλμένη.

Στις 21 Ιανουαρίου 2002, η Επιτροπή ζήτησε από τις ελληνικές αρχές να υποβάλουν τα σχόλιά τους σχετικά με τα εικαζόμενα από τον καταγγέλλοντα γεγονότα εντός δύο μηνών.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντος

Στις παρατηρήσεις του ο καταγγέλλων αναφέρθηκε στο περιεχόμενο της επιστολής με ημερομηνία 6 Αυγούστου 2001. Διατύπωσε την άποψη ότι η εσωτερική κινητικότητα στην οποία αναφέρθηκε η Επιτροπή δεν εξυπηρετούσε ούτε τον ίδιο ούτε την αρμόδια υπηρεσία. Ο καταγγέλλων τόνισε ότι οι καθυστερήσεις στη διεκπεραίωση του προβλήματος κατέστησαν τη λύση του σχεδόν άχρηστη και, συνεπώς, ήταν απαράδεκτες. Ζήτησε επίσης να μάθει γιατί δεν ενημερώθηκε όταν έγινε φανερό ότι η επιστολή του δεν μπορούσε να απαντηθεί εντός έξι εβδομάδων, γιατί οι υπενθυμίσεις του είχαν αγνοηθεί για τόσο μεγάλο διάστημα και ποιο σκοπό εξυπηρετούσε το τηλεφώνημα της 1ης Δεκεμβρίου 2001.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Αδικαιολόγητη καθυστέρηση στη διεκπεραίωση της υπόθεσης

1.1 Ο καταγγέλλων υπέβαλε καταγγελία στην Επιτροπή στις 25 Ιουλίου 2001. Σε επιστολή με ημερομηνία 6 Αυγούστου 2001, η Επιτροπή τον ενημέρωσε ότι θα έκανε το καλύτερο δυνατό προκειμένου να επιλύσει το θέμα εντός 6 εβδομάδων. Παρά τις τρεις υπενθυμίσεις που έστειλε στις 18 Οκτωβρίου, 15 Νοεμβρίου και 29 Νοεμβρίου 2001, η Επιτροπή δεν του απηύθυνε νέα επιστολή παρά στις 3 Δεκεμβρίου 2001 για να τον πληροφορήσει ότι η υπόθεσή του εξεταζόταν. Ο καταγγέλλων υποστηρίζει ότι η Επιτροπή καθυστέρησε αδικαιολόγητα τη διεκπεραίωση της καταγγελίας του.

1.2 Στη γνώμη της η Επιτροπή εξήγησε ότι η επιστολή του καταγγέλλοντος διαβιβάστηκε αρχικά στη μονάδα Β.2 και κατόπιν στη μονάδα Δ.2 της Γενικής Διεύθυνσης Περιβάλλοντος. Σύμφωνα με την Επιτροπή, ο χειρισμός της επιστολής του καταγγέλλοντος καθυστέρησε για ποικίλους λόγους. Ο υπάλληλος που ήταν αρμόδιος για τα ελληνικά θέματα στη μονάδα Δ.2 εγκατέλειψε τη θέση του στο πλαίσιο της πολιτικής εσωτερικής κινητικότητας της Επιτροπής. Ωστόσο, η Επιτροπή προέβη ταχύτατα στις αναγκαίες ενέργειες για την επανόρθωση της κατάστασης. Η ανακοίνωση για την πλήρωση της συγκεκριμένης κενής θέσης (COM/2001/2364) δημοσιεύθηκε στις 16 Μαΐου 2001. Λόγω του αριθμού των αιτήσεων και του ειδικού χαρακτήρα της θέσης, ο νέος υπάλληλος ανέλαβε καθήκοντα στις 16 Σεπτεμβρίου 2001. Στις 14 Δεκεμβρίου 2001 η Γενική Γραμματεία της Επιτροπής ενημέρωσε τον καταγγέλλοντα ότι η επιστολή του είχε καταχωρισθεί ως καταγγελία. Στις 21 Ιανουαρίου 2002, η Επιτροπή ζήτησε από τις ελληνικές αρχές να υποβάλουν τα σχόλιά τους σχετικά με τα εικαζόμενα από τον καταγγέλλοντα γεγονότα εντός δύο μηνών.

1.3 Οι αρχές της ορθής διοικητικής πρακτικής επιτάσσουν ότι οι επιστολές που απευθύνουν οι πολίτες πρέπει να απαντώνται εντός ευλόγου διαστήματος. Στην παρούσα υπόθεση, η Επιτροπή έστειλε επιστολή εν αναμονή εξελίξεων λίγο μετά την παραλαβή της επιστολής του καταγγέλλοντος στις 25 Ιουλίου 2001. Ο Διαμεσολαβητής επισήμανε ότι η Επιτροπή ενημέρωσε εγγράφως τον καταγγέλλοντα ότι η επιστολή του είχε καταχωρισθεί ως καταγγελία μόλις στις 14 Δεκεμβρίου 2001, δηλαδή πάνω από τέσσερις μήνες μετά την παραλαβή της επιστολής του και αφού είχε προηγηθεί η αποστολή τριών υπενθυμίσεων από τον καταγγέλλοντα.

1.4 Είναι σαφές ότι το διάστημα που θεωρείται «εύλογο» για την αποστολή απάντησης εξαρτάται από τα χαρακτηριστικά της εκάστοτε υπόθεσης. Η Επιτροπή φαίνεται να δίνει ιδιαίτερη έμφαση στο γεγονός ότι ο υπάλληλος που ήταν αρμόδιος για τα ελληνικά θέματα στη μονάδα Δ.2 εγκατέλειψε τη θέση του την 1η Ιουλίου και ότι ο αντικαταστάτης/η αντικαταστάτριά του ανέλαβε καθήκοντα μόλις στις 16 Σεπτεμβρίου 2001. Ο Διαμεσολαβητής αναγνωρίζει ότι μια αλλαγή υπαλλήλου ενδέχεται να προκαλέσει καθυστερήσεις στη διεκπεραίωση των επιστολών που έχουν

σταλεί από πολίτες και ότι υπάρχουν περιπτώσεις στις οποίες η διοίκηση μπορεί να βασιστεί στο γεγονός αυτό προκειμένου να δικαιολογήσει τέτοιες καθυστερήσεις. Όμως αυτό δεν φαίνεται να ισχύει εν προκειμένω. Πρώτον, η ίδια η Επιτροπή ήταν αυτή που αποφάσισε, τον Αύγουστο 2001, να αναθέσει εκ νέου την επιστολή του καταγγέλλοντος στη μονάδα Δ.2, αν και πρέπει να γνώριζε ότι η θέση του υπαλλήλου που θα διεκπεραιώνει την υπόθεση χήρευε από την 1η Ιουλίου 2001. Δεύτερον, δεδομένου ότι ο νέος αρμόδιος για το χειρισμό της υπόθεσης υπάλληλος ανέλαβε καθήκοντα μόλις στις 16 Σεπτεμβρίου 2001, ήταν προφανές ότι ήταν μάλλον απίθανο να καταστεί δυνατή η αποστολή απάντησης στην από 25ης Ιουλίου 2001 επιστολή του καταγγέλλοντος εντός έξι εβδομάδων, όπως αναφερόταν στην επιστολή της 6ης Αυγούστου 2001. Για λόγους ευγένειας, αν μη τι άλλο, επομένως, ο καταγγέλλων έπρεπε να είχε ενημερωθεί σχετικά πριν την παρέλευση της ανωτέρω προθεσμίας. Τρίτον, τόσο η από 25ης Ιουλίου 2001 επιστολή του καταγγέλλοντος όσο και οι τρεις υπενθυμίσεις είχαν συνταχθεί στη γερμανική, και όχι στην ελληνική, γλώσσα. Η Επιτροπή δεν τεκμηρίωσε ότι δεν υπήρχε κανένας διαθέσιμος υπάλληλος στη μονάδα Δ.2 ή σε άλλη υπηρεσία της ΓΔ ικανός να συντάξει μια επιστολή για τον καταγγέλλοντα στα γερμανικά προκειμένου να του εξηγήσει την κατάσταση. Ο Διαμεσολαβητής οφείλει επίσης να επισημάνει ότι, στη γνώμη της Επιτροπής, δεν ζητήθηκε συγγνώμη από τον καταγγέλλοντα.

1.5 Συνεπώς, το συμπέρασμα του Διαμεσολαβητή, με βάση τα ανωτέρω, είναι ότι η Επιτροπή δεν απάντησε στις επιστολές του καταγγέλλοντος εντός ευλόγου διαστήματος. Αυτό συνιστά κρούσμα κακής διοίκησης. Ως εκ τούτου θα διατυπωθεί σχετική κριτική παρατήρηση.

2 Χειρισμός επιστολών που χαρακτηριζόταν από έλλειψη οργάνωσης, σύγχυση και ανευθυνότητα

2.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η Επιτροπή επέδειξε έλλειψη οργάνωσης, σύγχυση και ανευθυνότητα κατά το χειρισμό των επιστολών του. Προς επίρρωση του ισχυρισμού του, επισήμανε ότι την 1η Δεκεμβρίου 2001 δέχθηκε τηλεφώνημα από υπάλληλο της νομικής υπηρεσίας της Επιτροπής, ο οποίος του έθεσε ερωτήματα σχετικά με το περιεχόμενο της από 25ης Ιουλίου 2001 επιστολής του. Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, ο υπάλληλος που τηλεφώνησε τον πληροφόρησε ότι η επιστολή του δεν μπορούσε να εντοπιστεί και ότι, ως εκ τούτου, η Επιτροπή δεν γνώριζε αν αποτελούσε αρμοδιότητα του νομικού ή του επιστημονικού τμήματος.

2.2 Ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι η Επιτροπή απέφυγε να σχολιάσει το συγκεκριμένο θέμα. Εάν το εν λόγω τηλεφώνημα όντως υπήρξε, καταδεικνύει πράγματι ένα βαθμό σύγχυσης από την πλευρά της Επιτροπής. Ωστόσο, η όποια τέτοια σύγχυση φαίνεται να ήταν περιορισμένη. Ήδη, από τις 14 Δεκεμβρίου 2001, η Επιτροπή ενημέρωσε τον καταγγέλλοντα ότι η επιστολή του είχε καταχωρισθεί ως καταγγελία και, έκτοτε, η υπόθεση φαίνεται να προχωρά χωρίς προβλήματα.

2.3 Με βάση τα ανωτέρω, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι δεν ήταν αναγκαίο να συνεχίσει την έρευνά του σε σχέση με το δεύτερο ισχυρισμό που διατύπωσε ο καταγγέλλων.

3 Συμπέρασμα

Με βάση την έρευνα του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή στο πλαίσιο της παρούσας καταγγελίας, κρίθηκε αναγκαίο να διατυπωθεί η ακόλουθη κριτική παρατήρηση:

Οι αρχές της ορθής διοικητικής πρακτικής επιτάσσουν ότι οι επιστολές που απευθύνουν οι πολίτες πρέπει να απαντώνται εντός ευλόγου διαστήματος. Στην παρούσα περίπτωση, η Επιτροπή ενημέρωσε εγγράφως τον καταγγέλλοντα ότι η επιστολή του είχε καταχωρισθεί ως καταγγελία μόλις στις 14 Δεκεμβρίου 2001, δηλαδή πάνω από τέσσερις μήνες μετά την παραλαβή της επιστολής του και αφού είχε προηγηθεί η αποστολή τριών υπενθυμίσεων από τον καταγγέλλοντα. Παρόλο που εστάλη επιστολή εν αναμονή εξελίξεων λίγο μετά την παραλαβή της πρώτης επιστολής, ο

Διαμεσολαβητής έκρινε ότι, με βάση τα ανωτέρω, η Επιτροπή δεν διεκπεραίωσε το θέμα εντός ευλόγου διαστήματος. Αυτό συνιστά κρούσμα κακής διοίκησης.

Δεδομένου ότι οι ανωτέρω πτυχές της υπόθεσης αφορούσαν συγκεκριμένα περιστατικά του παρελθόντος, δεν κρίθηκε σκόπιμο να επιδιωχθεί φιλικός διακανονισμός του ζητήματος. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

ΚΛΕΙΣΙΜΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΙΚΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ ΒΑΣΕΙ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 226: ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΣ ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΛΕΙΨΗΣ ΑΙΤΙΟΛΟΓΗΣΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΕΚΤΙΜΗΣΗΣ ΕΚΘΕΣΗΣ ΤΟΠΙΚΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ

*Απόφαση επί της
καταγγελίας
39/2002/ΟΝ κατά της
Ευρωπαϊκής Επιτροπής*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, τα σχετικά γεγονότα έχουν ως εξής:

Ο καταγγέλλων υπέβαλε καταγγελία στην Επιτροπή για παράβαση της οδηγίας 85/337/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 27ης Ιουνίου 1985 (περισσότερο γνωστή ως «οδηγία εκτίμησης περιβαλλοντικών επιπτώσεων (ΕΠΕ)⁶²) από τις αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου. Η καταγγελία καταχωρίστηκε τον Οκτώβριο του 2000. Στην καταγγελία του, ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η οικοδομική άδεια για την πίστα αγώνων αυτοκινήτου Anglesey Motor Racing Track είχε χορηγηθεί χωρίς να έχει διεξαχθεί μελέτη εκτίμησης περιβαλλοντικών επιπτώσεων.

Στις 14 Αυγούστου 2001, η ΓΔ Περιβάλλοντος ενημέρωσε τον καταγγέλλοντα ότι «αν και θα ήταν επιθυμητό να έχει διενεργηθεί από την τοπική πολεοδομική αρχή ΕΠΕ, δυνάμει της οδηγίας 85/337/ΕΟΚ, πριν από τη χορήγηση της οικοδομικής άδειας το 1992, τα στοιχεία που έχουμε στη διάθεσή μας δεν υποδεικνύουν ότι υπήρξε παράβαση της οδηγίας όταν η πολεοδομική αρχή άσκησε τη διακριτική της ευχέρεια να μη ζητήσει μια τέτοια εκτίμηση». Η επιστολή ανέφερε ότι η υπόθεση θα έκλεινε αν ο καταγγέλλων δεν προσκόμιζε νέα στοιχεία εντός μηνός. Ο καταγγέλλων απάντησε στις 27 Σεπτεμβρίου 2001 με κάποια καθυστέρηση καθώς έλειπε σε διακοπές. Τέλος, στις 8 Νοεμβρίου 2001, ο καταγγέλλων ενημερώθηκε από την Επιτροπή ότι η υπόθεση είχε κλείσει.

Ο καταγγέλλων παρατηρεί ότι η ερμηνεία της οδηγίας από τη ΓΔ Περιβάλλοντος δεν κρίνεται ικανοποιητική καθώς, αντί να την επικαλείται για την προστασία των δικαιωμάτων των πολιτών και του περιβάλλοντος, φαίνεται να θεωρεί ότι η οδηγία δεν είναι σε καμία περίπτωση δεσμευτική για τα κράτη μέλη. Ωστόσο, η οδηγία, που χρησιμοποιεί τη διατύπωση «πρέπει», ορίζει σαφώς ότι τα κράτη μέλη πρέπει να διενεργούν μελέτες ΕΠΕ πριν από την έγκριση των έργων. Ο καταγγέλλων υποστηρίζει ότι η Επιτροπή δεν εξήγησε γιατί το συγκεκριμένο αυτό έργο εξαιρέθηκε από την εκτίμηση περιβαλλοντικών επιπτώσεων.

Ο καταγγέλλων αναφέρθηκε σε μια ογκώδη έκθεση του 1998 από τον τοπικό διαμεσολαβητή της Ουαλίας⁶³ η οποία αποκάλυπτε ένα σαφές και ξεκάθαρο κρούσμα κακής διοίκησης από το τοπικό συμβούλιο. Η παράγραφος 64 της έκθεσης αυτής αναφέρει ρητώς ότι ... *έπρεπε να έχει ζητηθεί (αλλά δε ζητήθηκε) από τους ιδιοκτήτες φορτηγών να υποβάλουν περιβαλλοντική εκτίμηση των προτάσεών τους μαζί με την αίτηση οικοδομικής άδειας*. Η ΓΔ Περιβάλλοντος δεν έλαβε υπόψη το γεγονός αυτό και δεν αναφέρθηκε καν στην έκθεση αυτή.

Στις 6 Ιανουαρίου 2002, ο καταγγέλλων έστειλε επιστολή στον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή διατυπώνοντας τους ακόλουθους τρεις ισχυρισμούς:

⁶² Οδηγία 85/337/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 27ης Ιουνίου 1985 για την εκτίμηση των επιπτώσεων ορισμένων σχεδίων δημοσίων και ιδιωτικών έργων στο περιβάλλον, ΕΕ 1985 L 175/40.

⁶³ Επιτροπή Τοπικής Διοίκησης της Ουαλίας, Έκθεση του Τοπικού Διαμεσολαβητή σχετικά με έρευνα επί των καταγγελιών 97/0471/ΑΝ/032, 97/0665/ΑΝ/041, 97/0987/ΑΝ/019 & 97/0988/ΑΝ/020 κατά του πρώην Συμβουλίου της Περιφέρειας Isle of Anglesey και του Συμβουλίου της Κομητείας Isle of Anglesey, 9 Μαΐου 1998.

- 1 Η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη στην αξιολόγησή της την έκθεση του 1998 από τον τοπικό διαμεσολαβητή της Ουαλίας, η οποία διαπίστωνε κρούσμα κακής διοίκησης.
- 2 Το κλείσιμο της υπόθεσης από την Επιτροπή βασίζεται σε εσφαλμένη ερμηνεία της οδηγίας.
- 3 Η Επιτροπή δεν εξήγησε τους λόγους για τους οποίους το συγκεκριμένο έργο εξαιρέθηκε από την εκτίμηση περιβαλλοντικών επιπτώσεων.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Όσον αφορά στον πρώτο ισχυρισμό ότι η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη στην αξιολόγησή της την έκθεση του 1998 από τον τοπικό διαμεσολαβητή της Ουαλίας, η οποία διαπίστωνε κρούσμα κακής διοίκησης, η Επιτροπή παρατήρησε ότι είχε γνώση της εν λόγω έκθεσης, η οποία όμως δεν περιείχε τίποτε που να αποδεικνύει παράβαση της κοινοτικής νομοθεσίας, και ιδιαίτερα της οδηγίας 85/337/ΕΟΚ. Πράγματι, στην από 26ης Ιανουαρίου 2001 επιστολή της προς τον καταγγέλλοντα, η Επιτροπή επεσήμεινε στον καταγγέλλοντα ότι ο χαρακτηρισμός μιας περιοχής εξαιρετικής φυσικής ομορφιάς είχε καθαρά εθνικό χαρακτήρα. Καθώς ο χαρακτηρισμός δεν έχει νομική βάση στην κοινοτική νομοθεσία, κρίθηκε ότι δεν σχετιζόταν με τη συγκεκριμένη καταγγελία.

Όσον αφορά στο δεύτερο ισχυρισμό ότι το κλείσιμο της υπόθεσης βασίστηκε σε εσφαλμένη ερμηνεία της οδηγίας 85/337/ΕΟΚ, η Επιτροπή παρατήρησε ότι η καταγγελία αφορούσε απόφαση η οποία είχε ληφθεί το 1992 από την τοπική πολεοδομική αρχή για τη δημιουργία πίστας αγώνων χωρίς να προηγηθεί μελέτη εκτίμησης περιβαλλοντικών επιπτώσεων βάσει της ανωτέρω οδηγίας. Η καταγγελία αφορούσε, επομένως, τις διατάξεις εκείνης της οδηγίας πριν από την τροποποίησή της με την οδηγία 97/11/ΕΚ.

Το άρθρο 2 παράγραφος 1 της οδηγίας στην πρώτη της μορφή ορίζει ότι «(τ)α κράτη μέλη θεσπίζουν τις απαραίτητες διατάξεις ώστε τα σχέδια που, ιδίως, λόγω της φύσης, του μεγέθους ή της θέσης τους, μπορούν να έχουν σημαντικές επιπτώσεις στο περιβάλλον, να υποβάλλονται σε εκτίμηση όσον αφορά τις επιπτώσεις τους πριν δοθεί η άδεια. Αυτά τα σχέδια καθορίζονται στο άρθρο 4».

Το άρθρο 4 παράγραφος 2 της οδηγίας ορίζει ότι «Τα σχέδια τα οποία υπάγονται στις κατηγορίες που απαριθμούνται στο παράρτημα II, υποβάλλονται σε εκτίμηση, σύμφωνα με τα άρθρα 5 έως 10, όταν τα κράτη μέλη κρίνουν ότι το απαιτούν τα χαρακτηριστικά τους. Προς το σκοπό αυτό, τα κράτη μέλη μπορούν ιδίως να συγκεκριμενοποιούν ορισμένους τύπους σχεδίων προς εκτίμηση ή να καθορίζουν τα κριτήρια ή/και τα κατώφλια που πρέπει να επιλεγούν προκειμένου να μπορεί να καθοριστεί ποια από τα σχέδια που υπάγονται στις κατηγορίες που απαριθμούνται στο παράρτημα II πρέπει να υποβληθούν σε εκτίμηση σύμφωνα με τα άρθρα 5 έως 10».

Οι «μόνιμες πίστες αγώνων και δοκιμών για αυτοκίνητα και μοτοσυκλέτες» αποτελούν κατηγορία σχεδίων που περιλαμβάνονται στο παράρτημα II, παράγραφος 11(β) της οδηγίας.

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο έχει υποστηρίξει ότι το άρθρο 4, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, της οδηγίας αναγνωρίζει στα κράτη μέλη ένα περιθώριο εκτιμήσεως για τον καθορισμό ορισμένων ειδών σχεδίων που πρέπει να υποβάλλονται σε εκτίμηση περιβαλλοντικών επιπτώσεων ή για τον καθορισμό των ενδεδειγμένων κριτηρίων και/ή κατωτάτων ορίων. Όμως αυτό το περιθώριο εκτιμήσεως οριοθετείται από την υποχρέωση που προβλέπεται στο άρθρο 2, παράγραφος 1, και η οποία επιβάλλει στα κράτη μέλη να υποβάλουν σε εκτίμηση των επιπτώσεων εκείνα τα σχέδια τα οποία,

ιδίως λόγω της φύσεως, του μεγέθους ή της θέσεώς τους, μπορούν να έχουν σημαντικές επιπτώσεις στο περιβάλλον (βλέπε υπόθεση C-435/97 World Wildlife Fund κ.λπ. κατά Autonome Provinz Bozen κ.λπ., παράγραφος 36).

Η Επιτροπή απηύθυνε επιστολή στις αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου στις 31 Ιανουαρίου 2001, ζητώντας να της εξηγηθεί γιατί δεν εξετάστηκε αν υπήρχε ανάγκη διεξαγωγής ΕΠΕ, στην παρούσα περίπτωση για την αντιμετώπιση της ηχητικής όχλησης. Στην απάντησή τους με ημερομηνία 26 Μαρτίου 2001, οι αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου ενημέρωσαν ότι η τοπική πολεοδομική αρχή την εποχή εκείνη είχε κρίνει ότι το προτεινόμενο αναπτυξιακό σχέδιο ήταν απίθανο να έχει σημαντικές επιπτώσεις στο περιβάλλον και, ως εκ τούτου, δε ζήτησαν από τον αναπτυξιακό φορέα τη διενέργεια ΕΠΕ. Όσον αφορά στο ζήτημα της διαρκούς ηχορύπανσης, οι αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου παρατήρησαν ορθώς ότι, αν και η οδηγία δεν απαιτούσε τη διενέργεια ΕΠΕ όταν σε ένα έργο είχε ήδη χορηγηθεί άδεια, παρ' όλα αυτά διενεργήθηκε, σε μεταγενέστερη φάση, επιτόπιος έλεγχος του θορύβου και, κατόπιν αυτού, κατασκευάστηκαν δύο νέα ηχοπετάσματα.

Με βάση την απάντηση του Ηνωμένου Βασιλείου, η Επιτροπή έκρινε ότι δεν στοιχειοθετούνταν παράβαση της αρχικής μορφής της οδηγίας από το Ηνωμένο Βασίλειο και, απουσία περαιτέρω αποδεικτικών στοιχείων για μια τέτοια παράβαση από τον καταγγέλλοντα, η καταγγελία κρίθηκε αβάσιμη.

Όσον αφορά στον τρίτο ισχυρισμό ότι η Επιτροπή δεν εξήγησε τους λόγους για τους οποίους το συγκεκριμένο έργο εξαιρέθηκε από την εκτίμηση περιβαλλοντικών επιπτώσεων, η Επιτροπή δήλωσε ότι στην από 14ης Αυγούστου 2001 επιστολή της έδωσε στον καταγγέλλοντα λεπτομερείς εξηγήσεις σχετικά με την απάντηση του Ηνωμένου Βασιλείου στην καταγγελία καθώς και την ευκαιρία για περαιτέρω σχολιασμό. Παρόλο που ο καταγγέλλων απάντησε στην Επιτροπή στις 27 Σεπτεμβρίου 2001, εκφράζοντας τις ανησυχίες του σχετικά με το χειρισμό της υπόθεσης, η επιστολή του δεν περιείχε περαιτέρω αποδεικτικά στοιχεία που θα μπορούσαν να ληφθούν υπόψη από την Επιτροπή. Έτσι, καθώς ο καταγγέλλων δεν προσκόμισε περαιτέρω αποδεικτικά στοιχεία προς επίρρωση του ισχυρισμού ότι το Ηνωμένο Βασίλειο είχε ενεργήσει κατά παράβαση της οδηγίας, η Επιτροπή αποφάσισε να κλείσει το φάκελο της καταγγελίας και ενημέρωσε σχετικά τον καταγγέλλοντα με την από 15ης Οκτωβρίου 2001 επιστολή της. Κλείνοντας το φάκελο, η Επιτροπή επανέλαβε ότι, δεδομένης της ημερομηνίας χορήγησης της άδειας στη συγκεκριμένη υπόθεση, η υπόθεση έπρεπε να αξιολογηθεί με βάση την αρχική μορφή της οδηγίας, και όχι τη μεταγενέστερη τροποποίησή της από την οδηγία 97/11/ΕΚ, η οποία επιβάλλει στα κράτη μέλη αυστηρότερους περιορισμούς στην άσκηση της ευχέρειας βάσει του άρθρου 4, παράγραφος 2.

Το άρθρο στη σημερινή του μορφή επιβάλλει στα κράτη μέλη να διασφαλίζουν τη διάθεση στο κοινό των σχεδίων που πρέπει να υποβληθούν σε ΕΠΕ στο πλαίσιο του άρθρου 4, παράγραφος 2. Αυτό δεν απαιτούνταν βάσει της οδηγίας την εποχή της αίτησης για χορήγηση άδειας στην παρούσα υπόθεση.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντος

Όσον αφορά στον πρώτο ισχυρισμό σχετικά με την έκθεση του τοπικού διαμεσολαβητή της Ουαλίας, ο καταγγέλλων πιστεύει ότι ήταν εσφαλμένη η εκτίμηση της Επιτροπής ότι η έκθεση «δεν περιείχε τίποτε που να αποδεικνύει παράβαση της κοινοτικής νομοθεσίας, ιδίως της οδηγίας 85/337/ΕΟΚ». Η έκθεση αυτή ανέφερε ότι ήταν συνολικά κατακριτέο το γεγονός ότι η τοπική αρχή επέλεξε να αγνοήσει τις προειδοποιήσεις του ίδιου του Διευθυντή Περιβαλλοντικής Υγείας της και αποδοκίμαζε τη μη διενέργεια ΕΠΕ. Ο καταγγέλλων διερωτάται τι μπορεί να αποτελεί πιο ξεκάθαρη απόδειξη παράβασης της κοινοτικής νομοθεσίας.

Όσον αφορά στη θέση της Επιτροπής ότι ο χαρακτηρισμός από το Ηνωμένο Βασίλειο μιας περιοχής εξαιρετικής φυσικής ομορφιάς δεν συνδεόταν με την αξιολόγηση της καταγγελίας, καθώς έχει καθαρά εθνικό χαρακτήρα χωρίς όμως να υπάρχει

σχετική νομική βάση στην κοινοτική νομοθεσία, ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η Επιτροπή δεν έπρεπε να παραβλέψει τι δηλώνει ο εθνικός αυτός χαρακτηρισμός.

Ο καταγγέλλων επέστησε επίσης την προσοχή στην κάπως ειρωνική φράση της Επιτροπής ότι «θα ήταν λογικό να υποθέσει κανείς ότι το θέμα της ηχορύπανσης θα είχε αντιμετωπιστεί με μεγαλύτερη σοβαρότητα αν είχε διεξαχθεί ΕΠΕ για το εν λόγω αναπτυξιακό έργο πριν από τη χορήγηση της άδειας».

Όσον αφορά στο δεύτερο ισχυρισμό, ο καταγγέλλων παρατήρησε ότι η Επιτροπή ερμήνευσε την οδηγία 85/337/ΕΟΚ με τρόπο που δεν συνάδει ούτε με το γράμμα ούτε με το πνεύμα της οδηγίας. Ο καταγγέλλων αναφέρθηκε στη λέξη «πρέπει» που επαναλαμβάνεται αρκετές φορές στο προοίμιο του οδηγίας. Αυτό δεν αφήνει καμία αμφιβολία ότι η προστασία του περιβάλλοντος αποτελεί νομική δέσμευση για τα κράτη μέλη.

Όσον αφορά στη διακριτική ευχέρεια των κρατών μελών για τη διενέργεια ΕΠΕ - στην οποία αναφέρθηκε η Επιτροπή -, ο καταγγέλλων παρατήρησε ότι οι «μόνιμες πίστες αγώνων και δοκιμών για αυτοκίνητα και μοτοσυκλέτες» αναφέρονται σαφώς ως ένα από τα πολλά «σχέδια που εμπίπτουν στο άρθρο 4 παράγραφος 2».

Όσον αφορά στην απάντηση των αρχών του Ηνωμένου Βασιλείου ότι «η τοπική πολεοδομική αρχή την εποχή εκείνη είχε κρίνει ότι το προτεινόμενο αναπτυξιακό έργο ήταν απίθανο να έχει σημαντικές επιπτώσεις στο περιβάλλον και, ως εκ τούτου, δε ζήτησε από τον αναπτυξιακό φορέα τη διενέργεια ΕΠΕ», ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι, βάσει της καταγγελίας του που αποδείκνυε ότι η πίστα αποτελούσε αιτία παραπόνων και οργής για τους κατοίκους της περιοχής, η Επιτροπή όφειλε να αντιμετωπίσει τον ισχυρισμό αυτό με μεγαλύτερο σκεπτικισμό. Ο καταγγέλλων διερωτάται αν υπάρχει εχέφρων άνθρωπος που θα αμφέβαλε ότι μια πλήρης πίστα αγώνων έχει σημαντικές επιπτώσεις στο περιβάλλον και, επομένως, θα έπρεπε να υποβληθεί σε ΕΠΕ.

Ο καταγγέλλων θεωρεί ότι η Επιτροπή δεν έδωσε ικανοποιητικές εξηγήσεις για τους λόγους εξαίρεσης του συγκεκριμένου έργου από την ΕΠΕ. Υποστηρίζει ότι η Επιτροπή θα μπορούσε τουλάχιστον να προσυπογράψει τη διαπίστωση καταφανούς κρούσματος κακής διοίκησης από τον τοπικό διαμεσολαβητή. Η εντύπωση που δημιουργήθηκε στον καταγγέλλοντα ήταν αυτή μιας γραφειοκρατίας που επιδεικνύει επινοητικότητα και εφευρετικότητα όχι στην υπεράσπιση του δημόσιου συμφέροντος αλλά στην εύρεση δικαιολογιών για τη μη εφαρμογή και εκτέλεση των οδηγιών της ΕΕ. Ο καταγγέλλων κατέληξε υποστηρίζοντας ότι μια τέτοια κατάσταση είναι βέβαιο ότι θα αποξενώσει τους πολίτες της ΕΕ από τα θεσμικά όργανα που τους εκπροσωπούν.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Ο ισχυρισμός περί παράλειψης της Επιτροπής να λάβει υπόψη την έκθεση του τοπικού διαμεσολαβητή της Ουαλίας

1.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη στην αξιολόγησή της την έκθεση του 1998 από τον τοπικό διαμεσολαβητή της Ουαλίας, η οποία διαπίστωνε κρούσμα κακής διοίκησης.

1.2 Η Επιτροπή παρατήρησε ότι η εν λόγω έκθεση δεν περιείχε τίποτε που να αποδεικνύει παράβαση της κοινοτικής νομοθεσίας, και ιδιαίτερα της οδηγίας 85/337/ΕΟΚ. Η Επιτροπή επεσήμαινε στον καταγγέλλοντα ότι ο χαρακτηρισμός μιας περιοχής εξαιρετικής φυσικής ομορφιάς είχε καθαρά εθνικό χαρακτήρα και κρίθηκε ότι δεν σχετιζόταν με τη συγκεκριμένη καταγγελία.

1.3 Ο Ευρωπαϊός Διαμεσολαβητής μελέτησε την έκθεση της 9ης Μαρτίου 1998 του τοπικού διαμεσολαβητή της Ουαλίας. Ο Ευρωπαϊός Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι το πόρισμα του ουαλού διαμεσολαβητή περί κρούσματος κακής διοίκησης αναφέ-

ρεται στους όρους του πολεοδομικού και χωροταξικού κανονισμού (εκτίμηση περιβαλλοντικών συνεπειών) του 1988. Σύμφωνα με την αιτιολογική έκθεση που τον συνόδευε, ο εν λόγω κανονισμός αφορά την εφαρμογή στην Αγγλία και την Ουαλία της οδηγίας 85/337/ΕΟΚ.

1.4 Σύμφωνα με τις αρχές της χρηστής διοίκησης, κατά τη λήψη μιας απόφασης, ένα θεσμικό όργανο οφείλει να συνεκτιμά τους συναφείς παράγοντες και να δίνει στον καθένα την πρέπουσα βαρύτητα στην απόφαση, αποκλείοντας τα μη συναφή στοιχεία⁶⁴.

1.5 Παραλείποντας να αναφέρει την έκθεση της 9ης Μαρτίου 1998 του τοπικού διαμεσολαβητή της Ουαλίας στις επιστολές της προς τον καταγγέλλοντα, παρά το γεγονός ότι ο καταγγέλλων είχε αναφερθεί συγκεκριμένα στην εν λόγω έκθεση, η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη ένα συναφή παράγοντα στην απόφασή της να κλείσει το φάκελο της υπόθεσης. Αυτό συνιστά κρούσμα κακής διοίκησης και, ως εκ τούτου, κρίθηκε αναγκαίο να διατυπωθεί η κατωτέρω κριτική παρατήρηση.

2 Ο ισχυρισμός περί εσφαλμένης ερμηνείας της οδηγίας

2.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι το κλείσιμο της υπόθεσης από την Επιτροπή βασίζεται σε εσφαλμένη ερμηνεία της οδηγίας.

2.2 Η Επιτροπή δήλωσε ότι με βάση την απάντηση του Ηνωμένου Βασιλείου - σύμφωνα με την οποία η αρμόδια τοπική πολεοδομική αρχή την εποχή εκείνη είχε κρίνει ότι το προτεινόμενο αναπτυξιακό έργο ήταν απίθανο να έχει σημαντικές επιπτώσεις στο περιβάλλον και, ως εκ τούτου, δεν ζήτησε από τον αναπτυξιακό φορέα τη διενέργεια ΕΠΕ -, έκρινε ότι δεν υπήρχαν στοιχεία που να αποδεικνύουν ότι το Ηνωμένο Βασίλειο είχε ενεργήσει κατά παράβαση της αρχικής μορφής της οδηγίας.

2.3 Ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι η Επιτροπή έστειλε για πρώτη φορά επιστολή στον καταγγέλλοντα στις 26 Ιανουαρίου 2001, ενημερώνοντάς τον ότι είχε ζητήσει διευκρινίσεις από τις αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου σχετικά με την εφαρμογή της οδηγίας 85/337/ΕΟΚ, και πιο συγκεκριμένα την απαίτηση ΕΠΕ και το ζήτημα της ηχητικής όχλησης.

2.4 Στις 14 Αυγούστου 2001, η Επιτροπή ενημέρωσε τον καταγγέλλοντα με δισέλιδη επιστολή της σχετικά με την αξιολόγηση της καταγγελίας, αναφέροντας ότι θα πρότεινε το κλείσιμο του φακέλου, αν ο καταγγέλλων δεν υπέβαλε νέα σχόλια εντός μηνός. Στην εν λόγω επιστολή, η Επιτροπή δήλωσε ότι οι αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου είχαν απαντήσει ότι η τοπική πολεοδομική αρχή αποφάσισε ότι δεν ήταν αναγκαία η διενέργεια ΕΠΕ. Οι αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου απάντησαν επίσης ότι τα επίπεδα θορύβου είχαν ελεγχθεί από το συμβούλιο της κομητείας Isle of Anglesey και ότι είχαν κατασκευαστεί δύο νέα ηχοπετάσματα. Ενημέρωσαν επίσης την Επιτροπή ότι καταρτιζόταν αίτηση για χορήγηση άδειας οικοδόμησης με στόχο να γίνουν περαιτέρω σημαντικές αλλαγές στην πίστα ώστε να μειωθούν οι επιπτώσεις του θορύβου.

2.5 Η Επιτροπή κατέληγε υποστηρίζοντας τα εξής: «αν και θα ήταν επιθυμητό να έχει διενεργηθεί από την τοπική πολεοδομική αρχή ΕΠΕ, στο πλαίσιο της οδηγίας 85/337/ΕΟΚ, πριν από τη χορήγηση της οικοδομικής άδειας, τα στοιχεία που έχουμε στη διάθεσή μας δεν αποδεικνύουν ότι υπήρξε παράβαση της οδηγίας όταν η πολεοδομική αρχή άσκησε τη διακριτική της ευχέρεια να μη ζητήσει μια τέτοια εκτίμηση. Φαίνεται ακόμη ότι λαμβάνονται μέτρα για τη μείωση της ηχορύπανσης που προκαλείται από το έργο. Κατά τη λήψη της παρούσας απόφασης, συνεκτιμήθηκε επίσης το γεγονός ότι η άδεια για το έργο είχε δοθεί πριν από σχεδόν 10 έτη και ότι η πίστα αγώνων λειτουργεί εδώ και αρκετά χρόνια».

⁶⁴

Βλέπε άρθρο 9 (αντιμεμενικότητα) του Κώδικα Ορθής Διοικητικής Συμπεριφοράς, όπως εγκρίθηκε από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο με ψήφισμά του στις 6 Σεπτεμβρίου 2001.

2.6 Στις 27 Σεπτεμβρίου 2001, ο καταγγέλλων απάντησε στην από 14ης Αυγούστου επιστολή της Επιτροπής, εκφράζοντας την απογοήτευσή του για το συμπέρασμα της Επιτροπής και την προφανή θέση της ότι η οδηγία δεν είχε δεσμευτική ισχύ. Στις 15 Οκτωβρίου 2001, η Επιτροπή απάντησε αναφερόμενη στη ευρεία διακριτική ευχέρεια των κρατών μελών να αποφασίζουν για την ανάγκη διενέργειας ΕΠΕ στο πλαίσιο της οδηγίας 85/337/ΕΟΚ πριν από την τροποποίηση της τελευταίας με την οδηγία 97/11/ΕΚ. Στις 8 Νοεμβρίου 2001, η Επιτροπή ενημέρωσε τελικώς τον καταγγέλλοντα για το οριστικό κλείσιμο της υπόθεσης.

2.7 Λαμβάνοντας υπόψη α) τη νομολογία του Δικαστηρίου βάσει της οποίας τα κράτη μέλη έχουν ένα περιθώριο διακριτικής ευχέρειας στο πλαίσιο της οδηγίας 85/337/ΕΟΚ όσον αφορά στην απαίτηση για διενέργεια ΕΠΕ⁶⁵, β) το γεγονός ότι οι διατάξεις που ισχύουν για την εν λόγω πίστα - η οποία εγκρίθηκε το 1992 - είναι οι διατάξεις της οδηγίας 85/337/ΕΟΚ και όχι της οδηγίας 97/11/ΕΚ η οποία επιβάλλει στα κράτη μέλη αυστηρότερους περιορισμούς στην άσκηση της ευχέρειας, ισχύει όμως μόνο για τα έργα που έχουν υποβληθεί μετά τις 14 Μαρτίου 1999⁶⁶, και γ) τις απαντήσεις που έδωσαν οι ίδιες οι αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου τις οποίες η Επιτροπή υποχρεούνταν να λάβει υπόψη, ο Διαμεσολαβητής κρίνει ότι το συμπέρασμα της Επιτροπής περί μη παράβασης της οδηγίας φαίνεται εύλογο. Συνεπώς, δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους της Επιτροπής όσον αφορά στην παρούσα πτυχή της υπόθεσης.

3 Η παράλειψη της Επιτροπής να εξηγήσει γιατί το συγκεκριμένο έργο εξαιρέθηκε από μια ΕΠΕ

3.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η Επιτροπή δεν εξήγησε τους λόγους για τους οποίους το συγκεκριμένο έργο εξαιρέθηκε από την εκτίμηση περιβαλλοντικών επιπτώσεων.

3.2 Η Επιτροπή παρατήρησε ότι στην από 14ης Αυγούστου 2001 επιστολή της έδωσε στον καταγγέλλοντα λεπτομερείς εξηγήσεις σχετικά με την απάντηση του Ηνωμένου Βασιλείου στην καταγγελία καθώς και την ευκαιρία για περαιτέρω σχολιασμό.

3.3 Ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι, στις επιστολές με ημερομηνία 14 Αυγούστου και 15 Οκτωβρίου 2001, με εξαίρεση την αιτιολόγηση σχετικά με την έκθεση του τοπικού διαμεσολαβητή της Ουαλίας (βλέπε σημείο 1 ανωτέρω), η Επιτροπή εξήγησε στον καταγγέλλοντα τους λόγους για τους οποίους κατέληξε στο συμπέρασμα ότι, στην παρούσα υπόθεση, λαμβάνοντας υπόψη τη διακριτική ευχέρεια των κρατών μελών όσον αφορά στην απαίτηση για διενέργεια ΕΠΕ, δεν φαίνεται να υπήρξε παράβαση της οδηγίας. Συνεπώς, δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης όσον αφορά στην παρούσα πτυχή της υπόθεσης.

4 Συμπέρασμα

Με βάση την έρευνα του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή στο πλαίσιο του πρώτου μέρους της παρούσας καταγγελίας, κρίθηκε αναγκαίο να διατυπωθεί η ακόλουθη κριτική παρατήρηση:

⁶⁵ Βλέπε Υπόθεση C-435/97, WWF κ.λπ. κατά Autonome Provinz Bozen κ.λπ., [1999] Συλλογή I-5613, σκέψη 36: «Το άρθρο 4, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, της οδηγίας αναγνωρίζει στα κράτη μέλη ένα περιθώριο εκτιμήσεως για τον καθορισμό ορισμένων ειδών σχεδίων που πρέπει να υποβάλλονται σε εκτίμηση ή για τον καθορισμό των ενδεδειγμένων κριτηρίων και/ή κατωτάτων ορίων. Όμως αυτό το περιθώριο εκτιμήσεως οριοθετείται από την υποχρέωση που προβλέπεται στο άρθρο 2, παράγραφος 1, και η οποία επιβάλλει στα κράτη μέλη να υποβάλλουν σε εκτίμηση των επιπτώσεων εκείνα τα σχέδια τα οποία, ιδίως λόγω της φύσεως, του μεγέθους ή της θέσεώς τους, μπορούν να έχουν σημαντικές επιπτώσεις στο περιβάλλον (βλ. αποφάσεις της 24ης Οκτωβρίου 1996, C-72/95, Kraaijeveld κ.λπ. κατά Gedeputeerde Staten van Zuid-Holland, Συλλογή 1996, σ. I-5403, σκέψη 50, και της 22ας Οκτωβρίου 1998, C-301/95, Επιτροπή κατά Γερμανίας, Συλλογή 1998, σ. I-6135, σκέψη 45).

⁶⁶ Άρθρο 3(2) της οδηγίας 97/11/ΕΚ.

Οι αρχές της χρηστής διοίκησης επιτάσσουν ότι, κατά τη λήψη μιας απόφασης, ένα θεσμικό όργανο οφείλει να συνεκτιμά τους συναφείς παράγοντες και να δίνει στον καθένα την πρόποσα βαρύτητα στην απόφαση, αποκλείοντας τα μη συναφή στοιχεία.

Παραλείποντας να αναφέρει την έκθεση της 9ης Μαρτίου 1998 του τοπικού διαμεσολαβητή της Ουαλίας⁶⁷ στις επιστολές της προς τον καταγγέλλοντα, παρά το γεγονός ότι ο καταγγέλλων είχε αναφερθεί συγκεκριμένα στην εν λόγω έκθεση, η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη ένα συναφή παράγοντα στην απόφασή της να κλείσει το φάκελο της υπόθεσης. Αυτό συνιστά κρούσμα κακής διοίκησης.

Δεδομένου ότι η ανωτέρω πτυχή της υπόθεσης αφορούσαν διαδικασίες συνδεόμενες με συγκεκριμένα περιστατικά του παρελθόντος, δεν κρίθηκε σκόπιμο να επιδιωχθεί φιλικός διακανονισμός του ζητήματος. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

3.4.2 Το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

ΜΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΕ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΠΟΥ ΥΠΟΒΛΗΘΗΚΕ ΔΥΝΑΜΕΙ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 90 ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΚΑΤΑΒΟΛΗ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΗΣ ΕΠΑΝΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΗΣ

Απόφαση επί της καταγγελίας 1751/2001/GG κατά του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Ο καταγγέλλων, Γερμανός υπήκοος, εργάστηκε για το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων από το 1977 έως το 2000. Κατά την αποχώρησή του από το Δικαστήριο, ζήτησε να πληροφορηθεί (σε επιστολή του προς το Τμήμα Προσωπικού του Δικαστηρίου με ημερομηνία 12 Απριλίου 2000) εάν δικαιούνταν αποζημίωση επανεγκατάστασης δυνάμει του άρθρου 6 του παραρτήματος VII του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης.

Σύμφωνα με το άρθρο 6 παράγραφος 1 του παραρτήματος VII, ο υπάλληλος που πληροί τις προϋποθέσεις του άρθρου 5 παράγραφος 1 του παραρτήματος VII (δηλαδή, πληροί τις προϋποθέσεις για τη χορήγηση αποζημίωσης εκπατρισμού) δικαιούται κατά την έξοδό του από την υπηρεσία αποζημιώσεως επανεγκαταστάσεως ίσης προς τον βασικό μισθό του δύο μηνών εάν είναι υπάλληλος που δικαιούται επιδόματος στέγης ή προς τον βασικό μισθό ενός μηνός σε άλλες περιπτώσεις, υπό την προϋπόθεση ότι έχει συμπληρώσει τέσσερα έτη υπηρεσίας και δεν λαμβάνει παρόμοια αποζημίωση στη νέα του θέση απασχόλησης. Το άρθρο 6 παράγραφος 4 του παραρτήματος VII ορίζει ότι η αποζημίωση επανεγκατάστασης καταβάλλεται μόνο στις περιπτώσεις που ο υπάλληλος επανεγκαθίσταται “σε τόπο που απέχει τουλάχιστον 70 χιλιόμετρα από τον τόπο της προηγούμενης απασχόλησής του”.

Ο καταγγέλλων ισχυρίζεται ότι κατοικούσε στο Schengen (Λουξεμβούργο) και ότι μετά την αποχώρησή του από το Δικαστήριο, μετακόμισε στην άλλη πλευρά των συνόρων, στο Perl της Γερμανίας (στην απέναντι από το Schengen όχθη του Μοζέλα).

Στηριζόμενος σε πιστοποιητικό που εξέδωσαν οι γερμανικές σιδηροδρομικές αρχές, ο καταγγέλλων θεωρεί ότι η απόσταση μεταξύ Perl και Λουξεμβούργου (μέσω Karthaus της Γερμανίας) είναι 86 χιλιόμετρα και όχι 57 χιλιόμετρα, όπως φαίνεται ότι έκρινε το Δικαστήριο.

Η επιστολή του καταγγέλλοντος με ημερομηνία 12 Απριλίου 2000 δεν έτυχε απάντησης. Στη συνέχεια, ο καταγγέλλων υπέβαλε επίσημη αίτηση στις 18 Φεβρουαρίου 2001. Καθώς δεν υπήρξε απάντηση, στις 19 Ιουλίου 2001 ο καταγγέλλων υπέβαλε εσωτερική καταγγελία δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 2 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης κατά της σιωπηρής απόφασης απόρριψης της αίτησής του. Δεν υπήρξε απάντηση εντός της προθεσμίας των τεσσάρων μηνών που προβλέπει το άρθρο 90 παράγραφος 2.

⁶⁷

Έκθεση του τοπικού διαμεσολαβητή σχετικά με έρευνα επί των καταγγελιών 97/0471/AN/032, 97/0665/AN/041, 97/0987/AN/019 & 97/0988/AN/020 κατά του πρώην Συμβουλίου της Περιφέρειας του Isle of Anglesey και του Συμβουλίου της Κομητείας Isle of Anglesey, 9 Μαρτίου 1998.

Υπό αυτές τις συνθήκες, ο καταγγέλλων απευθύνθηκε στον Διαμεσολαβητή. Στην καταγγελία του που υποβλήθηκε τον Δεκέμβριο 2001, ισχυρίζεται ότι το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (1) δεν απάντησε στις επιστολές του της 12ης Απριλίου 2000 και της 18ης Φεβρουαρίου 2001 ούτε στην καταγγελία που υπέβαλε δυνάμει του άρθρου 90, και (2) δεν του χορήγησε την αποζημίωση επανεγκατάστασης όπως όφειλε. Ο καταγγέλλων αναφέρει επίσης ότι στον κ. Pescatore, πρώην δικαστή του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, χορηγήθηκε η εν λόγω αποζημίωση επανεγκατάστασης παρόλο που εξακολουθούσε να διαμένει στην ίδια διεύθυνση στο Λουξεμβούργο.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη του Δικαστηρίου

Στη γνώμη του, το Δικαστήριο διατύπωσε τα ακόλουθα σχόλια:

Οι αποζημιώσεις εγκατάστασης και επανεγκατάστασης εξυπηρετούν συναφείς σκοπούς. Αμφότερες οι αποζημιώσεις αποσκοπούν να παράσχουν στους υπαλλήλους τη δυνατότητα να αντεπεξέλθουν στις δαπάνες που προκύπτουν κατά την εγκατάστασή τους σε νέο περιβάλλον⁶⁸. Η καταβολή αποζημίωσης επανεγκατάστασης εξαρτάται από την αλλαγή κατοικίας, δηλαδή την πραγματική μεταφορά της συνήθους κατοικίας του υπαλλήλου στον νέο τόπο ο οποίος αναφέρεται ως τόπος επανεγκατάστασής⁶⁹. Ως συνήθης κατοικία πρέπει να νοηθεί ο τόπος όπου ο ενδιαφερόμενος έχει ορίσει, με βούληση να του προσδώσει σταθερό χαρακτήρα, το μόνιμο ή σύνθηδες κέντρο των συμφερόντων του⁷⁰. Τέλος, έπρεπε να υπενθυμισθεί ότι, ειδικότερα όσον αφορά την ορθή χρήση του δημοσίου χρήματος, οι κοινοτικές διατάξεις που δίδουν δικαίωμα σε οικονομικές παροχές πρέπει να ερμηνεύονται στενά⁷¹. Σε κάθε περίπτωση, πρέπει να εξακριβώνεται εάν εξυπηρετείται ο κοινωνικός σκοπός της καταβαλλόμενης αποζημίωσης⁷².

Στην παρούσα υπόθεση, η απαίτηση καταβολής αποζημίωσης επανεγκατάστασης ήταν καταφανώς αβάσιμη για τρεις λόγους.

Πρώτον, η υποτιθέμενη επανεγκατάσταση δεν αφορούσε νέο περιβάλλον. Η διαφορά μεταξύ του Δικαστηρίου και του καταγγέλλοντος είχε ήδη προκύψει στο ζήτημα της αποζημίωσης εγκατάστασης. Κατά το συγκεκριμένο χρονικό διάστημα, η διοίκηση του Δικαστηρίου είχε διατυπώσει την άποψη ότι η μετακίνηση σε απόσταση 2 χιλιομέτρων από το Perl στο Schengen δεν θα μπορούσε να θεωρηθεί ως εγκατάσταση σε νέο περιβάλλον. Το αίτημα του καταγγέλλοντος για χορήγηση αποζημίωσης εγκατάστασης υπό την έννοια του άρθρου 5 του παραρτήματος VII του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης είχε, ως εκ τούτου, απορριφθεί. Η εξέταση εκείνης της αίτησης είχε ως αποτέλεσμα την έναρξη εκτενούς αλληλογραφίας μεταξύ του καταγγέλλοντος και του Δικαστηρίου, η οποία ανακεφαλαιώνεται στην απόφαση που είχε εκδώσει το Δικαστήριο στη συγκεκριμένη υπόθεση⁷³. Ως εκ τούτου, ούτε η μετακόμιση στο Perl θα μπορούσε να θεωρηθεί ως επανεγκατάσταση.

⁶⁸ Βλέπε υπόθεση 140/77 Verhaaf κατά Επιτροπής [1978] Συλλογή 2117 παράγραφος 18· υπόθεση T-37/99 Miranda κατά Επιτροπής [2001] Συλλογή SC-II-413 παράγραφος 29.

⁶⁹ Υπόθεση 79/82 Evans κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου [1982] Συλλογή 4033 παράγραφος 13· συνεκδικαζόμενες υποθέσεις T-57/92 και T-75/92 Yorck von Wartenburg κατά Κοινοβουλίου [1993] Συλλογή II-925 παράγραφος 65.

⁷⁰ Υπόθεση T-63/91 Benzler κατά Επιτροπής [1992] Συλλογή II-2095 παράγραφος 25· Υπόθεση T-37/99 Miranda κατά Επιτροπής [2001] Συλλογή SC-II-413 παράγραφος 31.

⁷¹ Υπόθεση T-41/89 Schwedler κατά Κοινοβουλίου [1990] Συλλογή II-79 παράγραφος 23.

⁷² Υπόθεση T-498/93 Dornonville de la Cour κατά Επιτροπής [1994] SC-II-813 παράγραφοι 38 και 39.

⁷³ Υπόθεση 90/81 Burg κατά Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων [1982] Συλλογή 983.

Δεύτερον, ακόμη και αν υποθεθεί ότι υπήρξε επανεγκατάσταση στο Perl, όπως ισχυρίζεται ο καταγγέλλων, η απόσταση αυτής της πόλης από το Λουξεμβούργο είναι μικρότερη των 70 χιλιομέτρων που ορίζει η σχετική διάταξη. Στο πλαίσιο αυτό, το Δικαστήριο στηρίχθηκε σε έγγραφα, από τα οποία προκύπτει ότι η οδική απόσταση μεταξύ Λουξεμβούργου και Perl ήταν 32 έως 34 χιλιόμετρα. Η απόσταση των 86 χιλιομέτρων στην οποία στηρίχθηκε ο καταγγέλλων είναι η σιδηροδρομική απόσταση. Ωστόσο, το άρθρο 6 παράγραφος 4 του παραρτήματος VII δεν αναφερόταν στη σιδηροδρομική απόσταση. Η συγκεκριμένη απόσταση ήταν άνευ σημασίας για την εφαρμογή της ως άνω διάταξης. Κατ' ουσία, για την ερμηνεία της εν λόγω διάταξης όφειλε να ληφθεί υπόψη ο σκοπός της, όπως περιγράφεται ανωτέρω. Ως εκ τούτου, δεν υπήρχε κανένας λόγος να προσδιοριστεί αυτή η απόσταση λαμβάνοντας υπόψη την παράκαμψη που οφείλεται στη χάραξη του σιδηροδρομικού δικτύου.

Τρίτον, υπήρχαν πραγματικά στοιχεία που καταδεικνύουν ότι δεν τίθεται ζήτημα επανεγκατάστασης. Ο καταγγέλλων περιορίσθηκε να υποβάλει βεβαίωση βάσει της οποίας αποδεικνύεται ότι ήταν εγγεγραμμένος στα μητρώα του Perl. Ωστόσο, δεν πιστοποίησε ότι είχε μεταφέρει τη συνήθη κατοικία του από το Schengen στο Perl. Το 1989 και 1994, ο καταγγέλλων είχε επιπλέον ζητήσει και είχε λάβει την άδεια του Δικαστηρίου να συμμετάσχει στο δημοτικό συμβούλιο του Perl. Το γεγονός αυτό αποδεικνύει ότι ο καταγγέλλων είχε ως κέντρο των συμφερόντων του τη συγκεκριμένη πόλη.

Όσον αφορά τον ισχυρισμό περί μη απάντησης στις επιστολές του και στην καταγγελία που είχε υποβάλει δυνάμει του άρθρου 90, ο καταγγέλλων όφειλε να γνωρίζει ότι η αίτησή του για τη χορήγηση αποζημίωσης επανεγκατάστασης ήταν καταχρηστική. Παρόλο που μια απάντηση της διοίκησης δεν θα είχε να προσθέσει κανένα αξιόλογο νέο στοιχείο, θα ήταν προτιμότερο εάν η εμπλεκόμενη υπηρεσία είχε απαντήσει στον καταγγέλλοντα για λόγους ευγένειας. Όσον αφορά την καταγγελία που υποβλήθηκε δυνάμει του άρθρου 90, ο καταγγέλλων δεν θα έπρεπε να ασκεί κριτική για το γεγονός ότι δεν είχε ενημερωθεί σχετικά με τη θέση της διοίκησης έναντι της καταγγελίας του, δεδομένου ότι το άρθρο 90 παράγραφος 2 ορίζει ότι η απουσία απάντησης θεωρείται ότι συνιστά σιωπηρή απόφαση απόρριψης της καταγγελίας.

Στις Ετήσιες Εκθέσεις του, ο Διαμεσολαβητής είχε διατυπώσει τη θέση ότι κρούσμα κακής διοίκησης σημειώνεται όταν ένα δημόσιο όργανο παραλείπει να ενεργήσει σύμφωνα με τον κανόνα ή την αρχή που το δεσμεύει. Το Δικαστήριο έκρινε ότι με βάση τα ανωτέρω, δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης στην παρούσα υπόθεση.

Πέραν αυτού, στις υπηρεσίες του Δικαστηρίου δόθηκε η εντολή να απαντούν μελλοντικά σε επιστολές, ακόμη και στις περιπτώσεις στις οποίες η αίτηση είναι προδήλως καταχρηστική και η απάντηση δεν θα προσέθετε οποιαδήποτε διευκρίνιση ή νέο στοιχείο.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντος

Στις παρατηρήσεις του ο καταγγέλλων επέμεινε στην καταγγελία του. Ο καταγγέλλων επεσήμανε ότι το Δικαστήριο δεν είχε διατυπώσει σχόλια σχετικά με την περίπτωση του κ. Pescatore. Επίσης, ο καταγγέλλων διατύπωσε την άποψη ότι η σιδηροδρομική απόσταση ήταν συναφής (βλέπε άρθρο 8 παράγραφος 1 του παραρτήματος VII).

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Μη χορήγηση αποζημίωσης επανεγκατάστασης

1.1 Ο καταγγέλλων, πρώην υπάλληλος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, ισχυρίζεται ότι το Δικαστήριο δεν του χορήγησε την αποζημίωση επανεγκατάστασης που edικαιούτο κατά την αποχώρησή του από τις υπηρεσίες του

Δικαστηρίου και τη μετακίνησή του από το Schengen του Λουξεμβούργου στο Perl της Γερμανίας.

1.2 Το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κρίνει ότι δεν όφειλε να χορηγήσει την εν λόγω αποζημίωση, καθώς (1) ο καταγγέλλων δεν είχε επανεγκατασταθεί σε νέο περιβάλλον, (2) ακόμη και αν υποθεθεί ότι υπήρξε επανεγκατάσταση στο Perl, όπως ισχυρίζεται ο καταγγέλλων, η απόσταση αυτής της πόλης από το Λουξεμβούργο είναι μικρότερη των 70 χιλιομέτρων που ορίζει η σχετική διάταξη και (3) υπήρχαν πραγματικά στοιχεία που καταδεικνύουν ότι δεν τίθεται ζήτημα επανεγκατάστασης.

1.3 Σύμφωνα με το άρθρο 6 παράγραφος 1 του παραρτήματος VII, ο υπάλληλος που πληροί τις προϋποθέσεις του άρθρου 5 παράγραφος 1 του παραρτήματος VII (δηλαδή, πληροί τις προϋποθέσεις για τη χορήγηση αποζημίωσης εκπατρισμού) δικαιούται κατά την έξοδο του από την υπηρεσία αποζημίωσης επανεγκαταστάσεως ίσης προς τον βασικό μισθό του δύο μηνών εάν είναι υπάλληλος που δικαιούται επιδόματος στέγης ή προς τον βασικό μισθό ενός μηνός σε άλλες περιπτώσεις, υπό την προϋπόθεση ότι έχει συμπληρώσει τέσσερα έτη υπηρεσίας και δεν λαμβάνει παρόμοια αποζημίωση στη νέα του θέση απασχόλησης. Το άρθρο 6 παράγραφος 4 του παραρτήματος VII ορίζει ότι η αποζημίωση επανεγκατάστασης καταβάλλεται μόνο στις περιπτώσεις που ο υπάλληλος επανεγκαθίσταται “σε τόπο που απέχει τουλάχιστον 70 χιλιόμετρα από τον τόπο της προηγούμενης απασχόλησής του”.

1.4 Ο Διαμεσολαβητής σημειώνει ότι η σιδηροδρομική απόσταση μεταξύ Λουξεμβούργου και Perl (μέσω Karthaus της Γερμανίας) είναι 86 χιλιόμετρα. Επίσης, σημειώνει ότι ο καταγγέλλων δεν αμφισβητεί την άποψη του Δικαστηρίου ότι η οδική απόσταση είναι μόλις 32 έως 34 χιλιόμετρα.

1.5 Το Δικαστήριο ισχυρίζεται ότι, ειδικότερα όσον αφορά την ορθή χρήση του δημοσίου χρήματος, οι κοινοτικές διατάξεις που δίδουν δικαίωμα σε οικονομικές παροχές πρέπει να ερμηνεύονται στενά⁷⁴. Στη βάση αυτή, διατυπώνει την άποψη ότι η απόσταση που πρέπει να ληφθεί υπόψη θα πρέπει να είναι η (συντομότερη) οδική απόσταση και ότι, έχοντας υπόψη το σκοπό για τον οποίο χορηγείται η αποζημίωση επανεγκατάστασης, δεν συντρέχει κανένας λόγος να ληφθεί υπόψη η παράκαμψη που οφείλεται στη χάραξη του σιδηροδρομικού δικτύου κατά τον προσδιορισμό αυτής της απόστασης.

1.6 Ο Διαμεσολαβητής κρίνει εύλογη τη συγκεκριμένη προσέγγιση. Το επιχείρημα του καταγγέλλοντος σύμφωνα με το οποίο μια άλλη διάταξη (άρθρο 8 παράγραφος 1) του παραρτήματος VII αναφέρεται στη σιδηροδρομική απόσταση δεν φαίνεται να είναι αποφασιστικής σημασίας στο συγκεκριμένο πλαίσιο. Αντίθετα, το γεγονός ότι το άρθρο 6 δεν αναφέρεται στη σιδηροδρομική απόσταση προσδίδει μεγαλύτερη βαρύτητα στην άποψη του Δικαστηρίου σύμφωνα με την οποία αυτή η διάταξη μπορεί και πρέπει να ερμηνεύεται αυστηρά και λαμβάνοντας υπόψη το σκοπό για τον οποίο χορηγείται η αποζημίωση επανεγκατάστασης.

1.7 Υπό αυτές τις συνθήκες, και χωρίς να συντρέχει λόγος εξέτασης των λοιπών επιχειρημάτων που υποβλήθηκαν από το Δικαστήριο, δεν διαπιστώνεται κρούσμα κακής διοίκησης όσον αφορά την άρνηση του Δικαστηρίου να χορηγήσει αποζημίωση επανεγκατάστασης.

2 Μη απάντηση σε επιστολές και στην καταγγελία που υποβλήθηκε δυνάμει του άρθρου 90

2.1 Ο καταγγέλλων ισχυρίζεται ότι το Δικαστήριο δεν απάντησε στις επιστολές του της 12ης Απριλίου 2000 και της 18ης Φεβρουαρίου 2001 ούτε και στην καταγγελία

⁷⁴ Υπόθεση T-41/89 Schwedler κατά Κοινοβουλίου [1990] Συλλογή II-79 παράγραφος 23.

που υπέβαλε δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 2 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης.

2.2 Το Δικαστήριο παραδέχεται ότι δεν εστάλησαν απαντήσεις στις επιστολές και στην καταγγελία που υπέβαλε ο καταγγέλλων δυνάμει του άρθρου 90. Παραδέχεται ότι θα ήταν προτιμότερο εάν η αρμόδια υπηρεσία είχε απαντήσει στον καταγγέλλοντα για λόγους ευγένειας. Το Δικαστήριο επισημαίνει ότι στις υπηρεσίες του Δικαστηρίου δόθηκε πλέον η εντολή να απαντούν μελλοντικά σε επιστολές, ακόμη και στις περιπτώσεις στις οποίες η αίτηση είναι προδήλως καταχρηστική και η απάντηση δεν θα προσέθετε οποιαδήποτε διευκρίνιση ή νέο στοιχείο. Ωστόσο, όσον αφορά την καταγγελία που υποβλήθηκε δυνάμει του άρθρου 90, το Δικαστήριο κρίνει ότι ο καταγγέλλων δεν θα έπρεπε να ασκεί κριτική για το γεγονός ότι δεν είχε ενημερωθεί σχετικά με τη θέση της διοίκησης έναντι της καταγγελίας του, δεδομένου ότι το άρθρο 90 παράγραφος 2 ορίζει ότι η απουσία απάντησης θεωρείται ότι συνιστά σιωπηρή απόφαση απόρριψης της καταγγελίας.

2.3 Οι κανόνες της χρηστής διοικητικής πρακτικής υπαγορεύουν οι επιστολές και οι αιτήσεις πολιτών να τυγχάνουν απάντησης μέσα σε εύλογη προθεσμία⁷⁵. Ως εκ τούτου, η παράλειψη του Δικαστηρίου να απαντήσει στις επιστολές του καταγγέλλοντος με ημερομηνία 12 Απριλίου 2000 και 18 Φεβρουαρίου 2001 συνιστά κρούσμα κακής διοίκησης. Ωστόσο, το Δικαστήριο παραδέχεται ότι θα ήταν προτιμότερο εάν η αρμόδια υπηρεσία είχε απαντήσει στον καταγγέλλοντα για λόγους ευγένειας. Ενημέρωσε επίσης το Διαμεσολαβητή ότι ελήφθησαν μέτρα προκειμένου να διασφαλισθεί ώστε επιστολές, όπως αυτές του καταγγέλλοντος, να τυγχάνουν απάντησης στο μέλλον. Υπό αυτές τις συνθήκες, ο Διαμεσολαβητής κρίνει ότι δεν συντρέχει λόγος να συνεχίσει την έρευνα όσον αφορά στο παρόν σκέλος της υπόθεσης.

2.4 Σύμφωνα με το άρθρο 90 παράγραφος 2 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης, η αρμόδια αρχή κοινοποιεί την αιτιολογημένη απόφασή της στον ενδιαφερόμενο που έχει υποβάλει εσωτερική καταγγελία, εντός τεσσάρων μηνών από την υποβολή της ενστάσεως. Το γεγονός αυτό συνάδει με τις αρχές της χρηστής διοίκησης. Είναι αλήθεια ότι το άρθρο 90 παράγραφος 2 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης προβλέπει ότι η παράλειψη αποστολής απάντησης εντός προθεσμίας των τεσσάρων μηνών που ορίζει η συγκεκριμένη διάταξη, θεωρείται ότι συνιστά απορριπτική απόφαση. Αυτός ο κανόνας αποσκοπεί στην προστασία του πολίτη στις περιπτώσεις στις οποίες η διοίκηση δεν τηρεί τις νομικές της υποχρεώσεις. Κατά κανένα τρόπο δεν απαλλάσσει τη διοίκηση από τις υποχρεώσεις που υπαγορεύουν οι αρχές της χρηστής διοίκησης. Υπό αυτές τις συνθήκες, ο Διαμεσολαβητής καταλήγει στο συμπέρασμα ότι η παράλειψη του Δικαστηρίου να απαντήσει στην καταγγελία που υπέβαλε ο καταγγέλλων δυνάμει του άρθρου 90 παράγραφος 2 συνιστά κρούσμα κακής διοίκησης.

2.5 Το Δικαστήριο δεν ζήτησε συγγνώμη από τον καταγγέλλοντα για την παράλειψή του να απαντήσει στη καταγγελία του. Ούτε άφησε να εννοηθεί ότι προτίθεται να απαντά σε καταγγελίες που υποβάλλονται δυνάμει του άρθρου 90 παράγραφος 2 εντός της προθεσμίας που ορίζει η συγκεκριμένη διάταξη. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής θεωρεί αναγκαίο να διατυπώσει επ' αυτού κριτική παρατήρηση.

⁷⁵ Βλέπε άρθρα 14 και 17 του Ευρωπαϊκού Κώδικα Ορθής Διοικητικής Συμπεριφοράς που υποβλήθηκε από το Διαμεσολαβητή και εγκρίθηκε από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. Ο Κώδικας διατίθεται στην ιστοσελίδα του Διαμεσολαβητή (<http://www.euro-ombudsman.eu.int>).

⁷⁶ Στις 31 Δεκεμβρίου 2001, ο Διαμεσολαβητής ενημέρωσε τον καταγγέλλοντα ότι είχε ζητήσει από το Δικαστήριο να διατυπώσει γνώμη σχετικά με τους δύο ισχυρισμούς που συζητούνται ανωτέρω. Ο καταγγέλλων δεν ζήτησε από το Διαμεσολαβητή να συμπεριλάβει στην έρευνά του την υπόθεση του κ. Pescatore.

⁷⁷ Απόφαση 94/262 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 9ης Μαρτίου 1994 σχετικά με το Καθεστώς του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή και τους γενικούς όρους άσκησης των καθηκόντων του, 1994 ΕΕ L 113 σ. 15.

3 Η υπόθεση του κ. Pescatore

3.1 Στην καταγγελία του, ο καταγγέλλων ανέφερε ότι στον κ. Pescatore, πρώην δικαστή του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, χορηγήθηκε η εν λόγω αποζημίωση επανεγκατάστασης παρόλο που εξακολουθούσε να διαμένει στην ίδια διεύθυνση στο Λουξεμβούργο. Ο καταγγέλλων επανήλθε στο ζήτημα αυτό, στις παρατηρήσεις του σχετικά με τη γνώμη του Δικαστηρίου.

3.2 Φαίνεται ότι ο καταγγέλλων δεν σκόπευε να ζητήσει από το Διαμεσολαβητή να ερευνήσει αυτό το ζήτημα⁷⁶. Σε κάθε περίπτωση πρέπει να ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι, σύμφωνα με το άρθρο 2 παράγραφος 4 του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή⁷⁷, η καταγγελία πρέπει να υποβάλλεται εντός δύο ετών από την ημερομηνία κατά την οποία τα γεγονότα στα οποία βασίζεται περιήλθαν σε γνώση του καταγγέλλοντος, της δε καταγγελίας πρέπει να προηγούνται οι δέουσες διοικητικές ενέργειες ενώπιον του αρμόδιου θεσμικού οργάνου. Ο όρος αυτός δεν φαίνεται να πληρούται στην παρούσα υπόθεση.

4 Συμπέρασμα

Με βάση την έρευνα του Διαμεσολαβητή στο πλαίσιο της παρούσας καταγγελίας, κρίθηκε αναγκαίο να διατυπωθεί η ακόλουθη κριτική παρατήρηση:

Σύμφωνα με το άρθρο 90 παράγραφος 2 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης, η αρμόδια αρχή κοινοποιεί την αιτιολογημένη απόφασή της στον ενδιαφερόμενο που έχει υποβάλει εσωτερική καταγγελία, εντός τεσσάρων μηνών από την υποβολή της καταγγελίας. Το γεγονός αυτό συνάδει με τις αρχές της χρηστής διοίκησης. Είναι αλήθεια ότι το άρθρο 90 παράγραφος 2 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης προβλέπει ότι η παράλειψη αποστολής απάντησης εντός της προθεσμίας των τεσσάρων μηνών που ορίζει η συγκεκριμένη διάταξη, θεωρείται ότι συνιστά απορριπτική απόφαση. Αυτός ο κανόνας αποσκοπεί στην προστασία του πολίτη στις περιπτώσεις στις οποίες η διοίκηση δεν τηρεί τις νομικές της υποχρεώσεις. Κατά κανένα τρόπο δεν απαλλάσσει τη διοίκηση από τις υποχρεώσεις που υπαγορεύουν οι αρχές της χρηστής διοίκησης. Υπό αυτές τις συνθήκες, ο Διαμεσολαβητής καταλήγει στο συμπέρασμα ότι η παράλειψη του Δικαστηρίου να απαντήσει στην καταγγελία που υπέβαλε ο καταγγέλλων δυνάμει του άρθρου 90 παράγραφος 2 συνιστά κρούσμα κακής διοίκησης.

Δεδομένου ότι η ανωτέρω πτυχή της υπόθεσης αφορούσε συγκεκριμένα περιστατικά του παρελθόντος, δεν κρίθηκε σκόπιμο να επιδιωχθεί φιλικός διακανονισμός του ζητήματος. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

3.5 ΣΧΕΔΙΑ ΣΥΣΤΑΣΩΝ ΠΟΥ ΕΓΙΝΑΝ ΔΕΚΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΣΜΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ

3.5.1 Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο

ΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ
ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ
ΔΕΧΕΤΑΙ ΝΑ
ΕΠΑΝΕΞΕΤΑΣΕΙ
ΤΟΥΣ ΟΡΟΥΣ
ΠΡΟΣΛΗΨΗΣ
ΟΡΙΣΜΕΝΩΝ
ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ⁷⁸

*Απόφαση επί της
καταγγελίας 1371/99/IP
κατά του Ευρωπαϊκού
Κοινοβουλίου*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Οι καταγγέλλοντες έλαβαν μέρος στο διαγωνισμό EUR/C/22 συνδιοργανωτές του οποίου ήταν το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. Μετά την επιτυχία τους στο διαγωνισμό, τα ονόματά τους συμπεριλήφθηκαν στον κατάλογο των επιτυχόντων.

Από την 1η Δεκεμβρίου 1996 έως την 1η Νοεμβρίου 1998, το Κοινοβούλιο προσέλαβε σταδιακά τους καταγγέλλοντες, όλους στο βαθμό C5 κλιμάκιο 3 της ιεραρχίας.

Στην καταγγελία τους προς το Διαμεσολαβητή, οι καταγγέλλοντες υποστήριξαν ότι υπήρξαν θύματα διακριτικής μεταχείρισης σε σύγκριση με άλλους μετέχοντες στο διαγωνισμό οι οποίοι κατατάχθηκαν στο βαθμό C4 κλιμάκιο 3.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στο Κοινοβούλιο προκειμένου να διατυπώσει τα σχόλιά του.

Στη γνώμη του επί της καταγγελίας, το Κοινοβούλιο επισήμανε ότι οι καταγγέλλοντες μπορούσαν να προσφύγουν κατά της απόφασης του οργάνου όσον αφορά στην πρόσληψή τους, υποβάλλοντας καταγγελία στο πλαίσιο του άρθρου 90 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης. Τον Μάιο 1998, τρεις από τους καταγγέλλοντες υπέβαλαν καταγγελία βάσει του άρθρου 90 παράγραφος 1 ζητώντας την εκ νέου κατάταξή τους στο βαθμό C4 με ισχύ από την ημερομηνία διορισμού τους. Οι καταγγελίες απορρίφθηκαν.

Επιπλέον, το Κοινοβούλιο υπογράμμισε ότι, ακόμη και αν οι καταγγέλλοντες είχαν υποβάλει καταγγελία βάσει του άρθρου 90 παράγραφος 2, οι καταγγελίες τους θα είχαν κηρυχθεί απαράδεκτες επειδή δεν υποβλήθηκαν εντός του χρονικού ορίου που προβλέπεται από τον Κανονισμό Υπηρεσιακής Κατάστασης, δηλαδή εντός τριών μηνών από την έναρξη της δοκιμαστικής περιόδου των υπαλλήλων.

Το Κοινοβούλιο υπογράμμισε ότι, όπως έχει επανειλημμένα διακηρυχθεί από τα κοινοτικά δικαστήρια, μόνον η εμφάνιση νέων ουσιαστικών στοιχείων μπορεί να αιτιολογήσει την υποβολή καταγγελίας βάσει του άρθρου 90 παράγραφος 2 με αίτημα την επανεξέταση προηγούμενης απόφασης πρόσληψης για την οποία δεν είχε ασκηθεί εμπρόθεσμα προσφυγή. Όμως, αν μια δικαστική απόφαση ακύρωσης διοικητικής πράξης μπορεί να θεωρηθεί νέο στοιχείο, αυτό ισχύει αποκλειστικά για τα άτομα που επηρεάζονται άμεσα από την καταργηθείσα πράξη. Συνεπώς, η νομολογία στην υπόθεση *Monaco*⁷⁹, την οποία επικαλέστηκαν οι καταγγέλλοντες, δεν ήταν εφαρμοστέα καθώς δεν μετείχαν στον ίδιο διαγωνισμό με τον κ. Monaco.

Επίσης, το Κοινοβούλιο δήλωσε ότι, σύμφωνα με την πολιτική που ακολουθεί σε θέματα προσλήψεων μετά την έναρξη ισχύος των νέων εσωτερικών οδηγιών τον Μάιο 1995, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή μπορεί να διορίσει έναν υπάλληλο σε υψηλότερο βαθμό από το βαθμό εκκίνησης της κατηγορίας του/της μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις και για να προσελκύσει καταρτισμένους υποψήφιους για την εκτέλεση ιδιαίτερα πολύπλοκων καθηκόντων.

⁷⁸ Το ίδιο σχέδιο σύστασης υποβλήθηκε επίσης στο Κοινοβούλιο στις συνεξετασθείσες υποθέσεις 545 και 547/2000/IP και έγινε δεκτό από το θεσμικό όργανο.

⁷⁹ Απόφαση του Πρωτοδικείου (τέταρτο τμήμα) της 9ης Ιουλίου 1997, Roberto Monaco κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, Υπόθεση T-92/96. Συλλογή του Δικαστηρίου - SC [1997] σελίδα ΙΑ-0195· ΙΙ-0573.

Οι παρατηρήσεις των καταγγελλόντων

Στις παρατηρήσεις τους σε σχέση με τη γνώμη του Κοινοβουλίου, οι καταγγέλλοντες επέμειναν κατά βάση στην αρχική καταγγελία τους.

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΣΥΣΤΑΣΗΣ

Με απόφαση που ελήφθη την 18η Μαΐου 2001, ο Διαμεσολαβητής απηύθυνε σχέδιο σύστασης στο Κοινοβούλιο σύμφωνα με την παράγραφο 6 του άρθρου 3 του καθεστώτος του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή⁸⁰. Η βάση του σχεδίου σύστασης ήταν η ακόλουθη:

1. Οι καταγγέλλοντες πέτυχαν στο διαγωνισμό EUR/C/22 συνδιοργανωτές του οποίου ήταν το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και προσλήφθηκαν στο βαθμό C5 κλιμάκιο 3. Στην καταγγελία τους προς το Διαμεσολαβητή, υποστήριξαν ότι υπήρξαν θύματα διακριτικής μεταχείρισης σε σύγκριση με άλλους μετέχοντες στο διαγωνισμό, οι οποίοι κατατάχθηκαν στο βαθμό C4 κλιμάκιο 3.
2. Στη γνώμη του, το Κοινοβούλιο τόνισε ότι οι καταγγέλλοντες μπορούσαν να προσφύγουν κατά της απόφασης του οργάνου όσον αφορά στην πρόσληψή τους, υποβάλλοντας καταγγελία στο πλαίσιο του άρθρου 90 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης. Ωστόσο, οι καταγγέλλοντες το έκαναν μετά τη λήξη της σχετικής προθεσμίας.
3. Μόνον η εμφάνιση νέων ουσιαστικών στοιχείων μπορεί να αιτιολογήσει την υποβολή καταγγελίας βάσει του άρθρου 90 παράγραφος 2 με αίτημα την επανεξέταση προηγούμενης απόφασης πρόσληψης για την οποία δεν είχε ασκηθεί εμπρόθεσμη προσφυγή. Όμως, αν μια δικαστική απόφαση ακύρωσης διοικητικής πράξης μπορεί να θεωρηθεί νέο στοιχείο, αυτό ισχύει αποκλειστικά για τα άτομα που επηρεάζονται άμεσα από την καταργηθείσα πράξη. Το Κοινοβούλιο υπογράμμισε ότι η απόφαση του Πρωτοδικείου στην υπόθεση *Monaco*, την οποία επικαλέστηκαν οι καταγγέλλοντες, δεν ήταν εφαρμοστέα στην περίπτωση τους, καθώς δεν συνδέονταν άμεσα με την καταργηθείσα πράξη.
4. Ο Διαμεσολαβητής επισήμανε ότι το κεντρικό ζήτημα της παρούσας υπόθεσης ήταν να διαπιστωθεί αν οι καταγγέλλοντες υπήρξαν θύματα διακριτικής μεταχείρισης από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο κατά την πρόσληψή τους και αν είχε σημειωθεί κρούσμα κακής διοίκησης από το Κοινοβούλιο.
5. Η αρχή της αποφυγής των διακρίσεων και της ισότιμης μεταχείρισης είναι μία από τις βασικές αρχές του κοινοτικού δικαίου. Όπως έχει επανειλημμένα διακηρυχθεί από τα κοινοτικά δικαστήρια, η αρχή αυτή επιτάσσει να μην επιφυλάσσεται σε όμοιες καταστάσεις διαφορετική μεταχείριση ούτε σε διαφορετικές καταστάσεις όμοια μεταχείριση, εκτός αν η μεταχείριση αυτή είναι αντικειμενικά δικαιολογημένη⁸¹.
6. Στην απόφασή του επί της υπόθεσης T-92/96 (υπόθεση *Monaco*), το Πρωτοδικείο έκρινε ότι οι υποψήφιοι ενός διαγωνισμού πρέπει, κατ' αρχήν, να θεωρείται ότι βρίσκονται σε ανάλογη κατάσταση. Επίσης, το Δικαστήριο έχει δηλώσει ότι ένα θεσμικό όργανο παραβιάζει την αρχή της ισότιμης μεταχείρισης και της αποφυγής των διακρίσεων όταν εφαρμόζει σε έναν υπάλληλο ο οποίος προσλήφθηκε μέσω διαγωνισμού τις διατάξεις των νέων εσωτερικών οδηγιών που προβλέπουν αυστη-

⁸⁰ Απόφαση 94/262 της 9ης Μαρτίου 1994 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου σχετικά με το καθεστώς του ευρωπαϊκού διαμεσολαβητή και τους γενικούς όρους άσκησης των καθηκόντων του, ΕΕ 1994 L 113, σ. 15.

⁸¹ - Υπόθεση 203/86 Ισπανία κατά Συμβουλίου [1988] Συλλογή του Δικαστηρίου 4563, παράγραφος 25, και Υπόθεση C-15/95 *EARL de Kerlast* [1997] Συλλογή του Δικαστηρίου I-1961, παράγραφος 35
- Υπόθεση C-150/94 *Ηνωμένο Βασίλειο κατά Συμβουλίου* [1998] Συλλογή του Δικαστηρίου I - 7235, παράγραφος 97.

ρότερη εφαρμογή του άρθρου 31 παράγραφος 2 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης, τη στιγμή που άλλοι υπάλληλοι οι οποίοι προσλήφθηκαν από το όργανο μέσω του ίδιου διαγωνισμού πριν από την έναρξη ισχύος των νέων εσωτερικών οδηγιών έχουν καταταχθεί σύμφωνα με τις προηγούμενες εσωτερικές οδηγίες.

Το Δικαστήριο έκρινε ότι η απλή αναφορά στους νέους κανόνες που είχε στο μεταξύ υιοθετήσει το Κοινοβούλιο δεν αποτελούσε επαρκή αιτιολογία για την πρόσληψη υποψηφίων από τον ίδιο διαγωνισμό με διαφορετικούς συμβατικούς όρους.

7. Ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι ήταν σημαντικό να υπενθυμιστεί ότι ο διαγωνισμός στον οποίο είχαν λάβει μέρος οι καταγγέλλοντες είχε συνδιοργανωθεί από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Δικαστήριο.

Ωστόσο, μετά την απόφαση του Πρωτοδικείου στην ανωτέρω υπόθεση, το Δικαστήριο προχώρησε, με δική του πρωτοβουλία, σε νέα κατάταξη εκείνων των υπαλλήλων που, μετά την έναρξη ισχύος των νέων εσωτερικών οδηγιών, προσλήφθηκαν με λιγότερο ευνοϊκούς όρους σε σχέση με τους υποψήφιους που προσλήφθηκαν βάσει των προηγούμενων εσωτερικών οδηγιών.

8. Ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι, παρά το γεγονός ότι η απόφαση *Monaco* δεν μπορούσε να ισχύσει για τους καταγγέλλοντες ως νέο στοιχείο, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή μπορούσε να τροποποιήσει τους όρους πρόσληψης των καταγγελλόντων, όπως έκανε το Δικαστήριο.

9. Με βάση τα ανωτέρω, ο Διαμεσολαβητής κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η απόφαση του Κοινοβουλίου να προσλάβει τους καταγγέλλοντες εφαρμόζοντας τις νέες εσωτερικές οδηγίες, όταν άλλοι υποψήφιοι από τον ίδιο κατάλογο επιτυχόντων είχαν καταταχθεί με βάση τις προηγούμενες εσωτερικές οδηγίες, συνιστούσε διακριτική μεταχείριση εις βάρος των καταγγελλόντων. Συνεπώς, το γεγονός ότι το Κοινοβούλιο δεν συμμορφώθηκε με την αρχή που διακήρυξε το Πρωτοδικείο στην υπόθεση *Y – 92/96* και η άρνησή του να επανεξετάσει την απόφασή του συνιστούσε κρούσμα κακής διοίκησης.

Δεδομένης της θέσης που υιοθέτησε το Κοινοβούλιο δεν κρίθηκε δυνατή η επίτευξη φιλικού διακανονισμού. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να υποβάλει σχέδιο σύστασης, σύμφωνα με το άρθρο 3 παράγραφος 6 του καθεστώτος του:

Το σχέδιο σύστασης είχε ως εξής:

Το Κοινοβούλιο οφείλει να ακολουθήσει το παράδειγμα του Δικαστηρίου και να κατατάξει εκ νέου τους καταγγέλλοντες στο βαθμό C 4 κλιμάκιο 3 με ισχύ από την ημερομηνία διορισμού τους.

Ο Διαμεσολαβητής πληροφόρησε το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ότι, σύμφωνα με το άρθρο 3 παράγραφος 6 του καθεστώτος του Διαμεσολαβητή, έπρεπε να αποστείλει αναλυτική γνώμη πριν από τις 30 Σεπτεμβρίου 2001, η δε αναλυτική γνώμη μπορούσε να συνίσταται σε αποδοχή του σχεδίου σύστασης του Διαμεσολαβητή και σε περιγραφή του τρόπου εφαρμογής του.

Η αναλυτική γνώμη του Κοινοβουλίου

Η αναλυτική γνώμη του Κοινοβουλίου, την οποία ο Διαμεσολαβητής έλαβε στις 7 Νοεμβρίου 2001, είχε ως εξής:

Το Κοινοβούλιο δεν είναι σε θέση να κάνει δεκτό το σχέδιο σύστασης για τους εξής λόγους.

*Κατά πρώτον, το όργανο εμμένει στην άποψη ότι οι καταγγελίες πρέπει να αποκλειστούν ως απαράδεκτες. Οι καταγγελίες υποβλήθηκαν πολύ μετά τη λήψη των αποφάσεων κατά των οποίων προσφεύγουν. Ακόμη και αν γινόνταν δεκτό ότι η απόφαση *Monaco* συνιστούσε νέο στοιχείο (στο οποίο δεν συναινεί το Κοινοβούλιο όσον αφορά στην προκείμενη υπόθεση, με το σκεπτικό ότι θα το έκανε μόνο για άτομα*

που επηρεάζονταν άμεσα από την καταργηθείσα πράξη), θα παρέμενε το γεγονός ότι οι καταγγελίες υποβλήθηκαν μετά την παρέλευση του χρονικού ορίου που ορίζεται στο άρθρο 90 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης. Η εν λόγω πτυχή της υπόθεσης – δηλαδή το απαράδεκτο της καταγγελίας – φαίνεται να αγνοείται τελείως στο σχέδιο σύστασής σας (...).

Δεύτερον, είναι σαφές ότι οι αποφάσεις της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής ενός θεσμικού οργάνου δεν δεσμεύουν την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή ενός άλλου θεσμικού οργάνου. Το Δικαστήριο και το Κοινοβούλιο είναι δύο ξεχωριστά θεσμικά όργανα της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Ωστόσο, στο σχέδιο σύστασής σας αναφέρετε ότι «(...) παρόλο που η απόφαση Μονακο δεν μπορούσε να ισχύσει για τους καταγγέλλοντες ως νέο στοιχείο, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή μπορούσε να τροποποιήσει τους όρους πρόσληψης των καταγγελλόντων, όπως έκανε το Δικαστήριο». Το γεγονός ότι το Δικαστήριο προχώρησε σε εκ νέου κατάταξη ορισμένων καταγγελλόντων δεν υποχρεώνει σε καμία περίπτωση την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου να κάνει το ίδιο. Η ευρεία διακριτική ευχέρεια της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχή έχει επανειλημμένα διακηρυχθεί σε πάμπολλες υποθέσεις (...) στις οποίες αναγνωρίστηκε το δικαίωμα ενός κοινοτικού θεσμικού οργάνου να θεσπίζει εσωτερικούς κανόνες κατάταξης σε αυτό το πλαίσιο.

Για τους λόγους αυτούς, το εν λόγω θεσμικό όργανο δεν είναι σε θέση να κάνει δεκτό το ανωτέρω σχέδιο σύστασης.

Η περαιτέρω επιστολή του Διαμεσολαβητή στις 23 Ιανουαρίου 2002

Μετά από προσεκτική εξέταση της αναλυτικής γνώμης του Κοινοβουλίου, ο Διαμεσολαβητής θεώρησε αναγκαίο να προβεί σε σχολιασμό της εστιάζοντας σε ορισμένα σημεία που συνιστούσαν τη βάση του σχεδίου σύστασης που πρότεινε. Στις 23 Ιανουαρίου 2002, απηύθυνε περαιτέρω επιστολή στον Πρόεδρο του Κοινοβουλίου, κ. Pat COX.

Στην επιστολή του ο Διαμεσολαβητής υπενθύμισε ότι το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που αποτελεί την ανώτατη αρχή σε θέματα σημασίας και ερμηνείας του κοινοτικού δικαίου, έχει επανειλημμένα διακηρύξει ότι η γενική αρχή της ισότητας αποτελεί μια από τις θεμελιώδεις αρχές που διέπουν το δίκαιο της κοινοτικής δημόσιας διοίκησης. Το Δικαστήριο έχει αναγνωρίσει ότι οι κοινοτικές προσλήψεις πρέπει να συμμορφώνονται με την αρχή της ισότητας. Η αρχή αυτή επιτάσσει να μην επιφυλάσσεται σε όμοιες καταστάσεις διαφορετική μεταχείριση ούτε σε διαφορετικές καταστάσεις όμοια μεταχείριση, εκτός αν η μεταχείριση αυτή είναι αντικειμενικά δικαιολογημένη.

Επίσης, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι οι υποψήφιοι ενός διαγωνισμού πρέπει κατ' αρχήν, να θεωρείται ότι βρίσκονται σε ανάλογη κατάσταση. Σύμφωνα με το Δικαστήριο, ένα θεσμικό όργανο παραβιάζει την αρχή της ισότιμης μεταχείρισης και της αποφυγής των διακρίσεων όταν εφαρμόζει σε έναν υπάλληλο ο οποίος προσλήφθηκε μέσω διαγωνισμού τις διατάξεις των νέων εσωτερικών οδηγιών που προβλέπουν αυστηρότερη εφαρμογή του άρθρου 31 παράγραφος 2 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης, τη στιγμή που άλλοι υπάλληλοι οι οποίοι προσλήφθηκαν από το όργανο μέσω του ίδιου διαγωνισμού πριν από την έναρξη ισχύος των νέων εσωτερικών οδηγιών έχουν καταταχθεί σύμφωνα με τις προηγούμενες εσωτερικές οδηγίες. Το Δικαστήριο έκρινε ότι η απλή αναφορά στους νέους κανόνες που είχε στο μεταξύ υιοθετήσει το Κοινοβούλιο δεν αποτελούσαν επαρκή αιτιολογία για την πρόσληψη υποψηφίων από τον ίδιο διαγωνισμό με διαφορετικούς συμβατικούς όρους.

Ο Διαμεσολαβητής επισήμανε ότι αυτό φαινόταν να έχει συμβεί στους καταγγέλλοντες της παρούσας υπόθεσης.

Ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι το Κοινοβούλιο μπορούσε, εντούτοις, να επανορθώσει ακόμη και τώρα αυτή την κατάσταση καταφανούς διάκρισης και να λάβει μέτρα για την αποκατάσταση της αδικίας. Ζήτησε, συνεπώς, από το Κοινοβούλιο να επανεξε-

τάσει τη θέση του υπό το πρίσμα της αρχής της ισότητας και της αποφυγής των διακρίσεων και να μεριμνήσει για το σχέδιο σύστασης που πρότεινε ο Διαμεσολαβητής.

Η περαιτέρω απάντηση του Κοινοβουλίου

Στις 5 Απριλίου 2002, ο Διαμεσολαβητής έλαβε τη συμπληρωματική απάντηση της Επιτροπής. Το Κοινοβούλιο τόνισε ότι η γραμματεία του επανεξέτασε διεξοδικά τις υποθέσεις που σχετίζονταν με το σχέδιο σύστασης και αποφάσισε, παρά τις κάποιες επιφυλάξεις νομικού και διοικητικού χαρακτήρα, να ικανοποιήσει το αίτημα του Διαμεσολαβητή.

Το Κοινοβούλιο δεσμεύθηκε να επανεξετάσει την κατάσταση των καταγγελλόντων με βάση τους ισχύοντες κανόνες πριν από τις αλλαγές που επήλθαν το 1995.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

Στις 18 Μαΐου 2001, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής απηύθυνε το ακόλουθο σχέδιο σύστασης στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο:

«Το Κοινοβούλιο οφείλει να ακολουθήσει το παράδειγμα του Δικαστηρίου και να κατατάξει εκ νέου τους καταγγέλλοντες στο βαθμό C 4 κλιμάκιο 3 με ισχύ από την ημερομηνία διορισμού τους».

Στις 5 Απριλίου 2002, το Κοινοβούλιο ενημέρωσε το Διαμεσολαβητή ότι δεχόταν να συμμορφωθεί με το σχέδιο σύστασης και εξήγησε ότι θα επανεξετάζε την κατάσταση των καταγγελλόντων.

Ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι το Κοινοβούλιο έκανε δεκτό το σχέδιο σύστασής του και ως εκ τούτου αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

3.5.2 Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΑΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΕΠΕΙΤΑ ΑΠΟ ΔΙΑΚΟΠΗ ΕΡΓΟΥ ΣΤΗ ΝΙΓΗΡΙΑ

*Απόφαση επί της
καταγγελίας
444/2000/ΜΕ κατά της
Ευρωπαϊκής Επιτροπής*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Τον Μάρτιο του 2000, ο καταγγέλλων απηύθυνε επιστολή στο Διαμεσολαβητή εκ μέρους ενός πελάτη του, της Hunting Technical Service (HTS), υποβάλλοντας καταγγελία κατά της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, η HTS προσλήφθηκε το 1993 για να εργαστεί σε έργο τεχνικής βοήθειας στη Νιγηρία, συγκεκριμένα στο έργο Oban Hills, το οποίο χρηματοδοτούνταν από το 7ο Ευρωπαϊκό Ταμείο Ανάπτυξης (ΕΤΑ). Τα συμβαλλόμενα μέρη ήταν η κυβέρνηση της Νιγηρίας και μια κοινοπραξία με επικεφαλής την HTS η οποία ενεργούσε και ως αντιπρόσωπος της κοινοπραξίας. Το 1996, η Επιτροπή ανέστειλε μονομερώς όλες τις ενισχύσεις για έργα στη Νιγηρία υποχρεώνοντας ουσιαστικά τη νιγηριανή κυβέρνηση να προχωρήσει σε καταγγελία της σύμβασης. Η Επιτροπή ανέλαβε εμμέσως την ευθύνη και ζήτησε από την HTS να υποβάλει αξίωση αποζημίωσης. Τον Αύγουστο του 1996 υποβλήθηκε αρχικά στην Επιτροπή δήλωση στην οποία γινόταν απαρίθμηση των ζημιών. Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι, ύστερα από τρεισήμισι και πλέον χρόνια, η Επιτροπή δεν είχε υποβάλει ακόμη πρόταση διακανονισμού ούτε είχε ορίσει κάποιο χρονοδιάγραμμα για την υποβολή της πρότασης παρά τις επανειλημμένες κρούσεις. Ο καταγγέλλων υπογράμμισε ότι μια φιλική επίλυση του ζητήματος θα ήταν προς το συμφέρον όλων.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στην Επιτροπή προκειμένου να γνωμοδοτήσει. Στη γνώμη της, η Επιτροπή ανέφερε ότι τον Αύγουστο του 1996 η HTS υπέβαλε αξίωση

αποζημίωσης. Η Επιτροπή ζήτησε περαιτέρω διευκρινίσεις από την HTS η οποία υπέβαλε αναθεωρημένη αξίωση τον Νοέμβριο του 1996. Η HTS ζητούσε αποζημίωση για ανεξόφλητα τιμολόγια που σχετίζονταν με τη συμβατική εκπλήρωση υποχρεώσεων, άμεσες δαπάνες για την εκκαθάριση του έργου και ζημίες που απέρρεαν από την καταγγελία της σύμβασης. Λόγω του ιδιαίτερα πολύπλοκου χαρακτήρα των συμβάσεων που είχαν διακοπεί και του φόρτου εργασίας των αρμόδιων μονάδων, ανατέθηκε σε εξωτερική εταιρεία συμβούλων η αξιολόγηση πέντε υποθέσεων διεκδίκησης, συμπεριλαμβανομένης της υπόθεσης του καταγγέλλοντος, μεταξύ Νοεμβρίου 1997 και Μαΐου 1998. Επίσης, λόγω της δημιουργίας της Κοινής Υπηρεσίας Εξωτερικών Σχέσεων και της μεταφοράς φακέλων από την πρώην ΓΔ Εξωτερικών Σχέσεων, έπρεπε να καλυφθεί σημαντική συσσώρευθείσα εργασία πριν ανοίξουν εκ νέου οι αξιώσεις που αφορούσαν την αναστολή των ενισχύσεων στη Νιγηρία. Η Επιτροπή υποστήριξε ότι είχε επιδείξει βούληση για φιλική επίλυση του ζητήματος και ενημέρωνε τον καταγγέλλοντα για την πρόοδο που σημειωνόταν, ενώ είχε και συνάντηση μαζί του. Τον Φεβρουάριο και τον Απρίλιο του 2000, η Επιτροπή έλαβε συμπληρωματικές διευκρινίσεις από την αντιπροσωπεία της στη Νιγηρία. Κατόπιν τούτου, η Επιτροπή έκρινε ότι δεν υπήρξε κρούσμα κακής διοίκησης από την πλευρά της. Υποστήριξε επίσης ότι βρισκόταν στο τελικό στάδιο της εκπόνησης πρότασης οικονομικού διακανονισμού και προσέβλεπε στη φιλική διευθέτηση της διαφοράς.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντος

Στις παρατηρήσεις του, ο καταγγέλλων επέμεινε στον ισχυρισμό ότι δεν είχε ακόμη υποβληθεί πρόταση διακανονισμού και η Επιτροπή δεν είχε καν υποδείξει μια ημερομηνία ενδεχόμενης υποβολής της πρότασης αυτής.

ΟΙ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΕΣ ΤΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ ΓΙΑ ΕΠΙΤΕΥΞΗ ΦΙΛΙΚΟΥ ΔΙΑΚΑΝΟΝΙΣΜΟΥ

Ύστερα από προσεκτική εξέταση της γνώμης και των παρατηρήσεων, ο Διαμεσολαβητής δεν έμεινε ικανοποιημένος από την απάντηση της Επιτροπής στην απαίτηση του καταγγέλλοντος. Σύμφωνα με το προσωρινό συμπέρασμα του Διαμεσολαβητή, το γεγονός ότι η Επιτροπή, για διάστημα τεσσεριςήμερις περίπου ετών, δεν κατάφερε να υποβάλει πρόταση διακανονισμού θα μπορούσε να συνιστά κρούσμα κακής διοίκησης.

Τον Μάιο του 2001, ο Διαμεσολαβητής υπέβαλε πρόταση για φιλικό διακανονισμό στην Επιτροπή. Στην επιστολή του εισηγούνταν στην Επιτροπή να προτείνει διακανονισμό της αγωγής για οικονομικές ζημίες, η οποία είχε υποβληθεί από την HTS, το αργότερο έως τις 30 Ιουνίου 2001.

Στην απάντησή της τον Σεπτέμβριο του 2001, η Επιτροπή επεσήμανε αρχικά ότι οι συμβάσεις που χρηματοδοτούνται από το ETA παραμένουν εθνικές συμβάσεις. Συνεπώς, η Επιτροπή δεν θεωρεί ότι φέρει ευθύνη για τις οικονομικές επιπτώσεις της σύμβασης της HTS με τη Νιγηρία. Η Επιτροπή υπογράμμισε ότι οι δραστηριότητες και η αλληλογραφία της με τον καταγγέλλοντα σχετικά με την αγωγή αποζημίωσης βασίστηκαν στο φάκελο που της διαβιβάστηκε από τη Νιγηρία προκειμένου να εξετάσει τις απαιτήσεις της HTS εξ ονόματός της. Η Επιτροπή θεωρούσε σε κάθε περίπτωση προφανές ότι όταν εκτιμούσε τις απαιτήσεις της HTS, δεν ενεργούσε για λογαριασμό της αλλά εξ ονόματος της Νιγηρίας. Εξάλλου, τον Απρίλιο του 2000 η Επιτροπή κατέστησε σαφές στον καταγγέλλοντα ότι η αγωγή έπρεπε να έχει απευθυνθεί στο συμβατικό εταίρο στη Νιγηρία. Η Επιτροπή δήλωσε ότι έβλεπε θετικά τη φιλική επίλυση της διαφοράς σύμφωνα με το άρθρο 45 των γενικών όρων. Τον Μάιο του 2001, έστειλε τις απόψεις της σχετικά με τις απαιτήσεις της HTS και την πρότασή της για πιθανό φιλικό διακανονισμό στον εθνικό διατάκτη του ETA στη Νιγηρία. Η Επιτροπή εξέφρασε τέλος τη λύπη της για το μεγάλο διάστημα που μεσολάβησε από την υποβολή της αρχικής αγωγής έως την πρόταση για έναν τελικό

διακανονισμό στη Νιγηρία. Σύμφωνα με την Επιτροπή, ήταν πλέον υπόθεση των νιγηριανών αρχών να προτείνουν διακανονισμό στον καταγγέλλοντα.

Στις παρατηρήσεις του τον Νοέμβριο του 2001, ο καταγγέλλων υπογράμμισε ότι η ίδια η Επιτροπή ήταν αυτή που τον συμβούλευσε να υποβάλει την αξίωση αποζημίωσης το 1996 στην ίδια και όχι στις νιγηριανές αρχές. Πραγματοποιήθηκαν συζητήσεις σε θετικό κλίμα μεταξύ της HTS και της Επιτροπής για ταχύ διακανονισμό της υπόθεσης, χωρίς τότε να αναφερθεί ότι η Επιτροπή δεν ήταν αρμόδια για τη διευθέτηση του θέματος ή ότι δεν ήταν ο σωστός παραλήπτης της αξίωσης. Η δήλωση της Επιτροπής ότι ενεργούσε με βάση φάκελο που της είχαν διαβιβάσει οι νιγηριανές αρχές ήταν κάτι που ο καταγγέλλων άκουγε για πρώτη φορά. Όσον αφορά στο γεγονός ότι η Επιτροπή δεν ήταν συμβαλλόμενος, ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η Επιτροπή μετείχε ουσιαστικά στη σύμβαση καθώς επικύρωσε τη σύμβαση, παρενέβη στις διαπραγματεύσεις μεταξύ των συμβαλλόμενων μερών - στην παρούσα υπόθεση η Επιτροπή είχε ανατρέψει ένα συμφωνημένο χρονοδιάγραμμα πληρωμών - ενώ η καταβολή των πληρωμών γινόταν μόνον έπειτα από λεπτομερή εξέταση της Επιτροπής. Ο καταγγέλλων υποστήριξε επίσης ότι η Επιτροπή ήταν εξουσιοδοτημένη να ενεργεί σχετικά. Ανέφερε ότι ο κύριος διατάκτης ήταν εξουσιοδοτημένος να λαμβάνει όλα τα ενδεδειγμένα μέτρα για την επίλυση των δυσκολιών και ότι μπορεί να χρησιμοποιεί την εξουσία του για να αποκαθιστά, όπου χρειάζεται, τις οικονομικές επιπτώσεις της επακόλουθης κατάστασης και, γενικότερα, να συμβάλει ώστε το έργο, τα έργα ή τα προγράμματα να ολοκληρώνονται με τους καλύτερους οικονομικούς όρους. Επιπλέον, ο κύριος διατάκτης μπορεί να επιτύχει απ' ευθείας πληρωμές από την Επιτροπή στον πάροχο υπηρεσιών και σε περιπτώσεις τέτοιων απευθείας πληρωμών από την Επιτροπή στο δικαιούχο της σύμβασης, η Κοινότητα αποκτά αυτομάτως το δικαίωμα του εν λόγω δικαιούχου ως πιστωτή έναντι των εθνικών αρχών.

Με βάση τα ανωτέρω, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι δεν επιτεύχθηκε φιλικός διακανονισμός.

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΣΥΣΤΑΣΗΣ

Με απόφαση που ελήφθη την 7η Φεβρουαρίου 2001, ο Διαμεσολαβητής απηύθυνε σχέδιο σύστασης στην Επιτροπή σύμφωνα με την παράγραφο 6 του άρθρου 3 του Καθεστώτος του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή⁸². Η βάση του σχεδίου σύστασης ήταν η ακόλουθη:

1 Ισχυρισμός για αδικαιολόγητη καθυστέρηση και μη υποβολή πρότασης διακανονισμού

1.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι, ύστερα από τρεισήμισι και πλέον χρόνια, η Επιτροπή δεν είχε υποβάλει ακόμη πρόταση διακανονισμού, ούτε είχε ορίσει κάποιο χρονοδιάγραμμα για την υποβολή της πρότασης παρά τις επανειλημμένες οχλήσεις. Ο καταγγέλλων υπογράμμισε ότι μια φιλική επίλυση του ζητήματος θα ήταν προς το συμφέρον όλων.

1.2 Στην πρώτη γνώμη της, η Επιτροπή εξήγησε τις διάφορες φάσεις της διαδικασίας στη συγκεκριμένη υπόθεση και κατέληξε ότι, κατά την άποψή της, δεν υπήρξε κρούσμα κακής διοίκησης από την πλευρά της. Υποστήριξε επίσης ότι βρισκόταν στο τελικό στάδιο της εκπόνησης πρότασης οικονομικού διακανονισμού και προσέβλεπε στη φιλική διευθέτηση της διαφοράς. Στην απάντησή της στην πρόταση για φιλικό διακανονισμό, η Επιτροπή επεσήμανε συνοπτικά τα εξής: οι συμβάσεις ETA παραμένουν εθνικές συμβάσεις· οι δραστηριότητές και η αλληλογραφία της με τον

⁸²

Απόφαση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 9ης Μαρτίου 1994 σχετικά με το Καθεστώς του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή και τους γενικούς όρους άσκησης των καθηκόντων του (94/262/ΕΚΑΧ,ΕΚ Ευρατόμ), ΕΕ 1994 L 113/15.

καταγγέλλοντα σχετικά με την αγωγή βασίστηκαν στο φάκελο που της διαβιβάστηκε από τη Νιγηρία προκειμένου να εξετάσει την αγωγή εξ ονόματός της· η Επιτροπή δεν είχε καμία συμβατική ευθύνη στη συγκεκριμένη υπόθεση και ενημέρωσε σχετικά τον καταγγέλλοντα τον Μάιο του 1999· η αγωγή έπρεπε να έχει απευθυνθεί στις νιγηριανές αρχές, πράγμα που είχε καταστεί σαφές στην HTS τον Απρίλιο του 2000· και τέλος, οι απόψεις της σχετικά με τις απαιτήσεις της HTS και η πρότασή της για πιθανό φιλικό διακανονισμό είχαν αποσταλεί στον εθνικό διατάκτη του ETA στη Νιγηρία και ήταν πλέον υπόθεση των νιγηριανών αρχών να προτείνουν διακανονισμό στον καταγγέλλοντα.

1.3 Ο καταγγέλλων επεσήμανε ότι η Επιτροπή καλυπτόταν πίσω από τη νομική θεωρία της άμεσης συμβατικής σχέσης σε μια προσπάθεια να δικαιολογήσει την αδυναμία της να διευθετήσει ικανοποιητικά την αξίωση της HTS. Στην τελευταία υποδείχθηκε να απευθύνει την αγωγή στην Επιτροπή και της καλλιεργήθηκε η εντύπωση ότι η Επιτροπή ήταν η ενδεδειγμένη αρχή για την υποβολή της αξίωσης. Δεν γνώριζε ότι η Επιτροπή ενεργούσε με βάση φάκελο που της είχαν διαβιβάσει οι νιγηριανές αρχές. Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η Επιτροπή εμπλεκόταν ουσιαστικά στη σύμβαση και, επίσης, ότι ήταν εξουσιοδοτημένη να ενεργεί σχετικά. Ο καταγγέλλων κατέληγε στο συμπέρασμα ότι η απάντηση της Επιτροπής στην πρόταση για φιλικό διακανονισμό δεν ήταν επαρκής.

1.4 Ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι υπήρχαν κοινά σημεία μεταξύ του καταγγέλλοντος και της Επιτροπής όσον αφορά στη χρονική διαδοχή των γεγονότων που σχετίζονται με την καταγγελία, εννοώντας συνοπτικά τα εξής. Το 1996, υπήρξε καταγγελία της σύμβασης του καταγγέλλοντος λόγω αναστολής, από την Επιτροπή, της συνεργασίας της με τη Νιγηρία. Τον Αύγουστο και τον Νοέμβριο του 1996, η HTS υπέβαλε αξίωση αποζημίωσης για οικονομικές απώλειες στην Επιτροπή. Εξωτερική εταιρεία συμβούλων ανέλαβε την αξιολόγηση της συγκεκριμένης και τεσσάρων άλλων αξιώσεων μεταξύ Νοεμβρίου του 1997 και Μαΐου του 1998. Τον Μάιο του 1999, ξανάνοιξε ο φάκελος της υπόθεσης. Όταν η Επιτροπή υπέβαλε την απάντησή της στην πρόταση για φιλικό διακανονισμό τον Σεπτέμβριο του 2001, δεν είχε ακόμη υποβάλει πρόταση διακανονισμού στην HTS.

1.5 Για τις καθυστερήσεις δόθηκαν οι ακόλουθες εξηγήσεις. Από τον Νοέμβριο του 1996 έως τον Απρίλιο του 1997, η Επιτροπή εξήγησε ότι λόγω του ιδιαίτερα πολύπλοκου χαρακτήρα του θέματος και του φόρτου εργασίας των αρμόδιων μονάδων, αποφασίστηκε τον Απρίλιο του 1997 να ανατεθεί σε εξωτερικό ελεγκτή η αξιολόγηση της αξίωσης. Η αξιολόγηση αυτή πραγματοποιήθηκε μεταξύ Νοεμβρίου του 1997 και Μαΐου του 1998. Δεν δόθηκε συγκεκριμένη εξήγηση για την περίοδο μεταξύ Απριλίου και Νοεμβρίου του 1997. Μεταξύ Μαΐου του 1998 και Μαΐου του 1999, η Επιτροπή εξήγησε ότι λόγω της εσωτερικής αναδιάρθρωσης και της συσσωρευθείσας εργασίας, δεν μπόρεσε να ασχοληθεί με την υπόθεση. Από τον Μάιο του 1999, η Επιτροπή άρχισε να εξετάζει το φάκελο της υπόθεσης ζητώντας περαιτέρω διευκρινίσεις από την αντιπροσωπεία της στη Νιγηρία. Δεν είναι σαφές πότε διατυπώθηκε το σχετικό αίτημα αλλά η Επιτροπή έλαβε τις πληροφορίες που είχε ζητήσει τον Φεβρουάριο και τον Απρίλιο του 2000. Τον Απρίλιο του 2000, η Επιτροπή είχε συνάντηση με την HTS. Από τον Απρίλιο του 2001 έως το Μάιο του 2001, ο Διαμεσολαβητής δεν είχε στοιχεία σχετικά με τους λόγους της καθυστέρησης. Στις 14 Μαΐου 2001, η Επιτροπή έστειλε τις απόψεις της καθώς και πρόταση για πιθανό φιλικό διακανονισμό στον εθνικό διατάκτη του ETA στη Νιγηρία. Φαίνεται ότι στο τέλος του 2001 η Επιτροπή σκόπευε να απευθυνθεί στον εθνικό διατάκτη για παράλειψη απάντησης στην επικοινωνία του Μαΐου.

1.6 Οι αρχές της χρηστής διοικητικής συμπεριφοράς επιτάσσουν τη λήψη αποφάσεων και τη διεκπεραίωση των αιτημάτων εντός εύλογου χρονικού διαστήματος. Στην παρούσα υπόθεση, η αναθεωρημένη αξίωση αποζημίωσης της HTS για οικονομικές ζημιές υποβλήθηκε στην Επιτροπή τον Νοέμβριο του 1996. Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η Επιτροπή όφειλε να προτείνει διακανονισμό. Τον Φεβρουάριο του 2002, πάνω από πέντε χρόνια αργότερα, δεν είχε ακόμη υποβληθεί σχετική πρόταση.

Ο Διαμεσολαβητής δέχεται ότι η υπόθεση είναι σύνθετη και, επομένως, απαιτεί χρόνο για τη διεκπεραίωσή της. Επίσης, ο Διαμεσολαβητής σημειώνει ότι για ένα διάστημα έξι μηνών η αξίωση αξιολογούνταν από εξωτερική εταιρεία συμβούλων. Ωστόσο, για το μεγαλύτερο μέρος της καθυστέρησης, η Επιτροπή δεν έχει βάσιμη δικαιολογία.

1.7 Όσον αφορά στον ισχυρισμό της Επιτροπής ότι ενεργούσε με βάση φάκελο που της είχαν διαβιβάσει οι νιγηριανές αρχές και ότι δεν ήταν ο σωστός παραλήπτης της αξίωσης, ο Διαμεσολαβητής δεν θεώρησε πειστικά τα επιχειρήματά της. Μόλις τον Απρίλιο του 2000, στη διάρκεια συνάντησης, ανέφερε η Επιτροπή για πρώτη φορά ότι η εν λόγω αξίωση έπρεπε να υποβληθεί στην κυβέρνηση της Νιγηρίας. Η δήλωση ότι ενεργούσε με βάση φάκελο από τη Νιγηρία αναφέρθηκε για πρώτη φορά στην απάντησή της Επιτροπής στην πρόταση του Διαμεσολαβητή για φιλικό διακανονισμό. Η αλληλογραφία μεταξύ της Επιτροπής και του καταγγέλλοντος δεν συμφωνεί με τον ισχυρισμό της Επιτροπής. Αντιθέτως, οι επιστολές της Επιτροπής δίνουν την εντύπωση ότι είναι ο σωστός παραλήπτης και ότι η πρόταση θα γίνει απευθείας στην HTS.

1.8 Η Επιτροπή υποστήριξε επίσης ότι δεν ήταν συμβαλλόμενο μέρος και ότι συνεπώς δεν φέρει ευθύνη. Η Επιτροπή διατυπώνει για πρώτη φορά τον ισχυρισμό αυτό στην από 27ης Μαΐου 1999 επιστολή της. Ακόμη και αν η Επιτροπή δεν ήταν επίσημα συμβαλλόμενο μέρος, αυτό δεν την εμποδίζει να προτείνει διακανονισμό στον καταγγέλλοντα. Επιπλέον, στην παρούσα περίπτωση, η Επιτροπή ήδη από το 1996 ανέλαβε να διεκπεραιώσει την υπόθεση και η αλληλογραφία δείχνει ότι σκόπευε πράγματι να υποβάλει σχετική πρόταση. Επιπλέον, η Επιτροπή φαίνεται να έκανε συστάσεις στον καταγγέλλοντα σχετικά με τη διάρθρωση της αξίωσης που έπρεπε να της υποβάλει ο τελευταίος⁸³. Φυσικά, μια τέτοια πρόταση πρέπει να είναι σύμφωνη με τις νομικές και οικονομικές υποχρεώσεις της Επιτροπής, κάτι που δεν αμφισβητήθηκε ποτέ από τον καταγγέλλοντα⁸⁴.

2 Συμπέρασμα

2.1 Με βάση τις έρευνές του επί της παρούσας καταγγελίας, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι η Επιτροπή δεν προσκόμισε αποδεικτικά στοιχεία ικανά να τον πείσουν ότι δεν μπορεί να προτείνει διακανονισμό στην HTS, πράγμα που έχει υποσχεθεί επανειλημμένα να κάνει από το 1996, μέχρι την αλλαγή πλεύσης της τον Σεπτέμβριο του 2001. Συνεπώς, το συμπέρασμα του Διαμεσολαβητή ήταν ότι το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν είχε προτείνει έναν τέτοιο διακανονισμό του συνιστούσε κρούσμα κακής διοίκησης.

2.2 Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να υποβάλει σχέδιο σύστασης, σύμφωνα με το άρθρο 3 παράγραφος 6 του Καθεστώτος του:

Η Επιτροπή οφείλει να προτείνει διακανονισμό της αξίωσης για οικονομικές ζημιές, η οποία είχε υποβληθεί από την HTS, το αργότερο έως τις 31 Μαΐου 2002.

Η αναλυτική γνώμη της Επιτροπής

Ο Διαμεσολαβητής πληροφόρησε την Επιτροπή ότι, σύμφωνα με το άρθρο 3 παράγραφος 6 του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή, έπρεπε να αποστείλει αναλυτική γνώμη πριν από τις 31 Μαΐου 2002, η δε αναλυτική γνώμη μπορούσε να συνίσταται σε αποδοχή του σχεδίου σύστασης του Διαμεσολαβητή και σε περιγραφή του τρόπου εφαρμογής του.

Τον Μάρτιο του 2002, η Επιτροπή έστειλε στο Διαμεσολαβητή αναλυτική γνώμη στην οποία εξέφραζε τη λύπη της για το γεγονός ότι δεν μπορούσε να κάνει δεκτό το σχέδιο σύστασης.

⁸³ Βλέπε επιστολή της HTS προς την Επιτροπή με ημερομηνία 15 Αυγούστου 1996 σχετικά με τη συνάντησή στις 17 Ιουλίου 1996.

⁸⁴ Βλέπε επιστολή της HTS προς την Επιτροπή με ημερομηνία 17 Απριλίου 2000.

Τον Αύγουστο του 2002, η Επιτροπή έστειλε στο Διαμεσολαβητή συμπληρωματική γνώμη σχετικά με το σχέδιο σύστασης. Η Επιτροπή ενημέρωσε το Διαμεσολαβητή ότι, σε συνάντηση που πραγματοποιήθηκε στις Βρυξέλλες στις 29 Μαΐου 2002, υπέβαλε στον καταγγέλλοντα πρόταση φιλικού διακανονισμού. Η Επιτροπή ανέφερε ότι ο καταγγέλλων την ενημέρωσε στις 21 Ιουνίου 2002 ότι αποδεχόταν τον προτεινόμενο διακανονισμό. Η Επιτροπή κατέληξε λέγοντας ότι είχε συμμορφωθεί με την προσέγγιση που είχε προτείνει ο Διαμεσολαβητής και ότι ήλπιζε ότι κατόπιν τούτου το ζήτημα θα έκλεινε.

Η αναλυτική γνώμη και η συμπληρωματική γνώμη της Επιτροπής διαβιβάστηκαν στον καταγγέλλοντα. Ο καταγγέλλων ενημέρωσε το Διαμεσολαβητή στις 3 Σεπτεμβρίου 2002 ότι είχε επιτευχθεί διακανονισμός ο οποίος και εκτελέστηκε πλήρως από την Επιτροπή έως την 30ή Αυγούστου 2002. Ο καταγγέλλων εξέφρασε την ευγνωμοσύνη του προς το Διαμεσολαβητή για το ενδιαφέρον του για την υπόθεση.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Στις 7 Φεβρουαρίου 2002, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής απηύθυνε το ακόλουθο σχέδιο σύστασης στην Επιτροπή σύμφωνα με το άρθρο 3 παράγραφος 6 του Καθεστώτος του:

Η Επιτροπή οφείλει να προτείνει διακανονισμό της αξίωσης για οικονομικές ζημιές, η οποία είχε υποβληθεί από την HTS, το αργότερο έως τις 31 Μαΐου 2002.

2 Στις 2 Αυγούστου 2002, η Επιτροπή ενημέρωσε το Διαμεσολαβητή ότι δεχόταν να συμμορφωθεί με το σχέδιο σύστασης και εξέθεσε τα μέτρα που έχει λάβει για την υλοποίησή του. Τα μέτρα που περιέγραψε η Επιτροπή κρίθηκαν ικανοποιητικά και, ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΔΙΕΞΗΓΑΓΕ ΝΕΑ ΕΠΙΤΟΠΟΥ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ ΜΕ ΣΤΟΧΟ ΤΗΝ ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΗ ΤΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΗΣ ΝΑ ΕΠΙΤΡΕΨΕΙ ΤΗΝ ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΚΡΕΑΤΟΣ ΤΑΡΑΝΔΟΥ ΑΠΟ ΤΗΝ ΡΩΣΙΑ

*Απόφαση επί της
καταγγελίας
751/2000/(BB)ΙJΗ κατά
της Ευρωπαϊκής
Επιτροπής*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Την 1η Ιουνίου 2000, ο γενικός διευθυντής της Ένωσης Φινλανδών Εκτροφέων Ταράνδων υπέβαλε καταγγελία στον Διαμεσολαβητή για λογαριασμό της ένωσης. Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα τα γεγονότα έχουν περιληπτικά ως εξής:

Στις 12 Ιανουαρίου 2000, η μόνιμη κτηνιατρική επιτροπή της ΕΕ έλαβε την απόφαση να επιτρέψει την εισαγωγή κρέατος ταράνδου από την περιοχή της χερσονήσου Κολα της Ρωσίας. Την πρωτοβουλία για την έκδοση αυτής της απόφασης ανέλαβε μια σουηδική εταιρία, η οποία αποκομίζει εμπορικό όφελος από την εισαγωγή του κρέατος ταράνδου. Η σουηδική εταιρία συμμετείχε στην επιτόπου επιθεώρηση που διεξήχθη στη χερσόνησο Κολα, αναλαμβάνοντας την οργάνωση του ταξιδιού και μεριμνώντας για τις υπηρεσίες διερμηνείας κατά τη διάρκεια της επιθεώρησης.

Η εισαγωγή κρέατος από τη Ρωσία απαγορευόταν μέχρι πρότινος λόγω κρουσμάτων αφθώδους πυρετού, καθώς και λόγω των κακών συνθηκών σφαγής και επεξεργασίας του κρέατος.

Ο καταγγέλλων ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή τήρησε μεροληπτική στάση λόγω της συμμετοχής της σουηδικής εταιρίας στην επιτόπου επιθεώρηση.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στην Επιτροπή. Στη γνώμη της, η Επιτροπή διατύπωσε τα ακόλουθα σχόλια:

Μεταξύ 11 και 21 Οκτωβρίου 1998, εμπειρογνώμονες του Γραφείου Τροφίμων και Κτηνιατρικών Θεμάτων της Επιτροπής πραγματοποίησαν αποστολή, κατόπιν πρόσκλησης των ρωσικών αρχών, προκειμένου να εκτιμήσουν κατά πόσον θα μπορούσαν να επιτραπούν οι εισαγωγές κρέατος ταράνδου από τη χερσόνησο Kola.

Στις 26 Φεβρουαρίου 1996, ο σουηδός Υπουργός Γεωργίας απηύθυνε επιστολή στον Επίτροπο Fischler, ζητώντας να πραγματοποιηθεί η αποστολή το συντομότερο δυνατό, δεδομένου του αντικτύπου που μπορεί να έχει η πραγματοποίησή της σε ορισμένα τμήματα του γεωργικού τομέα στη βόρεια Σουηδία. Το 1997, οι σουηδικές αρχές ζήτησαν επισήμως από την Επιτροπή να επιτρέψει τις εισαγωγές κρέατος ταράνδου από ορισμένες περιοχές της Ρωσίας και να πραγματοποιήσει αποστολή στη Ρωσία το συντομότερο δυνατό, προκειμένου να εξετάσει το ενδεχόμενο να επιτρέψει τις εισαγωγές κρέατος ταράνδου.

Το 1997, ο προϊστάμενος της κτηνιατρικής υπηρεσίας του Υπουργείου Γεωργίας και Τροφίμων της Ρωσικής Ομοσπονδίας ζήτησε από τις κτηνιατρικές υπηρεσίες της Επιτροπής την άμεση πραγματοποίηση αποστολής στις βόρειες περιοχές της Ρωσίας προκειμένου να επιτραπούν οι εισαγωγές από την περιοχή του Murmansk.

Από τον Ιανουάριο έως τον Μάιο του 1998, υπήρξε ανταλλαγή επιστολών μεταξύ της Επιτροπής και της Norrfrys AB, εταιρίας η οποία εδρεύει στη Σουηδία και διατηρεί αντιπροσωπείες και μονάδες παραγωγής στη Φινλανδία, την Πολωνία και τη Ρωσία. Η Norrfrys AB εκδήλωσε την επιθυμία για ταχεία άρση της απαγόρευσης των εισαγωγών κρέατος ταράνδου από τη Ρωσία.

Στις 16 Σεπτεμβρίου 1998, οι περιφερειακές αρχές υπέβαλαν μέσω της εταιρίας Norrfrys AB πρόταση για το πρόγραμμα δρομολογίων της αποστολής. Σημαντικά ήταν τα προβλήματα που αντιμετωπίστηκαν όσον αφορά την άμεση επικοινωνία με τις περιφερειακές αρχές, λόγω της ανεπάρκειας των μέσων επικοινωνίας. Η ομάδα επιθεώρησης χρησιμοποίησε ορισμένες φορές τις εγκαταστάσεις τηλεομοιοτυπίας που έθεσε στη διάθεσή της η εταιρία Norrfrys AB για την οργάνωση του προγράμματος. Η Norrfrys AB προσφέρθηκε να προβεί στις απαραίτητες κρατήσεις εισιτηρίων και να μεριμνήσει για την έκδοση θεωρήσεων για την ομάδα επιθεώρησης.

Ο ταξιδιωτικός πράκτορας της Επιτροπής δεν ήταν σε θέση να πραγματοποιήσει τις απαιτούμενες κρατήσεις ξενοδοχείων και εισιτηρίων εσωτερικών πτήσεων στην περιοχή του Murmansk. Δεδομένου του εξαιρετικά περιορισμένου διαθέσιμου χρόνου από την επίσημη έγκριση ως την τελική αποστολή, η ομάδα επιθεώρησης δεν είχε άλλη εναλλακτική λύση παρά να ζητήσει από την εταιρία Norrfrys AB να διευκολύνει τις απαραίτητες κρατήσεις ξενοδοχείων και αεροπορικών πτήσεων στην περιοχή του Murmansk μέσω των τοπικών της αντιπροσώπων. Τα έξοδα των αεροπορικών ταξιδιών από και προς την Ρωσία καλύφθηκαν άμεσα από την Επιτροπή κατά το συνήθη τρόπο.

Από την εταιρία Norrfrys AB ζητήθηκε επίσης να μεριμνήσει για την παρουσία διερμηνέα, καθώς δεν υπήρχαν διαθέσιμοι διερμηνείς της Επιτροπής προκειμένου να συνοδεύσουν την ομάδα επιθεώρησης.

Η ομάδα επιθεώρησης αποδέχθηκε ευγενική πρόσκληση σε γεύμα από τον διευθύνοντα σύμβουλο της εταιρίας Norrfrys AB κατά τη διαμονή της στη Μόσχα. Το γεύμα αυτό δηλώθηκε στα έντυπα επιστροφής δαπανών.

Σε ορισμένες περιπτώσεις χρησιμοποιήθηκαν αυτοκίνητα που διέθεσε η εταιρία Norrfrys AB, για τη μεταφορά από και προς τα ξενοδοχεία και τα γραφεία ή τις εγκαταστάσεις που επιθεωρήθηκαν. Για την επίτευξη των στόχων της αποστολής δεν υπήρχε άλλη λύση παρά να χρησιμοποιηθούν τα αυτοκίνητα που διέθεσε η εταιρία Norrfrys AB.

Ο διευθύνων σύμβουλος της εταιρίας Norrfrys AB δεν συμμετείχε σε καμία από τις συναντήσεις με τις ρωσικές αρχές ούτε στις εσωτερικές συνεδριάσεις της ομάδας επιθεώρησης. Ήταν παρών στις επισκέψεις στις δύο μονάδες παραγωγής στις οποίες

η εταιρία Norrfrys AB έχει εμπορικά συμφέροντα. Στο πλαίσιο αυτής της αποστολής δεν πραγματοποιήθηκαν επισκέψεις σε άλλες μονάδες παραγωγής.

Μετά την ολοκλήρωση της αποστολής συντάχθηκε έκθεση που περιελάμβανε τα ευρήματα, τα συμπεράσματα και τις συστάσεις της αποστολής προς τις εθνικές αρχές και τις υπηρεσίες της Επιτροπής. Η τελική έκθεση υποβλήθηκε στη μόνιμη κτηνιατρική επιτροπή προς ενημέρωση και συζήτηση στις 11 Φεβρουαρίου 1999.

Στις 14-15 Δεκεμβρίου 1999 εγκρίθηκε από τα κράτη μέλη σχέδιο απόφασης της Επιτροπής σχετικά με την προσωρινή έγκριση των σχεδίων καταλοίπων των τρίτων χωρών σύμφωνα με την οδηγία 96/23/EK του Συμβουλίου.

Στις 12 Ιανουαρίου 2000, η μόνιμη κτηνιατρική επιτροπή εξέδωσε θετική γνώμη σχετικά με το σχέδιο απόφασης της Επιτροπής που αφορά την τροποποίηση της απόφασης 97/217/EK, βάσει της οποίας η Ρωσία συμπεριλήφθηκε στον κατάλογο των τρίτων χωρών από τις οποίες επιτρέπονται «οι εισαγωγές κρέατος εκτρεφόμενων δίχλων ή αγρίων θηραμάτων, εκτός από τους άγριους χοίρους». Στις 9 Φεβρουαρίου 2000, η μόνιμη κτηνιατρική επιτροπή εξέδωσε θετική γνώμη για το σχέδιο απόφασης της Επιτροπής σχετικά με την κατάρτιση καταλόγου εγκεκριμένων εγκαταστάσεων παραγωγής κρέατος εκτρεφόμενων θηραμάτων στη Ρωσία. Επί του παρόντος, μόνο μια εταιρία, η Norrfrys AB Production, Lovozero, Murmansk, έλαβε έγκριση.

Για καθεμιά από τις προαναφερθείσες αποφάσεις τηρήθηκαν αυστηρά οι διαδικασίες που ορίζει ο εσωτερικός κανονισμός της Επιτροπής. Σε καμία περίπτωση δεν ασκήθηκε εξωτερική επιρροή. Σε όλες τις περιπτώσεις, η μόνιμη κτηνιατρική επιτροπή είχε την ομόφωνη έγκριση των κρατών μελών.

Η Επιτροπή αναγνωρίζει ότι οι απαραίτητες για την πραγματοποίηση της αποστολής ενέργειες δεν συνάδουν με τη συνήθη πρακτική. Ωστόσο, η πραγματοποίηση της αποστολής θα ήταν αδύνατη χωρίς τη συνδρομή της εξαγωγικής εταιρίας.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντος

Στις παρατηρήσεις του, ο καταγγέλλων επέμεινε στην καταγγελία του και διατύπωσε αρκετά πρόσθετα ερωτήματα σχετικά με τους ελέγχους για την εποπτεία των εργασιών, την ανεπάρκεια των μέσων επικοινωνίας και την προέλευση του κρέατος ταράνδου.

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΕΡΕΥΝΕΣ

Ύστερα από προσεκτική εξέταση της γνώμης της Επιτροπής και των παρατηρήσεων του καταγγέλλοντος, διαπιστώθηκε ότι εξακολουθούσαν να υπάρχουν αναπάντητα ερωτήματα. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής κάλεσε την Επιτροπή να υποβάλει συμπληρωματική γνώμη σχετικά με τα ζητήματα που έθεσε ο καταγγέλλων.

Η συμπληρωματική γνώμη της Επιτροπής

Στη συμπληρωματική της γνώμη η Επιτροπή προέβη, εν συντομία, στις ακόλουθες παρατηρήσεις:

Η Επιτροπή έλαβε από τις ρωσικές αρχές ικανοποιητικές έγγραφες διαβεβαιώσεις σχετικά με το γεγονός ότι οι εκκρεμούσες ελλείψεις των εγκαταστάσεων παραγωγής κρέατος ταράνδου «Lovozero» στον τομέα της τεχνολογίας και της υγιεινής είχαν αντιμετωπισθεί. Κατά το διάστημα 12-16 Φεβρουαρίου 2001, οι υπηρεσίες της Επιτροπής πραγματοποίησαν μια ακόμη συνήθη αποστολή στην περιοχή του Murmansk, συμπεριλαμβανομένης της επιθεώρησης των εγκαταστάσεων «Lovozero».

Η Επιτροπή εκφράζει την ικανοποίησή της σχετικά με το γεγονός ότι οι ρωσικές αρχές είναι σε θέση να της κοινοποιήσουν μια επιδημική έξαρση εντός 24 ωρών από

την εξακρίβωσή της. Επιπλέον, οι ρυθμίσεις που διέπουν τις εισαγωγές κρέατος ταράνδου από την Ρωσία καθορίζονται στην απόφαση 2000/585/ΕΚ της Επιτροπής.

Η Επιτροπή είναι απόλυτα πεπεισμένη ότι τηρήθηκαν οι δέουσες διαδικασίες καθ' όλα τα στάδια των διαδικασιών οι οποίες κατέληξαν στην έγκριση των εισαγωγών κρέατος ταράνδου από τις εγκαταστάσεις της εταιρίας Norrfrys AB Lovozero στο Murmansk.

Οι συμπληρωματικές παρατηρήσεις του καταγγέλλοντος

Ο καταγγέλλων διατύπωσε συνοπτικά τις εξής παρατηρήσεις:

Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, η έκθεση επιθεώρησης της 12ης-16ης Φεβρουαρίου 2001 επιβεβαιώνει απλά τις προηγούμενες αμφιβολίες σχετικά με τις διαδικασίες εισαγωγής.

Η Ένωση Φινλανδών Εκτροφών Ταράνδων θεωρεί ότι οι εισαγωγές από τη χερσόνησο Kola θα πρέπει να απαγορευθούν έως ότου καταστεί δυνατό να εξακριβωθεί με βεβαιότητα ότι τα σφαγεία πληρούν τα πρότυπα της ΕΕ.

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΣΥΣΤΑΣΗΣ

Με απόφαση της 7ης Δεκεμβρίου 2001, ο Διαμεσολαβητής απηύθυνε σχέδιο σύστασης στην Επιτροπή σύμφωνα με το άρθρο 3 παράγραφος 6 του Καθεστώτος του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή.

Η βάση του σχεδίου σύστασης ήταν η ακόλουθη:

1 Ο καταγγέλλων ισχυρίζεται ότι την πρωτοβουλία για την έκδοση της απόφασης επί της αρχής σχετικά με τις εισαγωγές κρέατος ταράνδου από την περιοχή της χερσονήσου Kola της Ρωσίας ανέλαβε σουηδική εταιρία, η οποία αποκομίζει εμπορικό όφελος από την εισαγωγή ρωσικού κρέατος ταράνδου. Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, η σουηδική εταιρία συμμετείχε στην επιτόπου επιθεώρηση που διεξήχθη στην περιοχή της χερσονήσου Kola, αναλαμβάνοντας την οργάνωση του ταξιδιού και μεριμνώντας για τις υπηρεσίες διερμηνείας κατά τη διάρκεια της επιθεώρησης. Ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε ότι η Επιτροπή τήρησε μεροληπτική στάση λόγω της συμμετοχής της σουηδικής εταιρίας στην επιτόπου επιθεώρηση.

2 Στη γνώμη της, η Επιτροπή εξηγεί ότι η αποστολή πραγματοποιήθηκε κατόπιν αιτήματος των κυβερνήσεων της Σουηδίας και της Ρωσίας. Κατά την περίοδο Ιανουαρίου-Μαΐου 1998 υπήρξε ανταλλαγή επιστολών σχετικά με την αποστολή μεταξύ της εταιρίας Norrfrys AB και της Επιτροπής. Η εταιρία Norrfrys AB εκδήλωσε προς την Επιτροπή την επιθυμία για ταχεία άρση της απαγόρευσης των εισαγωγών κρέατος ταράνδου από την Ρωσία.

Στις 16 Σεπτεμβρίου 1998, οι περιφερειακές αρχές υπέβαλαν πρόταση προγράμματος δρομολογίων της αποστολής μέσω της εταιρίας Norrfrys AB. Σημαντικά ήταν τα προβλήματα που αντιμετωπίστηκαν όσον αφορά την άμεση επικοινωνία με τις περιφερειακές αρχές, λόγω της ανεπάρκειας των μέσων επικοινωνίας. Ως εκ τούτου, η ομάδα επιθεώρησης χρησιμοποίησε ορισμένες φορές τις εγκαταστάσεις τηλεομοιοτυπίας που έθεσε στη διάθεσή της η εταιρία Norrfrys AB για την οργάνωση των δρομολογίων της αποστολής. Η εταιρία Norrfrys AB δεν επηρέασε καθόλου την απόφαση που έλαβε η ομάδα επιθεώρησης όσον αφορά το πρόγραμμα δρομολογίων της αποστολής.

Ο ταξιδιωτικός πράκτορας της Επιτροπής δεν ήταν σε θέση να προβεί στις απαιτούμενες κρατήσεις ξενοδοχείων και εισιτηρίων εσωτερικών πτήσεων στην περιοχή του Murmansk. Η Norrfrys AB προσφέρθηκε να διευθετήσει τις απαραίτητες κρατήσεις εισιτηρίων και να μεριμνήσει για την έκδοση θεωρήσεων για την ομάδα επιθεώρησης. Δεδομένου του εξαιρετικά περιορισμένου διαθέσιμου χρόνου από την

επίσημη επιβεβαίωση ως την έναρξη της αποστολής, η ομάδα επιθεώρησης δεν είχε άλλη εναλλακτική λύση παρά να ζητήσει από την εταιρία Norrfrys AB να διεκπεραιώσει τις απαραίτητες κρατήσεις ξενοδοχείων και αεροπορικών πτήσεων στην περιοχή του Murmansk μέσω των τοπικών της αντιπροσώπων. Επίσης, από την εταιρία Norrfrys AB ζητήθηκε να μεριμνήσει για την παρουσία διερμηνέα.

Η ομάδα επιθεώρησης αποδέχθηκε ευγενική πρόσκληση σε γεύμα από τον διευθύνοντα σύμβουλο της εταιρίας Norrfrys AB κατά τη διαμονή της στην Μόσχα. Το γεύμα αυτό δηλώθηκε στις δαπάνες της αποστολής. Σε ορισμένες περιπτώσεις χρησιμοποιήθηκαν αυτοκίνητα για τη μεταφορά από και προς τα ξενοδοχεία και τα γραφεία ή τις εγκαταστάσεις που επιθεωρήθηκαν. Αυτά τα αυτοκίνητα διατέθηκαν από την εταιρία Norrfrys AB, χρησιμοποιήθηκαν δε, μεταξύ άλλων, από την ομάδα επιθεώρησης και το διευθύνοντα σύμβουλο της εταιρίας Norrfrys AB για να επισκεφθούν τις εγκαταστάσεις επεξεργασίας στις οποίες η εταιρία Norrfrys AB διατηρούσε εμπορικά συμφέροντα και είχαν προταθεί για έγκριση από τις κτηνιατρικές υπηρεσίες. Οι περιφερειακές κτηνιατρικές υπηρεσίες δεν ήταν σε θέση να παράσχουν μέσα μεταφοράς ούτε υπήρχαν διαθέσιμα οχήματα προς μίσθωση. Ως εκ τούτου, δεν υπήρχε άλλη λύση παρά να χρησιμοποιηθούν τα αυτοκίνητα που διέθεσε η εταιρία Norrfrys AB για την επίτευξη των στόχων της αποστολής. Σύμφωνα με την Επιτροπή, ο διευθύνων σύμβουλος της εταιρίας Norrfrys AB δεν συμμετείχε σε καμία από τις συναντήσεις με τις ρωσικές αρχές ούτε στις εσωτερικές συνεδριάσεις της ομάδας επιθεώρησης. Ήταν παρών στις επισκέψεις στις δύο μονάδες παραγωγής στις οποίες η εταιρία Norrfrys AB διατηρεί εμπορικά συμφέροντα. Στο πλαίσιο αυτής της αποστολής δεν πραγματοποιήθηκαν επισκέψεις σε άλλες μονάδες παραγωγής.

3 Επίσης, σύμφωνα με την Επιτροπή, κατά τη λήψη των αποφάσεων 2000/161/EK και 2000/212/EK της Επιτροπής τηρήθηκαν αυστηρά οι διαδικασίες που ορίζει ο εσωτερικός κανονισμός της Επιτροπής. Σε καμία περίπτωση δεν ασκήθηκε εξωτερική επιρροή. Σε όλες τις περιπτώσεις η μόνιμη κτηνιατρική επιτροπή είχε την ομόφωνη έγκριση των κρατών μελών. Η Επιτροπή ήταν απόλυτα πεπεισμένη ότι τηρήθηκαν οι δέουσες διαδικασίες καθ' όλα τα στάδια των διαδικασιών οι οποίες κατέληξαν στην έγκριση των εισαγωγών κρέατος ταράνδου από τις εγκαταστάσεις της εταιρίας Norrfrys AB Production. Δεν προέκυψαν στοιχεία τυχόν παρατυπιών εκ μέρους του προσωπικού της Επιτροπής που συμμετείχε στο σχεδιασμό, την εκτέλεση και την παρακολούθηση της συγκεκριμένης αποστολής.

4 Ο Διαμεσολαβητής επεσήμανε ότι, σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, η εξασφάλιση των εγγυήσεων που παρέχει η κοινοτική έννομη τάξη στο πλαίσιο των διοικητικών διαδικασιών περιλαμβάνει ιδίως την υποχρέωση του αρμοδίου οργάνου να εξετάζει με επιμέλεια και αμεροληψία όλα τα κρίσιμα στοιχεία που έχουν σχέση με την εκάστοτε κρίνόμενη περίπτωση. Ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι οι αρχές της χρηστής διοίκησης υπαγορεύουν ότι τα θεσμικά όργανα και το προσωπικό της Κοινότητας δεν αρκεί μόνο να ενεργούν με αμεροληψία, αλλά επίσης να αποδεικνύουν την αμεροληψία τους απέχοντας από κάθε ενέργεια η οποία θα μπορούσε να τη θέσει ευλόγως υπό αμφισβήτηση.

5 Με βάση τις έρευνες του Διαμεσολαβητή, προέκυψε ότι παρόλο που τόσο η σουηδική όσο και η ρωσική κυβέρνηση ανέλαβαν πρωτοβουλίες για την οργάνωση μιας επιτόπου επιθεώρησης, και η εταιρία Norrfrys AB ανέλαβε πρωτοβουλία επικοινωνώντας με την Επιτροπή και εκδηλώνοντας την επιθυμία της για ταχεία άρση της απαγόρευσης των εισαγωγών κρέατος ταράνδου από την Ρωσία. Εκτός αυτού, η εταιρία Norrfrys AB και ο διευθύνων σύμβουλός της συμμετείχαν στην επιτόπου επιθεώρηση αναλαμβάνοντας την οργάνωση όσον αφορά:

- τις κρατήσεις ξενοδοχείων και αεροπορικών εισιτηρίων·
- την έκδοση θεωρήσεων·
- προσωρινές διευκολύνσεις τηλεομοιοτυπίας·
- υπηρεσίες διερμηνείας·
- διάθεση αυτοκινήτων για την επιθεώρηση και

- συμμετοχή στις επισκέψεις σε δύο μονάδες παραγωγής.

Ο Διαμεσολαβητής παρατήρησε ότι η Επιτροπή αναγνώρισε ότι η συμμετοχή της εταιρίας Norrfrys AB στην οργάνωση του ταξιδιού δεν συνάδει με τη συνήθη πρακτική του Γραφείου Τροφίμων και Κτηνιατρικών Θεμάτων να συνεργάζεται αποκλειστικά με την αντιπροσωπεία της Επιτροπής και τις εθνικές αρχές της εκάστοτε χώρας. Εκτός αυτού, η Επιτροπή επιβεβαίωσε ότι η αποστολή δεν θα ήταν δυνατό να πραγματοποιηθεί χωρίς τη συνδρομή της εταιρίας Norrfrys AB για την οργάνωση και τη διευκόλυνσή της. Η Επιτροπή τόνισε επίσης ότι η Norrfrys AB είναι η μοναδική εταιρία η οποία επί του παρόντος έχει λάβει έγκριση να εισάγει κρέας ταράνδου από την περιοχή του Murmansk.

6 Ο Διαμεσολαβητής παρατήρησε επίσης ότι η απόφαση 98/140/EK της Επιτροπής, για τη θέσπιση της διαδικασίας σχετικά με τους επιτόπιους ελέγχους στον κτηνιατρικό τομέα που διενεργούν εμπειρογνώμονες της Επιτροπής σε τρίτες χώρες, ορίζει ότι οι εμπειρογνώμονες της Επιτροπής συνοδεύονται μόνο από εμπειρογνώμονες των κρατών μελών.

7 Για τους προαναφερθέντες λόγους, ανεξάρτητα από το αν η παρουσία της εταιρίας Norrfrys AB επηρέασε επί της ουσίας τις αποφάσεις της Επιτροπής, αντίκειται στο καθήκον της Επιτροπής και του προσωπικού της να επιδεικνύουν αμερόληπτη συμπεριφορά. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής έκρινε πως το γεγονός ότι η Επιτροπή επέτρεψε στην Norrfrys AB να συμμετάσχει στην επιτόπου επιθεώρηση συνιστά κρούσμα κακής διοίκησης, το οποίο επιπλέον θέτει υπό αμφισβήτηση τις αποφάσεις 2000/161/EK και 2000/212/EK της Επιτροπής.

8 Λαμβάνοντας υπόψη τη θέση της Επιτροπής, κρίθηκε ότι δεν ήταν δυνατή η επίτευξη φιλικού διακανονισμού.

Το σχέδιο σύστασης του Διαμεσολαβητή προς την Επιτροπή είχε ως ακολούθως:

Η Επιτροπή οφείλει να πραγματοποιήσει νέα επιτόπου επιθεώρηση και να εξετάσει το ενδεχόμενο αναθεώρησης των αποφάσεων 2000/161/EK και 2000/212/EK της Επιτροπής υπό το φως των αποτελεσμάτων αυτής.

Ο Διαμεσολαβητής ενημέρωσε την Επιτροπή ότι σύμφωνα με το άρθρο 3 παράγραφος 6 του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή, όφειλε να υποβάλει αναλυτική γνώμη έως την 31η Μαρτίου 2002.

Η αναλυτική γνώμη της Επιτροπής

Στην αναλυτική της γνώμη, η Επιτροπή ανέφερε, συνοπτικά, τα εξής:

Στις 12-16 Φεβρουαρίου 2001, το Γραφείο Τροφίμων και Κτηνιατρικών Θεμάτων πραγματοποίησε αποστολή παρακολούθησης στην περιοχή του Murmansk, κατά την οποία τηρήθηκαν οι διαδικασίες που προβλέπουν οι κανονισμοί της Επιτροπής για την εκτέλεση και την παρακολούθηση αποστολών.

Στις 30 Οκτωβρίου 2001, ύστερα από ανταλλαγή επιστολών μεταξύ των ρωσικών αρχών και της Επιτροπής, εστάλη επιστολή στον αναπληρωτή προϊστάμενο της αποστολής της Ρωσικής Ομοσπονδίας στις Ευρωπαϊκές Κοινότητες στις Βρυξέλλες, στην οποία αναφέρεται ότι “ελλείπει των απαιτούμενων διασφαλίσεων εκ μέρους των ρωσικών αρχών, η Επιτροπή θα υποχρεωθεί να αναθεωρήσει την έγκριση της εισαγωγής κρέατος ταράνδου από την περιοχή του Murmansk”.

Σε επιστολή με ημερομηνία 5 Νοεμβρίου 2001, οι ρωσικές αρχές υπέβαλαν στο Γραφείο Τροφίμων και Κτηνιατρικών Θεμάτων πρόσθετες πληροφορίες σχετικά με την έκθεση της αποστολής και τα αποτελέσματα των δικών τους προγραμμάτων κτηνιατρικής και μικροβιολογικής παρακολούθησης καταλοίπων τον Οκτώβριο του 2001. Με βάση αυτά τα στοιχεία, οι αρμόδιες υπηρεσίες της Επιτροπής κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι δεν απαιτούνταν περαιτέρω ενέργειες.

Η Επιτροπή έκρινε ότι είχε συμμορφωθεί με την κύρια σύσταση του Διαμεσολαβητή, καθώς είχε ήδη πραγματοποιήσει αποστολή παρακολούθησης. Υπό το φως των πορισμάτων της αποστολής παρακολούθησης και των διαβεβαιώσεων που εν συνεχεία έλαβε από τις ρωσικές αρχές, η Επιτροπή έκρινε επίσης ότι οι αποφάσεις 2000/161/EK και 2000/212/EK της Επιτροπής δεν έχρηζαν τροποποίησης.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντος ως προς την αναλυτική γνώμη της Επιτροπής

Η γραμματεία του Διαμεσολαβητή επικοινωνήσε τηλεφωνικά με τον καταγγέλλοντα και ενημερώθηκε ότι αυτός ήταν ικανοποιημένος με την αναλυτική γνώμη της Επιτροπής.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

Στις 7 Δεκεμβρίου 2001, ο Διαμεσολαβητής απηύθυνε το ακόλουθο σχέδιο σύστασης στην Επιτροπή:

Η Επιτροπή οφείλει να πραγματοποιήσει νέα επιτόπου επιθεώρηση και να εξετάσει το ενδεχόμενο αναθεώρησης των αποφάσεων 2000/161/EK και 2000/212/EK της Επιτροπής βάσει των αποτελεσμάτων αυτής.

Με την αναλυτική της γνώμη, η Επιτροπή ενημέρωσε το Διαμεσολαβητή ότι το Γραφείο Τροφίμων και Κτηνιατρικών Θεμάτων είχε ήδη πραγματοποιήσει αποστολή παρακολούθησης στην περιοχή του Murmansk, κατά την οποία τηρήθηκαν οι διαδικασίες που προβλέπουν οι κανονισμοί της Επιτροπής για την εκτέλεση και την παρακολούθηση αποστολών. Υπό το φως των πορισμάτων της αποστολής παρακολούθησης και των πρόσθετων πληροφοριών που εν συνεχεία έλαβε από τις ρωσικές αρχές σε επιστολή τους με ημερομηνία 5 Νοεμβρίου 2001, η Επιτροπή έκρινε επίσης ότι οι αποφάσεις 2000/161/EK και 2000/212/EK της Επιτροπής δεν έχρηζαν τροποποίησης.

Ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι τα μέτρα που περιγράφονται από την Επιτροπή στην αναλυτική της γνώμη πληρούν τις απαιτήσεις του σχεδίου σύστασης του Διαμεσολαβητή. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

Λόγω της μεγάλης έκτασης της απόφασης σχετικά με την παρούσα υπόθεση, στη σύνοψη αυτή αναφέρονται μόνο τα κύρια σημεία. Ολόκληρη η απόφαση μπορεί να αναζητηθεί στην αγγλική γλώσσα στην ιστοσελίδα του Διαμεσολαβητή (www.euro-ombudsman.eu.int).

**ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΗ
ΠΡΟΣΒΑΣΗΣ ΤΟΥ
ΚΟΙΝΟΥ ΣΕ
ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΑ
ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ ΤΗΣ
ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΙΣ
ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕΙΣ ΤΟΥ
ΔΙΑΤΛΑΝΤΙΚΟΥ
ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΚΟΥ
ΔΙΑΛΟΓΟΥ**

*Απόφαση επί της
καταγγελίας
1128/2001/ΙΗH κατά της
Ευρωπαϊκής Επιτροπής*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Τον Ιούλιο του 2001, ο κ. Η. υπέβαλε καταγγελία στο Διαμεσολαβητή εξ ονόματος μιας μη κυβερνητικής οργάνωσης, της Corporate Observatory Europe, κατά της άρνησης της Επιτροπής να επιτρέψει την πρόσβαση του κοινού σε ορισμένα έγγραφα, δυνάμει της απόφασης 94/90 της Επιτροπής.⁸⁵ Τα έγγραφα αφορούν τη συμμετοχή της Επιτροπής στις συνεδριάσεις του Διατλαντικού Επιχειρηματικού Διαλόγου (TABD). Ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε ότι η Επιτροπή δεν έδωσε τη δέουσα σημασία στο συμφέρον του κοινού να γνωρίσει το περιεχόμενό τους, εφόσον ο TABD είναι ένα φόρουμ όπου προτείνονται και συζητώνται πολιτικές της ΕΕ που αργότερα θα έχουν ευρύτερο αντίκτυπο σε όλους τους ευρωπαίους πολίτες.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η Επιτροπή εξήγησε ότι τα έγγραφα ήταν σημειώσεις καθοδήγησης, ενημερωτικά σημειώματα για τις συνεδριάσεις με εκπροσώπους της κυβέρνησης των ΗΠΑ, άλλα σχόλια του προσωπικού της Επιτροπής και συστάσεις προς τον Επίτροπο.

Η Επιτροπή υποστήριξε ότι η άρνηση πρόσβασης ήταν δικαιολογημένη σύμφωνα με την εξαίρεση για την προστασία του απορρήτου των διαδικασιών της και ότι δεν υπήρχε δημόσιο συμφέρον για τη γνωστοποίηση του περιεχομένου τους, διότι τα έγγραφα δεν διαφώτιζαν περαιτέρω τις θέσεις της Επιτροπής σχετικά με τις προτάσεις του TABD.

Επίσης, η Επιτροπή υποστήριξε ότι η άρνηση πρόσβασης ήταν δικαιολογημένη σύμφωνα με την εξαίρεση για τις διεθνείς σχέσεις, διότι οι προσωπικές απόψεις μελών του προσωπικού μπορούν εσφαλμένα να θεωρηθούν ότι αντικατοπτρίζουν τις απόψεις της Επιτροπής.

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΣΥΣΤΑΣΗΣ

Ο Διαμεσολαβητής θεώρησε ότι ο καταγγέλλων είχε το δικαίωμα να επικαλεστεί δημόσιο συμφέρον για τη γνωστοποίηση του περιεχομένου εγγράφων που αφορούσαν τη σχέση της Επιτροπής με τον TABD.

Επίσης, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ανεπαρκή τα επιχειρήματα της Επιτροπής όσον αφορά τις διεθνείς σχέσεις, διότι δεν φαίνεται πιθανό οι αρχές των ΗΠΑ να εκλάβουν ως επίσημη θέση της Επιτροπής προσωπικές απόψεις μελών του προσωπικού.

Συνεπώς, ο Διαμεσολαβητής εκτόνισε σχέδιο σύστασης σύμφωνα με το οποίο η Επιτροπή πρέπει να επανεξετάσει την αίτηση του καταγγέλλοντος για πρόσβαση του κοινού, εφαρμόζοντας τον κανονισμό 1049/2001⁸⁶, ο οποίος είχε εν τω μεταξύ αντι-καταστήσει την απόφαση 94/90.

Η λεπτομερής γνώμη της Επιτροπής

Σύμφωνα με τη λεπτομερή γνώμη της Επιτροπής, η γνωστοποίηση των επιχειρημάτων της θα εξέθετε την Επιτροπή έναντι των εταίρων της και θα αποδυνάμωνε τη διαπραγματευτική της θέση. Θα προσέφερε πληροφορίες στους εταίρους με τους οποίους θα διαπραγματευόταν σχετικά με τους ενδεχόμενους συμβιβασμούς στους οποίους η Επιτροπή θα ήταν πρόθυμη να προβεί σε μεταγενέστερο στάδιο των διαπραγματεύσεων. Θα υπήρχε σοβαρός κίνδυνος να προστεθούν αμφισβητούμενα ζητήματα στις σχέσεις ΕΕ-ΗΠΑ και να καταστεί πιο δύσκολη η επίτευξη συμφωνίας.

⁸⁵ Απόφαση 94/90 της Επιτροπής της 8ης Φεβρουαρίου 1994 σχετικά με την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα της Επιτροπής ΕΕ 1994 L 46/58.

⁸⁶ Κανονισμός 1049/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 30ής Μαΐου 2001 για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής, 2001 ΕΕ L 145/43.

Η Επιτροπή υποστήριξε επίσης ότι η άρνηση πρόσβασης ήταν δικαιολογημένη προκειμένου να προστατευτεί η διαδικασία λήψης αποφάσεων. Στο πλαίσιο αυτό, υποστήριξε ότι κατά την αξιολόγηση των επιπτώσεων της κοινοποίησης ενός εγγράφου, πρέπει να ληφθεί υπόψη ο κίνδυνος επιλεγμένα τμήματα των κοινοποιημένων εγγράφων να διαδοθούν εκτός πλαισίου.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

Ο Διαμεσολαβητής θεώρησε ότι η Επιτροπή είχε εξηγήσει με σαφήνεια πώς η γνωστοποίηση του περιεχομένου των εν λόγω εγγράφων θα μπορούσε να υπονομεύσει την προστασία του δημοσίου συμφέροντος όσον αφορά τις διεθνείς σχέσεις.

Ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι ήταν συνεπώς ανώφελο να εξεταστεί εάν μπορούσε επίσης να απαγορευτεί η πρόσβαση στα έγγραφα προκειμένου να προστατευτεί η διαδικασία λήψης αποφάσεων της Επιτροπής.

Ωστόσο, ο Διαμεσολαβητής επεσήμανε ότι δεν μπορούσε να δεχτεί την άποψη της Επιτροπής ότι κατά την αξιολόγηση των επιπτώσεων της κοινοποίησης ενός εγγράφου στη διαδικασία λήψης αποφάσεων, πρέπει να ληφθεί υπόψη ο κίνδυνος επιλεγμένα τμήματα εγγράφων να διαδοθούν εκτός πλαισίου. Σύμφωνα με το Διαμεσολαβητή, η αιτιολογία της Επιτροπής στο σημείο αυτό δεν συνάδει με την ελευθερία της έκφρασης δυνάμει της Ευρωπαϊκής Σύμβασης ανθρωπίνων δικαιωμάτων και του Χάρτη των θεμελιωδών δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ο οποίος περιλαμβάνει την ελευθερία γνώμης και την ελευθερία λήψης ή μετάδοσης πληροφοριών ή ιδεών, χωρίς την ανάμειξη δημοσίων αρχών.

Βάσει των ανωτέρω, ο Διαμεσολαβητής θεώρησε ότι η Επιτροπή είχε λάβει επαρκή μέτρα προκειμένου να ανταποκριθεί στο σχέδιο σύστασης και, συνεπώς, περάτωσε την εξέταση της υπόθεσης.

3.5.3 Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή και το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ ΚΑΙ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΓΙΑ ΤΗ ΘΕΣΠΙΣΗ ΝΕΟΥ ΔΙΟΡΓΑΝΙΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ ΠΛΗΡΩΜΩΝ

Απόφαση επί της καταγγελίας 1182/2001/IP κατά της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Ο υιός της καταγγέλλουσας, η οποία είναι υπάλληλος του Κοινοβουλίου, πηγαίνει στον παιδικό σταθμό του Λουξεμβούργου, ο οποίος διοικείται από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή. Όλα τα έξοδα παρακρατούνται από το μισθό της καταγγέλλουσας σε μηνιαία βάση. Στην καταγγελία της, η καταγγέλλουσα ισχυρίστηκε έλλειψη διαφάνειας όσον αφορά το παρακρατούμενο ποσό, διότι καθώς πρόκειται για κατ' αποκοπή ποσό που συνεχώς αλλάζει, είναι αδύνατο να ελεγχθεί η ακρίβειά του. Ισχυρίζεται ότι είναι απαραίτητη η αναλυτικότερη περιγραφή του παρακρατούμενου ποσού και ότι οι γονείς πρέπει να ενημερώνονται για οιοσδήποτε αλλαγές.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Στη γνώμη της, η Επιτροπή αναφέρεται στους σχετικούς κανόνες που αφορούν τη λειτουργία του ιδρύματος που περιλαμβάνεται στο νηπιακό σταθμό (Early Childhood Centre, στο εξής ECC) και την εισαγωγή σε αυτό. Σύμφωνα με το άρθρο 5, η συνεισφορά των γονέων γίνεται μέσω παρακράτησης από το μισθό του γονέα που προέβη στην εγγραφή του παιδιού. Η συνεισφορά βασίζεται στην κλίμακα που ορίζεται από την Επιτροπή Κοινωνικών Δραστηριοτήτων και αναθεωρείται περιοδικά.

Η Επιτροπή δηλώνει ότι το πακέτο κουπονιών των παιδιών που αποτελείται από 20 κουπόνια υπογράφεται και εγκρίνεται εκ των προτέρων από τους γονείς. Επιπλέον, το ίδρυμα επισημαίνει ότι στις 12 Σεπτεμβρίου 2000, όλοι οι ενδιαφερό-

μενοι γονείς ενημερώθηκαν ότι η τιμή του πακέτου κουπονιών θα άλλαζε από 69,41 σε 74,34 ευρώ.

Η Επιτροπή εκφράζει τη λύπη της για το γεγονός ότι το υφιστάμενο διοργανικό σύστημα πληρωμών δεν επιτρέπει περισσότερο λεπτομερή πληροφόρηση σχετικά με τους κωδικούς «κρατήσεις» και «διάφορα». Ωστόσο, με το νέο διοργανικό σύστημα πληρωμών, το οποίο συστήνεται, θα αποφευχθούν αυτά τα προβλήματα. Σήμερα, κάθε ίδρυμα είναι υποχρεωμένο να παρέχει στους γονείς αναλυτικό τιμολόγιο, το οποίο διαβιβάζεται από τη διοικητική του υπηρεσία σε μηνιαία βάση.

Η γνώμη του Κοινοβουλίου

Στη γνώμη του σχετικά με την καταγγελία, το Κοινοβούλιο παραδέχεται ότι το Τμήμα Εκκαθαρίσεων γνωρίζει την κατάσταση που περιγράφει η καταγγέλλουσα, η οποία επικοινωνήσε με την εν λόγω υπηρεσία αρκετές φορές.

Σύμφωνα με το Κοινοβούλιο, το πρόβλημα προκύπτει από το γεγονός ότι η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, ως διαχειριστής του παιδικού σταθμού, ζητεί από τα διάφορα θεσμικά όργανα να παρακρατούν τις μηνιαίες δαπάνες για τη φύλαξη και τα κουπόνια φαγητού των παιδιών από το μισθό των γονέων τους χωρίς αναλυτική ενημέρωση σχετικά με τα ποσά που χρεώνονται στους γονείς.

Το Κοινοβούλιο τονίζει ότι το Τμήμα Εκκαθαρίσεων δεν είναι ικανοποιημένο από την κατάσταση αυτή και επικοινωνήσε αρκετές φορές με το σχετικό τμήμα της Επιτροπής, αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Συνεπώς, η καταγγέλλουσα ενημερώθηκε ότι μόνον η Επιτροπή είχε στη διάθεσή της τις σχετικές πληροφορίες, τις οποίες η καταγγέλλουσα δικαιούνταν να γνωρίζει.

Επιπλέον, ο γενικός γραμματέας του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου απέστειλε πρόσφατα επιστολή στο γενικό γραμματέα της Ευρωπαϊκής Επιτροπής ζητώντας την εξεύρεση λύσης στο πρόβλημα, ικανοποιητικής για τους υπαλλήλους.

Οι παρατηρήσεις της καταγγέλλουσας σχετικά με τη γνώμη της Ευρωπαϊκής Επιτροπής

Η καταγγέλλουσα τόνισε ότι η καταγγελία της δεν αφορούσε τις διαδικαστικές πληροφορίες σχετικά με τη λειτουργία του παιδικού σταθμού. Επίσης, τόνισε ότι η Επιτροπή αναγνώρισε την ανεπάρκεια του συστήματος πληροφορικής και αναφέρθηκε σε ένα νέο σύστημα με το οποίο θα αποφευχθούν αυτά τα προβλήματα χωρίς, ωστόσο, να δώσει συγκεκριμένες πληροφορίες σχετικά με τη χρονική στιγμή που θα τεθεί σε ισχύ.

Η καταγγέλλουσα επεσήμανε επίσης ότι δεν ήθελε να αποδώσει ευθύνες στη δραστηριότητα της Επιτροπής, αλλά μόνο να καταγγείλει ένα πρόβλημα, του οποίου την ύπαρξη παραδέχεται και η ίδια η Επιτροπή. Κατά τη γνώμη της, δεν έχει σημασία ποιο από τα δύο θεσμικά όργανα, η Επιτροπή ή το Κοινοβούλιο, θα παρέχει τις σχετικές πληροφορίες σε τακτική βάση.

Οι παρατηρήσεις της καταγγέλλουσας σχετικά με τη γνώμη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου

Η καταγγέλλουσα επεσήμανε ότι δεν είχε να προσθέσει κάποιο σχόλιο σε σχέση με το περιεχόμενο της γνώμης του Κοινοβουλίου.

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΣΥΣΤΑΣΗΣ

Στις 19 Ιουνίου 2002, ο Διαμεσολαβητής απηύθυνε στην Επιτροπή και το Κοινοβούλιο σχέδιο σύστασης σύμφωνα με το άρθρο 3 (6) του Καθεστώτος του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή.

Η βάση του σχεδίου σύστασης ήταν η ακόλουθη:

Ο υιός της καταγγέλλουσας, η οποία είναι υπάλληλος του Κοινοβουλίου, πηγαίνει στον παιδικό σταθμό του Λουξεμβούργου, ο οποίος διοικείται από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή. Όλα τα έξοδα παρακρατούνται από το μισθό της καταγγέλλουσας σε μηνιαία βάση. Στην καταγγελία της, η καταγγέλλουσα ισχυρίστηκε έλλειψη διαφάνειας όσον αφορά το παρακρατούμενο ποσό, διότι καθώς πρόκειται για κατ' αποκοπή ποσό που συνεχώς αλλάζει, είναι αδύνατο να ελεγχθεί η ακρίβειά του. Ισχυρίζεται ότι είναι απαραίτητη η ανάλυση του παρακρατούμενου ποσού και ότι οι γονείς πρέπει να ενημερώνονται για οιοσδήποτε αλλαγές.

Στη γνώμη της, η Επιτροπή εκφράζει τη λύπη της για το γεγονός ότι το υφιστάμενο διοργανικό σύστημα πληρωμών δεν επιτρέπει περισσότερο λεπτομερή πληροφόρηση σχετικά με τους κωδικούς «κρατήσεις» και «διάφορα». Δηλώνει επίσης ότι με το νέο διοργανικό σύστημα πληρωμών, το οποίο επί του παρόντος δημιουργείται, θα αποφευχθούν τα προβλήματα αυτά.

Στη γνώμη του, το Κοινοβούλιο επισημαίνει ότι οι υπηρεσίες του θεωρούν την κατάσταση αυτή μη ικανοποιητική και κατά συνέπεια επικοινωνήσαν με το σχετικό τμήμα της Επιτροπής, αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Επιπλέον, τονίζει ότι ο γενικός γραμματέας του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου απέστειλε πρόσφατα επιστολή στο γενικό γραμματέα της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, ζητώντας την εξεύρεση λύσης στο πρόβλημα ικανοποιητικής για τους υπαλλήλους.

Η παροχή ακριβέστατων πληροφοριών από μια δημόσια διοίκηση σχετικά με τις αποφάσεις της αποτελεί ένδειξη χρηστής διοικητικής συμπεριφοράς. Οι πληροφορίες αυτές πρέπει να παρέχουν στους αποδέκτες της απόφασης τη δυνατότητα να κρίνουν με ευκολία την ακρίβειά της.

Ο Διαμεσολαβητής επεσήμανε ότι και τα δύο εμπλεκόμενα θεσμικά όργανα συμφώνησαν ότι το διοργανικό σύστημα πληρωμών δεν είναι ικανοποιητικό και ότι η καταγγέλλουσα δικαιούται να λάβει τις αιτηθείσες πληροφορίες. Ο Διαμεσολαβητής σημείωσε επίσης ότι ο γενικός γραμματέας του Κοινοβουλίου απέστειλε επιστολή στο γενικό γραμματέα της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, ζητώντας την εξεύρεση λύσης στο πρόβλημα ικανοποιητικής για τους υπαλλήλους.

Ο Διαμεσολαβητής συμπέρανε ότι η μη παροχή στην καταγγέλλουσα και σε όλους τους ενδιαφερόμενους γονείς λεπτομερών πληροφοριών σχετικά με το ποσό που χρεώνονται για τη φοίτηση των παιδιών τους στον παιδικό σταθμό συνιστά κρούσμα κακής διοίκησης. Συνεπώς, υπέβαλε το ακόλουθο σχέδιο σύστασης στην Επιτροπή και το Κοινοβούλιο:

Οι ενδιαφερόμενοι γονείς δικαιούνται να λαμβάνουν λεπτομερή πληροφόρηση σχετικά με το ποσό που χρεώνονται για τη φοίτηση των παιδιών τους στον παιδικό σταθμό. Συνεπώς, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή και το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο πρέπει να βρουν λύση για την παροχή της εν λόγω πληροφόρησης σε τακτική βάση.

Ο Διαμεσολαβητής ενημέρωσε και τα δύο θεσμικά όργανα ότι σύμφωνα με το άρθρο 3(6) του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή, πρέπει να αποστείλουν αιτιολογημένη γνώμη έως την 31η Οκτωβρίου 2002.

Η αιτιολογημένη γνώμη της Επιτροπής

Στις 11 Σεπτεμβρίου 2002, η Επιτροπή απέστειλε την αιτιολογημένη γνώμη της στο Διαμεσολαβητή.

Η Επιτροπή δήλωσε ότι η σύσταση του Διαμεσολαβητή αποτέλεσε αντικείμενο ενδελεχούς εξέτασης από τις αρμόδιες υπηρεσίες της Επιτροπής. Επιπλέον, το θεσμικό όργανο τόνισε ότι οι απαραίτητες τεχνικές ρυθμίσεις για τη δημιουργία του νέου διοργανικού συστήματος πληρωμών με σκοπό την παροχή λεπτομερούς πληροφόρησης στους γονείς σε τακτική βάση βρίσκονται σε εξέλιξη. Επί αυτής της βάσεως, το σχέδιο σύστασης του Διαμεσολαβητή θα εφαρμοστεί σύντομα.

Εν τω μεταξύ, όσοι γονείς επιθυμούν, μπορούν να απευθύνουν τα ερωτήματά τους στη γραμματεία του παιδικού σταθμού και του κέντρου σπουδών.

Η αιτιολογημένη γνώμη του Κοινοβουλίου

Στις 21 Οκτωβρίου 2002, το Κοινοβούλιο απέστειλε την αιτιολογημένη γνώμη του στο Διαμεσολαβητή.

Το Κοινοβούλιο αναφέρθηκε στην αιτιολογημένη γνώμη της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, με την οποία ενημερώθηκε ο Διαμεσολαβητής ότι το πρόγραμμα μηχανοργάνωσης που απαιτείται για την παροχή αναλυτικού λογαριασμού βρίσκεται επί του παρόντος σε εξέλιξη. Το Κοινοβούλιο στήριξε πλήρως την πρωτοβουλία αυτή και τόνισε ότι, κατά τη γνώμη του, το βελτιωμένο πρόγραμμα θα τεθεί σε εφαρμογή έως το τέλος του τρέχοντος έτους.

Οι παρατηρήσεις της καταγγέλλουσας σχετικά με την αιτιολογημένη γνώμη της Επιτροπής και του Κοινοβουλίου

Στις 28 Οκτωβρίου 2002, οι υπηρεσίες του Διαμεσολαβητή επικοινωνήσαν τηλεφωνικά με την καταγγέλλουσα και ενημερώθηκαν ότι η καταγγέλλουσα ήταν ικανοποιημένη από το αποτέλεσμα της έρευνας.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Στις 19 Ιουνίου 2002, ο Διαμεσολαβητής απήρτηνε το ακόλουθο σχέδιο σύστασης στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή και το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο:

Οι ενδιαφερόμενοι γονείς δικαιούνται να λαμβάνουν λεπτομερή πληροφόρηση σχετικά με το ποσό που χρεώνονται για τη φοίτηση των παιδιών τους στον παιδικό σταθμό. Συνεπώς, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή και το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο πρέπει να βρουν λύση για την παροχή της εν λόγω πληροφόρησης σε τακτική βάση.

2 Στην αιτιολογημένη γνώμη της, η Επιτροπή ενημέρωσε το Διαμεσολαβητή ότι οι απαραίτητες τεχνικές ρυθμίσεις για τη δημιουργία του νέου διοργανικού συστήματος πληρωμών με σκοπό την παροχή λεπτομερούς πληροφόρησης στους γονείς σε τακτική βάση βρίσκονται σε εξέλιξη και ότι, συνεπώς, το σχέδιο σύστασης του Διαμεσολαβητή θα τεθεί σύντομα σε εφαρμογή.

Στην αιτιολογημένη γνώμη του, το Κοινοβούλιο στήριξε την πρωτοβουλία της Επιτροπής και τόνισε ότι, κατά τη γνώμη του, το βελτιωμένο αυτό σύστημα θα τεθεί σε εφαρμογή έως το τέλος του τρέχοντος έτους.

3 Ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι τα μέτρα που περιγράφονται από την Επιτροπή και το Κοινοβούλιο στις αιτιολογημένες γνώμες τους ικανοποιούν τις απαιτήσεις του σχεδίου σύστασης του Διαμεσολαβητή. Συνεπώς, ο Διαμεσολαβητής περατώνει την εξέταση της υπόθεσης.

3.6 ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ Η ΕΞΕΤΑΣΗ ΤΩΝ ΟΠΟΙΩΝ ΠΕΡΑΤΩΘΗΚΕ ΜΕ ΕΙΔΙΚΗ ΕΚΘΕΣΗ

ΠΡΟΤΑΣΗ ΥΙΟΘΕΤΗΣΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΚΩΔΙΚΑ ΟΡΘΗΣ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ

*Απόφαση επί της
έρευνας ιδία
πρωτοβουλία
ΟΙ/1/98/ΟΝ για όλα τα
θεσμικά όργανα και
τους οργανισμούς*

Στις 11 Νοεμβρίου 1998, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής εγκαινίασε έρευνα ιδία πρωτοβουλία σχετικά με την ύπαρξη, στα διάφορα κοινοτικά θεσμικά όργανα και οργανισμούς, ενός Κώδικα Ορθής Διοικητικής Συμπεριφοράς για τους υπαλλήλους στις σχέσεις τους με το κοινό, καθώς και σχετικά με τη δυνατότητα πρόσβασης του κοινού σε αυτόν.

Ο Διαμεσολαβητής υπέβαλε σχέδια σύστασης στις 28 Ιουλίου 1999 στην Επιτροπή, στις 29 Ιουλίου 1999 στο Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο και στις 13 Σεπτεμβρίου 1999 στα υπόλοιπα θεσμικά όργανα, οργανισμούς και αποκεντρωμένες υπηρεσίες. Επισύναψε δε ως παράρτημα στα σχέδια σύστασής του ένα σχέδιο Κώδικα Ορθής Διοικητικής Συμπεριφοράς το οποίο συντάχθηκε από την υπηρεσία του και περιείχε, σε μια σειρά 28 άρθρων, διατάξεις σχετικές με τις ουσιαστικές αλλά και τις διαδικαστικές αρχές, καθώς και με την ορθή λειτουργία της διοίκησης. Ο Διαμεσολαβητής υπέδειξε στα θεσμικά όργανα και οργανισμούς ότι μπορούσαν να χρησιμοποιήσουν αυτό το σχέδιο Κώδικα ως πύξίδα για τη σύνταξη των δικών τους Κωδίκων.

Τον Απρίλιο 2000, μετά από σε βάθος ανάλυση των γνωμοδοτήσεων που έστειλαν τα διάφορα θεσμικά όργανα και οργανισμοί σε σχέση με τα σχέδια σύστασης, ο Διαμεσολαβητής υπέβαλε ειδική έκθεση στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, σύμφωνα με το άρθρο 3 παράγραφος 7 του καθεστώτος του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή. Στην ειδική αυτή έκθεση, ο Διαμεσολαβητής διατύπωσε την ακόλουθη σύσταση προς το Κοινοβούλιο: «Με στόχο την εισαγωγή κανόνων χρηστής διοικητικής συμπεριφοράς που θα ισχύουν εξίσου για όλα τα κοινοτικά θεσμικά όργανα και οργανισμούς, ο Διαμεσολαβητής διατυπώνει σύσταση για θέσπιση ευρωπαϊκού διοικητικού νόμου, ο οποίος θα ισχύει για όλα τα κοινοτικά θεσμικά όργανα και οργανισμούς. Ο νόμος αυτός δύναται να λάβει τη μορφή κανονισμού». Επισύναψε δε ως παράρτημα στην ειδική έκθεση το σχέδιο Κώδικα που συνέταξε.

Στις 27 Ιουνίου 2001 η Επιτροπή Αναφορών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου υιοθέτησε έκθεση (αριθ. Α5-0245/2001) με την οποία προσυπέγραψε την ειδική έκθεση του Διαμεσολαβητή. Η έκθεση συντάχθηκε από τον κ. Roy Petty, BEK.

Στις 6 Σεπτεμβρίου 2001 το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο εξέδωσε μια απόφαση η οποία ενέκρινε, με ορισμένες τροποποιήσεις, τον Κώδικα Ορθής Διοικητικής Συμπεριφοράς, όπως είχε προταθεί από τον Διαμεσολαβητή στα σχέδια σύστασης και στην ειδική έκθεσή του. Η απόφαση καλούσε επίσης την Ευρωπαϊκή Επιτροπή να υποβάλει πρόταση κανονισμού ο οποίος θα περιέχει τον Κώδικα Ορθής Διοικητικής Συμπεριφοράς, δυνάμει του άρθρου 308 της συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας.

Καθώς το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο έχει πλέον ολοκληρώσει την εξέταση της ειδικής έκθεσης και προσυπογράφει τα συμπεράσματά της, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής αποφάσισε να κλείσει το φάκελλο.

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΘΕΤΕΙ ΤΕΛΟΣ ΣΤΙΣ ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ ΛΟΓΩ ΦΥΛΟΥ ΓΙΑ ΑΠΟΣΠΑΣΜΕΝΟΥΣ ΕΘΝΙΚΟΥΣ ΕΜΠΕΙΡΟΓΝΩΜΟΝΕΣ

*Απόφαση επί της
καταγγελίας
242/2000/GG κατά της
Ευρωπαϊκής Επιτροπής*

Στις 18 Φεβρουαρίου 2000, η καταγγέλλουσα, βρετανή δημόσια υπάλληλος, υπέβαλε καταγγελία στον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή κατά της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, αναφορικά με τους κανόνες της τελευταίας για τους εθνικούς εμπειρογνώμονες που εργάζονται με απόσπαση στην Επιτροπή. Η καταγγέλλουσα ισχυρίστηκε ότι οι κανόνες που έχουν θεσπιστεί από την Επιτροπή, σύμφωνα με τους οποίους οι εθνικοί εμπειρογνώμονες που εργάζονται με απόσπαση στην Επιτροπή πρέπει να απασχολούνται με καθεστώς πλήρους απασχόλησης, συνιστά διάκριση λόγω φύλου.

Στις 15 Νοεμβρίου 2001, και μετά από μια εις βάθος έρευνα σχετικά με τη συγκεκριμένη καταγγελία, ο Διαμεσολαβητής υπέβαλε ειδική έκθεση στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, σύμφωνα με το άρθρο 3 παράγραφος 7 του Καθεστώτος του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή. Ένα αντίγραφο της ειδικής έκθεσης διαβιβάστηκε στην Επιτροπή. Στην εν λόγω ειδική έκθεση, ο Διαμεσολαβητής ζητά από την Επιτροπή να καταργήσει τη διάταξη που απαγορεύει στους εθνικούς εμπειρογνώμονες που εργάζονται με απόσπαση στην Επιτροπή να απασχολούνται με καθεστώς μερικής απασχόλησης το ταχύτερο δυνατό.

Στις 30 Απριλίου 2002, η Επιτροπή ενέκρινε μια απόφαση σχετικά με τους κανόνες για τους εθνικούς εμπειρογνώμονες που εργάζονται με απόσπαση στην Επιτροπή. Το άρθρο 12 των εν λόγω κανόνων ορίζει ότι επιτρέπεται στους εθνικούς εμπειρογνώμονες να απασχολούνται με καθεστώς μερικής απασχόλησης.

Στις 8 Οκτωβρίου 2002, η Επιτροπή Αναφορών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου ενέκρινε μια έκθεση (αριθμός αναφοράς A5-0355/2002) στην οποία προσυπογράφεται η ειδική έκθεση του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή, υπέβαλε δε ένα σχετικό σχέδιο ψηφίσματος. Η έκθεση συντάχθηκε από το μέλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, κα. Jean Lambert.

Στις 17 Δεκεμβρίου 2002, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο πραγματοποίησε ψηφοφορία για την έγκριση του ψηφίσματος με αντικείμενο την ειδική έκθεση του Διαμεσολαβητή. Στο ψήφισμά του, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο χαιρετίζει το γεγονός ότι η Επιτροπή κατήργησε επιτέλους τον υπό εξέταση κανόνα και δηλώνει ότι ο σεβασμός των θεμελιωδών δικαιωμάτων δεν θα πρέπει να αποτελεί αντικείμενο διαπραγματεύσεων από τα ευρωπαϊκά θεσμικά όργανα, ούτε θα πρέπει τα εν λόγω όργανα να επιδεικνύουν αναβλητικότητα κατά το δοκούν όσον αφορά την τήρηση των νομικών υποχρεώσεών τους στο θέμα της αποδέσμευσης από κάθε είδους διακρίσεις.

Καθώς το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο έχει πλέον ολοκληρώσει την εξέταση της ειδικής έκθεσής του και προσυπογράφει τα συμπεράσματά του, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

ΤΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ ΠΡΟΣΥΠΟΓΡΑΦΕΙ ΤΙΣ ΑΠΟΦΕΙΣ ΤΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΠΡΟΣΒΑΣΗ ΣΕ ΕΓΓΡΑΦΑ

*Απόφαση επί της
καταγγελίας
917/2000/GG κατά του
Συμβουλίου της
Ευρωπαϊκής Ένωσης*

Στις 11 Ιουλίου 2000, ο καταγγέλλων, μια βρετανική οργάνωση, υπέβαλε καταγγελία στον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αναφορικά με την άρνηση του Συμβουλίου να του παράσχει ορισμένα έγγραφα που ο καταγγέλλων θεωρούσε ότι είχαν προσκομιστεί σε μια σειρά συνεδριάσεων του Συμβουλίου τον Ιανουάριο του 1999 και το Σεπτέμβριο του 1998.

Στις 30 Νοεμβρίου 2001, και μετά από μια εις βάθος έρευνα σχετικά με τη συγκεκριμένη καταγγελία, ο Διαμεσολαβητής υπέβαλε ειδική έκθεση στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, σύμφωνα με το άρθρο 3 παράγραφος 7 του Καθεστώτος του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή. Ένα αντίγραφο της ειδικής έκθεσης διαβιβάστηκε στο Συμβούλιο. Στην εν λόγω ειδική έκθεση, ο Διαμεσολαβητής ζητά από το Συμβούλιο να επανεξετάσει την αίτηση του καταγγέλλοντα και να του χορηγήσει πρόσβαση στα έγγραφα που έχει ζητήσει, με την επιφύλαξη κάποιας από τις εξαιρέσεις που ορίζονται στο άρθρο 4 της απόφασης 93/731 του Συμβουλίου της 20ής Δεκεμβρίου 1993

σχετικά με την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Συμβουλίου. Ο Διαμεσολαβητής σημειώνει επίσης ότι χαιρετίζει τις απόψεις του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου σχετικά με το σχέδιο συστάσεως που είχε υποβληθεί από εκείνον και σύμφωνα με το οποίο το Συμβούλιο θα πρέπει να τηρεί έναν κατάλογο ή μητρώο όλων των εγγράφων που προσκομίζονται στις συνεδριάσεις του Συμβουλίου και να καταστήσει τον εν λόγω κατάλογο ή μητρώο διαθέσιμο στους πολίτες.

Στις 8 Οκτωβρίου 2002, η Επιτροπή Αναφορών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου ενέκρινε μια έκθεση (αριθμός αναφοράς A5-0363/2002) στην οποία προσυπογράφεται η ειδική έκθεση του Διαμεσολαβητή, υπέβαλε δε ένα σχετικό σχέδιο ψηφίσματος. Η έκθεση συντάχθηκε από το μέλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, κα. Astrid Thors.

Στις 17 Δεκεμβρίου 2002, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο πραγματοποίησε ψηφοφορία για την έγκριση του ψηφίσματος με αντικείμενο την ειδική έκθεση του Διαμεσολαβητή. Στο ψήφισμά του, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο τάσσεται υπέρ της συστάσεως του Διαμεσολαβητή. Επίσης, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο χαιρετίζει τις δημοσιευμένες προθέσεις του Γενικού Γραμματέα του Συμβουλίου να εφαρμόσει τη σύσταση του Διαμεσολαβητή και ζητά από το Συμβούλιο να υποβάλει έκθεση στην αρμόδια επιτροπή εντός έξι μηνών με αντικείμενο τη λήψη πρόσθετων συγκεκριμένων μέτρων για την εφαρμογή της απόφασης του Γενικού Γραμματέα και του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1049/2001.

Καθώς το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο έχει πλέον ολοκληρώσει την εξέταση της ειδικής έκθεσής του και προσυπογράφει τα συμπεράσματά του, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

3.7 ΕΡΕΥΝΕΣ

ΙΔΙΑ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΠΟΥ ΔΙΕΝΕΡΓΗ- ΘΗΚΑΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ

3.7.1 Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΕΚΦΡΑΣΗΣ ΤΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

*Απόφαση επί της
έρευνας ιδία
πρωτοβουλία
ΟΙ/1/2001/GG σε
σχέση με την
Ευρωπαϊκή Επιτροπή*

ΑΙΤΙΟΛΟΓΗΣΗ ΤΗΣ ΕΡΕΥΝΑΣ

Ο Χάρτης Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Ο Χάρτης Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης υιοθετήθηκε στη σύνοδο κορυφής της Νίκαιας στις 7 Δεκεμβρίου 2000⁸⁷.

Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή διακήρυξαν πανηγυρικά το συγκεκριμένο κείμενο ως Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Συνάγεται εξ αυτού ότι τα εν λόγω θεσμικά όργανα δεσμεύθηκαν να εφαρμόσουν τις αρχές που θεσπίζονται στο συγκεκριμένο Χάρτη.

Το άρθρο 11 του Χάρτη αναγνωρίζει το δικαίωμα στην ελευθερία έκφρασης.

Ελευθερία έκφρασης

Η ελευθερία έκφρασης αποτελεί θεμέλιο μιας δημοκρατικής κοινωνίας. Αυτό επικυρώνεται από το άρθρο 10 παράγραφος 1 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης περί Προστασίας των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, η οποία αναφέρει:

«Κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα στην ελευθερία έκφρασης. Το δικαίωμα αυτό περιλαμβάνει την ελευθερία γνώμης και την ελευθερία λήψης ή μετάδοσης ιδεών, χωρίς την ανάμειξη δημοσίων αρχών και αδιακρίτως συνόρων».

Οι ιδρυτικές συνθήκες των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων δεν περιείχαν ειδικές διατάξεις σε σχέση με τα ανθρώπινα δικαιώματα. Ωστόσο, το Δικαστήριο διακήρυξε το 1969 ότι το κοινοτικό δίκαιο εγγυάται τον σεβασμό των ανθρωπίνων δικαιωμάτων⁸⁸.

⁸⁷ ΕΕ 2000 C 364, σ. 1.

⁸⁸ Υπόθεση 29/69 Stauder κατά Πόλης της Ulm [1969] Συλλογή του Δικαστηρίου ECR 419.

Έχει πλέον εδραιωθεί ως νομολογία του Δικαστηρίου ότι τα θεμελιώδη δικαιώματα αποτελούν αναπόσπαστο μέρος των γενικών αρχών δικαίου των οποίων την τήρηση εγγυάται το Δικαστήριο και ότι η αρχή της ελευθερίας έκφρασης, όπως κατοχυρώνεται στο άρθρο 10 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης περί Προστασίας των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, είναι μία από αυτές τις αρχές⁸⁹. Το άρθρο 6 παράγραφος 2 της συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση προσυπογράφει ρητά τη νομολογία αυτή.

Ελευθερία έκφρασης και δημόσιοι λειτουργοί

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρώπινων Δικαιωμάτων έχει αποφανθεί στην υπόθεση *Vogt κατά Γερμανίας* ότι οι δημόσιοι υπάλληλοι είναι άτομα και ως τέτοια δικαιούνται της προστασίας της ελευθερίας έκφρασης όπως ορίζεται στο άρθρο 10 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης περί Προστασίας των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών⁹⁰.

Ομοίως, το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων έχει διακηρύξει ότι η ελευθερία έκφρασης αποτελεί θεμελιώδες δικαίωμα το οποίο απολαμβάνουν και οι υπάλληλοι της Κοινότητας⁹¹.

Ωστόσο, είναι επίσης σαφές ότι οι κοινοτικοί υπάλληλοι έχουν μια ειδική υποχρέωση πίστης στις Κοινότητες. Συνεπώς, το ζήτημα που τίθεται αφορά τη σχέση μεταξύ του καθήκοντος αυτού και της ελευθερίας έκφρασης των υπαλλήλων.

Ο Κανονισμός Υπηρεσιακής Κατάστασης

Ο Κανονισμός Υπηρεσιακής Κατάστασης δεν εγγυάται ρητώς την ελευθερία έκφρασης των υπαλλήλων των Κοινοτήτων.

Υπάρχουν ωστόσο ορισμένες συναφείς διατάξεις στο πλαίσιο αυτό.

Η πρώτη παράγραφος του άρθρου 12 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης ορίζει ότι:

«Ο υπάλληλος πρέπει να απέχει από οιαδήποτε δραστηριότητα και, ειδικότερα, από τη δημόσια έκφραση γνώμης που μπορεί να απηχεί την άποψή του».

Το άρθρο 17 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης περιλαμβάνει τις ακόλουθες διατάξεις:

«Ο υπάλληλος ασκεί τα καθήκοντά του με τη μεγαλύτερη δυνατή διακριτικότητα όσον αφορά στοιχεία και πληροφορίες που περιέχονται εις γνώση του κατά τη διάρκεια ή σε σχέση με την εκτέλεση των καθηκόντων του. Επ' ουδενί δημοσιοποιεί σε μη εντεταλμένο άτομο έγγραφο ή πληροφορίες που δεν έχουν δημοσιοποιηθεί. Εξακολουθεί να δεσμεύεται με την υποχρέωση αυτή και μετά την αποχώρησή του από την υπηρεσία.

Ο υπάλληλος, μόνος ή μαζί με άλλους, δεν δημοσιεύει ούτε συμβάλλει στη δημοσίευση, χωρίς την άδεια της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής, θεμάτων με αντικείμενο το έργο των Κοινοτήτων. Η άδεια δεν χορηγείται μόνον εάν η προτεινόμενη δημοσίευση είναι πιθανό να βλάψει τα συμφέροντα των Κοινοτήτων».

Η σχετική νομολογία των κοινοτικών δικαστηρίων

Το Δικαστήριο έχει ορίσει ότι

⁸⁹ Υπόθεση C-150/98 Ρ Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή κατά Ε [1999] Συλλογή του Δικαστηρίου ECR I-8877.

⁹⁰ Απόφαση της 26ης Σεπτεμβρίου 1995, Σειρά Α, αριθ. 323.

⁹¹ Υπόθεση C-100/88 Oyowe και Traore κατά Επιτροπής [1989] Συλλογή του Δικαστηρίου ECR 4285, παράγραφος 16.

«η ειδική υποχρέωση πίστης στις Κοινότητες, η οποία επιβάλλεται στους υπαλλήλους από τον Κανονισμό Υπηρεσιακής Κατάστασης, δεν μπορεί να ερμηνευθεί κατά τρόπο που να αντίκειται στην ελευθερία έκφρασης, το θεμελιώδες δικαίωμα την τήρηση του οποίου στο κοινοτικό δίκαιο οφείλει να διασφαλίζει το Δικαστήριο»⁹².

Προκύπτει επίσης από τη νομολογία των κοινοτικών δικαστηρίων ότι τα άρθρα 12 και 17 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης δεν αποτελούν εμπόδιο στην ελευθερία εκφράσεως των κοινοτικών υπαλλήλων, αλλ' απλώς θέτουν «προς το συμφέρον της υπηρεσίας, εύλογα όρια στην άσκηση του θεμελιώδους αυτού δικαιώματος»⁹³.

Αρχικές λεπτομέρειες έχουν διευκρινιστεί από τη νομολογία των κοινοτικών δικαστηρίων. Στην υπόθεση *Cwik*, επί παραδείγματι, το Πρωτοδικείο υποστήριξε ότι, παρόλο που, σύμφωνα με το άρθρο 17 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης, μια δημοσίευση κοινοτικού υπαλλήλου με αντικείμενο το έργο των Κοινοτήτων υπόκειται σε προηγούμενη άδεια, η άδεια αυτή δεν χορηγείται μόνον εάν η δημοσίευση «είναι πιθανό να βλάψει τα συμφέροντα των Κοινοτήτων». Επομένως, η άδεια δεν χορηγείται μόνον όταν αυτό είναι αναγκαίο στις συγκεκριμένες συνθήκες της εκάστοτε υπόθεσης⁹⁴. Το Πρωτοδικείο έχει επίσης τονίσει ότι το γεγονός και μόνον ότι ένας υπάλληλος εκφράζει άποψη διαφορετική από αυτή του οργάνου στο οποίο εργάζεται δεν αρκεί για να αποδείξει ότι η δημοσίευση είναι πιθανό να βλάψει τα συμφέροντα των Κοινοτήτων⁹⁵.

Ανεπίλυτα προβλήματα

Δεν μπορεί, ωστόσο, να αμφισβητηθεί κανείς ότι σημαντικά προβλήματα παραμένουν ανεπίλυτα.

Ερμηνευόμενα κατά γράμμα, τα άρθρα 12 και 17 παράγραφος 1 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι παρεμποδίζουν κάθε χρήσιμη επικοινωνία μεταξύ των υπαλλήλων των Κοινοτήτων και των απλών πολιτών που απευθύνονται σε αυτούς για πληροφορίες. Οι υπάλληλοι δεν φαινόταν να έχουν στη διάθεσή τους σαφείς οδηγίες σχετικά με το πού τοποθετείται το όριο ανάμεσα στην ανοιχτή και εξυπηρετική στάση έναντι των πολιτών (την οποία, κατά την άποψη του Διαμεσολαβητή, επιβάλλει στις Κοινότητες η αρχή της διαφάνειας) και στις επαφές ενός υπαλλήλου που «μπορούν να απηχούν την άποψή του» υπό την έννοια του άρθρου 12 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης. Κάτι τέτοιο δημιουργούσε την ανησυχία ότι μια τέτοια κατάσταση θα εμπόδιζε τις Κοινότητες να επιτύχουν το βαθμό ανοιχτού χαρακτήρα και διαφάνειας που ήταν τόσο επιθυμητός όσο και αναγκαίος.

Όσον αφορά στο άρθρο 17 παράγραφος 2 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης, η νομολογία των κοινοτικών δικαστηρίων θα μπορούσε να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι κάθε δημοσίευση υπαλλήλου «με αντικείμενο το έργο των Κοινοτήτων» υπόκειται σε προηγούμενη άδεια. Το Πρωτοδικείο έχει δηλώσει ότι ένας υπάλληλος μπορεί να υποβάλει εσωτερική καταγγελία βάσει του άρθρου 90 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης σε περίπτωση άρνησης της άδειας και, αν η απόφαση συνεχίσει να είναι αρνητική, να προσφύγει ενώπιόν του Δικαστηρίου⁹⁶. Ωστόσο, αυτές οι δυνατότητες προσφυγής είναι, αναπόφευκτα, χρονοβόρες⁹⁷. Μέχρι

⁹² Υπόθεση C-100/88 όπ.π., παράγραφος 16.

⁹³ Υπόθεση C-150/98 P όπ.π., παράγραφος 41· Συνεξετασθείσες υποθέσεις T-34/96 και T-163/96 Connolly κατά Επιτροπής [1999] Συλλογή του Δικαστηρίου-SC I-A-87 και II-463, παράγραφοι 129 και 149.

⁹⁴ Απόφαση της 14ης Ιουλίου 2000 στην υπόθεση T-82/99, [2000] Συλλογή του Δικαστηρίου-SC II-713, παράγραφος 52. Στην απόφασή του της 13ης Δεκεμβρίου 2001 επί της υπόθεσης C-340/00 P, το Δικαστήριο απέρριψε την έφεση της Επιτροπής κατά της εν λόγω απόφασης.

⁹⁵ Υπόθεση T-82/99 όπ.π., παράγραφος 57.

⁹⁶ Πρβλ. υπόθεση Connolly όπ.π., παράγραφος 152.

⁹⁷ Πρβλ. τα γεγονότα της υπόθεσης *Cwik*, στην οποία η καταγγελία βάσει του άρθρου 90 υποβλήθηκε τον Αύγουστο 1998, αλλά η απόφαση εκδόθηκε τον Ιούλιο 2000.

να δοθεί τελικά η άδεια, η προτεινόμενη δημοσίευση ενδέχεται να είναι πλέον παρωχημένη.

Τέτοιου είδους προβληματισμοί οδήγησαν το Διαμεσολαβητή, κατά την εξέταση της πρώτης καταγγελίας που αφορούσε την ελευθερία έκφρασης των κοινοτικών υπαλλήλων (καταγγελία 794/5.8.1996/EAW/SW/VK) το 1997, στη διατύπωση της ακόλουθης παρατήρησης:

«Η Επιτροπή μπορεί ίσως να εξετάσει κατά πόσον πρέπει να δώσει οδηγίες στους υπαλλήλους της σχετικά με το τι θεωρεί εξισορρόπηση του ατομικού τους δικαιώματος ελευθερίας έκφρασης, που περιλαμβάνει και την ελευθερία δημοσιοποίησης πληροφοριών και ιδεών, και των καθηκόντων και ευθυνών τους ως υπαλλήλων, ιδίως σε σχέση με τα άρθρα 12 και 17 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης».

Ο προβληματισμός αυτός επαναλαμβάνεται στην πρόσφατη απόφαση του Διαμεσολαβητή επί της καταγγελίας 1219/99/ΜΕ⁹⁸.

Ο Διαμεσολαβητής είχε γνώση ορισμένων μέτρων ή ανακοινώσεων που επεξεργάζονταν η Επιτροπή στο πλαίσιο της προτεινόμενης γενικής αναθεώρησης του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης. Ορισμένα εξ αυτών (όπως το συμβουλευτικό έγγραφο SEC (2000) 2078 «Έκφραση ανησυχιών για σοβαρές επιλήψιμες πράξεις» της 29ης Νοεμβρίου 2000) σχετιζόνταν ως ένα βαθμό με το πρόβλημα που περιγράφηκε πιο πάνω. Ωστόσο, απ' όσο μπορούσε να αντιληφθεί ο Διαμεσολαβητής δεν είχε ακόμη προταθεί ένα σύνολο κανόνων ή οδηγός σε σχέση με το συγκεκριμένο ζήτημα της ελευθερίας έκφρασης των κοινοτικών υπαλλήλων.

Κατόπιν τούτου, ο Διαμεσολαβητής ζήτησε τον Φεβρουάριο 2001 από την Επιτροπή να τον ενημερώσει αν είχε ήδη προβεί ή αν είχε πρόθεση να προβεί στη λήψη μέτρων προκειμένου να διασαφηνιστεί το εύρος του δικαιώματος των υπαλλήλων της στην ελευθερία έκφρασης.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Στη γνώμη της, η Επιτροπή υπενθύμισε τις νομοθετικές διατάξεις που ίσχυαν στο συγκεκριμένο τομέα. Έκανε επίσης μια σύντομη επισκόπηση των κανόνων που διέπουν την ελευθερία έκφρασης των δημοσίων υπαλλήλων στα κράτη μέλη της ΕΕ και συνόψισε τη σχετική νομολογία τόσο του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων όσο και του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και του Πρωτοδικείου.

Στο πλαίσιο αυτό, η Επιτροπή διατύπωσε τα εξής σχόλια:

Επειδή η εφαρμογή του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης και των κανόνων υλοποίησης των διατάξεών του είχε φτάσει να θεωρείται πολύπλοκη και αδιαφανής, η Επιτροπή έθεσε ως στόχο, στο Λευκό Βιβλίο για τη διοικητική μεταρρύθμιση, τη βελτίωση της διαφάνειας της πολιτικής προσωπικού του και την απλοποίηση και ενοποίηση των σχετικών νομοθετικών πράξεων. Σχεδιάστηκε, συνεπώς, μια απλοποιημένη και ενημερωμένη έκδοση του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης, βάσει της οποίας επρόκειτο να θεσπιστούν κατευθυντήριες γραμμές σχετικά με τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις των δημοσίων λειτουργών. Υπήρχε ανάγκη τροποποίησης ή διευκρίνισης ορισμένων διατάξεων και κατάργησης όσων είχαν καταστεί παρωχημένες. Αυτό ίσχυε και για τις διατάξεις που αφορούσαν την ελευθερία έκφρασης.

Μια σειρά συμβουλευτικών εγγράφων είχαν ήδη εγκριθεί εν όψει της μεταρρύθμισης. Δύο από τα έγγραφα αυτά αφορούσαν συγκεκριμένα τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις των δημοσίων λειτουργών και προσπαθούσαν να διασαφηνίσουν το πεδίο

⁹⁸

Απόφαση της 18ης Δεκεμβρίου 2000.

εφαρμογής τους, συμπεριλαμβανομένων των θεμάτων που αφορούσαν την ελευθερία της γνώμης.

Ένα από τα έγγραφα αυτά ήταν το συμβουλευτικό έγγραφο «Η μεταρρύθμιση της πειθαρχικής διαδικασίας»⁹⁹ που προέβλεπε, μεταξύ άλλων, τη σύνταξη ενός εγχειριδίου κανόνων και κατευθυντήριων γραμμών σχετικά με τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις των δημόσιων υπαλλήλων («Guide des règles et des lignes directrices sur les droits et obligations des fonctionnaires»). Ένα άλλο συμβουλευτικό έγγραφο με τίτλο «Έκφραση ανησυχιών για σοβαρές επιληψιμες πράξεις»¹⁰⁰ θέσπιζε διατάξεις που δεν θα απάλλασσαν τους υπαλλήλους από τη γενική υποχρέωσή τους για εχεμύθεια αλλά θα καθόριζαν τις συνθήκες βάσει των οποίων θα νομιμοποιούνταν η κοινοποίηση.

Τέλος, ένα ακόμη έγγραφο με αντικείμενο τη διασφάλιση της διαφάνειας των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των δημόσιων λειτουργών βρισκόταν υπό σύνταξη.

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΕΡΕΥΝΕΣ

Το αίτημα του Διαμεσολαβητή για περαιτέρω πληροφορίες

Με βάση τα ανωτέρω, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι χρειαζόταν πρόσθετες πληροφορίες προκειμένου να μπορέσει να ολοκληρώσει τις έρευνές του. Ζήτησε, έτσι, από την Επιτροπή (1) να προσδιορίσει ποιες αλλαγές θεωρούσε αναγκαίες στον Κανονισμό Υπηρεσιακής Κατάστασης και πότε οι αλλαγές αυτές θα επέρχονταν και (2) να ενημερώσει το Διαμεσολαβητή για το περιεχόμενο του «Guide des règles et des lignes directrices sur les droits et obligations des fonctionnaires» και να υποβάλει αντίγραφό του ή, αν το έγγραφο δεν είχε ακόμη εκπονηθεί, να διευκρινίσει πότε σκόπευε να εκδώσει έναν τέτοιο οδηγό.

Η απάντηση της Επιτροπής

Στην απάντησή της, με ημερομηνία 29 Νοεμβρίου 2001, η Επιτροπή επισήμανε ότι προτάθηκαν οι ακόλουθες δύο τροποποιήσεις στο έγγραφο «Γενική Επισκόπηση του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης» της 14ης Σεπτεμβρίου 2001, το οποίο αποτελούσε εκείνη την εποχή αντικείμενο συζήτησης μεταξύ της Επιτροπής και των εκπροσώπων των υπαλλήλων:

- τα όρια της γενικής υποχρέωσης του επαγγελματικού απορρήτου και η σχέση του με τους νέους κανόνες περί διαφάνειας καθορίστηκαν με μεγαλύτερη σαφήνεια. Η υποχρέωση του επαγγελματικού απορρήτου θα ισχύει, συνεπώς, μόνον εάν οι σχετικές πληροφορίες δεν έχουν ακόμη δημοσιοποιηθεί ή περιληφθεί σε έγγραφο διαθέσιμο στο ευρύ κοινό (νέο άρθρο 17).
- Το άρθρο 17 παράγραφος 2 απαιτούσε από τους δημόσιους λειτουργούς να λαμβάνουν προηγούμενη άδεια για δημοσιεύσεις με αντικείμενο το έργο των Κοινοτήτων. Τα κριτήρια για μια αρνητική απάντηση από την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή καθορίστηκαν με σαφήνεια με βάση τις πρόσφατες αποφάσεις των κοινοτικών δικαστηρίων. Ορίστηκε επίσης ότι μια αίτηση θα θεωρείται ότι έχει γίνει δεκτή εάν η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή δεν αντιδράσει εντός ορισμένου χρονικού διαστήματος. Αυτό συνιστά ένα στοιχείο νομικής ασφάλειας για τους δημόσιους λειτουργούς και απλοποιεί τις διοικητικές διαδικασίες.

Η Επιτροπή προσδοκούσε ότι θα ήταν σε θέση να παρουσιάσει τα σχέδια αλλαγών για τον Κανονισμό Υπηρεσιακής Κατάστασης στην Επιτροπή Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης πριν από το τέλος του έτους. Μετά τη γνωμοδότηση της εν λόγω Επιτροπής, το σχέδιο θα υποβαλλόταν στο Συμβούλιο.

⁹⁹ SEC(2000)2079/5.

¹⁰⁰ SEC(2000)2078/6.

Ένα νέο σχέδιο δράσης με τίτλο «Transparence dans la politique du personnel» εγκρίθηκε από την Επιτροπή στις 6 Αυγούστου 2001¹⁰¹. Το έγγραφο αυτό προβλέπει ρητώς τη σύνταξη και δημοσίευση ενός διοικητικού οδηγού ο οποίος θα εξηγεί την εφαρμογή και ερμηνεία του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης. Ο οδηγός αυτός θα παρέχει στους δημόσιους λειτουργούς σαφείς και κατανοητές πληροφορίες για όλα τα θέματα που άπτονται της κατάστασής τους και ιδιαίτερα για τα ζητήματα που άπτονται των δικαιωμάτων και των υποχρεώσεών τους. Η σύνταξη του προσχεδίου του οδηγού αυτού είχε ήδη αρχίσει και προβλεπόταν να ολοκληρωθεί τον Απρίλιο 2003. Ωστόσο, ο οδηγός θα τεθεί σε εφαρμογή τμηματικά και το πρώτο μέρος του αναμενόταν να διατεθεί στην ενδοδικτυακή θέση της Επιτροπής στις αρχές του 2002.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Τον Φεβρουάριο 2001, ο Διαμεσολαβητής εγκαινίασε έρευνα ιδία πρωτοβουλία με αντικείμενο την ελευθερία έκφρασης των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Η έρευνα αυτή βασίστηκε στο αιτιολογικό ότι τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις των δημοσίων λειτουργών στο συγκεκριμένο τομέα δεν ήταν επαρκώς διασαφηνισμένα από πολλές απόψεις. Ο Διαμεσολαβητής υπενθύμισε επίσης ότι είχε ήδη καλέσει την Επιτροπή να εξετάσει το ενδεχόμενο καθοδήγησης των υπαλλήλων της σε αυτό που θεωρεί ότι αποτελεί τη χρυσή τομή μεταξύ του ατομικού τους δικαιώματος στην ελευθερία έκφρασης, το οποίο εμπεριέχει την ελευθερία διοχέτευσης πληροφοριών και ιδεών, και των καθηκόντων και υποχρεώσεών τους που συνεπάγεται η θέση τους ως υπαλλήλων.

2 Στη γνώμη της και στην απάντησή της σε αίτημα για πρόσθετες πληροφορίες, η Επιτροπή ενημέρωσε το Διαμεσολαβητή ότι επρόκειτο να συντάξει διοικητικό οδηγό ο οποίος θα εξηγεί την εφαρμογή και ερμηνεία του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης. Σύμφωνα με την Επιτροπή, ο οδηγός αυτός θα παρέχει στους δημόσιους λειτουργούς σαφείς και κατανοητές πληροφορίες για όλα τα θέματα που άπτονται της κατάστασής τους και ιδιαίτερα για τα ζητήματα που άπτονται των δικαιωμάτων και των υποχρεώσεών τους. Ο εν λόγω οδηγός θα τεθεί σε εφαρμογή τμηματικά και το πρώτο μέρος του αναμενόταν να διατεθεί στην ενδοδικτυακή θέση της Επιτροπής στις αρχές του 2002.

3 Η Επιτροπή ανέφερε επίσης ότι σκόπευε να προτείνει συγκεκριμένες τροποποιήσεις στο άρθρο 17 παράγραφος 2 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης, το οποίο απαιτεί από τους δημόσιους λειτουργούς να λαμβάνουν προηγούμενη άδεια για δημοσιεύσεις που αφορούν το έργο των Κοινοτήτων. Σύμφωνα με την Επιτροπή, η πρότασή της καθόρισε με μεγαλύτερη σαφήνεια τα κριτήρια για μια αρνητική απόφαση της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχή με βάση τις πρόσφατες αποφάσεις των κοινοτικών δικαστηρίων. Ορίστηκε επίσης ότι μια αίτηση θα θεωρείται ότι έχει γίνει δεκτή εάν η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή δεν αντιδράσει εντός ορισμένου χρονικού διαστήματος.

4 Με βάση τα ανωτέρω, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι η Επιτροπή ανταποκρίθηκε με θετικό τρόπο στην έρευνά του και προέβη ή προτίθεται να προβεί στη λήψη μέτρων που είναι πιθανό να εξαλείψουν ή τουλάχιστον να αμβλύνουν αισθητά τα προβλήματα που υπάρχουν σήμερα. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι η έρευνα ιδία πρωτοβουλία εκπλήρωσε το σκοπό της και ότι δεν χρειάζεται να συνεχιστεί επί του παρόντος. Ο Διαμεσολαβητής θα συνεχίσει, ωστόσο, να παρακολουθεί στενά το θέμα και, εφόσον παραστεί ανάγκη, θα εξετάσει το ενδεχόμενο ανάληψης περαιτέρω δράσης στο μέλλον.

5 Ως εκ τούτου, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

¹⁰¹ PE(2001) 1609 C(2001)2466.

**ΓΟΝΙΚΗ ΑΔΕΙΑ ΓΙΑ
ΤΟΥΣ
ΥΠΑΛΛΗΛΟΥΣ ΤΗΣ
ΕΕ**

*Απόφαση επί της
έρευνας ιδία
πρωτοβουλία
ΟΙ/4/2001/ΜΕ σε
σχέση με την
Ευρωπαϊκή Επιτροπή*

ΑΙΤΙΟΛΟΓΗΣΗ ΤΗΣ ΈΡΕΥΝΑΣ

Οδηγία 96/34/ΕΚ του Συμβουλίου¹⁰²

Στις 3 Ιουνίου 1996, το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης εξέδωσε οδηγία με τις ελάχιστες απαιτήσεις για τη γονική άδεια. Η οδηγία κατοχυρώνει το ατομικό δικαίωμα ανδρών και γυναικών εργαζομένων στη γονική άδεια λόγω τοκετού ή υιοθεσίας προκειμένου να μπορέσουν να φροντίσουν το παιδί τους, για τρεις τουλάχιστον μήνες. Η οδηγία απευθυνόταν στα κράτη μέλη και έπρεπε να έχει τεθεί σε εφαρμογή έως και το 1999. Φαίνεται ότι όλα τα κράτη μέλη έχουν εφαρμόσει την οδηγία.

Ο Χάρτης Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης¹⁰³

Το άρθρο 33 παράγραφος 2 του Χάρτη αναγνωρίζει το δικαίωμα γονικής άδειας. Αναφέρει:

Κάθε πρόσωπο, προκειμένου να μπορεί να συνδυάζει την οικογενειακή με την επαγγελματική ζωή του, έχει δικαίωμα προστασίας από την απόλυση για λόγους που συνδέονται με τη μητρότητα καθώς και δικαίωμα αμειβόμενης άδειας μητρότητας και γονικής άδειας μετά τη γέννηση ή την υιοθεσία παιδιού.

Η Επιτροπή ανέλαβε να συμμορφωθεί με το Χάρτη στο μνημόνιό της από τον Πρόεδρο και τον κ. Vitorino (SEC(2001)380/3) με ημερομηνία 13 Μαρτίου 2001.

Ο Κανονισμός Υπηρεσιακής Κατάστασης και η τρέχουσα κατάσταση

Όσον αφορά στην άδεια μητρότητας, ο Κανονισμός Υπηρεσιακής Κατάστασης προβλέπει 16 εβδομάδες άδειας (άρθρο 58). Επίσης, με απόφαση των Προϊσταμένων Διοίκησης των Ευρωπαϊκών Θεσμικών Οργάνων, έχει θεσμοθετηθεί μια πρόσθετη ειδική άδεια θηλασμού διάρκειας τεσσάρων εβδομάδων. Ο Κανονισμός Υπηρεσιακής Κατάστασης δεν προβλέπει άδεια μητρότητας σε περίπτωση υιοθεσίας. Με απόφαση των Προϊσταμένων Διοίκησης των Ευρωπαϊκών Θεσμικών Οργάνων, έχει θεσμοθετηθεί ειδική άδεια για μητέρες από υιοθεσία, διάρκειας δύο έως δέκα εβδομάδων. Οι νόμιμες άδειες μητρότητας, θηλασμού και υιοθεσίας είναι κανονικά αμειβόμενες.

Όσον αφορά στην άδεια πατρότητας, το παράρτημα V του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης προβλέπει δύο ημέρες ειδικής άδειας (μετ' αποδοχών) για τη γέννηση παιδιού.

Επίσης, σύμφωνα με τον Κανονισμό Υπηρεσιακής Κατάστασης, μπορεί να χορηγηθεί άδεια άνευ αποδοχών για προσωπικούς λόγους (άρθρο 40) για την ανατροφή των παιδιών, η οποία μπορεί να έχει μέγιστη διάρκεια πέντε ετών για την ανατροφή παιδιού ηλικίας κάτω των πέντε ετών.

Ο Κανονισμός Υπηρεσιακής Κατάστασης προβλέπει επίσης τη δυνατότητα μερικής απασχόλησης (άρθρο 55α και παράρτημα IVα). Σύμφωνα με τους εσωτερικούς κανόνες των διαφόρων Ευρωπαϊκών Θεσμικών Οργάνων, η φροντίδα των παιδιών αποτελεί έγκυρη αιτία για τη χορήγηση δικαιώματος μερικής απασχόλησης.

Μέτρα που έλαβε η Επιτροπή

Στις 31 Οκτωβρίου 2000 ο κ. Kinnock έστειλε ανακοίνωση στην Επιτροπή, συγκεκριμένα το συμβουλευτικό κείμενο με τίτλο «Οικογενειακές άδειες και ευέλικτες εργασιακές ρυθμίσεις». Η ανακοίνωση εισηγείτο σημαντικές αλλαγές στο δικαίωμα άδειας μητρότητας, άδειας πατρότητας και γονικής άδειας των υπαλλήλων και του

¹⁰² Οδηγία 96/34/ΕΚ του Συμβουλίου της 3ης Ιουνίου 1996 σχετικά με τη συμφωνία-πλαίσιο για τη γονική άδεια, που συνήφθη από την UNICE, τη CEEP και τη CES, ΕΕ 1996 L 145/4.

¹⁰³ ΕΕ 2000 C 364/1.

λοιπού προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. Περιλάμβανε επίσης προτάσεις σε σχέση, λόγου χάρι, με την άδεια υιοθεσίας και την οικογενειακή άδεια.

Συνοπτικά, η πρόταση προέβλεπε 20 εβδομάδες άδειας μητρότητας (με δυνατότητα μεταφοράς στον πατέρα – μειωμένη κατά δύο εβδομάδες – στην περίπτωση που είναι και οι δύο υπάλληλοι), με παράταση τεσσάρων εβδομάδων σε περίπτωση πολλαπλού ή πρόωρου τοκετού. Προτάθηκαν δύο εβδομάδες γονικής άδειας. Αμφότερες οι άδειες μητρότητας και πατρότητας είναι κανονικά αμειβόμενες. Όσον αφορά στη γονική άδεια, προτείνεται εξαμηνιαία άδεια για κάθε υπάλληλο (η διάρκεια διπλασιάζεται για τους ανύπανδρους γονείς). Στη διάρκεια της γονικής άδειας, ο υπάλληλος δικαιούται επίδομα 750 ευρώ μηνιαίως. Το επίδομα θα ανέρχεται σε 1000 € μηνιαίως για τους τρεις πρώτους μήνες εάν λαμβάνεται στη διάρκεια ή αμέσως μετά την άδεια μητρότητας.

Συμπέρασμα

Ο Διαμεσολαβητής χαιρέτισε τα μέτρα που εισηγήθηκε η Επιτροπή στην ανακοίνωση όσον αφορά στο ζήτημα της γονικής άδειας. Ωστόσο, ο Διαμεσολαβητής επισήμανε ότι δύο έτη μετά την εφαρμογή από τα κράτη μέλη της οδηγίας 96/34/EK του Συμβουλίου σχετικά με τη γονική άδεια, δέκα μήνες μετά τη διακήρυξη του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, έξι μήνες μετά τη δέσμευση της Επιτροπής ότι θα τηρήσει το Χάρτη και σχεδόν ένα χρόνο μετά την ανακοίνωση για τις οικογενειακές άδειες και τις ευέλικτες εργασιακές ρυθμίσεις, δεν είχαν ακόμη θεσπιστεί κανόνες για τη διασφάλιση του δικαιώματος των υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στη γονική άδεια.

Με στόχο τον σεβασμό των κανόνων και των αρχών του κοινοτικού δικαίου και των δικαιωμάτων των ανδρών, των γυναικών και των παιδιών, καθώς και την περαιτέρω προσαρμογή των θεσμικών οργάνων στη σύγχρονη κοινωνία, ο Διαμεσολαβητής θεώρησε ουσιαστικής σημασίας την υιοθέτηση κανόνων σχετικά με τη γονική άδεια για τους υπαλλήλους και το λοιπό προσωπικό των Κοινοτήτων.

Κατόπιν τούτου, ο Διαμεσολαβητής ζήτησε από την Επιτροπή να καταβάλει κάθε δυνατή προσπάθεια προκειμένου να διασφαλίσει, χωρίς καθυστέρηση, τη συμμόρφωση με το κοινοτικό δίκαιο όσον αφορά στη γονική άδεια για τους υπαλλήλους και το λοιπό προσωπικό των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Στη γνώμη της, η Επιτροπή αναφέρθηκε στο μεταρρυθμιστικό πακέτο της πολιτικής της στον τομέα του ανθρώπινου δυναμικού και στις συνακόλουθες τροποποιήσεις του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης, τονίζοντας έτσι ότι το θέμα της γονικής άδειας αποτελούσε μέρος του πακέτου αυτού.

Η Επιτροπή αναφέρθηκε στο άρθρο 283¹⁰⁴ της Συνθήκης ΕΚ και στις σχετικές διαδικαστικές διατάξεις του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης με τις οποίες όφειλε να συμμορφώνεται. Δήλωσε επίσης ότι οφείλει να τηρεί τους κανόνες που αφορούν τις διαπραγματεύσεις με τους εκπροσώπους των υπαλλήλων για τις τροποποιήσεις του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης, βάσει των οποίων πρέπει να συμβουλευτεί τις συνδικαλιστικές ή επαγγελματικές ενώσεις (Organisations syndicales et professionnelles) και τη Διοργανική Επιτροπή Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης. Μετά τις διαβουλεύσεις αυτές, η Επιτροπή μπορεί να διαβιβάσει την πρόταση για

¹⁰⁴ Το άρθρο 283 ορίζει: «Το Συμβούλιο εκδίδει με ειδική πλειοψηφία, προτάσεις της Επιτροπής και μετά από διαβούλευση με τα άλλα ενδιαφερόμενα όργανα, τον Κανονισμό περί της Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και το καθεστώς που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού των Κοινοτήτων αυτών».

το νέο Κανονισμό Υπηρεσιακής Κατάστασης μέσω του Συμβουλίου στα υπόλοιπα θεσμικά όργανα. Η Επιτροπή πίστευε ότι ο Διαμεσολαβητής θα κατανοούσε ότι επρόκειτο για μια χρονοβόρα διαδικασία, δεδομένου μάλιστα ότι το μεταρρυθμιστικό πακέτο καλύπτει όλες τις πτυχές της πολιτικής ανθρώπινου δυναμικού. Η Επιτροπή παραδέχθηκε ότι ο Κανονισμός Υπηρεσιακής Κατάστασης δεν είχε τροποποιηθεί σημαντικά από την υιοθέτησή του το 1967 και, ως εκ τούτου, δεν ανταποκρινόταν στις αλλαγές στην ευρωπαϊκή κοινωνική νομοθεσία ή στις γενικότερες εξελίξεις.

Στη συνέχεια, η Επιτροπή αναφέρθηκε στο έγγραφο «Ένα συνολικό πακέτο για τη μεταρρύθμιση της πολιτικής προσωπικού» το οποίο εγκρίθηκε στις 30 Οκτωβρίου 2001. Το έγγραφο αυτό καταδείκνυε τη βούληση της Επιτροπής για τη συζήτηση και υιοθέτηση της ολοκληρωμένης πρότασης για την αναθεώρηση του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης τον Δεκέμβριο 2001, εν όψει της υποβολής της στη Διοργανική Επιτροπή Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης. Μετά τη γνωμοδότηση της εν λόγω επιτροπής, η πρόταση επρόκειτο να υποβληθεί επισήμως στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο την άνοιξη του 2002.

Η Επιτροπή τόνισε ότι η πρότασή της για αναθεώρηση του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης είναι απολύτως σύμφωνη με το άρθρο 33 παράγραφος 2 του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων και θα συμμορφώνεται πλήρως με την οδηγία του Συμβουλίου σχετικά με τη γονική άδεια, υπερβαίνοντας μάλιστα σημαντικά τις ελάχιστες απαιτήσεις που ορίζει η οδηγία. Η Επιτροπή διαβεβαίωσε ότι θα κατέβαλε κάθε δυνατή προσπάθεια προκειμένου να διασφαλίσει ότι τα μεταρρυθμιστικά μέτρα εν γένει και οι διατάξεις περί γονικής άδειας ειδικότερα θα τεθούν σε ισχύ το ταχύτερο δυνατό.

Στη γνώμη επισυναπτόταν σύνοψη της πρότασης της Επιτροπής σχετικά με τις νέες διατάξεις για τη γονική άδεια.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Γονική άδεια για τους υπαλλήλους και το λοιπό προσωπικό των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

1.1 Τον Οκτώβριο 2001, ο Διαμεσολαβητής εγκαινίασε έρευνα ίδια πρωτοβουλία με αντικείμενο τη γονική άδεια για τους υπαλλήλους και το λοιπό προσωπικό των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. Η έρευνα αφορούσε την Επιτροπή. Ο Διαμεσολαβητής αναφέρθηκε συγκεκριμένα στην οδηγία 96/34/ΕΚ του Συμβουλίου σχετικά με τη γονική άδεια και στο Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης και τόνισε ότι δεν είχαν ακόμη θεσπιστεί κανόνες για τη διασφάλιση του δικαιώματος γονικής άδειας. Ο Διαμεσολαβητής ζήτησε από την Επιτροπή να καταβάλει κάθε δυνατή προσπάθεια προκειμένου να διασφαλίσει, χωρίς καθυστέρηση, τη συμμόρφωση με το κοινοτικό δίκαιο όσον αφορά στη γονική άδεια για τους υπαλλήλους και το λοιπό προσωπικό των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

1.2 Τον Ιανουάριο 2002 η Επιτροπή έστειλε τη γνώμη της. Η Επιτροπή δήλωσε ότι θα κατέβαλε κάθε δυνατή προσπάθεια προκειμένου να διασφαλίσει ότι τα μεταρρυθμιστικά μέτρα για τη γονική άδεια θα τεθούν σε ισχύ το ταχύτερο δυνατό. Αναφέρθηκε στο άρθρο 283 της συνθήκης ΕΚ και στις σχετικές διαδικαστικές διατάξεις του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης με τις οποίες πρέπει να συμμορφώνεται, καθώς και στους κανόνες που αφορούν τις διαπραγματεύσεις με τους εκπροσώπους των υπαλλήλων για τις τροποποιήσεις του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης, βάσει των οποίων πρέπει να συμβουλευεται τις συνδικαλιστικές ή επαγγελματικές ενώσεις (Organisations syndicales et professionnelles) και τη Διοργανική Επιτροπή Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης. Η Επιτροπή διαβεβαίωσε ότι η πρότασή της θα συμμορφωνόταν πλήρως με την οδηγία του Συμβουλίου σχετικά με τη γονική άδεια και το Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Επί του παρόντος, η Διοργανική Επιτροπή Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης επρόκειτο να γνωμοδοτήσει επί της πρότασης, η οποία ακολούθως επρόκειτο να

υποβληθεί επισήμως στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο την άνοιξη του 2002.

1.3 Ο Διαμεσολαβητής χαιρετίζει τη βούληση της Επιτροπής να διασφαλίσει την ταχεία θέσπιση των κανόνων που θα διέπουν τη γονική άδεια για τους υπαλλήλους και το λοιπό προσωπικό των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. Ο Διαμεσολαβητής επισήμανε ότι η πρόταση της Επιτροπής είναι σύμφωνη με την οδηγία 96/34/ΕΚ του Συμβουλίου σχετικά με τη γονική άδεια και με το Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

1.4 Ωστόσο, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι η οδηγία 96/34/ΕΚ του Συμβουλίου σχετικά με τη γονική άδεια εκδόθηκε στις 3 Ιουνίου 1996 από το Συμβούλιο μετά από πρόταση της Επιτροπής, η οποία είχε υποβληθεί ήδη από το 1983¹⁰⁵. Η οδηγία έπρεπε να εφαρμοστεί από τα κράτη μέλη τον Ιούνιο 1998 και πάντως όχι μετά τον Ιούνιο 1999. Πρέπει, συνεπώς, να θεωρηθεί άστοχο το γεγονός ότι η Επιτροπή περιέμενε το λεγόμενο μεταρρυθμιστικό πακέτο της πολιτικής ανθρώπινου δυναμικού, αρκετά χρόνια μετά τη δική της πρόταση μεταρρύθμισης προς τα κράτη μέλη, για να προτείνει νέους κανόνες σχετικά με τη γονική άδεια για το δικό της προσωπικό.

1.5 Ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι η Επιτροπή προβαίνει στη λήψη μέτρων που είναι πιθανό να αποκαταστήσουν στο προσεχές μέλλον το έλλειμμα επαρκών κανόνων σχετικά με τη γονική άδεια για τους υπαλλήλους και το λοιπό προσωπικό των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι η έρευνα ιδία πρωτοβουλία εκπλήρωσε το σκοπό της και ότι δεν χρειάζεται να συνεχιστεί. Ο Διαμεσολαβητής θα συνεχίσει να παρακολουθεί την εξέλιξη του θέματος.

2 Συμπέρασμα

Με βάση την έρευνα του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή, δεν κρίθηκε αναγκαία η περαιτέρω συνέχιση της έρευνας. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ

Στις 24 Απριλίου 2002, η Επιτροπή έστειλε στο Συμβούλιο πρόταση κανονισμού του Συμβουλίου για την τροποποίηση του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης των υπαλλήλων και του καθεστώτος που εφαρμόζεται στο λοιπό προσωπικό των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. Ενημερώθηκε επίσης σχετικά το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο.

¹⁰⁵ COM/83/686τελικό.

3.7.2 Το Ευρωπαϊκό Κέντρο για την Ανάπτυξη της Επαγγελματικής Κατάρτισης

ΕΡΕΥΝΑ ΙΔΙΑ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗ ΓΛΩΣΣΑ ΠΟΥ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟ CEDEFOP ΣΤΙΣ ΓΝΩΜΕΣ ΤΟΥ ΕΠΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΩΝ

Απόφαση επί της έρευνας ιδία πρωτοβουλία ΟΙ/1/2002/ΟΝ σε σχέση με το CEDEFOP (Ευρωπαϊκό Κέντρο για την Ανάπτυξη της Επαγγελματικής Κατάρτισης)

Στις 7 Ιανουαρίου 2002 ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής εγκαινίασε έρευνα ιδία πρωτοβουλία με αντικείμενο τη γλώσσα που χρησιμοποιεί το CEDEFOP στο χειρισμό των καταγγελιών από ευρωπαίους πολίτες.

ΑΙΤΙΟΛΟΓΗΣΗ ΤΗΣ ΕΡΕΥΝΑΣ

Μέρος της αποστολής του Διαμεσολαβητή συνίσταται στη βελτίωση των σχέσεων μεταξύ των ευρωπαίων πολιτών και των κοινοτικών θεσμικών οργάνων και οργανισμών. Η δημιουργία της υπηρεσίας του Διαμεσολαβητή σκοπό είχε να δώσει έμφαση στην προσήλωση της Ένωσης σε μορφές διοίκησης που χαρακτηρίζονται από δημοκρατικότητα, διαφάνεια και απόδοση ευθυνών. Ο Διαμεσολαβητής συμβάλλει στη διασφάλιση της θέσης των πολιτών με την προσώθηση ορθών διοικητικών πρακτικών και τη βελτίωση της ποιότητας της διοίκησης.

Το δικαίωμα των ευρωπαίων πολιτών να καταγγέλουν τα κρούσματα κακής διοίκησης αποτελεί θεμελιώδες δικαίωμα το οποίο προβλέπεται ρητώς στα άρθρα 21.2 και 195 της συνθήκης ΕΚ και στο άρθρο 43 του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων. Ο Διαμεσολαβητής υπογραμμίζει ότι οι καταγγελίες πρέπει να αποτελούν θετικό στοιχείο στη διαχείριση της διοίκησης, καθώς μπορούν να επισύρουν την προσοχή της διοίκησης στις αδυναμίες και τις ατέλειες της λειτουργίας της και συνεπώς, λόγω χάρη, στην ανάγκη αναδιοργάνωσης ορισμένων διαδικασιών της με την παροχή νέων οδηγιών στους υπαλλήλους ή τη διάθεση πρόσθετων πόρων. Συμβάλλουν, επομένως, στο έργο της βελτίωσης των καθημερινών δραστηριοτήτων της διοίκησης.

Όταν ένα κοινοτικό θεσμικό όργανο ή οργανισμός θεωρεί ότι ενήργησε σωστά και ότι δεν μπορεί να κατηγορηθεί για κακή διοίκηση, είναι χρήσιμο το εν λόγω θεσμικό όργανο ή οργανισμός να εξηγήσει και να αιτιολογήσει τις πράξεις του. Αυτό συνήθως βοηθά στην κατανόηση των ενεργειών της διοίκησης. Οι ανάρμοστες εκφράσεις απλώς προκαλούν ή εδραιώνουν μια αρνητική εντύπωση του ενεχόμενου οργάνου και της κοινοτικής διοίκησης εν γένει.

Ο Διαμεσολαβητής παρατήρησε ότι σε τρεις γνώμες στις υποθέσεις 466/2000/ΟΝ, 705/2000/ΟΝ και 1206/2000/ΒΒ, το CEDEFOP απάντησε σε γλώσσα διαφορετική από εκείνη που χρησιμοποιείται συνήθως από τα κοινοτικά θεσμικά όργανα και οργανισμούς στις γνώμες τους προς το Διαμεσολαβητή. Ορισμένες από τις φράσεις που έκαναν ιδιαίτερη εντύπωση στο Διαμεσολαβητή ήταν οι εξής:

Γνώμη της 31ης Αυγούστου 2000 στην υπόθεση 466/2000/ΟΝ:

- «(...) αποτελεί επίσης χειροπιαστή απόδειξη της κακής πίστης του X που, για λόγους άγνωστους στο CEDEFOP, δεν μπόρεσε να χωνέψει αυτό που ο ίδιος θεώρησε «ήττα» έναντι ενός ανταγωνιστή (με έδρα την Ελλάδα)». (σελίδα 17)

- «Πιστεύουμε ότι ο X κατέφυγε σε ευτελείς τακτικές οι οποίες δεν έχουν καμία θέση σε ένα υγιές και ανταγωνιστικό επιχειρηματικό περιβάλλον. Υπό το πρίσμα των σχεδόν συκοφαντικών ισχυρισμών που διατυπώθηκαν κατά του CEDEFOP στην αλληλογραφία του X, σας ζητάμε να σημειώσετε ότι το Κέντρο επιφυλάσσεται του δικαιώματός του να κινηθεί δικαστικώς κατά της εταιρείας (...)». (σελίδα 18)

Γνώμη της 27ης Ιουλίου 2000 στην υπόθεση 705/2000/ΟΝ:

- «Παρόλο που η απάντησή σας (δηλ. του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή) μετά την εξέταση του φακέλου δεν την ικανοποίησε, καθώς κρίνατε ότι το Κέντρο δεν της είχε σε καμία στιγμή συμπεριφερθεί με απρεπή τρόπο, δεν υιοθετήσαμε κατόπιν τούτου μια αρνητική, εχθρική ή εκδικητική στάση (αν και δικαιολογημένα θα μπορούσαμε να το έχουμε κάνει)». (σελίδα 3)

- «Η συμπεριφορά της Χ μπορεί στην καλύτερη περίπτωση να χαρακτηριστεί φλύαρη και φορτισμένη». (σελίδα 5)·

Γνώμη της 14ης Φεβρουαρίου 2001 στην υπόθεση 1206/2000/BB:

- «Ο Χ, όμως, σε όλη τη διάρκεια της διαδικασίας αυτής (...) φάνηκε ανίκανος να λειτουργήσει ανεπηρέαστος από προσωπικά αισθήματα». (σελίδα 10)·

- «Είναι πεποίθησή μας ότι η λογική πρέπει να υπερισχύσει των παθιασμένων συναισθημάτων, ότι τα επαγγελματικά θέματα πρέπει να προσεγγίζονται «sine ira et studio» και ότι τα όποια απώτερα κίνητρα πρέπει να υποτάσσονται στις νομικές διαδικασίες (...)». (σελίδα 10).

Στο πλαίσιο αυτό, ο Διαμεσολαβητής υπενθύμισε τον ορισμό της κακής διοίκησης που διατυπωνόταν στην ετήσια έκθεση του 1997: «Κακή διοίκηση σημειώνεται όταν ένα δημόσιο όργανο παραλείπει να ενεργήσει σύμφωνα με τον κανόνα ή την αρχή που το δεσμεύει».

Μία από τις αρχές αυτές είναι η αρχή της ευγένειας, η οποία αναφέρεται επίσης στο άρθρο 12 του Κώδικα Ορθής Διοικητικής Συμπεριφοράς, τον οποίο υιοθέτησε το CEDEFOP στις 15 Δεκεμβρίου 1999. Η αρχή αυτή δίνει σε κάθε πολίτη το δικαίωμα να έχει μια σωστή, ευγενική και εξυπηρετική αντιμετώπιση. Η υποχρέωση των οργάνων να απαντούν δεόντως πιστοποιείται επίσης, λόγω χάρη, στον Κώδικα Ορθής Διοικητικής Συμπεριφοράς της Επιτροπής¹⁰⁶, ο οποίος ορίζει ότι η Επιτροπή δεσμεύεται να απαντά σε ερωτήσεις με τον πιο ενδεδειγμένο τρόπο.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Με βάση τα ανωτέρω, ο Διαμεσολαβητής ζήτησε από το CEDEFOP να τον ενημερώσει αν έχει δώσει, ή αν προτίθεται να δώσει, οδηγίες στο προσωπικό του σχετικά με τον ενδεδειγμένο τρόπο απάντησης στις καταγγελίες ευρωπαίων πολιτών, σύμφωνα με τον Κώδικα Ορθής Διοικητικής Συμπεριφοράς του CEDEFOP της 15ης Δεκεμβρίου 1999. Ο Διαμεσολαβητής ζήτησε από το CEDEFOP να απαντήσει στο αίτημά του έως τις 30 Απριλίου 2002. Το CEDEFOP απάντησε στις 6 Μαρτίου 2002.

Η γνώμη του CEDEFOP

Στη γνώμη του ο πρόεδρος του διοικητικού συμβουλίου του CEDEFOP παρατήρησε ότι η από 7ης Ιανουαρίου 2002 επιστολή του Διαμεσολαβητή συζητήθηκε στη συνεδρίαση του προεδρείου του CEDEFOP την 1η Φεβρουαρίου 2002. Το προεδρείο αποφάσισε να ενημερώσει το διοικητικό συμβούλιο, το οποίο ήταν προγραμματισμένο για τις 21 και 22 Μαρτίου 2002.

Το προεδρείο κάλεσε το διευθυντή, που είναι αρμόδιος για θέματα προσωπικού, να προβεί στις αναγκαίες ενέργειες προκειμένου να διασφαλίσει την πιστή τήρηση των διατάξεων του Κώδικα Ορθής Διοικητικής Συμπεριφοράς που εγκρίθηκε στις 15 Δεκεμβρίου 1999. Η εφαρμογή του Κώδικα θα αξιολογηθεί, σύμφωνα με το άρθρο 27, στη συνεδρίαση του διοικητικού συμβουλίου τον Νοέμβριο 2002.

Ο διευθυντής κλήθηκε επίσης να συντάξει αξιολόγηση και να διανείμει αντίγραφα της Ετήσιας Έκθεσης 2000 του Διαμεσολαβητή στους υπαλλήλους με στόχο την ευαισθητοποίησή τους στο συγκεκριμένο θέμα.

Το CEDEFOP δήλωσε ότι ενθάρρυνε τους υπαλλήλους του να είναι ειλικρινείς στις επαφές τους με την υπηρεσία του Διαμεσολαβητή και να μην υιοθετούν μια νομικιστική και γραφειοκρατική προσέγγιση. Εξέφρασε τη λύπη του για τη χρησιμοποιηθείσα γλώσσα, αντέταξε όμως ότι οι εκφράσεις αυτές χρησιμοποιήθηκαν σε εσωτερική αλληλογραφία με την υπηρεσία του Διαμεσολαβητή, η οποία δεν προορι-

¹⁰⁶ ΕΕ L 308/32 της 8ης Δεκεμβρίου 2000.

ζόταν για δημοσιοποίηση. Ο τόνος της αλληλογραφίας αντικατοπτρίζει τις ειλικρινείς απόψεις του Κέντρου και όχι τον τρόπο με τον οποίο το CEDEFOP επικοινωνεί με τους πολίτες.

Το CEDEFOP ενημέρωσε επίσης το προεδρείο ότι σε καμία από τις δύο αποφάσεις του Διαμεσολαβητή με ημερομηνία 24 Αυγούστου 2001 δεν υπήρχε αναφορά σε ανάρμοστη γλώσσα.

Το CEDEFOP υπογράμμισε ότι οι υπηρεσίες του μεριμνούσαν πάντοτε ιδιαιτέρως για την ευγένεια και την προσβασιμότητά του στις συναλλαγές του με το ευρύ κοινό και με τους καταγγέλλοντες. Αυτό ίσχυε για όλους τους προσφεύγοντες που ενέχονταν στις τρεις προαναφερθείσες υποθέσεις.

Ωστόσο, ιδιαίτερα στις υποθέσεις 466/2000/OV και 705/2000/OV, το CEDEFOP κλήθηκε να αντιμετωπίσει κατηγορίες που ήταν παραπλανητικές και έκρινε αναγκαίο να συμπεριλάβει πλήρη και αναλυτική επιχειρηματολογία στην απάντησή του στον Ευρωπαϊκό Διαμεσολαβητή. Δεν γνώριζε ότι αποσπάσματα των γραπτών γνωμών του θα δημοσιοποιούνταν απ' ευθείας στους καταγγέλλοντες και στο ευρύ κοινό. Η μέχρι πρόσφατα εσφαλμένη αντίληψή του όσον αφορά στην πραγματική χρήση ή στην τελική διάδοση των γραπτών γνωμών από τις υπηρεσίες του Διαμεσολαβητή αποτελούσε ασφαλώς βασικό παράγοντα εν προκειμένω.

Το προεδρείο κάλεσε το διευθυντή να προβεί στη λήψη κατάλληλων μέτρων και να δώσει οδηγίες στους υπαλλήλους του ώστε να μην επαναληφθεί στο μέλλον το φαινόμενο της χρήσης ανάρμοστων εκφράσεων στις απαντήσεις καταγγελιών. Το CEDEFOP θα παρακολουθεί στενά τη γλώσσα που χρησιμοποιείται στις γνώμες του προκειμένου να διασφαλιστεί η αυστηρή τήρηση του Κώδικα Ορθής Διοικητικής Συμπεριφοράς του. Επίσης, εάν υπάρξουν μελλοντικές καταγγελίες, θα δημοσιεύει περιλήψεις των απαντήσεων που δίνει στην ιστοσελίδα του.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Η γλώσσα που χρησιμοποιείται από το CEDEFOP στις γνώμες του επί των καταγγελιών

1.1 Ο Διαμεσολαβητής ζήτησε από το CEDEFOP να τον ενημερώσει αν έχει δώσει, ή αν προτίθεται να δώσει, οδηγίες στο προσωπικό του σχετικά με τον ενδεδειγμένο τρόπο απάντησης στις καταγγελίες ευρωπαίων πολιτών, σύμφωνα με τον Κώδικα Ορθής Διοικητικής Συμπεριφοράς του CEDEFOP της 15ης Δεκεμβρίου 1999. Αυτό οφειλόταν στο γεγονός ότι ο Διαμεσολαβητής παρατήρησε ότι κάποιες από τις γνώμες του CEDEFOP (στις υποθέσεις 466/2000/OV, 705/2000/OV και 1206/2000/BB) δεν έδειχναν να τηρούν την αρχή της ευγένειας που κατοχυρώνεται στο άρθρο 12 του Κώδικα Ορθής Διοικητικής Συμπεριφοράς του CEDEFOP.

1.2 Στη γνώμη του το CEDEFOP εξέφρασε τη λύπη του για τη χρησιμοποιηθείσα γλώσσα υποστηρίζοντας ότι χρησιμοποιήθηκε σε εσωτερική αλληλογραφία με την υπηρεσία του Διαμεσολαβητή και ότι δεν προοριζόταν για δημοσιοποίηση.

1.3 Ωστόσο, το προεδρείο του CEDEFOP κάλεσε το διευθυντή να προβεί στη λήψη κατάλληλων μέτρων και να δώσει οδηγίες στους υπαλλήλους του ώστε να μην επαναληφθεί στο μέλλον το φαινόμενο της χρήσης ανάρμοστων εκφράσεων στις απαντήσεις καταγγελιών. Το CEDEFOP θα παρακολουθεί επίσης στενά τη γλώσσα που χρησιμοποιείται στις γνώμες του προκειμένου να διασφαλιστεί η αυστηρή τήρηση του Κώδικα Ορθής Διοικητικής Συμπεριφοράς του. Επίσης, εάν υπάρξουν μελλοντικές καταγγελίες, θα δημοσιεύει περιλήψεις των απαντήσεων που δίνει στην ιστοσελίδα του.

1.4 Ο Διαμεσολαβητής χαιρετίζει το γεγονός ότι το CEDEFOP ενθαρρύνει τους υπαλλήλους του να είναι ειλικρινείς στις επαφές τους με την υπηρεσία του Διαμεσολαβητή και να μην υιοθετούν μια νομικίστικη και γραφειοκρατική προσέγγιση.

Πιστεύει δε ότι το CEDEFOP θα συνεχίσει να λειτουργεί με τον ίδιο τρόπο, διασφαλίζοντας παράλληλα τη χρήση της κατάλληλης γλώσσας.

1.5 Με βάση τη γνώμη που διατύπωσε σε σχέση με την έρευνα του Διαμεσολαβητή, φαίνεται ότι το CEDEFOP προτίθεται να προβεί στη λήψη των αναγκαίων μέτρων, συμπεριλαμβανομένων των οδηγιών προς τους υπαλλήλους, ώστε να απαντά με ενδεδειγμένο τρόπο στις καταγγελίες των πολιτών. Ως εκ τούτου ο Διαμεσολαβητής δεν έκρινε αναγκαία την περαιτέρω συνέχιση της έρευνας σε σχέση με το συγκεκριμένο θέμα.

2 Συμπέρασμα

Με βάση την έρευνα του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή, δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους του CEDEFOP. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

3.7.3 Κοινοτικά όργανα, οργανισμοί και αποκεντρωμένες υπηρεσίες

ΕΡΕΥΝΑ ΙΔΙΑ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΟΡΙΑ ΗΛΙΚΙΑΣ

Απόφαση επί της έρευνας ιδία πρωτοβουλία ΟΙ/2/2001/(BB)ΟΝ

Στις 30 Απριλίου 2001 ο Διαμεσολαβητής άρχισε έρευνα ιδία πρωτοβουλία σχετικά με τον περιορισμό του δικαιώματος των πολιτών στην εργασία, μέσω της επιβολής ορίων ηλικίας στη διαδικασία προσλήψεων σε κοινοτικά όργανα και οργανισμούς. Η εν λόγω έρευνα ιδία πρωτοβουλία αφορούσε το σύνολο των κοινοτικών οργάνων, οργανισμών και αποκεντρωμένων υπηρεσιών.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Οι λόγοι διεξαγωγής της έρευνας

Στις 7 Δεκεμβρίου 2000 οι Πρόεδροι του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής προέβησαν από κοινού στη διακήρυξη του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης¹⁰⁷ στη Νίκαια. Το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο χαιρέτισε την κοινή διακήρυξη, επισημαίνοντας ότι ο Χάρτης συνδυάζει σε ενιαίο κείμενο τα ατομικά, πολιτικά, οικονομικά και κοινωνικά δικαιώματα που έως εκείνη τη στιγμή θεσπίζονταν σε διάφορες διεθνείς, ευρωπαϊκές ή εθνικές πράξεις¹⁰⁸.

Εκ των ανωτέρω προκύπτει ότι το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, το Συμβούλιο και η Επιτροπή αναγνωρίζουν, εξ ονόματος της Κοινότητας, τα δικαιώματα που περιλαμβάνονται στο Χάρτη. Ως εκ τούτου, η παραβίαση εκ μέρους ενός κοινοτικού οργάνου ή οργανισμού των δικαιωμάτων που περιλαμβάνονται στο Χάρτη συνιστά κρούσμα κακής διοίκησης.

Το άρθρο 15 παράγραφος 1 του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων αναγνωρίζει το δικαίωμα προς εργασία ορίζοντας ότι «κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα να εργάζεται και να ασκεί το επάγγελμα, το οποίο επιλέγει ή αποδέχεται ελεύθερα».

Το άρθρο 21 παράγραφος 1 του Χάρτη αναφέρεται στην αρχή της απαγόρευσης των διακρίσεων ορίζοντας ότι «**απαγορεύεται κάθε διάκριση ιδίως λόγω φύλου, φυλής, χρώματος, εθνικής καταγωγής ή κοινωνικής προέλευσης, γενετικών χαρακτηριστικών, γλώσσας, θρησκείας ή πεποιθήσεων, πολιτικών φρονημάτων ή κάθε άλλης γνώμης, ιδιότητας μέλους εθνικής μειονότητας, περιουσίας, γέννησης, αναπηρίας, ηλικίας ή γενετήσιου προσανατολισμού**» (προσθήκη έντονης γραφής).

Η Συνέλευση που σχεδίασε το Χάρτη αναφέρεται στην εξήγηση της συγκεκριμένης διάταξης, μεταξύ άλλων, στο άρθρο 14 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Δικαιωμάτων του

¹⁰⁷ ΕΕ 2000 C 364/1

¹⁰⁸ Συμπεράσματα της προεδρίας, Σύνοδος του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου της Νίκαιας, 7, 8 και 9 Δεκεμβρίου 2000, παράγραφος 2.

Ανθρώπου. Σύμφωνα με την υπάρχουσα νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, διαφορετική μεταχείριση μπορεί να θεωρηθεί διάκριση εφόσον στερείται αντικειμενικής και εύλογης αιτιολογίας: ή αν δεν υπάρχει εύλογη σχέση αναλογικότητας μεταξύ των χρησιμοποιούμενων μέσων και του σκοπού που επιδιώκεται να επιτευχθεί.

Σύμφωνα με το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, δεν υφίσταται παράβαση της απαγορεύσεως των διακρίσεων παρά μόνον στις περιπτώσεις ανίσου μεταχειρίσεως κατά τις οποίες η διαφοροποίηση δεν δικαιολογείται αντικειμενικά¹⁰⁹.

Για τους ανωτέρω λόγους, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι, εκτός αν υπάρχει αντικειμενική αιτιολόγηση της εφαρμογής ορίων ηλικίας στη διαδικασία προσλήψεων σε κοινοτικά όργανα και οργανισμούς, η εφαρμογή τους αποτελεί περιορισμό του δικαιώματος των πολιτών προς εργασία που δύναται να προκαλέσει διακρίσεις.

Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής κάλεσε όλα τα όργανα, τους οργανισμούς και τις αποκεντρωμένες υπηρεσίες να τον ενημερώσουν, έως την 31η Ιουλίου 2001, αν εφαρμόζουν όρια ηλικίας στη διαδικασία προσλήψεων. Σε περίπτωση θετικής απάντησης, ο Διαμεσολαβητής ζήτησε επίσης να ενημερωθεί σχετικά με τα καθορισμένα όρια ηλικίας, καθώς και την αντικειμενική αιτιολόγηση και τη νομική τους βάση.

Οι γνώμες των κοινοτικών οργάνων, οργανισμών και αποκεντρωμένων υπηρεσιών

Από τις γνώμες που υποβλήθηκαν προκύπτει ότι καμία από τις έντεκα αποκεντρωμένες υπηρεσίες¹¹⁰ δεν εφαρμόζει όρια ηλικίας στις διαδικασίες πρόσληψης. Όρια ηλικίας δεν εφαρμόζονται ούτε από την Επιτροπή των Περιφερειών, την Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων, την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα και τη Europol.

Από την άλλη πλευρά, η Επιτροπή, το Κοινοβούλιο, το Συμβούλιο, το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (και το Πρωτοδικείο), το Ελεγκτικό Συνέδριο και η Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή εφαρμόζουν όρια ηλικίας στις προσλήψεις στους βασικούς βαθμούς. Το όριο ηλικίας που εφαρμόζεται γενικά σε διαγωνισμούς είναι τα 45 έτη.

Όσον αφορά την αντικειμενική αιτιολόγηση της εφαρμογής ορίων ηλικίας στις διαδικασίες πρόσληψης, η Επιτροπή, το Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο υπέβαλαν στο Διαμεσολαβητή την εξής εξήγηση:

Η Επιτροπή παρατήρησε ότι το όριο ηλικίας των 45 ετών αποσκοπεί να παράσχει στους υπαλλήλους της προοπτικές σταδιοδρομίας και να διασφαλίσει ότι οι υπάλληλοι ασκούν τα καθήκοντά τους για ελάχιστο χρονικό διάστημα, σε συνάρτηση με τα δικαιώματα συνταξιοδότησης του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης. Η Επιτροπή κρίνει ότι οι ως άνω λόγοι αποτελούν εύλογη και αντικειμενική αιτιολόγηση της εφαρμογής των ορίων ηλικίας: τα όρια ηλικίας αιτιολογούνται από ένα θεμιτό στόχο και τα μέτρα που χρησιμοποιούνται είναι ανάλογα προς το σκοπό που επιδιώκεται να επιτευχθεί, άρα συνάδουν με τα άρθρα 21 και 15 του Χάρτη.

Στο μέρος II της Λευκής βίβλου για τη μεταρρύθμιση της Επιτροπής και στο έγγραφο γνωμοδότησης για τους διαγωνισμούς και τις προσλήψεις της 28ης Φεβρουαρίου 2001 (SEC(2001)294/4) επαναλαμβάνεται η πρόθεση της Επιτροπής να καταρ-

¹⁰⁹ Συνεχδικαζόμενες υποθέσεις 198 έως 202/81, Fernando Micheli και άλλοι κατά Επιτροπής, 1982, Συλλογή 4145 - 4160.

¹¹⁰ 1) Ευρωπαϊκό Κέντρο για την Ανάπτυξη της Επαγγελματικής Κατάρτισης (CEDEFOP), 2) Ευρωπαϊκό ίδρυμα για τη βελτίωση των συνθηκών διαβίωσης και εργασίας, 3) Ευρωπαϊκός Οργανισμός Περιβάλλοντος (ΕΟΠ), 4) Ευρωπαϊκός Οργανισμός Αξιολόγησης των Φαρμακευτικών Προϊόντων (ΕΜΕΑ), 5) Γραφείο Εναρμόνισης στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (ΟΗΙΜ), 6) Ευρωπαϊκό Ίδρυμα Επαγγελματικής Εκπαίδευσης, 7) Ευρωπαϊκό Κέντρο Παρακολούθησης Ναρκωτικών και Τοξικομανίας, 8) Μεταφραστικό Κέντρο των οργάνων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, 9) Ευρωπαϊκός Οργανισμός για την Ασφάλεια και την Υγεία στο Χώρο της Εργασίας, 10) Κοινοτικό γραφείο φυτικών ποικιλιών, 11) Ευρωπαϊκό παρατηρητήριο των φαινομένων ρατσισμού και ξενοφοβίας.

γήσει τα όρια ηλικίας στο μέλλον. Με βάση το δεύτερο αυτό έγγραφο, διοργανώθηκαν διαβουλεύσεις με τις υπηρεσίες της Επιτροπής και τα λοιπά κοινοτικά όργανα, καθώς και με εκπροσώπους του προσωπικού. Επειδή οι εν λόγω διαπραγματεύσεις δεν είχαν ολοκληρωθεί έως την 1η Ιουλίου 2001, στους διαγωνισμούς που προκηρύχθηκαν έκτοτε, διατηρείται το όριο ηλικίας των 45 ετών για τους βασικούς βαθμούς.

Η Επιτροπή αναφέρθηκε επίσης στην πρόοδο που σημειώθηκε όσον αφορά τη σύσταση της διοργανικής υπηρεσίας προσλήψεων. Στο πλαίσιο αυτό, η Επιτροπή παρατήρησε ότι το διοικητικό συμβούλιο αυτής της υπό σύσταση υπηρεσίας θα είναι αρμόδιο να λάβει απόφαση σχετικά με τα όρια ηλικίας που θα εφαρμόζονται στους διαγωνισμούς. Με βάση τη σύσταση της ομάδας εργασίας, η εν λόγω υπηρεσία θα πρέπει να λειτουργήσει έως την 1η Ιανουαρίου 2003.

Το Κοινοβούλιο δήλωσε ότι βάσει της απόφασης του προεδρείου της 20ής Οκτωβρίου 1997, εφαρμόζει όριο ηλικίας 45 ετών στους ανοικτούς διαγωνισμούς. Η εν λόγω απόφαση πρόκειται να αναθεωρηθεί από το προεδρείο στο προσεχές μέλλον, υπό το φως έκθεσης επί του ζητήματος που συνέταξε η ΓΔ Προσωπικού. Αντίγραφο της συγκεκριμένης έκθεσης επισυνάπτεται στη γνώμη. Επίσης, το Κοινοβούλιο παρατήρησε ότι το ζήτημα των ορίων ηλικίας θα παραπεμφθεί στο διοικητικό συμβούλιο της υπό σύσταση διοργανικής υπηρεσίας προσλήψεων.

Στην έκθεση που συνέταξε η ΓΔ Προσωπικού αναφέρεται ότι μια νέα αύξηση του ορίου ηλικίας ή η κατάργησή του θα είχε ως αποτέλεσμα αύξηση του αριθμού των υποψηφίων στους διαγωνισμούς (με τα συνακόλουθα διαχειριστικά προβλήματα), αύξηση τόσο των μεγαλύτερων σε ηλικία όσο και των μέσης ηλικίας επιτυχόντων στους διαγωνισμούς, καθώς και αύξηση της μέσης ηλικίας των προσλαμβανόμενων υπαλλήλων.

Το γεγονός αυτό θα είχε τρεις κύριες συνέπειες, δηλαδή 1) προβλήματα από την άποψη της δυσαρέσκειας ή της απογοήτευσης των νεοπροσληφθέντων υπαλλήλων όσον αφορά την κατάταξή τους κατά τη στιγμή της πρόσληψής τους (συνήθως στο βασικό βαθμό), 2) μακροπρόθεσμα, τη γήρανση του προσωπικού της γενικής γραμματείας του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και 3) οικονομικές συνέπειες για το καθεστώς κοινωνικής ασφάλισης των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στο επίπεδο των συντάξεων και της ασφάλισης ασθενείας.

Το Συμβούλιο δήλωσε ότι ο καθορισμός του ορίου ηλικίας των 45 ετών για τις προσλήψεις στους βασικούς βαθμούς κρίνεται απαραίτητος και αιτιολογείται αντικειμενικά για τους εξής λόγους:

Πρώτον, οι προοπτικές σταδιοδρομίας συνεπάγονται ότι το προσωπικό θα πρέπει να προσλαμβάνεται σε νεαρή ηλικία. Επίσης, οι δαπάνες που συνδέονται με τις προσλήψεις στο βασικό βαθμό, δεν δύναται να αποσβεσθούν εάν οι υπάλληλοι δεν εργάζονται για μεγάλο χρονικό διάστημα.

Δεύτερον, η αναγκαιότητα της αποδοτικής διαχείρισης του ανθρώπινου δυναμικού (κατάταξη, ένταξη, σταδιοδρομία και συντάξεις) απαιτεί μια ελάχιστη συνεκτικότητα μεταξύ βαθμού, αρμοδιότητας και ηλικίας. Οποιαδήποτε απόκλιση στον τομέα αυτό αποτελεί πηγή προβλημάτων. Ο Κανονισμός Υπηρεσιακής Κατάστασης και η διαχείριση του ανθρώπινου δυναμικού απαγορεύουν κατ' αρχήν την πρόσληψη υπαλλήλων, οι οποίοι, λόγω ηλικίας, δεν θα ήταν σε θέση να αξιοποιήσουν τις προοπτικές σταδιοδρομίας.

Το Συμβούλιο παρατήρησε ότι η ως άνω αιτιολόγηση είναι αντικειμενική. Βασίζεται σε αρχές που συνδέονται με την ίδια τη φύση του δημόσιου λειτουργήματος και με την αναγκαιότητα της αποδοτικής λειτουργίας των υπηρεσιών της γενικής γραμματείας του Συμβουλίου. Το Συμβούλιο κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η εφαρμογή των ορίων ηλικίας στις διαδικασίες πρόσληψης αποτελεί στοιχείο χρηστής διοίκησης και όχι περιορισμό του «δικαιώματος προς εργασία».

Όπως η Επιτροπή και το Κοινοβούλιο, έτσι και το Συμβούλιο αναφέρθηκε στη σύσταση της διοργανικής υπηρεσίας προσλήψεων. Το Συμβούλιο δήλωσε επίσης ότι το ζήτημα των ορίων ηλικίας θα μπορούσε να τεθεί και στο πλαίσιο των προτάσεων για την τροποποίηση του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης, για τις οποίες το Συμβούλιο καλείται να αποφασίσει υπό την ιδιότητα του νομοθέτη. Εάν δεν γίνουν γνωστά τα αποτελέσματα αυτών των εργασιών, δεν κρίνεται σκόπιμο να τροποποιηθεί η ισχύουσα πρακτική που εφαρμόζει το Συμβούλιο.

Η αξιολόγηση από το Διαμεσολαβητή των λόγων για την εφαρμογή των ορίων ηλικίας

Προκειμένου να αιτιολογήσουν τη διατήρηση του ορίου ηλικίας των 45 ετών στις διαδικασίες προσλήψεων, η Επιτροπή, το Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο ανέφεραν συνολικά 6 κύριους λόγους, οι οποίοι δύνανται να συνοψισθούν ως εξής:

- (1) οι προοπτικές σταδιοδρομίας συνεπάγονται ότι οι υπάλληλοι θα πρέπει να προσλαμβάνονται σε νεαρή ηλικία: η αποδοτική διαχείριση του ανθρώπινου δυναμικού (κατάταξη, ένταξη, σταδιοδρομία και συντάξεις) απαιτεί μια ελάχιστη συνεκτικότητα μεταξύ βαθμού, αρμοδιότητας και ηλικίας·
- (2) οι δαπάνες που συνδέονται με τις προσλήψεις στο βασικό βαθμό, δεν δύνανται να αποσβεσθούν εάν οι υπάλληλοι δεν εργάζονται για μεγάλο χρονικό διάστημα·
- (3) η κατάργηση των ορίων ηλικίας θα είχε ως αποτέλεσμα την αύξηση του αριθμού των υποψηφίων·
- (4) η κατάργηση των ορίων ηλικίας θα είχε ως αποτέλεσμα τη γήρανση του προσωπικού των κοινοτικών οργάνων·
- (5) η κατάργηση των ορίων ηλικίας θα είχε ως αποτέλεσμα τη δυσαρέσκεια ή την απογοήτευση των νεοπροσληφθέντων υπαλλήλων όσον αφορά την κατάταξή τους κατά τη στιγμή της πρόσληψής τους·
- (6) η κατάργηση των ορίων ηλικίας θα δημιουργούσε οικονομικά προβλήματα όσον αφορά το καθεστώς κοινωνικής ασφάλισης των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (συντάξεις και ασφάλιση ασθενείας).

Αξιολόγηση

Όσον αφορά το επιχείρημα (1), ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι αυτό δεν ευσταθεί, καθώς δεν παρέχεται καμία εξήγηση γιατί η αποδοτική διαχείριση του ανθρώπινου δυναμικού προϋποθέτει τον καθορισμό ορίων ηλικίας. Όσον αφορά τις προοπτικές σταδιοδρομίας, ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι εναπόκειται στον εκάστοτε υποψήφιο να αποφασίζει, σε ποια ηλικία αυτός ή αυτή επιθυμεί να εργαστεί ως υπάλληλος της Κοινότητας.

Όσον αφορά τα επιχειρήματα (2) και (6) που αναφέρονται στις δαπάνες και στα οικονομικά προβλήματα, ο Διαμεσολαβητής υπενθυμίζει ότι σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκτιμήσεις αναγόμενες στον προϋπολογισμό δεν μπορούν, αφ' εαυτών, να δικαιολογήσουν δυσμενή διάκριση¹¹¹.

Όσον αφορά το επιχείρημα (3) που αναφέρεται στον αριθμό των υποψηφίων, ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι ο προβληματισμός που αφορά το διοικητικό φόρτο εργασίας δεν δύναται επί της ουσίας να αιτιολογήσει την παραβίαση ενός τόσο σημαντικού δικαιώματος όπως είναι το δικαίωμα της μη διάκρισης.

Ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι το επιχείρημα (4) δεν είναι καν επιχείρημα, αλλά παραδοχή ότι οι ηλικιωμένοι άνθρωποι είναι λιγότερο αξιόλογοι.

¹¹¹ Υπόθεση C-226/98, Jørgensen, Συλλογή [2000] I-2447, παράγραφος 39. Η συγκεκριμένη υπόθεση αφορούσε διάκριση λόγω φύλου. Ωστόσο, το ίδιο επιχείρημα θα μπορούσε κάλλιστα να προβληθεί σε περιπτώσεις διακρίσεων λόγω ηλικίας.

Το επιχείρημα (5) δεν φαίνεται να τεκμηριώνεται, καθώς οι υποψήφιοι γνωρίζουν πάντοτε εκ των προτέρων τις συνθήκες της ενδεχόμενης πρόσληψής τους. Δεν παρέχεται καμία απόδειξη ότι οι μεγαλύτερης ηλικίας υποψήφιοι θα είναι δυσανεγιόμενοι ή απογοητευμένοι από τις θέσεις για τις οποίες συνειδητά υποβάλλουν αίτηση πρόσληψης.

Με βάση τα ανωτέρω, ο Διαμεσολαβητής κρίνει ότι οι 6 λόγοι που επικαλείται η Επιτροπή, το Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο δεν φαίνεται να είναι αποδεκτοί ή δεν ευσταθούν.

Επίσης η Επιτροπή των Περιφερειών, η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα, η Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων, η Eurapol, καθώς και οι 11 αποκεντρωμένες υπηρεσίες που δεν εφαρμόζουν όρια ηλικίας, δεν φαίνεται να αντιμετωπίζουν τα προβλήματα, τα οποία, σύμφωνα με την Επιτροπή, το Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο, υπαγορεύουν τον καθορισμό ορίου ηλικίας.

Ως περαιτέρω λόγους για τη συνέχιση της εφαρμογής των ορίων ηλικίας, και τα τρία κοινοτικά όργανα αναφέρουν το γεγονός ότι το ζήτημα θα πρέπει να επιλυθεί από το διοικητικό συμβούλιο της υπό σύσταση διοργανικής υπηρεσίας προσλήψεων. Περαιτέρω λόγοι που επικαλούνται η Επιτροπή και το Συμβούλιο για τη συνέχιση της εφαρμογής των ορίων ηλικίας είναι ότι οι διαπραγματεύσεις δεν είχαν ολοκληρωθεί έως την 1η Ιουλίου 2001 ή ότι δεν είναι σκόπιμο να τροποποιηθεί η ισχύουσα πρακτική αν δεν γνωστοποιηθούν τα αποτελέσματα των εν εξελίξει εργασιών. Αλλά και αυτού του είδους οι λόγοι που συνδέονται με διοικητικές καθυστερήσεις δεν φαίνεται να είναι αρκετά σημαντικοί ώστε να αιτιολογήσουν την παραβίαση ενός τόσο σημαντικού δικαιώματος όπως είναι το δικαίωμα της μη διάκρισης.

Βάσει της ανωτέρω ανάλυσης, ο Διαμεσολαβητής καταλήγει ότι κανένα από τα τρία κοινοτικά όργανα δεν προέβαλε αντικειμενικές αιτιολογίες για την εφαρμογή των ορίων ηλικίας.

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΕΡΕΥΝΕΣ

Παράλληλα με την παρούσα έρευνα, στις 7 Μαρτίου 2002, ο Διαμεσολαβητής απηύθυνε επιστολές στους προέδρους του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και της Επιτροπής σχετικά με το σχέδιο απόφασης για τη σύσταση της Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας Προσλήψεων¹¹², κείμενο το οποίο πρέπει να συνυπογράψει ο Διαμεσολαβητής. Ο λόγος για τον οποίο απεστάλη η συγκεκριμένη επιστολή ήταν ότι το σχέδιο απόφασης περιλάμβανε διάταξη βάσει της οποίας, το διοικητικό συμβούλιο της υπηρεσίας είναι αρμόδιο να αποφασίζει σχετικά με την επιβολή των ορίων ηλικίας.

Στην επιστολή του προς τους προέδρους¹¹³, ο Διαμεσολαβητής επέστησε την προσοχή στην απαγόρευση των διακρίσεων λόγω ηλικίας σύμφωνα με το άρθρο 21 του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης που διακηρύχθηκε στις 7 Δεκεμβρίου 2000 από τους προέδρους του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής.

Στη συνέχεια, ο Διαμεσολαβητής αναφέρθηκε σε αποσπάσματα από αρκετές δηλώσεις που διατυπώθηκαν επί τη ευκαιρία της διακήρυξης του Χάρτη από την τότε πρόεδρο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, την κ. Nicole Fontaine, και από τον πρόεδρο της Επιτροπής, καθώς και από μια ανακοίνωση του προέδρου Prodi και του αρμόδιου επιτρόπου κ. Vitorino σχετικά με τη διακήρυξη του Χάρτη. Αναφερόμενος στις ως άνω δηλώσεις, ο Διαμεσολαβητής παρατήρησε ότι αυτές αποτελούσαν διαβεβαίωση προς τους πολίτες για τη δέουσα τήρηση του Χάρτη από τα όργανα, οι πρόεδροι των οποίων τον είχαν υπογράψει.

¹¹² SG D(2002) D/8487 27 Φεβρουαρίου 2002.

¹¹³ Η επιστολή προς τον πρόεδρο Pat Cox διατίθεται στην ιστοσελίδα του Διαμεσολαβητή : <http://www.euro-ombudsman.eu.int>.

Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής κατέληξε στο συμπέρασμα ότι δεν θα μπορούσε να συναινέσει στην υπογραφή οποιασδήποτε απόφασης, η οποία δεν καθιστά σαφές ότι η Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Προσλήψεων οφείλει να μην προβαίνει σε διακρίσεις για λόγους, συμπεριλαμβανομένης της ηλικίας, οι οποίοι απαγορεύονται από το Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Συνεπώς, κάλεσε τους προέδρους να λάβουν τα ακόλουθα μέτρα:

- να καταργηθεί η διάταξη σχετικά με την εφαρμογή ορίων ηλικίας στους διαγωνισμούς, η οποία προβλέπεται στο σημείο 2.6.2 του σχεδίου συμφωνίας των Γενικών Γραμματέων σχετικά με τις κοινές αρχές μιας εναρμονισμένης πολιτικής επιλογής και πολιτικής προσλήψεων
- να περιληφθεί στο σχέδιο απόφασης των Γενικών Γραμματέων σχετικά με την οργάνωση και τη λειτουργία της Υπηρεσίας Προσλήψεων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αναφορά στο άρθρο 21 του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων.

Οι γνώμες της Επιτροπής και του Κοινοβουλίου

Στις 10 Απριλίου 2002, ο πρόεδρος της *Επιτροπής* απάντησε ότι ο αντιπρόεδρος Kinnock είχε λάβει απόφαση για την άμεση κατάργηση των ορίων ηλικίας για όλους τους διαγωνισμούς που προκηρύσσονται από την Επιτροπή, καθώς και ότι σε κανένα από τους διαγωνισμούς της Επιτροπής που θα προκηρύσσονταν μετά τη 10η Απριλίου 2002 δεν θα εφαρμοζόταν ανώτατο όριο ηλικίας των υποψηφίων. Η Επιτροπή δήλωσε επίσης ότι θα τροποποιούσε τις αναλυτικές της προτάσεις σχετικά με την τροποποίηση του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης προκειμένου να διασφαλισθεί ότι οι εν λόγω προτάσεις αντικατοπτρίζουν τη θέση της με μεγαλύτερη σαφήνεια.

Εκτός αυτού, η Επιτροπή παρατήρησε ότι στο πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας Προσλήψεων, θα υποστηρίξει ένθερμα την κατάργηση των ορίων ηλικίας, θεωρεί δε ότι η κατάργηση των ορίων ηλικίας θα κυρωθεί σε διοργανική βάση, δεδομένης της ένθερμης υποστήριξης και του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

Η Επιτροπή δήλωσε επίσης ότι η απόφασή της να προβεί σε άμεση κατάργηση της εφαρμογής των ορίων ηλικίας θα έλυνε το πρόβλημα για τους νέους διαγωνισμούς που πρόκειται να προκηρυχθούν προ της ανάληψης της οργάνωσης από την Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Προσλήψεων.

Στις 29 Απριλίου 2002, ο πρόεδρος του *Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου* απάντησε πως το Προεδρείο, κατά τη συνεδρίασή του στις 8 Απριλίου 2002, είχε λάβει την απόφαση να μην εφαρμόζει πλέον το Κοινοβούλιο όρια ηλικίας σε οποιαδήποτε διαδικασία επιλογής προσωπικού θα δρομολογεί, ούτε να εγκρίνει την εφαρμογή ορίων ηλικίας σε οποιαδήποτε διαδικασία επιλογής προσωπικού θα διοργανώνει η Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Προσλήψεων από τη στιγμή της σύστασής της και ύστερα.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Η χρήση ορίων ηλικίας σε διαδικασίες προσλήψης

1.1 Στις 7 Δεκεμβρίου 2000 οι Πρόεδροι του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής προέβησαν από κοινού στη διακήρυξη του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης στη Νίκαια. Το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο χαιρέτισε την κοινή διακήρυξη, επισημαίνοντας ότι ο Χάρτης συνδυάζει σε ενιαίο κείμενο τα ατομικά, πολιτικά, οικονομικά και κοινωνικά δικαιώματα που έως εκείνη τη στιγμή θεσπίζονταν σε διάφορες διεθνείς, ευρωπαϊκές ή εθνικές πράξεις.

1.2 Στις 7 Δεκεμβρίου 2000, οι πρόεδροι του Κοινοβουλίου και της Επιτροπής προέβησαν στις ακόλουθες σημαντικές δηλώσεις. Η τότε πρόεδρος του Κοινοβουλίου

Nicole Fontaine δήλωσε ότι “μια υπογραφή αποτελεί δέσμευση (...). Πιστεύω ότι όλοι οι πολίτες της Ένωσης θα κατανοήσουν πως από τώρα και στο εξής (...) ο Χάρτης θα αποτελεί το νόμο που θα κατευθύνει τις πράξεις της Συνέλευσης (...). Από τώρα και στο εξής, θα αποτελεί το σημείο αναφοράς για το σύνολο των πράξεων του Κοινοβουλίου που έχουν άμεσο ή έμμεσο αντίκτυπο στη ζωή των πολιτών σε ολόκληρη την Ένωση”.

1.3 Ο κ. Romano Prodi, Πρόεδρος της Επιτροπής, δήλωσε ότι “κατά την άποψη της Επιτροπής, με τη διακήρυξη του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, τα θεσμικά όργανα της Ευρωπαϊκής Ένωσης δεσμεύθηκαν να τηρούν τις διατάξεις του στο πλαίσιο κάθε ενέργειάς τους και κάθε πολιτικής που προωθούν (...). Οι πολίτες της Ευρώπης μπορούν να είναι σίγουροι ότι Επιτροπή θα διασφαλίσει την τήρηση του Χάρτη”.

1.4 Στην ανακοίνωση του προέδρου της Επιτροπής και του επιτρόπου Vitorino της 13ης Μαρτίου 2001 αναφέρεται σχετικά με το Χάρτη ότι “δεν είναι δυνατό να αμφισβητηθεί ο θεμελιώδης χαρακτήρας του. (...) Η Επιτροπή, όπως και τα λοιπά θεσμικά όργανα, οφείλει να αναλογιστεί τις πρακτικές συνέπειες αυτού του ιστορικού γεγονότος και να καταστήσει το σεβασμό των δικαιωμάτων που περιλαμβάνονται στο Χάρτη το θεμελιώδη λίθο της δράσης της. Αυτό πρέπει να αποτελέσει βασική απαίτηση στην καθημερινή λειτουργία της Επιτροπής, τόσο στις σχέσεις της με το ευρύτερο κοινό όσο και με εκείνους στους οποίους απευθύνονται οι αποφάσεις μας, καθώς και στον εσωτερικό κανονισμό και στις διαδικασίες μας. Πρέπει όμως να αντικατοπτρίζεται επίσης στον τρόπο με τον οποίο η Επιτροπή ασκεί το δικαίωμά της να προτείνει νομοθεσία και την εξουσία της να θεσπίζει κανόνες. Ως εκ τούτου, οποιαδήποτε πρόταση νόμου και οποιοδήποτε σχέδιο πράξης που υποβάλλεται προς έγκριση στην Επιτροπή θα εξετάζεται πρώτα, στο πλαίσιο των συνήθων διαδικασιών λήψης αποφάσεων, ως προς τη συμβατότητα με το Χάρτη”.

1.5 Το άρθρο 6 παράγραφος 2 της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση ορίζει ότι «Η Ένωση σέβεται τα θεμελιώδη δικαιώματα, όπως κατοχυρώνονται με την Ευρωπαϊκή Σύμβαση για την Προστασία των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, που υπογράφηκε στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950, και όπως προκύπτουν από τις κοινές συνταγματικές παραδόσεις των κρατών μελών, ως γενικές αρχές του κοινοτικού δικαίου». Ο Διαμεσολαβητής κρίνει πως, μετά τη διακήρυξη του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, οι ευρωπαίοι πολίτες δικαιούνται να θεωρούν ότι τα θεμελιώδη δικαιώματα τα οποία η Ένωση, στο προαναφερθέν άρθρο 6 παράγραφος 2, δεσμεύθηκε να σέβεται, είναι εκείνα που αναφέρονται στο Χάρτη.

1.6 Το άρθρο 21 παράγραφος 1 του Χάρτη αναφέρεται στο θεμελιώδες δικαίωμα της μη διάκρισης ορίζοντας ότι «**απαγορεύεται** κάθε διάκριση ιδίως λόγω φύλου, φυλής, χρώματος, εθνικής καταγωγής ή κοινωνικής προέλευσης, γενετικών χαρακτηριστικών, γλώσσας, θρησκείας ή πεποιθήσεων, πολιτικών φρονημάτων ή κάθε άλλης γνώμης, ιδιότητας μέλους εθνικής μειονότητας, περιουσίας, γέννησης, αναπηρίας, **ηλικίας** ή γενετήσιου προσανατολισμού» (προσθήκη έντονης γραφής).

1.7 Ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι, μετά την επιστολή με ημερομηνία 7 Μαρτίου 2002 που απηύθυνε στους προέδρους του Κοινοβουλίου και της Επιτροπής σχετικά με το σχέδιο απόφασης για τη σύσταση της Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας Προσλήψεων, στην οποία υπογραμμίζει τις προαναφερθείσες δεσμεύσεις, αμφότερα τα θεσμικά όργανα αποφάσισαν, τον Απρίλιο του 2002 i) να καταργήσουν άμεσα τα όρια ηλικίας για όλους τους διαγωνισμούς που θα προκηρυχθούν εφεξής και ii) να μην εγκρίνουν την εφαρμογή ορίων ηλικίας σε οποιαδήποτε διαδικασία επιλογής προσωπικού που θα διοργάνωνε η Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Προσλήψεων από τη στιγμή της σύστασής της και ύστερα.

1.8 Από την παρούσα έρευνα προκύπτει ότι, στην πραγματικότητα, η Επιτροπή και το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο δεν εφαρμόζουν πλέον όρια ηλικίας. Το ίδιο ισχύει και για την Επιτροπή των Περιφερειών, την Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων, την

Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα, τη Europol και τις έντεκα αποκεντρωμένες υπηρεσίες¹¹⁴. Όσον αφορά αυτά τα όργανα και τους οργανισμούς, δεν φαίνεται να απαιτούνται περαιτέρω έρευνες.

1.9 Τα μοναδικά όργανα και οργανισμοί που εξακολουθούν να εφαρμόζουν όρια ηλικίας είναι το Συμβούλιο, το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (και το Πρωτοδικείο), το Ελεγκτικό Συνέδριο και η Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή. Ωστόσο, φαίνεται ότι το ζήτημα των ορίων ηλικίας που εφαρμόζουν αυτά τα όργανα και οι οργανισμοί θα αποτελέσει αντικείμενο απόφασης του διοικητικού συμβουλίου της ευρωπαϊκής υπηρεσίας προσλήψεων που πρόκειται να συσταθεί έως τα τέλη του 2002.

1.10 Δεδομένου ότι δύο από τα κύρια θεσμικά όργανα, δηλαδή η Επιτροπή και το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, δήλωσαν ότι θα υποστηρίξουν ένθερμα την κατάργηση των ορίων ηλικίας στο συγκεκριμένο πλαίσιο και δεν θα συναινέσουν να ψηφίσουν αντιθέτως, ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι η κατάργηση των ορίων ηλικίας θα κυρωθεί σε διοργανική βάση από το διοικητικό συμβούλιο της Υπηρεσίας Επιλογής του Προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

1.11 Με βάση τα ανωτέρω, ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι δεν αιτιολογείται η διεξαγωγή περαιτέρω ερευνών. Ωστόσο, έως την οριστική κατάργηση των ορίων ηλικίας από το διοικητικό συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας Προσλήψεων, ο Διαμεσολαβητής θα εξακολουθήσει να ερευνά ατομικές καταγγελίες, στις οποίες καταγγέλλονται διακρίσεις λόγω ηλικίας εκ μέρους των οργάνων και οργανισμών που δεν έχουν ακόμη προβεί στην κατάργησή τους.

2 Συμπέρασμα

Με βάση τις έρευνες ίδια πρωτοβουλία που διενήργησε ο Διαμεσολαβητής, δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους των οργάνων και των οργανισμών που αναφέρονται στην παράγραφο 1.8 της απόφασης. Όσον αφορά τα λοιπά όργανα και οργανισμούς, δεν φαίνεται να απαιτούνται περαιτέρω έρευνες. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

¹¹⁴

1) Ευρωπαϊκό Κέντρο για την Ανάπτυξη της Επαγγελματικής Κατάρτισης (CEDEFOP), 2) Ευρωπαϊκό ίδρυμα για τη βελτίωση των συνθηκών διαβίωσης και εργασίας, 3) Ευρωπαϊκός Οργανισμός Περιβάλλοντος (ΕΟΠ), 4) Ευρωπαϊκός Οργανισμός Αξιολόγησης των Φαρμακευτικών Προϊόντων (ΕΜΕΑ), 5) Γραφείο Εναρμόνισης στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (ΟΗΙΜ), 6) Ευρωπαϊκό Ίδρυμα Επαγγελματικής Εκπαίδευσης, 7) Ευρωπαϊκό Κέντρο Παρακολούθησης Ναρκωτικών και Τοξικομανίας, 8) Μεταφραστικό Κέντρο των οργάνων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, 9) Ευρωπαϊκός Οργανισμός για την Ασφάλεια και την Υγεία στο Χώρο της Εργασίας, 10) Κοινοτικό γραφείο φυτικών ποικιλιών, 11) Ευρωπαϊκό παρατηρητήριο των φαινομένων ρατσισμού και ξενοφοβίας.

3.8 ΕΙΔΙΚΕΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΥΠΟΒΛΗΘΕΙΣΕΣ ΣΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ

ΠΡΟΣΒΑΣΗ ΣΕ ΕΓΓΡΑΦΑ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

*Ειδική Έκθεση του
Ευρωπαϊκού
Διαμεσολαβητή προς το
Ευρωπαϊκό
Κοινοβούλιο κατόπιν
του σχεδίου σύστασης
προς το Συμβούλιο της
Ευρωπαϊκής Ένωσης επί
της καταγγελίας
1542/2000/(PB)SM*

Ο καταγγέλλων, φοιτητής, υπέβαλε αίτηση ζητώντας να του επιτραπεί η πρόσβαση σε τέσσερα έγγραφα του Συμβουλίου. Το Συμβούλιο επέτρεψε την πρόσβαση του καταγγέλλοντος σε δύο έγγραφα, αλλά αρνήθηκε να του επιτρέψει την πρόσβαση στα άλλα δύο, τα οποία περιείχαν νομικές γνωμοδοτήσεις της Νομικής Υπηρεσίας του Συμβουλίου. Κατά την άποψη του καταγγέλλοντος, το Συμβούλιο δεν αιτιολόγησε επαρκώς την άρνησή του να του επιτρέψει την πρόσβαση στα δύο αυτά έγγραφα. Στην πρώτη γνώμη του, το Συμβούλιο υποστήριξε ότι αιτιολόγησε επαρκώς τη θέση του και ότι η πρόσβαση σε αμφότερες τις εν λόγω γνωμοδοτήσεις δεν είναι δυνατή, προκειμένου να μην θίγεται η δυνατότητα του Συμβουλίου να δέχεται ανεξάρτητες νομικές γνωμοδοτήσεις. Ο Διαμεσολαβητής εκτίμησε ότι το Συμβούλιο παρείχε επαρκή αιτιολόγηση σχετικά με την άρνησή του να γνωστοποιήσει το πρώτο έγγραφο που περιέχει γνωμοδότηση για νομικό θέμα, για το ενδεχόμενο πιθανών μελλοντικών δικαστικών διαδικασιών. Ο Διαμεσολαβητής έκρινε ωστόσο ότι το Συμβούλιο δεν αιτιολόγησε επαρκώς την άρνησή του όσον αφορά τη γνωστοποίηση του δεύτερου εγγράφου, μιας γνωμοδότησης σχετικά με την πρόταση κανονισμού 1049/2001. Κατόπιν τούτου, ο Διαμεσολαβητής απηύθυνε σχέδιο σύστασης στο Συμβούλιο ζητώντας του να επανεξετάσει το αίτημα του καταγγέλλοντος.

Στη λεπτομερή γνώμη του, το Συμβούλιο επανέλαβε την άποψή του ότι αρνήθηκε την πρόσβαση στο υπό συζήτηση έγγραφο βάσει του άρθρου 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, διότι η γνωστοποίησή του θα έθιγε τη δυνατότητα του Συμβουλίου να δέχεται ανεξάρτητες νομικές γνωμοδοτήσεις.

Ο Διαμεσολαβητής ωστόσο δεν έχει πεισθεί ότι η θέση του Συμβουλίου είναι ορθή. Βάσει του άρθρου 255 της Συνθήκης ΕΚ, κανόνας είναι η πρόσβαση στα έγγραφα δυνάμει του κανονισμού 1049/2001 και κάθε εξαίρεση στον κανόνα αυτό πρέπει να ερμηνεύεται στενώς. Ο Διαμεσολαβητής δεν δέχεται το επιχείρημα του Συμβουλίου ότι πρέπει να εξαιρούνται αυτομάτως από την υποχρέωση γνωστοποίησης όλες οι γνωμοδοτήσεις της Νομικής Υπηρεσίας του. Κατά τη γνώμη του Διαμεσολαβητή, πρέπει να γίνεται διάκριση μεταξύ των διαφόρων τύπων νομικών γνωμοδοτήσεων. Αυτό δεν σημαίνει ότι ορισμένες νομικές γνωμοδοτήσεις δεν θα προστατεύονται καθόλου από τη γνωστοποίηση. Ο Διαμεσολαβητής εκτιμά ότι, μετά την ολοκλήρωση της νομοθετικής διαδικασίας, η νομοθετική γνωμοδότηση πρέπει να εξαιρείται μόνο εάν εφαρμόζεται το άρθρο 4, παράγραφος 3, του κανονισμού, το οποίο ορίζει ότι το θεσμικό όργανο οφείλει να αποδείξει ότι η γνωστοποίηση του εγγράφου ενδέχεται να θίξει σοβαρά την οικεία διαδικασία λήψης αποφάσεων. Ο Διαμεσολαβητής εκτιμά ως προς αυτό ότι η απλή αναφορά στην κατηγορία εγγράφων στην οποία ανήκει το υπό εξέταση έγγραφο δεν φαίνεται να πληροί την τελευταία αυτή απαίτηση.

Ο Διαμεσολαβητής κατά συνέπεια απηύθυνε Ειδική Έκθεση στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο προκειμένου να εκφράσει την άποψη του σε αυτό το πρωταρχικής σημασίας ζήτημα.

Η Ειδική Έκθεση βρίσκεται στη διάθεση του κάθε ενδιαφερομένου σε όλες τις γλώσσες στην ιστοσελίδα του Διαμεσολαβητή ή κατόπιν γραπτής αιτήσεως στο γραφείο του Διαμεσολαβητή.

**ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ ΤΩΝ
ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΤΩΝ
ΕΠΙΤΥΧΟΝΤΩΝ
ΥΠΟΨΗΦΙΩΝ ΣΕ
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ
ΠΡΟΣΛΗΨΗΣ**

*Ειδική Έκθεση του
Ευρωπαϊού
Διαμεσολαβητή προς το
Ευρωπαϊκό
Κοινοβούλιο κατόπιν
του σχεδίου σύστασης
προς το Ευρωπαϊκό
Κοινοβούλιο για την
καταγγελία
341/2001/(BB)ΙΙΗ*

Η καταγγελία αφορά την άρνηση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου να πληροφορήσει τον καταγγέλλοντα, ο οποίος έλαβε μέρος σε έναν ανοικτό διαγωνισμό, για τα ονόματα και τη βαθμολογία των επιτυχόντων υποψηφίων στο διαγωνισμό.

Με την απόφασή του της 7^{ης} Μαρτίου 2002, ο Διαμεσολαβητής δεν διαπίστωσε κακή διοίκηση όσον αφορά την άρνηση κοινοποίησης στον καταγγέλλοντα της βαθμολογίας των επιτυχόντων υποψηφίων.

Όσον αφορά τα ονόματα των επιτυχόντων υποψηφίων, ο Διαμεσολαβητής διαπίστωσε ότι το Κοινοβούλιο ενήργησε στα πλαίσια των όρων της προκήρυξης διαγωνισμού και επεσήμανε ότι ο καταγγέλλων μπορούσε να ζητήσει πρόσβαση στον εφεδρικό πίνακα προσλήψεων, σύμφωνα με τον κανονισμό 1049/2001. Ο Διαμεσολαβητής δεν εξέφρασε άποψη σχετικά με το αν αυτό το αίτημα θα ήταν επιτυχές και, όπως φαίνεται, δεν υποβλήθηκε τέτοια αίτηση.

Ο Διαμεσολαβητής θεώρησε ότι η γνώμη του Κοινοβουλίου σχετικά με την καταγγελία θέτει ζητήματα γενικής σημασίας. Σύμφωνα με το Κοινοβούλιο, η προκήρυξη διαγωνισμού ανέφερε ότι ο εφεδρικός πίνακας προσλήψεων θα κοινοποιηθεί στους επιτυχόντες υποψηφίους και θα αναρτηθεί στους πίνακες ανακοινώσεων του εν λόγω θεσμικού οργάνου. Εντούτοις, το Κοινοβούλιο θεώρησε ότι η κοινοποίηση του εφεδρικού πίνακα προσλήψεων στους μη επιτυχόντες υποψηφίους παραβιάζει τους συνταγματικούς κανόνες των κρατών μελών και το Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων.

Ο Διαμεσολαβητής δεν θεώρησε σαφές ή πειστικό το επιχείρημα του Κοινοβουλίου. Για το λόγο αυτό, υπέβαλε σχέδιο σύστασης σύμφωνα με την οποία σε μελλοντικούς διαγωνισμούς το Κοινοβούλιο θα πρέπει να ενημερώνει τους υποψήφιους στις προκηρύξεις διαγωνισμών ότι τα ονόματα των επιτυχόντων υποψηφίων θα κοινοποιούνται.

Η αναλυτική γνώμη του Κοινοβουλίου δεν αποδέχεται σαφώς το σχέδιο σύστασης, ούτε υποδηλώνει ότι οι μελλοντικές πράξεις του Κοινοβουλίου θα μεταχειρίζονται δίκαια τους υποψηφίους και θα εξασφαλίσουν συνέπεια με τις δεσμεύσεις που έχει αναλάβει για διαφάνεια στη διαδικασία προσλήψεων. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής θεωρεί καθήκον του να συντάξει ειδική έκθεση επί του θέματος.

Η Ειδική Έκθεση βρίσκεται στη διάθεση του κάθε ενδιαφερομένου σε όλες τις γλώσσες στην ιστοσελίδα του Διαμεσολαβητή ή κατόπιν γραπτής αιτήσεως στο γραφείο του Διαμεσολαβητή.

3.9 ΕΡΩΤΗΜΑ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΤΩΝ ΚΟΙΝΟΤΙΚΩΝ ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΧΗ ΤΗΣ ΛΟΜΒΑΡΔΙΑΣ, ΙΤΑΛΙΑ

*Απόφαση επί του
ερωτήματος
Q1/2002/IP*

Ο περιφερειακός διαμεσολαβητής της ιταλικής περιοχής της Λομβαρδίας απηύθυνε ερώτημα στον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή σύμφωνα με τη διαδικασία που συμφωνήθηκε στο σεμινάριο για τους εθνικούς Διαμεσολαβητές και τους παρεμφερείς οργανισμούς, το οποίο έλαβε χώρα στο Στρασβούργο τον Σεπτέμβριο του 1996. Το ερώτημα ήταν σχετικό με υπόθεση που του υποβλήθηκε από το σύμβουλο εργασίας και επαγγελματικής κατάρτισης της επαρχίας Varese. Η υπόθεση αφορούσε τη διαχείριση από την περιοχή της Λομβαρδίας κοινοτικών κεφαλαίων στο πλαίσιο του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Ταμείου, στόχος 2, για το έτος 1998.

Η επαρχία Varese, εκπροσωπούμενη από το δικηγόρο Μ. υπέβαλε καταγγελία στην Επιτροπή σχετικά με το ίδιο θέμα. Το θεσμικό όργανο κλήθηκε να λάβει θέση επί του θέματος αυτού. Σε επιστολή της 21ης Οκτωβρίου 1999, η Γενική Διεύθυνση Απασχόλησης και Κοινωνικών Υποθέσεων δήλωσε ότι θα ασχοληθεί με το θέμα και ότι θα επικοινωνήσει με όλα τα εμπλεκόμενα μέρη προκειμένου να λάβει διευκρινίσεις. Ωστόσο, ο περιφερειακός διαμεσολαβητής της Λομβαρδίας τόνισε ότι η Επιτροπή φάνηκε να μην έχει λάβει ακόμη απόφαση σχετικά με το θέμα και ότι δεν είχε επικοινωνήσει με τις αρμόδιες περιφερειακές αρχές. Συνεπώς, ζήτησε από το Διαμεσολαβητή να ερευνήσει εάν η Επιτροπή είχε τελικά ολοκληρώσει την εξέταση της υπόθεσης και εάν ναι, ποιο ήταν το συμπέρασμά της.

Το ερώτημα διαβιβάστηκε στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή προκειμένου να γνωμοδοτήσει. Στη γνώμη της, η Επιτροπή εξήγησε λεπτομερώς τις ενέργειές της και δήλωσε ότι στις 8 Ιουλίου 2002 περάτωσε την εξέταση της υπόθεσης, εφόσον δεν διαπιστώθηκε παραβίαση της κοινοτικής νομοθεσίας από την περιοχή της Λομβαρδίας. Επιπλέον, η Επιτροπή έστειλε αντίγραφο της επιστολής με την οποία περατώθηκε η εξέταση της υπόθεσης. Η επιστολή αυτή είχε σταλεί στον κ. Μ., στην επαρχία Varese και στην περιοχή της Λομβαρδίας.

Η γνώμη της Επιτροπής εστάλη προς ενημέρωση στον περιφερειακό διαμεσολαβητή της Λομβαρδίας, ο οποίος ενημέρωσε στις 13 Νοεμβρίου 2002 τηλεφωνικώς το γραφείο του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή ότι θεωρούσε ικανοποιητική την απάντηση της Επιτροπής. Συνεπώς, ο Διαμεσολαβητής περάτωσε την εξέταση της υπόθεσης.

4 ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕ ΑΛΛΑ ΘΕΣΜΙΚΑ ΟΡΓΑΝΑ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ

4.1 ΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ

Στις 17 Ιανουαρίου, ο κ. Enrico BOARETTO και ο κ. David LOWE της Επιτροπής Αναφορών επισκέφθηκαν τον Διαμεσολαβητή. Συζήτησαν διάφορες πτυχές του δικαιώματος των πολιτών να υποβάλλουν καταγγελίες στον Διαμεσολαβητή και αναφορές στο Κοινοβούλιο.

Στις 6 Φεβρουαρίου, ο κ. SÖDERMAN συναντήθηκε με τον κ. Joan COLOM I NAVAL, Αντιπρόεδρο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Η συνάντηση, που αφορούσε τις εγκαταστάσεις και τους χώρους του Διαμεσολαβητή και άλλα συναφή θέματα, πραγματοποιήθηκε κατά την ολομέλεια του Φεβρουαρίου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στο Στρασβούργο.

Στις 20 Φεβρουαρίου, ο κ. SÖDERMAN παρουσιάστηκε στην Επιτροπή Αναφορών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, υπό την προεδρία του κ. Nino GEMELLI, προκειμένου να υποβάλει τις ειδικές εκθέσεις επί των υποθέσεων 242/2000/GG και 917/2000/GG (βλέπε κεφάλαιο 3.6 ανωτέρω).

Στις 12 Μαρτίου, ο κ. Eurig WYN, BEK, εισηγητής επί της Ετήσιας Έκθεσης του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή για το 2001 επισκέφθηκε τον Διαμεσολαβητή. Συζήτησαν διάφορες πτυχές της συνεργασίας των θεσμικών οργάνων που εκπροσωπούν καθώς και ορισμένα εκκρεμή ζητήματα. Ο κ. WYN συνοδευόταν από τον κ. Kjell SEVÓN.

Στις 12 Μαρτίου, ο κ. SÖDERMAN και ο κ. SANT'ANNA συναντήθηκαν με τον κ. Barry WILSON, νεοδιορισθέντα Γενικό Διευθυντή Προσωπικού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, ο οποίος συνοδευόταν από την κ. Brigitte NOUAÏLLE DEGORCE, Προϊστάμενη του Τμήματος Προσωπικού. Αντάλλαξαν απόψεις σχετικά με τις συμφωνίες διοικητικής συνεργασίας μεταξύ του Διαμεσολαβητή και του Κοινοβουλίου και τόνισαν τη σημασία της ομαλής συνεργασίας μεταξύ των δύο θεσμικών οργάνων.

Συνάντηση του κ. Söderman με τον κ. Joseph Amiel στο Στρασβούργο στις 9 Απριλίου.

Στις 8 Απριλίου, ο κ. SÖDERMAN υπέβαλε την Ετήσια Έκθεσή του για το 2001 στην Επιτροπή Αναφορών. Στην ομιλία του προς την Επιτροπή Αναφορών, ο Διαμεσολαβητής αναφέρθηκε στο ουσιαστικό έργο των μεταφραστών και διερμηνέων που καθιστούν δυνατή την επικοινωνία και τη διάθεση εγγράφων σε πολλές γλώσσες. Απέτισε ιδιαίτερο φόρο τιμής στον υπεύθυνο για τη γαλλική έκδοση της Ετήσιας Έκθεσης μεταφραστή, κ. Joseph AMIEL, τον οποίο ο Διαμεσολαβητής είχε προσκαλέσει στη συνεδρίαση.

Στις 2 Ιουλίου, ο κ. SÖDERMAN παρουσίασε το έργο του σε εκπροσώπους των γραφείων πληροφοριών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στα κράτη μέλη. Η συνάντηση πραγματοποιήθηκε στο Στρασβούργο. Στόχος ήταν να ενημερωθούν τα εν λόγω γραφεία για το έργο του Διαμεσολαβητή και να κληθούν να προάγουν την ευαισθητοποίηση σχετικά με τις υπηρεσίες που προσφέρει. Ο κ. Ben HAGARD, υπεύθυνος Διαδικτύου και Επικοινωνιών του Διαμεσολαβητή παρουσίασε την ιστοσελίδα του Διαμεσολαβητή και ανέφερε παραδείγματα γραφείων που ανέπτυξαν ιδιαίτερη δραστηριότητα για την αύξηση της ευαισθητοποίησης απέναντι στο σχετικό θεσμό. Η κ. Juana LAHOUSSE, Διευθύντρια της ΓΔ Πληροφόρησης και Δημοσίων Σχέσεων στο Κοινοβούλιο προήδρευσε της συνάντησης στην οποία ανέκυψαν ενδιαφέρουσες ερωτήσεις σχετικά με το έργο του Διαμεσολαβητή. Η κ. Rosita AGNEW, υπεύθυνη Τύπου του Διαμεσολαβητή παραβρέθηκε επίσης στη συνάντηση.

Στις 9 Ιουλίου, ο κ. SÖDERMAN συναντήθηκε με τον κ. Herbert BÖSCH, BEK, στους χώρους του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στις Βρυξέλλες. Αντικείμενο της συνάντησης ήταν οι ανάγκες του θεσμικού οργάνου του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή και τα σχέδια για το μέλλον καθώς και άλλα συναφή ζητήματα.

Στις 10 Ιουλίου, ο κ. SÖDERMAN απευθύνθηκε σε συνεδρίαση της Επιτροπής Αναφορών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, υπό την προεδρία του Προέδρου της Επιτροπής κ. Nino GEMELLI. Ο κ. SÖDERMAN ενημέρωσε την Επιτροπή Αναφορών για την απάντησή του στη γνώμη της Ευρωπαϊκής Επιτροπής σχετικά με την απόφαση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου να τροποποιήσει το άρθρο 3 του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή. Υπήρξε επίσης ανταλλαγή απόψεων με την Επιτροπή Αναφορών σχετικά με την ανακοίνωση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής προς το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και τον Ευρωπαίο Διαμεσολαβητή σχετικά με τις σχέσεις με τους καταγγέλλοντες παραβιάσεις του κοινοτικού δικαίου εκ μέρους κρατών μελών και τις προτάσεις του Διαμεσολαβητή προς την Ευρωπαϊκή Συνέλευση, που υπεβλήθησαν στις 24 και 25 Ιουνίου (βλέπε κεφάλαιο 4.5).

Στις 4 Σεπτεμβρίου, ο κ. SÖDERMAN συναντήθηκε με τους Freddy BLAK, Pernille FRAHM, Ole KRARUP, Jens Dyhr OKKING και Christian Foldberg ROVSING, BEK. Ο κ. SÖDERMAN ενημέρωσε τους BEK σχετικά με τις προτάσεις τροποποίησης του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή.

Στις 26 Σεπτεμβρίου, ο Διαμεσολαβητής διοργάνωσε πρωινό εργασίας για τους βοηθούς των BEK από τις βόρειες χώρες. Είκοσι-επτά βοηθοί από τη Δανία, τη Σουηδία και τη Φινλανδία παραβρέθηκαν στο πρωινό, στη διάρκεια του οποίου ο Διαμεσολαβητής εξήγησε το έργο του. Ακολούθησε παρουσίαση με τη βοήθεια πολυμέσων εκ μέρους του κ. Ben HAGARD, υπεύθυνου διαδικτύου και επικοινωνιών του Διαμεσολαβητή, η οποία είχε ως αντικείμενο το έργο του Διαμεσολαβητή στον τομέα των δημοσίων σχέσεων. Η κ. Rosita AGNEW, υπεύθυνη Τύπου του Διαμεσολαβητή, εξήγησε στη συνέχεια τα διάφορα μέτρα που θα μπορούσαν να λάβουν οι βοηθοί, προκειμένου να ενισχυθεί η προβολή του έργου του Διαμεσολαβητή. Ο κ. SÖDERMAN απάντησε ακολούθως σε ερωτήσεις των συμμετεχόντων στη συνάντηση.

Στις 14 Νοεμβρίου, ο κ. Olivier VERHEECKE και ο κ. Ben HAGARD επισκέφθηκαν το Γραφείο Πληροφοριών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στο Παρίσι. Συναντήθηκαν με τον κ. Jean-Guy GIRAUD, Διευθυντή του Γραφείου, και συζήτησαν μαζί του διάφορα ζητήματα συνεργασίας, την ενημερωτική εκστρατεία για τον Διαμεσολαβητή και πιθανούς τρόπους αύξησης του αριθμού των παραδεκτών καταγγελιών με προέλευση τη Γαλλία.

Στις 21 Νοεμβρίου, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής διοργάνωσε πρωινό εργασίας για τους βοηθούς των BEK από τις Κάτω Χώρες και τη Φλάνδρα. Παραβρέθηκαν 17 βοηθοί για να ενημερωθούν για το έργο του Διαμεσολαβητή. Στη συνάντηση περιλαμβανόταν παρουσίαση του έργου του Διαμεσολαβητή, παρουσίαση με τη βοήθεια πολυμέσων της επικοινωνιακής πολιτικής του Διαμεσολαβητή. Ζητήθηκε από τους βοηθούς να προωθήσουν την ευαισθητοποίηση σχετικά με το έργο του Διαμεσολαβητή. Ο κ. Olivier VERHEECKE, ο κ. Ben HAGARD, η κ. Rosita AGNEW και η κ.

Maria ENGLESON συνόδευαν τον κ. SÖDERMAN και απάντησαν σε ερωτήσεις των βοηθών κατά τη διάρκεια του πρωινού. Κάθε βοηθός έλαβε έναν ενημερωτικό φάκελο που περιελάμβανε ένα CD-Rom με υλικό για τον Διαμεσολαβητή.

Συνάντηση με τους βοηθούς των ΒΕΚ των Κάτω Χωρών και της Φλάνδρας στις 21 Νοεμβρίου.

Στις 23 και 24 Νοεμβρίου, το γραφείο του Διαμεσολαβητή συμμετείχε στην ανοικτή διημερίδα για τη «Διεύρυνση», που διοργάνωσε το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στο Στρασβούργο. Το περίπτερο του Διαμεσολαβητή έδωσε έμφαση στις προετοιμασίες του για τη διεύρυνση, παρέχοντας πληροφορίες στις γλώσσες των 13 υποψήφιων προς ένταξη χωρών. Προβαλλόταν διαρκώς σύντομη ταινία βίντεο σχετικά με τον ρόλο του Διαμεσολαβητή στα αγγλικά, γαλλικά και γερμανικά, και υπήρχαν μέλη του προσωπικού παρόντα για να απαντήσουν σε ερωτήσεις. Κατά τη διάρκεια των δύο ημερών το Κοινοβούλιο επισκέφθηκαν 22 000 άτομα.

Το περίπτερο του Διαμεσολαβητή κατά τη διάρκεια των Ημερών Ανοικτών Θυρών με θέμα τη «Διεύρυνση» στο Στρασβούργο στις 23 και 24 Νοεμβρίου.

Στις 17 Δεκεμβρίου, ο κ. SÖDERMAN συνάντησε τον Πρόεδρο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, κ. Pat COX. Μεταξύ των ζητημάτων που συζητήθηκαν ήταν η Ευρωπαϊκή Συνέλευση, η μεταρρύθμιση του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή και η σχέση μεταξύ της προστασίας δεδομένων και της διαφάνειας. Ο κ. SÖDERMAN συνοδεύονταν από τον κ. HARDEN.

Στις 18 Δεκεμβρίου, ο κ. SÖDERMAN μίλησε σε συνάντηση πρωινού με εκπροσώπους των βόρειων χωρών που διοργάνωσε ο κ. Karl-Erik OLSSON, BEK, στο Στρασβούργο, για την Ευρωπαϊκή Συνέλευση και τον ρόλο του Διαμεσολαβητή ως παρατηρητή στη Συνέλευση.

4.2 ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ

Στις 4 Οκτωβρίου, ο κ. HARDEN και ο κ. SANT'ANNA παρέστησαν σε άτυπη συνεδρίαση της ομάδας εργασίας του Συμβουλίου για την προτεινόμενη τροποποίηση του άρθρου 3, παράγραφος 2, του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή. Ο κ. HARDEN εξέθεσε τις απόψεις του Διαμεσολαβητή σχετικά με την ανάγκη τροποποίησης του Καθεστώτος και απάντησε σε ερωτήσεις μελών της ομάδας.

4.3 Η ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Στις 14 Ιανουαρίου, ο κ. SÖDERMAN συναντήθηκε με τον κ. Giuseppe MASSANGIOLI, νεοδιορισθέντα Διευθυντή της Διεύθυνσης Ε της Γενικής Γραμματείας της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, αρμόδιο για τις σχέσεις με τον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή, μετά τη συνταξιοδότηση του κ. Jean-Claude EECKHOUT. Η συνάντηση, με θέμα τη συνεργασία μεταξύ των δύο θεσμικών οργάνων, πραγματοποιήθηκε κατά την ολομέλεια του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στο Στρασβούργο.

Στις 5 Φεβρουαρίου, ο κ. Horst REICHENBACH, Γενικός Διευθυντής Προσωπικού και Διοίκησης, και ο κ. Matthias OEL επισκέφτηκαν τον Διαμεσολαβητή. Η συνάντηση, κατά την οποία ο κ. REICHENBACH παρουσίασε το σχέδιο μεταρρύθμισης του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού της ΕΕ, πραγματοποιήθηκε στο γραφείο του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή στο Στρασβούργο.

Στις 6 Φεβρουαρίου, ο κ. Giuseppe MASSANGIOLI, Διευθυντής αρμόδιος για τις σχέσεις με τον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή στη Γενική Γραμματεία της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, συνοδευόμενος από τον κ. Philippe GODTS, συναντήθηκε με τον κ. SÖDERMAN.

Στις 21 Φεβρουαρίου, ο κ. SÖDERMAN συνάντησε τον κ. CALLEJA CRESPO, προϊστάμενο του ιδιαίτερου γραφείου της Επιτρόπου Loyola DE PALACIO, για να συζητήσουν τις σχέσεις μεταξύ του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή και της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Ο κ. SÖDERMAN είχε ως βοηθό τον κ. HARDEN και ο κ. CRESPO τον κ. Diego CANGA FANO.

Στις 11 Μαρτίου, ο κ. SÖDERMAN συναντήθηκε με τον κ. Giuseppe MASSANGIOLI, που συνοδεύταν από τον κ. Philippe GODTS. Συζήτησαν διάφορες πτυχές της συνεργασίας των δύο θεσμικών οργάνων καθώς και εκκρεμή ζητήματα.

4.4 ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

Στις 9 Σεπτεμβρίου, ο κ. SÖDERMAN, συνοδευόμενος από τον κ. HARDEN, παρακολούθησε διάλεξη στο Δικαστήριο από τον Επίτροπο António VITORINO με θέμα «Προσανατολισμοί για το μέλλον της Ευρωπαϊκής Ένωσης – η προστασία των θεμελιωδών δικαιωμάτων και η ανάπτυξη ενός χώρου ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης».

Στις 4 Δεκεμβρίου, ο κ. SÖDERMAN παρέστη στην πανηγυρική εκδήλωση για την πεντηκοστή επέτειο του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στο Λουξεμβούργο. Ομιλίες εκφώνησαν ο Πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, κ. Romano PRODI, ο Πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, κ. Pat COX, και ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου κ. Gil Carlos RODRIGUEZ IGLESIAS. Όλοι οι Πρόεδροι των Ανώτατων Δικαστηρίων και των Συνταγματικών Δικαστηρίων των κρατών μελών ήταν προσκεκλημένοι στην τελετή.

4.5 Η ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ

Η Ευρωπαϊκή Συνέλευση συστάθηκε μετά τη Διάσκεψη Κορυφής του Λάακεν τον Δεκέμβριο του 2001, με σκοπό να προετοιμάσει την επόμενη Διακυβερνητική Διάσκεψη. Σύμφωνα με τη Δήλωση του Λάακεν, έργο της Συνέλευσης είναι να εξετάσει τα καίρια ζητήματα που αφορούν τη μελλοντική ανάπτυξη της Ευρωπαϊκής Ένωσης και να προσπαθήσει να προσδιορίσει τις διάφορες πιθανές απαντήσεις.

Στη Συνέλευση συμμετέχουν εκπρόσωποι των κυβερνήσεων και των εθνικών κοινοβουλίων των κρατών μελών και των υποψήφιων για ένταξη χωρών, του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Όπως και στην προηγούμενη Συνέλευση που εκπόνησε το σχέδιο για τον Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής συμμετέχει με καθεστώς παρατηρητή.

Ως παρατηρητής, ο κ. SÖDERMAN απευθύνθηκε στη Συνέλευση στις 24 και 25 Ιουνίου 2002 και πρότεινε τα εξής: (i) να αποτελεί ο Χάρτης των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων νομικά δεσμευτικό κείμενο για τα θεσμικά όργανα και τους οργανισμούς της Ένωσης, ακόμη και όταν ασκούν νομοθετικές αρμοδιότητες· (ii) να συμπεριληφθεί στη Συνθήκη ένα κεφάλαιο για τις δυνατότητες προσφυγής, το οποίο θα παρουσιάζει σαφώς τις δυνατότητες δικαστικής και εξωδικαστικής επανόρθωσης σε περίπτωση παραβίασης δικαιωμάτων που προκύπτουν από την κοινοτική νομοθεσία, συμπεριλαμβανομένων των θεμελιωδών δικαιωμάτων· (iii) να προβλεφθεί η ανάπτυξη ευρωπαϊκού διοικητικού δικαίου με δεσμευτικό χαρακτήρα για όλα τα θεσμικά όργανα και οργανισμούς· (iv) να αναπτυχθεί περαιτέρω ο ρόλος του διαμεσολαβητή και των συναφών οργάνων που ασχολούνται με την παραβίαση της κοινοτικής νομοθεσίας από τα κράτη μέλη, συμπεριλαμβανομένων περιπτώσεων παραβίασης θεμελιωδών δικαιωμάτων.

Διαβιβάστηκε στη Συνέλευση σχέδιο νέων ή τροποποιημένων διατάξεων της Συνθήκης για την υλοποίηση των προτάσεων του Διαμεσολαβητή (CONV 221/02, 26 Ιουλίου 2002).

Στις 4 Οκτωβρίου, ο κ. SÖDERMAN απευθύνθηκε στην Ομάδα Εργασίας II της Ευρωπαϊκής Συνέλευσης («Ενσωμάτωση του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων / Προσχώρηση στην Ευρωπαϊκή Σύμβαση Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων»), υπό την προεδρία του Επιτρόπου António VITORINO. Ο κ. SÖDERMAN εξέθεσε λεπτομερώς τις προτάσεις του για την ανάπτυξη του δικτύου των διαμεσολαβητών και άλλων παρεμφερών υπηρεσιών στα κράτη μέλη και αναφέρθηκε στον χρήσιμο ρόλο που μπορεί να διαδραματίσει το δίκτυο στην επίβλεψη της σωστής εφαρμογής του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων. Ο κ. SÖDERMAN παρουσίασε επίσης την πρόταση να έχει τη δυνατότητα ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής να παραπέμπει μία υπόθεση στο Δικαστήριο, σε περίπτωση που δεν μπορεί να επιλυθεί με απλή έρευνα του διαμεσολαβητή.

Στις 8 Νοεμβρίου, κατόπιν δημοσίευσης προκαταρκτικού σχεδίου Συνταγματικής Συνθήκης, ο Διαμεσολαβητής απευθύνθηκε εκ νέου στη Συνέλευση και πρότεινε το επόμενο σχέδιο να περιλαμβάνει διάταξη που θα αναφέρει ρητώς το δικαίωμα υποβολής καταγγελίας στον Διαμεσολαβητή. Προς τούτο πρότεινε πιθανή διατύπωση για συμπερίληψη στο προτεινόμενο άρθρο 5 της Συνταγματικής Συνθήκης.

Οι ομιλίες και προτάσεις του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή διατίθενται στην ιστοσελίδα του καθώς και στην ιστοσελίδα της Συνέλευσης.

4.6 Η ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΚΑΤΑΠΟ- ΛΕΜΗΣΗΣ ΤΗΣ ΑΠΑΤΗΣ (OLAF)

Στις 28 Νοεμβρίου, ο κ. SÖDERMAN, συνοδευόμενος από τον κ. HARDEN, συναντήθηκε με τον Γενικό Διευθυντή της Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας για την Καταπολέμηση της Απάτης (OLAF), κ. Franz-Hermann BRÜNER. Ο κ. BRÜNER ενημέρωσε τον Διαμεσολαβητή για τις απόψεις της OLAF σχετικά με τις διαδικασίες αυτής και σχετικά με τις προετοιμασίες για την αναθεώρηση του εγχειριδίου διαδικασιών. Επίσης, έγινε λόγος για στενότερη συνεργασία και ανταλλαγή πληροφοριών μεταξύ της OLAF και του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή, συμπεριλαμβανομένης της δυνατότητας της OLAF να συνδράμει τον Διαμεσολαβητή σε ορισμένες έρευνες, κατόπιν σχετικού αιτήματος.

5 ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΦΕΙΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ

5.1 ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕ ΕΘΝΙΚΟΥΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΟΥΣ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΕΣ

Στις 23 Ιανουαρίου, ο κ. Anton CAÑELLAS, Sindic de Greuges (Περιφερειακός Διαμεσολαβητής) της Καταλονίας και Πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Ινστιτούτου Διαμεσολαβητών επισκέφτηκε τον κ. SÖDERMAN. Αντικείμενο της συνάντησης ήταν η συνεργασία μεταξύ των δύο θεσμών, οι δραστηριότητες της ισπανικής προεδρίας, καθώς και ζητήματα που σχετίζονται με το Ευρωπαϊκό Ινστιτούτο Διαμεσολαβητών.

Στις 30 Μαΐου, ο κ. SÖDERMAN επισκέφτηκε τον Διαμεσολαβητή του Βρετανικού Κοινοβουλίου, Sir Michael BUCKLEY στο Λονδίνο. Παρουσίασε τον ευρωπαϊκό Κώδικα Ορθής Διοικητικής Συμπεριφοράς στο προσωπικό του Sir Buckley. Οι ερωτήσεις που προέκυψαν αφορούσαν τις εξουσίες του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή, τον χειρισμό δυσαρεστημένων καταγγελλόντων, την παρέμβαση των δικαστηρίων στο έργο των διαμεσολαβητών και την εφαρμογή του Κώδικα.

Στις 30 Μαΐου, ο κ. SÖDERMAN παρακολούθησε την Ετήσια Γενική Συνάντηση του Συλλόγου Βρετανών και Ιρλανδών Διαμεσολαβητών στο Λονδίνο. Ακολούθησε παρουσίαση εκ μέρους του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή του ευρωπαϊκού Κώδικα Ορθής Διοικητικής Συμπεριφοράς. Οι συμμετέχοντες υπέβαλαν ερωτήσεις στον Διαμεσολαβητή σχετικά με το έργο του, τους πόρους που διατίθενται στο γραφείο του, τα μέσα που έχει στη διάθεσή του για την αντιμετώπιση υποθέσεων κακής διοίκησης και τη μέχρι σήμερα χρησιμοποίηση του Κώδικα.

Στις 14 Νοεμβρίου, ο κ. Olivier VERHEECKE και ο κ. Ben HAGARD συναντήθηκαν με τον κ. Philippe BARDIAUX και την κ. Valérie FONTAINE από το γραφείο του γάλλου Médiateur de la République. Συζητήσαν διάφορα ζητήματα σχετικά με τις αμοιβαίες εμπειρίες των γραφείων του Ευρωπαίου και του γάλλου διαμεσολαβητή.

5.2 ΤΟ ΔΙΚΤΥΟ ΕΠΑΦΗΣ

Το δίκτυο επαφής συστάθηκε το 1996 για την προώθηση της ελεύθερης ροής των πληροφοριών σχετικά με την κοινοτική νομοθεσία και την εφαρμογή της και για να καταστεί εύκολη η διαβίβαση καταγγελιών στο όργανο που είναι πιο αρμόδιο για το χειρισμό τους.

Με σεμινάρια, ενημερωτικά δελτία και καθημερινή επαφή, το δίκτυο επαφής εξελίχθηκε με σταθερούς ρυθμούς σε αποτελεσματικό εργαλείο συνεργασίας για τους εθνικούς διαμεσολαβητές και το προσωπικό τους σε ολόκληρη την Ευρωπαϊκή Ένωση. Τα μέλη του δικτύου αντάλλαξαν εμπειρίες και βέλτιστες πρακτικές για την παροχή καλύτερων υπηρεσιών στους πολίτες. Ιδιαίτερα συζητήθηκαν ζητήματα που αφορούν την εφαρμογή της κοινοτικής νομοθεσίας σε επίπεδο κρατών μελών.

Προς τα τέλη του 2000, αναπτύχθηκε η ηλεκτρονική εκδοχή του δικτύου επαφής, με τον τίτλο EUOMB, για την περαιτέρω διευκόλυνση της επικοινωνίας μεταξύ των μελών του δικτύου επαφής. Το EUOMB αποτελείται από μία ιστοσελίδα και μία ηλεκτρονική διάσκεψη, όπου μπορούν να διεξαχθούν συζητήσεις αμφίδρομης συμμετοχής και να ανταλλάγουν έγγραφα. Τον Απρίλιο του 2002, στα μέλη της διάσκεψης του EUOMB προστέθηκαν οι εθνικοί διαμεσολαβητές των υποψήφιων για ένταξη στην ΕΕ χωρών.

Το Νοέμβριο του 2001, δημιουργήθηκε ένα νέο τμήμα στη διάσκεψη, με την ονομασία «Ombudsman Daily News». Αυτή η εικονική εφημερίδα είχε μεγάλη επιτυχία μεταξύ των μελών του δικτύου επαφής και έδωσε τη δυνατότητα στον καθένα να ενημερώνεται για τις δραστηριότητες των διαμεσολαβητών και των συναφών οργάνων εντός και εκτός ΕΕ. Τα περισσότερα μέλη του δικτύου επαφής ανατρέχουν πλέον σε τακτική βάση στη «Daily News» και ενημερώνονται για τον τρόπο με τον οποίο άλλα όργανα χειρίστηκαν ζητήματα τα οποία μπορεί να κληθούν επίσης να χειριστούν.

Ανταλλαγή απόψεων του κ. Söderman με τον κ. Elwyn Moseley στις 28 Μαΐου.

5.3 ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕ ΤΟΠΙΚΟΥΣ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΕΣ

Στις 28 Μαΐου, κατά τη διάρκεια επίσκεψης στο Κάρντιφ, ο κ. SÖDERMAN συζήτησε για το έργο του με τον Επίτροπο Τοπικής Αυτοδιοίκησης της Ουαλίας, Elwyn MOSELEY. Ο κ. MOSELEY εξέφρασε την προθυμία του να συμβάλει στην αύξηση της ευαισθητοποίησης σχετικά με το έργο του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή. Στη συνέχεια, οι δύο διαμεσολαβητές συζήτησαν σχετικά με το μέλλον των διαμεσολαβητών του δημόσιου τομέα στην Ουαλία.

5.4 ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕ ΕΘΝΙΚΟΥΣ ΔΙΑΜΕΣΟ- ΛΑΒΗΤΕΣ ΣΤΙΣ ΥΠΟ ΕΝΤΑΞΗ ΧΩΡΕΣ

Κατόπιν πρόσκλησης εκ μέρους του πολωνού διαμεσολαβητή καθηγητή Andrzej ZOLL, ο κ. SÖDERMAN επισκέφτηκε τη Βαρσοβία και την Κρακοβία στις 27-30 Ιανουαρίου, συνοδευόμενος από την κ. Maria ENGLESON.

Ο καθηγητής Franciszek Ziejka απονέμει στον κ. Söderman το μετάλλιο για την 600η επέτειο της επανίδρυσης της Ακαδημίας της Κρακοβίας.

Κατά την επίσκεψή του στη Βαρσοβία, ο Διαμεσολαβητής συναντήθηκε με τον πολωνό διαμεσολαβητή και τον πολωνό αναπληρωτή διαμεσολαβητή, δρa Jerzy SWIATKIEWICZ. Σε συνάντηση εργασίας, οι δεκατέσσερις προϊστάμενοι μονάδων

του γραφείου του πολωνού διαμεσολαβητή παρουσίασαν τους διάφορους τομείς εργασίας τους, και ο κ. SÖDERMAN εξήγησε τον ρόλο του ως Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή. Συναντήθηκε επίσης με τον καθηγητή Marek SAFJAN, Πρόεδρο του πολωνικού Συνταγματικού Δικαστηρίου, με τον καθηγητή Lech GARDOCKI, Πρόεδρο του Ανώτατου Δικαστηρίου της Πολωνίας, καθώς και με τον κ. Bruno DETHOMAS, επικεφαλής της Αντιπροσωπείας της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στην Πολωνία.

Στην Κρακοβία ο κ. SÖDERMAN συναντήθηκε με τον καθηγητή Franciszek ZIEJKA, Πρόεδρο του Πανεπιστημίου Jagiellonian, ο οποίος του απένειμε το μετάλλιο της 600ής επετείου από την ίδρυση της Ακαδημίας της Κρακοβίας. Ο κ. SÖDERMAN έδωσε διάλεξη στους φοιτητές και τους καθηγητές με θέμα «Η χρηστή διοίκηση, ένα θεμελιώδες δικαίωμα». Την διάλεξη ακολούθησε συνέντευξη Τύπου, και ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής έδωσε επίσης συνέντευξη στην πολωνική τηλεόραση και στο πολωνικό ραδιόφωνο.

Η κ. Ηλιάνα Νικολάου και ο κ. Αρίστος Τσιάρτας επισκέπτονται τον κ. Söderman στις 8 Μαρτίου.

Στις 8 Μαρτίου, η Επίτροπος Διοικήσεως της Κύπρου, κ. Ηλιάνα ΝΙΚΟΛΑΟΥ επισκέφθηκε τον κ. SÖDERMAN στο Στρασβούργο. Η συνάντηση αφορούσε το ρόλο και τις δραστηριότητες του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή και της Κύπριας Επιτροπής καθώς και ζητήματα κοινού ενδιαφέροντος. Η κ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ συνοδευόταν από τον κ. Αρίστο ΤΣΙΑΡΤΑ, κύριο νομικό σύμβουλο.

6 ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

6.1 ΣΗΜΑΝΤΙΚΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΟΥ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟΥ ΕΤΟΥΣ

Ο ΕΥΡΩΠΑΙΟΣ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗΣ ΧΡΙΖΕΤΑΙ ΙΠΠΟΤΗΣ ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΑ

Με διάταγμα του Προέδρου της Γαλλίας κ. Jacques CHIRAC της 31ης Δεκεμβρίου 2001, που δημοσιεύθηκε στην γαλλική εφημερίδα της κυβερνήσεως (*Journal Officiel*) την 1η Ιανουαρίου 2002, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής χρίστηκε ιππότης της Λεγεώνας της Τιμής. Η Λεγεώνα της Τιμής είναι η υψηλότερη πολιτική ή στρατιωτική τιμητική διάκριση στη Γαλλία. Ο κ. SÖDERMAN προτάθηκε για την διάκριση από τον τότε Υπουργό Ευρωπαϊκών Υποθέσεων, κ. Pierre MOSCOVICI.

Η κ. Noëlle LENOIR, Υπουργός Ευρωπαϊκών Υποθέσεων της Γαλλίας, απένευμε την τιμητική διάκριση στον Διαμεσολαβητή σε τελετή στο Στρασβούργο στις 3 Σεπτεμβρίου 2002.

Η κ. Noëlle Lenoir απονέμει στον κ. Söderman το μετάλλιο της Λεγεώνας της Τιμής στις 3 Σεπτεμβρίου.

Στην ομιλία της, η Υπουργός αναφέρθηκε στις πολυάριθμες αρμοδιότητες που ανέλαβε ο κ. SÖDERMAN κατά τη διάρκεια της σταδιοδρομίας του, καθώς και στα πολλά βραβεία με τα οποία τιμήθηκε για το έργο του. Η κ. LENOIR εξήρε ιδιαίτερα τα επιτεύγματά του ως πρώτου Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή, αναφέροντας, μεταξύ άλλων συγκεκριμένων αποτελεσμάτων για τους πολίτες, την υιοθέτηση ενός κώδικα

ορθής διοικητικής συμπεριφοράς για τα θεσμικά όργανα και τους οργανισμούς της Ευρωπαϊκής Ένωσης με πρωτοβουλία του Διαμεσολαβητή.

Στην ευχαριστήρια ομιλία του, ο κ. SÖDERMAN εγκωμίασε τη Γαλλία ως ένα έθνος όπου ο σεβασμός και η ανεκτικότητα βρίσκουν εφαρμογή στην καθημερινή ζωή και θυμήθηκε μία επίσκεψη στο Παρίσι πριν από 45 χρόνια, η οποία «πιθανώς να συνέβαλε στην αποκρυστάλλωση των βασικών απόψεών του για την ανθρώπινη ζωή και τον σκοπό της». Ολοκλήρωσε την ομιλία του διαβεβαιώνοντας την Υπουργό ότι «δεν θα ήταν βαρύ φορτίο για εκείνον να αποδεχθεί τις αξίες της Δημοκρατίας».

Ο κ. Michel Barnier, μέλος της Επιτροπής, και η κ. Anna-Marie Nyroos, φινλανδή πρέσβειρα στο Συμβούλιο της Ευρώπης, συγχαίρουν τον κ. Söderman.

Στους διακεκριμένους καλεσμένους στην τελετή περιλαμβάνονταν μεταξύ άλλων ο κ. Renzo IMBENI, Αντιπρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, η κ. Anna-Marie NYROOS, Πρέσβης της Φινλανδίας στο Συμβούλιο της Ευρώπης, ο κ. Michel BARNIER, μέλος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, ο κ. Nino GEMELLI και ο κ. Roy PERRY, πρόεδρος και αντιπρόεδρος αντίστοιχα της Επιτροπής Αναφορών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, και ο κ. Julian PRIESTLEY, Γενικός Γραμματέας του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

ΑΝΟΙΚΤΗ ΗΜΕΡΙΔΑ

Στις 4 Μαΐου, το γραφείο του Διαμεσολαβητή συμμετείχε στην ανοικτή ημερίδα που διοργάνωσαν τα ευρωπαϊκά θεσμικά όργανα στις Βρυξέλλες. Το περίπτερο του Διαμεσολαβητή βρισκόταν στον χώρο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και παρείχε πληροφορίες σχετικά με το έργο του Διαμεσολαβητή, συμπεριλαμβανομένων της Ετήσιας Έκθεσης για το 2000, ενημερωτικών φυλλαδίων και πληροφοριών σχετικά με την ιστοσελίδα. Προβαλλόταν διαρκώς σύντομη ταινία βίντεο για τον ρόλο του Διαμεσολαβητή στα αγγλικά, γαλλικά και γερμανικά, και μέλη του προσωπικού του ήταν παρόντα για να απαντήσουν σε ερωτήσεις. Την ανοικτή ημερίδα επισκέφθηκαν στο Κοινοβούλιο 16 000 άτομα.

Το περίπτερο του Διαμεσολαβητή τις Ημέρες Ανοικτών Θυρών στις Βρυξέλλες στις 4 Μαΐου.

Στις 9 Μαΐου, το γραφείο του Διαμεσολαβητή συμμετείχε στην ανοικτή ημερίδα που διοργάνωσε το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στο Στρασβούργο. Στους επισκέπτες διανεμήθηκε υλικό σχετικό με το έργο του Διαμεσολαβητή. Προβαλλόταν διαρκώς σύντομη ταινία βίντεο για τον ρόλο του Διαμεσολαβητή στα γαλλικά και γερμανικά, και μέλη του προσωπικού του ήταν παρόντα για να απαντήσουν σε ερωτήσεις. Την ανοικτή ημερίδα επισκέφθηκαν στο Κοινοβούλιο 21 000 άτομα.

Πολίτες επισκέπτονται το περίπτερο του Διαμεσολαβητή τις Ημέρες Ανοικτών Θυρών στο Στρασβούργο στις 9 Μαΐου.

Η ΕΤΗΣΙΑ ΕΚΘΕΣΗ ΓΙΑ ΤΟ 2001

Η Ετήσια Έκθεση του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή για το 2001 παρουσιάστηκε στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στη σύνοδο της ολομέλειας στις 26 Σεπτεμβρίου 2002.

Στην ομιλία του προς την ολομέλεια, ο κ. SÖDERMAN εξέθεσε τα αποτελέσματα που επετεύχθησαν για τους πολίτες από την έναρξη της πρώτης θητείας του τον Σεπτέμβριο του 1995. Τόνισε τη σημασία της ενίσχυσης του δικτύου διαμεσολαβητών και συναφών υπηρεσιών στα κράτη μέλη και την αναγκαιότητα ενσωμάτωσης του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων στο κοινοτικό δίκαιο. Ο Διαμεσολαβητής

ευχαρίστησε όλα τα θεσμικά όργανα και τους οργανισμούς για την ουσιαστική συνεργασία τους. Επίσης ευχαρίστησε το προσωπικό του για τις ικανότητες και το ενδιαφέρον τους.

Ο κ. Erkki Liikanen, μέλος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, και ο κ. Söderman στην παρουσίαση της Ετήσιας Έκθεσης του Διαμεσολαβητή για το έτος 2001 στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στις 26 Σεπτεμβρίου.

Ο κ. Eurig WYN, εισηγητής της έκθεσης της Επιτροπής Αναφορών σχετικά με την Ετήσια Έκθεση του Διαμεσολαβητή, συνεχάρη τον Διαμεσολαβητή και το προσωπικό του για το έργο που επιτέλεσαν το 2001. Τον λόγο έλαβαν επίσης ο κ. Nino GEMELLI, Πρόεδρος της Επιτροπής Αναφορών, ο κ. Roy PERRY, Αντιπρόεδρος της Επιτροπής Αναφορών, ο κ. Herbert BÖSCH, η κ. Heidi HAUTALA, η κ. Laura GONZÁLEZ ÁLVAREZ, η κ. Jean LAMBERT και η κ. Astrid THORS, οι οποίοι συνεχάρησαν τον Διαμεσολαβητή για το έργο και τα επιτεύγματά του. Μιλώντας εξ ονόματος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, ο κ. Erkki LIIKANEN επίσης απέτισε φόρο τιμής στο έργο του κ. Söderman.

ΟΔΗΓΟΣ ΓΙΑ ΤΟΝΣ ΠΟΛΙΤΕΣ

Τον Δεκέμβριο του 2002, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής δημοσίευσε έναν οδηγό για τους πολίτες με τίτλο «Τι μπορεί να κάνει για σας ο Διαμεσολαβητής της Ευρωπαϊκής Ένωσης;». Σκοπός του 38σέλιδου οδηγού είναι να εξηγήσει το έργο του Διαμεσολαβητή και να δώσει παραδείγματα των καταγγελιών τις οποίες έχει δεχτεί. Δημοσιεύτηκε στις 11 επίσημες γλώσσες της ΕΕ και εστάλη σε διαμεσολαβητές και συναφείς υπηρεσίες, σε BEK, σε γραφεία πληροφοριών της ΕΕ, σε συνδικαλιστικές και επαγγελματικές ενώσεις, σε ΜΚΟ και σε ομάδες συμφερόντων.

6.2 ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΚΑΙ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ

ΒΕΛΓΙΟ

Φλάνδρα (Βρυξέλλες και Γάνδη)

Στις 18 Φεβρουαρίου, ο κ. Jacob SÖDERMAN, συνοδευόμενος από τον κ. Olivier VERHEECKE, επισκέφτηκε το γραφείο του Φλαμανδού διαμεσολαβητή κ. Bernard HUBEAU. Ο κ. HUBEAU εξήγησε τη θέσπιση ενός εσωτερικού συστήματος υποβολής καταγγελιών στο πλαίσιο της φλαμανδικής δημόσιας διοίκησης και συζήτησε με τον κ. SÖDERMAN τη διοργάνωση του επόμενου σεμιναρίου για περιφερειακούς διαμεσολαβητές και συναφείς υπηρεσίες στην ΕΕ. Στη συνέχεια, ο κ. SÖDERMAN και ο

κ. VERHEECKE επισκέφθηκαν το Κοινοβούλιο της Φλάνδρας. Δύο μέλη του Κοινοβουλίου της Φλάνδρας, η κ. Mieke VAN HECKE και ο κ. Dirk HOLEMANS, εξήγησαν τις δυνατότητες υποβολής καταγγελιών στα διάφορα επίπεδα της φλαμανδικής δημόσιας διοίκησης. Ο κ. SÖDERMAN εξήγησε το έργο του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή.

Ο κ. Söderman και ο κ. Verheecke με τοπικούς και περιφερειακούς διαμεσολαβητές από το Βέλγιο στις 18 Φεβρουαρίου.

Το απόγευμα, ο κ. SÖDERMAN και ο κ. HUBEAU επισκέφθηκαν το γραφείο του διαμεσολαβητή της Γάνδης, της κ. Rita PASSEMIERS. Με την ευκαιρία αυτή, συναντήθηκαν επίσης με τους Φλαμανδούς δημοτικούς διαμεσολαβητές, δηλαδή τον κ. Mark VANDENBRAEMBUSSCHE, διαμεσολαβητή της Brugge, τον κ. Wim VANDENBROECK, διαμεσολαβητή της Αμβέρσας, τον κ. Tjeu VANDIESEN, διαμεσολαβητή του St-Niklaas, την κ. Fran WAUTERS, διαμεσολαβητή του Puurs, και τον κ. Luc VAN DER PLAS, διαμεσολαβητή του Bonheiden. Συζήτησαν δύο θέματα, τη δημιουργία ενός δικτύου επαφής μεταξύ των δημοτικών διαμεσολαβητών της ΕΕ (και του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή) και τις τελευταίες εξελίξεις σχετικά με τον ευρωπαϊκό Κώδικα Ορθής Διοικητικής Συμπεριφοράς. Ως προς το δεύτερο ζήτημα, διαφάνηκε από τη συζήτηση ότι ορισμένοι δημοτικοί διαμεσολαβητές χρησιμοποιούν τον εν λόγω κώδικα ως κατευθυντήρια γραμμή για το έργο τους και τον έχουν επιπλέον προτείνει προς έγκριση στο δημοτικό συμβούλιο. Αργότερα την ίδια μέρα, ο κ. SÖDERMAN έγινε δεκτός στην έδρα της διοικητικής περιφέρειας από τον διοικητή της ανατολικής Φλάνδρας, κ Herman BALTHAZAR.

Σεμινάριο σχετικά με την προστασία δεδομένων

Στις 18 Απριλίου, ο κ. Ian HARDEN μίλησε σε σεμινάριο σχετικά με την προστασία των δεδομένων στην Ένωση, το οποίο διοργανώθηκε στις Βρυξέλλες από την Ακαδημία Ευρωπαϊκού Δικαίου για τις νομικές υπηρεσίες των θεσμικών οργάνων της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Θέμα του ήταν «Ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής και ο ρόλος του Ευρωπαϊού Επόπτη Προστασίας Δεδομένων». Του σεμιναρίου προήδρευσε ο κ. GARZÓN CLARIANA, νομικός του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Μεταξύ των ομιλητών στο σεμινάριο ήταν ο κ. Peter HUSTINX, Πρόεδρος της Αρχής Προστασίας Δεδομένων των Κάτω Χωρών, ο κ. César ALONSO IRIARTE, της ΓΔ Εσωτερικής Αγοράς της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, η κ. Marta REQUENA, Προϊσταμένη της Μονάδας Προστασίας Δεδομένων στο Συμβούλιο της Ευρώπης, και ο κ. Graham SMITH, Αναπληρωτής Επίτροπος Πληροφοριών (Ηνωμένο Βασίλειο).

Συνάντηση με θέμα τη διαφάνεια και τη δημοσιότητα

Στις 21 Μαΐου, ο κ. Ian HARDEN εκπροσώπησε τον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή σε συνάντηση στις Βρυξέλλες σχετικά με τη διαφάνεια και τη δημοσιότητα στα θεσμικά όργανα της ΕΕ, που διοργανώθηκε από την Επιτροπή για την ΕΕ του Βρετανικού Εμπορικού Επιμελητηρίου και της Ένωσης Ευρωπαίων Επαγγελματιών. Μεταξύ των ομιλητών ήταν ο κ. Poul CHRISTOFFERSEN, Μόνιμος Αντιπρόσωπος της Δανίας στην ΕΕ, ο κ. David O'SULLIVAN, Γενικός Γραμματέας της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, η κ. Charlotte CEDERSCHIÖLD, BEK, Αντιπρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, και ο κ. Hans BRUNMAYR, Αναπληρωτής Γενικός Διευθυντής στο Συμβούλιο.

Συμπόσιο σχετικά με την ιστορία και το μέλλον της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Στις 23 Ιουλίου, ο κ. Ian HARDEN παρέστη σε συμπόσιο σχετικά με την ιστορία και το μέλλον της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που διοργάνωσε η Ευρωπαϊκή Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή με αφορμή τη λήξη της Συνθήκης ΕΚΑΧ ύστερα από 50 έτη ισχύος. Μεταξύ των ομιλητών στο συμπόσιο ήταν ο Πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής κ. Romano PRODI, η Υπουργός Εξωτερικών της Ισπανίας και μέλος του Προεδρείου της Ευρωπαϊκής Συνέλευσης κ. Ana DE PALACIO, ο κ. Göke FRERICHS, Πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής, ο κ. Enrico GIBELLIERI, Πρόεδρος της Συμβουλευτικής Επιτροπής της ΕΚΑΧ, ο κ. Max KOHNSTAMM, πρώην Γενικός Γραμματέας της ΕΚΑΧ, ο κ. Fritz HELLWIG, πρώην μέλος της Ανώτατης Αρχής της ΕΚΑΧ και πρώην Αντιπρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, και ο κ. René Jacques RABIER, πρώην Γενικός Διευθυντής στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή.

Συνέδριο σχετικά με την πολιτική για την ασφάλεια των τροφίμων

Στις 10 Σεπτεμβρίου, η κ. Vicky KLOPPENBURG συμμετείχε σε συνέδριο με θέμα την «Πολιτική της ασφάλειας των τροφίμων». Το συνέδριο διοργανώθηκε από το διεθνές δικηγορικό γραφείο Hogan & Hartson στις Βρυξέλλες. Επικεντρώθηκε σε θέματα που αφορούν την κοινοτική νομοθεσία για την ασφάλεια των τροφίμων, την πολιτική ασφάλειας των τροφίμων στην ΕΕ και τις ΗΠΑ και τις προκλήσεις στο παγκόσμιο εμπόριο τροφίμων.

Συνέδριο SOLVIT

Στις 30 Οκτωβρίου, ο κ. Olivier VERHEECKE συμμετείχε στο Συνέδριο SOLVIT των Ευρωπαϊκών οργανώσεων επιχειρηματιών και πολιτών, που πραγματοποιήθηκε στις εγκαταστάσεις της Ευρωπαϊκής Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής στις Βρυξέλλες. Το συνέδριο διοργανώθηκε από τη ΓΔ Εσωτερικής Αγοράς της Ευρωπαϊκής Επιτροπής σε συνεργασία με την Ευρωπαϊκή Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή. Το παρακολούθησαν 150 εκπρόσωποι οργανώσεων επιχειρηματιών και πολιτών, καθώς και περιφερειακών γραφείων.

Την εναρκτήρια ομιλία εκφώνησε ο κ. Bruno VEVER, μέλος της Ευρωπαϊκής Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής. Ο κ. Alexander SCHAUB, Γενικός Διευθυντής της ΓΔ Εσωτερικής Αγοράς, παρουσίασε το δίκτυο SOLVIT. Την ακριβή λειτουργία του δικτύου εξήγησαν υπάλληλοι της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και των κέντρων SOLVIT στη Σουηδία και την Πορτογαλία.

Στη συζήτηση πάνελ που ακολούθησε, ο κ. VERHEECKE μίλησε για το δίκτυο επαφής του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή. Παρεμβάσεις έγιναν επίσης από την κ. Karla PEIJS, BEK, την κ. Ulrike RODUST, αναπληρωματικό μέλος της Επιτροπής των Περιφερειών, τον κ. Sören HAAR της ECAS (Υπηρεσία δράσης ευρωπαίων πολιτών), και τον κ. Luc HENDRICKX, της UEAPME (Ευρωπαϊκή Ένωση Βιοτεχνικών και Μικρομεσαίων Επιχειρήσεων). Οι τελικές παρατηρήσεις έγιναν από τον κ. Gerard DE GRAAF, Προϊστάμενο Μονάδας στη ΓΔ Εσωτερικής Αγοράς της Ευρωπαϊκής Επιτροπής.

Σεμινάριο της ECAS «3 A's to Connect Citizens to the EU»

Στις 5 Δεκεμβρίου, ο κ. SÖDERMAN εκφώνησε την κεντρική ομιλία στις Βρυξέλλες στο Σεμινάριο με τίτλο «3 A's to Connect Citizens to the EU», που διοργάνωσε το Ευρωπαϊκό Φόρουμ των συμβουλευτικών υπηρεσιών προς τους πολίτες. Μιλώντας σε κοινό περίπου 100 ατόμων, συμπεριλαμβανομένων εκπροσώπων των υποψήφιων για ένταξη χωρών, ο κ. SÖDERMAN δήλωσε ότι «οι πολίτες επιθυμούν την ορθή εφαρμογή του ευρωπαϊκού δικαίου και το σεβασμό των θεμελιωδών δικαιωμάτων σε όλα τα επίπεδα της Ένωσης, και να καταστεί όσο το δυνατόν πιο εύκολη η απόδοση δικαιοσύνης για τους πολίτες με τα υπάρχοντα μέσα προσφυγής».

Σεμινάριο της Βασκικής Εταιρίας Μελετών για την Ευρωπαϊκή Συνέλευση

Στις 12 Δεκεμβρίου, ο κ. Olivier VERHEECKE συμμετείχε σε σεμινάριο με θέμα τη «Συνέλευση για το μέλλον της Ευρώπης», που διοργάνωσε η ομάδα Europa της Βασκικής Εταιρίας Μελετών (Eusko Ikaskuntza/Sociedad de Estudios Vascos). Το σεμινάριο πραγματοποιήθηκε στην Αντιπροσωπεία της Χώρας των Βάσκων στις Βρυξέλλες.

Μεταξύ των ομιλητών ήταν ο Sir Neil MacCORMICK, BEK και αναπληρωματικό μέλος στη Συνέλευση, ο κ. José Mari MUÑOA, Βάσκος εκπρόσωπος στην Επιτροπή των Περιφερειών, ο κ. Iñaki RICA, Διευθυντής Ευρωπαϊκών Υποθέσεων στη βασκική κυβέρνηση, και ο κ. Kurt RIECHENBERG, Προϊστάμενος του ιδιαίτερου γραφείου του Προέδρου του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. Ο κ. VERHEECKE έδωσε διάλεξη σχετικά με τα κύρια επιτεύγματα του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή από το 1995 και σχετικά με τη συνεισφορά του Διαμεσολαβητή στην Ευρωπαϊκή Συνέλευση και στη συζήτηση για το μέλλον της Ευρώπης.

*ΓΑΛΛΙΑ**Συμβούλιο της Ευρώπης, Στρασβούργο*

Στις 7 Μαρτίου, ο κ. Ian HARDEN εκπροσώπησε τον Ευρωπαίο Διαμεσολαβητή σε ανταλλαγή απόψεων με την Ομάδα ειδικών σε θέματα πρόσβασης σε επίσημες πληροφορίες του Συμβουλίου της Ευρώπης, κατά την 9η συνεδρίασή τους. Μεταξύ των ζητημάτων που συζητήθηκαν ήταν η σχέση μεταξύ των κανόνων προστασίας δεδομένων και του δικαιώματος του κοινού στην πρόσβαση σε έγγραφα στην Ευρωπαϊκή Ένωση καθώς και στο πλαίσιο της σύστασης (2002) 2 της 21ης Φεβρουαρίου 2002 της Επιτροπής Υπουργών των κρατών μελών του Συμβουλίου της Ευρώπης σχετικά με την πρόσβαση σε επίσημα έγγραφα.

Από τις 27 έως τις 29 Νοεμβρίου, η κ. Maria ENGLESON συμμετείχε στο σεμινάριο με θέμα «Τι είδους πρόσβαση σε επίσημα έγγραφα», που διοργάνωσε το Συμβούλιο της Ευρώπης στο Στρασβούργο, προκειμένου να συζητηθεί η εφαρμογή της σύστασης (2002) 2 της 21ης Φεβρουαρίου 2002 της Επιτροπής Υπουργών των κρατών μελών του Συμβουλίου της Ευρώπης σχετικά με την πρόσβαση σε επίσημα έγγραφα. Στο σεμινάριο προήδρευσε η κ. Tonje MEINICH, νομικός σύμβουλος στο Υπουργείο Δικαιοσύνης της Νορβηγίας, η δε επίσημη έναρξη έγινε από τον κ. Pierre-Henri IMBERT, Γενικό Διευθυντή για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα στο Συμβούλιο της Ευρώπης. Ο κ. Mathieu HERONDART, μέλος του Ανώτατου Διοικητικού Δικαστηρίου της Γαλλίας και εισηγητής στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή σχετικά με την πρόσβαση σε διοικητικά έγγραφα στη Γαλλία, παρουσίασε τη σύσταση (2002) 2. Ο κ. Michel De SALVIA, νομικός στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρώπινων Δικαιωμάτων, παρουσίασε τη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρώπινων Δικαιωμάτων σχετικά με την πρόσβαση σε πληροφορίες, και η κ. Helena JÄDERBLUM, Διευθύντρια στο Υπουργείο Δικαιοσύνης στη Σουηδία παρουσίασε τον έλεγχο σκοπιμότητας («Harm test») – δηλαδή την ισορροπία που πρέπει να επιδιώκεται μεταξύ της

πρόσβασης στα επίσημα έγγραφα και της προστασίας του δημοσίου συμφέροντος από τον περιορισμό της πρόσβασης αυτής.

Κατά τη διάρκεια του σεμιναρίου συζητήθηκαν σε οκτώ εργαστήρια διάφορα θέματα που αφορούν την πρόσβαση σε έγγραφα. Το σεμινάριο περατώθηκε με συνεδρίαση της ολομέλειας, στην οποία οι Πρόεδροι παρουσίασαν τα συμπεράσματα των εργαστηρίων, και η γενική εισηγήτρια κ. Helen DARBISHIRE, Διευθύντρια Προγράμματος της Πρωτοβουλίας της Δικαιοσύνης για την ανοιχτή κοινωνία στην Ουγγαρία, παρουσίασε τη γενική έκθεση. Το σεμινάριο έληξε με τα συμπεράσματα του Προεδρείου και γενική συζήτηση.

Παρίσι

Στις 15 Νοεμβρίου, ο κ. Olivier VERHEECKE και ο κ. Ben HAGARD παρουσίασαν το έργο του Διαμεσολαβητή στο σεμινάριο με τίτλο «*Cycle international spécialisé d'administration publique: La Médiation Institutionnelle*». Το σεμινάριο αυτό, που πραγματοποιήθηκε από τις 4 έως τις 29 Νοεμβρίου 2002, διοργανώθηκε από την *École Nationale d'Administration* (ENA) και το γραφείο του Γάλλου διαμεσολαβητή *Médiateur de la République*. Το παρακολούθησαν 20 υπάλληλοι από γραφεία διαμεσολαβητών και υπουργεία από την Ακτή Ελεφαντοστού, την Αλβανία, το Βέλγιο, τη Λαϊκή Δημοκρατία του Κονγκό, την Κολομβία, τη Μαδαγασκάρη, το Μάλι, τη Μάλτα, το Μαρόκο, το Μπουρούντι, τη Ρουμανία, τη Σενεγάλη, το Τζιμπουτί και το Τσαντ.

Ο κ. Olivier VERHEECKE μίλησε για τα επιτεύγματα του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή από το 1995, τον Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων και τον ευρωπαϊκό Κώδικα Ορθής Διοικητικής Συμπεριφοράς. Ο κ. Ben HAGARD παρουσίασε την επικοινωνιακή πολιτική του γραφείου του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή και το δίκτυο επαφής με τους εθνικούς διαμεσολαβητές (σε απευθείας σύνδεση και μη). Επίσης εξήγησε τα διάφορα μέρη της ιστοσελίδας του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή.

Μαρτινίκα

Στις 30 Νοεμβρίου, ο κ. MARTÍNEZ ARAGÓN συμμετείχε σε ευρωπαϊκό σεμινάριο με θέμα «Η θέση σας και τα δικαιώματά σας, σε ποια Ευρώπη;» που έγινε στη Μαρτινίκα. Διοργανώθηκε από το *Réseau France Outre-Mer*, με στόχο την ενημέρωση των κατοίκων του νησιού για τα δικαιώματά τους ως πολιτών της Ευρώπης.

Η ομιλία του κ. MARTÍNEZ ARAGÓN ήταν αφιερωμένη στον ρόλο του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή και στο έργο του θεσμού για την προάσπιση των δικαιωμάτων των ευρωπαίων πολιτών.

Το σεμινάριο ήταν ανοικτό στο κοινό και τις εργασίες του παρακολούθησαν πολλοί εκπρόσωποι της οργανωμένης κοινωνίας των πολιτών (ΜΚΟ). Οι πολιτικοί εκπρόσωποι του νησιού στη Γαλλική Εθνοσυνέλευση ήταν παρόντες στο σεμινάριο. Μεταξύ των ομιλητών ήταν ο κ. Jean-Luc SAURON, από το *Conseil d'Etat* της Γαλλίας, ο κ. Olivier AUDÉOUD, της έδρας Jean-Monet στο Πανεπιστήμιο των Παρισιών X, και ο κ. Marc-Etienne PINAULDT, εκπρόσωπος του περιφερειακού νομάρχη (*Préfet*).

ΙΣΠΑΝΙΑ

Βιτόρια

Στις 8 Μαρτίου, ο κ. MARTÍNEZ ARAGÓN εκφώνησε ομιλία σχετικά με τη «Διαφάνεια και την πρόσβαση στις πληροφορίες στην ΕΕ» σε σεμινάριο που διοργανώθηκε από κοινού από το Ευρωπαϊκό Ινστιτούτο Δημόσιας Διοίκησης (ΕΙΔΔ) και τη βασική κυβέρνηση με θέμα «Νέοι παράγοντες στη διαδικασία της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης». Το σεμινάριο πραγματοποιήθηκε στις 7 και 8 Μαρτίου 2002 στη

Βιτόρια. Πολυάριθμο κοινό από διάφορες διοικητικές υπηρεσίες και περιφερειακά κοινοβούλια της Ισπανίας παρακολούθησε το σεμινάριο.

Μεταξύ των συμμετεχόντων στο σεμινάριο ήταν ο κ. CARBAJO (Προϊστάμενος του Γραφείου του ΕΚ στη Μαδρίτη), ο κ. JIMÉNEZ FRAILE (Προϊστάμενος του Τμήματος Πληροφοριών, Διαφάνειας και Δημοσίων Σχέσεων στο Συμβούλιο), ο καθηγητής ALDECOA (έδρα Jean Monnet στο Πανεπιστήμιο Complutense της Μαδρίτης), ο κ. José CANDELA (Σύμβουλος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής), και ο κ. Paolo CECCHINI (πρώην Γενικός Διευθυντής στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή). Ο πρόεδρος της βασικής κυβέρνησης κ. IBARRETXE διατύπωσε τις τελικές παρατηρήσεις.

Μαδρίτη

Στις 24 Απριλίου, ο κ. SÖDERMAN παρέστη στη Δημιουργική Συνάντηση μεταξύ της ΕΕ και των χωρών της Λατινικής Αμερικής και της Καραϊβικής για την προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, στο Casa America, στη Μαδρίτη. Ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής μίλησε στην επίσημη έναρξη των εργασιών παρουσία της Α.Μ. του Βασιλέα Juan Carlos και της Α.Μ. της Βασίλισσας Sofia. Η κεντρική παρέμβαση του κ. SÖDERMAN είχε ως θέμα «Ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής και η προάσπιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων». Μεταξύ των ξεχωριστών προσωπικοτήτων που παρέστησαν στην συνάντηση ήταν η Πρόεδρος του Κοινοβουλίου κ. Luisa Fernanda RUDI ÚBEDA, η Πρόεδρος της Γερουσίας κ. Esperanza Aguirre GIL DE BIEDMA, ο υπουργός Εξωτερικών κ. Josep PIQUÉ I CAMPS, ο Υπάτος Αρμοστής για τα ανθρώπινα δικαιώματα του Συμβουλίου της Ευρώπης κ. Alvaro GIL-ROBLE, ο Πρόεδρος της Ομοσπονδίας Διαμεσολαβητών της Λατινικής Αμερικής κ. Eduardo MONDINO, και ο Ισπανός διαμεσολαβητής κ. Enrique MÚGICA HERZOG. Η συνάντηση είχε εκτενή κάλυψη από τα μέσα ενημέρωσης.

Στο πλαίσιο της επίσκεψής του στη Μαδρίτη, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής συναντήθηκε επίσης με την επιτροπή αναφορών του περιφερειακού κοινοβουλίου της Αστουρίας. Επικεφαλής της συνάντησης ήταν η πρόεδρος της εν λόγω επιτροπής, κ. Inmaculada Concepción GONZÁLEZ GÓMEZ, βουλευτής. Αντικείμενο της συνάντησης ήταν τομείς πιθανής συνεργασίας, συμπεριλαμβανομένης της δημιουργίας συνδέσμων στο Διαδίκτυο. Μεταξύ των συμμετεχόντων ήταν ο κ. Ignacio ARÍAS και η κ. Ana PARRONDO, μέλη της γραμματείας της επιτροπής αναφορών.

Βαρκελώνη

Κατόπιν πρόσκλησης του κ. CAÑELLAS, περιφερειακού διαμεσολαβητή (Síndic de Greuges) της Καταλονίας, ο κ. SÖDERMAN συμμετείχε σε διάφορες εκδηλώσεις στο πλαίσιο του εορτασμού της «Ημέρας της Ευρώπης», που πραγματοποιήθηκε στη Βαρκελώνη στις 7 Μαΐου. Συνοδευόταν από τον κ. MARTÍNEZ ARAGÓN και την κ. PALUMBO από τη γραμματεία του.

Ο κ. SÖDERMAN επισκέφθηκε επίσημα το κοινοβούλιο της Καταλονίας και συναντήθηκε με τον πρόεδρό του, κ. Joan RIGOL. Στη συνέχεια επισκέφθηκε τις εγκαταστάσεις του διαμεσολαβητή της Καταλονίας, όπου υπέγραψε στο βιβλίο επισκεπτών της υπηρεσίας.

Ο κ. SÖDERMAN επισκέφθηκε επίσης την Generalitat της Καταλονίας, όπου τον δέχθηκε ο κ. MAS, εκ μέρους του Προέδρου PUJOL.

Ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής είχε επίσης την ευκαιρία να επισκεφθεί τις νέες εγκαταστάσεις των αντιπροσωπειών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στη Βαρκελώνη, όπου εκφώνησε ομιλία σχετικά με την προστασία των δικαιωμάτων των ευρωπαίων πολιτών. Τις εργασίες της διάσκεψης εγκαινίασαν ο κ. Josep COLL, Διευθυντής της αντιπροσωπείας της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, και ο κ. CAÑELLAS. Ο Διαμεσολαβητής υπογράμμισε τη σημασία των πολιτών για το μέλλον της Ευρώπης σε ένα κοινό 100 και πλέον συμμετεχόντων. Στο τέλος της ομιλίας του, ο κ. SÖDERMAN απάντησε σε ερωτήσεις του κοινού.

Διάσκεψη για τα δικαιώματα των ευρωπαίων πολιτών στη Βαρκελώνη στις 7 Μαΐου. Μεταξύ των ομιλητών ο κ. Anton Cañellas, ο κ. Söderman και ο κ. Josep Coll.

BENEZOYELA

Από τις 11 έως τις 13 Μαρτίου, ο κ. MARTÍNEZ ARAGÓN συμμετείχε στο διεθνές σεμινάριο με τίτλο «Romulo Gallegos». Το σεμινάριο πραγματοποιήθηκε στο Καράκας (Βενεζουέλα), υπό την αιγίδα του διαμεσολαβητή της Βενεζουέλας και του ΠΑΗΕ, με στόχο να δοθεί παγκόσμια προοπτική στους μηχανισμούς που θεσπίζονται στα διάφορα διεθνή φόρα για την προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Η ομιλία του κ. MARTÍNEZ ARAGÓN ήταν αφιερωμένη στα πολιτικά δικαιώματα και στα δικαιώματα των πολιτών που κατοχυρώνονται στον Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ιδιαίτερα στο δικαίωμα για χρηστή διοίκηση και στον ρόλο του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή στην παρακολούθηση της εφαρμογής του από τη διοίκηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Παρόντες στο σεμινάριο ήταν αρκετοί εθνικοί και περιφερειακοί διαμεσολαβητές, και ειδικότερα ο κ. MÚGICA, ισπανός διαμεσολαβητής, ο κ. ARANGO, διαμεσολαβητής της Γουατεμάλας, ο κ. MARTÍNEZ BULLÉ, Πρώτος αναπληρωτής στην Εθνική Επιτροπή για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα στο Μεξικό, ο κ. Cinco SOTO, Επίτροπος για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα στην Πολιτεία του Sinaloa (Μεξικό), και η κ. Valérie FONTAINE, εκ μέρους του Γάλλου Médiateur de la République.

ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Τρίτο Ευρωπαϊκό Φόρουμ - Speyer

Στις 17 Απριλίου, ο κ. Gerhard GRILL έδωσε διάλεξη με θέμα τη διαφάνεια και την πρόσβαση σε πληροφορίες στην ΕΕ στο τρίτο Ευρωπαϊκό Φόρουμ στο Speyer, στη Γερμανία. Το φόρουμ διοργανώθηκε από τον καθηγητή δρ. Siegfried MAGIERA και τον καθηγητή δρ. Karl-Peter SOMMERMANN του *Deutsche Hochschule für Verwaltungswissenschaften* στο Speyer, και το παρακολούθησαν περισσότεροι από 60 δημόσιοι υπάλληλοι από ολόκληρη τη Γερμανία. Μεταξύ των ομιλητών ήταν η καθηγήτρια δρ. Constance GREWE από το Πανεπιστήμιο του Στρασβούργου, ο δρ. Alexander DIX, αρμόδιος για την προστασία δεδομένων και την πρόσβαση στα έγγραφα στο Βρανδεμβούργο, και ο καθηγητής δρ. Jörg MONAR από το Ευρωπαϊκό Ινστιτούτο του Sussex, στο Brighton.

Ακαδημία Ευρωπαϊκού Δικαίου, Trier

Στις 24 και 25 Ιουνίου, η κ. Maria MADRID έλαβε μέρος στο συνέδριο της Ακαδημίας Ευρωπαϊκού Δικαίου στο Trier με τίτλο «Ο Ευρωπαίος Εισαγγελέας». Το συνέδριο ασχολήθηκε με τη δομή, το πεδίο αρμοδιότητας, τις μεθόδους εργασίας και τις σχέσεις του μελλοντικού Ευρωπαίου Εισαγγελέα με άλλα όργανα της ΕΕ, καθώς και με τις συναφείς διαδικασίες αναθεώρησης. Μεταξύ των ομιλητών ήταν ο κ. Jorge ALBINO ALVES COSTA, Γενικός Γραμματέας του γραφείου του Γενικού Εισαγγελέα της Πορτογαλίας, ο κ. Franz-Hermann BRÜNER, Γενικός Διευθυντής της OLAF, η κ. Michaele SCHREYER, μέλος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, και ο κ. John R. SPENCER, καθηγητής στο Πανεπιστήμιο του Cambridge.

Στις 5 Ιουλίου, ο κ. SÖDERMAN εκφώνησε ομιλία σχετικά με το έργο του και τις μελλοντικές προοπτικές του γραφείου του σε σεμινάριο με θέμα «Επεκτείνοντας τον χώρο ελευθερίας, δικαιοσύνης και ασφάλειας μέσω της διεύρυνσης: Προκλήσεις για την Ευρωπαϊκή Ένωση» που διοργάνωσε η Ακαδημία Ευρωπαϊκού Δικαίου στο Trier (σε συνεργασία με το Κέντρο μελετών ευρωπαϊκής πολιτικής, στο Sitra, στις Βρυξέλλες, και το Πανεπιστήμιο Transcrime, στο Trento). Ο κ. Gerhard GRILL του γραφείου του Διαμεσολαβητή παρέστη επίσης στο συνέδριο.

Ευρωπαϊκό Κέντρο Πληροφόρησης, Darmstadt

Στις 15 Οκτωβρίου, ο κ. Gerhard GRILL έδωσε διάλεξη σχετικά με τον ρόλο και το έργο του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή στο *Europäisches Informationszentrum* στο Darmstadt. Με την ίδια ευκαιρία, έδωσε επίσης συνεντεύξεις σε δύο ραδιοφωνικούς σταθμούς, τον *Hessischer Rundfunk* και τον *Radio Darmstadt*.

Μόναχο

Στις 4 και 5 Νοεμβρίου, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής επισκέφθηκε το Μόναχο συνοδευόμενος από τον κ. Gerhard GRILL.

Στις 4 Νοεμβρίου, ο Διαμεσολαβητής έγινε δεκτός από τον καθηγητή Werner WEIDENFELD, προϊστάμενο του C.A.P. (Centrum für angewandte Politikforschung) στο Πανεπιστήμιο του Μονάχου. Ο Διαμεσολαβητής έδωσε μετέπειτα λόγο για το έργο του στους φοιτητές και ερευνητές του Πανεπιστημίου του Μονάχου. Στις 5 Νοεμβρίου, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής παρουσίασε το έργο του σε συγκέντρωση ειδικών επιστημόνων και ενδιαφερομένων από θεσμικούς οργανισμούς, ομάδες και συλλόγους στο Ευρωπαϊκό Γραφείο Ευρεσιτεχνίας. Ο κ. SÖDERMAN επισκέφτηκε κατόπιν το βουλευτικό Landtag όπου παρουσίασε το έργο του στα μέλη της επιτροπής του Landtag κατά τη διάρκεια της τακτικής τους συνάντησης και απάντησε σε ερωτήσεις των μελών της επιτροπής. Η συζήτηση με τον ομιλητή του Landtag, κ. Johann BÖHM, σηματοδότησε το τέλος της επίσκεψης του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή στο Μόναχο.

Ο κ. Söderman και ο κ. Grill με τον πρόεδρο του Κοινοβουλίου του κρατιδίου της Βαυαρίας, κ. Johann Böhm, και την κ. Anja Richter του γραφείου πληροφοριών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στο Μόναχο.

ΑΥΣΤΡΙΑ

Βιέννη

Στις 18 Απριλίου, ο κ. Gerhard GRILL έδωσε διάλεξη σχετικά με τον Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της ΕΕ στο «Enquête Erweitertes Grundrechtsverständnis», που διοργάνωσε το Αυστριακό ινστιτούτο για τα ανθρώπινα δικαιώματα και ο Συνήγορος του Πολίτη (Volksanwaltschaft) στη Βιέννη. Μεταξύ των ομιλητών ήταν ο καθηγητής δρ. Franz MATSCHER, Διευθυντής του Αυστριακού ινστιτούτου για τα ανθρώπινα δικαιώματα, ο καθηγητής δρ. Rudolf STREINZ από το Πανεπιστήμιο του Bayreuth, ο καθηγητής δρ. Mark VILLIGER από το Πανεπιστήμιο της Ζυρίχης και ο καθηγητής δρ. Thilo MARAUHN από το Πανεπιστήμιο του Giessen.

ΦΙΝΛΑΝΔΙΑ

Ελσίνκι

Στις 14 Μαΐου, ο κ. SÖDERMAN παρουσίασε στο Ελσίνκι εισήγηση με θέμα «Η χρηστή διοίκηση, ένα θεμελιώδες δικαίωμα» στα φινλανδικά τμήματα των Διοικητικών Ενώσεων των Βόρειων Χωρών στο πλαίσιο της 80ής επετείου τους. Στο πολυάριθμο κοινό περιλαμβάνονταν επίσης καλεσμένοι από άλλες βόρειες χώρες, ο Πρόεδρος του Ανώτατου Δικαστηρίου κ. Leif SEVÓN και ο Πρόεδρος του Ανώτατου Διοικητικού Δικαστηρίου κ. Pekka HALLBERG, καθώς και ο υπουργός Δικαιοσύνης κ. Paavo NIKULA.

Στις 10 Ιουνίου, ο κ. SÖDERMAN παρέστη σε σεμινάριο για την 130ή επέτειο της Βιβλιοθήκης του Κοινοβουλίου της Φινλανδίας. Η παρέμβαση του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή επικεντρώθηκε στις αρχές της διαφάνειας και της πληροφόρησης στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Το κοινό παρακολούθησε επίσης παρεμβάσεις από τον κ. Timo KONSTARI, την κ. Tuula LAAKSOVIRTA, την κ. Hannele KOIVUNEN και την κ. Kirsi MANNINEN.

*ΗΝΩΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ**Ουαλία*

Στις 27 Μαΐου, ο κ. SÖDERMAN μετέβη στο Κάρντιφ, όπου συναντήθηκε με τον Έξοχότατο Rhodri MORGAN, μέλος της Εθνικής Συνέλευσης και Πρωθυπουργό της κυβέρνησης της Ουαλίας. Τον κ. SÖDERMAN συνόδευαν ο υπεύθυνος Διαδικτύου και επικοινωνιών κ. Ben HAGARD και η υπεύθυνη Τύπου κ. Rosita AGNEW. Μεταξύ των θεμάτων που συζητήθηκαν στη συνάντηση ήταν η ευαισθητοποίηση του κοινού απέναντι στο έργο του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή, και η παρούσα κατάσταση και τα μελλοντικά σχέδια για τους διαμεσολαβητές του δημόσιου τομέα στην Ουαλία.

Ο κ. Rhodri Morgan, Πρωθυπουργός της Κυβέρνησης της Ουαλικής Συνέλευσης, υποδέχεται τον κ. Söderman στο Κάρντιφ στις 27 Μαΐου.

Ο κ. SÖDERMAN συναντήθηκε στη συνέχεια με το προσωπικό της Εθνικής Συνέλευσης της Ουαλίας, συμπεριλαμβανομένων μελών του τμήματος Ευρωπαϊκών και Εξωτερικών Υποθέσεων, του τμήματος Υπηρεσιών Δημόσιας Πληροφόρησης και Εκπαίδευσης, και με εκπροσώπους του Γραφείου του Μόνιμου Γραμματέα. Επίσης είχε ανταλλαγή απόψεων με μέλη της Συνέλευσης της Ουαλίας, μεταξύ των οποίων ο Mike GERMAN (South Wales East), ο John GRIFFITHS (Newport East), ο Rhodri Glyn THOMAS (Carmarthen East και Dinefwr) και η Rosemary BUTLER (Newport West). Ο κ. SÖDERMAN υπογράμμισε τη σημασία της ενημέρωσης των ουαλών πολιτών για το δικαίωμά τους να υποβάλλουν καταγγελίες στον Διαμεσολαβητή.

Στις 28 Μαΐου, ο κ. SÖDERMAN συνέχισε τις συναντήσεις του στη Συνέλευση της Ουαλίας, και είχε επαφές με εκπροσώπους του Ουαλικού γραφείου ευρωπαϊκών χρηματοδοτήσεων, με τον Προϊστάμενο του τμήματος Ευρωπαϊκών και Εξωτερικών Υποθέσεων της Συνέλευσης και με το Γραφείο του Γενικού Συμβουλίου.

Στις 28 Μαΐου, ο κ. SÖDERMAN παρουσίασε το έργο του σε εκδήλωση που διοργανώθηκε από την Αντιπροσωπεία της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στην Ουαλία. Η πρώτη συνάντηση έγινε με το προσωπικό της Αντιπροσωπείας της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, όπου παρουσίασε επισκόπηση των διαφόρων ειδών καταγγελιών που λαμβάνει. Στη συνέχεια εξήγησε το έργο του σε κοινό 18 ατόμων, αποτελούμενο από

ΒΕΚ, μέλη οργανισμών εθελοντικής εργασίας και μη κυβερνητικών οργανώσεων και εκπροσώπους της Συνομοσπονδίας Βρετανικών Βιομηχανιών και του Γραφείου Παροχής Συμβουλών στους Πολίτες.

Λονδίνο

Στις 29 Μαΐου, ο κ. SÖDERMAN πραγματοποίησε ορισμένες συναντήσεις στο Λονδίνο, ξεκινώντας με μία σύντομη συζήτηση με τον Προϊστάμενο της Αντιπροσωπείας της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, Geoffrey MARTIN. Συνοδευόταν από τον υπεύθυνο Διαδικτύου και επικοινωνιών κ. Ben HAGARD και από την υπεύθυνη Τύπου κ. Rosita AGNEW.

Ο κ. Söderman και η κ. Rosita Agnew ανταλλάσσουν απόψεις με την κ. Valerie Wadsworth και τον κ. Fernando Ruz από τις Εθνικές Ενώσεις των Γραφείων Παροχής Συμβουλών προς τον Πολίτη στις 29 Μαΐου.

Στη συνέχεια συναντήθηκε με εκπροσώπους της Εθνικής Ένωσης Γραφείων Παροχής Συμβουλών στους Πολίτες, μεταξύ των οποίων ο Fernando RUZ, υπεύθυνος πολιτικής στο γραφείο του Διευθυντή, η Ruth BAMFORD, Προϊστάμενη των δικαιωμάτων του καταναλωτή, και η Ruth Hancock και η Valerie WADSWORTH, υπεύθυνες ενημέρωσης. Η Nicoletta FLESSATI, Προϊστάμενη του τμήματος παροχής πληροφοριών στην Αντιπροσωπεία της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, παρέστη επίσης στη συνάντηση. Η συνάντηση ήταν μία χρήσιμη ευκαιρία για ανταλλαγή απόψεων σχετικά με τον βέλτιστο τρόπο ενημέρωσης των πολιτών για τα δικαιώματά τους στο πλαίσιο της κοινοτικής νομοθεσίας.

Στις 30 Μαΐου, ο υπεύθυνος Διαδικτύου και επικοινωνιών κ. Ben HAGARD και η υπεύθυνη Τύπου κ. Rosita AGNEW επισκέφθηκαν το γραφείο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στο Λονδίνο, όπου συναντήθηκαν με τον κ. Asad BEG του τμήματος Δημοσίων Σχέσεων. Ο κ. BEG περιέγραψε τις δραστηριότητες που ανέλαβε το γραφείο του Κοινοβουλίου προκειμένου να ενημερώσει τους πολίτες του Ηνωμένου Βασιλείου για την ΕΕ, καθώς και προτεινόμενους τρόπους για την ευαισθητοποίηση απέναντι στο έργο του Διαμεσολαβητή στο Ηνωμένο Βασίλειο.

Εκπαιδευτικό σεμινάριο για διευθυντές της ΕΒΙΑ

Στις 8 Νοεμβρίου, η κ. Rosita AGNEW παρακολούθησε εκπαιδευτικό σεμινάριο που διοργάνωσε η Ένωση Βρετανών και Ιρλανδών Διαμεσολαβητών. Περίπου 60 άτομα από γραφεία διαμεσολαβητών στο Ηνωμένο Βασίλειο και την Ιρλανδία παρακολούθησαν το σεμινάριο, μεταξύ των οποίων αναπληρωτές διαμεσολαβητές, υπεύθυνοι επικοινωνιών και χειριστές υποθέσεων. Το σεμινάριο χωρίστηκε σε δύο μέρη, το

πρώτο με τίτλο *Αντιμετώπιση των μέσων ενημέρωσης* και το δεύτερο με τίτλο *Εναλλακτική (κατάλληλη) επίλυση διαφορών*.

ΚΑΤΩ ΧΩΡΕΣ

Μάαστριχτ

Σεμινάριο ΕΙΔΔ «Ποιος φοβάται την ευρωπαϊκή πληροφόρηση;»

Από τις 19 έως τις 21 Ιουνίου, ο Juan MALLEA και η Murielle RICHARDSON παρακολούθησαν το σεμινάριο με τίτλο *«Ποιος φοβάται την ευρωπαϊκή πληροφόρηση»*, που διοργάνωσε το Ευρωπαϊκό Ινστιτούτο Δημόσιας Διοίκησης.

Οι εργασίες αφορούσαν τρεις θεματικές: τη συνολική εξέλιξη της Ευρωπαϊκής Ένωσης, την Ευρωπαϊκή Κοινότητα επί τω έργω και την πληροφόρηση από τα κύρια θεσμικά όργανα της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Δόθηκαν διαλέξεις από αρκετά μέλη του προσωπικού του ΕΙΔΔ και από ειδικούς σε θέματα πληροφοριών από διάφορα θεσμικά όργανα της ΕΕ. Η δυνατότητα προσφυγής στον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή σε περίπτωση άρνησης πρόσβασης σε έγγραφα υπογραμμίστηκε σε αρκετές παρεμβάσεις.

Κύκλος μαθημάτων του ΕΙΔΔ «Θεσμικά όργανα, πολιτικές και δημόσια διοίκηση στην Ευρωπαϊκή Ένωση»

Στις 18 Οκτωβρίου, ο José MARTÍNEZ ARAGÓN έδωσε διάλεξη σχετικά με τον έλεγχο της διοίκησης της ΕΕ και την προστασία των δικαιωμάτων των πολιτών στο πλαίσιο σεμιναρίου διάρκειας δύο εβδομάδων, που διοργάνωσε το Ευρωπαϊκό Ινστιτούτο Δημόσιας Διοίκησης στο Μάαστριχτ. Ο κύκλος μαθημάτων, με τίτλο *Θεσμικά όργανα, πολιτικές και δημόσια διοίκηση στην Ευρωπαϊκή Ένωση*, απευθυνόταν σε ομάδα 30 πρόσφατα προσληφθέντων ισπανών δημοσίων υπαλλήλων.

Σεμινάριο του ΕΙΔΔ «Συνέχιση της προόδου στον τομέα της ευρωπαϊκής πληροφόρησης»

Στις 28 και 29 Νοεμβρίου, η κ. Rosita AGNEW, η κ. Murielle RICHARDSON και η κ. Isabelle BOUR παρακολούθησαν σεμινάριο με τίτλο *«Συνέχιση της προόδου στον τομέα της ευρωπαϊκής πληροφόρησης»*, που διοργανώθηκε από κοινού από το Ευρωπαϊκό Ινστιτούτο Δημόσιας Διοίκησης και την Ευρωπαϊκή Ένωση Πληροφοριών.

Στο σεμινάριο εξετάστηκαν οι πρόσφατες εξελίξεις και οι μελλοντικές προτοβουλίες στο πλαίσιο των στρατηγικών επικοινωνίας και πληροφόρησης της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Το σεμινάριο παρακολούθησαν ειδικοί σε θέματα πληροφόρησης και τεκμηρίωσης από τα κράτη μέλη και από υποψήφιος για ένταξη χώρες καθώς και αξιωματούχοι της ΕΕ.

Μεταξύ των ομιλητών ήταν ο κ. Ian THOMSON, Πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Ένωσης Πληροφοριών, καθώς και διάφοροι ειδικοί σε θέματα επικοινωνιών και Τύπου από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή, την OLAF και την Υπηρεσία Επίσημων Εκδόσεων των Ευρωπαϊκών κοινοτήτων.

ΛΟΥΞΕΜΒΟΥΡΓΟ

Ο κ. SÖDERMAN, συνοδευόμενος από τον κ. Alessandro DEL BON, επισκέφθηκε το Λουξεμβούργο στις 27 Νοεμβρίου. Ο κ. SÖDERMAN συναντήθηκε με τον κ. SPAUTZ, Πρόεδρο του Κοινοβουλίου του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου, ο οποίος τον ενημέρωσε ότι το Λουξεμβούργο εξετάζει τη δυνατότητα θέσπισης του θεσμού του εθνικού διαμεσολαβητή. Ο κ. SÖDERMAN συναντήθηκε επίσης με την κ.

ERR, Πρόεδρο της Επιτροπής Αναφορών, τον κ. Xavier BETTEL και τον κ. Patrick SANTER, Αντιπροέδρους της Επιτροπής Αναφορών, και την κ. Agny DURDU, τον κ. Jean HUSS, τον κ. Robert MEHLEN και τον κ. Théo STENDEBACH, μέλη της Επιτροπής Αναφορών. Ο κ. SÖDERMAN χαιρέτισε την πρωτοβουλία του Λουξεμβούργου να θεσπίσει το θεσμό του διαμεσολαβητή και αναφέρθηκε στη συμμετοχή του στη Συνέλευση για το μέλλον της Ευρώπης και στις αλλαγές της Συνθήκης τις οποίες πρότεινε. Την παρουσίαση του κ. SÖDERMAN ακολούθησε εκτενής και γόνιμη συζήτηση.

Επίσκεψη στο Κοινοβούλιο του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου στις 27 Νοεμβρίου.

ΙΤΑΛΙΑ

Ρώμη

Στις 21 Οκτωβρίου, ο κ. SÖDERMAN συμμετείχε σε σεμινάριο με θέμα «*Μεταρρύθμιση των δημόσιων υπηρεσιών στην Ευρώπη*». Το σεμινάριο διοργάνωσε η ιταλική Κοινοβουλευτική Συνέλευση του Συμβουλίου της Ευρώπης στους χώρους του ιταλικού κοινοβουλίου. Τα εισαγωγικά σχόλια έκανε ο κ. Claudio AZZOLINI, πρώην BEK και νυν Πρόεδρος της ιταλικής αντιπροσωπείας στην Κοινοβουλευτική Συνέλευση του Συμβουλίου της Ευρώπης. Δηλώσεις έκαναν ο κ. Franco FRATTINI, υπουργός Δημόσιων Υπηρεσιών της Ιταλίας, και ο κ. Rado BOHINC, υπουργός Εσωτερικών της Σλοβενίας. Μεταξύ των κύριων ομιλητών ήταν ο κ. SÖDERMAN, που παρουσίασε εισήγηση με τίτλο «*Η εξέλιξη των ευρωπαϊκών δημόσιων υπηρεσιών... από την οπτική γωνία των πολιτών*», και ο κ. Michel SENIMON, Περιφερειακός Διευθυντής, Γενικός Γραμματέας του «Europa».

Το πρωί της 22ας Οκτωβρίου, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής επισκέφθηκε τους χώρους της Αντιπροσωπείας της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στη Ρώμη. Είχε ανταλλαγή απόψεων με τον κ. GRILLENZONI, τον εκτελώντα χρέη διευθυντή της αντιπροσωπείας της Επιτροπής στη Ρώμη. Ο κ. Paolo MEUCCI, υπάλληλος διοίκησης στο γραφείο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στη Ρώμη, παρέστη επίσης στη συνάντηση.

Μεσσίνα

Το απόγευμα της 22ας Οκτωβρίου, ο κ. SÖDERMAN μετέβη στη Μεσσίνα της Σικελίας για να συμμετάσχει σε εκδηλώσεις σχετικές με την προάσπιση των δικαιωμάτων των πολιτών. Ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής και ο κ. Romano FANTAPPIÈ, περιφερειακός διαμεσολαβητής της Τοσκάνης και συντονιστής των περιφερειακών διαμε-

σολαβητών της Ιταλίας, έγιναν δεκτοί από τον Πρόεδρο του ομίλου Lions της Μεσσίνα, καθηγητή Guglielmo CAVALLARO, και από τον διοικητή της Σικελίας, κ. Silvio CAVALLARO. Ενώπιον κοινού αποτελούμενου από περίπου 100 μέλη του ομίλου Lions, ο κ. SÖDERMAN παρουσίασε συνοπτικά το έργο του και απάντησε σε ερωτήσεις του κοινού.

Στις 23 Οκτωβρίου το πρωί, ο κ. SÖDERMAN συναντήθηκε με τον δήμαρχο της πόλης της Μεσσίνα, κ. Salvatore LEONARDI. Στη συνέχεια, συμμετείχε σε συνέδριο με τίτλο «Από τα δικαστήρια στην προάσπιση των δικαιωμάτων των πολιτών – σύγκριση δύο διαφορετικών συστημάτων επίλυσης διαφορών». Το συνέδριο, που διοργανώθηκε από τον Δικηγορικό Σύλλογο της Μεσσίνα και το πανεπιστήμιο της Μεσσίνα, πραγματοποιήθηκε στην αίθουσα τελετών του Πανεπιστημίου. Στη συνάντηση προήδρευσε ο καθηγητής MARTINO, ο οποίος καλωσόρισε τους συμμετέχοντες. Ο κ. Antonio DE MATTEIS έκανε ορισμένα εισαγωγικά σχόλια πριν δώσει το λόγο στους ομιλητές. Ο κ. SÖDERMAN παρουσίασε τον ρόλο του και τις δραστηριότητες του ως Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή. Εισηγήσεις έγιναν επίσης από τον κ. FANTAPPIÈ, τον κ. Nazareno SAITTA, καθηγητή διοικητικού δικαίου στο Πανεπιστήμιο της Μεσσίνα, και τον κ. Francesco MARULLO DI CONDOJANNI, Πρόεδρο του Διοικητικού Συμβουλίου του Δικηγορικού Συλλόγου της Μεσσίνα. Μετά τις εισηγήσεις ακολούθησε ανοικτή συζήτηση πάνελ.

Ο Διαμεσολαβητής παρουσιάζει το έργο του στην Μεγάλη Αίθουσα του Πανεπιστημίου της Μεσσίνας στις 23 Οκτωβρίου.

(Labor foto-video di Sturniolo V.)

Το απόγευμα, ο κ. SÖDERMAN επισκέφθηκε τους χώρους του Συμβουλίου του Δικηγορικού Συλλόγου. Στη συνέχεια παρουσίασε αναλυτικά σε ομάδα δικηγόρων τις δραστηριότητές του και τη διαδικασία που ακολουθείται όταν εξετάζεται μία καταγγελία. Στο τέλος της εκδήλωσης, ο κ. SÖDERMAN κλήθηκε να απονεμίσει τα διπλώματα στους φοιτητές που είχαν παρακολουθήσει τον κύκλο μαθημάτων Robert Schuman για το κοινοτικό δίκαιο το ακαδημαϊκό έτος 2001-2002.

ΔΑΝΙΑ

Ο κ. SÖDERMAN επισκέφθηκε την Κοπεγχάγη στις 11 και 12 Νοεμβρίου 2002, συνοδευόμενος από τον κ. Peter BONNOR. Ο κ. SÖDERMAN συναντήθηκε με τα μέλη της Επιτροπής Ευρωπαϊκών Υποθέσεων και της Επιτροπής Νομικών Υποθέσεων του

Κοινοβουλίου της Δανίας και με προσωπικό από τις γραμματείες των επιτροπών. Ο κ. SÖDERMAN συναντήθηκε επίσης με τον Δανό διαμεσολαβητή, Hans GAMMELTOFT-HANSEN, και παρουσίασε το έργο του στο προσωπικό του διαμεσολαβητή.

Ο κ. SÖDERMAN εκφώνησε επίσης ομιλία σε σεμινάριο με τίτλο «Η διαφάνεια, δικαίωμα των πολιτών», στο οποίο ομιλητής ήταν επίσης ο υπουργός Ευρωπαϊκών Υποθέσεων της Δανίας, Bertel HAARDER.

ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΑ

Από τις 18 έως τις 20 Νοεμβρίου, ο κ. SÖDERMAN επισκέφθηκε τη Λισσαβόνα συνοδευόμενος από την κ. Ida PALUMBO και τον κ. Joao SANT'ANNA. Το πρωί της 18 Νοεμβρίου επισκέφθηκαν το γραφείο πληροφοριών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και συναντήθηκαν με τον κ. MARTINS, διευθυντή του γραφείου. Ο κ. SÖDERMAN συμμετείχε σε συνέντευξη τύπου και απάντησε σε ερωτήσεις δημοσιογράφων. Το απόγευμα ο Διαμεσολαβητής έλαβε μέρος σε συζήτηση στρογγυλής τραπέζης με θέμα «Το μέλλον της Ευρώπης» που διοργανώθηκε από το Ευρωπαϊκό Κέντρο Πληροφοριών Jacques Delors. Η κ. Almeida GARRETT, BEK., ήταν επίσης παρούσα εκεί..

Αργότερα την ίδια ημέρα, ο κ. SÖDERMAN έλαβε μέρος στην εναρκτήρια συνεδρίαση του 7ου Συνεδρίου Iberoamerican Federation of Ombudsmen (FIO). Δηλώσεις έγιναν από τον κ. Henrique NASCIMENTO RODRIGUES, διαμεσολαβητή της Πορτογαλίας και τον κ. Mario SOARES, BEK και πρώην Πρόεδρο της Δημοκρατίας της Πορτογαλίας.. Ο κ. SÖDERMAN παρουσίασε το έργο του ως Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή. Στο συνέδριο είχε προσκληθεί να συμμετάσχει αντιπροσωπεία από την Ταϊβάν.

6.3 ΑΛΛΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

Στις 21 Ιανουαρίου, ο καθηγητής δρ. Christian PFEIFFER, υπουργός Δικαιοσύνης της Κάτω Σαξονίας στη Γερμανία, επισκέφθηκε το Γραφείο του Διαμεσολαβητή στις Βρυξέλλες και έγινε δεκτός από τον κ. Ian HARDEN, Προϊστάμενο του Νομικού Τμήματος. Άλλοι αξιωματούχοι παρόντες στη συνάντηση ήταν ο δρ. Ralf BUSCH και ο κ. Gerhard GIZLER από την αντιπροσωπεία στις Βρυξέλλες της Κάτω Σαξονίας και η κ. Vicky KLOPPENBURG από το γραφείο του Διαμεσολαβητή. Ο κ. HARDEN εξήγησε την εντολή και το έργο του Διαμεσολαβητή και απάντησε σε ερωτήσεις. Στα θέματα που συζητήθηκαν περιλαμβάνονταν το είδος καταγγελιών που δέχεται ο Διαμεσολαβητής, οι διαδικασίες χειρισμού των καταγγελιών, καθώς και η συνεργασία με παρεμφερείς υπηρεσίες στα κράτη μέλη.

Στις 6 Φεβρουαρίου, ο κ. MARTÍNEZ ARAGÓN έδωσε διάλεξη σχετικά με τον ρόλο του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή σε ομάδα φοιτητών από το *Institut des Hautes Etudes Européennes* του Πανεπιστημίου Robert Schuman, στο Στρασβούργο.

Στις 11 Φεβρουαρίου, ο κ. Gerhard GRILL έδωσε διάλεξη σχετικά με τον ρόλο και το έργο του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή σε ομάδα περίπου σαράντα φοιτητών από το *Verwaltungsschule der Sozialverwaltung Wasserburg am Inn* (Βαυαρία), υπό την καθοδήγηση της κ. Manuela DRESP.

Στις 19 Φεβρουαρίου, ο κ. SÖDERMAN μίλησε σε γεύμα που διοργάνωσαν σουηδοί δικηγόροι στις Βρυξέλλες. Εικοσιπέντε συμμετέχοντες από δικηγορικά γραφεία, συμβούλους δημοσίων υποθέσεων, ιδιωτικές επιχειρήσεις και θεσμικά όργανα της ΕΕ παρακολούθησαν την ομιλία, στην οποία ο κ. Söderman παρουσίασε το έργο του και την εμπειρία του ως Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή. Την παρουσίαση ακολούθησε ενδιαφέρον διάλογος με ερωτήσεις και απαντήσεις.

Στις 19 Φεβρουαρίου, ο κ. MARTÍNEZ ARAGÓN έδωσε διάλεξη σχετικά με τον ρόλο και το έργο του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή σε ομάδα πενήντα δημόσιων υπαλλήλων από διαφορετικές υπηρεσίες του Υπουργείου Εσωτερικών της Γαλλίας.

Στις 27 Φεβρουαρίου, ο κ. Gerhard GRILL έδωσε διάλεξη σχετικά με το ρόλο και το έργο του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή σε ομάδα 25 δημόσιων υπαλλήλων από τη Γερμανία, οι οποίοι ήρθαν στις Βρυξέλλες στο πλαίσιο προγράμματος που διοργάνωσε η *Bundesakademie für Öffentliche Verwaltung* (Ομοσπονδιακή Ακαδημία Δημόσιας Διοίκησης). Της ομάδας ηγούνταν η κ. Elvira STÄHLIN-GIESE και ο δρ. Henning HILLMANN.

Ο κ. Söderman και ο κ. Said Zeedani στο Στρασβούργο στις 7 Μαρτίου.

Στις 7 Μαρτίου, ο κ. SÖDERMAN δέχθηκε την επίσκεψη του Γενικού Διευθυντή της Ανεξάρτητης Επιτροπής της Παλαιστίνης για τα Δικαιώματα του Πολίτη, κ. Said ZEEDANI. Θέματα της συνάντησης ήταν ο ρόλος και οι δραστηριότητες του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή και άλλα θέματα ενδιαφέροντος για τα δύο μέρη. Ο κ. ZEEDANI ταξίδεψε από τη Ραμάλα, στη Δυτική Όχθη, στις Βρυξέλλες και το Στρασβούργο, προκειμένου να γνωρίσει τα θεσμικά όργανα και τις διαδικασίες της Ευρωπαϊκής Κοινότητας.

Στις 11 Μαρτίου, ο κ. SÖDERMAN και η κ. Maria ENGLESON συναντήθηκαν με τον κ. Lars ÖRNULF του προγράμματος της σουηδικής κυβέρνησης «Sverige Direkt». Πρόκειται για επίσημη πύλη παροχής πληροφοριών σχετικά με τον δημόσιο τομέα της Σουηδίας. Στη συνάντηση εξηγήθηκε ο ρόλος του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή και το έργο του για τους ευρωπαίους πολίτες.

Στις 12 Απριλίου, ο κ. Gerhard GRILL έδωσε διάλεξη σχετικά με τον ρόλο και το έργο του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή στο *Volkshochschule* στο Freiburg. Την εκδήλωση είχε προετοιμάσει η κ. Heike MENSCH του Info Point Europe στο Freiburg.

Στις 12 Απριλίου, ο κ. Ian HARDEN παρουσίασε το έργο του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή σε ημερίδα του European Fast Stream των δημόσιων υπηρεσιών του Ηνωμένου Βασιλείου στο Λονδίνο.

Στις 25 Απριλίου, ο κ. Gerhard GRILL έδωσε διάλεξη σχετικά με τον ρόλο και το έργο του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή σε 60 συμμετέχοντες στο 24ο Σεμινάριο Ευρωπαϊκών Μελετών της Διεθνούς Εταιρίας Kolping. Το σεμινάριο διηύθυνε ο κ. Anton SALESNY.

Στις 29 Απριλίου, ο κ. Olivier VERHEECKE μίλησε για το έργο του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή σε ομάδα 9 αντιπροσώπων από τα γραφεία των εθνικών διαμεσολαβητών του Παναμά, του Ελ Σαλβαδόρ, της Νικαράγουας, της Κόστα Ρίκα, της

Ονδούρας, της Επιτροπής Διαμεσολαβητών της Ινδονησίας και της Επιτροπής Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και Χρηστής Διακυβέρνησης της Τανζανίας. Της ομάδας ηγούνταν ο καθηγητής H. ADDINK από το Πανεπιστήμιο της Ουτρέχτης.

Στις 13 Μαΐου, η κ. Maria ENGLESON μίλησε σε ομάδα βιβλιοθηκάρων από τη Σουηδία που επισκέφθηκαν το Στρασβούργο στο πλαίσιο εκπαιδευτικού ταξιδιού. Αργότερα την ίδια μέρα, η κ. ENGLESON εξήγησε επίσης το έργο του Διαμεσολαβητή σε ομάδα ασκούμενων από διάφορα κοινοτικά θεσμικά όργανα και οργανισμούς κατά τη διάρκεια της επίσκεψής τους στο Στρασβούργο.

Στις 14 Μαΐου, ο κ. Gerhard GRILL έδωσε διάλεξη σχετικά με τον ρόλο και το έργο του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή σε περίπου 30 φοιτητές από τη Σαξονία (Γερμανία) και από χώρες της Ανατολικής και Κεντρικής Ευρώπης που φοιτούν στο Πολυτεχνείο της Δρέσδης. Την ομάδα συνόδευε ο δρ. Rüdiger FREY από το *Bildungswerk Sachsen* της *Deutsche Gesellschaft e.V.*

Στις 15 Μαΐου, ο κ. SÖDERMAN μίλησε σε ομάδα επισκεπτών από τη σουηδική περιφέρεια Värmland, οι οποίοι συμμετείχαν σε εκπαιδευτικό ταξίδι στο Στρασβούργο. Ο κ. SÖDERMAN παρουσίασε το έργο του ως Διαμεσολαβητή και απάντησε στις ερωτήσεις των συμμετεχόντων.

Αργότερα την ίδια μέρα, ο κ. SÖDERMAN συναντήθηκε με αντιπροσωπεία υψηλού επιπέδου του Συμβουλίου των Σκανδιναβικών και Βόρειων Κρατών, με επικεφαλής της κ. Outi OJALA. Με οικοδεσπότη τον Πρόεδρο της Φινλανδίας στο Συμβούλιο της Ευρώπης, κ. Erkki KOURULA, στη συνάντηση συμμετείχαν οι εξής βουλευτές σκανδιναβικών και βόρειων χωρών: η κ. Riitta PRUSTI από τη Φινλανδία, η κ. Rannveig GUDMUNDSDOTTIR, η κ. Sigríður A. THORDARDOTTIR και ο κ. Steingrímur J. SIGFUSSON από την Ισλανδία, ο κ. Ole STAVAD από τη Δανία, η κ. Anita JOHANSSON από τη Σουηδία, και η κ. Frida NOKKEN, Γενική Γραμματέας του Συμβουλίου των Σκανδιναβικών και Βόρειων Χωρών.

Επίσης στις 15 Μαΐου, η κ. Maria MADRID εκφώνησε ομιλία στις Βρυξέλλες σχετικά με το ρόλο και τις αρμοδιότητες του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή σε ομάδα 14 φοιτητών από το *Technische Universität Berlin*, οι οποίοι συμμετέχουν στο πρόγραμμα «*fit für Europa*» με στόχο την κατάρτιση μελλοντικών λεκτόρων για την ΕΕ και στηρίζεται από το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο.

Στις 10 Ιουνίου, ο κ. Gerhard GRILL έδωσε διάλεξη σχετικά με τον ρόλο και το έργο του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή σε περίπου 40 μέλη τοπικών συμβουλίων από το Ebersberg (Βαυαρία), οι οποίοι ανταποκρίθηκαν σε πρόσκληση της δρ. Angelika NIEBLER, BEK.

Την ίδια μέρα, ο κ. Gerhard GRILL επίσης έδωσε διάλεξη σε ομάδα 28 μαθητών του *Staatliche Berufsschule Landsberg am Lech* (Βαυαρία), υπό την καθοδήγηση του κ. Franz GRAF, καθώς και σε 16 συμμετέχοντες εκπαιδευτικού ταξιδιού που διοργάνωσε το BDÖ – *Bildungswerk für Demokratie, soziale Politik und Öffentlichkeit* (Ντίσελντορφ). Επικεφαλής της τελευταίας ομάδας ήταν η κ. Wiltraud TERLINDEN του BDÖ.

Στις 12 Ιουνίου, ο κ. Gerhard GRILL έδωσε διάλεξη σχετικά με τον ρόλο και το έργο του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή σε περίπου 30 πολίτες από τη Γερμανία. Την ομάδα συνόδευε ο δρ. Rüdiger FREY από το *Bildungswerk Sachsen* της *Deutsche Gesellschaft e.V.*

Στις 13 Ιουνίου, ο κ. Gerhard GRILL έδωσε διάλεξη σχετικά με τον ρόλο και το έργο του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή σε περίπου 30 *Lehramtsanwärter* (εκπαιδευόμενους δασκάλους) από τη Βαυαρία. Την ομάδα συνόδευε η κ. Alke BÜTTNER της *Europäische Akademie Bayern*.

Στις 14 Ιουνίου, ο κ. SÖDERMAN δέχθηκε την επίσκεψη ομάδας ορκωτών λογιστών μελών του ιδρύματος KHT στη Φινλανδία. Ο κ. SÖDERMAN έδωσε διάλεξη σχετικά

με τον ρόλο και το έργο του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή και απάντησε σε ερωτήσεις του κοινού. Η ομάδα ορκωτών λογιστών, με επικεφαλής τον πρόεδρό τους, κ. Joukko IOLA, ζήτησε τη συνάντηση αυτή στο πλαίσιο της επίσκεψής της στην Ολομέλεια του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου τον Ιούνιο. Η συνάντηση πραγματοποιήθηκε στο γραφείο του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή στο Στρασβούργο.

Στις 2 Ιουλίου, ο κ. Gerhard GRILL έδωσε διάλεξη σχετικά με τον ρόλο και το έργο του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή σε 20 συμμετέχοντες σε σεμινάριο που είχε ως αντικείμενο ευρωπαϊκά ζητήματα και διοργανώθηκε από το *Arbeitnehmer-Zentrum Königswinter* (AZK). Οι συμμετέχοντες συνοδεύονταν από την κ. Angelika HECKER από το *Fit for Europe - Kommunikation – Moderation*.

Στις 10 Ιουλίου, ο κ. SÖDERMAN συναντήθηκε με τον κ. Michael EFLEER, μέλος του Εθνικού Συμβουλίου του κινήματος γερμανών πολιτών *Mehr Demokratie e.V.* (Περισσότερη Δημοκρατία). Ο κ. EFLEER εξήγησε το έργο της οργάνωσής του, η οποία επικεντρώνεται στην άμεση δημοκρατία (Πρωτοβουλία και Δημοψήφισμα) και την αντιπροσωπευτική δημοκρατία, καθώς και τις προτάσεις της οργάνωσης για τη διενέργεια εθνικών δημοψηφισμάτων σχετικά με την ευρωπαϊκή διαδικασία ολοκλήρωσης. Επίσης, παρουσίασε εισήγηση με τίτλο «Περισσότερη δημοκρατία στην Ευρώπη». Η συνάντηση πραγματοποιήθηκε στο γραφείο του Διαμεσολαβητή στις Βρυξέλλες.

Στις 11 Ιουλίου, ο κ. SÖDERMAN έδωσε διάλεξη σε ομάδα πολωνών φοιτητών που επισκέπτονταν τα κοινοτικά θεσμικά όργανα στις Βρυξέλλες στο πλαίσιο προγράμματος με τίτλο «Γίνε διαπραγματευτής! – Προσομοίωση των ενταξιακών διαπραγματεύσεων μεταξύ Πολωνίας και ΕΕ». Επικεφαλής της ομάδας ήταν η κ. Katarzyna MORAWSKA, Συντονίστρια του Ευρωπαϊκού Προγράμματος. Η διάλεξη πραγματοποιήθηκε στις εγκαταστάσεις του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή στις Βρυξέλλες.

Στις 18 Ιουλίου, ο κ. Gerhard GRILL έδωσε διάλεξη σχετικά με τον ρόλο και το έργο του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή σε περίπου 30 *Abiturienten* από το Μόναχο (Βαυαρία). Η ομάδα συνοδευόταν από τους καθηγητές της.

Στις 5 Σεπτεμβρίου, ο κ. Gerhard GRILL έδωσε διάλεξη σχετικά με τον ρόλο και το έργο του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή σε ομάδα 47 ατόμων από το *Bezirksverband Unterfranken* της *Europa-Union* στη Γερμανία. Της ομάδας ηγούνταν ο κ. Hubert KLEBING, επικεφαλής του *Bezirksverband*.

Στις 12 Σεπτεμβρίου, ο κ. SÖDERMAN και η κ. ENGLESON δέχθηκαν ομάδα επισκεπτών από το Πανεπιστήμιο του Karlstad, στη Σουηδία. Ο κ. SÖDERMAN παρουσίασε το έργο του και απάντησε σε ερωτήσεις των συμμετεχόντων.

Στις 18 Σεπτεμβρίου, ο κ. Gerhard GRILL έδωσε διάλεξη σχετικά με τον ρόλο και το έργο του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή σε περίπου 20 δημόσιους υπαλλήλους από τη Γερμανία, στο πλαίσιο σεμιναρίου που διοργανώθηκε από την *Bundesakademie für öffentliche Verwaltung*. Της ομάδας ηγούνταν ο δρ. Henning HILLMANN του Ομοσπονδιακού Υπουργείου Οικονομικών στο Βερολίνο.

Στις 19 Σεπτεμβρίου, ο κ. Alessandro DEL BON έδωσε διάλεξη σχετικά με τον ρόλο και το έργο του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή σε ομάδα 12 αυστριακών μαθητών από το *BRG Reutte*. Την ομάδα συνόδευαν η κ. Margarete BEISKAMMER και ο κ. Erich SCHREDER.

Στις 24 Σεπτεμβρίου, ο κ. Olivier VERHEECKE έδωσε διάλεξη σχετικά με τον ρόλο και το έργο του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή στο Ευρωπαϊκό Γραφείο του Yorkshire και Humber στις Βρυξέλλες σε ομάδα δέκα «Ευρωπαίων υπαλλήλων επαφής», οι οποίοι εργάζονται σε τοπικές αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου. Την εκδήλωση διοργάνωσε το Ευρωπαϊκό Γραφείο του Yorkshire και Humber σε συνεργασία με το Πανεπιστήμιο του Bradford.

Την ίδια μέρα, ο κ. Gerhard GRILL έδωσε διάλεξη σχετικά με τον ρόλο και το έργο του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή σε 36 μέλη του *Europa-Union* από το Altötting (Βαυαρία). Της ομάδας ηγούνταν ο κ. Herbert KAHNERT, πρόεδρος της *Kreisverband Altötting* του Europa-Union.

Στις 26 Σεπτεμβρίου, ο κ. Gerhard GRILL έδωσε διάλεξη σχετικά με τον ρόλο και το έργο του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή σε ομάδα 26 φοιτητών από τη Γερμανία. Της ομάδας ηγούνταν ο καθηγητής τους, κ. Matthias WIEBEN.

Στις 3 Οκτωβρίου, ο κ. HARDEN έκανε παρουσίαση για το έργο του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή σε ομάδα επισκεπτών από το Κοινοβούλιο του Ουζμπεκιστάν.

Στις 8 Οκτωβρίου, η κ. Vicky KLOPPENBURG έδωσε διάλεξη στις Βρυξέλλες σχετικά με τον ρόλο και το έργο του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή σε ομάδα φοιτητών από το *Politischer Jugendring Dresden*, στη Γερμανία.

Επίσης στις 8 Οκτωβρίου, ο κ. Gerhard GRILL έδωσε διάλεξη σχετικά με τον ρόλο και το έργο του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή σε ομάδα δημόσιων υπαλλήλων από τη Γερμανία στο πλαίσιο σεμιναρίου με τίτλο «*Gemeinschaftsrecht in der Praxis des Verwaltungsrechtlers*» που διοργάνωσε η Ακαδημία Ευρωπαϊκού Δικαίου στο Trier. Το σεμινάριο διηύθυνε η κ. Christine FROSCH της Ακαδημίας Ευρωπαϊκού Δικαίου.

Στις 11 Οκτωβρίου, η κ. Maria ENGLESON έδωσε διάλεξη σχετικά με τον ρόλο και το έργο του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή σε ομάδα από την Ένωση Τοπικών και Περιφερειακών Αρχών της Φινλανδίας. Η διάλεξη πραγματοποιήθηκε στις εγκαταστάσεις του Διαμεσολαβητή στο Στρασβούργο.

Στις 16 Οκτωβρίου, η κ. Vicky Kloppenburg εκφώνησε ομιλία σχετικά με τον ρόλο και το έργο του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή σε συνάντηση με ομάδα φοιτητών και καθηγητών από το Πανεπιστήμιο του Μαγδεμβούργου, στη Σαξονία-Ανχαλτ της Γερμανίας.

Στις 18 Οκτωβρίου, ο κ. Ian HARDEN, συνοδευόμενος από την κ. Tea SEVÓN, παρουσίασε το έργο του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή σε ομάδα φοιτητών νομικής από το Πανεπιστήμιο του Aarhus στη Δανία. Η συνάντηση πραγματοποιήθηκε στις Βρυξέλλες και μετά την παρουσίαση ακολούθησε συζήτηση.

Η κ. Maria Engleson μιλά σε ομάδα σουηδών δικαστών στο Στρασβούργο στις 21 Οκτωβρίου.

Στις 21 Οκτωβρίου, η κ. Maria ENGLESON μίλησε σε ομάδα δικαστών από την Εθνική Υπηρεσία Δικαστηρίων της Σουηδίας, οι οποίοι επισκέπτονταν το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στο Στρασβούργο. Μετά τη διάλεξη ακολούθησαν ερωτήσεις από τους συμμετέχοντες.

Στις 23 Οκτωβρίου, ο κ. Gerhard GRILL έδωσε διάλεξη στις Βρυξέλλες σχετικά με τον ρόλο και το έργο του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή σε περίπου 20 δημόσιους υπαλλήλους από τη Γερμανία, στο πλαίσιο σεμιναρίου που διοργάνωσε η *Bundesakademie für öffentliche Verwaltung*.

Στις 12 Νοεμβρίου, ο κ. Olivier VERHEECKE εκφώνησε ομιλία σχετικά με τον ρόλο και τις δραστηριότητες του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή σε ομάδα 30 φοιτητών από τη Βουλγαρία, τη Γερμανία, την Ελλάδα, την Ουγγαρία, τη Ρουμανία, τη Σλοβενία και την Τουρκία, στο πλαίσιο του πολυμερούς προγράμματος ανταλλαγής με τίτλο «Ο ρόλος της συμμετοχής των νέων και της δημοκρατίας για το μέλλον της Ευρώπης», που διοργάνωσε η ΜΚΟ *Bosporus Gesellschaft*.

Στις 18 Νοεμβρίου, ο κ. Gerhard GRILL έδωσε διάλεξη σχετικά με τον ρόλο και το έργο του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή σε ομάδα 15 φοιτητών από τη Βόρεια Ρηνανία-Βεστφαλία. Την επίσκεψη διοργάνωσε ο δρ. Jürgen ZIMMERLING, BEK.

Στις 19 Νοεμβρίου, ο κ. Ian HARDEN έδωσε διάλεξη στο Στρασβούργο σχετικά με τον ρόλο και το έργο του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή σε ομάδα 15 νεαρών διπλωματών από υποψήφια για ένταξη χώρες που συμμετείχαν σε σεμινάριο κατάρτισης σχετικά με τις ευρωπαϊκές υποθέσεις. Επικεφαλής της ομάδας ήταν ο κ. MASSET της «ENA» (Εθνική Σχολή Δημόσιας Διοίκησης της Γαλλίας).

Στις 22 Νοεμβρίου, ο κ. Ian HARDEN έδωσε διάλεξη με θέμα τη «διαφάνεια και την προστασία των δεδομένων στην Ευρωπαϊκή Ένωση» στο Ινστιτούτο Ευρωπαϊκών Μελετών, στο Πανεπιστήμιο Queen's, στο Μπέλφαστ.

Στις 11 Δεκεμβρίου, ο κ. MARTÍNEZ ARAGÓN έδωσε διάλεξη σχετικά με τον ρόλο και το έργο του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή σε ομάδα 15 διπλωματών από χώρες της Λατινικής Αμερικής, που συμμετείχαν σε σεμινάριο κατάρτισης σχετικά με τις ευρωπαϊκές υποθέσεις, που διοργάνωσε η «ENA».

Στις 18 Δεκεμβρίου, ο κ. SÖDERMAN συμμετείχε σε γεύμα εργασίας των βόρειων χωρών στις Βρυξέλλες. Παρόντες ήταν επίσης οι Επίτροποι Erkki LIIKANEN και Margot WALLSTRÖM, καθώς και ο Πρόεδρος Henning CHRISTOFFERSEN της Δανίας. Στη συνάντηση συζητήθηκαν σημαντικά θέματα που αφορούν τη Συνέλευση για το μέλλον της Ευρώπης.

6.4 ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕ ΤΑ ΜΜΕ

Στις 16 Ιανουαρίου, ο κ. SÖDERMAN έδωσε τηλεφωνική συνέντευξη στον κ. Brandon MITCHENER της The Wall Street Journal Europe. Η συνέντευξη κάλυψε τις τελευταίες εξελίξεις στον τομέα της διαφάνειας, και ιδιαίτερα την εφαρμογή του κανονισμού σχετικά με την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής.

Την ίδια μέρα ο κ. SÖDERMAN έδωσε συνέντευξη στον βούλγαρο δημοσιογράφο κ. Ognian BOYADJIEV για το *Europ Magazine*, έκδοση του *Fondation Journalistes en Europe*. Συζήτησαν για το έργο του Διαμεσολαβητή το 2001 όσον αφορά την αύξηση της διαφάνειας.

Στις 24 Ιανουαρίου, ο κ. SÖDERMAN έδωσε συνέντευξη στον κ. Karl-Otto SATTLER της γερμανικής εφημερίδας *Das Parlament*.

Στις 12 Φεβρουαρίου, ο κ. Ian HARDEN και ο κ. Olivier VERHEECKE συναντήθηκαν με την Ουκρανή δημοσιογράφο κ. Olena PRYTULA, αρχισυντάκτρια της *Ukrainska Pravda*, ιστοσελίδα με ειδησεογραφικό περιεχόμενο. Τα θέματα που συζητήθηκαν περιλάμβαναν την κατάσταση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στην Ουκρανία και τον ρόλο του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή στο θεσμικό πλαίσιο για την προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στην Ευρώπη.

Στις 7 Φεβρουαρίου, ο κ. SÖDERMAN έδωσε συνέντευξη στην κ. Anje RAHIMPOUR για εκπομπή του τηλεοπτικού ειδησεογραφικού δικτύου *Euronews*. Η συνέντευξη κάλυψε τον ρόλο και τις αρμοδιότητες του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή. Η εκπομπή περιλαμβανόταν στο πρόγραμμα του δικτύου *Euronews* για μία εβδομάδα.

Στις 19 Φεβρουαρίου, ο κ. SÖDERMAN έδωσε συνεντεύξεις σε δημοσιογράφους με έδρα τις Βρυξέλλες, στους οποίους συγκαταλέγονται οι εξής:

- Ο κ. Ralph ATKINS από τους *Financial Times*. Η συζήτηση κάλυψε τις προσπάθειες του Διαμεσολαβητή να εφαρμοστεί ο Χάρτης των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της ΕΕ, καθώς και το γενικό έργο του το 2001.

- Η κ. Nicci SMITH από το περιοδικό *Rapporteur*. Η συνέντευξη αφορούσε δύο ειδικές εκθέσεις του Διαμεσολαβητή προς υποβολή στην Επιτροπή Αναφορών στις Βρυξέλλες. Η μία έκθεση αφορούσε τις διακρίσεις λόγω φύλου και η άλλη την πρόσβαση σε έγγραφα.

- Ο κ. Hans-Martin TILLACK από το περιοδικό *Stern*. Σκοπός της συνέντευξης ήταν η συλλογή πληροφοριών για ένα βιβλίο που γράφει ο κ. TILLACK για τα κοινοτικά θεσμικά όργανα. Η συνέντευξη κάλυψε την εμπειρία του Διαμεσολαβητή από τη συνεργασία του με τα θεσμικά όργανα από την ανάληψη των καθηκόντων του το 1995.

- Ο κ. Martin BANKS από το *European Voice*. Ο κ. SÖDERMAN εξήγησε το έργο του και συζήτησε μία καταγγελία που έλαβε από ολλανδό υπήκοο, ο οποίος κατήγγειλε ρατσισμό κατά την πρόσληψη σε θεσμικά όργανα της ΕΕ.

Στις 26 Φεβρουαρίου, ο δρ. Alexander SHEGEDIN, ανταποκριτής της *Estonija* (ημερήσια ρωσόφωνη εφημερίδα στην Εσθονία), επισκέφτηκε το γραφείο του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή στις Βρυξέλλες στο πλαίσιο Προγράμματος Επισκεπτών στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Ο κ. Ian HARDEN και η κ. Benita BROMS εξήγησαν τον ρόλο του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή και τις δραστηριότητες επαφής που αφορούν τους εθνικούς διαμεσολαβητές των κρατών μελών και των υποψηφίων για ένταξη χωρών. Πραγματοποιήθηκε επίσης ανταλλαγή απόψεων σχετικά με την προστασία των γλωσσικών μειονοτήτων και των απάτριδων, και ο δρ. SHEGEDIN εξήγησε τη θέση της ρωσόφωνης μειονότητας στην Εσθονία.

Επίσης στις 26 Φεβρουαρίου, ο κ. SÖDERMAN έδωσε συνέντευξη στον κ. Nicolas BOURCIER της γαλλικής εφημερίδας *Le Monde*. Η συνέντευξη έγινε τηλεφωνικά και αφορούσε τη συμμετοχή του Διαμεσολαβητή στη Συνέλευση για το μέλλον της Ευρώπης. Ο κ. SÖDERMAN εξέθεσε στον δημοσιογράφο την παρέμβασή του στη Συνέλευση εκ μέρους των ευρωπαίων πολιτών και της κοινωνίας των πολιτών.

Στις 7 Μαρτίου, ο κ. SÖDERMAN συναντήθηκε με ομάδα δημοσιογράφων από τις βόρειες χώρες στο Στρασβούργο. Η συνάντηση προετοιμάστηκε από τον κ. Geo STENIUS από το *YLE*, στο Ελσίνκι, και συμμετείχαν σε αυτή δημοσιογράφοι από τη Δανία, την Ισλανδία, τη Νορβηγία, τη Σουηδία και τη Φινλανδία. Ο κ. SÖDERMAN παρουσίασε το έργο του και ακολούθησαν ερωτήσεις από τους δημοσιογράφους.

Στις 9 Απριλίου, ο κ. SÖDERMAN διοργάνωσε γεύμα για τους εκπροσώπους του Τύπου στο Στρασβούργο για την παρουσίαση της Ετήσιας Έκθεσής του για το έτος 2001. Δεκαπέντε δημοσιογράφοι ήταν παρόντες, μεταξύ των οποίων: Marko RUONOLA (Φινλανδικό πρακτορείο τύπου, STT), Peter WALLBERG (Σουηδικό πρακτορείο τύπου, TT), Ton Van LIEROP (Πρακτορείο τύπου των Κάτω Χωρών, ANP), Gérard GAUDIN (Βελγικό πρακτορείο τύπου, Belga), Daniela SPINANT (EU Observer), Martin BANKS (European Voice), Nicola SMITH (Rapporteur), Thomas GACK (Stuttgarter Zeitung), Christian WERNICKE (Süddeutsche Zeitung), Horst BACIA (Frankfurter Allgemeine Zeitung), Petteri TUOHINEN (Helsingin Sanomat), Véronique LEBLANC (La Libre Belgique), Klaas BROEKHUIZEN (Het Financieele Dagblad), Arthur ROGERS και Graciela ROGERS (La Nacion). Ο κ. Söderman

εξέφρασε τις ανησυχίες του σχετικά με την καθυστέρηση της εφαρμογής του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της ΕΕ και μίλησε για τη διαφάνεια στα θεσμικά όργανα.

Στις 17 Απριλίου, ο κ. Matthias SCHMELZER πήρε συνέντευξη από τον κ. SÖDERMAN για το κανάλι της αυστριακής τηλεόρασης ORF. Η συνέντευξη αφορούσε το έργο του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή και τα αποτελέσματα που έχουν επιτευχθεί από το 1995.

Στις 20 Απριλίου, ο κ. SÖDERMAN έδωσε συνέντευξη στον κ. Gianni GIAMPIETRO, για το ιταλικό *Radio Rai*. Ο κ. SÖDERMAN συμμετείχε στην εβδομαδιαία ραδιοφωνική εκπομπή για τα δικαιώματα του πολίτη. Εξήγησε τον ρόλο του ως Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή και συμμετείχε σε συζήτηση μαζί με δύο περιφερειακούς και δύο δημοτικούς διαμεσολαβητές από την Ιταλία.

Στις 29 Απριλίου, ο κ. SÖDERMAN απάντησε σε γραπτές ερωτήσεις του δανού δημοσιογράφου κ. Anders BRUUN. Συντάκτης του Ενημερωτικού Δελτίου της Αντιπροσωπείας της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στη Δανία, ο κ. BRUUN ρώτησε τον κ. SÖDERMAN σχετικά με τις απόψεις του για τη διαφάνεια, τη δημοκρατία και τα δικαιώματα των πολιτών στην ΕΕ.

Στις 7 Μαΐου, στο πλαίσιο της επίσκεψής του στη Βαρκελώνη, ο κ. SÖDERMAN ήταν καλεσμένος στην καθημερινή εκπομπή *Bon dia Catalunya* του τηλεοπτικού καναλιού TV3. Έδωσε συνέντευξη στον κ. Jaume BARBERÁ. Ο Διαμεσολαβητής παρένβη επίσης στην καθημερινή ραδιοφωνική εκπομπή του *COM Radio* με τίτλο *La República*, με συντονιστή τον κ. Joan BARRIL. Η δημοσιογράφος του τηλεοπτικού καναλιού TVE κ. Georgina PUJOL πήρε συνέντευξη από τον κ. SÖDERMAN για την εκπομπή *Catalunya Avui*. Η κ. Esther HERRANZ πήρε επίσης συνέντευξη από τον κ. SÖDERMAN για το κανάλι *BTV Television*. Ο κ. SÖDERMAN έδωσε επίσης συνεντεύξεις στην κ. Núria NAVARRO, για την εφημερίδα *El Periódico*, και στον κ. David CAMINATA, για το *Avui*.

Στις 15 Μαΐου, ο κ. SÖDERMAN έδωσε συνέντευξη στην Daniela SPINANT για το κανάλι PROTV, τον μεγαλύτερο ιδιωτικό τηλεοπτικό σταθμό στη Ρουμανία. Η δημοσιογράφος έθεσε ερωτήσεις σχετικά με το έργο του Διαμεσολαβητή, τις σχέσεις του με τα θεσμικά όργανα και τις σκέψεις του για τον θεσμό του διαμεσολαβητή στη Ρουμανία.

Στις 17 Ιουνίου, ο κ. Olivier VERHEECKE έδωσε συνέντευξη στην κ. Anne-Françoise DE BEAUDRAP για το *Radio Chrétienne Francophone* (RCF) στις Βρυξέλλες σχετικά με τις δραστηριότητες του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή και τον ευρωπαϊκό Κώδικα Ορθής Διοικητικής Συμπεριφοράς.

Στις 18 Ιουλίου, η κ. HANN από περιφερειακό ραδιόφωνο της Γερμανίας πήρε συνέντευξη από τον κ. SÖDERMAN σχετικά με το έργο του. Η δημοσιογράφος ρώτησε τον Διαμεσολαβητή για τις απόψεις του σχετικά με τις επιδόσεις των θεσμικών οργάνων της ΕΕ στον τομέα της διαφάνειας. Ρώτησε επίσης για γερμανικές υποθέσεις τις οποίες είχε χειριστεί ο Διαμεσολαβητής.

Στις 25 Ιουλίου, ο κ. SÖDERMAN έδωσε τηλεφωνική συνέντευξη στον κ. Daniel DOMBEY της εφημερίδας *Financial Times*. Η συνέντευξη αφορούσε τις υπηρεσίες που προσφέρει ο Διαμεσολαβητής σε επιχειρήσεις εντός της ΕΕ, κυρίως σχετικά με τους διαγωνισμούς, τα προβλήματα που ανακύπτουν από τις συμβάσεις και τις καθυστερημένες πληρωμές.

Στις 2 Σεπτεμβρίου, ο κ. SVENSSON του δανέζικου πρακτορείου τύπου *Ritzau* πήρε συνέντευξη από τον κ. SÖDERMAN σχετικά με την πρόθεσή του να συνταξιοδοτηθεί τον Απρίλιο του 2003.

Στις 4 Σεπτεμβρίου, η κ. Nicci SMITH του περιοδικού *Rapporteur* πήρε συνέντευξη από τον κ. SÖDERMAN σχετικά με την απόφαση του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή να εφεσιβάλλει πρόσφατη απόφαση του Πρωτοδικείου.

Στις 24 Σεπτεμβρίου, ο κ. SÖDERMAN έδωσε συνέντευξη στον κ. Jacob LANGVAD της δανικής εφημερίδας *Information*. Ο κ. LANGVAD έκανε ερωτήσεις σχετικά με την εξέλιξη του θεσμού του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή και την ανταπόκριση των θεσμικών οργάνων της ΕΕ στο έργο του Διαμεσολαβητή.

Επίσης στις 24 Σεπτεμβρίου, ο Honor MAHONY από το *EUObserver* πήρε συνέντευξη από τον κ. SÖDERMAN σχετικά με την Ετήσια Έκθεσή του για το 2001 και σχετικά με τη μελλοντική εξέλιξη του γραφείου του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή.

Αργότερα την ίδια μέρα, η κ. Åsa NYLUND από το σουηδόφωνο τηλεοπτικό κανάλι στη Φινλανδία *YLE TV-SV* πήρε συνέντευξη από τον κ. SÖDERMAN σχετικά με την Ετήσια Έκθεσή του για το 2001. Η συνέντευξη συνέπεσε με την παρουσίαση της έκθεσης του Διαμεσολαβητή στο Κοινοβούλιο στο Στρασβούργο.

Στις 25 Σεπτεμβρίου, ο κ. SÖDERMAN διοργάνωσε γεύμα Τύπου στο Στρασβούργο με την ευκαιρία της παρουσίασης στο Κοινοβούλιο της Ετήσιας Έκθεσής του για το 2001. Δώδεκα δημοσιογράφοι ήταν παρόντες, μεταξύ των οποίων: Anne HYVÖNEN (Φινλανδικό πρακτορείο τύπου, STT), Peter WALLBERG (Σουηδικό πρακτορείο τύπου, TT), Fernando BRITO (Πορτογαλικό πρακτορείο τύπου, LUSA), Damian CASTANO (Ισπανικό πρακτορείο τύπου, EFE), David Jens ADLER (Berlingske Tidende), Honor MAHONY (EU Observer), Nicola SMITH (EU Reporter), Anssi MIETTINEN (Helsingin Sanomat), Maija LAPOLA (Turun Sanomat), Åsa NYLUND (Φινλανδική Τηλεόραση) και Arthur ROGERS. Ο κ. SÖDERMAN εξέφρασε τις ανησυχίες του σχετικά με την απειλή κατά της διαφάνειας που αποτελούν οι κοινοτικοί κανόνες για την προστασίας των δεδομένων.

Στις 30 Σεπτεμβρίου, η κ. Véronique LEBLANC πήρε συνέντευξη από τον κ. SÖDERMAN για την εφημερίδα *La Libre Belgique*. Η συνέντευξη αφορούσε την Ετήσια Έκθεση του Διαμεσολαβητή για το 2001, συμπεριλαμβανομένης της παρουσίας της έκθεσης στο Κοινοβούλιο.

Στις 10 Οκτωβρίου, ο κ. Olivier VERHEECKE εξήγησε τον ρόλο και τις δραστηριότητες του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή σε ομάδα έξι δημοσιογράφων από τη Μογγολία, οι οποίοι εργάζονται στο Εθνικό Ειδησεογραφικό Πρακτορείο της Μογγολίας, την Εθνική Τηλεόραση, το Ραδιόφωνο της Μογγολίας και τις εφημερίδες *Odriin Sonin*, *Zuuny Medee* και *Unen*.

Στις 22 Οκτωβρίου, ο κ. SÖDERMAN έδωσε συνέντευξη στον κ. Luca GIURATO, δημοσιογράφο και παρουσιαστή της εκπομπής «Uno mattina» που μεταδίδεται απευθείας από το πρώτο εθνικό τηλεοπτικό κανάλι της Ιταλίας, *RAI 1*. Την ίδια ημέρα, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής έδωσε συνεντεύξεις στην κ. Tiziana DI SIMONE, για την εβδομαδιαία εκπομπή του *Rai Radio 1* «Giorni d'Europa» και για την καθημερινή εκπομπή «Europa risponde», και στον κ. Gianni Giampietro για το *Radio Rai GR Parlamento*.

Αργότερα το απόγευμα, ο κ. SÖDERMAN συνάντησε τον κ. Nino CALARCO, διευθυντή της *La Gazzetta del Sud*, μίας από τις μεγαλύτερες εφημερίδες της Νότιας Ιταλίας. Ο κ. SÖDERMAN στη συνέχεια έδωσε συνέντευξη στον τοπικό τηλεοπτικό σταθμό *Telcineforum*.

Στις 23 Οκτωβρίου, ο κ. SÖDERMAN έδωσε συνέντευξη στον κ. Salvatore BARRES για το *RAI 3 Sicilia*, και στην κ. Rosaria BRANCATO, δημοσιογράφο του τοπικού τηλεοπτικού σταθμού *Televip*.

Στις 12 Νοεμβρίου, στο πλαίσιο της επίσκεψής του στη Δανία, ο κ. SÖDERMAN έδωσε συνέντευξη στον κ. Jens Jørgen MADSEN για την *Berlingske Tidende*, μία από

τις μεγαλύτερες εφημερίδες της Δανίας. Η συνέντευξη παρουσιάστηκε σε ολοσέλιδο άρθρο στο τμήμα εξωτερικών ειδήσεων της εφημερίδας.

Στις 27 Νοεμβρίου, στο πλαίσιο της επίσκεψής του στο Λουξεμβούργο, ο κ. SÖDERMAN συμμετείχε σε συνέντευξη Τύπου που διοργάνωσε το Γραφείο Πληροφοριών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Εξήγησε το έργο του ως Διαμεσολαβητή, υποστήριξε την ιδέα θέσπισης του θεσμού του διαμεσολαβητή στο Λουξεμβούργο και αναφέρθηκε στις καταγγελίες που δέχεται από το Λουξεμβούργο. Παρόντα ήταν τα εξής μέσα ενημέρωσης, τα οποία κάλυψαν την επίσκεψη του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή στο Λουξεμβούργο: *Luxemburger Wort*, *La Voix du Luxembourg*, *Tageblatt*, *Lëtzeburger Journal*, *Le quotidien*, *RTL Radio* και *RTL TV*.

Στις 4 Δεκεμβρίου, ο κ. SÖDERMAN έδωσε συνέντευξη στην κ. Birgit AUGUSTIN του γερμανικού τηλεοπτικού σταθμού *ARD*. Η συνέντευξη αφορούσε την εμπειρία του κ. SÖDERMAN ως πρώτου Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή και κάλυψε το ευρύ φάσμα καταγγελιών που έχει χειριστεί από το 1995. Το τηλεοπτικό συνεργείο κινηματογράφησε συνάντηση του Διαμεσολαβητή με το προσωπικό του και τον χειρισμό των καταγγελιών από τον ίδιο, προκειμένου να δώσει μία εικόνα του έργου του.

Στις 5 Δεκεμβρίου, ο κ. SÖDERMAN έδωσε τηλεφωνική συνέντευξη στον κ. Peter FORD της *Christian Science Monitor*, διεθνούς εφημερίδας. Ο κ. FORD ρώτησε τον Διαμεσολαβητή σχετικά με τις απόψεις του για το μέλλον της Ευρώπης και την εμπειρία του από τον χειρισμό των καταγγελιών των ευρωπαίων πολιτών.

Επίσης στις 5 Δεκεμβρίου, ο κ. SÖDERMAN είχε γεύμα εργασίας με την κ. Anne RIEFENBERG, Διευθύντρια της *Wall Street Journal Europe*, και τον κ. Brandon MITCHENER, ανταποκριτή της *Wall Street Journal Europe*, ο οποίος καλύπτει θέματα που αφορούν το έργο του Διαμεσολαβητή. Ο κ. SÖDERMAN μίλησε για την εμπειρία του από τη συνεργασία του με τα θεσμικά όργανα της ΕΕ τα τελευταία επτά χρόνια και εξήγησε τις προτάσεις του στην Ευρωπαϊκή Συνέλευση.

Στις 10 Δεκεμβρίου, ο κ. SÖDERMAN έδωσε ραδιοφωνική συνέντευξη στον κ. William HORSLEY, ανταποκριτή Ευρωπαϊκών Υποθέσεων του *BBC World Service*. Ο δημοσιογράφος ρώτησε τον Διαμεσολαβητή σχετικά με τον ρόλο του στη συζήτηση για το μέλλον της Ευρώπης και σχετικά με τις ανησυχίες του για τα δικαιώματα των πολιτών στη διευρυμένη Ευρώπη. Η συνέντευξη ήταν μέρος ραδιοφωνικής εκπομπής για την Ευρώπη τις παραμονές της διεύρυνσης.

Στις 18 Δεκεμβρίου, ο κ. SÖDERMAN έδωσε συνέντευξη στην κ. Marjaana KYTÖ TIDESTRÖM από το φινλανδικό τμήμα του Σουηδικού Ραδιοφώνου.

Την ίδια ημέρα, ο Διαμεσολαβητής έδωσε επίσης τηλεφωνική συνέντευξη στην κ. Katti BJÖRKLUND από το σουηδικό ραδιόφωνο. Η δημοσιογράφος τον ρώτησε σχετικά με τη διαφάνεια στα θεσμικά όργανα και ιδιαίτερα σχετικά με την πρόσβαση σε έγγραφα που αφορούν τον Διατλαντικό Επιχειρηματικό Διάλογο. Ο Διαμεσολαβητής είχε χειριστεί καταγγελία από μη κυβερνητική οργάνωση με έδρα τις Κάτω Χώρες σχετικά με το θέμα αυτό.

6.5 ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

Το 2002 αυξήθηκε εκ νέου σημαντικά η παρουσία του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή στο Διαδίκτυο. Προστέθηκαν νέες ενότητες στην ιστοσελίδα του Διαμεσολαβητή και οι ήδη υπάρχουσες επεκτάθηκαν.

Επικοινωνία μέσω ηλεκτρονικού ταχυδρομείου

Τον Απρίλιο του 2001, προστέθηκε στην ιστοσελίδα ένα ηλεκτρονικό δελτίο (φόρμα) καταγγελίας σε δώδεκα γλώσσες. Έκτοτε, ο αριθμός των καταγγελιών που υποβάλλονται με τον τρόπο αυτό αυξάνει συνεχώς. Πλέον, οι καταγγελίες που υποβάλλονται μέσω του Διαδικτύου αντιστοιχούν στο ήμισυ των καταγγελιών που δέχεται ο

Διαμεσολαβητής. Η αντίστοιχη αναλογία ήταν ένα τρίτο το 2001, λίγο μικρότερη από ένα τέταρτο το 2000 και μόλις ένα έκτο το 1999.

Ο αριθμός ηλεκτρονικών μηνυμάτων με αίτημα την παροχή πληροφοριών το 2002 αυξήθηκε επίσης σημαντικά. Συνολικά, ελήφθησαν περισσότερα από 3.717 τέτοια μηνύματα στην κύρια ηλεκτρονική διεύθυνση του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή το 2002, σε σύγκριση με 2.335 το 2001 και 1.260 το 2000.

Τον Δεκέμβριο του 2002, ο Ευρωπαϊός Διαμεσολαβητής έλαβε περισσότερα από 1.600 ηλεκτρονικά μηνύματα από πολίτες της ΕΕ σχετικά με τη βύθιση του πετρελαιοφόρου «Prestige». Ήταν μία από τις μεγαλύτερες εκστρατείες μαζικής αποστολής μηνυμάτων στον Διαμεσολαβητή. Μολονότι το ζήτημα δεν ενέπιπτε στην αρμοδιότητα του Διαμεσολαβητή, εστάλη απάντηση σε κάθε ηλεκτρονικό μήνυμα, αναφέροντας τη δυνατότητα υποβολής αναφοράς στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο.

Εξελίξεις στην ιστοσελίδα

Τον Οκτώβριο του 2002, η ιστοσελίδα του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή αποτέλεσε μία από τις πρώτες ιστοσελίδες της ΕΕ που παρέχει πληροφορίες στις δώδεκα γλώσσες των υποψήφιων για ένταξη στην ΕΕ χωρών. Πλέον οι πληροφορίες για τον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή παρέχονται στην ιστοσελίδα σε 24 γλώσσες.

Το 2002 προστέθηκαν νέα σημαντικά τμήματα στην ιστοσελίδα του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή. Τον Δεκέμβριο του 2002, ένας νέος οδηγός για τους πολίτες με τίτλο «Τι μπορεί να κάνει για σας ο Διαμεσολαβητής της Ευρωπαϊκής Ένωσης» προστέθηκε στην ιστοσελίδα σε 11 γλώσσες. Δημιουργήθηκε ενότητα «Γράμματα και Σημειώσεις», προκειμένου να τεθεί στη διάθεση του κοινού η αλληλογραφία μεταξύ του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή και των λοιπών θεσμικών οργάνων και οργανισμών της ΕΕ. Αυτό έδωσε τη δυνατότητα στον Διαμεσολαβητή να δημοσιεύει στην ιστοσελίδα όχι μόνο τις επιστολές του προς το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και την Ευρωπαϊκή Επιτροπή επί ορισμένων ζητημάτων δημόσιου ενδιαφέροντος, αλλά και τις απαντήσεις που έλαβε από τους Προέδρους των εν λόγω θεσμικών οργάνων. Στην ενότητα αυτή της ιστοσελίδας προστέθηκαν και άλλα έγγραφα, όπως οι προτάσεις του Διαμεσολαβητή για αλλαγές στη Συνθήκη.

Το Μάρτιο του 2002, δημιουργήθηκε μία ενότητα για τις διακρίσεις λόγω ηλικίας κατά την πρόσληψη. Η ενότητα αυτή αρχικά περιείχε τα έγγραφα που αφορούσαν τις επιτυχείς προσπάθειες του Διαμεσολαβητή ώστε να διασφαλίζεται ότι η Υπηρεσία Πρόσληψης των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων δεν θα προβαίνει σε διακρίσεις λόγω ηλικίας κατά τις διαδικασίες προσλήψεων. Τον Οκτώβριο του 2002, προστέθηκαν δύο νέες ενότητες στην ιστοσελίδα του Διαμεσολαβητή. Η μία αφορά την κατάχρηση των κανόνων προστασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και η άλλη την προστασία δεδομένων στο Γραφείο του Διαμεσολαβητή.

Προκειμένου να διασφαλιστεί ότι η ιστοσελίδα του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή θα παραμείνει μεταξύ των δημοφιλέστερων ιστοσελίδων της ΕΕ, το Γραφείο του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή συμμετείχε κατά τη διάρκεια του 2002 στο έργο της Διοργανικής Συντακτικής Επιτροπής για το Διαδίκτυο (CEiii). Τον Νοέμβριο του 2002, η συνάντηση της CEiii έγινε στο Γραφείο του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή στο Στρασβούργο. Το Γραφείο του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή συμμετείχε επίσης κατά τη διάρκεια του έτους στη Συντακτική Επιτροπή για το Διαδίκτυο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

Α ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΙΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟ ΑΠΟ 01.01.2002 ΕΩΣ 31.12.2002

1 ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΠΟΥ ΔΙΕΚΠΕΡΑΙΩΘΗΚΑΝ ΤΟ 2002

1.1 ΣΥΝΟΛΟ ΥΠΟΘΕΣΕΩΝ ΤΟ 2002

2511

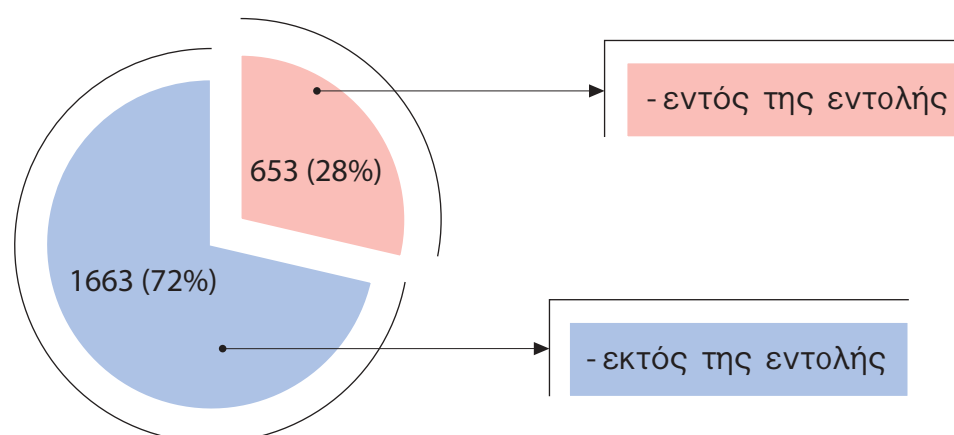
- καταγγελίες και έρευνες μη περατωθείσες έως την 31.12.2001	298 ¹
- καταγγελίες που ελήφθησαν το 2002	2211
- έρευνες ίδια πρωτοβουλία από τον Διαμεσολαβητή	2

1.2 ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΗ ΤΗΣ ΕΞΕΤΑΣΗΣ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΚΤΟΥ Η ΜΗ

97%

1.3 ΤΑΞΙΝΟΜΗΣΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΩΝ

1.3.1 Ως προς την εντολή του Διαμεσολαβητή

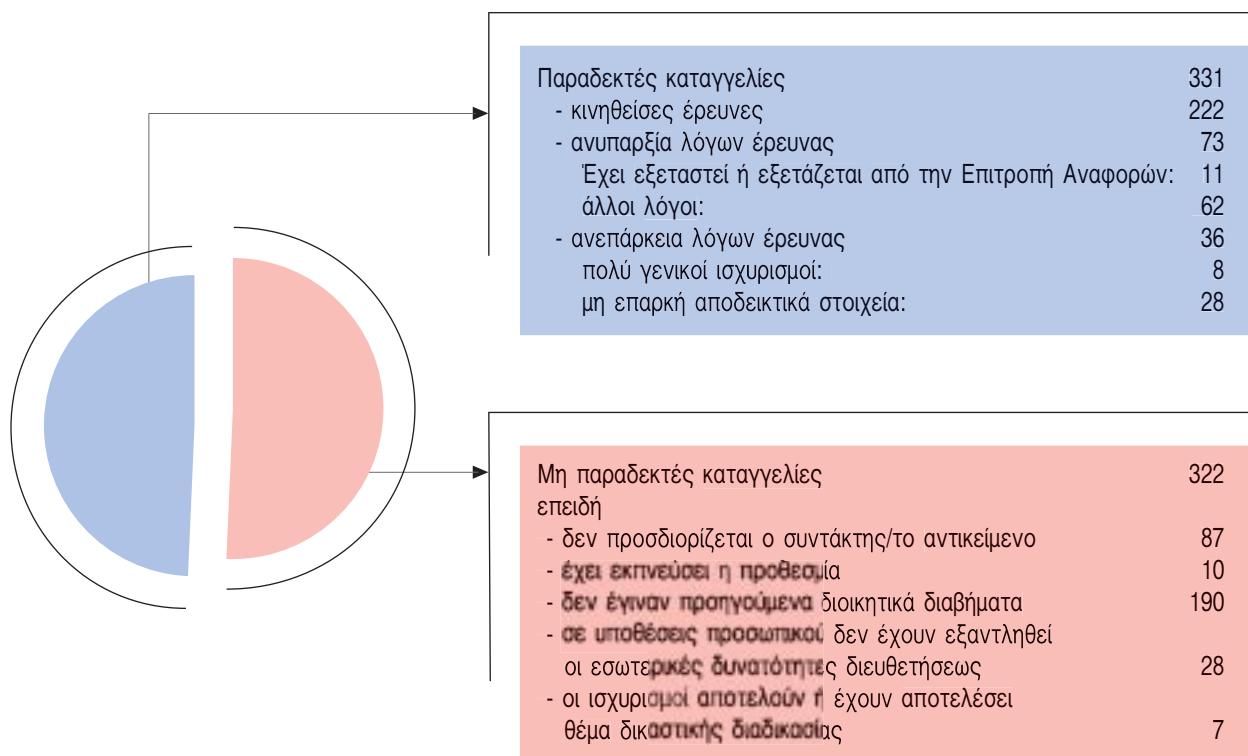

¹ Εκ των οποίων τρεις έρευνες ίδια πρωτοβουλία από τον Διαμεσολαβητή και 130 έρευνες.

1.3.2 Λόγοι για τους οποίους δεν επιίπουν στην εντολή

- μη νομιμοποιούμενος καταγγέλλων	47
- όχι κατά κοινοτικού θεσμικού οργάνου ή οργανισμού	1480
- δεν αφορά περίπτωση κακής διοίκησης	130
- δικαιοδοτικός ρόλος του Δικαστηρίου και Πρωτοδικείου των ΕΚ	6

1.3.3 Ανάλυση των καταγγελιών που επιίπουν στην εντολή

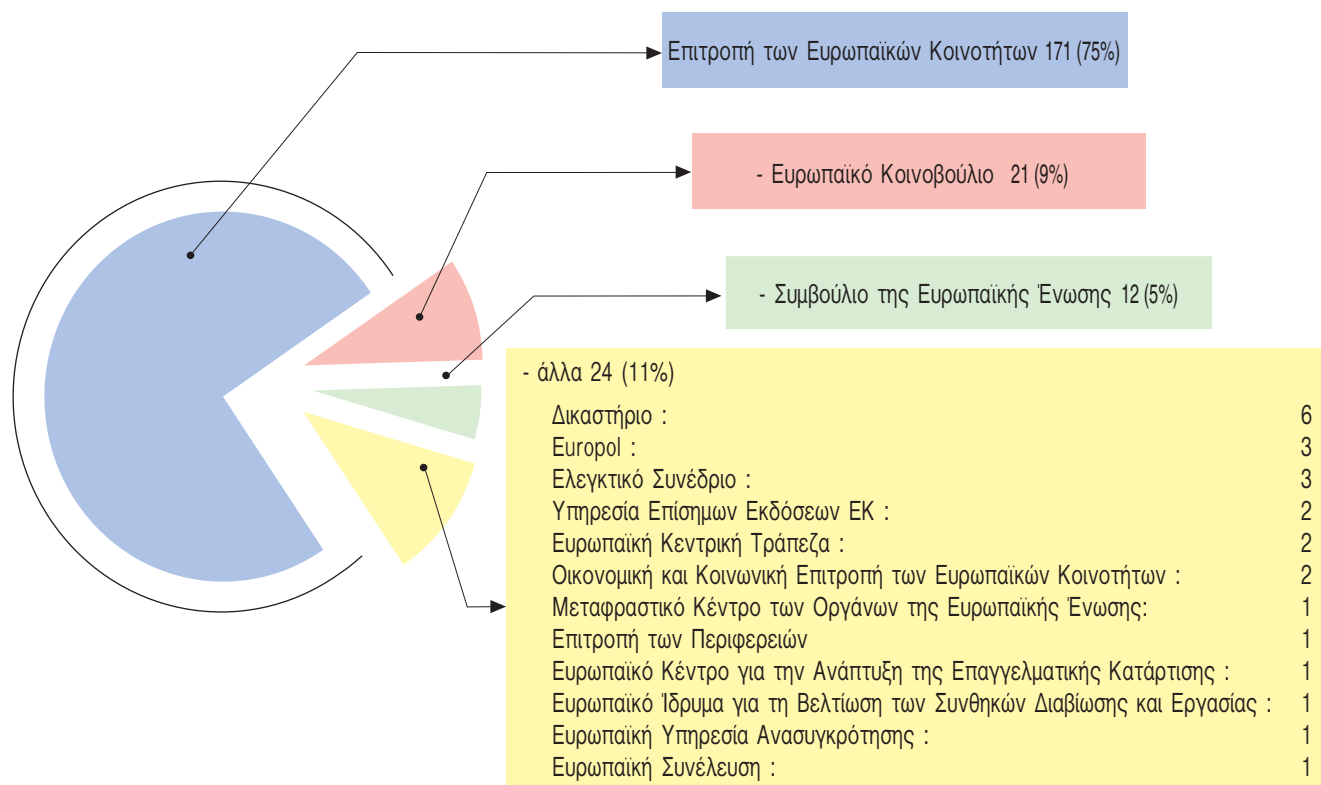

2 ΚΙΝΗΘΕΙΣΕΣ ΕΡΕΥΝΕΣ ΤΟ 2002

224

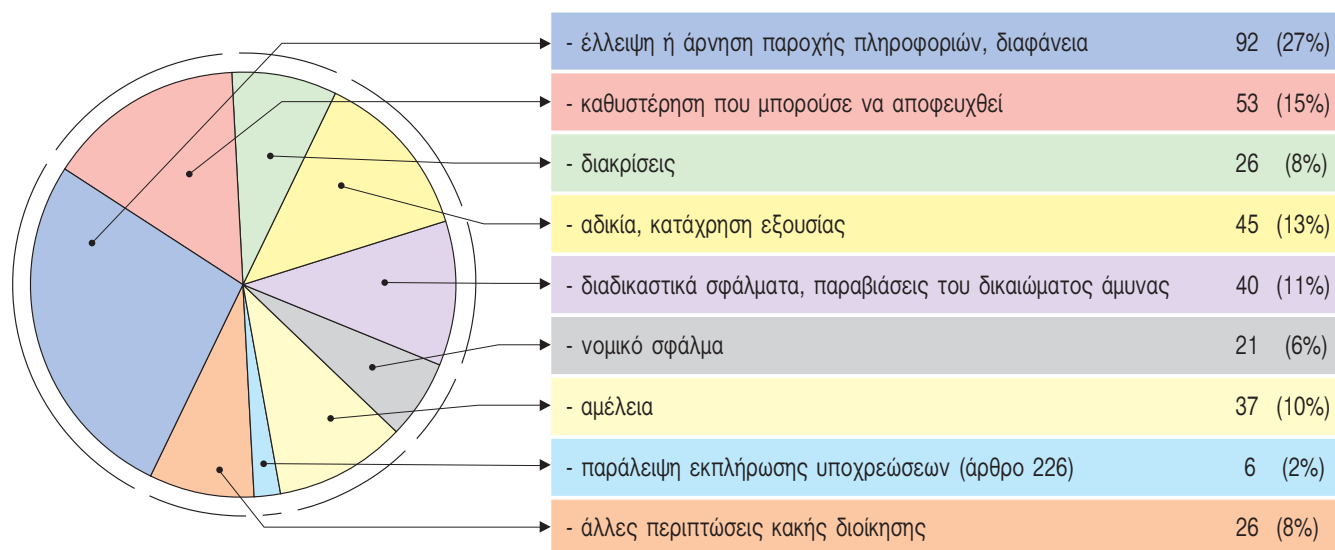
(222 παραδεκτές καταγγελίες και 2 εξετάσεις ιδία πρωτοβουλία από τον Διαμεσολαβητή)

2.1 ΘΕΣΜΙΚΑ ΟΡΓΑΝΑ ΚΑΙ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΙ ΤΟΥΣ ΟΠΟΙΟΥΣ ΑΦΟΡΟΥΝ ΟΙ ΕΡΕΥΝΕΣ²

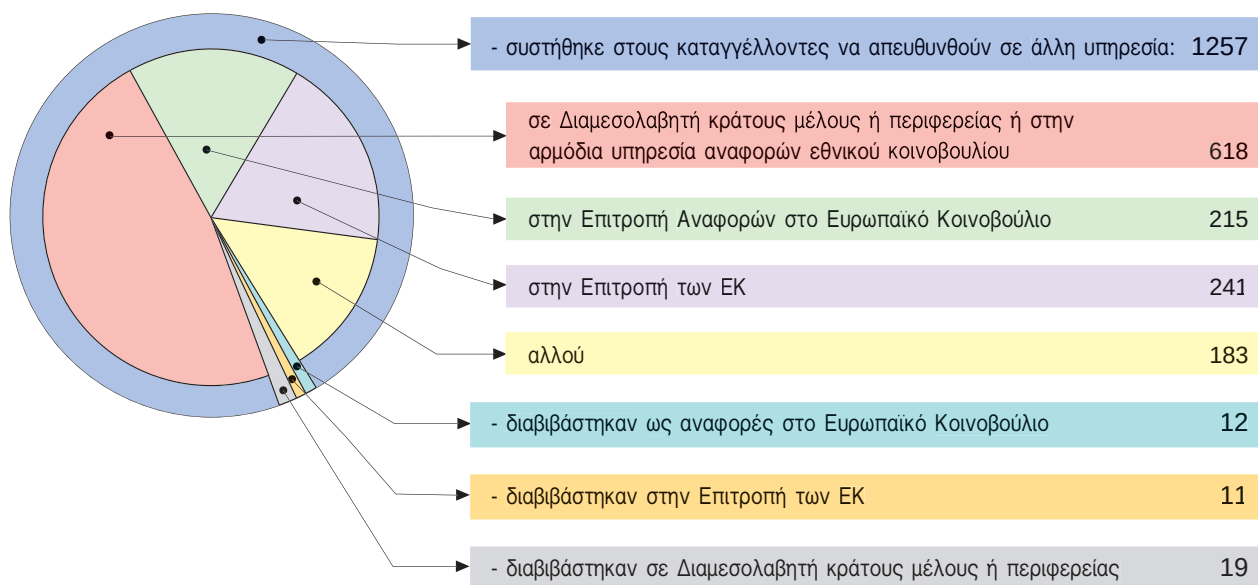
2.2 ΕΙΔΟΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝΗΣ ΚΑΚΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ

(Σε ορισμένες περιπτώσεις, καταγγέλλονται 2 είδη κακής διοίκησης)

3 ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΕΡΑΤΩΣΗ ΤΗΣ ΕΞΕΤΑΣΗΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΣ Η ΤΟΝ ΤΕΡΜΑΤΙΣΜΟ ΕΡΕΥΝΑΣ 2342

3.1 ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΕΣ ΕΚΤΟΣ ΕΝΤΟΛΗΣ 1663

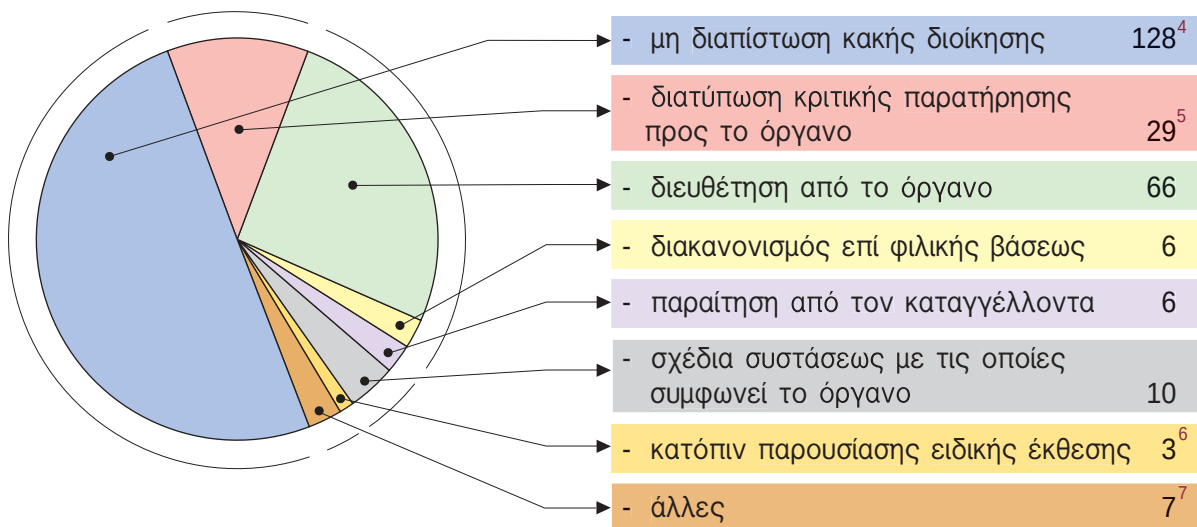

3.2 ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΕΣ ΕΝΤΟΣ ΕΝΤΟΛΗΣ ΑΛΛΑ ΜΗ ΠΑΡΑΔΕΚΤΕΣ 322

3.3 ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΕΣ ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΕΝΤΟΛΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΕΚΤΕΣ ΑΛΛΑ ΑΝΕΥ ΛΟΓΟΥ ΓΙΑ ΔΙΕΞΑΓΩΓΗ ΕΡΕΥΝΑΣ 109

3.4 ΕΡΕΥΝΕΣ ΠΟΥ ΠΕΡΑΤΩΘΗΚΑΝ ΜΕ ΑΙΤΙΟΛΟΓΗΜΕΝΗ ΑΠΟΦΑΣΗ 248³

(Μία έρευνα μπορεί να περατωθεί για μία ή περισσότερες από τις παρακάτω αιτίες)

³ Εκ των οποίων πέντε έρευνες ιδία πρωτοβουλία από τον Διαμεσολαβητή.

⁴ Εκ των οποίων τρεις έρευνες ιδία πρωτοβουλία από τον Διαμεσολαβητή και ένα σχέδιο συστάσεως.

⁵ Εκ των οποίων δύο σχέδια συστάσεως.

⁶ Εκ των οποίων μία έρευνα ιδία πρωτοβουλία από τον Διαμεσολαβητή.

⁷ Εκ των οποίων μία έρευνα ιδία πρωτοβουλία από τον Διαμεσολαβητή.

4 ΣΧΕΔΙΑ ΣΥΣΤΑΣΕΩΣ ΤΟ 2002 ΚΑΙ ΕΙΔΙΚΕΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ

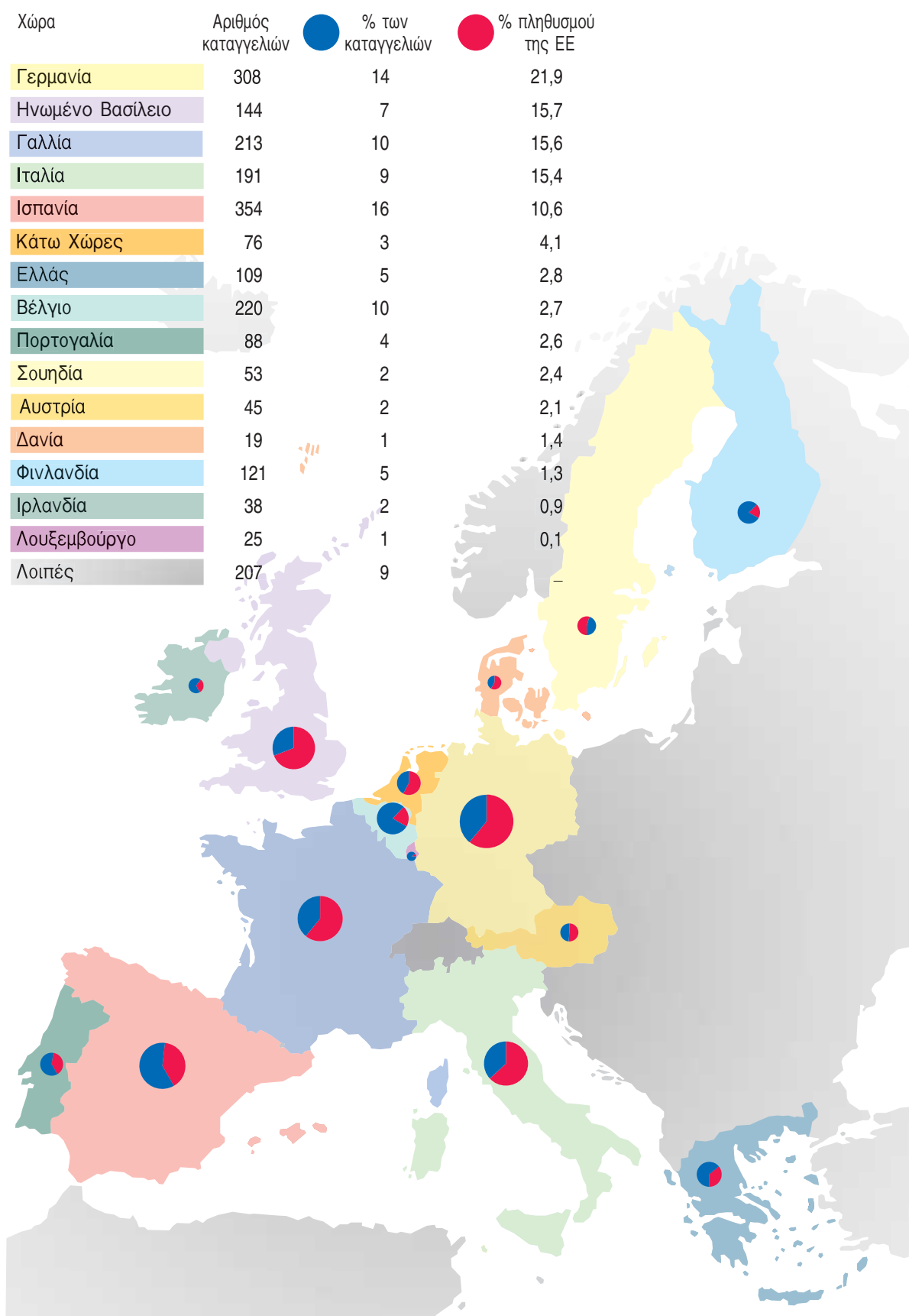
- εξετάσεις όπου διαπιστώθηκε κακή διοίκηση και διατυπώθηκε σχέδιο συστάσεως	10
- παρουσίαση ειδικής εκθέσεως στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο	2

5 ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΩΝ ΠΟΥ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΘΗΚΑΝ ΤΟ 2002

5.1 ΠΗΓΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΩΝ

- εστάλησαν απευθείας στον Διαμεσολαβητή	2198
από: μεμονωμένους πολίτες	2041
εταιρείες	70
συνλόγους	87
- διαβιβάστηκαν από βουλευτή του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου	7
- διαβιβάστηκαν από Διαμεσολαβητή κράτους μέλους ή περιφέρειας	6

5.2 ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΗ ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΩΝ

Β Ο ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙ- ΣΜΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ

Ανεξάρτητος προϋπολογισμός

Το Καθεστώς του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή προέβλεπε αρχικώς τον προϋπολογισμό του Διαμεσολαβητή ως παράρτημα στο τμήμα I (Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο) του γενικού προϋπολογισμού της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Το Δεκέμβριο του 1999, το Συμβούλιο αποφάσισε να υπάρχει ανεξάρτητος προϋπολογισμός για τον Διαμεσολαβητή. Ο προϋπολογισμός του Διαμεσολαβητή αποτελεί πλέον ανεξάρτητο τμήμα (Τμήμα VIII-A) του προϋπολογισμού της Ευρωπαϊκής Ένωσης από την 1η Ιανουαρίου 2000⁸.

Δομή του προϋπολογισμού

Ο προϋπολογισμός του Διαμεσολαβητή διαιρείται σε τρεις τίτλους. Οι μισθοί, τα επιδόματα και οι λοιπές επιβαρύνσεις που αφορούν την απασχόληση περιλαμβάνονται στον τίτλο 1 του προϋπολογισμού. Ο τίτλος αυτός περιλαμβάνει και τις δαπάνες αποστολών τις οποίες πραγματοποιούν ο Διαμεσολαβητής και το προσωπικό του. Ο τίτλος 2 του προϋπολογισμού καλύπτει τα κτίρια, τον εξοπλισμό και διάφορες δαπάνες διοικητικής λειτουργίας. Ο τίτλος 3 περιλαμβάνει ένα μόνο κεφάλαιο από το οποίο πληρώνονται συνδρομές σε διεθνείς διοργανώσεις Διαμεσολαβητών.

Συνεργασία με το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο

Προς αποφυγή περιττής αλληλεπικάλυψης διοικητικών και τεχνικών εργασιών, πολλές από τις υπηρεσίες που χρειάζεται ο Διαμεσολαβητής προσφέρονται από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ή μέσω αυτού. Στους τομείς δραστηριοτήτων για τους οποίους ο Διαμεσολαβητής βασίζεται σε μεγαλύτερο ή μικρότερο βαθμό στην συνδρομή από πλευράς υπηρεσιών του Κοινοβουλίου ανήκουν:

- το προσωπικό, συμπεριλαμβανομένων των συμβάσεων, της μισθοδοσίας, των επιδομάτων και των καταβολών κοινωνικών ασφαλίσεων
- ο δημοσιονομικός έλεγχος και η λογιστική
- η προετοιμασία και η εκτέλεση του τίτλου 1 του προϋπολογισμού
- η μετάφραση, η διερμηνεία και η εκτύπωση
- η ασφάλεια
- η επεξεργασία στοιχείων, οι τηλεπικοινωνίες και η διαχείριση της αλληλογραφίας.

Η συνεργασία του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή και του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου συνέβαλε σε σημαντική εξοικονόμηση αποδοτικότητας για τον προϋπολογισμό της Κοινότητας. Η συνεργασία με το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο συνέβαλε πράγματι στο να μην αυξηθεί ουσιαστικά το διοικητικό προσωπικό του Διαμεσολαβητή.

Όποτε οι υπηρεσίες που παρέχονται στον Διαμεσολαβητή απαιτούν πρόσθετες άμεσες δαπάνες του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου γίνεται χρέωση, η δε πληρωμή διενεργείται μέσω λογαριασμού-συνδέσμου. Το ενοίκιο γραφείων και οι υπηρεσίες μετάφρασης αποτελούν τα μεγαλύτερα ποσά δαπανών που διευθετούνται κατ' αυτόν τον τρόπο.

Ο προϋπολογισμός του 2002 περιείχε ποσό κατ' αποκοπήν για να καλύψει το κόστος το οποίο συνεπάγεται για το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο η παροχή υπηρεσιών που συνίστανται σε ώρα προσωπικού, όπως είναι η διαχείριση των συμβάσεων προσωπικού, των μισθών και των επιδομάτων καθώς και ποικίλες υπηρεσίες υπολογιστή.

Η συνεργασία μεταξύ Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή άρχισε να υφίσταται δυνάμει Συμφωνίας Πλαισίου με ημερομηνία 22 Σεπτεμβρίου 1995, η οποία συμπληρώθηκε από Συμφωνία για Διοικητική Συνεργασία και Συμφωνία Συνεργασίας στον Τομέα του Προϋπολογισμού και τον Οικονομικό Τομέα που υπεγράφησαν στις 12 Οκτωβρίου 1995.

Τον Δεκέμβριο του 1999 ο Διαμεσολαβητής και ο Πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου υπέγραψαν συμφωνία ανανεώσεως των συμφωνιών συνεργασίας με τροποποιήσεις για το έτος 2000 και με πρόβλεψη αυτομάτου ανανεώσεως εν συνεχεία.

Προϋπολογισμός 2002

Στο οργανόγραμμα του Διαμεσολαβητή για το 2002 εμφανίζονται συνολικά 27 θέσεις υπαλλήλων.

Το συνολικό ποσό των αρχικών πιστώσεων που διατέθηκαν στον προϋπολογισμό 2002 του Διαμεσολαβητή ανήρχετο σε 3.912.326 ευρώ. Ο τίτλος 1 (Δαπάνες που σχετίζονται με τα άτομα που εργάζονται στο θεσμικό όργανο) ανήρχετο σε 3.197.181 ευρώ. Ο τίτλος 2 (κτίρια, εξοπλισμός και διάφορες δαπάνες διοικητικής λειτουργίας) ανήρχετο σε 712.145 ευρώ. Ο τίτλος 3 (δαπάνες από την εκτέλεση ειδικών αποστολών εκ μέρους του οργάνου) ανήρχετο σε 3.000 ευρώ.

Ένα ποσό 50.000 ευρώ διετεθή μεταγενέστερα από τον προϋπολογισμό του Διαμεσολαβητή στη διοργανική πρόταση τροποποίησης του προϋπολογισμού η οποία υιοθετήθηκε προκειμένου η Ένωση να ανταπεξέλθει στα έξοδα που σχετίζονται με τη μελλοντική διεύρυνσή της.

Ο κάτωθι πίνακας εμφανίζει τις δαπάνες 2002 υπό μορφή αναληφθεισών πιστώσεων.

Τίτλος 1	€	3.100.895,25
Τίτλος 2	€	633.266,66
Τίτλος 3	€	1.584,87
Σύνολο	€	3.735.746,78

Τα έσοδα συνίστανται κυρίως σε κρατήσεις από την αμοιβή του Διαμεσολαβητή και των υπαλλήλων του. Από πληρωμές τα συνολικά έσοδα το 2002 ανήλθαν σε 395.678,43 ευρώ.

Προϋπολογισμός 2003

Ο προϋπολογισμός 2003, που ετοιμάστηκε το 2002, προβλέπει δύναμη προσωπικού 31 ατόμων, ήτοι αύξηση κατά 4 άτομα εν συγκρίσει προς το 2002.

Οι συνολικές πιστώσεις για το 2003 ανέρχονται σε 4.438.653 ευρώ. Ο τίτλος 1 (Δαπάνες που σχετίζονται με τα άτομα που εργάζονται στο θεσμικό όργανο) ανέρχεται σε 3.719.727 ευρώ. Ο τίτλος 2 (κτίρια, εξοπλισμός και διάφορες δαπάνες διοικητικής λειτουργίας) ανέρχεται σε 715.926 ευρώ. Ο τίτλος 3 (δαπάνες από την εκτέλεση ειδικών αποστολών εκ μέρους του οργάνου) ανέρχεται σε 3.000 ευρώ.

Ο προϋπολογισμός 2003 προβλέπει συνολικά έσοδα 434.832 ευρώ.

Γ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ

ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ

JACOB SÖDERMAN

ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΤΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ ΤΗΣ ΕΕ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

NOMΙΚΟ ΤΜΗΜΑ**José MARTÍNEZ ARAGÓN**

Κύριος Νομικός Σύμβουλος
Τηλ. +33 3 88 17 2401

Gerhard GRILL

Κύριος Νομικός Σύμβουλος
Τηλ. +33 3 88 17 2423

Ida PALUMBO

Νομικός Υπάλληλος
Τηλ. +33 3 88 17 2385

Alessandro DEL BON

Νομικός Υπάλληλος
Τηλ. +33 3 88 17 2382

Maria ENGLESON

Νομικός Υπάλληλος
Τηλ. +33 3 88 17 2402

Peter BONNOR

Νομικός Υπάλληλος
Τηλ. +33 3 88 17 2399

Sigyn MONKE

Νομικός Υπάλληλος
Τηλ. +33 3 88 17 2429

Marjorie FUCHS

Επικουρικός Υπάλληλος (από 01.02.2002 έως 11.10.2002)
Τηλ. +33 3 88 17 4078

Murielle RICHARDSON

Βοηθός του Προϊσταμένου του Νομικού Τμήματος
Τηλ. +33 3 88 17 2388

Berni FERRER JEFFREY

Ασκούμενος (έως 30.06.2002)

David MILNER

Ασκούμενος (από 01.02.2002 έως 07.04.2002)

Jacqueline JUVENAL

Ασκούμενη (από 01.06.2002)

ΤΜΗΜΑ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ

João SANT'ANNA

Προϊστάμενος του Τμήματος Διοικήσεως και
Οικονομικών
Τηλ. +33 3 88 17 5346

Ben HAGARD

Υπεύθυνος Επικοινωνίας μέσω Internet
Τηλ. +33 3 88 17 2424

Rosita AGNEW

Υπεύθυνη Τύπου
Τηλ. +33 3 88 17 2408

Nathalie CHRISTMANN

Βοηθός Διοικήσεως (έως 31.07.2002)

Αλέξανδρος KAMANΗΣ

Υπάλληλος Οικονομικών
Τηλ. +33 3 88 17 2403

Juan Manuel MALLEA

Βοηθός του Διαμεσολαβητή
Τηλ. +33 3 88 17 2301

Véronique VANDAELE

Βοηθός Οικονομικών (από 16.07.2002)
Τηλ. +33 3 88 17 2542

Isabelle FOUCAUD-BOUR

Γραμματέας
Τηλ. +33 3 88 17 2391

Isabelle LECESTRE

Γραμματέας
Τηλ. +33 3 88 17 2393

Félicia VOLTZENLOGEL

Γραμματέας
Τηλ. +33 3 88 17 4080

Isgouhi KRIKORIAN

Γραμματέας
Τηλ. +33 3 88 17 2540

Evelyne BOUTTEFROY

Γραμματέας
(Έκτακτος Υπάλληλος από 01.01.2002 έως
31.05.2002)
(Υπάλληλος από 01.06.2002)
Τηλ. +33 3 88 17 2413

Rachel DOELL

Γραμματέας
(Επικουρικός Υπάλληλος έως 31.05.2002)
(Έκτακτος Υπάλληλος από 01.06.2002)
Τηλ. +33 3 88 17 2398

Séverine BEYER

Γραμματέας
(Επικουρικός Υπάλληλος από 18.02.2002 έως
31.05.2002)
(Έκτακτος Υπάλληλος από 01.06.2002)
Τηλ. +33 3 88 17 2394

Dace PICOT-STIEBRINA

Γραμματέας (από 01.07.2002 έως 31.12.2002)

Charles MEBS

Κλητήρας
Τηλ. +33 3 88 17 7093

Ο Διαμεσολαβητής και το προσωπικό του που εδρεύει στο Στρασβούργο.

ΒΡΥΞΕΛΛΕΣ**Ian HARDEN**

Προϊστάμενος του Νομικού Τμήματος
Τηλ. +32 2 284 3849

Benita BROMS

Προϊστάμενος του Γραφείου Βρυξελλών
Κύριος Νομικός Σύμβουλος
Τηλ. +32 2 284 2543

Olivier VERHEECKE

Κύριος Νομικός Σύμβουλος
Τηλ. +32 2 284 2003

Vicky KLOPPENBURG

Νομικός Υπάλληλος
Τηλ. +32 2 284 2542

Maria MADRID

Βοηθός (έως 30.09.2002)

Anna RUSCITTI

Γραμματέας (έως 04.05.2002)

Elizabeth MOORE

Γραμματέας
Επικουρικός Υπάλληλος (από 02.05.2002)
Τηλ. +32 2 284 6393

Αλέξανδρος ΤΣΑΔΗΡΑΣ

Ασκούμενος (έως 30.06.2002)

Petra HAGELSTAM

Ασκούμενη (από 01.02.2002 έως 30.06.2002)

Tea SEVÓN

Ασκούμενη (από 01.07.2002)
Τηλ. +32 2 284 2300

Φωτεινή ΑΒΑΡΚΙΩΤΗ

Ασκούμενη (από 23.09.2002)
Τηλ. + 32 2 284 3897

Ο προσωπικό του Διαμεσολαβητή που εδρεύει στις Βρυξέλλες.

Δ ΕΥΡΕΤΗΡΙΟ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ

1 ΜΕ ΒΑΣΗ ΤΟΝ ΑΡΙΘΜΟ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

1998

OI/1/98/OV 215

1999

1288/99/OV 108

1371/99/IP 194

2000

0242/2000/GG 216

0444/2000/ME 198

0751/2000/IJH 203

0917/2000/GG 216

1131/2000/JMA 55

1230/2000/GG 87

1542/2000/SM 238

1689/2000/GG 116

2001

0232/2001/GG 124

0300/2001/IP 95

0341/2001/IJH 239

0375/2001/IJH 81

0446/2001/MF 135

0500/2001/IJH 31

0552/2001/IJH 31

0761/2001/OV 143

0821/2001/SM 150

0834/2001/GG 154

0848/2001/IP 59

0938/2001/OV 64

1081/2001/SM 38

1092/2001/VK 68

1100/2001/GG 163

1128/2001/IJH 210

1164/2001/MF 44

1165/2001/ME 167

1182/2001/IP 211

1272/2001/SM 173

1452/2001/IP 70

1456/2001/ADB 72

1544/2001/IJH 99

1751/2001/GG 188

1767/2001/GG 178

1824/2001/OV 103

OI/1/2001/GG 217

OI/2/2001/OV 230

OI/4/2001/ME 223

2002

0039/2002/OV 182

0108/2002/OV 73

0114/2002/ADB 77

0141/2002/JMA 80

0624/2002/ME 41

0785/2002/OV 52

0902/2002/ME 78

0993/2002/GG 48

OI/1/2002/OV 227

Q1/2002/IP 240

2 ΜΕ ΒΑΣΗ ΤΟ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟ

Σύνδεση των υπερποντίων χωρών και εδαφών

1544/2001/IJH 99

Δικαιώματα των Πολιτών

0375/2001/IJH 81

0500/2001/IJH 31

0552/2001/IJH 31

Πολιτική καταναλωτών

0751/2000/IJH 203

Συμβάσεις

0444/2000/ME 198

1230/2000/GG 87

1689/2000/GG 116

0232/2001/GG 124

0761/2001/OV 143

0834/2001/GG 154

0848/2001/IP 59

1272/2001/SM 173

0108/2002/OV 73

Οικονομική και κοινωνική συνοχή

0500/2001/IJH 31

0552/2001/IJH 31

Q1/2002/IP 240

Εκπαίδευση, επαγγελματική κατάρτιση και νεολαία

1131/2000/JMA 55

Περιβάλλον

1288/99/OV 108

1165/2001/ME 167

1767/2001/GG 178

0039/2002/OV 182

Αλιεία

0300/2001/IP 95

Εσωτερικοί κανονισμοί θεσμικού οργάνου

0624/2002/ME 41

Θεσμικά όργανα

OI/1/98/OV 215

0375/2001/IJH 81

OI/1/2002/OV 227

Διάφορα

0993/2002/GG 48

Πρόσβαση του κοινού

0917/2000/GG 216

1542/2000/SM 238

1128/2001/IJH 210

0785/2002/OV 52

Έρευνα και τεχνολογία

1100/2001/GG 163

0114/2002/ADB 77

Προσωπικό

- Πρόσληψη

1371/99/IP 194

0242/2000/GG 216

0341/2001/IJH 239

0446/2001/MF 135

0938/2001/OV 64

1081/2001/SM 38

1092/2001/VK 68

1452/2001/IP 70

OI/2/2001/OV 230

0141/2002/JMA 80

- Άλλα ερωτήματα

OI/1/98/OV 215

0821/2001/SM 150

1164/2001/MF 44

1182/2001/IP 211

1456/2001/ADB 72

1751/2001/GG 188

1824/2001/OV 103

OI/1/2001/GG 217

OI/4/2001/ME 223

0902/2002/ME 78

OI/1/2002/OV 227

3 ΜΕ ΒΑΣΗ ΤΟ ΕΙΔΟΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝΗΣ ΚΑΚΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ

Κατάχρηση εξουσίας

OI/1/98/OV	.215
1288/99/OV	.108
0232/2001/GG	.124
0993/2002/GG	.48

Καθυστέρηση που μπορούσε να αποφευχθεί

OI/1/98/OV	.215
0444/2000/ME	.198
1230/2000/GG	.87
1689/2000/GG	.116
0761/2001/OV	.143
0848/2001/IP	.59
1272/2001/SM	.173
1544/2001/IJH	.99
1824/2001/OV	.103
0108/2002/OV	.73
0624/2002/ME	.41
Q1/2002/IP	.240

Διακρίσεις

OI/1/98/OV	.215
1371/99/IP	.194
0242/2000/GG	.216
0446/2001/MF	.135
0938/2001/OV	.64
1100/2001/GG	.163
1452/2001/IP	.70
1456/2001/ADB	.72
OI/2/2001/OV	.230

Σφάλμα στη διαδικασία του άρθρου 226

1288/99/OV	.108
------------	------

Ανεπαρκής αιτιολόγηση

OI/1/98/OV	.215
1288/99/OV	.108
1542/2000/SM	.238

Παραβίαση του δικαιώματος άμυνας

OI/1/98/OV	.215
0375/2001/IJH	.81

Έλλειψη ή άρνηση παροχής πληροφοριών

OI/1/98/OV	.215
1288/99/OV	.108
0917/2000/GG	.216
1542/2000/SM	.238
0341/2001/IJH	.239
0446/2001/MF	.135
1128/2001/IJH	.210
1182/2001/IP	.211
1452/2001/IP	.70
1544/2001/IJH	.99

1767/2001/GG	.178
0785/2002/OV	.52
0902/2002/ME	.78

Έλλειψη διαφάνειας

OI/1/98/OV	.215
1128/2001/IJH	.210
1182/2001/IP	.211
OI/1/2001/GG	.217
0785/2002/OV	.52

Νομικό σφάλμα

1288/99/OV	.108
0232/2001/GG	.124
0834/2001/GG	.154
1128/2001/IJH	.210
1165/2001/ME	.167
1751/2001/GG	.188
1824/2001/OV	.103
0039/2002/OV	.182

Αμέλεια

OI/1/98/OV	.215
0375/2001/IJH	.81
0761/2001/OV	.143
1824/2001/OV	.103
0039/2002/OV	.182
0114/2002/ADB	.77
0141/2002/JMA	.80
0902/2002/ME	.78

Διαδικαστικά σφάλματα

OI/1/98/OV	.215
0751/2000/IJH	.203
0300/2001/IP	.95
0446/2001/MF	.135
0821/2001/SM	.150
1081/2001/SM	.38
1272/2001/SM	.173

Αιτιολόγηση

1092/2001/VK	.68
0039/2002/OV	.182

Άδικη μεταχείριση

OI/1/98/OV	.215
1131/2000/JMA	.55
0375/2001/IJH	.81
0761/2001/OV	.143
0938/2001/OV	.64
1081/2001/SM	.38
1165/2001/ME	.167

Άλλες περιπτώσεις κακής διοίκησης

ΟΙ/1/98/OV	.215
0500/2001/IJH	.31
0552/2001/IJH	.31
1164/2001/MF	.44

ΟΙ/4/2001/ME	.223
ΟΙ/1/2002/OV	.227
0114/2002/ADB	.77
0624/2002/ME	.41

ΠΩΣ ΕΡΧΕΤΑΙ ΚΑΝΕΙΣ ΣΕ ΕΠΑΦΗ ΜΕ ΤΟΝ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

- Ταχυδρομικώς

The European Ombudsman
1, av. du Président Robert Schuman
B.P. 403
F - 67001 Strasbourg Cedex

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

- Τηλεφωνικώς
+33 3 88 17 2313

- Μέσω fax
+33 3 88 17 9062

- Μέσω e-mail
euro-ombudsman@europarl.eu.int

ΒΡΥΞΕΛΛΕΣ

- Τηλεφωνικώς
+32 2 284 2180

- Μέσω fax
+32 2 284 4914

- Μέσω Internet
<http://www.euro-ombudsman.eu.int>

Υπηρεσία Εκδόσεων

Publications.eu.int

ISBN 92-95010-51-5

9 789295 010512 >